

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

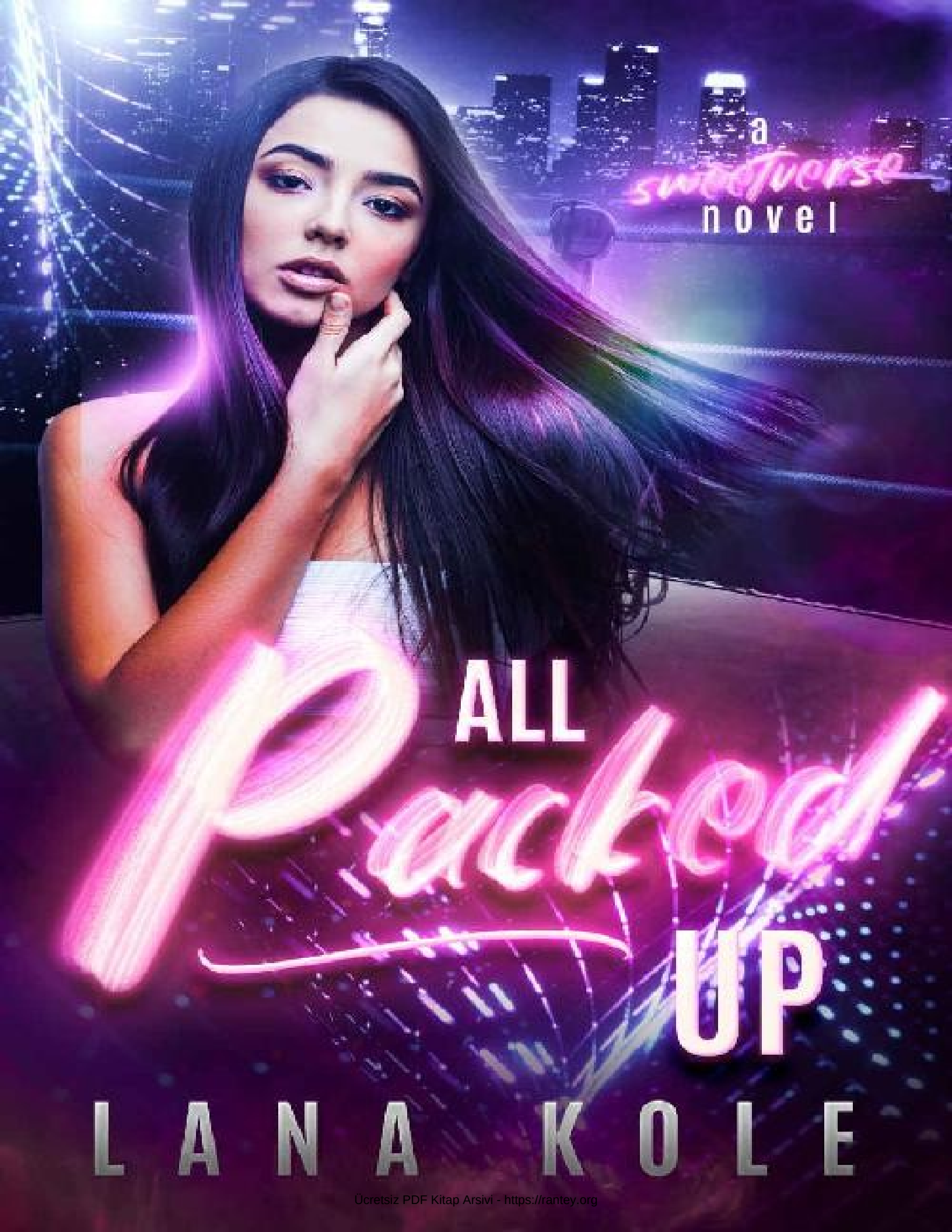
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a

sweetverse
novel

ALL

Packed
UP

LANA KOLE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

P **ALL**
Packed
UP

Telif Hakkı @ 2022 Lana Kole İlk
yayın: 27 Ağustos 2022
Düzenleme: Jess Rousseau
Kapak: Covers by Combs

Shelby Nichols tarafından biçimlendirme
Tüm hakları saklıdır. Herhangi bir incelemede kullanılması dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın bu çalışmanın tamamen veya kısmen, şu anda bilinen veya bundan sonra icat edilecek herhangi bir elektronik, mekanik veya diğer yollarla herhangi bir biçimde çoğaltılması veya kullanılması yasaktır.

Lana Kole tarafından
yayınlandılanakoleauthor@gmail.
com www.lanakoleauthor.com

Telif hakkıyla korunan bir eserin izinsiz çoğaltılması veya dağıtılması yasa dışıdır. Parasal kazanç olmadan yapılan ihlaller de dahil olmak üzere cezai telif hakkı ihlalleri FBI tarafından soruşturulur ve para cezası ve federal hapis cezası ile cezalandırılır.

Lütfen yalnızca izin verilen elektronik baskıları satın alın ve telif hakkıyla korunan materyallerin elektronik korsanlığına veya teşvik etmeyin. Desteğiniz yazarın hakları takdir edilmektedir.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler, markalar ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek olaylar, yerler veya kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu bir Ters Harem Paranormal Romantizmidir ve 18 yaşından küçükler için uygun değildir.

Tükenmiş tüm kötü sürtükler için.

İçindekiler

Bu Omegaverse Hakkında Bir Notlçerik Uyarıları

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30

[Bölüm 31](#)
[Bölüm 32](#)
[Bölüm 33](#)
[Bölüm 34](#)
[Bölüm 35](#)
[Bölüm 36](#)
[Bölüm 37](#)
[Bölüm 38](#)
[Bölüm 39](#)
[Bölüm 40](#)
[Bölüm 41](#)
[Bölüm 42](#)
[Bölüm 43](#)
[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Sonsöz](#)

[Sonsöz](#)
[Ciltsiz Mağaza](#)
[Teşekkür Ayrıca :](#)
[Lana Kole](#)
[YazanYazar](#)
[Hakkında](#)

Bu Omegaverse Hakkında Bir Not

Bu kitapta hiç şekil değiştiren yok.
Alışılmadık insan biyolojisinin yanı sıra, bu Omegaverse bir paranormal romantizm değildir. Bu alfalar, betalar ve omegalar Şekil değiştirenler. Bu, bizimkine alternatif bir evrendir ve alternatif insan biyolojisi, romantizme uyarlanmış hayvani özellikler içerir.
öncül. Süslü penisler, çiftleşme içgüdüleri, feromonlar ve bağlanma işaretlerinin yanı sıra hafif bir hiyerarşik sosyal yapı vardır. Alfalar güçlü ve liderliğe yatkın olarak kabul edilir ve
Aile paketleri, bu paketleri bir arada tutan değerli ve cinsel tutkal olarak omegalar ve ortalama ve normal olan betalar.
Sweetverse özellikle bu doğalara tam olarak uymayan veya bunlarla savaşmayı seçen insanları keşfetmekten hoşlanıyor.
alfalar, betalar ve omegaların her zamanki kalıplarını kırdıklarını görünce şaşırdılar.

İçerik Uyarıları

Bu kitapta ayrıntılı cinsel ve duygusal istismar, aşırı gaz lambası ve dış kaynaklardan gelen bipolar bozukluktan bahsedilmektedir. Sürü dinamikleri içinde acı/rahatsızlık, hafif uyuşturucu kullanımı bulabilirsiniz, kabartmak, himbos, MF, MM, MFM, MMFM, MMMFM, FMMMM, ABCDEFGHIJKLMNOPQRSTUVWXYZ, ve genel azgınlık.

Bölüm 1

NIC

Limonlu rahatsız edici kimyevi kokusu burun deliklerini yakıyor, her nefes alışını cehennem azabı gibi yapıyordu. Nic son lavaboyu ve tezgahı silerken nefesini birkaç saniye daha tuttu. Sonunda, dramatik bir hamleyle, bir dezenfektan bulutu içinde parlak, lekesiz banyodan kaçtı ve temiz bir nefes çekti.

Evet, bayat ter ve bayat kararlılık çok daha iyiydi.

Görünüşe göre spor salonunu ne kadar temizlerse temizlesin, kokular kalıyordu.

Ama bu sadece karakteri olduğu anlamına geliyordu, değil mi?

Gözlerini devirerek, içinde banyo, soyunma odaları, malzeme dolabı ve ofisinin bulunduğu kısa koridorda koşarak ilerledi. Dolap son durağıydı ve narenciye kokulu sprey şişesini kancasına astı ve bezi çamaşır yığınınına attı.

"Sonunda," diye mırıldandı kendi kendine.

Dolabı arkasından kilitledi ve ana odaya doğru ilerlemeden önce çantasını, paltosunu ve atkısını ofisinden aldı.

Güneş bataklı çok olmuştu ve beraberinde sıcaklığı da getirmişti. Paltosuna ve atkısına sarındı, spor salonunun cam kapılarının ötesinde sallanan çıplak ağaç dallarına baktı.

Uzun ve soğuk aylardan, her akşam kullandığı limon kokulu temizleyiciden daha çok nefret ediyordu.

Eşarbını sıkarak anahtarlarını çıkardı. Kanepesini ve battaniyelerini - çok şükür sıcaktı-, geçen gün yaptığı çorbayı ve televizyonda bulacağı aptalca bir programı dört gözle bekliyordu. Belki canı isterse otuz bir çekerdi ama belki de çekmezdi çünkü kendini biraz yorgun hissediyordu.

"Dışarı çıkabilirim," dedi kendi kendine, sesi cam kapılarda ve boş spor salonunda yankılanıyordu.

Bir kahkaha attı.

Nic kulüp ortamından temizlikçiden daha çok nefret ediyordu ve Kış. Ve bu çok şey ifade ediyordu.

Neyse ki bir omega değildi, bu yüzden ısılar veya onları paylaşacak birini bulmaya çalışmak konusunda endişelenmesine gerek yoktu. Ya da bir sürü bulma baskısı.

Ya da bu konuda bir ortak.

Betalar, alfalar ve omegalar arasında ortada bir yere düşer.

Onlar... ortalama.

Ve Nic'in bununla bir sorunu yoktu.

Bir gün başka bir beta bulup yerleşecekti. Alfa olayı. yaramamıştı.

Ama şimdilik sadece spor salonuyla ve şanslı günlerinde kendisiyle ilgilenmekten mutluydu.

Bazı günler diğerlerinden daha zordu.

Nic anahtarını kilide sokarken, hafta sonu boyunca yiyecek için üzerinde çalıştığı çorbanın lezzetini hayal etmeye başlamıştı bile. Buna yemek hazırlama diyorlardı ama bu sadece yemek artıkları için kullanılan süslü bir kelimeydi.

Tam anahtarını yana yatırdığı sırada, salonda bir paramparça sesi yankılandı.

Nic dondu kaldı. Nefes aldı.

Bugün *de* o günlerden biri olacak gibi görünüyordu.

Sessizce çantasını bıraktı, anahtarlarını cebine koydu ve karşılama bankosunun arkasından beyzbol sopasını aldı. Acil durumlarda kullanması için babası tarafından bırakılmıştı.

Ahşap ama sağlam olan bu lanet şey, testosteron yüklü alfalar spor salonunda biraz fazla agresifleştiğinde ona bir iki kez yardımcı olmuştu. Hiç kullanmak zorunda kalmamıştı ama işinin ehli gibi görünüyordu ve Nic'in istediği imaj da buydu. Boyu da ona zarar vermiyordu.

Spor salonunda gürültünün geldiği yöne doğru ilerlerken omuzlarında gerginlik vardı. Görünüşe göre ses soyunma odalarından geliyordu.

Sessizce, her zamanki sadık WD-40 sayesinde, erkekler soyunma odasının kapısını iterek açtı ama hiçbir şey bulamadı.

Koridorda bir metre kadar ilerledi ve kadınlar tuvaletinin kapısını avuçladı. Daha kapıyı açmadan bir küfür duydu.

"Kahretsin, Knuckles, şimdi ne yapacağız?"

Ses yumuşak ve kadınsıydı ama bu onun sopayı tutuşunu gevşetmesine neden olmadı. Kiminle konuşuyordu? Bir suç ortağıyla mı?

Knuckles adında biri mi? Bu ne biçim bir çete ismi böyle?

Kalbi göğsünde dört nala atıyordu ama sessizce kapıyı iterek açtı, sopayı sıkıca kavradı.

Kendini neye bulaştırmak üzereydi-

Kapı içeriği görebileceği kadar açılır açılmaz, "Ne oluyor lan?" diye ağzından kaçırdı.

Bir çift fırtınalı göz onunkilere dikilmiş, yastık gibi yumuşak dudakları küçük bir O şeklinde ayrılmıştı. Koyu renk saçları ince ensesinden başının doğru yüksek bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı.

Ama gözlerinin açılmasına neden olan şey banyosunda diz çökmüş olan tuhaf omega değildi.

Elindeki parlak pembe dildoydu, diğerleri ise yere saçılmıştı. Yanında ise gerçek bir kedi, ayağının önünde yuvarlanarak durmuş olan mor bir dildoyu kokluyordu.

Hareket bakışlarını yakaladı ve yukarı baktı, gerildi ama çok geçti. Yan tarafına sert bir şey saplandı ve aniden yere yığıldı, tavana bakıyordu, elektrik voltları onu sarsarken dişleri sıkılmıştı.

Soyunma odalarında bulduğu onca şeyden sonra -kavgalar, sevişen çiftler, uyuşturucular- hiçbirisi bu her ne haltsa onunla boy ölçüşemezdi.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim. Kahretsin." Şok tabancasının voltları sistemini sarsarken mırıltılar ve küfürler etrafındaki odayı doldurdu. Kemiklerinin bile titrediğine yemin ediyordu, dişlerini sıkmaktan çenesi ağrıyordu ve kalbinin göğsünden fırlayacağından emindi.

Neden ben?

Kadın telaşla yerdeki eşyalarını topluyordu. Nic'e göz kulak olamayacak kadar dikkati dağılmıştı ama yakında bir yere gidecekse ne olaydı. Bu kadar acıtmak zorunda mıydı?

Kadın hâlâ özürler mırıldanarak oyuncak üstüne oyuncak topluyor, gözleri birkaç saniyede bir Nic'e kayıyordu. Kedi kolunu kokladı ve Nic gözlerini kapattı.

Yine... Neden ben?

Hareket edebildiği anda, hareket etti. Özensizce. Kendini yukarı çekmek için duvarı kullanarak sopasını kaptı.

Ve onu kendini ayakta tutmak için kullandı, zar zor. Gerçekten korkutucu.

Ona vuracak mıydı? Kesinlikle hayır, ama onun burada ne ettiğini ve neden ona şok verdiğini bilmek istiyordu.

Ayağa kalktığı sırada pencere pervazından bir cam parçası düşerek yere çarptı ve çarpmanın etkisiyle paramparça olarak sessizliği bozdu.

Nefes nefese kaldı ve yüzünü ona döndü, onu ayakta görünce gözleri büyüdü.

"Yani... beni dinleyin," diye başladı ve masumiyet gösterisi için ellerini kaldırdı.

Nic kaşlarını kaldırdı. Düşündü. Belki de. Yüzü işe yarıyor muydu?

"Sopayı kaldırır mısın?" diye sordu at kuyruğunu omzunun üzerinden atıp ellerini indirerek. "Dikkatimi dağıtıyor."

"Oh, şu anda dikkatini dağıtan şey yarasa mı?" diye sordu, gökkuşağı renginde bir yapay penis alırken şaşkınlıkla izliyordu -düğüm dahil- ve sırt çantasına koydu.

"Evet," diye yanıtladı onu basitçe. "Pencereyi şu tarafta buldum," dedi elini kırık camlara ve soğuk esintiye doğru sallayarak

delikten giriyordu. Küçük bir bedenın sığabileceği kadar büyük olan bir delik.

Bakışlarını daralttı.

"O zaman buraya nasıl girdin?

Omega -kokusu bir türlü çıkaramadığı şekerli, ekşi bir meyveye benziyordu- gözlerini devirdi. "Kırık pencereden içeri girdim."

"Neden?"

"Sana anlatmak için."

Duh ima edilmişti ve dişlerini birbirine geçirdi.

Bir şey bacağına süründü ve sıçrayıp aşağı baktığında kedinin mırıldanarak kendisine süründüğünü gördü. Sopanın ucuyla hayvanı iterek uzaklaştırdı ve kedi kaçarak kafasını omega'ya çarptı. "Neden gelip bana anlatmadın?"

"Ev karanlıktı, ön kapı kilitliydi. Başka nasıl söyleyebilirdim ki?"

Nic başını kuzeye doğru eğerek sabır istedi. Beyin hücreleri bunu anlamlandırmak için birbirine kenetlenirken arkasındaki duvar ona yeterli desteği sağlıyordu.

"Yani bana söz konusu pencereden bahsetmek için 'zaten kırık' pencereye mi girdin? Kedin ve... gizemli alet çantanla mı?"

Omega ofladı. "Evet. Bu doğru." Buna hiç inanmamıştı.

"Ve beni şoklamak *zorunda* mıydın?" diye .

"Buraya bir sopayla geldin, başka ne yapabilirdim ki? Bana saldıracaksın sandım."

Nic içini çekti. Bu tamamen adil bir cevaptı ve onu suçlayamazdı.

Ama tasmalı bir kedi ve bir torba dildo taşıyan bir omega neden kapalı bir yere girsin ki?

Tek bir cevap vardı ve o da kokusunun ekstra tatlı notasındaydı. Kokunun kalınlığı, bir türlü bırakmak istemediği bir ısırıkla tenine işlemesi.

"Kızıştın mı?" diye sordu, eli sopanın sapında kenetlenmişti.

Omega, ayaklarının dibindeki son dökülmüş dildoyu toplarken durakladı. Sonra, hâlâ ondan en az bir karış kısa olan tam boyuna yükseldi. Mavi-gri gözleri kararlılıkla kararmıştı. Ya da belki de bu inatçılıktı.

"Henüz değil, ama çok da değil."

"Neden omega merkezine gitmiyorsun?"

İsmi duyunca irkildi ama uzun siyah saçlarını omzunun üzerinden bir kez daha savurarak bu tiki savuşturdu. "Hayır, teşekkürler."

Omega, soyunma odasından çıkarken yanından geçip gitti ve bu dışının üzerindeki kocaman topar karşısında o kadar afalladı ki ne yaptığını bile anlamadan kenara çekildi.

"Hey!" diye seslendi, evin sahibi olan birinin özgüveniyle koridorda ilerleyen kediye ve onu takip etti.

Bu Nic'in işiydi!

"Yani burada kalabilirim, değil mi? Çok meşgul görünmüyor."

"Kapalıyız," diye açıkladı, bir elini duvara dayayarak onun peşinden giderken kendini sabit tuttu.

"Harika. Sabah saçlarından kurtulmuş olacağım."

"Ne-hayır, bu değil-" Bir bardak çivi gibi yutmadan önce hayal kırıklığı içinde homurdandı. "Benim salonumda kalamazsın."

Bir salon dolusu dövüşçü ertesi sabah azgın bir omegadan gelen ısı öncesi feromonlarla dolup taşan bir yere gelemezdi.

Kaos olurdu.

"Burada kalamazsın," diye tekrarlardı.

Durakladı, döndü ve yavru köpek gözleriyle ona baktı. "Bu boş spor salonunda bir gece kalamaz mıyım? Isınmaya hazır bir omega'yı sokağa mı atacaksın? Ne olacağı belli olmaz."

Nic manipüle edildiğini biliyordu. Onunla bir oyun oynar gibi oynadığını ve 'omega' kartını ortaya koyduğunu biliyordu.

Çok az şey biliyordu, omegalar için yumuşak bir noktası vardı.

Nic iki elini saçlarında gezdirerek düşüncelerini düzeltmeye çalıştı.

Spor salonunda kalamazdı, bu kesindi. Ve onu sokağa atacak kadar yürekli değildi. Bir sırt çantası ve lanet bir kediyle.

Birinden mi kaçıyordu? Yoksa sadece evsiz miydi?

Hayır... bu değildi. Omega çok temizdi, çok güzel kokuyordu ve kedi de ona dışarıda herhangi bir süre eşlik etmek için fazla bakımlıydı.

Aslında...

Nic onun manikürlü ellerine, yeleğindeki kedi yayına ve bir omzuna yerleşmiş, zar zor kullanılan sırt çantası askısına baktı.

Sokaklarda uzun süre kalmamıştı, eğer kaldıysa bile.

"Omega merkezi yok mu?" diye açıkladı.

Başını iki yana salladı.

"Gidecek bir yerin yok mu?"

Bir önceki hareketi tekrarlamadan önce hafif bir duraksama gösterdi. Sırt çantasının askısı kayarak gömleğinin yakasını aşağı çekti.

Bakışları daraldı.

"Tamam, spor salonumu kokutmana izin veremem. Müşterilerimi çıldırtırsın."

"Sadece ekstra kuvvetli bir egzersiz yapacaklar. Bana sonra teşekkür edersin," dedi ve ona sırtını dönmeden önce omzunu sıvazlamak için uzandı. Başı sanki uyumak için en rahat yeri arıyormuş gibi bir o yana bir bu yana dönüyordu.

Nic bunun olmasına izin veremezdi. Burada olmaz.

Boynundaki o bağ iziyle olmaz. Saklanıyordu.

Kararını tam olarak veremeden dudakları kıpırdadı. Ama gerçekten, başka bir seçenek var mıydı?

"Benimle eve gelebilir misin?" diye teklif etti.

Bölüm 2

WENDY

Betanın tuhaf sözleri boş spor salonunda yankılanırken WENDY DURAKLADI.

Sabahın neredeyse ikisinde bu spor salonunun açık olmasını beklemiyordu. İçeri girmeye karar vermeden önce etrafta yaptığı ilk gezinti belli ki yeterli bir keşif olmamıştı.

Ama çaresizdi.

Kızgınlığı yaklaşıyordu ve *uzaklaşması* gerekiyordu.

Ama bir yabancıyla eve gitmek? En savunmasız olduğu anda?

"Ben bir beta olduğum için sıcak kokun beni bir alfa kadar rahatsız etmeyecektir. İçeriden kilitlenen boş bir odam var, istersen barikat bile kurabilirsin. Sana yardımcı olacak ilaçların var mı?"

İlaçlardan bahsedilince dişlerini gıcırdatarak başını iki yana salladı. İlaçları almadan nasıl baskılayıcılara ulaşabilirdi ki...

"Hayır, ilaçlarım yok."

Nic iç çekti. "O zaman zor olacak."

Wendy betayı incelerken hiçbir şey söylemedi. Adam iriydi. Ondan en az bir karış daha uzundu, bu da onu... 1.80 falan yapıyordu. Tanrım. Ne nakavt ama.

Teklifi yaparken biberli kare çenesi sıkılmıştı. Ve keskin Asyalı yüz hatlarının içine yerleşmiş gözleri, sanki teklife onun kadar şaşırması gibi genişti.

O da bu fikirden rahatsız olmuş muydu?

Hafif bir şey gibi kokuyordu. Havadar, temiz ve yumuşak bahar çiçekleri gibi taze ve... parmağını koyamadığı bir şey. Çok güçlü bir koku değildi ama en azından burnunun kırışmasına neden olmuyordu. Aslında nazik devin kokusu onu hiç rahatsız etmemişti.

Bu betanın bir spor salonu varmış gibi görünüyordu ve kollarının büyüklüğüne , kendi ekipmanlarına yabancı biri gibi görünmüyordu.

Gerekirse korkutucu olabilir.

O seni koruyabilir.

Gerçi soyunma odasına dalıp onu oyuncaklarıyla birlikte yere yığılmış halde bulduğunda pek de başarılı olamamıştı. Şok tabancası onu kolayca yere sermişti.

Hatırladıkça yanakları kızarıyordu.

En azından çantasındaki bıçağı da kullanmak zorunda kalmamıştı.

"Seninle eve gelmemi istiyorsun. Neden? Bana yardım etmek istiyorsun.

Bu sıcakta dışarı çıkabilir misin?" Wendy soruyu alaycı bir şekilde sordu ve flörtün dozunu arttırmak için göz kırptı.

Ama beta ona sadece göz kırptı. "Sadece güvende olmanı istiyorum."

Adam yemi yutmayınca sinirlendi. Onu çekici bulmuyor muydu?

Şu anda bunun gerçekten bir önemi var mı?

Hayır, iç sesi haklıydı. Odaklanması gereken daha önemli şeyler vardı. Bu betanın, kızgınlığını atması için ona evini teklif etmesi gibi.

Wendy düzenli spor salonunun etrafına göz gezdirdi. Gidecek başka bir yeri yoktu... "Komşularınız var mı?"

"Evet ama duvarlar ince değil ve yatak odası arka tarafta. Üçüncü katta, yani birinin zorla girmesi pek de kolay olmaz."

Wendy bunu düşünürken sırt çantasını düzeltti. Gerçek olamayacak kadar iyi görünüyordu ama başka ne seçeneği vardı ki?

"Pekâlâ. Beni eve götür kahraman," diye duyurdu eğilip kedisini kucağına aldıktan sonra kapıya doğru ilerlerken.

Tenis ayakkabılarının gıcirtısı, onun sözleri karşısında tökezlediğini gösteriyordu. "Ne?"

"Ne, ne?" diye yankılandı. "Sen teklif ettin, ben de kabul ettim. Hadi gidelim, bütün gece bekleyemeyiz."

"Bana hiç sorunuz yok mu? Bir yabancıyla eve mi gideceksin?"

Wendy'nin omuzları sertleşti ve onunla yüzleşmek için döndü. Adam neredeyse tökezleyerek ona çarpacaktı ama kehribar rengi gözleri irileşince kendini toparladı.

"yeterince etkilenmedin mi?" diye tehdit etti. Wendy tüm gücüyle harekete geçti. "Bir omega olabilirim ve ateşim varken gidecek hiçbir yerim olmayabilir ama bu zayıf olduğum anlamına gelmez. Benimle bir şey denemeyi aklından bile geçirirsen hayatını *öyle bir mahvederim* ki."

Tekrar başını sallarken gözleri hâlâ kocaman açılmıştı. "Evet, hanımefendi."

Adam orada dururken bir süre daha bekledi. Wendy ona dik dik bakmak için boynunu eğmek zorunda kalmıştı ve bu... çok *sinir bozucuydu*. Böyle dik dik bakarak ne tür bir tehdit gibi görünüyordu? Neden bu kadar uzun olmak zorundaydı?

"Ee, bunu yapıyor muyuz? Ne bekliyorsun?" diye ısrar etti. Wendy bütün gece bekleyemeyeceklerini söylerken şaka yapmıyordu. Ateşi tehlikede olup olmamasını umursamıyor gibiydi; tepeden tırnağa ilk sıcaklık dalgasını hissetti.

Gözlerini kırptırdı, o güzel parlayan gözlerini bir an için ondan sakladı ve sonra tekrar ortaya çıkardı.

"Ah... evet." Bir elini başının arkasında ovuşturarak geldikleri yöne doğru baktı. "Yine de camı temizlemem ve pencereye barikat kurmam gerekiyor. Aksi takdirde sabah hanımların üstlerini değiştirmeleri çok soğuk olacak."

Hain küçük kalbi bu büyük, tatlı beta için yumuşadı. "Ben burada beklerim," diye teklif etti.

Adam arkasını döndüğünde, bu yabancıнын adını bile bilmediğini fark etti.

Wendy bekledi. Ve bekledi. Knuckles'ı kucağına aldı ve ona sarıldı, mırıltısı kulaklarını rahatlattı. Ama sonra biraz daha bekledi ve sonunda, merak ve can sıkıntısı çok fazla olduğunda

kürlü bebeğini ve çantasını yere bıraktı ve betanın peşinden gitti.

"Adın ne?" diye sordu, kadınlar soyunma odasının girişindeki süpürgeyi kaparak.

Beta ürtü ve pencereden uzaklaşırken küfretti. Bir elinde siyah bir bant rulosu, diğesinde ise yırtık bir çöp torbası vardı. Elleri hâlâ titriyordu ve suçluluk duygusuna benzer bir şey onu delip geçti.

Saçının bir teli çekilmiş gibi cevap veren bir çekiştirme oldu ve başını salladı.

buradan, diye düşündü umutsuzca.

"Yapmak zorunda değilsin," diye söze başladı ama kadın bardağı süpürmeye başlarken ona baktı.

Ne de olsa bozuk olması onun suçuydu. Ve bu betanın umurunda bile değildi.

"Adın?" tekrar sorduğunda adam bir saniye daha baktı.

Sorusu onu içinde kayborduğu sersemlikten çekip çıkarmış ve başını iki yana salladı.

"Nic. Benim adım Nic. Seninki ne?"

"Wendy," diye teklif etti.

"Bu tamamen normal, hiç de şüpheli olmayan koşullar altında sizinle tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

Yaşadığı gecenin tuhaflığına rağmen dudaklarının kıvrıldığını hissetti.

"Tamamen normal," diye onayladı ve süpürgeyi yerde kaydırıldı.

Cam, kıllar tarafından toplanırken tıngırdadı ve şıngırdadı ve kesinlikle midesinde yeniden biriken suçluluk duygusuydu.

"Bir dahaki sefere kapıyı çalmayı deneyeceğim," diye mırıldandı usulca. Lanet olası saçları yine yüzünü kaplamıştı ve saç tellerini yavaşça ısınan yanaklarından çekiştirerek uzaklaştırdı.

Beta'nın alabileceği en büyük özür bu.

-

"Umarım *bir sonraki seferi* önleyebiliriz," diye yanıt verdi.

Wendy elinde süpürge, durakladı ve omzunun üzerinden baktı. Bu da ne demek oluyordu?

Onu öldürecek miydi? Bu kesinlikle bir dahaki sefere olmamasını sağlardı.

Ama sonra sözlerine şöyle devam etti: "Bu sıcağı güvenli bir şekilde atlatabilirsin ve sonra oradan çözebilirsin."

Oh.

Bu... şaşırtıcı derecede hoştu. Ki bu da başlı başına şüphe çekiciydi.

"Bir yabancıyı öylece eve mi götüreceksin? Ya seri katil bensem?" diye alay etti ve eğilerek bardağı dikkatlice faraşa yerleştirdi.

"Olamaz, peşimde bir omega var, ne yapacağım ben?" diye mırıldandı, sesi düz ve aynı zamanda bir şekilde neşe doluydu.

Onun alaycılığına kıkırdadı ve cam dolu son farası da çöpe attı. Wendy faraş ve süpürgeyi kapı pervazına dayadıktan sonra adamın eşyaları aldığı dolaba göz attı. Wendy iyi ve yardımsever bir insan olarak onları eski yerlerine geri koydu.

Geri dönerken küçük bir miyavlama dikkatini çekti ve bebeğinin parlak yeşil gözlerinin ona baktığını görmek için baktı.

"Hey, bebeğim," dedi ve belinden eğildi. Ellerini onun kabarık küçük kollarının altına yerleştirdi ve ayağa poposunu destekleyerek kaldırdı. Kollarındaki ağırlığını ayarlarken Knuckles mırıldandı ve yanağına sokuldu.

"Benim küçük adamım," diye mırıldandı.

Kediyi her yere götürmek kolay değildi ama onu öylece *bırakmayacaktı*. En başta onun için bu kadar mücadele etmişken olmazdı.

Wendy tekrar soyunma odasına girerken onu da yanında taşıdı.

Nic durakladığında bir elini bandın üzerinde gezdirerek düz olduğundan emin oluyordu.

Yüzünü ona dönmeden, "Bir sorum var," diye seslendi. "Knuckles kim?"

Wendy banyoya doğru yürüdü ve sabırla bekledi. Nic onun cevap vermediğini fark edince döndü ve kediyi onun kollarına bıraktı.

Beta içgüdüsel olarak ellerini altında birleştirdi.

O yapar.

"Knuckles, Nic'le tanış."

Nic'in evi güzeldi.

Beklediğinden daha iyiydi.

Ama spor salonundan şehre daha uzaktaydı, binalar bir kutudaki kürdanlar gibi birbirine sıkışmıştı.

Mükemmel.

Apartman tipi bir binanın üçüncü katındaydı. Geldiği yerden daha küçüktü *ama* oradan *başka bir* yerde olduğu için çok mutluydu.

"Komşular iyi insanlar, uzun zamandır buradalar ve mahremiyet onların işi. Birinin bir fincan şeker ya da başka bir şey için kapıyı çalması konusunda endişelenmenize gerek yok."

Wendy son bir kez ortadan kaybolmayı düşündü. Bu beta, onu sorunlarıyla birlikte aşağı çekemeyecek kadar iyi görünüyordu.

Ama onu aşağı çektiğini kim söyledi? Neden kaçtığı hakkında hiçbir şey bilmesine gerek yoktu. Bu sıcağı atlatacak ve başka bir plan yapacaktı, umarım daha az beceriksizce bir plan. Knuckles onun kollarında cıvıladı ve yolculukları sırasında onu yatıştırmak için başını okşadı.

Koridorlarda ya da asansörde tek bir komşu bile görmemişti ama pencerelerde ışıkların yandığını görmüştü.

"En azından komşuların evde. Bu da bağırarak zorunda kalırsam beni duyacakları anlamına geliyor," diye uyardı Nic anahtarlardan birini kilide soktuğunda şingirderken.

"Seni öldürecek olsaydım, bunu spor salonunda, tanıkların olmadığı bir yerde yapardım. İşte burada," dedi ve elini gösteriyormuş gibi salladı. "Evim güzel evim. Dekorumu çok fazla yargılama."

Kesinlikle bir bekâr evine benziyordu. "Kaç yaşındasın?" diye sordu masumca.

Boynundaki atkıyı çıkarıp kapının arkasına asarken bakışlarını kısmıştı. "Otuz bir. Neden?"

Wendy cevap olarak mırıldandı. Yirmi beş yaşındaki adam ondan çok da yaşlı sayılmazdı. Ama hâlâ bir bekâr gibi süslendiği kesindi.

Ne bir çiçek ne de bir sanat eseri vardı. Bir yer lambası, kahverengi deri bir koltuk ve bir sehpa, büyük bir televizyonun önündeki alanı çerçeveliyordu. Mutfak sadeydi ve dolaplarda neredeyse hiçbir şey görememişti. Belki de yemek yapmıyordu? Seyrek olsa da temizdi.

"Burası benim odam," diyerek koridorun sağ tarafını işaret etti. "Seninki de şu tarafta olacak," diyerek karşı yönü işaret etti.

"Banyo da mı öyle?"

"Evet, kendinize barikat kurmaktan çekinmeyin. Geç saatlere kadar ayakta olacağım, muhtemelen öğlen gibi? O saatten önce bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ve eğer o zamana kadar gitmiş olursanız... bilirsiniz, lütfen gitmeden önce bir şey çalmayın."

Wendy, onun yorumu karşısında hissettiği hakaret duygusuyla savaşıyor alay etti. "Lütfen, dekorunuza bir bakın. Çalacak ne var ki?"

Nic ona kaşlarını çatı, kollarını kavuşturdu ve başını iki yana salladı. "Ben yatmaya gidiyorum."

Wendy onun koridorda yürümesini izledi ve etrafta bir silah olup olmadığına baktı. "Benimle taşak geçme. Nerede uyuduğunu biliyorum," diye seslendi.

"Aynen öyle, tatlım," diye karşılık verdi, sonra da kapıyı hafifçe tıklatarak konuşmayı sonlandırdı.

Keşfetme zahmetine girmedik çünkü spor salonu ne kadar temiz olsa da duş almayı çok istiyordu ve hediye edilen atın ağzına bakmayacaktı. Eğer bu beta ona bir ya da... yedi gece için oda ve yemek teklif ederse, kim itiraz edebilirdi ki?

Ayrıca... diğer tek seçeneği, başının ucunda, yaralı ısırik izinde bir karıncalanma gibi, öfkeli ve dehşet verici bir şekilde bekliyordu.

Hayır, teşekkürler. Misafir odasını alacaktı. Fazla seçeneği yoktu.

Bölüm 3

NIC

ERTESİ SABAH, Nic oturma odasının ortasında durdu ve misafir odasının bulunduğu koridora baktı.

Bir gece önce Wendy'ye söylediğinin aksine, güneşle birlikte kalkmıştı. Ki bu saçmalıktı. Geçirdiği geceden sonra ve biri masayı koruduğu için bugün izinliydi. Öğleden sonraya kadar bulut gibi yumuşak yatağında yuvarlanarak uyuması gerekiyordu.

Ama hayır, işte buradaydı, kahvaltı yapmayı düşünüyordu çünkü beyni soru sormayı bırakmıyordu.

Sadece Wendy'nin cevaplayabileceği sorular... Tabii hâlâ buralarda olduğunu varsayarsak.

Riske girip kızın hâlâ burada olup olmadığını kontrol etti mi?

Yoksa iki kişilik kahvaltı hazırlayıp fazlalıkları atma riskini mi göze aldı?

Yoksa sadece bir kişilik kahvaltı hazırlayıp aç bir omega'nın gazabını mı göze aldı?

Bu düşünce onu ürpertti.

Nic kanepenin etrafından dolaşıp koridora doğru ilerlerken adımlarını sessiz tuttu. Ortalık sessizdi ve kuşku omurgasına tırmandı.

Çoktan gitti mi?

Endişelenecek bir şey daha azalırdı ama... yine de onun nereye gittiğini merak ederdi. Muhtemelen hâlâ da endişeleniyordu. Boynunda gördüğü ısırık izi, dışarıda bir yerlerde onu arayan bir alfa olduğu anlamına geliyordu.

Kalp atışları her adımda daha da artıyordu. Kulağını kapıya dayadığında her bir kalp atışının sesiyle onu uyandırabileceğini düşündü. Sessizdi ve onun tatlı kokusunu artık alamıyordu.

Sessizce kapı kolunu çevirdi ama kilit onu durdurdu.

Nic içine dolan rahatlama hissine çok yakından bakmadı. Görmezden geldi ve hızla çarpan kalbinin bekleyerek önce oturma odasına, ardından da mutfaka doğru yürüdü.

Demek hâlâ
buradaydı. Şimdi ne
olacak?

Nic mutfakta volta atarken akıllı bir karış havadaydı. Kızgınlık dönemindeki omegaların neye ihtiyacı vardı? Gidip ona bir şeyler almalı mıydı?

Hayır.

Sınırlarını aşmasına gerek yoktu. Nic uyandığında ona neye ihtiyacı olduğunu soracaktı. Eğer yoksa, onun için bir yolculuk yapmayı teklif edecekti.

Şimdilik, her seferinde bir adım. Ve şu anda bir sonraki adım... kahvaltıydı.

Mutfakta hiç ustalaşmamış biri için bile Nic idare edebiliyordu. Biraz domuz pastırması kızartmayı ve konserve bisküvileri pişirmek için fırına koymayı *başardı*.

Ve şimdi... bekledi.

Tanıdık olmayan bir ses dairede yankılandı ve Nic gerildi. İlk başta bu sesi tanıyamadı. Neredeyse bir titreşim gibi, odanın içinde süzüldü. Sesi takip ederek mutfak barının etrafından dolaştı ve oturma odasına geri döndü. Ses buraya daha yakındı ve tekrar dinlemek için durakladı.

Dördüncü kez çaldığında nihayet ne olduğunu anladı ve Wendy'nin odasına doğru baktı.

Kediyi dışarı çıkarıp onu kızdırma riskini göze aldı mı?

Hayır. Hayır, sadece... onu uyandırana kadar miyavlamasına izin mi verecekti? Herhangi bir çalar saat kadar işe yarayacağını düşündü.

Nic bir kez daha geri çekildi. Tüylü çocuğunun dramatik çılgılığıyla uykusundan uyandırılan öfkeli bir omega ile yüzleşmeye hazır değildi. Kendi kendine sessizce kıkırdadı ve bisküvileri kontrol etmek için fırını açtı.

Ve... lanetli.

"Kahretsin!" diye tısladı ve hafifçe kararmış ekmeği sıcak fırından çıkardı.

Elleri kalçalarında, hayal kırıklığına uğramış bir halde ekmeğe baktı.

Bisküvilerin sadece üstleri ve altları yanmış olmasına rağmen, altları aptal tavadan bile çıkmadı.

Biliyordu çünkü bir spatulayı kabuğun altına itmeye çalıştı ve kabuk basitçe... hareket etmedi. Reddetti. Bir bayrak dikti ve metali sahiplendi.

Nic oflayıp pufladı ve telefonunu çıkardı. Kahvaltı sipariş etmek her halükârda daha iyiydi. Büyük olasılıkla tadı da daha güzel olurdu. Yanmış bisküvilere küçümseyerek baktı.

Mutfakta yumuşak, küçük *bir miyavlama* yankılandı ve o da sıçradı.

Aşağı baktığında, meşhur Knuckles'tan başkasını bulamadı.

Neredeyse çirkindi ama *sevimli olmasına* yetecek kadar şirinliği vardı.

Kulaklarının etrafında ve başının üstünde birkaç yara izi olduğu için kurtarılmış olduğu belliydi ama onun dışında mutlu görünüyordu. Rengi çok şirindi. Her iki yanındaki küçük beyaz şeritler dışında tamamen siyahtı. pençe, muştaya benzer.

Ama Nic'in etrafında dolaşırken ileri geri sallanan büyük göbeği bir şey ifade ediyorsa, sağlıklıydı.

"Hey, koca adam," diye mırıldandı Nic ve kediyi kucağına almak için eğildi. Muhtemelen on beş kiloluk bir yığındı ve ağırlığın altında oflayıp pufladı.

"Annen seni bütün gece şehirde mi gezdirdi?"

Kedi mırıldandı ve küçük tüylü kafasıyla gölge kaplı çenesini dürttü.

"Seni ağırlıkların yerine spor salonuna koyabilirim. Hepimiz sırayla seni kaldırabiliriz."

"Bu itibaren hepsi ve davranır o alır." a yumuşak ses konuştuWendy kendini göstermeden, etrafta gizlice dolaşmadan önce

Sessiz çıplak ayaklarla köşeye.

Nic döndü ve annesinin sesiyle kıvranan Knuckles'ı bıraktı.

Kedi tırısyla Wendy'ye ve ona miyavlayarak baldırını mıncıkladı.

"Birisi dikkatinizi çekmek istiyor," diye işaret .

"Açlıktan öldüğünü sanıyor," diye açıkladı. "İyi olacak. Bir tas suyunuz var mı acaba?"

"Tabii ki!" *Kahretsin*. Bir omega'yı içeri davet edip kedisine bile bakmamak mı?

Hemen döndü ve içmesi kolay bir kâse bulana kadar etrafı kazdı.

"Burada ne oldu?" diye sordu yumuşak, hafif sesiyle. "Uh..."

Tereddüt etti, kadının bakışlarını tavada buldu.

Yakalandı.

Ona kahvaltı hazırlamaya başarısız olması utanç verici görünüyordu.

"O tava artık bisküvilerin, merak etmeyin. Bize bir şeyler sipariş ettim," diyerek onu temin etti.

Kadıncıdan gelen yumuşak kıkırdama onu duraklattı ve su kabını doldururken omzunun üzerinden omega'ya baktı.

"Bu gerçekten çok tatlı. Tavayı mahvettiğin için üzgünüm."

Teorik olarak kurtarılabilirdi ama Nic bir tavayı kaybetmekten endişe etmiyordu. Dürüst olmak gerekirse, bisküvileri kazımak ve sonra fırçalamak için harcayacağı çaba, yeni bir tane almaktan daha yorucu geliyordu.

"Önemli bir değil, gerçekten. Benim hatamdı."

"Sanırım Knuckles'ı uyandıran şey pastırma oldu."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Yani kedi seni mı?"

Esnedi ve barda oturmadan önce ağzını kapattı. "Evet. Kapıda özgürlük için çığlık atıyordu. Onu duymadın mı?"

"Onu duydum ama seni uyandırma riskini kendim almak istemedim." *Ve kapı kilitlendi*.

"Genelde onu görmezden gelebilirim ama zaten olduğundan daha fazla strese girmesini istemedim. Yeni bir çevre ve

her şey."

Tek kişi o değildi. "İyi uyudun mu?" diye sordu, onu daha yakından inceleyerek.

Cildinde iz bırakan tek şey ısırdı. Kısa kollu tişörtünün içinde bile hiçbir çürük ya da yara izi görünmüyordu. Eşofman altı alt kısmını örtüyordu, bu yüzden onun sözüne güvenmek zorundaydı. Gözlerinin altındaki koyu gölgeler ise bambaşka bir hikâeydi.

"Çoğunlukla, evet. Zor geçen birkaç günün üstüne geç bir gece geçirdim. İyi olacağım."

Wendy kediye kucağına aldı, on beş kiloluk yaratığı hiçbir şey değilmiş gibi kaldırdı. Sonra da ona cıvılamaya başladı. "Pastırma ister misin? Pastırma yiyemezsin, üzgünüm. Belki sana başka bir şey getirebiliriz. Ya da belki... belki sadece bu seferlik birkaç parça yiyebilirsin." Gözlerini kırıştırdı, kaşlarını ona doğru kaldırırken dudakları kıvrıldı. "Nazik ev sahibimizin onu yakmadığını varsayarsak?"

Nic kıkırdadı ve soğumuş ama yanmamış pastırma tabağını tezgâhın diğerk tarafına kaydıldı.

Wendy tuhaf biriydi. Ama Nic tuhaf olanları severdi.

Stellan da tuhaftı.

Düşüncelerini bu konudan uzaklaştırarak, en küçük pastırma parçasını daha da küçük parçalara ayıran omega'yı inceledi.

"Bu yüzden mi bu ağır?" diye sordu.

Ona göre bu masum bir soruydu. Bu yüzden Wendy nefesini tutup kediye göğsüne bastırduğında gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"O tamamen sağlıklı."

Nic kıkırdadı. "Wendy, onu spor salonunda dambıl olarak kullanabilirim."

Öfkelendi, Knuckles'ı tekrar yere bıraktı ve yaratığın ona verdiği küçük cıvıltıya gülümsedi.

"Yani biraz tıknaz. Sorun değil," diye ısrar etti. "Yaşadığı hayattan sonra bunu hak ediyor. Ayrıca hâlâ sağlıklı."

İri adam kesinlikle öyle görünüyordu. Küçük yara izleriyle, cehennemden geçmiş ve diğerk taraftan çıkmış gibi görünüyordu.

Dikkatini başka yöne çevirerek teslimatı takip etmek için telefonunu kontrol etti. "Kahvaltı birazdan burada olur. Fazla uzun sürmez. Kahve?"

"Evet lütfen," diye yanıtladı.

Nic ona bir fincan hazırladı, o seslenince şeker ve krema ekledi ve fincanı uzattı. Fincan barın üzerinde bir sıyrıkla kayarken Nic onun dikkatini çekmeye çalıştı.

Nic onunla aynı hizaya geldi, fırtınalı bakışlarını yakaladı ve dalgalı sulardaki bir sal gibi ona tutundu. Uygun bir hareketti, çünkü bu sakinliği bozmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Sadece ardından gelecek fırtınadan sağ çıkabilmeyi umuyordu.

"Wendy, burada istediğin kadar kalabilirsin. Kedi de dahil. Ama sorularım var."

Ona bakıyor olmasına rağmen, yüz hatlarında hiçbir değişiklik olmamasına rağmen, bakışlarının sertleşmesini izledi.

Midesi inkârla doldu. "Ayrıntılara ihtiyacım yok. Sadece birinin gelip seni için kapımı çalıp çalmayacağını bilmek istiyorum." *Ve eğer yalan söylemem gerekirse.*

Son sözler dudaklarından çıkmadı.

Kahvesinden bir yudum aldı ve bakışlarını kırarak masaya baktı.

"Yeterince uzakta olmalıyım," dedi sessizce.

Hayır, görebildiği kadarıyla hiç çürük yoktu. Ama bazı yaralar sadece deride kalmazdı. "Ailen mi? Yoksa sürün mü? Başka biri mi?"

Nic bir süredir dövüşmemiştir ama hâlâ yumruk atabiliyordu, yine de yaşının ilerlediğinden emindi. Muhtemelen eskisi gibi darbe alamıyordu. Ama mecbur kalırsa denerdi.

"Bu... Onlar..." Wendy sinirli bir şekilde içini çekti. "Bu bir sürü, ama önemli olmamalı. Yaklaşırlarsa anlarım ve yoluma devam ederim."

Bağ yüzünden mi? Kalbi boğazında düğümlenen Nic sakin ve soğukkanlı kalmaya çalıştı. "Binaya giremezler, burada olduğunuzu asla öğrenemezler."

"alırlar," diye karşı çıktı. "Üçüncü kattan mı?"

Wendy cevap vermedi.

"Mumlarla falan müdahale edebilirim." Düşüncesi bile burnunu kıristirdi. "En alt kattan bile kokunu alamazlar." Öyle değil mi?

Tabii kızgınlık döneminin ortasında değilse.

Bir alfa sürüsü kapısını çalıp omega'larını geri isterse ne yapardı?
Bütün bir sürüyle savaşamazdı. Onun gözlerinin ardında verilen savaşı izledi. "Peki.

Teşekkür ."

Nic başını eğdi. "Tabii ki."

Yani... resmileşmişti. Bir omega'nın sürüsünden saklanmasına yardım ediyordu.

Ama ne kadar için?

Peki ya onu bulurlarsa ne yapacaktı?

Bölüm 4

NIC

"Yani... bunların hepsine ihtiyacın olacak mı?" Nic sordu. Wendy güzel bir el yazısıyla listesine son birkaç şeyi eklerken, Nic onun omzunun üzerinde duruyordu.

Wendy durakladı, kalemi Nic'in verdiği çizgili not defterinden kaldırdı ve bakışları Nic'e kaydı. Nic, Wendy'nin gözlerinin bugün griden çok mavi olduğunu fark etti.

"Neden, çok mu fazla?" diye sordu alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak.

Başını sallayan Nic kararlıydı. "Hayır. Hayır, hiç de değil. Sadece bir omega kızıştığında etrafta hiç bulunmadım. Bunun bu kadar... karmaşık olduğunu bilmiyordum."

Kardeşi olmayan, beta bir annesi ve alfa bir babası olan Nic, omegalar hakkında pek bir şey bilmiyordu.

"Isı, benim hazır olduğumu düşünene kadar gelmeyecek," diye açıkladı. "Yani ne kadar çabuk rahat edersem, ısı o kadar çabuk gelecek ve o kadar çabuk bitecek."

Ondan sonra ne oldu? Nic merak ediyordu. Eğer alfası ölmediyse, boynuna o işareti koyan kişi onun için gelecekti. Onlardan sonsuza dek kaçacak mıydı? Eninde sonunda onu bulacaklardı. On beş kiloluk bir kediyi ve kucağındaki güzel omega'yı özlemek zor değildi.

Çok fazla sorusu vardı ama bakışlarındaki yorgunluk kemiklerine işlemiş gibiydi ve Nic onun daha fazla cevap vermeye hazır olduğunu düşünmüyordu. Eli kucağına düştü ve Knuckles'ın çenesinin altını kaşırken kedinin gürleyen mırıltısı odayı doldurdu.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" Wendy tekrar sordu. Onun cevabını beklerken kalemi ileri geri salladı.

"Söz veriyorum. Listeyi bitir, ben de bugün hepsini bulmaya çalışayım."

Hiçbir şeyden zarar görmüyordu... sadece çok fazla şeye *ihtiyacı yoktu*. Yani dairesi bunu yansıtmıyor olabilirdi ama gayet iyiydi. Spor salonu ona iyi geliyordu. Yıllardır katıldığı yasadışı dövüşler de ona zarar vermemişti.

Özellikle de yanında Stellan gibi bir varken.

Omega'yı düşüncelerinden sıyıran Nic başını listeye doğru eğdi ve Wendy'nin ihtiyaçlarını derlemesini izledi. Konsantre olurken dili dudaklarının kenarından dışarı fırladı ve Nic bakmamaya çalıştı.

Muhteşemdi, ders kitabı gibi bir omega. Kısa, kıvrımlı, pembe dudaklar, geniş gözler ve uzun, koyu, parlak saçlar.

Ancak Nic, ders kitabı omegalarının sırt çantalarında dildo taşıdıklarını ve masum betaları taciz ettiklerini düşünmüyordu.

Birkaç dakika sonra, ona sıcağı atlatmak için ihtiyaç duyacağı eşyaların ayrıntılı ve düzenli bir koleksiyonunu hazırladı.

Kedi daha yüksek sesle mırıldandı, sanki listede onun için de birkaç şey olduğunu biliyordu.

Mesela... "Bir kedi yatağı, kedi ödülleri ve şu özel marka kuru mama mı?" diye sordu, kaşlarını omega'ya *doğru* kaldırarak.

Omuz silkti ve mutlu, mırıldanan kediyi sergilemek istercesine sandalyede arkasına yaslandı.

Knuckles ona doğru cıvıladı, ama bu beyaz dişlerini gösteren bir esnemeye dönüştü.

"Ne dedi. Biz bir paket anlaşılmayız. İster kabul et ister etme," diye söylendi, dudaklarında bir gülümseme tehdidi belirmeye başlamıştı.

Nic gözlerini devirdi. "Ben yokken siz ikiniz burada iyi olacak mısınız?"

Wendy ona baktı ve sonunda gülümsemesini serbest bıraktı. "Şoklanan sendin, ne düşünüyorsun?"

Nic homurdanarak listeyi elinin altından çekip aldı ve Knuckles'ın başını okşadı.

"Hey!" Wendy mırıldandı.

"Ah, pardon, bir tane de sana," dedi ve Wendy'nin de başını okşadı. "Birazdan döneceğim. Kimseye kapıyı ya da pencereleri açmayın."

Wendy gülerек onun elini tokatladı. "Defol git buradan. Merak etme, aptal değilim. Kokmaya başladığımın farkındayım." Wendy bunu kötü bir şeymiş gibi söylemişti. Nic onu düzeltecekti çünkü kokusu... harikaydı. Ama sıcaklığı kokusunu daha yoğunlaştırdıkça, komşularından birinin onun kokusunu alma olasılığı artıyordu ve bu ihtiyaç duydukları son şeydi.

Burası omega-güvenli bir topluluk binası değildi. Her yerdeki dairelerde alfalar ve betalar yaşıyordu ve kapısının çalınmasını istemiyordu.

Kapının yanında duraklayan Wendy'nin küçük elinin Knuckles'ın sırtında gezinişini izledi ve neredeyse gülecekti.

Ne olursa olsun bela onu bulacak gibi görünüyordu.

Yolculuk uzun sürmedi. Omegalar için gördüğü ilk mağazada durdu ve neyse ki ihtiyacı olan her şey vardı. Battaniyeler, yastıklar, en sevdiği kokuda mumlar. Süpermarkette başka her şey vardı. En sevdiği ısı öncesi ve ısı sonrası atıştırmalıklar ve kedisi için her şey.

Nic arka kapıya yanaşırken başını salladı.

Taşçılar dışarıdaydı ve ince sarılmış bir esrar uzatıyorlardı. Kapıyı açıp çimenli kokarca kokusunu içine çektiğinde bunu doğruladı.

"Selam dostum," diye selamladı sarışın olan, Tate. "Selam," diye karşılık verdi Nic ve bir kez başını salladı.

Yiycekleri al, içeri gir. Wendy'den bahsetme.

"Alışverişe mi gittin?" İkinci komşu Arlo sordu.

Nic bir kâğıt torbayı betonun üzerine bırakırken kaşlarını çattı. "Öyle görünüyor, değil mi?"

"Ooo, biri yatağın ters tarafından uyanmış," diye alay etti Tate ve esrarı emerek ucunun parlak kırmızı renkte parlamasını sağladı.

"Ev sahibinin burada sigara içmenizden hoşlanmadığını biliyorsunuz," diye uyardı. Hepsinin kutusunda bununla ilgili mektuplar vardı.

"Dostum, biliyorum!" Arlo inledi.

"Ne çatıda, ne otoparkta, ne de içeride. Nerede sigara içmemiz gerekiyor?" Tate içini döktü.

Nic omuz silkti, son birkaç çantayı da bagajdan çıkarıp kaldırıma bıraktı. "Bilmiyorum. Ama kuralları çiğnemeye devam edersen, para cezası alacaksın."

Arlo alay etti. "Cezalar umurumda değil. Onları karşılayabiliriz."

Cezalar çok ağırdı. Nic başını alfalara doğru eğdi. "Cezaları ödeyebiliyorsanız, neden daha açık bir yere taşınmıyorsunuz, böylece istediğiniz yerde sigara içebilirsiniz?"

Bu yeni bir konu değildi ve Nic bir süredir bu ikisinin neden gitmediğini merak ediyordu.

Dost canlısı, sessiz, kibar komşulardı. Sadece otlarını ve dışarıda içmeyi seviyorlardı. Ev sahibi aynı fikirde değildi. Nic, şahsen, kimseye zarar verdiklerini düşünmüyordu. Neden buna katlansınlar ki?

"Burası ikimiz için de iyi bir konum. İkimizin de işyerine birkaç dakika uzaklıkta. Başka hiçbir yer bu kadar yakın olamaz."

Nic başsağlığı dileyerek, "Biraz kazanırsın, biraz kaybedersin," dedi.

"Kazanmaktan bahsetmişken..." Arlo başladı ve başını çantalara doğru eğdi. "Çok fazla eşya var. Yardım ister misin?"

Tate, "İşte, bulduk," dedi ve banktan kalkıp yanına gitti.

Marihuananın acı tatlı kokusu onu takip etti ve poşetlerden birkaçını almak için eğildi. Arlo esrarı çıkardı ve yardım etmeden önce metal çantasına yerleştirdi.

Nic onları geri çevirmeye çalıştı ama onlar zaten merdivenlerin dibinde sabırla bekliyorlardı. Çantaların ağırlığından rahatsız gibi bile görünmüyorlardı.

"Sanırım yaptığın tüm o yoga gerçekten işe yarıyor, ha?" Nic homurdandı.

Tate, "Her şey çekirdekte," diye cevap verdi. "Bir ara uğrayıp bize katılmalısın."

Üçüncü kata çıkarken ayak sesleri merdiven boşluğunda yankılandı.

Nic mırıldandı. "Ben genelde daha yoğun şeylerle ilgilenirim. Bir spor salonum olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne? Dostum, bu çok havalı," diye haykırdı Tate. Nic çantaların arasından yüzünü göremese de sesindeki heyecan hissediliyordu. Alfa'nın sesinin bu kadar içten çıkması onu şaşırtmıştı. Herhalde sadece dostça davranmaya çalışıyordu, değil mi?

"Belki de ziyaret eden ben olmalıyım."

"Gerçekten mi? Kapı her zaman açık," diye teklif etti, ikinci kata çıkarken nefes nefese kalmıştı.

Kahretsin, belki de Tate'le yogaya gitmesi gerekiyordu. Alfa uzun boylu ve formdaydı, omuzları çok iyi görünüyordu ve giydiği yıpranmış atletin altında esniyor ve kıvrılıyordu.

"Asansörü gerçekten tamir etmeliler," diye yakındı Arlo ve Nic sessizce onayladı.

Tate, "Asla olmayacak," diye karşı çıktı.

Nic onun haklı olmasından nefret ediyordu. Evleri güzeldi ama mülk ne kadar süslü olursa olsun, ev sahipleri yine de ev sahibiydi. Eğer tamir etmek istemezlerse, etmezlerdi. Şerefsiz.

Sonunda üçüncü kata ulaştılar ve Nic onları kapısına kadar götürdü. İki alfa sessizleşti ve çantaları onun için koridora bıraktılar.

Nic anahtarlarını ve ikisinin bakışlarını görmedi.

Ayakları arkalarında süründü. "Yani... bunu yanlış dostum ama... dairen oldukça güzel kokuyor..."

"Kendine bir omega mı buldun?" Tate, Arlo'nun daha yavaş, daha kibar bilgi arayışıyla örtüşen bir şekilde açıkça sordu.

Nic gerildi ve çantalardan birini tutarken eli kaydı. Sadece battaniye olduğu için boğuk bir hışırtıyla yere düştü.

"Neden bilmek istiyorsun?" diye sordu, elinde anahtarlarla hareketsiz dururken.

Anında alarma geçerek onlarla yüzleşmesi onu şaşırttı. İkisinin de üzerinde yükseliyordu. Bu iki dost alfa nasıl da kolayca komşudan tehdide dönüşmüştü.

İkisi de muhtemelen onun gerginliğini hissederek geri adım attı.

"Sadece merak ediyoruz, başka bir şey değil," dedi Arlo aceleyle. "Size sormayın demiştim," diye homurdandı ve oda arkadaşına dirsek attı.

Nic durakladı. "Bekle, ne zamandır merak ediyorsun?" Gerçekten de onun kokusunu gizli tuttuğunu sanıyordu. Ne zamandır burayı parfümlüyordu?

Tate başını yana eğdi ve Arlo ile anlamlı bir bakış daha paylaştı. "Bu sabah sigara içmek için dışarı çıktığımızda onları kokladık. Çok güzel kokuyor, dostum. Gerçekten tatlı."

Betalar kokulara karşı alfalar ve omegalar kadar hassas değildi... bu yüzden belki de kokusunu nasıl saklayacağı konusunda doğru kararı verememişti.

"Şey... Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diye yalan söyledi Nic. "Yalnız yaşıyorum, bunu ikiniz de biliyorsunuz."

Arlo karanlık bakışlarını daralttı. Onlar keşti, aptal değil. Hislerinin farkındaydılar ve onun yalan söylediğini biliyorlardı.

Ama Tate'in gülümsemesini takdir ediyordu. Çantaları Nic'in ayaklarının dibine bıraktı ve kibarca bir adım geri çekildi. "Elbette dostum, bizim hatamız. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver. Yoksa biz işimize bakarız."

Arlo da aynı şekilde Tate'i koridorda çekiştirerek Nic'in kapısını geçip kendi dairelerine götürdü. Anahtarı eve sokmadan önce dairelerinin içinde kaybolmalarını bekledi.

Kapıyı açtığı anda, alfaların tam olarak neyi kastettiğini anladı.

"Allah kahretsin," diye tısladı ve kapıyı çarparak kapatıp kilitlemeden önce çantaları içeri çekti. Kapıyı da sürgüyle kilitledi ve hemen çantaların arasından bir mum çıkarıp yaktı. Mumu kapının yanındaki masaya çarptı ve ardından duvardaki prizleri buldu.

Oturma odasındaki her prize, aptal kokulu bir duvar şeyi taktı. Ve bekledi.

O kadar güçlü tarçın kokardı ki, hiçbir alfa bir omega'nın kokusunu alamazdı.

Umarım.

Nic içini çekti ve yiyecekleri paketinden çıkardı.

İşini bitirdiğinde tezgâha yaslandı ve rahat bir nefes aldı. Ve... durakladı.

Hala tatlı kokuyordu. Her zamankinden daha tatlı. Kedi yatağını, battaniyeleri ve yastıkları alan Nic, koridorda yavaşça ilerledi, omega yuva malzemeleri görebileceğinden daha yükseğe yığılmıştı.

Yaklaştıkça alfaların neden endişelendiğini anladı.

Beta burnu bile bundan biraz etkilenmişti. Ağzını sulandıracak kadar yapışkan, sulu ve tatlıydı. Sertçe yutkundu ve kapıyı çaldı.

Bir takırtı duyuldu, ardından bir kedi tıslaması ve bir omega laneti geldi.

Uzun bir süre sonra kapı ardına kadar açıldı ve çıplak ayakları ortaya çıktı; bu, onun yuva malzemelerinin etrafında görebildiği tek parçasıydı. Koku yüzüne çarptı ve battaniyeleri uzattı. "İhtiyacın olan her şeyi aldım," dedi nefesini tutarak.

Lanet olsun.

"Teşekkür ederim," dedi Wendy usulca. Battaniyelerin üzerinden onu hâlâ göremiyordu ama kız onu bir yere yönlendirmeyince boğazını temizledi.

"Doğru, evet," diyerek kenara çekildi.

Sonunda onu gördü. Karmakarışık siyah saçları, kızarmış yanakları ve ısırılmış dudaklarıyla yatağı işaret ederken, çarşaflar karmakarışıkta. "Hepsini oraya koyabilir misin?"

Yatakta değil, diye sessizce inledi. O yokken ne yaptığını biliyordu, kokusundan belliydi. Tek istediği oradan çıkmaktı, böylece devam edebilir ve yolundan çekilebilirdi.

Nic istenileni yaptı, ileriye doğru birkaç kör adım attı ve-

Tüylü misafirden bir miyavlama sesi geldi ve ayağını kaldırdı, ancak bu sırada dengesini kaybetti ve ayağı takılarak önüne çıkan ilk şeyin üzerine düştü. Yatağa yayıldı, yeni battaniyeler ve yastıklar üzerine yerleşti, bir yandan da küfrediyordu. Arka planda Wendy'nin kedisini sakinleştirdiğini duydu.

Kendini kaldırmak için avuçlarına bastırdı ve başındaki battaniyeyi çekti. Yataktan kayarak kalkmak için ağırlığını ayarladı ve dondu kaldı.

Sertleştiğimi dehşet içinde fark etti. Daha da kötüsü, eli nemliydi ve Wendy'nin kokusunun neden aniden yüz kat daha güçlü olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

"Sorun değil bebeğim, öyle demek istemedi. Sorun yok, şşş," diye mırıldandı Wendy arka planda, onun ebedi ölümünden habersiz.

Arkasını dönerek battaniyeyi kucağına çekti ve omega'ya gülümserken rahat bir tavır takındı. Umarım kızın hayvana gösterdiği ilgiden utanmış değil de eğlenmiş gibi görünmüştür.

Kedi mırıldandı ama kuyruğu sinirli bir şekilde seğirdi ve Nic kıkırdadı. "Kusura bakmayın, battaniyelerin üzerinden göremedim," diye özür diledi.

Wendy, "Ona bir olmaz, daha kötülerini de atlattı," dedi.

Ben iyiyim, ama teşekkürler.

O kediyle uğraşırken Nic ayağa kalktı ve yüzünü yatağa döndü, battaniyeyi karıştırıyormuş gibi yaparak *aslında* kendini yerine geri soktu.

Boğazını temizleyerek omega'nın yatağından uzaklaştı.

Bir insan yasak bir ereksiyonu örtmek için ellerini doğal olarak nasıl asabilirdi?

"Bütün bunları benim için aldığın için teşekkür ederim," dedi Wendy. Knuckles'ın yere düşerken çıkardığı gümbürtü sözlerine eşlik etti ama sonra kollarını kendi etrafında sararak kucakladı. Üzerinde büyük bir tişört vardı ve Knuckles dalgınlıkla bunun saklandığı alfalardan birine ait olup olmadığını merak etti.

"Her zaman. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa haber verin. Ben gideyim de siz... devam edin." *Bunu öylesine söylemedim.*

Göğsündeki sıcaklık kıvılcımı daha da artmadan, kendini utandırmadan ve omega'yı daha fazla yaralamadan önce oradan ayrılmalıydı.

"Uhm... Nic?" diye sordu ve sesindeki tını onun kapının yanında duraklamasına neden oldu.

"Öyle mi?"

"Gerçekten çok tatlıydın. Normalde bunu yapmazdım ama... bu koşullar pek de normal değil." Kadın nefesini bıraktı ve Nic'in nabızı hızlandı. "Senden bir şey daha isteyebilir miyim acaba?"

Nic onun ne soracağını daha dudaklarından dökülmeden biliyordu. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilseydi, sormasına bile *izin* vermezdi. Ama cezaya doymuyor olmalıydı, çünkü durakladı ve yüzünü ona döndü.

"Sor."

Bölüm 5

WENDY

"YAPMADAN ÖNCE," diye başladı derin bir nefes alarak, utancını silkeleyerek. Bu çok doğaldı. Kızgınlık dönemindeki bir omega için birine bir şey sormak tamamen normal bir şeydi. Özellikle de bir betaya. Güzel, güvenli bir beta. "Sadece bilmeni istiyorum, sana hiçbir şey borçlu değilim," dedi gözlerini ona dikerek.

Nic başını yana eğdi, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Ne?"

Wendy'nin kalbi çarpıyordu ama kelimeler gelmeye devam etti. "Çünkü bana yardım ediyorsun. Beni içeri alıyorsun, kahvaltımı hazırlıyorsun ve bütün bu şeyleri alıyorsun. Bu sana bir şey borçlu olduğum anlamına gelmez."

Bakışlarının üzerinden bir gölge geçti, incelenemeyecek kadar hızlı bir şeydi bu, ama gölge kaybolduğunda gözleri daha da hüznüldü. "Biliyorum. Anlıyorum."

Wendy ne diyeceğini bilemedi. Aynı anda hem suçlu hem de rahatlamış hissediyordu. Ama aynı zamanda çok da azmıştı çünkü aptal kızgınlığı yaklaşıyordu. Nic gittiğinden beri yatak odasında tek başına biraz rahatlamaya çalışıyordu.

Elbette, kendini orgazm edebiliyordu ve bu *iyi* hissettiriyordu. Gerçekten çok iyi. Tıpkı ateş sırasında her şeyin yaptığı gibi. Ama daha iyi hissedebilirdi. Çok daha iyi.

"Tamam. Tamam," dedi korkarak.

"Wendy," dedi Nic ve Wendy başını kaldırıp ona baktı.

Çok yukarı. Çünkü Nic uzun boyluydu. Saat beş yönündeki gölgesi, kehribar rengi gözleri ve güzel Asyalı yüz hatlarıyla ona bakıyordu.

Gergin değildi. Betaların yanında değil. Onlar güvenliydi.

Isıramazlar, bağ kuramazlar ya da havlayamazlardı.

Ama evini ona açan bu çarpıcı tanrı adam ona baktı ve onu neredeyse suskun bıraktı. Onun yoğun bakışları altında zayıf düşmesine neden olan, içindeki muhtaç, sızlanan omega olmalıydı.

"Bana sor."

Kehribar rengi gözleri ona doğru parıldadı ve ensesini bir kez daha ısıttı.

"Ya gitmeseydin? Yardım etmek için kalsaydın," diye sordu.

Nic'in burun delikleri alevlendi ve kokusunun burun deliklerinin etrafında nasıl kabardığını kontrol edemedi.

"Peki ya yuvarınız?"

Wendy'nin çarpan kalbi bu düşünceli soru karşısında kendi ritmine takıldı. Battaniyelere ve yeni yastıklara baktı, henüz koku barındırmayan eşyalara... henüz.

Bakışları bir şeyler anlatıyor olmalıydı ya da Nic omegalar hakkında düşündüğünden daha fazla şey biliyordu, çünkü Nic kıkırdadı. "Tamam. Bunu özel olarak yapmana izin vereceğim ve sadece... yerleştiğinde kapıyı açabilirsin, tamam mı?"

"Tamam," diye kabul etti, biraz nefesi kesilmişti.

Birkaç dakika önce Nic boyundan büyük işlere kalkışmış gibi görünüyordu ama şimdi ona nasıl rahat edeceğini söylüyor, ihtiyacı olduğunu fark etmediği zamanlarda bile ona sınırlar çiziyordu.

Nic kapıyı arkasından kapatarak odadan çıktı ve betanın yokluğunda Wendy sanki bir rüyadan gözlerini kırparak uyandı.

"Pekâlâ," dedi baş aşağı duran kedi yatağını koklayan Knuckles'a. "Bu kolay oldu."

Gerçi hangi insan kızışmış bir omegayı geri çevirebilir ki? Bir beta bile böyle bir cazibeye karşı koyamazdı.

Acı bir kıkırdama .

Seninle ilgili özel bir şey yok. Bize sahip olduğun için şanslısın, bunu biliyorsun, değil mi?

Knuckles miyavlayarak acı veren tanıdık sesi böldü ve kedi yatağını kaldırıp odanın köşesine fırlattı. Kedi peşinden koştu ve o daha orman yeşili rengindeki ilk battaniyeyi almadan kabarık iç kısımda bisküvi yapmaya başladı.

Yuvalama biraz zaman aldı.

Daha önce hiç olmadığı kadar uzun sürmüştü.

Sterling'lerin evinde her şey düzenli, tertipli ve mükemmel bir uyum içindeydi, bir odadan diğerine, hatta yuvasına kadar. Yuva çoktan dekore edilmiş olduğu için yuva yapmak için fazla yer yoktu. Bunu kabullenmeyi öğrenmişti ve sonunda kokusu her şeye sinmeye başlayınca biraz daha rahat hissetmeye başlamıştı.

Ama Nic ona bir yatak ve ihtiyacı olan her şeyi vermiş ve onu kendi haline bırakmıştı. Wendy buna bayıldı. Yastıkları ve battaniyeleri düzenlemeye ve satın aldığı tüm uyumsuz renklerle mükemmel bir rahatlık sağlamaya bayılmıştı.

Işıkları söndürdü, öğleden sonra güneşinin yarı kapalı panjurlardan içeri girmesine izin verdi ve kapıyı açtı.

Wendy odanın içinde zıpladı ve yuvasına daldı. Giydiği büyük tişört kalçalarının altına sıkışmıştı, bu yüzden biraz boşluk bulup rahatça uzanana kadar kıpırdandı.

Yerleştiğinde koridordan gelen ayak seslerini duydu.

Kalbi göğsünde çarpıyordu ve sabahtan beri peşinde koştuğu orgazmlar boşunaymış gibi görünüyordu, çünkü Nic'i kapıda gördüğü anda canı istemişti.

Bir beta, bu sıcakta ona yardımcı olmak için mükemmeldi. Upton'daki en iyi betaya rastlamış olması gerçek olamayacak kadar güzeldi.

Kız kardeşlerin ona nazikçe gülümsemesinden memnundu. Wendy o spor salonunda, sokakta ya da oradan ayrılıp arkasına bakmadığı an arasında herhangi bir yerde herhangi birini bulabilirdi.

Ama onu bulmuştu.

Ve şimdi ona sahip olmak üzereydi.

Wendy yuvasına yayılmış, önünde siyah bir kedi işlemesi olan bir yastıkla kıvrılmıştı. Çünkü Nic çok sevimliydi ve yastığı gördüğünde belli ki onu düşünmüştü ve Wendy kalbinin kendi kendine çarpmasına izin vermemeye çalıştı.

Karnında bir sıcaklık hissediyordu.

Kendini rahat hissetti. Rahatlamış.

Nic kapının önünde duraklayarak, "Hey," dedi.

Wendy doğrulup, "İçeri girebilirsiniz," diye .

Konuşurken onun bakışlarına karşılık vermiyordu. "Bunu yapmadan önce... bunun... senden faydalanmak için yapmadığımdan emin olmak istiyorum," dedi ve sonra sesinden kendinden çok daha az emin olduğu anlaşılıyordu. "Değil mi? Yani... süründen kaçyorsun. Kızgınlık dönemindesin. Kelimenin tam anlamıyla en savunmasız halindesin ve bunu doğru gelmiyor..."

Wendy'nin dudakları seğirdi. O bir omega'ydı, çocuk değil. Kızgınlığı yaklaşırken bile kendi kararlarını verebilirdi.

Ve Wendy ilk kez, bilgisiz bir babanın ya da bir grup pisliğin gözetimi altında değildi.

Bu beta, yıllardır tanıştığı en canlandırıcı kişiydi.

Ateşine yardım etmesini istemesi çok mu yanlıştı?

Ben azgınım, çaresiz değil.

"Fikrini değiştirmeye hakkın var, tüm söylemeye çalıştığım bu," diye bitirdi Nic.

Durumla ilgili sahip olabileceği tüm çekinceler, onun itirafının bıraktığı boş havada dağıldı. Herhangi bir şeyin fikrini değiştireceğinden şüpheliydi.

Wendy yataktan kayarak kalktı, gömleğini çıkardı ve sessizce odaya geçti. Nic kapı pervazına yaslanmış, kararlı bir şekilde yere bakıyordu, gözleri kapalı, kare çenesi sıkılmıştı. Yeni duş almıştı ve güzel kokusu Wendy'nin duyularını doldurdu, bir bahar günü, hafif bir esintinin altında çırpınan pembe yapraklar.

Başını sağa çevirdi, burun delikleri .

Adamın bakışlarının kararmasından cesaret alarak bileğinden tuttu ve onu odanın içine çekti.

"Tanrım," diye fısıldadı onu takip ederken, sonunda onun kıyafet seçimini gördü.

Wendy dudaklarının kıvrılmasına engel olamadı.

"Ben kararımı çoktan verdim, Knockout," diyerek onu yatağa doğru çekti. "Öyle mi?"

Bakışları kızın kıvrımlarını incelemekten gözlerine sıçradı ve vaat ettiği sıcaklık kızın nabzını hızlandırdı.

"Evet... Sanırım var," diye mırıldandı, sesi en iyi tatlılardan daha derin ve daha çökmüştü.

Birdenbire dinamik değişti. Kızın onu yönlendirmesi yerine, adam kızı yatağa doğru sürüklüyordu.

Uyluklarının arkası yatağa çarptı ve Nic'in omuzlarındaki iri elleri onu oturmaya teşvik etti.

Oturdu.

Boynunu geriye atarak ona baktı. Beta, tamamen giyinik bir halde ona bakıyordu ve bu zıtlık, teninin genişliğinde dans eden ürpermelere yol açarak meme uçlarını daha da sıkılaştırdı.

Wendy elini onun bileğinden çekti ve kalçasına, uyluğuna doğru kaydırды. Tam *oradaydı*, çok uzun ve lezzetliydi ve kokusu çok yumuşak ve nazikti, tıpkı bir betadan beklediği gibi. Bu onun yanında daha da rahatlamasını sağladı.

"Kedi kalıyor mu?" diye sordu başını çevirerek.

Söz konusu kedi kendinden geçmiş, başını küçük yatağın kenarına dayamış ve ters yöne doğru dönmüştü.

"Neler olup bittiğinden haberi yok. Onu rahatsız mı edeceksin? Sadece uyuyor," diye .

Nic kıkırdadı. "İyi, ama meraklanırsa gitmesi gerekir," diye uyardı.

Wendy başını salladı. "bile, söz veriyorum." "Sana söz veriyorum," diye alay etti.

Ama Wendy karşılık verebilirdi. "Umarım benim için bundan çok daha fazlasını ifade ediyorsundur."

Cesurca kaşlarını kaldırdı ve Nic'in kalçasının arkasını avuçlayarak onu daha yakına çekti ve ona yer açmak için bacaklarını ayırdı. Nic'in

beta oturdu.

"Seni öpmeme izin verecek misin?" diye sordu.

Wendy salladı, bu betayı inkar edecek havada değildi.

Öpüşmek onun en sevdiği kısımdı ama adam onun beklediği gibi eğilip dudaklarını birleştirmede. Bunun yerine geri çekildi ve tişörtünü çıkararak onu suskun bıraktı.

Bir spor salonu sahibinden ne bekleyeceğini bilmeliydi ama yine de onun dümdüz karnını, kocaman pazularını ve kare omuzlarını görünce şaşkına döndü. Adamın zeytin tonlarındaki teni günün sonundaki güneş ışığında muhteşemdi ve o anda tek istediği adamın tadının da görüldüğü kadar güzel olup olmadığını görmektir.

"Bazı komşular eşyalarını yukarı taşımama yardım etti. Bana burada bir omega olup olmadığını sordular."

Wendy dondu kaldı, Nic kot pantolonunun düğmelerini açarken ona baktı ve bir sızlanmayı yuttu. O kısmı yapmak istiyordu.

"Yalan söyledim, onlara hayır dedim. Ama bütün sabah senin kokunu aldıklarını söylediler."

Wendy bu kendinden emin, seksi Nic karşısında yutkundu. Kot pantolonunu çıkardı ve geride hiçbir şey bırakmadı. Artık ödeşmişlerdi ve Wendy onun bedenini fark ettiğinde dudaklarında beliren küçük gülümsemeye engel olamadı.

Evet, yeterince iyi yapardı.

"Kokunun neden alfa komşularımın kokunu alabileceği kadar güçlü olduğunu söylemek ister misin?" diye sorarak kızın bakışlarını tekrar kendi bakışlarına çekti.

Wendy başını iki yana salladı. Bütün sabahı en sevdiği oyuncaklarından biriyle geçirdiğini, üstüne orgazm kovaladığını ama öncekinden daha az tatmin olduğunu itiraf etmek istemiyordu.

Aralarındaki mesafeyi tekrar kapatırken kaşlarını kaldırdı ve bu sefer onu yatağa, mükemmel bir şekilde düzenlenmiş battaniye ve yastıkların üzerine indirdi ve onu takip etti. Avuç içleri başının iki yanındaki şilteye bastırdı ve birden nefes almak biraz daha zorlaştı, seksi betanın yumuşak çiçek kokusunu içine çekmek biraz daha zorlaştı.

"İtiraf etmek zorunda değilsin," dedi karanlık bir sesle. Lezzetli bir şekilde. "Yeterince iyi tahmin edebiliyorum."

Sonra onu öptü, dolgun dudaklarını onunkilere bastırdı. Tadı da kokusuyla aynıydı, hafifti, neredeyse hiç yoktu ama dilinin ucunda tattığı temiz ipuçları daha fazlası için geri dönmesine neden oldu. Elleri adamın omuzlarını kavradı ve onu kendine çekti ve ona yer açmak için bacaklarını ayırdı.

Ellerinden biri ensesinin altından kayarak saçlarını sıkıca kavradı ve onu kendi avantajına doğru eğdi.

İhtiyacı patlayıcı bir şeydi, onun tutkulu dokunuşuyla içinde patlıyordu ve öpücüğün içinde bir yakarıшта bulundu.

Dizlerini onun kalçalarının iki yanına getirerek kendini onun içine doğru yuvarladı. Uyluklarının arasındaki ereksiyonun sıcak ve sert hissiyle ödüllendirildi ve kendini ona sürttü.

"Tanrım," diye mırıldanarak dudaklarını ayırdı.

Ona baktı, ağır ağır kapanan gözlerini, şişmiş pembe dudaklarını inceledi.

"Beni bekletme," diye uyardı.

Bütün sabah beklemişti ama ne için, şimdiye kadar bilmiyordu. Düğümlenmiş bir oyuncak, kanlı canlı bir beta ile aynı şey değildi ve şimdi Nic burada olduğuna göre, beklemek istemiyordu.

Nic onun üzerinde durakladı ve o da bundan yararlandı. Bir bacağını Nic'in kalçasına doladı ve omzunu iterek onları yuvarladı. Beceriksizce bir hareketti ama Nic'in üstüne çıktı ve kalçalarını Nic'in kalçalarına doladı.

"Bütün sabah ne yaptığımı bilmek ister misin?" diye sordu, ellerini parmak uçlarının alaycı dokunuşlarıyla adamın yanlarından aşağı kaydırarak.

Nic ona sırtarak başını salladı ve Nic onun sırtışını yüzünden silmek istedi.

Eğilerek onun kulağına fısıldadı. "Kendimi beceriyordum, oyuncakları değiştiriyordum çünkü hiçbiri senin yapmak üzere olduğun şeyi yapamıyordu. Ve bunu iyi yapsan iyi edersin," diye uyardı ama bu daha çok hırıltılı bir yalvarış gibiydi. Bu betayı *istiyordu* ve ona sahip olacaktı.

Wendy onun üzerindeki yerini aldı. Çok fazla istek ve çok az sabırla, kendini onun üzerine indirdi ve kalçalarını ileri geri kaydırarak sikini karnına hapsetti.

Kendi uyarılmasından kaynaklanan ıslaklık her ikisini de kapladı ve Nic onun altında inledi. Ses alçak ve derindi ve bunu onun da en az kendisi kadar istediğini söylüyordu.

Elleri kalçalarını kavramak için kalktı, onu üzerinde ileri geri sallarken parmak uçları etine battı. İçinden bir inilti döküldü ve ona bu kadar yakın olmak bile tüm oyuncaklarından daha iyiydi.

"Prezervatif?" diye sordu hırıltılı bir nefesle.

"Hayır, ben-" Wendy durakladı.

Doğum *kontrol hapi* kullanıyordum, demek istedi.

Söyleyebilmesi şey buydu.

Ama alfabaları bunu ondan almıştı ve bu, üzerine dökülen soğuk bir kova su gibiydi.

Wendy donup kalmıştı ve Nic ellerini çekti. Ama hâlâ onun sıcaklığını hissedebiliyordu ve hâlâ *istiyordu* ama... *istemiyordu*.

"Nic, fikrimi değiştirdim," diye fısıldadı.

Nic onun altında kıpırdamadan duruyordu ve bu onda ağlama isteği uyandırdı. "Sorun yok, sorun yok," diye yatıştırdı, sesi zar zor duyuluyordu.

Boğazı daraldı ve sertçe yutkundu. "I..." Wendy ağzından hiçbir kelime çıkaramıyordu, sadece canı *yanıyordu*. Sığ bir nefes çekerken göğsü sıkışmıştı.

"Hareket edebilir miyim?" Nic sordu.

İşte o zaman Wendy hâlâ onun üzerinde olduğunu fark etti, ama uyarılmışlığı kurumuştı ve adam yumuşamıştı. "Evet, ben-"

"Sakin söyleme," dedi adam, kadın onun üzerinden yuvarlanıp yeni battaniyelerinin altına girerken. Henüz hiçbir şey gibi kokmuyorlardı, en azından yeterince değil.

"Özür gerektirecek bir şey yok," dedi yumuşak bir sesle.

Wendy'nin gözleri yaşardı. Ne söyleyeceğini bilemiyordu. Göğsü hâlâ acıyordu ve nefes almakta zorlanıyordu ve Nic çok iyiydi ve kıyafetlerini toplayıp hızla giyinmeden önce yavaşça yataktan kalkıyordu.

"Teşekkür ederim." Sesi titreyerek çıktı ve başını dizlerinin üzerine koydu.

"Ne için?" Nic sorguladı.

Wendy ne olduğunu bile bilmiyordu. Çok geç olmadan onu durdurduğu için mi? Başını salladı, henüz hiçbirini yüksek sesle itiraf edemiyordu.

"Kalmamı ister misin?"

Başını kaldıran Wendy, Nic'i tamamen giyinmiş ve odanın diğer ucunda dikilirken buldu.

"Seni korkuttuysam özür dilerim," dedi bakışlarını yakalayarak. Kehribar rengi gözlerinde endişe ve suçluluk duyguları vardı.

"Otur," dedi, başını yatağa doğru sallayarak.

Nic aralarındaki mesafeyi koruyarak en sonu seçti. Adamın ona karşı bu kadar dikkatli olması gülümsemesine neden oldu.

"Sen değildin," dedi, dökülmemiş gözyaşları yüzünden sesi titriyordu. Boğazını temizledi. "Ben sadece... bir şey hatırladım. Hakkında konuşmak istemediğim bir şey," diye açıkladı onun yüz ifadesi karşısında.

"Sana o bağ işaretini koyan kişiyle bir ilgisi var mı?"

Dalgınca elini boynunun o tarafına sardı ve sakladı. "Sürü, evet."

Nic'in bakışları karardı ve başını tekrar koydu. Tanrım, keşke daha önce öğrenmeseydi...

Midesi çalkalandı.

"Duş almak ister misin?" Nic sordu. "Ya da banyo? Lanet olsun, söyle bir jakuzi sipariş edeyim."

Wendy kıkırdadı ve bakışlarını Nic'e çevirdi.

Yüz ifadesi soldu. "Bana öyle bakma." "Ne gibi?"

"Ağlamak üzereymişsin gibi."

İlk gözyaşının dökülmesi için tek gereken buydu ve ardından sel kapıları açıldı.

Nic'in endişeli ifadesi karşısında "Sorun sen değilsin," diye hıçkırdı.

Adam tereddüt etti, ayağa kalkıp gidecekmiş gibi hazırlanıyordu ama kadın ona elini uzattı. Nic, bu 1.80'lik dev, onun kendisini yatağa çekmesine, başını göğsüne gömmesine ve gömleğini sümük bezi olarak kullanmasına izin verdi.

Kalbi yanağına çarpıyordu ama hıçkırarak aldığı nefesler üst üste bindi ve kendini kontrol altına almaya çalıştı. "Üzgünüm, ben-"

"Özür dileme," diye . "Özür dileyecek hiçbir şeyin yok"

Bu sadece daha fazla gözyaşı dökmesine neden oldu ve hıçkırıklarını bastırmak için dudağını ısırdı.

"Wendy," dedi Nic ve sesinin tonundan ona kaç kez seslendiğini merak etti.

Arkasına yaslandı, konuşamıyordu çünkü konuşursa her şeyi yeniden kaybedecekti.

"Kendine zarar verme," dedi ve yavaşça, çok yavaşça, ona onu uzaklaştırma şansı vermek için elini kaldırdı ve dudağını dişlerinin pençesinden .

Bir hıçkırık dökülürken başını yana salladı ve adam onu tekrar kendine çekti.

Wendy sonunda pes etti.

Kollarını onun sırtına doladı, kucağında süründü ve yüzünü onun boynuna gömdü, kokusunu içine çekti ve ağladı.

Ve biraz daha ağladım.

Wendy son bir yıldır dökcek kadar güvende hissetmediği her gözyaşını ağlayarak döktü. Ve Nic'in gömleği, ellerini Wendy'nin sırtında gezdirip saçlarını okşarken, onunla yumuşak bir şekilde konuşurken ve battaniyeyi açıkta kalmaması için etrafına sararken gözyaşlarının çoğunu emdi.

Giysileri olsun ya da olmasın, bunun şimdiye kadar biriyle birlikte olduğu en açık durum olduğunu anlamıyordu.

Bir noktada Knuckles bile endişelenip onları yatakta ziyaret etti ve eğer Nic tüy yumağını kucağına alıp Wendy'ye vermediyse lanet olsun, o da onu teknik olarak Nic'in kucağı olan kucağına oturttu ve tüylerine sarılıp ağladı.

Wendy boşa harcadığı şans için ve içgüdülerine güvenmeyip kendine yalan söylediği ve alfaların yalanlarını kabul ettiği için ağladı. Asla kurtulamayacağı işaret ve onunla birlikte gelen bağ için ağladı. İstemediği bir bağ. Kendini içine soktuğu ve nasıl çıkacağını bilmediği durum için ağladı.

-Yardım almadan olmazdı ve yardım istemekten nefret ederdi.

"Berbat durumdayım," diye boğuk bir sesle konuştu, sesi gözyaşlarından mahvolmuştu. "Değilsin," diye karşı çıktı Nic.

Wendy onun yanıldığını kanıtlamak için geri çekildi ve ağlamaklı gözlerini sildi. "Bana yalan söyleme," diye sızlandı sertçe. "Gözlerim kızardı ve şişti, muhtemelen az önce gömleğine ağladığım su yüzünden susuz kaldım ve bir noktada kolunu mendil olarak kullandığımdan eminim."

Nic yanıt olarak, "Başka gömleklerim de var," dedi.

Wendy'nin gözyaşları kuruyordu ve başını yana eğerek inançsızca alay etti. Eğer marka kıyafetlerinden birini mahvetmeyi düşünseydi alfalar çok kızardı.

Nic senin alfalarından biri değil. Bunu biliyorum.

"Alışveriş listesine mendil mi eklesem, yoksa bir paket pamuklu gömlek mi?" diye sordu, bakışlarına yansımaya da dudaklarında kıvrılan bir gülümsemeyle.

Gömleğinin üzerindeki ıslak noktalara bakarken yorgun bir kahkaha atmasına engel olamadı. "Bana karşı bu kadar nazik olmaya devam edersen muhtemelen gömlekler," diye şaka yaptı, ancak şaka komik olmaktan çok üzücüydü.

Nic'in gülümsemesi düştü ve yüzünü ellerinin arasına almadan önce saçlarını geriye doğru taradı. Nic başparmaklarını tekrar gözlerinin altına sokarken, eller yüzünü geniş ve sıcak bir şekilde kavradı. Kadın ıslaklığın teninde kuruduğunu hissetti.

"Biraz su ister misin?" diye fısıldadı.

Wendy başıyla onayladı. "Yine iyi davranıyorsun." "Her zaman," diye karşılık verdi.

Wendy onun üzerinden emekleyerek kalktı ve çıplaklığını örtmek için battaniyeyi sıkı sıkı tuttu. Adam yataktan kaydı ve köşeyi dönene kadar gözünü ondan ayırmadı. Sonra gitti ve bir an sessizlik oldu.

Tırnaklarını kafa derisi boyunca kazıyarak uzun saçlarını ellerinin arasında topladı ve hayal kırıklığı içinde inledi. Alfalar burada değildi, onları koca bir şehrin çok gerisinde bırakmıştı. Derek'in yankısı, rüzgârlı bir günde bir tutam duman gibi zar zor duyuluyordu.

Peki neden hala kafasının içindeydi?

Bir elini ısırık izine götürerek, tırnaklarıyla izi kazıyıp yok edebilmeyi diledi.

Hayatının geri kalanı böyle mi geçecekti? Her fırsatta onu hatırlarsa hayatına nasıl devam edecekti?

Nic elinde suyla döndüğünde Wendy ona teşekkür etti ve parmaklarını soğuk bardağa doladı. Yarisini içerken onu izledi. Nefes almak için doğrulduğunda dudakları soğuktu.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nic kollarını kavuşturdu, kapının pervazına yaslandı ve yatağı tekrar okşama dürtüsüne direndi. Onun sıcaklığını şimdiden özlemişti.

"Sorduğumda bana ne olduğunu anlatıp anlatmayacağına karar vermeye çalışıyorum." Adamın yüz ifadesini okuyamıyordu ama bunun bir önemi yoktu.

Wendy başını sallayarak suyunu yudumladı ve bakışlarını ona yöneltti. "Çok basit, sadece çok erken atladım ve şimdi seçimlerimle yaşamak zorundayım."

Eğer sadece derslerine odaklansaydı bunların hiçbiri olmayacaktı. Üniversite bunun içindi, rastgele bir alfa sürüsü bulmak için değil.

Nic bakışlarını kısmıştı. "Bunun böyle olduğundan şüpheliyim. Ama sırlarınızı saklamanıza izin vereceğim. Şimdilik."

Wendy kayıtsızca mırıldandı. *O kadar* kolay değildi.

Ama kadın üşüyordu. "Kalacak mısın?" diye sordu, pes etti ve lanet yatağı okşadı.

Nic onun alfalarından biri değildi ve ona öyle davranmak adil değildi. Şimdiye kadar ona yardım etmekten başka bir şey yapmamıştı, bu yüzden göğsünde suçluluk yapraklarının açması için bir neden yoktu.

"Bana yardım etmeye devam edersen senin de peşine düşecekler," diye uyardı kucağına bakarak. Parmaklarını su bardağındaki buğunun üzerinde gezdirdi ve boncukların yüzeyden aşağı kaymadan önce toplanmasını izledi. "Yani eğer yapmazsan anlarım-"

Nic, "Güzel," diye cevap verdi.

Wendy başını kaldırdı. "Ne?"

Nic sonunda odayı geçti ve yatağın üzerine oturdu, bakışları onunkilerle aynı seviyedeydi. Gördüğü şey genellikle betalara özgü olmayan bir güçtü.

"*Güzel*. Umarım düşmeye çalışırlar. Kendi boylarında biriyle uğraşmanın ne kadar zor olduğunu çok çabuk öğrenecekler."

Wendy onun daha fazla karışmasını *isteyip istemediğini* bilmiyordu. Sadece orada bulunarak onu tehlikeye atıyordu.

Yine de hareket etmedi.

"Hepsini alamazsın," diye alay etti.

Nic ona öylece baktı ve boğazı kurudu. Dört alfayla başa çıkamaz mıydı? Hayır. İmkânı yoktu.

"Yapabilirdim. Kimse bana adil oynamak zorunda olduğumu söylemedi."

"Nic," diye uyardı bakışlarını kısarak. "Onlarla dövüşemezsin, ne kadar uzun süredir bir dövüş salonuna sahip olduğun umurumda değil."

Ağzını bir sırtış kapladı ve dudakları tekrar kapanmadan önce aralandı. "Oh..." Kelimeyi şaşkınlıkla uzattı. "Kavga etmekten bahsediyordun."

Wendy'nin bunu anlaması üç saniye sürdü. "Nic!" diye bağırdı, ağzı şoktan bir karış açık kalmıştı. Gülünçlüğü karşısında bir kahkaha patladı. "Sen imkânsızsın!"

Kıkırdadı ve gülümsemesini tekrar görmek onu rahatlattı. Belki de kolay biriydi.

Ya da onu nasıl daha iyi hissettireceğini biliyordu. Lanet olası her şeyi bilen beta. Ona gözlerini devirerek suyunu tekrar yudumladı ve bardağın kenarından ona baktı.

"Çıldırma izin verdiğin için teşekkürler," dedi yanakları kızararak. Ona karşı gerçekten kendini kaybetmişti, değil mi?

Nic bir elini saçlarında gezdirerek, "Özür dileme ve bana teşekkür etme," dedi. Kaşları çatıldı. "Ben sadece alfalarınızın bunca zamandır yapması gerekeni yaptım, sizinle ilgilendim."

Wendy yeniden ağlamak istedi ama yutkundu ve bardağı yatağın başucundaki masaya bıraktı, buzlar şingırdadı. İçindeki sıcaklık yeniden alevlenmeye başlamıştı ve sıcaklığı daha iyi bir zamanlamaya sahip olsa da... hiçbir şey Nic'i daha az istemesine neden olmamıştı.

Ama tam da dünyanın en seksi baştan çıkarması için yatağın üzerinde sürünmeye başlamıştı ki... midesi guruldadı.

Bölüm 6

NIC

NIC ÇOK ÖFKELİYDİ. O alfaları avlamak istiyordu ve Wendy'ye ne olduğunun tüm ayrıntılarını bile bilmiyordu. Ama onun yıkıldığını görmek bile yeterliydi.

Nic, Wendy'nin bu sıcaktan kurtulmasını sağlayacaktı, bu onun için ne anlama geliyorsa artık. İhtiyacı olan şey buysa, lanet olası bir bekçi köpeği gibi kapıyı izlemekten memnun olacaktı.

Ama şu anda.

"Seni beslemeliyim. Yemeğe ihtiyacın var," dedi Nic.

Yanakları kızarmıştı, başını salladı ve Nic onun battaniyeyi daha sıkı sarışını izledi. Ona gözlerini kırptırırken yorgun görünüyordu, gülümsemesi bir esneme şeklinde kayboldu. "Yorgunum. Bir duş iyi olurdu."

"Peki ya yemek?" diye ısrar etti. Bakımındaki omega'nın aç kalmasına izin veremezdi. Onun için pek çok atıştırmalık almıştı, listesindeki her şeyi almıştı ama-

"Deli olduğumu düşüneceksiniz ama... *Gerçekten* biraz peynir istiyorum."

Nic omega'ya göz kırptı. "Peynir mi? Sen fare misin?" Dudakları seğirdi.

"Evet... peynir. Fare kapanı gerekli değil," Wendy.

"Belirli bir peynir türü var mı?" Ona biraz daha bilgi verebilirdi. Adamın gözünde canlandırabildiği tek şey

gittim. Peynir listede yoktu.

"*Herhangi bir* peynir. Ama blok , poşetlenmiş olanlardan değil."

O zaman hayal ettiği şey bu *değildi*. "Süslü partilerde şarapla yediğin türden mi?" Küçük kürdanlarda mı?

Wendy kıkırdadı. "Evet, sanırım muhtemelen aynılar."

" sağlayabilirim," dedi ona yeniden düşünmeden önce.

Süslü peyniri nereden bulacaktı ki... Nic saate baktı.

Sabahın biri.

Bu saatte kim açıktı ki? Süpermarketi deneyebilirdi. Ama en az on beş dakika uzaktaydı. Onu bu kadar uzun süre bırakmak doğru muydu? Yine de onunla kalmalı mıydı? Az önce hüngür hüngür ağlamıştı. Omegalar kızgınlık dönemlerinde ne isterdi?

"Nic," diye seslendi Wendy. "*Nic*. Dünya'dan Nic'e. Merhaba!" diye bağırdı sonunda ve Nic sarsılarak dönüp ona baktı.

Ne zaman kalkmıştı ki?

Rüya gibi görünüyor.

Koyu renk saçları battaniyesinin üzerine dökülüyor, göğüslerinin kabarıklığını örtecek kadar yukarı çekiliyor ama yine de açıkta kalmanın sınırıyla flört ediyordu. Yumuşak görünüyordu.

Sevimli.

Başını iki yana salladı. "Ne?"

Ona gülümsedi. "Tansiyonunun yükseldiğini duyar gibiyim. Bir nefes al."

Nic nefes aldı.

Ve nefesini verdi, ancak bunu Wendy'nin ona kıkırdamasını izlemek için yaptı. "Önce duş almak istiyorum. Peyniri bulmak için zamanın var. Ve eğer bulamazsan-"

Onu bulacağım!

" yok."

İyi değil. Omega peynir istiyor. Omega peyniri alır.

Ama önce banyo yapmak istiyordu. Nic başka hiçbir uyarıda bulunmadan onu gelin gibi kucakladı, battaniyesi ve her şeyiyle. Kız önce sertçe soludu, elleri Nic'in omuzlarına gitti ama Nic banyoya doğru ilerlerken rahatladı.

Nic onun ağırlığını kollarında hissetmekten hoşlanıyordu ve kollarını boynuna dolamasından ve saçlarıyla oynamasından gerçekten hoşlanıyordu

ense kökünde. Ve onu gülümsetmek artık onun kişisel göreviydi.

Adam onu soğuk tezgâhın üzerine oturttuğunda tısladı. "Göt!" diye seslendi ve adamın göğsüne bir fiske vurdu.

Hedefi doğruydu ve tırnağının meme ucuna batmasıyla geri sıçradı. "Ow!"

"Alacağın bu." Kollarını battaniyenin üzerinde kavuşturarak ofladı. Ama dudakları kıpırdadı ve önemli olan da buydu.

Sırtını dönüp duş perdesini geri çekerken hâlâ kıkırdayarak göğüs kaslarını ovuşturuyordu. Su soğuk gelmişti ama arkasını dönmeden önce ısınmasını bekledi.

Göğüs ucu hâlâ acıyordu.

Belki de suyu soğuğa çevirmeli.

Adam sırtıttı ve Wendy bakışlarını ona dikti. "Bu bakışı sevmedim, Nic. Kes şunu. Her ne düşünüyorsan... sadece, hayır."

"Banyonuz sizi bekliyor," dedi ve kapıya doğru geri adım attı. "Ve işin bittiğinde, peyniri ben alacağım."

Wendy ona baktı, bakışlarında şüpheli bir parıltı vardı, kendini tezgâhtan indirip geriye doğru hareket ederken battaniyesi yerde sürükleniyordu. Mükemmel.

Artık o aradan çıktığına göre, çömeldi ve satıcı kadının her omega'nın seveceğine söz verdiği banyo malzemeleriyle dolu kâğıt torbayı kaptı.

"Bunlar yardımcı olabilir," diye önerdi ve çantayı tezgâhın üzerine koydu.

Nic ellerini kaldırdı ve sırtıtarak geri çekildi. Wendy sıcaklığı hissetmek için elini suya soktu ve ofladı.

"Gözüm üzerinde," diye uyardı ve duşu kapattı. "Ve sadece güzel bir kışın olduğu için değil."

Nic kıkırdadı ve kapıyı da çekerek banyodan çıktı. "İltifatın için teşekkürler, *Mouse*."

"Bütün bunları yapmak zorunda değildin," diye seslendi Wendy, kaşlarını çatarak çantanın içindekilere baktı ve alaycı tavrı görmezden geldi.

Nic basitçe, "Biliyorum," diye karşılık verdi. Hiçbir şey yapmak *zorunda değildi*. Ama Wendy... yardım etmek istiyordu. "Bana ihtiyacın olursa ara, tamam mı? Ciddiyim."

Nic başını salladı, sevecen bir gülümseme dudaklarını bükmekle tehdit ediyordu ama gülümseme onu ele geçiremeden arkasını döndü.

Alarmı sıfırlamadan önce giyinmek ve anahtarlarını almak için acele etti ve kapıdan dışarı, merdivenlerden aşağı ve ön lobiye doğru uçtu.

Daha kapıyı açmadan havadaki duman girdaplarını gördü ve konuşmayı kısa kesmek için kendini hazırladı.

"Hey-ey, ben C69," dedi Tate, sigarasının külünü kül tablasına atarken.

Küçük mahremiyet çalılarının hemen yanından geçen caddeden trafik geçiyordu. Ancak hiçbirinin endişelenmesine gerek yoktu çünkü marihuana yıllar önce suç olmaktan çıkarılmış ve yasallaştırılmıştı, özellikle de omegaların ısınmasına ne kadar yardımcı olabileceğini öğrendikten sonra. Elbette her şehrin kendi düzenlemeleri vardı ama Upton oldukça gevşekti.

"Yatma vaktin geçmedi mi, ihtiyar?" Arlo çekiştirdi. Parmaklarını uzatarak esrarı oda arkadaşından aldı.

Nic gözlerini devirdi, az önce kendine söylediği şeye rağmen ayakları durdu. "Şu anda gerçekten zamanım yok, çocuklar. İhtiyacım var-"

Ne için? Lanet olası bir benzin istasyonundan süslü peynirler almaya. Sinirli bir öfkeyle telefonunu çıkardı, haritalar uygulamasını açtı ve arama çubuğuna *peynir* yazdı.

Bir sandviç dükkanı.

Bu onun tek vuruşuydu.

"Sabahın ikisinde ne halt ediyorsun?" Tate sordu. Sarışın, yapılı alfa eşofman ve tişört içinde rahat görünüyordu - bu lanet adam soğuğa dayanıklı mıydı?

Arlo nefes aldı, eklemi parlak turuncu renkte parlıyordu ve nefes verirken konuştu. "Garip davranıyorsun dostum."

Nic gözlerini kırıştırarak onlara baktı. "Garip derken ne demek istiyorsun?"

Tate yine, "... bir omega varmış gibi," diye ima etti.

Nic gerildi. Tamam, tamam, yani onu saklamakta pek de iyi bir iş çıkarmamıştı. Harika.

Ama ikisi de yüzlerinde sırıtışlar belirmeden önce birbirlerine baktılar. "Tebrikler dostum," diye teklif etti Arlo, kısa sapını ona doğru uzatarak. "Birini bulmanın zamanı gelmişti."

Nic'in ağzı cevap vermek için aralandı ama aklına hiçbir kelime gelmedi ve bir önemi yoktu çünkü Tate yine de onun yerine konuştu.

"Bir omega bulmuş olmanız harika," diye mırıldandı Tate. "Yani, biz *aramıyorduk* ama *bir omega* bulmuş olmak güzel olurdu.

Birisi."

Arlo alay etti, bir elini şakağındaki solgunluğun üzerinde gezdirdikten sonra vızıltılı afro saçlarını okşadı. "Beni yakaladın, sik kafalı."

Tate, "Evet ama bana sik kafalı, göt herif demeyen birini kastediyorum," diye karşılık verdi.

"Belki de bana pislik demeyen birini istiyorumdur." Nic onların maskaralıklarına kıkırdadı ama geri başladı. "Teşekkürler, çocuklar, ama gitmem gerek-"

"Omega'nı terk etmiyorsun, değil mi?" Arlo bakışlarını kısarak sordu.

Nic durakladı. Sanki bu sorunun tek bir doğru yanıtı vardı ve Nic'in elinde sadece yanlış bir yanıt vardı.

"Belki," dedi ellerini ceplerine sokarak. "Atıştırmalıklara aşeriyor."

Tate alay etti. "Gecenin bu saatinde nereden atıştırmalık bulacaksın?"

"Bilmiyorum!" Nic tısladı ve ellerini iki yana açtı. "Hiçbir fikrim yok. İstedіği şeyi bulana kadar arabayla gidecektim."

Bir kez daha bakıştılar ve başlarını salladılar.

Her ikisi de ona döndüğünde, az önce yaptıkları sessiz konuşma Nic'in dikkatinden kaçmıştı.

"Canının ne söyledi mi?"

Nic yutkundu. "Evet. Peynir istiyor. Ama poşetlenmiş olanlardan değil. Şarapla falan servis ettikleri şeylerden."

"Şarküteri tabağı istiyor, ahbap," dedi Tate ona, mavi gözleri aptalmış gibi ona kilitlenmişti.

Nic gözlerini kırptırdı.

"Köpekbaliğı ne?" Arlo inledi. "O umutsuz vaka."

"Ben değilim!" Nic karşı çıktı. "Çarşafaları değiştirdim ve tekrar yuva yapabilsin diye tüm bu yeni battaniyeleri ve yastıkları almasına izin verdim. Hatta kedisine bir yatak bile aldım!"

Nic ağzını kapattı. Bu, iki keşin ihtiyaç duyduğundan çok daha fazla bilgiydi ama ikisi de çok *ciddi* görünüyordu. Nic'in düşünebileceğinden çok daha ciddiydiler.

"Yukarı çık."

Nic gözlerini kırptırdı. "Ne? Ama o istiyor-"

"Peynirli şarküteri tabağı. Söylesene, Ballı Viski Brie ile en iyi hangi meyvenin eşleştğini biliyor musun?" Arlo neredeyse suçlayıcı bir tavırla sordu.

Nic lanet peynirin adını bile anlamamıştı. "Az önce ne dediğini bile bilmiyorum."

"Aynen öyle. Yukarı çık ve omega'na sarıl, biz de geri geleceğiz. Gidip senin kıza biraz peynir alacağız," diye karar verdi Tate.

Her iki alfa da ayağa kalktı ve külleri savurdu. "Tüm övgüyü sen alabilirsin, merak etme. Ama sonunda birini bulduğunu gördükten sonra..." Arlo başını salladı.

"Tate sözlerini şöyle sürdürdü: "Öylece çöküp yanmanı izleyemeyiz, adamım. "Yardım edeceğiz."

"Ama ihtiyacım yok-"

"Telefonunuzdan Google'da arattığınız benzin istasyonunda o omega'nın istediği şey bulunmayacaktır. O yüzden dediğimizi yap, döndüğümüzde sana mesaj atarız."

"Ne? Sana soramam-" Nic başını salladı ama ikisi çoktan kararlarını vermişlerdi.

Tate, "Siz bize sormadınız, biz teklif ettik," diye belirtti.

Nic bocaladı. Alfaların yardımını nasıl geri çevireceğini bilmiyordu ve şu anda bunu *istediğinden* bile emin değildi.

"İki kere söyletme bize," diye takıldı Arlo, sözlerine rağmen alnındaki kavis neşesini gösteriyordu.

Nic ellerini kaldırarak, "İyi, ," diye kabul etti. "En azından ödememe izin ver o zaman."

"Bize daha sonra geri ödeyebilirsiniz. Makbuzu saklayacağım." Arlo başıyla onayladı. Nedense Arlo'nun sözüne güveniyordu.

"Teşekkürler çocuklar. Tahmin çok daha fazla minnettarım." Elini uzattı ve Arlo onun elini sıkıca kavradı.

"Sorun değil, dostum. Sadece üst kattaki omega'ya geri dön." Koyu kahverengi gözleri binlerce wattlık bir gülümsemeyle kırıştı.

Biraz uyuşmuş bir şekilde başını salladı, az önce ne olduğuna dair kafası hâlâ karışık.

İki alfa çoktan komplo kurmuş, hiç peynirlerin isimlerini sayıklıyorlardı. Başını sallayarak kapıdan, lobiden ve merdivenlerden geri döndü.

Kendini neye böyle?

Bölüm 7

NIC

Nic sessizce kendini daireye bıraktı. Komşularının gidip Wendy'ye bir şey almasına izin verdiğine inanamıyordu... Ne demişlerdi ona?

"Shar-no, o charcu-"

Başını eğip savrulan sopadan güçlükle kurtulmadan önce tek uyarısı bir hava şıptıydı.

"Ne oluyor lan?" diye bağırdı ve dairesinde kimin görmek için döndü.

Wendy neredeydi? Oka-

Sopa yere çarptı ve tanıdık siyah saçlı bir güzelin nefesi kesildi.

"Kahretsin," diye nefes aldı. "Nic! Çok özür dilerim!"

Nic içini çekti, gerginlik vücudunu terk etti. "Bu ne içindi?" Yanakları kızardı. "Özür dilerim. Paranoyaklaştım. Çok sessizdi, ve bir şeyler duymaya devam ettim."

Bina eskiydi, bu yüzden oldukça agresif bir şekilde çökme eğilimi gösteriyordu. Nic'in göğsü sıkıştı ve öne doğru bir adım attı. Gerginlik ancak kollarını omega'ya doladığında azaldı. "Gittiğim için özür dilerim."

" yok."

Öyle değildi. Arlo haklıydı, en başından onu hiç terk etmemeliydi.

Çenesini adamın göğsüne dayadı ve Nic geri çekilerek ona baktı.

"Yine de döndüğüne sevindim," dedi sessizce. Nic cevap vermeden önce tekrar konuştu. "Bu arada, atıştırmalıklar nerede?"

Dudaklarının kıvrılmasına karşı koyamadı. "Teslim ediliyorlar."

Wendy sorgulamadı ama daha da yaklaştı, kollarını ona daha sıkı sardı. Rahatlamış bir iç çekişle, bir elini ıslak saçlarından geçirdi ve ona sarıldı.

Kıpırdadı ve geri çekildi, küçük burnu seğirirken onu kaşdı. "Bu koku da ne?"

Nic kaşlarını çattı. Neden bahsediyordu?

"Kötü değil," diye devam etti. "Sadece... sen değilsin."

Şey, alfalarla takılıyordu-ah. Arlo'nun elini sıkıyordu. "Oh," diye araya girdi Nic. "Muhtemelen komşulardan biridir. Aşağıda onlarla karşılaştım."

"Alfalar mı?" diye sordu.

Başını salladı

"Güzeller mi?"

"Onlar biraz..." Nic sırtarak tuhaf çifti düşündü. "Eksantrik diyebilirim. Ama iyi adamlar."

Buraya taşınalı birkaç yıl olmuştu ve o geldiğinde alfalar zaten oradaydı. Hiç sorun olmamışlardı ve yeterince zararsız görünüyorlardı.

Anlaşılan Nic onlara Wendy'ye peynir getirecek kadar güveniyordu.

"Yatağa dönmeye hazır mısın?" diye sorarak onun dikkatini başka yöne çekti.

Wendy başını salladı ve onu beklemek yerine elini tutup çekiştirmeye başladı. Yerdeki terk edilmiş yarasanın yanından geçtiler.

"Bunu nereden buldun ki?"

"Koridordaki dolapta duruyordu," diye açıkladı. "Çok beklediniz mi?"

Wendy onu yatağa itti ve battaniyeleri etrafına yerleştirdikten sonra en rahat yeri bulana kadar kıpırdandı. "Hiç de değil. Duştan daha on dakika önce çıktım."

dakikalar önce. Burada uzanmış insanları dinliyordum... sanırım var oluyorlardı. Sonra çok fazla gelmeye başladı."

O alfalarla ne yaşamıştı da bu kadar paranoyaklaşmıştı? En başta nasıl oldu da onlarla birlikte oldu?

Nic'in çok fazla sorusu vardı ama tek bir soru bile sormadı. Bunun yerine televizyonu açtı ve Wendy ile ne izleyecekleri konusunda tartıştı. Bu gece için ağır konularla işleri bitmişti.

"Komedileri sevmez misin?" Wendy şaşkın şaşkın ona bakmak için boynunu geriye atarak sordu.

Omuz silkti. "Ne? Gerçek komedileri bulmak zor. Artık hepsi aptalca mizah, sanki çok uğraşıyorlarmış gibi."

Wendy başını salladı. "Sanırım bu mantıklı. Mizah duygusu olmayan biri için."

Nic durakladı, ağzı küçük bir daire şeklinde açıktı. "Affedersiniz! Kesinlikle bir anlayışım var."

"Peki, bana bir fıkra anlat," diye meydan okudu Wendy.

Nic ona saçma bir bakış fırlattı. "Bu işler böyle yürümüyor."

"O zaman esprili değilsin. Oh iyi." Omuz silkti ve yayın seçeneklerini gözden geçirmeye devam etti.

Bu arada Nic bir şaka bulmak için beynini yormaya devam etti. Herhangi bir şaka.

Hiç fıkra duymuş muydu? Neden aklına bir tane gelmedi?

Gözleri bir diğerine sıçrayarak odanın içinde gezindi.

Belki *bir* şey hafızasını canlandırır diye umdu.

Lamba mı? Güvelerle ilgili bir şey mi? Hayır, bu çok ezikçeydi.

Bir yataktaydılar. Neden seksle ilgili bir şey olmasın? Hayır, bu çok duygusuzcaydı.

Bakışları başlarının altındaki yastıklara takıldı. "Yeni kadife yastıkları duydunuz mu?" Boğazını temizledi. "Manşetlere çıkıyorlar."

Wendy onun şakasının ardından televizyonun sesini kapattı. Ve orada yatarlarken, sessizlik biraz fazla gürültülü, biraz fazla anlamlı olduğunda, Nic hiçbir şey söylememiş olmayı diledi.

"Orada yattığın süre boyunca bunu mu düşündün?"

Sertleşti. "Hayır. Ne? Bir anda aklıma geldi."

Wendy gülmek için dudaklarını büktü ve Nic onun bariz direncine gülümsedi.

"Gördün mü? Gülüyorsun. Komik olabilirim."

Omega bir kıkırdamayı serbest bıraktı, sonra başını salladı ve daha yüksek sesle güldü, başını yastığa çevirdi, omuzları titriyordu.

Görevimiz. Tamamlandı.

Kızın kokusu, koyu kırmızı bir eriğin ekşi tatlılığı, diline ağır bir şekilde oturdu ve sikiinin seğirmesine neden oldu.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve yüzünü ona dönmek için geri döndü. Nic onun ne kadar güzel olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Yorgun gözleri ve pembe dudakları hâlâ neşeyle kıvrılmış olsa bile... biraz şaşırmıştı.

"Tamam iyi, kendini komik sayabilirsin."

"Teşekkür , bu ödülü altın olarak alacağım lütfen."

Kıkırdadı ve bakışları yastığa kaydı. Kokusu yeniden derinleşti ve Nic bir elini kaldırarak saçlarını omzunun üzerinden taradı.

"İyi misin, Wendy?" diye sordu usulca.

Yanakları kızardı ama başını salladı. "Evet," dedi boğuk bir sesle.

Nic derin bir nefes aldı. O bir alfa değildi, bu yüzden omega kokuları onu aynı şekilde etkilemiyordu. Onu çıldırtmıyor ya da ruh halini bozmuyorlardı. Ama bu omega'nın tatlılığını takdir etmesini sağlıyordu. Kızın ayırık dudaklarının birkaç kez açılıp kapanmasını izledi ama hiçbir kelime çıkmadı.

"Ne oldu?"

"İğneyi neden vurulmam gerektiğini düşününce korktum ama korunuyorum, sadece, uhm." Wendy ısınan yanağını kaşıdı. "Bunu bilmeni istedim. Peki, tekrar deneyebilir miyiz?"

Sesi o kadar sessiz, o kadar yumuşaktı ki zar zor duydu ve odanın loş ışığında yanakları pembeleşti. Merak göğsünü *yaktı* ama onu bastırdı. Hazır olduğunda ona söyleyecekti.

"Wendy, bana bak," diye tıpkı onun konuştuğu kadar yumuşak bir sesle rica etti.

Sonunda gri gözleri onunkilere kaydı, her zamankinden daha mavi görünüyordu.

"Benden her şeyi isteyebilirsin. İstediğim *tek* şey bu sıcaklığı senin için kolaylaştırmak, ne olduğu umurumda değil." Özel olarak inşa edilmiş bir yuvası ya da sürülerin genellikle omega'ları için yaptıkları bir şeyi olmayabilirdi ve peynir isimlerinin nasıl telaffuz edileceğini bilmiyor olabilirdi ama Nic onun iyiliğini .

Ve söyleyebildiği kadarıyla bu, o alfaların onun için yaptıklarından çok daha fazlasıydı.

Onu korumak istedi.

Bakışları saç arasından görünen ısırık izine kaydı. Hikâyenin tamamı ortaya çıkmamıştı ama şu ana kadar öğrendiklerine göre o alfaların tek yaptığı ona zarar vermektir.

Wendy yutkundu ve adam onu tekrar inceledi, herhangi bir tereddüt ya da ihtiyat belirtisi aradı.

Oysa o mavi gözlerde yüzen, hızla büyüyen bir arzudan başka bir şey değildi.

"Eğer tekrar denemek istersen, seni daha rahat ettirmek için elimden geleni yaparım," diye itiraf etti.

"Nic," diye fısıldadı. "Öyle mi?"

"Kapa çeneni ve öp beni lütfen," diye ekledi aceleyle.

Nic başını eğdi ve onu öptü. Wendy onun altında yumuşak ve uysal olana kadar ağızları iyi çalışılmış bir dans gibi birlikte hareket etti. Bacakları açıldı ve Nic yavaşça aralarına girdi. Dizlerini onun iki yanına kaldırdı ve sıkarak onu daha yakına çekti.

Nic mutlu bir şekilde gitti. Öpücüklerini onun dudaklarından boynuna ve hatta daha aşağılara kaydırdı. Dudaklarının her dokunuşuna kısa bir duraklama eşlik etti. Eğer kadın durmak isterse, Nic ona her türlü fırsatı vermek istiyordu; istediği son şey onu rahatsız etmektir.

Ama onun yerine siyah saçlarını avuçladı ve onu aşağıya doğru itti.

Üzerindeki küçük elbise, ona yuva mağazasından aldığı bir elbiseydi ve dudaklarını bir meme ucuna dolamak için yumuşak ipeği kenara kaydırırken, bir satın alma işleminden hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Adam pembe tepeleri okşarken, Wendy onun altında sallanıyor, kalçaları onunkilerle buluşmak ve öğretmek için yükseliyordu. İhtiyacı büyüdü ve nefes nefese kaldığında, karnında yavaşça yükselen kıvılcım her an daha sıcak yanıyordu.

Onu altında, sıcak ve istekli hissetmek Nic'in özlediği bir şeydi. Biriyle birlikte olmak, birbirlerinin bir parçasını paylaşmak.

Bunu hafife almadı.

Elbiseyi kalçalarından yukarı, karnının ve göğüslerinin üzerinden geçirerek kremse teninin tamamı ortaya çıkana kadar itti.

Parmakları saçlarında sıkılaştığında, çok ileri gittiğinden korkarak durakladı. "Konuş benimle," diye talep etti.

Nic onu inkar edemezdi. İstese de edemezdi.

Bu yüzden konuştu ve muhtemelen ona o anda söylemek istediğinden daha fazlasını söyledi. Onun ne kadar muhteşem olduğunu, teninin ne kadar yumuşak hissettirdiğini, sesinin ne kadar tatlı geldiğini ve kokusunun onu Tate ve Arlo'nun içtiği ottan daha fazla uçurduğunu anlattı.

Her öpüşünde ve okşayışında ona tapıyor, göğüslerini koparıyor ve daha fazlası için avucunun içinde sallanana kadar onlarla alay ediyordu. Wendy'nin kokusu odayı dolduruyor, içine çektiği her nefesin tadını dilinin ucundaki eriklere benzetiyordu. Parmakları dudaklarında geziniyor, inlemeleri ve sızlanmaları artana kadar kalçalarının arasında dans ediyor ve alay ediyordu.

Wendy bir ritmi bile kaçırmadı, onun eline doğru sallandı ve parmaklarıyla kendini becermeye çalıştı. Islak ve kaygandı ve sonunda ona istediğini verdi, önce birini, sonra yetmeyince ikisini içine soktu.

Nic onun karnının sıkışmasını izledi, parmaklarının etrafında kasıldığını hissetti ve omurgasını yalayan alevler büyüdü.

"Daha, daha, daha, daha," diye sızlandı Wendy ve elini adamın saçlarında sıkarak onu daha tatlı sözler fısıldamaktan alıkoydu ve daha aşağıya itti.

Adam onun kalçalarının arasına yerleştğinde, parmakları saçlarında, onu istediği yere sürüklerken, Nic de onu takip etti.

Bu omega ne isterse alacaktı.

Nic bu düşüncenin ne kadar korkutucu olduğunu düşünmeyi reddetti.

Bunun yerine, bir meme ucunu cımbızlamak için uzanırken ve kalçasına karşı sırttırken onun nefes nefese nefesini dinledi. O noktayı yaladı ve sonra odağını değiştirdi. Kızın dudaklarını ve göbeğini kaplayan uyarılma ışıltısını görebiliyordu.

"Konuşmayı kesmemin bir sakıncası var mı?" diye sordu, çoğunlukla alay ederek ama ne yapacağından emin değildi.

"Eğer hemen çeneni kapatıp beni yemezsen, ben-"

"Çok muhtaçsın," diye alay etti, bakışlarını meydan okurcasına onun üzerinde tutarak.

Wendy ona ters ters baktı, alnında ter damlaları belirmişti. "Elbette öyleyim. Yardım etmek senin işin değil mi?"

Nic sıırttı ve onu kalçasından öptü. "Söylemeliyim ki, faydaları oldukça güzel."

Wendy gözlerini devirdi, ama o daha cevap veremeden Nic onun kalçalarının arasındaki ıslaklığı yalamaya başladı. Kızın nefesi kesildi ve Nic bakışlarını kaldırarak başının yastığına düşmesini izledi.

Kalçaları yataktan kalktı ve Nic onun amını yalamak gülümsemesini gizledi. Kız tekrar ona doğru eğildi ve Nic kollarını kızın kalçalarına dolayarak onu açık ve hareketsiz tuttu.

Dudaklarından yumuşak bir sızlanma döküldü, ama Nic dilini onun içine sokarken bunu bir iniltiye dönüştürdü. Kadının ekşi eriği dilinin üzerine döküldü ve dilini kıvrımlarına doğru sürüklemekten önce daha fazlası için geri döndü. Adam klitorisini dudaklarıyla çevreleyip emerken kadın sarsıldı.

"Nic-Nic," diye yumuşakça nefes aldı, parmakları çarşafı pençeliyordu. "Yaklaştım, lütfen durma."

Nic bunu planlamamıştı ama tenindeki her parmak izini hissetmesi için kalçalarını daha sıkı kavradı ve amını yalamaya başladı. Onun sevdiği hızda devam etti ve kollarında sarsılıp titrediğini hissetti.

Tırnakları adamın kolunun arkasına indi ve dilini klitorisinin üzerinde her kaydırışında biraz daha sert bir şekilde battı.

"Nic," diye sızlandı Wendy, onun adını söyleyerek. Dudaklarından bir çığlık dökülerek önce bir anlığına onun kollarında hareketsiz kaldı.

"İşte böyle," diye ikna etti, kalçalarındaki tutuşu yumuşattı. Onu daha yavaş yaladı, artçı şoklar boyunca onu çalıştırdı.

Kadının orgazmı azalırken, adam sikinin altlarındaki yatağa sertçe bastırmasını görmezden geldi ve ona baktı.

"Daha iyi misin?"

Kokusu etraflarını sardı ve Nic onun tatlılığının tadını çıkardı. Ama koku daha da güçlendi.

"Evet, ama yine mi?"

Nic ona sıırttı ve onu öpmek için eğildi. "Bilmiyorum, bu istediğin çok büyük bir iyilik."

Wendy gözlerini devirdi ve dizlerini onun kalçalarına doladı. Dizlerinin yana düştüğünü fark etmemişti bile. "Sanki bundan hiçbir şey anlamıyorsun."

Kıkırdadı ve dudaklarındaki neşenin tadına baktı, sonra öpücüklerini güneye doğru sürükledi ve dudaklarını yine kokusunun en güçlü olduğu yerde, amının üzerinde konumlandırdı.

"Hazır mısın?"

"Hazırdım, aşık çocuk. Chop-chop."

Nic onun sesindeki solukluğu duydu ve bu tavrı sürdürmeye çalışmasına bayıldı. Bunun bir meydan okuma gibi olduğunu fark etti. Kız onu memnun etmek için ona meydan okuyordu, Nic de kızın bu tavrını yiyip yiyemeyeceğini görmek için kendine meydan okuyordu.

Bir ışık titremesi gözüne çarptı ve komodinin üzerindeki telefonunun yandığını gördü. Muhtemelen Arlo ve Tate'di. Kapıda mıydılar? Yoksa geri mi dönüyorlardı?

Wendy mızızızlanınca Nic umursamadığına karar verdi. Bunu kapıda bırakabilirlerdi. olduğunu anlayacaklardı.

Ama belki de mesajı gerçekten iletmek için onu biraz daha yüksek sesle inletmelidir.

Tahrikle kaplı bir sırtıyla tam da bunu yaptı.

Bölüm 8

WENDY

WENDY GÜLÜMSEDDİ. Gerçekten gülümsedi. Yanakları acıdı aslında. Belki de durmalıydı?

Ama bunu istemiyordu. Alfaların kızgın olduğunu ve kesinlikle onu aradıklarını biliyordu. Kızgınlık döngüsü ilerliyordu ve on beş kiloluk bir kediye sürüklüyordu.

Ve yine de... uzun zamandır olmadığı kadar güvende hissediyordu. Nic, daha iki gün önce tanıştığı biri olmasına rağmen, güvenmeye değer biriydi.

Belki de Nic ona arka arkaya orgazm yaşattığı içindi. Ya da belki de atıştırmalıkları almak için odadan çıkarken zarif yüz hatlarında küçük, aptal bir gülümseme olduğu içindi. Göğsündeki hafiflikten habersiz, onun ardından gülümsedi.

Kendi düşünceleriyle baş başa kaldığında, kaçmasaydı şu anda nerede olacağını merak etti.

Muhtemelen Nic'in sadece dili ve parmaklarıyla ondan çıkardığı orgazmların etkisinden kurtulamamıştı.

Nerede .

Eli boynuna gitti ve o lanet ısırık izini kapattı. Tüyleri diken diken olmuştu ve bu iyi bir şey değildi. Çoktan iyileşmişti, artık sadece parlak bir yara iziydi. Bir iz.

Wendy kucağına baktı, dudağını çiğnedi ve kendinden şüphe etti. Başparmağını yumuşak battaniyelerin üzerinde gezdirdi ve odaya göz gezdirdi. Soluk duvarlar ve uyumlu vurgularla koyu ceviz tonlarında yapılmış, alışılmadık bir yerdi. Tanıdık olmasa da, Derek'in evinin soğuk lüksünden daha güvenli hissettiriyordu.

Alfa'yı düşününce midesi keskin bir şekilde burkuldu, onun uzak çekimi içinde bir taş gibi oturuyordu.

Kaçmakta haklıydı. O evde başka bir sıcaklık, kıkırdamalar ve aptal şakalar, yumuşak dokunuşlar ve daha yumuşak sözlerle güvenli bir alan olmayacaktı.

Bu alfalar pahalı takımlar giymiş, en kalın battaniyeleri almış olabilirlerdi ama hayatlarını kontrol etmek için kullandıkları paranın hiçbirini onu ilgilendirmiyordu. Eğer bunun bedeli kendi özerkliğinden vazgeçmekse, hayır.

"Ne giyiyorsun sen?" İkinci kattan keskin bir ses ona yankılandı.

Wendy bir an için yine de gitmeyi düşündü. Ama onu duymamış gibi davranmak ona bir iyilik getirmeyecekti.

Wendy elini kapı kolundan çekerek geri çekildi, boynunu yukarıdaki balkon demirine doğru uzattı ve boğazını temizledi. "Alaina'yla kahve içmeye gidiyorum," diye net bir şekilde konuştu, tam adı diline garip geliyordu. Ama arkadaşına bir daha asla tercih ettiği lakabı olan Al ile hitap etmemeyi ilk seferinde öğrenmişti.

En azından alfaların önünde değil.

"İçinde mi?" Derek alay etti. "Bir müşterimin bu hafta sonu ilk kez sahneye çıkacağını biliyorsun. Eğer magazinciler seni görürse..."

Wendy, düz kot pantolonunun ve yıpranmış düz tişörtünün her bir ipliğini teninde hissederek kaskatı kesildi. En azından bir kazakla örtülmüştü. Bu ona biraz puan kazandırır mıydı, değil mi?

"Bunun nesi var?" diye sordu. "Bu kazağı sen seçtin."

"Benim sorunum süveter değil," diye alay ederek merdivenlerden aşağı inmeye başladı. "Üstünü değiştirmen gerek. Pantolonunda delikler mi var? Yine mi on beş yaşındasın, Wendy?"

"Wendy?"

Nic'in sesi alfanınkinin önüne geçti ve gözlerini kırptırdı. Yatağın yanında duruyordu, uzun boylu, esmer, onun gördüğünden çok daha güzel bir görüntüydü.

"İyi misin?" diye sordu.

Wendy başını salladı. "Evet, özür dilerim. Bir an yaşıyorum." Elini havaya doğru sallayarak onu uzaklaştırdı.

Bakışları hâlâ endişe doluydu ama yatağa bir tepsi indirirken kızın rol yapmasına izin verdi.

Nic bir betaydı. Tatlı. Hakiki. Güvenli.

Kameralara güzel görünmek umurunda bile değildi.

Nic onunla ilgileniyordu - buna ihtiyacı olduğundan değil, çünkü kendi başının çaresine bakabilirdi, sürü ve atama lanet olsun - ama... nerede uyuyacağı ya da alfaların peşinde olup olmadığı konusunda endişelenmemek güzeldi. Ya da yedi gün yirmi dört saat nasıl göründüğünü.

biraz azaldı ve garip bir kıkırdamayla eşleşti. "Süslü peynirler istediğini söylediğinde neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim olmadığını itiraf edeceğim. Ama görünüşe göre... komşularım biliyordu."

Nic tahtayı açarken Wendy "Vay anasını," dedi. Daha iyi görebilmek için öne doğru eğildi.

Wendy'nin aklına gelebilecek her türlü peynir, kraker, meyve ve sebzelerle eşleştirilmişti. Cennetteydi. Midesi sanki yemeğin var olduğunu ve o anda ona ihtiyacı olduğunu hatırlatırcasına bir hırıltı çıkardı.

"Bize bir not bile bırakmışlar," dedi Nic, yüzünde bir sırıtişla. "'Taşçılar peynirlerini bilirler. Keyfini çıkarın.'"

Wendy, "Gecenin bu geç saatinde bunları bir araya getirmeleri çok tatlı," diye yorum yaptı. Tepsiyi yaklaştırdı ve sonunda Tereyağlı Viski Brie ile eşleştirmek üzere bir kraker seçmeden önce tüm kararları gözden geçirdi.

Dilinin üzerinde eridi, aynı anda hem tatlı hem de keskin oldu ve mırıldandı.

"Ne yaptıklarını biliyorlardı," diye açıkladı ve peyniri işaret etti. "Şunu dene."

Nic gülümsedi ve gecelerinin ikinci yarısı başladı.

Kötü televizyon ve daha da kötü şakalarla doluydu ve Wendy komşu alfaların onlar için hazırladığı şarküteri tabağına doydular. İki yabancı onlar için bu kadar zahmete girmesi kalbinde yumuşak bir noktaya dokunmuştu.

Aslında bu Nic içindi, onun için değil, ama yine de bu duygu onu biraz şaşırtmıştı.

Peynir ve karbonhidratla karınlarını doyurdular ve Wendy bir kez olsun 'vücuduna ne koyduğu' konusunda endişelenmek zorunda kalmadı.

Saatler geçtikçe Nic'in onu bulmuş olmasına daha da minnettar oluyordu.

Minnettarlık sevgiye dönüştü ve battaniyelerin altında rahatladıklarında gözleri ağırlaşmaya başladı.

"Bu kadar geç saate kadar ayakta kalmayalı yıllar oldu," diye itiraf etti Nic. Yumuşak kıkırdaması göğsünü kızın yanağının altında zıplattı.

"Ben de öyle. Yine de biri eksik," diye alay etti. "Benim şişman kedim nerede? Knuckles," diye mırıldandı.

aldığı yatağı çoktan terk etmişti, muhtemelen küçük bir cin gibi kanepenin altında hışırdıyordu. Wendy bunu Nic'e söylemeyecekti.

"Gidip onu getirmemi ister misin?" Nic kollarını onun etrafında sıkarak sordu.

"Hayır, beni sıcak tutuyorsun," diye cevap verdi ve başını daha da yaklaştırdı. Ama onun Knuckles'ı yakalayıp odaya geri getireceği düşüncesi kalbinin dans etmesine neden oldu.

"O zaman sanırım hareket , değil mi?" diye .

Wendy kahkahasının dışarı taşmasını engellemek için yanağını ısırdı. "Kesinlikle olmaz. Burada yok olmalısın."

"Tabii ki. Senin için her şeyi yaparım, Mouse." Wendy bundan oldukça hoşlanmıştı.

Bölüm 9

ARLO

ARLO koridorda yürürken kıkırdadı ve geçerken bakışlarının C69'un kapısında takılı kalmasına engel olamadı. Dün gece şarküteri tabağını bıraktığından beri Nic'ten haber almamıştı. Teşekkür etmek için gönderdiği mesaj dışında. Ama Arlo *ayrıntıları* öğrenmek istiyordu.

"Hey dostum, o şarküteri tabağı mükemmeldi. Bu iyilik sayesinde beni tutmaya karar verdi. Sen !"

Bu daha çok istediği güncelleme gibiydi.

Bir gece önce evlerinden sızan koyu kırmızı erik kokusunu artık duymuyordu ve başka inilti de duymuyordu.

Evet, ona hayal kırıklığına uğramış diyebilirsin.

Doğru anahtarı bulmaya çalışırken anahtarları ve kendini ortak dairesine bıraktı.

Tate kanepede, yüzü ona dönük bir şekilde oturuyordu. üzerinde.

"Hey, dostum," diye selamladı, anahtarlarını mutfak tezgahına fırlatarak

O geçerken.

"Evine hoş geldin tatlım," Tate.

Alaycı ses tonuna gözlerini deviren Arlo, iş kıyafetlerini değiştirmek için odasına yöneldi. Düğmeli gömlekler hoş görünüyordu ve

ama hiçbir şey yıllarca giyilerek yumuşatılmış bir grafik tişörtten daha rahat olamazdı. Ne yazık ki, halk bunları 'profesyonel' olarak görmüyordu, bu yüzden kendini bütün gün havasız, kaşındıran bir kumaşın içine hapsetmek zorunda kalıyordu.

Oturma odasına döndü, oda arkadaşıyla sigara içmek ve akşamının *soğuk* kısmına devam etmek için can atıyordu.

"Bugün yoga nasıldı?" diye sordu kanepenin etrafında dönerken-
Ve tamamen durdu.

"Dostum," diye inledi. "Sana işinden eve kedi getirmeyi söylemiştim!"

"Hey, o benim işimden bile değil, teşekkür ederim."

Tate, iğrenç sarışın ev ve iş arkadaşı, kediyi daha yakından kucakladı. Birkaç beyaz işareti olan siyah bir kediye ve parlak sarı gözleriyle ona bakıyordu.

"Tabii, dostum. Az önce içeri girdi ve kapıyı açtı."

Tate'in ağzı açık kaldı. "Aynen öyle oldu." Açıklarken elini kedinin tüylerinden kaldırıp hareket ettirdi ve kedi de kabarık küçük başını çevirip onu okşamak dışında her şeyi yapan uzantısını izledi. "Yani, kapıyı kendi başına açmadı ama postayı almak için ön kapıyı açtığımda hemen oradaydı! Sanki sahibiymiş gibi içeri girdi."

Arlo ona ters ters baktı. Bu, oda arkadaşının eve evcil hayvan getirmeye çalıştığı ilk sefer olmayacaktı. Binaya girmelerine izin veriliyordu, yani sorun bu değildi. Sorun şu ki, eğer 'içeri giren' her hayvanı besleselerdi, şimdiye kadar bir çiftlikleri olurdu.

"Onu tutamazsın."

"Ama o bizi *seçti*! Doğruca içeri girdi. Bundan daha açık olamaz, değil mi tatlım?" Tate kediyle bebek sesiyle konuştu ve Arlo hırladı.

"Belki de sigarayı bırakmalısın. Kedi bizi *seçmedi*." "Öldüğümde sigarayı bırakacağım."

Arlo iç çekti. "Bu akşam yemek yapacaktım. Ama onun yerine caddede yürüyüp bize taco alacağım. Döndüğümde o kedi gitmiş olsa iyi olur."

Tate iri mavi gözlerini ona çevirdi ve muhtemelen sahte bir gözyaşı dökenecekti ama Arlo döndü. Hiçbir şekilde düşmeyecekti.

bunun için tekrar.

"Ama dostum! O çok tatlı. Baksana şuna!"

Tembel kedi Tate'in ellerinden bir erişte gibi sarkarken Arlo dönüp baktı. Her patisini kesen sevimli küçük çizgilere baktı. Bu biraz benzersizdi. Ne olmuş yani?

Başka bir kedi alamazlardı.

Sonuncusu yaşlılıktan ölmüştü ve Arlo bu lanet şeye çok bağlanmıştı. Onu gömmek zorunda kaldıklarında kalbi kırılmıştı.

Bunu bir daha
yapmayacaktı. "Hayır,"
dedi, sesi sertti.

Bu sefer tamamen arkasını döndü ve Tate onu takip etmek için ayağa kalkarken kanepenin itirazını duydu. Çıplak ayakları, onu dairenin içinde takip ederken parkeye çarptı.

"Onu öylece sokağa atamam, ya-"

Tate'in kokusu onlar konuştukça daha da keskinleşiyordu ve Arlo içini çekti, eli kapı koluna yapışmıştı.

"Başka bir kediye ihtiyacımız yok. Kendimize zar zor bakabiliyoruz, biliyorsun. Sadece... Birazdan dönerim, tamam mı? Bir şeyler düşünüyoruz."

Arlo kapıyı çekip açtı ve loş koridora adım atarak Tate'in herhangi bir şey söylemesi üzerine kapıyı kapattı. Rahat bir nefes aldı ve koridora geri döndü. Zemin kata inen merdivenleri çıktı ve son basamakları da yarılanmıştı ki durakladı.

Havada yeni bir koku vardı. Birkaç . Alfalar.

Cam lobinin hemen ilerisinde, sokakta duran bir grup vardı. Onları tanımıyordu ve giyim tarzlarına bakılırsa içeri girecek gibi de görünmüyorlardı.

Arlo omuzlarını dikleştirdi ve kapıyı dışarı doğru itmeden önce lobi katını geçti.

Alfalar ona döndü ve bakışları sanki tam da bekledikleri kişiymiş gibi parladı.

"Hey, burada mı yaşıyorsun?" diye sordu içlerinden biri.

Bakışları Arlo' omzunun üzerinden geçerek arkasındaki lobiye taradı. Konuşan nefes aldı, burun delikleri alevlenirken

elinden geldiğince koku almaya çalıştı.

Arlo ayağıyla tekmeleyerek kapıyı hızla kapattı ve onların meraklı bakışlarını ve burunlarını dışarıda bıraktı.

"Merhaba," diye selamladı bir diğeri, sesinde daha kibar bir ton vardı.

Arlo ona dikkatini verdi ve alfa cebinden bir şey çıkarmadan önce takım elbisesinin ceketini çekiştirdi. "Benim adım Derek. Birini arıyorduk ve kanıtlar bize onun burada olabileceğini düşün. Bu kadını tanıyor musunuz?"

Alfa fotoğrafı ona doğru çevirdi ve pikselli görüntüde büyük, gri gözleri ve uzun siyah saçları olan solgun bir kadın vardı. Fotoğrafta bir kediye sarılmıştı, kedi yanağını dörterken fotoğrafçıya bakıyordu, tek patisi göğüs kafesine bastırılmıştı.

Patilerinde çok tanıdık beyaz çizgiler var.

Şüphesi arttıkça Arlo'nun midesi bulanıyor, yapbozun parçaları birbirine uymaya başlıyordu.

"Buralarda yeni birini görmedim. Ama onun bir omega olduğunu söylüyorsun? Nasıl kokuyor?" Varsayımının doğru olup olmadığını anlamamanın bir yolu vardı. Nic, omega'sının bir kedisi olduğunu söylememiş miydi? Hepsi bir tesadüf olabilirdi.

Alfalar omuz silkmeden önce bakiştılar. "Tatlı kokuyor ama meyvemsi bir şekilde. Tatlı gibi mi?"

Arlo gülmek istedi ama yutkundu. Çoğu omega tatlı tatlı kokardı.

Ama son zamanlarda koridora çökmüş, meyvemsi bir koku yayılmıştı. Nic'in dairesinden geliyordu.

Kıçımın tesadüfü.

"Hayır, üzgünüm çocuklar. Tanıdık gelmiyor." Yalan zahmetsizce dilinden döküldü. Resmin tamamını ve Arlo da Nic'i satacak tipte biri değildi, bu noktada Nic'i arkadaşı olarak görüyordu.

Kibar alfa Derek bakışlarını kısmıştı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bir alfa sürüsü ne diye bir omega arar ki zaten? Omega merkezi bunun için var," diye söylendi. Sadece masum bir seyirci.

Derek başını eğdi ve kaşları endişeyle çatıldı. "O hasta. Sadece onu eve götürmek istiyoruz ki kötü bir şey olmadan önce tedavi ettirebilelim."

Arlo'nun kalbi sıkıştı ama hemen bir sonuca varmadı. "Gözümü dört açacağım," dedi.

Mırıldandığı birkaç kelimeden sonra alfalar dağıldı ve Arlo yoluna devam etti... bloğun sonuna kadar, keskin bir sağa saparak alfaların görüş alanından saklandı. Diğer uca ve binanın arka tarafına doğru koştu ve acil durum girişinden içeri girmek için anahtar kodunu kullandı.

Dairesine dönmek için merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

Nic'in kedisi olan bir omegayla takıldığı sıralarda bir grup alfanın kedisi olan bir omegayı aramaya gelme ihtimali nedir?

Kapıya ulaştığında anahtarları hazırды ve anahtarı kilide sokup içeri girdiğinde terliyordu.

Tate'in sinirli sesi onu karşıladı. "Bırakın bu adamla yapacak bir şey bulmayı, sıçacak kadar bile vaktim olmadı."

"Kediyi hiçbir yere götürme," dedi Arlo.

Tate yavaş bir gülümseme dudaklarını bükmeden önce ona göz kırptı ve Arlo alfa yanlış bir sonuca varmadan önce elini salladı. "Onu tutmak istediğim için değil, binanın dışında onu arayan bir alfa sürüsü olduğu için."

Tate'in sırtışı genişledi. "Bu harika! Onu sahibine geri verebiliriz-"

"Sadece kediyi aramıyorlar," diye araya girdi Arlo.

Durakladı ve kedi Tate'in kollarından aşağı atladı. İyi kullanılmış deri koltuk, kedinin ek ağırlığını kaldırırken gıcırtilı bir protesto sesi çıkardı ve kedi ona baktı.

Garip bir şekilde bilen sarı gözlerle.

Tate parmaklarını bakışları arasında şıklatmadan önce bakışlarını yaratığa dikti.

"Alo? oluyor?"

"Alt kattaki alfalar bir omega arıyorlardı ve ellerinde *şu* kediyi kucaklayan bir omega resmi vardı," diye açıkladı.

suç işleyen hayvan.

Kedi ona homurdandı.

Tate Baktım, kaşlar çatık içinde kafa karışıklığı.

"Ne am I anlamıyor musun?"

"Nic, bu omega'yı eve yeni getirdi, değil mi?" Tate başını salladı.

"Ve omega'nın bir kedisi olduğundan bahsetti, değil mi?" Bir baş sallama daha.

"Alt kattaki alfalar kedisi olan bir omega arıyorlardı.

Şu kedi," diye bitirdi Arlo ve parmağıyla rahatsız edici kediyi işaret etti.

Gözlerinin arkasındaki ampul nihayet yanıp sönmeye başladı. "Oh, kahretsin. Ama kızgınlık döneminde ve Nic de-"

"Aynen

öyle."

"Oh."

Tate bilgileri özümserken odayı sessizlik kapladı. "Peki şimdi ne yapacağız? Alfalara ne söyledin?"

Arlo omuz silkti. "Onlara onu tanımadığımı söyledim. Nic'i istemedim. Ama sonra hasta olduğunu söylediler."

"O hasta mı? Onun nesi var?"

"Söylemediler. Sadece kötü bir şey olmadan önce eve dönmesini istediklerini söylediler."

Tate yutkundu ve ellerini sıktı. "Ya Nic burada ? Yani, görünüşe göre zaten bir sürüsü olan bir omega. Onunla ne işi var?" Tate kanepenin kenarına oturdu ve endişeyle ona baktı.

Arlo başını sallayarak, "Nic yapmaz," dedi. "Dün gece onun için ne kadar endişelendiğini gördün mü? O bir omega'yı incitecek en son kişidir."

Tate kollarını kavuşturdu ve bakışlarını yıpranmış deri koltuğa çökmüş olan kediye çevirdi.

"Dün gece gerçekten... garipti, değil mi? Omega ile ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu." Tate kıkırdadı.

"Nic seksi tabii ama neyle uğraştığına dair en ufak bir fikri olduğunu sanmıyorum."

"Ya alfaları bilmiyorsa?"

Arlo durakladı. Adam muhtemelen bir uyarıyı hak ediyordu. "Belki de kediye gerçek sahibine geri vermeliyiz."

Tate başıyla onayladı ve büyük kediye minderden aldı. Arlo apartmandan çıkıp koridorda Nic'in kapısına doğru ilerledi.

Kapıyı çaldı. Uzun bir an geçti ve tekrar vurmak için yumruğunu kaldırdı.

Kapı açıldığında, kediye görünce yorgun gözleri fal taşı gibi açılan Nic'in gözleri kamaştı.

Tate bir adım öne çıktı. "Sanırım o size ait. Ya da yeni misafirinize. Onu bu öğleden sonra buldum."

"Aman Tanrım, çok teşekkür ederim." Nic kediye almak için uzandığında solgunlaştı ve yumuşak bir ses ona seslendi.

"Kim var orada?"

Siyah saçlı güzel Nic'i kenara itti ve Nic kediye görünce nefesi kesildi. Beta'nın tutuşuna engel oldu ve kediye Tate'in kollarından kaptı. "Aman Tanrım! Knuckles, ?" diye sordu.

Arlo neredeyse dilini yutacaktı ama başını sallamayı başardı. Tate'i göstererek, "Onu oda arkadaşım buldu," diye cevap verdi. Sanki o bilmiyormuş gibi.

Bu kesinlikle resimdeki muhteşem omega idi. "Bizim olduğunu nereden anladın?" Nic bakışlarını kısarak sordu.

"Uğramak istememizin bir başka nedeni de buydu," dedi Arlo ve biraz daha yaklaştı. "Birkaç dakika önce binanın önünde bazı ziyaretçilerle ."

Nic gerilerek tatlı kokulu omega'yı arkasına çekti, gözleri irileşmişti. "Kim?"

Arlo'nun bakışları tekrar omega'ya kaydı. "Bir grup alfa. Süslü takım elbiseli. Elllerinde bu kediyle çekilmiş bir fotoğrafı varmış ve etrafa soruyorlarmış."

Omega sertleşerek betaya yaklaştı ve Nic'in bakışları karardı. "Ne dedin sen?"

"Onlara kimseyi görmediğimi söyledim."

Nic gözle görülür bir şekilde rahatladı. "Haber verdiğin için teşekkürler. Hâlâ dışarıdalar mı?"

"Bilmiyorum, bana soru sormaları biter bitmez buraya geldim. Etrafı çok yakından kokluyorlardı. Biri içeri girmelerine izin verirse, onu çabucak bulacaklardır. Yani... başka bir şeye ihtiyacınız olursa bize haber verin, mı?"

Arlo esrar içiyordu, evet, ama kalın kafalı değildi. Saklanan omega gördüğünde anlardı. Ve bu bina güvenli olsa da... o alfalar gerçekten kararlıysa içeri girebilirlerdi.

"Aynen öyle," dedi Tate çifte başını sallayarak. "Bizi nerede bulacağınızı biliyorsunuz."

Nic başını sallayıp elini uzatmadan önce bir süre onlara baktı. "Teşekkür ederim. Cidden."

"Her zaman," diye mırıldandı Arlo.

Nic kapıyı kapatmadan önce Arlo, beta karşısında kırılğan kabuğunun parçalanmasına izin veren omega'ya bir kez daha bakma riskini göze aldı. Kapı aralarına kapanmadan hemen önce, onun yüz ifadesinin korkuya dönüştüğünü gördü.

Midesi çalkalandı. Dairelerine dönüş yolu sessizdi ama kapı kapanır kapanmaz Tate ona döndü. Onları öylece bırakıp gitmek ona doğru gelmiyordu.

"Kendimizi neyin içine soktuk böyle?"

"Bilmiyorum bile." Arlo içini çekerek kanepeye yığıldı. Aklına o güzel omega geldi. "Bir sigaraya ihtiyacım var."

Bölüm 10

WENDY

Nic alfaların üzerine kapıyı kapatır kapatmaz kapıya yaslandı ve bakışlarını Wendy'nin üzerine dikti. Dört nala koşan kalbi biraz daha hızlandı, midesi boğazına düğümlendi.

"Alfalarınızdan bahsediyorlar, değil mi?" diye sordu, bakışları endişeyle doluydu.

"Bilmem gerekirdi," dedi. Bütün gün içinde bir endişe vardı. Sanki bir şey bekliyormuş gibiydi. "Uyandığımda kendimi kötü hissettim ama..." Sıcağa bağlamıştı.

Ama şimdi bunun kendi endişesi bile olmadığını biliyordu. Lanet olası Derek'ti.

Knuckles'ı daha sıkı sıkı, ama Knuckles hoşnutsuzlukla homurdandı, kıpırdanarak kucağından kurtuldu ve paytak paytak mama kabına doğru yürüdü.

Wendy kahvaltısına dokunulmadığında bir tuhaflık olduğunu fark etmeliydi. Yatağın ya da kanepenin altında ya da küçük cini için mağara gibi bir yerde saklandığını düşünmüştü.

"Çok özür dilerim," dedi usulca.

Wendy bakışlarını tekrar Nic'e çevirdi. "Ne için?"

"Muhtemelen ben peynir tahtasına dalmışken kaçmıştır."

"Ne? Hayır, bu senin hatan değil. Gece geç saatlerde maceraya atılmayı seviyor ve açık havaya alışkın, unuttun mu?"

Gün batımına kadar dönmemiş olsaydı, Wendy endişelenmeye başlayacaktı.

"En azından alfaları senin yerine Arlo buldu," diye kıkırdadı.

Ama sinirlerine yenik düşmüştü.

Nic başını salladı. "Üzerimde olsaydın kokunu alırlardı."

"Ya içeri girerlerse?" diye ağzından kaçırdı. Bir alfanın kokusunu alması yeterliydi ve *dört* kişi onu arıyordu.

"Wendy," diye başladı ve gözlerini ovuşturdu. "Bunu sorduğum için çok üzgünüm. Ama sanırım alfalarınız hakkında daha fazla bilgiye ihtiyacım var. Neyle karşı karşıyayız?" Nic kanepeyi işaret etti ve onları düşünmek bile kalbini çarptırsa da oturdu. Neyle karşı karşıyaydılar?

"Neyi bilmeniz gerektiğini bilmiyorum," diye itiraf etti. Nereden başlamıştı ki? Nic'e *her şeyi* anlattı mı?

Sessizlik uzadıkça, düşünceleri çılgına dönerken dizini zıplattı. Nic her şeyi öğrendiğinde onun hakkında ne düşünecekti? Onun kendini suçladığı gibi o da onu suçlayacak mıydı?

"Onlardan korkuyorsun."

Wendy, Nic'in varsayımıyla irkildi ve dizleri hareketsiz kaldı.

Tüm bunlar onun hatası *o/sa* bile, yine de... "Evet. Dört kişiler," diye söze başladı, gözleri kapanıyordu. "Daha önce fark etmediğime inanamıyorum ama..." Wendy yüzünü buruşturdu. "garip hissettiğimi biliyordum ama nedenini bilmiyordum. Sıcaktan olduğunu düşündüm."

"Ama?" diye sordu.

"Bu Derek. Şimdi daha yakın olduğu için onu hissedebiliyorum." Başını ellerinin arasına indirirken sesi fısıltıya dönüştü. "Onlardan hiç bu kadar uzakta , bu yüzden olduğum bir şey değil."

"Seni işaretleyen Derek miydi?" Nic'in sesi nazikti ama arkasındaki çeliği duymuştu.

Wendy bacaklarını göğsüne doğru çekti, kollarını elinden geldiğince bacaklarının etrafına sardı, göğüsleri araya giriyordu.

"Bu o. Joshua, Roman, Gavin ve Derek var... yani diğerleri onu dinliyor." Wendy onlara güvenmeye başladıktan sonra onlar da Wendy'nin güvenmesini beklemişlerdi. "Onlar zenginler. Muhtemelen ipleri ellerine alıp istedikleri her şeyi yapabilirler."

istiyorum. Başlarını soktukları her beladan kurtulsunlar." Ya da en azından edindiği izlenim buydu.

Derek'in imajını zedeler diye bir kafeye yırtık kot pantolonla gidemiyordu ama Josh bir bar kavgasına karıştığında diğer adama parasını ödediler ve bir daha bu konudan bahsedilmedi. Göğsü kızgınlıkla ısındı.

"Ne yapmak istiyorsun?" Nic sordu. "Ateşin henüz bitmedi."

Her omega için sıcaklıklar farklıydı, ancak genellikle tıpkı önceki akşam olduğu gibi dalgalar halinde gelip giderlerdi. En kötüsü gelmeden önce günler geçebilirdi.

Şimdiye kadarki ateşi ne kadar zorlu olsa da, henüz işin başında bile değillerdi. Muhtemelen tüm bunlar geride kalana ve sonunda güvende olana kadar yerleşmeyecekti. O zamana kadar ne yapacaklardı?

Ya alfalar binaya girdiyse? Kokusunu alıp kapıyı kırdılar ve-

"Onlarla gitmek istemiyorum," diye fısıldadı.

Bu itiraf karşısında kalbi küt küt atmaya başladı. Bunu Nic'in üzerine nasıl yıkabilirdi? Bunu nasıl onun sorunu haline getirebilirdi?

"O zaman onlarla gitmeyeceksin," diye açıkladı. "İstemediğin hiçbir şeyi yapmak zorunda değilsin."

, söylediğim zaman .

Gözyaşları boğazını sıktı ama dişlerini birbirine geçirip gözyaşlarını yuttu. Zaten yeterince ağlamıştı ve gözyaşlarının kimseye faydası olmayacaktı.

"Artık burada kalmamalıyım," dedi Nic'in bakışlarıyla buluşabilmek için çenesini kaldırarak. "Alfalar yakında buraya girmenin bir yolunu bulacaklardır, özellikle de Derek yanlarında olduğu için. Burada olduğumu bilmeli." Onu engellemeye çalışırken bile hissedebiliyorsa, kesinlikle onu hissedebiliyordu.

Nic kanepenin önünde dizlerinin üzerine çöktü, gözleri karanlık ve yoğundu. Wendy bacaklarını açtı ve Nic avucunu Wendy'nin dizinin üstüne koydu, yumuşak dokunuşun verdiği sıcaklık Wendy'yi rahatlattı. Wendy onun bakışlarını cesurca karşıladı ama kimseyi kandırdığını düşünmüyordu.

"Korkabilirsin," dedi Nic, sesi alçak, yumuşak, derin ve rahatlatıcıydı. "Ama yalnız değilsin. Kaçıp gitmene izin vermeyeceğim. Sadece kalacak başka bir yer bulmamız gerekiyor."

"Biz mi? Nic, bu benim kavgam, senin değil," diye karşı çıktı Wendy. Nic'i de kendisiyle birlikte aşağı çekmek istemiyordu. Ya alfalar ona zarar verirse?

"Bu senin kavgan olabilir ama ben de katılıyorum," dedi ve dudaklarını gülümseyerek büktü.

Wendy onu öpebilir.

O da öyle yaptı, öne doğru atıldı ve minnettarlık ve şefkatle dudaklarını Nic'inkilere yapıştırdı. Bir eliyle Nic'in saçlarını tarayarak, nefesi kesilene kadar dudaklarını Nic'in dudaklarına değdirdi. Geri çekildiğinde Nic gözlerini kırıştırtarak açtı ve ona gülümsedi.

"Bu ne içindi?" diye sordu.

Omuz silkerken yanakları kızardı. "Peki... ne yapmak istiyorsun?" Wendy sordu.

Burada kalamazlarsa nereye giderler?

"Güvenli bir yere ihtiyacımız var. Ve sakıncası yoksa... bir alfanın olduğu bir yer."

"Bu alfaya güveniyor musun?" Wendy sordu. Onlardan pek hoşlanmıyordu ama yardımını kabul ettiği için kendini suçlu hissetse de bu betaya onu güvende tutacağı konusunda güveniyordu.

Gülümsedi ama bu gülümseme neredeyse hüzne benzer bir şeyle gölgelenmişti. "Evet, biliyorum."

"O zaman hayır, benim için değil," diye söz verdi. Wendy Nic'e güveniyordu ve eğer Nic bu alfanın sırlarını saklayacağına güveniyorsa, o da güvenirdi.

"Harika!" dedi biraz fazla hızlı bir şekilde. "Güzel." Boğazını temizledi. "Uh... Ortaya çıkmadan önce onu uyarmalıyım. Ve saklanmaya başlamadan önce spor salonunda bazı işleri halletmem gerekiyor."

Wendy sertçe yutkundu ve bariz bir endişeyle ellerini sıkmamak için ellerini birbirine kenetledi. "Gitmeniz gerekiyor mu?"

Yalnız kalmak isteyeceği son şeydi ama lanet olsun, o bir çocuk değildi. Nic işiyle ilgilenebilirdi ve o da birkaç saatliğine iyi olurdu-

"Komşu alfalar hakkında ne düşünüyorsun?" Nic düşündü.

Başını yana eğen Wendy, koridorda bir an için gördüğü iki alfayı hayal etti.

"Arlo ve... Tate, değil mi?" diye sordu. Arlo, Nic kadar olmasa da uzun boyluydu, sakalının gölgesi ve doğal buklelerine doğru sivrilen muhteşem bir perçemi vardı, yumuşak bir gülümsemesi vardı ama kollarını kavuşturma şeklindeki korkutuculuk bununla çelişiyordu. Diğer sarışın, uzun boylu, ince yapılı ve altın rengi bronzluğunun altında ciddi kaslar taşıyordu.

"Bunlar onlar."

"Knuckles'ı geri getirdiler, yani o kadar da kötü olamazlar." Ve kokularını çok az alabilmiş olmasına rağmen, dumanlı, ev gibi ve... güvenliydi.

"Onlar gerçekten harika çocuklar. Ben dışarı çıkarken onlarla kalabilir misin? Seni yalnız bırakmayı doğru bulmuyorum ama kokunun şehre yayılması riskini de almak istemiyorum."

"Hiç umurumda değil. Muhtemelen en iyisi bu."

Wendy burada oturup tek başına bekleyemezdi. Sopa ve şok tabancası kullanmayı bilse bile, kolay hedef olurdu ve onlara karşı tamamen savunmasız kalırdı. Ooh, şok tabancasını sopaya bağlayabilir, kendine biraz menzil kazandırabilir. *Evet...*

Boğazını temizleyerek odasına doğru baktı. "Eşyalarımı çabucak toplayabilirim, böylece sen döndüğünde tek yapmamız gereken... gitmek olur." Dün gece Nic'in ona sağladığı yuvada mükemmel bir uyku çektiğini hayal ederek kaşlarını çattı. "Yuvamı daha yeni mükemmel hale getirdim."

Sonra bakışlarını onunkilere daktı. Bu kulağa oldukça küstahça geliyordu. "*Benim* yuvam olduğundan değil. Ne demek istediğimi anlıyorsun."

Nic gülümsemesini omzuna bastırdı ve bu hareket o kadar aptalca ve sevimliydi ki onu sıkmak istedi. Kendisinden bir karış daha uzun bir beta nasıl sevimli olabilirdi ki? Nic bunu başardı.

"Elbette. İhtiyacınız olan her şeyi alın ve komşuların ne yaptığına bakalım."

Wendy'nin zavallı sırt çantasını ağzına kadar doldurarak ihtiyacı olan şeyleri toplaması sadece birkaç dakika sürdü. Sonra Knuckles da dahil olmak üzere önümüzdeki birkaç saat için istediği şeyleri aldı ve kapının yanında durdu. Nic kafasını koridora uzattı ve Wendy onun sesini duydu

Kapıyı sonuna açmadan önce nefes aldı ve onu takip etmeye çağırdı.

C70'te duran Nic, yumruğunu tahtaya vurdu.

Hemen açıldı, şaşkın bir gülümsemeyle Arlo'ya baktı.

Wendy'nin bakışları gidip geliyordu.

Nic kızarıyor muydu? "Sana borçlu olduğumu söylediğimi hatırlıyor musun?"

Arlo başını salladı ama ciddi görüntüsünün altında dudaklarının kıpırdadığını fark etti.

"Şey... Sana bir borcum daha var. Ayrılmadan önce spor salonunda bazı işleri halletmem gerekiyor, bu yüzden ben ona göz kulak olabilir misin? Çok uzun sürmez, söz veriyorum."

"Öyle mi? Bizim için ne var?" diye seslendi bir ses ve Arlo kapıyı aralayarak Tate'in onlara doğru geldiğini gördü. Dudaklarını kıvıran bir golden retriever gülümsemesi vardı.

"Şey... Benim bir spor salonum var," dedi Nic yavaşça. "Yoga yapıyorsun, değil mi? Benim spor salonumda ders vermek ister misin?"

Wendy sarışın alfabayı daha yakından inceledi. Yoga eğitmeni olabilirdi.

Onun bir grup vücut geliştiriciye nasıl kedi-inek yapılacağını öğrettiğini hayal ederek kıpırdadı ve üçünün de bakışları üzerinde toplandığında yüzü kızardı.

"Boş ver," dedi elini havada sallayarak.

"Anlaştık," diye kabul etti Tate, sonra ona işaret etti. "Buraya gel. Bir film gecesi yapacağız."

Wendy sinirlerini yatıştırdı ve sanki buranın sahibiymiş gibi içeri girdi, komşuları hakkında daha fazla fikir edinmek için bakışlarını odanın içinde gezdirdi. İlk fark ettiği şey renk oldu.

"Vay be Nic, senden daha iyi dekore !"

Nic ona gözlerini devirdi ve sonra sevgiyle gülümseyerek kapının diğer tarafındaki yerinden el salladı. Arlo da onu takip ederek dışarı çıktı ve kapıyı küçük bir aralık dışında tamamen kapattı.

Merakı onu ele geçirmek üzereydi ama odadaki tanıdık koku dikkatini dağıttı. Wendy bunu tam çıkaramıyordu, onların kokularıyla karışmamıştı...

Oh.

Merakı galip geldi ve kapıya yaklaştı, sesleri aralıktan geçerken utanmadan onları dinledi. "Onu güvende tutacağız. Eğer alfalar kapıyı çalmaya gelirse, biz de hemen kapıyı çalarız."

Nic rahat bir nefes aldı. "Çok teşekkür ederim. Size borcumu nasıl ödeyeceğimi bilemiyorum."

Arlo kıkırdadı. "Öğleden sonramı güzel bir omega ve kedisiyle geçireceğim. Daha ne ki?"

İltifat karşısında yanakları kızardı, midesinde garip bir şeyler oldu.

Wendy aniden Tate'e dönerek, "Burası ot gibi kokuyor," dedi. Çok suçlu görünüyordu. "Sigara içiyor musun?"

"Elbette. Uh... ah... tamam mı?" diye sordu bir elini saçlarında gezdirerek.

Güldü. "Terlemeyi bırak. Sorun yok."

Adam gözle görülür bir şekilde rahatladı ve kadından bir gülümseme daha aldı. "Beni korkuttun bebeğim. Biraz ister misin?" Tate sordu.

Eski apartmanında ne gibi kurallar vardı bilmiyorum ama benim evimde sigara içmek yasak. Seni bir daha bu yakalamasam iyi olur, anladın mı?

Bu... beynini zorladı. Bu kaç yıl önceydi? Ne kadar zamandır bir evcil hayvan gibi emirlere uyuyordu?

Wendy kendinden emin bir şekilde, "Evet," diye cevap verdi. *Kapak olsun, Derek.* "Bana bir daha tatlım demediğin sürece."

Uzun bir duraklama oldu ve başını kaldırdığında Tate'i yanakları kızarmış bir halde onu incelerken buldu. "Uhm-evet. Elbette hanımefendi." Tate geri adım attı ve özür diledi.

Wendy titredi. "Hanımefendi de değil. Kendimi yaşlı hissediyorum."

"Tabii, , evet-tamam, kendini evinde gibi hisset. Evet," diye geveledi Tate.

Oh, ne kadar sevimli. Tate çok değerliydi. Tate sehpaye otururken kahkahasını bastırmak için elini ağzına götürdü.

Marihuana kokusu güçlendikçe, Wendy etrafındaki odayı inceledi.

Buranın bir alfanın dairesi olduğunu *söyleyebilirdi*. Alfa kokuları bir yana, dekor bekar şıklığı diyebileceği bir şeydi.

En azından Nic'ten daha fazla dekorasyona sahiplerdi, gerçi bu pek bir şey ifade etmiyordu. Deri koltuklar ve tuhaf, renkli aksanlar *vardı*, ama en azından aksanlar *vardı*. Yaşam alanlarının merkezinde, akla gelebilecek tüm oyun konsollarının bulunduğu devasa bir televizyon vardı. Sandalyeler ve kanepeler, rahat bir halının üzerine yerleştirilmişti.

Kapı arkasından açılırken gıcırdadı ve Arlo'nun kapıyı tutup Nic'i ortaya çıkararak beklediğini görmek için döndü.

"Bir şeye ihtiyacın olursa beni ara?" Nic bir ayağını diğerine sürüyerek sordu.

Gergin betanın görüntüsü onu gülümsetti, karnında bir şeylerin çırpınmasına neden oldu.

Neredeyse zıplayarak ona doğru ilerledi ve Arlo sırtmasını bastıramayarak onu kapıda bıraktı.

"Bir şeye ihtiyacım olursa arayacağım," diye söz verdi.

"Güzel," diye cevap verdi, başını basitçe sallayarak. Kehribar rengi bakışları bir saniye boyunca onun üzerinde kaldı. O bir saniye, boğazını temizlemeden önce uzun bir ana dönuştü.

"Tamam o zaman, ben... yakında görüşürüz?" diye sordu, geri adım attı ve eğer isterse kapıyı kapatması için ona yer açtı.

Wendy onu eşikten geçerken takip etti, bir eliyle kapı pervazına sarılıp arkasından eğildi. Diğer eliyle de yukarı uzanıp adamın ensesini kavradı ve onu kendine doğru çekti.

Nic'in dudakları yumuşak ve nazikti ve bahar çiçeği kokusu onu bir kez daha rahatlattı. Geri çekildi, midesi sinirden çalkalanıyordu.

Ama sonra beta gözlerini kırptırarak açtı ve çok şirin bir şekilde afallamış görünüyordu. Wendy bir kız öğrenci gibi sırtmamak için dudağını ısırdı.

"Birazdan dönerim," dedi Nic. "Tamam, burada olacağım," diye yanıtladı Wendy.

Hadi canım. Başka nerede ki? Aptalca.

"Umarım öyledir," diye alay etti, sonunda aralarına mesafe koyarak geri çekildi ve koridorda tereddütlü bir adım attı.

Ona el salladı, ayak sesleri uzaklaşana kadar bekledi ve o gözden kaybolana kadar kapıyı kapatmadı.

"Tamam," diye odadakilere duyurdu. "Bir şeye ihtiyacımız olursa onu aramamızı söyledi."

Karnında sadece bir miktar sinir zıplıyordu ama yine de sinirliydi. Hâlâ *alfalarla* takılıyordu. Neredeyse aylardır bu kadar yakın olduğu ilk kişilerdi.

Ama ona göre, bunu iyi oynadı, kanepenin etrafından dolandı ve oraya milyonlarca kez gelmiş gibi oturdu. Knuckles itiraz edince onun güvenli bir yere kaçmasına izin verdi. Yanındaki mindere.

Wendy Tate'in ne yaptığını daha iyi görebiliyordu, o tomurcukları öğütüp esrar sarmaya başlarken rahat halının üzerinde oturuyordu.

Onun bu kadar zahmetsizce yuvarlanışını izlerken heyecanla sırtmasına engel olamadı.

"Demek sigara içiyorsun?" Tate yukarı bakarak sordu. Bakışları karşılaştı ve Tate onun gözlerinin ne kadar *mavi* olduğunu görünce irkildi.

"Eskiden ," diye teklif etti.

Gülümsemesi aşağı doğru kıvrıldı. "Bu çok ezikçe. Rahatına bak," dedi. "Battaniye ister misin?"

O daha başını sallamayı bitirmeden Arlo ortadan kaybolmuş ve bir anda geri dönmüştü, yumuşak yeşil bir battaniyeyi bir adak gibi uzatmıştı.

"Teşekkürler," dedi ve yeşil tüylü battaniyeyi alıp sardı. Taytının içindeyken derinin soğukluğunu baldırlarının arkasında hissedemeyecekti ama kendisiyle o korkunç malzeme arasında fazladan bir tüy tabakasının zararı olmazdı.

Wendy deriden nefret ederdi.

O yerleştikten sonra Knuckles ona eşlik etmekten sıkıldığına karar verdi ve koltuktan atladı. Kedi yere inip paytak paytak Tate'in yanına gitti ve koca kafasıyla dirseğine çarptı.

Hain.

Tate heyecanla soluk soluğa kaldı ve kediye yalvaran ilgisini göstermek için yaptığı işi bıraktı. Tate kedisine "Çok tatlısın," dedi.

Sessiz alfa Arlo tekrar ortadan kayboldu ve bir şişe suyla geri döndü.

Wendy onu aldı, parmakları soğuk plastiğe sürtündü. "Hâlâ mühürlü," diye açıkladı Arlo. "Ama eğer sana bir tane almamı istersen

."

Gergin alfa konuşmadan önce kapıya giden yolu yarılamıştı. "Eğer bana ilaç verirsen Nic seni kimsenin bulamayacağı bir yere gömer," diye tehdit etti. Sopayı ararken boks eldivenleri, bant ve diğer hatıralarla dolu bir kutu bulmuştu.

Kanıtlardan Nic'in tam bir baş belası olduğunu öğrenmişti. Ringin içinde ve dışında kendi başının çaresine bakabilen bir beta. Hangi ringmiş o? Hiçbir fikri yoktu ama adamın bir boks salonu vardı, bu yüzden kendisinin de tecrübeli olması mantıklı geliyordu.

Wendy, Nic'in ringde rakibinin üzerinde yükseldiği düşüncesinin dizlerinin bağına çözdüğünü itiraf etmeyi reddetti. *Beni atletik bantla bağlayabilir mi?*

"Evet, biliyoruz," dedi Tate kıkırdayarak. "Adam ."

Tate -sarı saçları, mavi gözleri ve içten gülümsemesiyle- rulo halindeki esrarı ona uzattı.

Wendy onu aldı ve burnuna götürerek topraksı misk kokusunu iç çekerek kokladı.

Bakışlarını kaldırdığında her iki alfanın da kendisine baktığını gördü. Arlo ondan olabildiğince uzaktaki bir koltuktan, neredeyse çakmağını uzatan Tate'in arkasına saklanmıştı. " zaman oldu," diye itiraf etti.

Esrarı dudaklarına götürürken çakmağı çaktı ve alevi ucuna doğru tuttu. İçine çektiği bir nefesle, uç parlak bir turuncu renkte parladı ve duman ciğerlerine doldu.

Yavaşça nefes verdi, duman bulutu odayı dolduruyordu, pencerelerden sızan güneş ışığı dumanı kesiyordu.

Alfalar hâlâ ona bakıyordu. "Daha önce hiç omega görmediniz mi?" diye sordu.

Sanki bir trans halinden uyanır gibi gözlerini kırıştırdılar. "Hayır, yani evet, daha önce bir omega ile tanışmıştık, ister inanın ister inanmayın," dedi Tate. Kıkırdadı ve bir elini sarı saçlarının arasından geçirdi. "Özür dilerim. Daha önce bu alanda bir omega ile karşılaşmamıştık, hepsi bu ve Nic'i de kızdırmak istemiyoruz."

"Yani ikiniz de tüm günü dehşet içinde mi geçireceksiniz?"

Arlo koltuğuna geri yaslandı ve bir bacağını diğerinin üzerine attı. Solmuş tişörtü ve kot pantolonuyla tam da evindeymiş gibi görünüyordu. "Ben

Nic'ten korkuyorum ama ona saygı duyuyorum. Ona ait olanla uğraşmak istemeyiz."

Wendy yüzündeki bir tutam saçı savurdu ve esrardan bir nefes daha çekti. Konuşurken dudaklarının arasından dumanlar döküldü. "İster inan ister inanma, Nic bana sahip değil. Sadece bana yardım ediyor. O... iyi biri."

Wendy'nin bildiğinden çok daha farklı bir hoşluk.

"Yani biz de iyi miyiz? Madem yardım ediyoruz?" Arlo sordu, ses tonunda bir meydan okuma vardı.

Wendy dumanı ona doğru üfledi. "Bunu henüz görmedik."

"Paylaşacak mısın?" Tate sordu ve Wendy onun dikkatini çekmek için döndü

esrarın tüten ucuna kilitlenmiş.

Wendy ona uzattı. "Evet, üzgünüm."

"Yani daha önce sigara içtin mi?" Tate bakışlarını kısarak tekrar sordu. "Seni kafayı buldurmak istemem."

"Evet, eskiden-" Alfalar ona bunun değersiz olduğunu söylemeden önce. "Birkaç yıl oldu."

Tate kolunu başının üzerine uzattı ve esrarı arkasındaki sandalyede oturan Arlo'ya uzattı, bunu yaparken bir duman bulutu çıkardı. Gömleği kalkmış, sıkı ve bronzlaşmış karnını gösteriyordu.

"Her gün sigara içiyoruz. azaltmaya yardımcı oluyor." "Neyi azaltıyor?" diye sordu.

"Hayat dışı," diye yanıtladı Arlo. Bir eliyle kumandayı aldı, diğer eliyle de sigara içti. "Ne izlemekten hoşlanırsın?"

Gülümsedi, bu konuşma Nic ile paylaştıklarına benziyordu.

"Çoğunlukla komediler, ama başka şeylere de açığım."

Arlo hiç tereddüt etmeden kumandayı birkaç kez tıklattı, yayınlanacak bir program seçti ve oynat tuşuna bastı. Bu hoşuna gitmişti. Programlar arasında gezinmek ve birini seçemeyecek kadar gergin olmak çok can sıkıcıydı.

Tesadüfe bakın ki onun seçimi de en sevdiklerinden biriydi ve Tate'in sigarasını tekrar kabul ederken sırtıttı.

Etrafını rahat bir hafiflik sardı ve battaniyeye daha sıkı sarıldı.

İki alfanın dikkati gösteriyle dağıldığında, burnunu malzemeye gömdü ve içine çekti.

Alfaların kokuları battaniyenin içine işlemiştir. Birini diğerinden ayırt edemiyordu ama bildiği tek şey onu sevdiğiydi.

Şovu izlemeye başladığında hiçbirinin bundan haberi yoktu. Kendisine tekrar uzatmaya çalıştıklarında esrarı reddetti, kafayı bulmanın verdiği vızıltılı rahatlamayla rahattı.

Sanki omuzlarındaki stres eriyip gitmiş gibiydi ve neşeyle televizyon programına odaklandı.

Sadece var olalı o kadar uzun zaman olmuştu ki. Hiçbir zorunluluğu olmadan, birinin köşeden gelip zamanını boşa harcadığı için onu azarlayacağı endişesi duymadan televizyonun karşısına oturduğundan beri.

Wendy dişlerini birbirine geçirirken boğazı tehdit edici gözyaşlarının acısıyla sıkıştı.

Oturup sadece *var olmanın* yanlış bir tarafı yoktu. Ona kaç kez farklı söylenmiş olursa olsun. Her günün her saniyesinde bir amacı olması gerekmiyordu. Mükemmel bir duruşla oturmak ve her zaman gülümsemek zorunda değildi ve-

"Daha dik oturur musun? Burası bir tiyatro, hokey maçı değil." Joshua'nın sesi sertti, nefesi Wendy'nin boynuna değiyordu. Dizini sıkıca kavramıştı ve Wendy dilinin ucuna gelen tartışmayı yuttu. Omuzlarını yuvarlayarak öne doğru kayd, böylece sırtı koltuğa zar zor değdi.

Wendy, normal omegaların gittiğini düşündüğü gibi bir gezinti, bir randevu talep eden kişi olmuştu. O zamanlar, Josh gönüllü olduğunda yükselen pişmanlık safrasını yutmuştu. Ama şimdi, yanarak geri döndü ve alfasını daha fazla utandırmamak için yutkundu.

Josh'un dokunuşu tamamen uzaklaşmadan önce hafifledi. Artık midesinde kelekler uçuşmuyordu. Bunun yerine, ona her dokunduğunda korku hissediyordu. Eğer sürekli olumsuz sözlerle eşleştirilecekse, onların dokunuşlarından hiçbirine sahip olmamayı tercih ederdi.

Wendy.

"Wendy?" diye tekrarladı ses.

Gözlerini kırptırdı ve kendisine doğru yönelen iki endişeli bakışla karşılaşınca anısı yok oldu.

"Sen iyi misin?" Arlo sordu.

Wendy duygularını bastırarak başını salladı, yanakları utançtan kızarmıştı.

Arlo, dönüp tekrar televizyona bakmadan önce bir saniye daha ona baktı. "Sıkılırsan bize haber ver, oynayabileceğimiz oyunlarımız var."

Bakışlarını başka yöne çevirerek, kendini toparlamaya çalışırken ona bir tür mahremiyet sağladılar. Ama düşünceleri, onu kabul etmeleri ve ona ihtiyacı olan şeyi vermeleri -kendine ayıracağı bir an- her şeyi daha da zorlaştırdı.

Çünkü bu, doğru şeyi yaptığının bir başka işaretiydi. Dışarıda iyi alfalar *vardı*, Wendy sadece... yanlış olanlarla çok erken tanışmıştı.

Keşke onlarla hiç tanışmasaydım.

Bu kızgınlığı atlattıktan sonra, işleri halletmek için daha doğrudan bir plan bulabilirdi. Şimdilik... sadece onlarla birlikte olmaması gerekiyordu, kızgınlık sırasında değil. Hayır diyemediği zamanlarda değil.

Wendy sessiz ve derin bir nefes aldı, aynı sessizlikle bıraktı ve parmaklarını battaniyeye sımsıkı tutunduğu yerden kurtardı.

"Pekala, hangi kışınızı tekmeleyebilirim?"

Karar verdikleri oyun kumandalı bir oyun değildi. Bunun yerine, oynuyorlardı-

"Uno, sürükler," diye ilan etti Wendy, sondan ikinci kartını atarak.

İkisi de inledi, iki avuç dolusu kart gergin parmakların arasında sıkılmıştı.

Arlo bir elini kartlarının üzerinde gezdirerek bir sonraki adımda ne yatacağına karar vermeye çalışıyordu. Elindeki desteden seçebileceği epey bir şey vardı.

Bir kart çıkarıp ıskarta yığınının üzerine koyarken bakışları daraldı. Sarı bir ikiye.

Elinde sarı bir tane vardı.

Yani Tate sarı kart gösterirse-

"Hah!" diye bağırdı ve son kartını yere attı. "Çok kolay." Çevresel ses hoparlörlerinden gelen soğuk bir çalma listesiyle, çapraz bacaklarının altındaki rahat kilim ve etrafını saran sıcacık battaniye ile Wendy bu alfaların arasına tam olarak uyum sağlamıştı.

Tate onun sağında, Arlo da solunda oturuyordu.

Hepsi sehpanın etrafında yere oturmuş, onun kafasını dağıtmak için Uno oynuyorlardı.

Güzeldi. Ferahlatıcı.

Ama güneş batmak üzereydi ve Wendy elinde olmadan Nic'in neredede olduğunu merak ediyordu. Neden alfaların hiçbirine güncelleme mesajı atmamıştı?

Seni terk etmeye karar verdi. Seni bu alfalarla bıraktı ve şimdi bir aslanın ininden diğerine git-

"Dünyadan Wendy'ye." Arlo dirseğini dürttü ve Wendy önündeki eklemi görünce gözlerini kırıştırdı.

Bütün gün geçirdiği rahat, yumuşak kafa... inanılmazdı. Kolay ve mükemmeldi, o da rahat ve konforluydu. Bu alfalar... güvenliydi.

Wendy her alfanın daha önce sahip olduklarıyla aynı olmadığını biliyordu. Ama bu çekinceleri olmadığı anlamına gelmiyordu. Ama Arlo ve Tate diğer alfaların temsil ettiği her şeyin tam tersiydi.

Bu ikisi dağınık, komik, aptal ve mutluydu ve Arlo'nun mutfakta bir usta olduğu ortaya çıktı.

"Siz ne iş yapıyorsunuz? Bilirsiniz, iş için?"

Ne kadar farklıydılar? Ve neden onları karşılaştırmak istiyordu ki?

"Şu anda bir oyun satış mağazasında çalışıyorum. Oyun ve konsolları yenileyip satıyoruz. Ama aynı zamanda borsayla da uğraşıyorum," dedi Arlo. Kot pantolonuna ve yıpranmış, solmuş tişörtüne baktı.

"Gerçekten mi?" Wendy biraz şüpheci bir tavırla sordu.

"İkimiz de biliyoruz," diye araya girdi Tate. "Borsa işlerinden . Normal bir günde, şehirdeki bir kedi kurtarma stüdyosunda yoga öğretiyorum." "Kendini küçümseme," diye azarladı Arlo onu, sonra da

Wendy. "Bunu kabul ediyor, sadece bir pislik gibi görünmekten hoşlanmıyor." Tate'in yanakları hafifçe kızardı ama başını salladı. "Tamam, iyi, ben sahibim

o."

Wendy onun kıvrak vücudundaki kasları biraz daha yakından inceledi. Belirgindiler ve giydiği bol gömlek muhtemelen çoğunu gizliyordu.

Gömleğini çıkarınca nasıl görünürdü?

Wendy! Uygunsuz.

Wendy kafasının içindeki sese dilini çıkardı ama yine de düşüncelerini yönlendirdi.

"Ne zaman ?"

"İki yıl önce mi? Oldukça yeni."

Arlo başıyla onayladı ve kedisini işaret etti. "O adamı eve getirdiğinde o kadar da şaşırmadım. Her zaman başıboş hayvanları eve getirir."

"Eve bir sokak köpeği getirdim. Bir tane!" Tate karşı çıktı. "Diğerlerini barınağa götürüyorum."

"Evet, şimdi. Siz açmadan önce, apartmanların arkasındaki çalılıklardan neredeyse bir sığınak işletiyorduk."

Wendy kıkırdadı. Kedileri seven bir adam. Anlayabiliyordu.

"Knuckles'ı çalılıklardan aldım," diye anlattı onlara. "Her tarafı yara bere içindeydi ve patilerindeki küçük beyaz çizgiler kaplandığı kir yüzünden kahverengiye dönmüştü. Neredeyse kirli parmak eklemleri , anlıyor musunuz? Demek adını böyle almış. Öyle değil mi koca oğlan?" diye sordu kediye mırıldanarak.

Tate ona kıkırdadı ve kedinin kulaklarının arasını okşadı. "Şu anda kesinlikle çok iyi bakılıyor gibi görünüyor. Hiçbir öğünü kaçırmadın, değil mi dostum?" Tate elini Knuckles'ın karnının altına sokup iyice kaşımaya çalıştı ama kedi şaha kalktı ve rahatsız edici uzantıyı ısırdı. Tate şaşırmadan kıkırdadı ve elini kedinin keskin dişlerinden uzaklaştırdı. "Göbek sınırların dışında, anlıyorum."

Tate'in kedileri beslediğini ve barındırdığını bilmek, bu duruma rağmen Knuckles'ı ne kadar çok sevdiğini anlamasını daha da kolaylaştırıyordu. Bu alfanın kendisi ya da kedisi hakkında ne düşündüğü aklının ucundan bile geçmemeliydi.

Yine de ve hoşuna gitmişti.

Bunu ona söylemek için dudaklarını ayıramadan, odanın içinde bir kapı sesi yankılandı.

Bakışları ön kapıya kaydı ve Wendy'nin midesini bir korku kapladı. Wendy ayağa kalktı ve battaniyeyi sıkıca etrafına sardı. Kapının diğer tarafındakilerin alfalar olmayacağını biliyordu ama kalbini buna tam olarak ikna edemiyordu. Kalbi göğsünün arkasında gümbürdedi ve Arlo kapıya yaklaştıkça daha da hızlandı.

Merakla, korkuyla ya da belki de cezalandırılmaktan hoşlanan bir oburlukla Derek'le arasındaki bağı dürttü ve bağ alevlenince nefesi kesildi. Derek yakınlardaydı ama C70'in diğer tarafında durmuyordu.

Ama onlarla birlikte oturma odasında da olabilirdi. Kızgındı. Hatta öfkeliydi. Bu öfke içini yakıp kavuruyordu, sıcak ve ateşliydi ve onu bastırmaya çalıştı. Uzaktan kapının kapandığını duydu ama umursayacak kadar odaklanamadı.

Dikkatini dağıtacak bir şey arayan Wendy, zihnini bağdan uzaklaştırdı ve tüm çabasını onu görmezden gelmeye harcadı. Ama tek hissedebildiği oydu. Parlak, yakıcı bir öfke.

Derek onu işaretlediğinde, ondan öncekinden daha da fazla uzaklaşmıştı. Dişlerinin tenine battığı andan itibaren bağ zayıftı ve o zamandan beri daha da zayıflamıştı ama o anda sanki onu yutuyormuş gibi hissetti.

"Wendy?" Tate eğilip onun bakışlarını yakalayarak sordu. "İyi misin?"

Başını iki yana sallayarak boynundaki ısırtığı kapattı, keşke onu derisinden kazıyabilseydim dedi ve gözlerini sarışın alfaya dikti. Neden Tate gibi birini bulacak kadar şanslı olamamıştı ki?

"Onu bağın içinde hissedebiliyorum," diye fısıldadı ve Tate'in bakışları sertleşti. Dudakları kısa bir çizgi halinde inceldi.

"Onu misin?" diye sordu. "Zor ama mümkün."

"Biliyorum," diye sızlandı Wendy. "Ben genelde daha , ama o çok öfkeli."

Ve eğer onu tekrar ele geçirirlerse, tüm öfkelerini ondan çıkaracaklarını biliyordu. Bu düşünce bile göğsünü korkuyla doldururken nefes nefese kalmıştı. Derek nerede olduğunu anladığında Tate, Arlo, Nic ve apartman gözden kayboldu.

Şehirdeydi. Çok uzakta değildi. Wendy fiziksel ve zihinsel olarak geri çekildi, aralarına mesafe koymaya çalıştı, onu aklından çıkarmaya çalıştı.

"Wendy, cevap ver bana!" Tate, ses tonundaki şaşırtıcı sertlikle dikkatini çekerek konuştu.

Gözlerini kırıştırdı ve göz ucuyla endişeli Arlo gördü, hemen arkasında Nic'in parıltısı vardı.

"Ne?" Wendy bir soru duymamıştı.

"Yardım edebilir miyim?" Tate tekrar sordu, bakışları yoğun ve endişeliydi. Wendy başını salladı, sesi bir gözyaşı dalgası halinde dökülüyordu. "Evet,

Evet, onun gitmesini istiyorum, ben-"

Tate elleriyle kızın yüzünü çerçeveledi, onu kendine doğru eğdi ve dudaklarını kızın dudaklarına yapıştırdı.

Kokusu burun deliklerini doldurdu ve alfa Tate'in tam etkisini ilk kez gerçekten hissetti. Yanık bir karamel dumanına sarılmış krema ve kakaodan ibaretti ve tıpkı dumanlarının bütün akşam güneşin içinde eridiği gibi Tate'in içinde eridi. Sıcaklık doğrudan kalbine vurdu ve kendini Tate'in içine daha da itti, onun belini kavradı ve oradaki kasları hissetti. Adamın elleri başının arkasına doğru kayarak uzun saçlarına dolandı ve kız-

Wendy Derek'ten uzaklaşıp dudaklarını Tate'inkilere değdirirken bağ alevlendi; daha fazla öfke, kıskançlık, sahiplenme. Anlamlandıramadığı tek duygu tatmin duygusuydu ve sonra Derek gitmişti.

Wendy nefesini tutarak Tate'ten uzaklaştı. "Nerede olduğumu biliyor," diye nefes aldı. Onu neden dışladığının tek açıklaması buydu. *Her zaman* onunla birlikteydi. "O gitti."

Biraz rahatlama, biraz da yorgunluk dolu bir iç çekişle başını Tate'in göğsünün ortasına koydu ve Tate de kollarını ona doladı.

Ve az önce onu tutkuyla öpmesine rağmen, ona sarılırken kolları bir tüyden daha ağır değildi.

"O zaman gitmemiz gerek. Şimdi," dedi Nic. "Her şey hazır, eşyalarını daireden yükledim ve kilitledim."

Tate, "Kapıda onlar *olsaydı* bile seni almalarına izin vermezdik," diye söz verdi.

Wendy'nin yanakları ama sözlerindeki duygu göğsünün bambaşka bir şekilde sızlamasına neden oldu. Başını kaldırdığında Nic'i arkasında buldu; uzun boylu, esmer, yakışıklı ve güvenliydi.

Nic'in kolları açılarak kendini ona doğru attı ve Nic kollarını ona sarıp sıkıca kavrarken Nic dudaklarını kısa bir süreliğine onun başına bastırdı.

"Peki ya onlar?" Wendy sordu ve başını Nic'in göğsüne yaslayarak ona baktı.

"Kim?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. Endişe çizgileri derindi ve bunun kendi hatası olduğunu fark etmekten kendini alamadı.

"Derek *burada* olduğumu biliyor," diye ısrar etti. "Ve..." Endişesinin ağırlığı altında gözleri kapandı. O alfa, Tate onu öptüğünde sahip olduğu her şeyi hissetmişti. "Senin için gelecekler," dedi, Tate'le yüzleşirken bakışları yalvarıyordu.

Kalbi küt küt atıyordu. Nic ısınmasına yardım etmişti ve Tate onu öpmüştü... bu da arkalarında hedefleri olduğu anlamına geliyordu. O ve Nic güvenli bir yere kaçarken alfaları sonuçlarına katlanmaları için geride bırakmak adil değildi.

Wendy, Tate'e bakarak, "Senin de gitmen gerek," diye ısrar etti.

Tate'in bakışları ondan omzunun üzerinden Nic'e ve son olarak da Arlo'ya kaydı.

Nic, "Sanırım sen de bizimle geliyorsun," dedi.

Wendy başını hızla çevirirken neredeyse boynunu kırıyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordu, o kadar rahatlamıştı ki bu kelime bir hışımla çıkmıştı ağzından

Hava.

"Ne oldu? Şimdiden fikrini mi değiştirdin? O kadar sıkıcı mıydık?" Arlo çoktan sehpaye oturmuş ve otları toplamaya başlamıştı.

"Hayır! Hiç de değil," diye söz verdi. Wendy geri çekilerek dikkatini hem beta hem de alfalara yöneltti ve Nic'e "Biz

televizyon izledim, Connect Four ve Uno oynadım. Bu arada şampiyon benim."

"?"

"İkisi de," diye yanıtladı Tate ve Arlo ve Tate eşyalarını toplamasına ve Knuckles'ın peşine düşmesine yardım ederken gözlerinin yuvarlandığını duyar gibi oldu.

"Peki ya battaniye?" diye sordu, bütün gece üzerine örttüğü battaniyenin üzerindeki Knuckles yığını kabul ederken.

"Sende kalsın, sonra geri verirsin," dedi Arlo, ona alışılmadık bir şekilde göz kırparak.

"Ne-"

Wendy'nin bir yanı ona aptal olduğunu söylemek istiyordu. Neden onun battaniyesini saklasın ki? Ama diğer yanı, üzerinde onların kokusu olduğunu ve onların kokusunu sevdiğini fark etti ve onu saklamak istedi. Tıpkı Nic'in yaktığı bisküvilerin tavayı sahiplendiği gibi onu da sahiplendi ve kollarını bohçanın etrafında sıktı.

"Beş dakika içinde aşağıda olacağız. Sizi takip edebiliriz," dedi Tate ve onları kapıya doğru yönlendirdi. "Ama her ihtimale karşı Arlo'ya adresi mesaj atın."

"Hadi," diye ısrar etti Nic ve o da peşinden gitti. Kapı arkalarından kapandıktan sonra Nic'le birlikte merdivenlerden aşağı koştu, battaniye pelerinine takılmamaya çalışırken onu itip kakmamak için Knuckles'ı sıkıca tuttu.

"Gerçekten geliyorlar, değil mi? Bunu sadece beni oradan çıkarmak için söylemedin, değil mi?"

"Kendi iyiliğin için fazla zekisin, bunu biliyor musun?" Nic sordu.

Wendy merdivenlerde durdu. "Nic! Onları burada bırakmayacağız!" Knuckles miyavladı ve merdiven boşluğunda yankılanarak onu destekledi. "Gördün mü? O da aynı fikirde!"

"Sadece şaka yapıyordum," diye ısrar etti. "ama! Arlo'ya adresi çoktan gönderdim."

Wendy ona ters ters baktı ama son birkaç basamağı inip kaldırıma çıkarak onu takip etti. Aracı binanın hemen ön tarafında bekliyordu ve Wendy ona yetişmek için koştu.

Hemen gitmeleri gerektiğini söylemişti ve onlar da dinlemişlerdi. Bu ferahlatıcıydı.

Nic arabanın kendi tarafındaki kapısını kapatırken Knuckles'ı biraz daha sıkı tuttu ve onun çatık kaşları ve aceleci adımlarıyla kaputun etrafında dolaşmasını izledi. Adamın niyeti işti.

Biraz... sıcaktı.

Arlo ve Tate'in ellerinde çantalarla kapıdan çıkmaları uzun sürmedi. El salladılar ve Nic'in telaşlı el hareketleriyle otoparka doğru koştular.

"Oraya varmamız ne kadar sürer?" diye sordu,

"Yeterince uzun değil," diye mırıldandı Nic. "Hadi gidelim."

Wendy gösterge panelindeki loş ışıktaki onu izledi. Mavi ışık keskin elmacık kemiklerini, ince burnunu ve dolgun dudaklarını vurguluyordu.

Nic onları otoyola yönlendirirken sessizliğin çökmesine izin veren Wendy, elini Knuckles'ın kürkünün üzerinde gezdirdi. Son birkaç yılda çok yumuşamıştı ve başını ona doğru eğmiş, sessizliği dolduracak kadar yüksek sesle mırıldanırken gözlerini kapatmıştı. Başını pencereye çevirdi ve uzaktan şehrin akıp gidişini izledi, kafasının arkasında her zaman var olan bir uğultu olmasına rağmen bağa dokunmaya cesaret edemedi.

Ve her zaman orada olacak.

Yutkundu ve başını koltuğa yaslayarak karşıdan gelen arabaların parlak ışıklarına karşı gözlerini kapattı. Belki yolda uyuyabilirdi. Rüya görmek güzel olurdu, bir saatliğine bile olsa biraz kaçmak.

Çünkü güzel ve unutulmaz bir gün bir kâbusa dönüşmüştü.

Bölüm 11

NIC

BETA ellerini direksiyonun etrafına doladı ve parmaklarını sıktı, parmak eklemleri baskıdan beyaza döndü.

Alfaların kapısına doğru yürürken, Wendy'nin kokusunu ve kokunun acı notasını yakalamıştı. Kalbi midesine doğru inmiş, yere çarpmış, ancak onun üzerinden geçip Arlo'nun yanından koşarak geçmişti. Onu ve Tate'i dairenin ortasında bulmuştu, Tate ne yapacağını bilmiyormuş gibi ellerini onun üzerinde gezdiriyordu, Wendy ise o şerefsiz Derek hakkında mırıldanıyordu. Nic öne çıkmaya çalıştığında Arlo onun kolunu tuttu ve Nic *sadece* durakladı çünkü Wendy'nin sesi bütün gece gömleğine ağıladığı aynı ağlamaklı sese dönüştü. Bunu bir daha asla duymak istememişti ama işte oradaydı, hâlâ o kahrolası alfalar tarafından işkence görüyordu.

Tate yüzünü çerçeveleyip onu öptüğünde Nic'in hissettiği tek şey rahatlamaydı, çünkü Wendy ona doğru soludu ve hareketsiz kaldı. Ona eğildiğinde kalbi yavaşladı ve gerginliğin vücudunu terk edişini izledi.

En azından bir solukla geri çekilip ayrılmalarını talep edene kadar. Alfaların ne kadar yakın olduğunu bilen biri varsa o da Wendy'ydi.

Ve yapmak isteyeceği son şey onu tehlikeye atmaktı.

Nic onun bu işte yalnız kalmasını istemiyordu. Bu alfalarla tek başına savaşımayacaktı. Ama Wendy söylediklerinde haklıydı, her ne kadar bunu kabul etmekten nefret etse de. Dört alfayla başa çıkamazdı. Artık yapamazdı. Ve şimdi Wendy'nin güvenliği onun en önemli önceliği olduğuna göre, başarısız olma riskini göze alamazdı. Kaçmak en iyi seçenektir, en azından kızgınlığı geçene kadar.

Nic'in bir daha asla yüzleşmek zorunda kalmayacağını düşündüğü bir alfaya doğru koşuyor olsalar bile. Güçlü, kaslı pazuları ve çatık kaşları zihninde canlandı. Aynı anda bu anı göğsüne bir sıcaklık kıvılcımı gönderdi, midesinde korku kıvrıldı.

Arkalarındaki Arlo'nun aracının farlarına baktı ve seçtiği müzikle başını sallayan Wendy'ye göz attı. Knuckles kucağında uyuyordu ve yorgun gözleri ön camdan dışarı boş boş bakıyordu.

"Bana gününüzden bahsedin. Onlarla nasıl geçti?" diye sordu.

Ona döndüğünde bakışları canlandı, yaklaşan farlar yüz hatlarının üzerinde ışık saçıyordu.

"Çok eğlendim," dedi kısaca.

"Ve?" Sue onu. Nic meraklanmıştı. Ve Tate onu öptü! "Onlar alfa ve senin durumundan emin olmak istedim-"

"Beyefendilerden daha iyiydiler. Beni uçurdular, film izlettiler ve oyunlar oynadılar. Bir kız daha ne isteyebilir ki?"

"Umarım öyledir, çünkü bir süre onlarla birlikte yaşayacağız," diye düşündü. Elbette iyi komşulardı... ama ev arkadaşı mı? Bu ilginç olurdu.

Wendy boğazını temizledi. "Ne kadar ?"

Nic bir nefes verdi ve bir elini dizine indirdi. Zıplayan bacağı durakladı. "Onlarla yüzleşme zamanının geldiğine karar verene kadar. Ateşin çıktıktan sonra."

Hiç kimse, Wendy bile, ateşinin ne zaman çıkacağını bilmiyordu. Sadece emin olmaları ve o bu kadar savunmasız olmayana kadar dikkat çekmemeleri gerekiyordu.

"Peki nereye gidiyorduk?"

"Alışılmışın dışında yaşayan birini tanıyorum. Tam olarak nereye gideceğini bilmiyorsan bulması zor. Bundan sonra ne yapacağımıza karar verene kadar güvende olacak." Bu alfaların

Paralarını doğru kişilere aktarmışlar ve bir şekilde Nic'in adını bulmuşlardı... Onu Griffith'e bağlayacak hiçbir şey yoktu.

Wendy rahat bir nefes aldı. "Mükemmel."

Yolculuk boyunca sadece bir kez mola vermek zorunda kaldılar ve Knuckles sonunda onu yemeğinden bir lokma paylaşmaya ikna ettiğinde, varış noktalarına çok daha yaklaştırmışlardı.

Yolda ne kadar uzun süre kalırlarsa, hedeflerine ne kadar yaklaşırlarsa, omuzlarına o kadar fazla gerginlik yerleşiyordu. Nic direksiyonu sıkıca kavradı ve birkaç dönüş sonra toprak bir yola gireceklerini ve bu yolu üzerindeki tek evi bulana kadar takip edeceklerini biliyordu.

Ay , yıldızlar şehir ışıklarının yokluğunda parıldarken, farları işaretlenmemiş bir girişin üzerine sığıyordu. Lastikler söz konusu yola girdiğinde, Wendy'nin başının kendisine doğru döndüğünü hissetti. Ve kaldı.

Çok fazla büyümüşü ama Nic arabadan inip çite doğru yürüdüğünde anahtar tam olması gereken yerdeydi. Kalbi yerinden fırladı.

Arabasına atlayıp Tate ve Arlo'yu kapıdan geçirmeden önce kapının kilidini açıp sonuna kadar itti. Nic onları kapının birkaç metre ötesine park etti, böylece dışarı çıkıp lanet olası şeyi yeniden kilitleyebilecekti. Yürürken aşırı büyümüş otlar kot pantolonuna sürtündü ve Nic bu sestten nefret ettiğine karar verdi.

Hafifçe işaretlenmiş patikadan aşağı inmek uzun ve biraz da korkutucuydu. Arabası çakılların ve çukurların üzerinden geçiyor ve araba her daldığında Griffith'in adına küfrediyordu.

"Kim bu adam?" diye sordu, bakışları kısılmıştı.

Sinirleri omurgasını sarstı ama rahatça omuz silkmeye çalıştı. "Eski sevgilim," diye itiraf etti. Bu Wendy'nin ilk sorusu değildi ama Nic sinirlerinin biraz daha bilgi verecek kadar dağınık olduğunu düşündü.

"Neden bitirdiniz?" Ya da belki de değil.

Nic'in kalbi göğsünde küt küt atmaya başladı. "Sadece o şeylerden biri, biliyor musun?" diye cevap verdi ve ona güven verici bir gülümseme göndermeye çalıştı. Bu

İsteddiği kadar ikna edici olmamış olmalıydı, çünkü Wendy tekrar konuştuğunda sesi kısılmıştı.

"Burada kalmak zorunda değiliz. Başka bir yer bulabiliriz."

Ağaçların arasından zar zor seçebildiği verandanın ışığı olmasaydı, bu yolun hiç bitmeyeceğini, her şeyin bir şaka olduğunu düşünebilirdi. Ama bu Griffith'i aşıyordu ve eski püskü kırmızı bir kamyonun arkasında durdular.

"Çok geç," dedi. "Biz buradayız."

Emniyet kemerini çözüp kapısını açtığında tekerlekleriyle karıştırdığı toz hâlâ çöküyordu. O arabadan hemen çıkması gerekiyordu.

Temiz hava onun kurtuluşu olacaktı ve soğuk, kuru, berrak havadan bir nefes çekti. Ancak sadece bir an sonra bir alfanın acı verici derecede tanıdık pişmiş bal kokusunu aldı.

Ama ondan önce gelen şey ağzını açık bıraktı. Dört pençe sesi duyuldu ve ay ışığında tüyleri parlayan büyük, gri bir pitbull evin arka tarafından ona doğru hücum etti.

Önünde durdu ve merhaba diye havladı. Pembe dili ağzından dışarı sarkıyordu ve büyük kare kafası çok... büyüktü. Nic dikkatinin dağılmasını kabul etmekte hiç vakit kaybetmedi ve çok geride olmayan alfanın bakışlarından kaçındı.

"Onu son gördüğünden bu yana çok büyümüş," dedi o tanıdık, çakıllı sesiyle.

Nic hayretle ve selamlamak yerine, "Öyle," dedi. Henüz Griffith'e bakamıyordu.

Alfa'ya doğru bakmaktan bile kaçınırken kalbi hızla çarpıyordu. Nic arabasının kapısını kapattı ve çömelerek köpeğin yüzünü ellerinin arasına aldı ve yanaklarını sıktı. "Çok *tatlısın*," diye mırıldandı ve ellerini ileri geri hareket ettirerek ona hayatının yüz masajını yaptı.

"Ben Griffith," dedi alfa ve Nic yalnız olmadığını ve şu an kriz paniğinin zamanı olmadığını fark etti. geçmişten daha fazla sorun vardı. Gururunu ve utancını yutarak ayağa kalktı. Bakışları önce alfaya takıldı ve o karanlık gözler onu içine çekmekle tehdit etti. Sonra Nic'in dudakları otomatik pilotta hareket etti.

konuştu ama gözleri alfada kaldı. "Üzgünüm, bu Wendy. Wendy, Griffith."

Griffith'in bakışları önce onunkileri terk etti ve Nic göğsündeki baskıya rağmen nefes almaya çalıştı.

Griffith'in bakışlarında Nic'in beklediğı duygulardan hiçbirı yoktu. Ne hayal kırıklığı, ne alay, ne de nefret.

Hâlâ Nic'ten tam olarak bir santim kısaydı. Ama Nic'in zayıf olduğı ve tüm kaslarını kalçalarında taşıdığı yerde, Griffith her yerinde kas taşıyordu. Ve altı-üç yaşında, bu oldukça korkutucuydu, ama Wendy dik durdu, kedi göğsüne yapıştı, korkusuzdu.

"Merhaba," diye selamladı Wendy. "Benim için sorun olur mu..." Knuckles'ı kollarında daha rahat bir pozisyona getirdi.

Grif ona, "Elbette Daisy'nin bir sakıncası yok," dedi.

Daisy kamyonun etrafında dönerken Wendy gerildi, kıvrılmış kuyruğı mutlu bir şekilde ileri geri sallanıyordu. Ama köpek yavrusu Knuckles'ın ulaşabildiğı her yerini koklamakla yetindi. Knuckles ona vurmak için bir pençe kaldırdığında Daisy vazgeçti ve babasına geri döndü.

Wendy rahat bir nefes alarak, "Düşündüğümnden daha iyi geçti," dedi.

Griffith eğilip onun başını okşadı ve yavru köpek onun bacağına yaslanıp sanki tüm dünyası oymuş gibi ona baktı.

Nic bunun bir his olduğunu biliyordu.

"Yanında birkaç arkadaş getirdin mi?" Griffith başını arkalarındaki arabaya eğerek sordu. Nic kapıların kapandığını duydu ve onlar katılmadan önce boğazını temizledi.

"Sana olup bittiğini biraz anlattım," diye başladı Nic. "Ama seninle son konuştuğumdan beri işler değişti. Bunlar Tate ve Arlo, komşularım. Uzun lafın kıyası, Wendy buradayken, kızgınlığı geçene kadar onu korumaya yardım etmeyi kabul ettiler. Ve bu pazarlığa açık değil."

"Sorun değil. Ne kadar çok o kadar iyi. Yumrukları yuvarlamakta iyiyimdir," dedi Griffith ve Nic'i bir göz kırpmasıyla şok etti. Bir *göz kırpması*.

"Kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler," dedi

Wendy sessizce. Gördün mü, mantıklı davranabiliyordu. Nic neden olamıyordu?

Bütün kelimeleri boğazında düğümlenmiş gibiydi.

"Haydi, geç oldu. Size nerede kalacağınızı göstereyim," dedi Griffith ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü.

Wendy arabanın üstünden ona bir bakış attı ve Nic arka koltuktan çantalarını almadan önce omuz silkti.

Tate ve Arlo hemen arkalarındaydı ve Tate boğazını temizledi. "Adam kocaman," diye fısıldadı. "Bizi öldürecek mi?"

Nic kıkırdayarak alfayı takip edip ahşap merdivenlerden yukarı çıktılar ve iki yanında iki cam panel bulunan ön kapıdan geçtiler.

Nic, "Seni öldürmeyecek," diye söz verdi.

Küçük bir çiftliğe mükemmel uyum sağlayan bir kır eviydi. Bitkiler ve çiçekler kıştan korunmaları için plastikle kaplanmıştı.

Ev basitti. Parlak cilalı ahşap zeminler, halılar ve basit mobilyalar.

"Aman Tanrım, deriniz yok!" Wendy haykırdı ve kanepeyi işaret etti.

Griffith kaşlarını kaldırdı. "Hayır... Bu bir sorun mu?"

Gülümseyerek başını salladı. "Hiç de değil. Deriden nefret ederim."

Griffith kuru bir sesle, "Memnuniyetle, sanırım," dedi ve merdivenlerden yukarı çıkmaya devam etti. "Benim odam birinci katta ama burada hepinize yetecek kadar yer var. Rahat edeceğiniz bir yer bulun..." Bakışları alfalardan Wendy'ye ve oradan da tekrar ona kaydı. "İtiraf etmeliyim ki sizden daha fazlasını beklemiyordum, bu yüzden uyku düzeniniz o kadar da etkileyici değil."

Griffith dudaklarını bükerek yüzünü buruşturdu ve Wendy'yi odalardan birine yönlendirdi. Banyo girişini gösterip ona ev hakkında daha fazla şey anlatırken Nic bakışlarını kısmıştı.

Griffith'in eli Wendy'nin belini ısıtıyordu ve bir şey hakkında konuşurlarken tüm dikkatini ona vermişti. Ama Nic'in odaklanabildiği tek şey o eldi.

Nic parmaklarını sırt çantasının askısına dolamış, sırtı duvara dönük bir şekilde donup kalmıştı. Wendy'nin her odaya kafasını sokmasını izledi ve sonunda mutlu bir iç çekişle doğuya bakan bir odada karar kıldı

pencere. Taşçılar yerleri hakkında fısıldaşırken Nic bakışlarını son alfaya kaldırdı, şaşkınlık içini yakıp kavuruyordu.

Griffith şu anda nasıl bu kadar rahattı? Bu kadar dostça? Olan onca şeyden sonra?

Griffith'in sesi Wendy ile konuşurken alçak ve kadifemsiydi. Kapısının her zaman açık olduğunu söyledi. İhtiyacı olan her şey için gelip onu alabilirmiş.

Griffith, Wendy'nin güzel olduğunu düşündüğü için mi bu kadar iyi davranıyordu? Düşünmemesi aptallık olurdu, çünkü o mükemmel-

Bu .

Bu vahiy Nic'i Wendy'nin şok tabancasının tüm inceliğiyle vurdu ve yüzünü avuçlamak istedi.

Griffith'in artık durulmaya hazır olduğunu, zaman kaybetmekten yorulduğunu düşünmek kolaydı. Sonunda Nic'in yıllardır ona söylediği gibi bir omega istediğini kabul etti.

Wendy muhtemelen uzun zamandır karşılaştığı ilk omega'ydı ve Nic az önce bir tanesini tepside sunmuştu. Bir omega partneri bulmak için son şansı olabilirdi.

Nic araya girerek, "Ben gidip çantaların geri kalanını getireyim," dedi ve başka bir şey söylemeden arkasını döndü. Bakışları onun üzerindeydi ama çizme giymiş ayakları merdivenleri inerken bunu görmezden geldi.

Sandığı açarken iç çekti ve başını kollarının arasına yasladı, avuç içleri sandığın ağzında kıvrılmıştı.

Ve bu konuda hiçbir şey yapamazsınız.

Yapması gerektiğinden değil.

Nic, Griffith'in iyi bir adam olduğunu ve Wendy'nin kendisine iyi davranacak birini hak eden tatlı, mükemmel bir omega olduğunu biliyordu.

Bu her iki sorunu da çözecekti. Eğer bağlanırlarsa, Wendy'den sonraki alfalar bunu çürütmek için hiçbir şey yapamayacak ve Griffith'in vahşileşme konusunda endişelenmesine gerek kalmayacaktı.

"Siktir git," diye homurdandı ve küçük çantasını kaptı.

Çantayı omzuna attı ve Wendy'ninkini tuttu.

Bir yolculuk ya da ölüm.

Ardından, Knuckles'ın tüm eşyalarının içine sıkıştırıldığı, yeni temizlenmiş kedi kumu kabını aldı.

"Tam iki gün boyunca oradaydı. Şimdiden bu kadar şeyi nasıl aldı?" diye homurdandı.

"O bir omega, istediğini elde edemeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu derin bir ses.

Nic, alfanın ani varlığıyla irkilerek sarsıldı ve Knuckles'ın çekişini dengeledi. "Bir dahaki sefere bir erkeği uyar," diye homurdandı.

Griffith yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtışla sadece Nic'e baktı. Karanlık bakışları yüzüne geri dönmeden önce ayaklarına doğru kaydı.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Grif'in sesi sıcak ve derindi ve Wendy ile konuştuğu zamankinden farklı bir tonu vardı.

Nic bunun iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadan Grif, Nic'in dikkatle dengelediği yığına uzandı.

Nic, "Elbette," dedi ve kedi kumuyla diğer eşyaları kollarına bıraktı.

Bagajı çarparak kapattı ve alfanın etrafından dolaşarak eve doğru yürüdü. Griffith'in botlarının arkasındaki çakıllara vurduğunu duyana kadar uzun, garip bir an geçti.

Nic yüzünü buruşturdu, sonra Grif ona yetişmeden önce yüzünü gömdü. Alfa konuşmadı ve Nic de herhangi bir bilgi vermedi.

Ama elleri nemli ve yüzüne sıcaklık yayılıyordu. Hızını artırdı ve tamamen durmadan önce merdivenleri ikişer ikişer çıktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Wendy'ye.

Omega dondu , koridorun ortasında, uyumaları gereken iki oda arasında suçlulukla ona döndü. Elleri onun sırt çantasıyla doluydu.

Wendy'nin yanakları kızardı ama yine de yolculuğuna devam etti. "Yalnız uyumak istemiyorum," diye açıkladı Wendy. "Yani benim odama taşınyorsun."

"Neden benimki değil?" Nic meydan okudu.

Wendy kaşlarını kaldırdı. "Çünkü benimki daha büyük."

Arkasından bir kahkaha sesi geldi ve Nic irkildi. Wendy'nin eski sevgilisine evet, yatmışlardı ve muhtemelen yine yatacaklardı demesini izlemek bir yana, alfanın orada olduğunu bile unutmuştu.

Nic boğazını temizledi ve son çantalarını da içeri taşıdı.

Nic çantaları yatağın yanına bıraktıktan sonra, "Eğer eminsen," dedi. Şey... Şişme yatak. Uyumak için pek rahat bir yer sayılmazdı ama Nic boşa kürek çekecek biri değildi. "Senin omega... ah, titreŐimlerinle uğraşmak istemiyorum?"

Pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Vibes, ha? Bunu sevdim. Tanıdık geliyorsun," diye açıkladı Wendy ve onun kollarından birine sarıldı. Yanakları ısındı, beyni sinaplarını ateşlemek için mücadele etti ve ona baktı.

Mavi gözleri muziplikle doluydu ve onları alfaya doğru kaydırđı.

Onun ince ipucunu takip ederek, p tenekesini bırakmakta olan Griffith'e doğru baktı.

Ve ayağa kalkması için geçen bir saniye içinde Grif'in bakışları Nic'in kolunu kavrayışına kaydı ve yüz hatlarında bir Şey... sıkılaştı mı?

Griffith, Wendy'nin Nic'e yapıŐmasını kıskanıyor muydu? Omega ile beş dakika önce tanışmıştı!

"Bırakayım da siz biraz uyuyun. Bir Şeye ihtiyacınız olursa ve bulamazsanız, gelin beni alın, ama havlu ve benzeri Şeyler olmalı."

"Tamam, yapacağız. Tekrar teşekkürler," dedi Nic, umarım sesi sinirlerine ihanet ediyor.

Griffith başını salladı, siyah saçları alnına döküldü ve odadan ıktı.

"Peki, sen ne düşünüyorsun?" Wendy geri adım atarak sordu.

Nic gözlerini kırpıŐtırdı. "Ne hakkında? Seçtiğin oda hakkında mı? GüzelmiŐ." Doğal, temiz ahşap tonlarında yapılmış olan odanın bakımına Griffith'in çok zen gösterdiği belliydi. Ama tüm mobilyalara ne olmuştu? Geriye sadece geniş bir Őifonyer kalmıştı.

"Hayır, Nic," dedi kadın i çekerek. Bu onun dikkatini çekti ve gözlerini dekordan ayırdı. Wendy ona aptalmış gibi baktı. "Onun eski sevgilin olduğunu söyledin, ben de senin kazandığını kanıtlamaya çalışıyorum."

"Kazandın mı? Neyi kazandım?" Bu bir oyun muydu?

"Ayrılık," diye tısladı kızgınlıkla.

Nic ona baktı. "Ne?" Kafası nasıl bu kadar karışmıştı? Neler oluyordu?

Wendy sabırsızca içini çekti. "Birinden ayrıldığınızda, her zaman bir kazanan ve bir kaybeden olur, bilirsiniz, birlikte olduğu kişiden daha iyi olan? Ben de senin kazandığını kanıtlamaya çalışıyorum."

Kolu, kızın ona sarıldığı yerden hâlâ sıcaktı. Oh. "Seninleymişim gibi görünmemi sağlayarak mı?" diye açıkladı.

"Evet! Ve oldukça kıskanç görünüyordu..." Wendy son kelimeyi yarım bir gülümsemeyle uzattı ve alt dudağını ısırıldı. "Şimdiden işe yarıyor," diye fısıldadı.

Dehşete kapıldı ve homurdandı. "İşe yaramıyor ve Griffith'i kıskandırmak için sahte bir randevuya ihtiyacımız yok. Bizde öyle değildi."

Wendy ona gözlerini devirdi. "Her ilişkide böyledir. Aptal numarası yapma. O bir alfa. Elbette yeni birini bulmanı kıskanacaktır. Hem de bir *omega*. Haydi, birlikte oynayalım!"

Nic ona ayrıldıklarını çünkü Nic'in bir korkak olduğunu söylemek istemiyordu. Grif'in ona ihtiyacı olduğunda yanında olmadığını. Her şeyi yanlış anladığını, Grif'in Wendy'yi değil Nic'i kıskandığını.

O alfanın kendisine uygun birini bulması gerekiyordu. Bu kişi karşısındaki omega olsa bile.

Nic başını salladı. "Bunu yapmamıza gerek yok, yemin ederim. Bu konuyu tartışmaya bile gerek yok ve tüm bu karmaşayı olduğundan daha karmaşık hale getirmeye gerek yok."

Wendy biraz söndü ve Nic ses tonunun daha az keskin olmasını diledi. Ama kendilerini gereğinden fazla yük haline getirmeyecekti. Ve Griffith zaten onlara evini ödünç veriyordu.

Ayrıca, bu *işe yaramazdı*. Olanlardan sonra, Grif ondan nefret etse Nic şaşmazdı bile. Kıskançlık diye bir şey kalmamıştı, en azından onun için.

Nic, "Sadece... onun yolundan uzak durmaya çalışalım," diye önerdi.

"Hiç şansın yok!" Wendy karşı çıktı. "Bu araziye gördünüz mü? Ben keşfetmek istiyorum, Knuckles da öyle," dedi kediye göstererek.

Kara kedi onun iddiasını yankılamak istercesine kapıyı tırmaladı.

"Belki de sadece kum kabını kullanması gerekiyordur," diye önerdi, hâlâ yatağı ve diğer eşyalarıyla dolu olan kutuyu işaret .

"Nic!" diye dramatik bir şekilde inledi ama kedinin eşyalarını yerleştirmek için odayı geçti.

"Önce yerleşelim, sonra yarın yeni keşifler yaparız. Yorulmadın mı?"

Wendy kaşlarını çatarak, "Tuhaf bir şekilde, hayır," dedi.

Yine de Nic eşyalarını düzenleme işini üstlendikten sonra Wendy, havalı yatağın üzerine battaniye üstüne battaniye yığarak yuvayı düzenledi ve hemen kıvrıldı.

"Yorulmadın, değil mi?" diye sordu, sesi karanlığa karıştı.

"Kapa çeneni," diye mırıldandı ve başını koluna koymak için ona doğru kayd. "Seninle yarın ilgileneceğim."

Nic kıkırdadı ve elini onun sırtında gezdirdi. Kadının nefes alış veriş düzleşirken, Nic zihninin kendi etrafında daireler çizmesine engel olamadı.

Grif hâlâ her zamanki gibi iyi görünüyordu.

Bu onu bir şekilde daha az tehlikeli gösteriyordu ama Nic gerektiğinde herkese haddini bildirebileceğine inanıyordu.

Nic bunun ne kadar ateşli olduğunu düşünmemeye çalıştı.

Doğrusu Nic pek çok şeyi düşünmemeye çalışıyordu. Wendy'yi karşısında hissetmekten ne kadar hoşlandığı gibi.

Ve Griffith'in muhtemelen tek başına nasıl sarıldığını.

Nic düzeltti. Her zaman söz verdiği gibi, muhtemelen Daisy'yi yatağa yatırmıştı.

"Bir omega bulma zahmeti çok fazla," derdi Griffith. "Ayrıca, onlara ne teklif edeceğim? Boks dersleri mi?"

"Hey, asla bilemezsin, bu tür şeylerden hoşlanan bir omega bulabilirsin."

Griffith homurdandı. "Kapa çeneni." "Ne? Asla bilemezsin..."

"Daisy'nin istediği gibi koşturabileceği çiftlikte gayet iyi olacağımı biliyorum. Ayrıca, beni kızdıracak sen varken kimin bir omega'ya ihtiyacı var ki?"

Nic gözlerini devirerek, "Çok eziksin," diye alay etti.

Ve işte Grif buradaydı, çiftlikte ve yapayalnız. Bunca yıldan sonra alfa fikrini değiştirmiş olmalıydı. Bilmese bile bir omega'ya ihtiyacı vardı.

Peki ya Wendy?

Ona baktı, yanağının yumuşak kıvrımı ve yatağa dökülen ipeksi saçları ısırik izini kısmen gizliyordu.

Ona sevgiyle yaklaşacak bir alfayı hak ediyordu.

Ve bunu ilk elden deneyimlemiş biri olarak Nic, Griffith'in bunu yapabileceğini biliyordu.

Bölüm 12

GRIFFITH

GRIFFITH yatağına uzandı, kabarık şiltesi falan vardı ama bir kaya yığınının üzerinde de yatabilirdi.

Tek düşünebildiği, amcasının ölümünden sonra canlandırmayı başardığı birkaç parça dışında tamamen boş olan üst kattaki odalardı.

Nic'in uyuyabileceği doğru dürüst bir yatağı bile yoktu. Ya da Grif'bahsettiği omega. Peki ya iki sürpriz misafir? Grif'in onları depo olarak kullandığı odaya yerleştirmekten başka çaresi yoktu. Aslında sadece birkaç kutunun etrafından dolaşmaları gerekiyordu ama şişme yataklar uzun süre dayanmazdı.

Özellikle de bir omega'nın ısıısıyla.

Nic ona fazla ayrıntı vermemişti ama Grif o kadar aşıktı ki hiçbir soru sormamıştı. Nedenini bile sormadan ona kapısını açmıştı. Nic'in ona ihtiyacı mı vardı? Grif nasıl hayır diyebilirdi ki? Özellikle de o her zamanki iyi çocuk tavrıyla bir başka üzgün ruhu daha kurtarmışken.

Özellikle de Grif'in yıllardır ilk kez duyduğu derin sesi, dünyaya geri döndükten sonra yediği ilk çikolatadan daha yumuşak olduğunda.

Griffith de kabul etmişti. Ve şimdi buradaydı, küçük evi şimdi *dört* kişi daha kalabalıktı. Gözlerini kırıştırarak açtı.

Dehşet soğuk bir duş gibi üzerine çökerken.

Evi eskiydi. *Eski* evi ısıtmak için hâlâ odun sobası kullanıyordu. Evin en sıcak odası oturma odasıydı ve akşamları Griffith'in olmak istediği tek yer orasıydı. Tek başına. Sadece o ve Daisy varken bu harikaydı.

Ve şimdi o alanı dört kişiyle daha mı paylaşacaktı? Bunlardan sadece birini tanıyordu... eğer biriyle konuşmadan beş yıl geçirebilir ve buna hâlâ tanıdık diyebilirsiniz. Hiç tanımadığı iki alfa ve bir omega ile nasıl sohbet edecek ve onları nasıl eğlendirecekti?

Onu eğlendiren sen olmayacaksın. Nic eğlendirecek.

Grif oflayarak zihnini boşluğa zorladı ve gözlerini kapattı, yuvarlandı ve uykunun gelmesi için ikna etmeye çalıştı.

Öyle oldu, ne yazık ki.

Sadece birkaç saat sonra alarmı çaldığında, uykuya dalmadan önceki halinden daha yorgundu.

Ruh halini kurtaran tek şey, yeni duş almış ve güne başlamak için isteksizce hazır bir halde odasından çıkıp Nic'i mutfağında bulmak oldu.

Bir parçası sonunda rüya gördüğünü hissetti, özellikle de Nic tezgahın üzerinden ona dumanı tüten kahve dolu bir fincan uzattığında.

Belki de evinde başka birinin olması o kadar da kötü olmazdı. Eğer bu kişi *sadece* Nic olsaydı ve diğer üç yabancı olmasaydı.

"Neyin var?" Nic'in sesiyle düşüncelerinden sıyrıldı ve bakışlarını kaldırdığında Nic'in kendisi için hazırladığı fincana hüznle baktığını fark etti.

Başını sallayarak yemek odasına doğru ilerledi ve arka kapıya bakan bir yere oturdu. "Sarışının adı ?" Bu noktada, Grif onların isimlerini bile bilmiyordu ve bu insanları eğlendirmesi mi gerekiyordu?

Nic onun karşısına oturdu. "Tate. Arlo diğer alfa ve Wendy-"

"Omega, evet. Umarım Netflix'i seversiniz, çünkü burada yapılacak tek şey bu," dedi ve elini Netflix'in üzerinde gezdirdi.

boynunun arkası.

Nic gözlerinde bir parıltıyla kahvesini yudumlarken, "Bu yeni bir şey," diye düşündü.

"Neymiş o?" Griffith, Nic geçmişlerinden bahsederken kalbi küt küt atarak sordu.

Griffith Nic'in konuşmaya devam etmesini istedi. Onun yumuşak sesinin ritmini .

"Sen, gergin." Nic yumuşak bir kahkaha attı.

Griffith sonunda cesaretini toplayarak, "Yenilmez olduğumu sanıyordum," dedi. Nic kıkırdadı. "Eminim hepimiz bir zamanlar öyle düşünmüşüzdür."

Konuşma garip bir sessizliğe gömüldü, odadaki fil ensesinde soluyordu. Ama bu konuyu açan kişi olmak istemiyordu. En azından şu anda, evindeki yabancılar yüzünden bu kadar gerginken.

Eğer bu sürü telefonda iddia ettiği kadar tehlikeliyse Nic bir süre daha burada kalacaktı. Hafıza şeridini ziyaret etmek için daha sonra zamanları olacaktı.

Griffith bundan emin olacaktı.

"Dün gece iyi uyudun mu?" Grif konuyu değiştirerek sordu.

Nic'kaşlarının açılması rahatladığını gösterirken, yüz ifadesi yüz buruşturmaya dönüştü. "Ah... alınmayın ama bu sabah yerde uyandım."

Bunu o da biliyordu. "Lanet olası şişme paspasların hiçbir değeri yok," diye alay etti Griffith.

Nic kıkırdadı. "Bir şeyler alabileceğimiz bir mağaza var mı? Çok abartılı görünüyorsa özür dilerim ama..."

Bahsettikleri bir omega idi. "Onun kızışmasını bekliyorsun, değil mi? Bu alfalar onun sürüsünün bir parçası mı?" Başını tavana doğru eğdi, iki tagalong'a atıfta bulundu.

Nic iç çekti. Nic kaşlarını çatarak, "Hayır, bu benim anlatacağım bir hikâye değil ama geride bıraktığı sürü... iyi alfalar değil," dedi. "O ikisi onu korumaya yardım etmek için geldiler, çünkü onları bu işe karıştırdık ve sürüsüyle tek başlarına uğraşmak için onları geride bırakmak istemedik."

Griffith bu düşünceyle kanının kaynadığını hissetti. "O iyi mi?"

"Onun durumundaki birinin olabileceği kadar iyi. Kızgınlığı sonra, bundan sonra ne yapacağını bulmasına yardımcı olacağız."

Grif onun ısırik izini görmüştü ve kokuları birbirine bağlı bir çift gibi birbirine karışmamış olsa da yanlışıklıkla bu izin peşine takılan alfalardan birine ait olduğunu düşünmüştü. Şimdi ise onun parlak ve iyileşmiş izinin, geçmişinin yanardöner bir lekesi olduğunu biliyordu.

Bunun bir şey olduğunu biliyordu.

İlk içgüdüğü bu omega'yı geçmişinde her ne ya da her kim varsa ondan korumaktı.

Grif, "Şişme yatakta yatarsa ateşi çıkmaz," diye mırıldandı. Bu iş karmaşık bir hal alacaktı.

Nic kahve fincanına bakarak, "Evet," diye onayladı.

Gıcırdayan adımlar yerini yeni ziyaretçilere bıraktı ve alfa çifti köşeyi döndü. Sarışın olan açıkça daha uyanıktı, Arlo ise... tek bir düşünceyle kahve cezvesine doğru tökezledi.

Griffith, "Fincanlar öğütücünün üstündeki dolapta," diye talimat verdi. Arkası oturma odasına dönük olduğu için, Arlo'nun görevine başladığı mutfak net bir şekilde görebiliyordu.

"Günaydın," dedi Tate, Nic ve Grif'in oturduğu masanın yanında duraklayarak. "Umarım rahatsız etmemişizdir."

Griffith, "Aslında harika bir zamanda geldiniz," diye söze başladı ve sağındaki sandalyeyi çekti.

Tate sandalyeye rahatça oturdu, tam o sırada Arlo yanına gelip önüne bir kahve fincanı koydu.

"Teşekkürler," dedi Tate, belirgin bir elini fincanın etrafına sarıp yaklaştırmak. Tate karşıdaki sandalyeyi tekmeleyerek Arlo'nun sandalyeye oturması ve dumanı tüten kahvesine dalgın dalgın bakması için yer açtı.

Bu onlar için bir rutindi.

"Neden bu harika bir zaman?" Nic kafasını şaşkın bir şekilde eğerek sordu. Bu muhtemelen Griffith'in güne kadar gördüğü en sevimli şeydi ama bir şekilde bunu yüksek sesle söylemekten kaçındı.

Biraz edepli.

"Çünkü omega için bir yatak inşa ederken yardıma ihtiyacımız olacak." "Şimdi ne olacak?" Nic ona gözlerini kırptırarak sordu.

Griffith dudaklarını bükten sırtıtışa engel olamadı; yarı acı, yarı mizah. "Bu kadar uzakta yaşamamanın en kötü yanı Ikea'nın olmaması. Ve hayır, internetten satın almak bir seçenek değil, çok uzun sürer ve sizin de aceleniz var gibi görünüyor."

Griffith, Nic'in tamamen farklı bir nedenden ötürü kızarmasını diledi. Başka bir sebepten.

Nic, "Evet," dedi ve boğazını temizledi.

"Tamam o zaman, anlaştık. Uyandığında bazı ölçümler yapmamız gerekiyor, sonra da kereste falan almak için kasabaya gidebilirim."

"Ne ölçüyorsun?" diye sordu yumuşak bir ses ve Griffith koltuğunda sıçrayarak döndü ve Wendy'nin mutfığa girdiğini gördü.

Koyu renk saçları, taze kremaya benzemeyen soluk teni ve aynı derecede tatlı ama ne olduğunu bir meyvenin ekşiliğiyle kesilmiş kokusuyla lanet olası kadın bir hayalet gibiydi.

Nic'in gözleri büyüdü, endişeli bakışları alfadan omega'ya ve tekrar geri döndü. "Uh..."

Griffith yardımsever bir tavırla, "Düzgün bir yatak," dedi.

Çünkü Tanrı ona ve onun gizli güdülerine yardım etsin, ama bu omega ne kadar hızlı kızışırsa, oyun alanını o kadar hızlı düzleştirebilirdi.

Nic'in yüzünde gülümsemenin belirdiğini gördü.

Bu benim betam.

Ve Griffith bu omega'nın Nic'i savaştan almasına izin vermeyecekti.

Bölüm 13

WENDY

, boş bir odada uyanmak bir anlığına korkuya kapılmasına neden oldu. Ama Nic'in tanıdık, güvenli kokusu duyularını doldurdu ve korkuyu kovdu. Gerginlik vücudunu terk etti ve rahatlayarak gevşedi.

Tam parke zemine.

Wendy hesaplı bir iç çekti ve tavana doğru düzgün bakabilmek için saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı.

Yerden kalkmak ona kendini yirmi beş yaşından çok daha yaşlı hissettirdi ama yine de armağan ata bakmazdı. Havalı yatak, üzerindeki battaniyelerle o kadar da kötü değildi. Dürüst olmak gerekirse.

Ve Nic'e mi sarıldı? Zaten onu yatak olarak kullanıyordu.

Göğsünde sevgi ışıkları yanarken kıs kıs güldü.

Ve anında, genellikle midesine kramplar girmesine neden olan o tanıdık sahiplenici kıskançlıkla doldu. Ama o anda... Derek'ten o kadar uzaktaydı ki, günler sonra ilk kez derin bir nefes alabildi.

Kendini ondan uzakta hissetmesine rağmen yine de huzursuzdu ve kendini Nic, Tate ve Arlo'yu ararken buldu.

Son basamaktan parke zemine adımını attığında mutfaktan sesler geliyordu. Oturma odası fark edilir derecede daha sıcaktı.

Odayı gün ışığında keşfetmek için biraz zaman ayırdı.

Oturma odası mütevazı ve sadeydi. Kahverengi kumaştan bir kanep ve uzanma koltuğu pencerelerin önüne yerleştirilmişti ve bir sehpayı çevreliyordu, hepsi de sıcaklığın kaynağına doğru bakıyordu. Evi bir odun sobası ısıtıyordu ve küçük pencereden alevlerin yandığını gördü.

Televizyon, kapalı olmasına rağmen, odun sobasının bitişiğindeki uzak duvarın önündeydi.

Knuckles koltukta derin bir uykuya dalmış, Daisy ise koltuğun önünde yerde horluyordu.

Kıkırdadı. Köpeğin uyuduğu yeri almak tam da Knuckles'a yakışırdı.

Zavallı şey.

Sesler onu mutfığa doğru çekti ve yaklaşırken kazağını daha da sıkı sardı.

"Neyi ölçüyorsun?" diye araya girdi, konuşmanın sonunda içeri girdi.

Nic'in eski sevgilisi Griffith koltuğunda zıpladı ve Nic neredeyse gülecekti. Alfa yakışıklıydı, uzun boylu, esmer ve seksiydi. Hâlâ bekâr olduğunu fark etti, çünkü arka kapının yanında sadece bir numara ayakkabı vardı.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğinden
değil tabii. "Düzgün bir yatak," dedi Griffith
kendinden emin bir şekilde. *Bekle... Ne?*

Wendy'nin dudakları kısıldı, kapı pervazına yaslanırken yanakları ısınmaya başladı.

"Aslında Wendy," diye başladı Nic endişeyle.

"Düzgün bir yatağa ihtiyacın var," diye araya girdi Tate. Bakışları onun dağınık sarı saçlarına, mavi gözlerine ve nazik gülümsemesine kaydı. "Ve Griffith'in aklına bir tane yapmak gibi parlak bir fikir geldi."

Gözleri büyüdü. O alfa ne yapmak istiyordu?

Griffith onun yüzünde gizlemeye çalıştığı paniği okumuş olmalıydı ki boğazını temizledi. "Bu bir kur hediyesi falan değil. Böyle bir şeyi internetten sipariş edemeyecek kadar uzak bir yerdeyim ve kasaba o kadar küçük ki Ikea da yok. Bundan sonra önerebileceğim en iyi şey bu."

Wendy bir nefes verdi ve titreyen ellerini kazağının ceplerine soktu. Bu... yabancı ona bakmak istiyordu.

Ve dilinin ucuna gelen sözcüklerden nefret ,
Teşekkürler, Alpha.

Lanet olsun. İşte bu.

Bu düşünceyi yüzünü buruşturarak kafasını salladı. Daha bir gün önce tanıştığı bu alfa ona bir yatak yapmaya hazır mıydı?

Düşünceli.

Hayır! Hayır!

Bu çok fazla bir şey gibiydi - yapabileceği bir şey
ona *borçluyum*.

"Şişme yatakta iyiyim," diye yalan söyledi.

Nic başını yana eğdi. "Ben yerde uyandıysam, senin de uyandığını biliyorum," diye karşı çıktı Nic. "Hepimiz yardım , yani uzun sürmez bile."

"Sayılarla aram iyidir, yani matematik benim işim sayılır. Bir şeyleri ölçekbilir ve planlar hazırlayabilirim. Belki yirmi dakika sürer. Eğer o kadar sürerse," diye devam etti Arlo, sanki her şey çoktan kararlaştırılmış gibi.

"Aletlerin çoğunu zaten aldım. Tek ihtiyacımız olan kereste ve belki biraz boya? Tabii doğal görünümünden hoşlanmıyorsanız," diye düşündü Griffith.

Wendy başını salladı. Ona Griffith'in evinde bir yatak yapacaklar, kızıışmasını bekleyecekler ve sonra ne olacaktı?

"Senin için yeterince şey yapmadığımızı mı düşünüyorsun?" Derek sordu.

Derek temizledi ve Wendy bakışlarını ona çevirmeden önce irkildi. Elini odanın içinde salladı. "Bu yuva senin için yeterince iyi değil mi?"

Nabızı kulaklarında gümbürdüyor, midesi kramp girinceye kadar korkudan kıvrılıyordu. Belki de bu yaklaşan sıcaktı. Wendy başını salladı. "Bu değil-"

"Ne oldu o zaman? Sen bizim omega'mızsın ve ilk günden beri seni şımarttık. Nasıl olur da bizimle bağ kurmak istemezsin, özellikle de bu kadar sonra? Biz bulabileceğin en iyi alfalarız ve bunu sen de biliyorsun."

Onu bu kadar ham yapan şey sıcak olmalıydı. Bakışları onu delip geçiyordu ve sahip oldukları suçluluk duygusu dikiyordu.

Etrafındaki yuva çok güzel bir hapishaneydi. Tek kelimeyle mükemmel olan yuva, isteyebileceğinden çok daha fazla yastık ve battaniyeyle, mükemmel bir alçak ışıkla ve bir yuvada isteyebileceğini hayal edebileceği her şeyle doluydu.

Joshua ve Derek haklıydı. Bunu onun için yapmışlardı. Peki o ne kadar şanslıydı? Üniversite kampüsündeki en popüler alfaların dikkatini çekmek bir peri masalının gerçeğe dönüşmesiydi. Sadece kendileri için değil, onun için de bir hayat kurmuşlardı.

Onlar olmadan hiçbir şeyi olmazdı.

Ona karşı seslerini yükseltmelerine rağmen, onu sevdiklerini biliyordu. Yoksa neden onun üzerine bu kadar titresinlerdi? Yoksa neden kendilerini bağlayacak kadar rahat hissetmesi için bu kadar uzun süre beklesinlerdi? Yıllar geçmişti.

"Haklısın," diye kabul etti, boğazını temizledi ve bakışlarını Josh'tan ayırdı. "Hepiniz bana karşı çok sabırlı davrandınız ve... şey, haklısınız. Artık zamanı geldi."

Belki bağlanmak onları daha da yakınlaştırır. Evet! Hatta kendisinden tam olarak ne istediklerini daha iyi anlamasını sağlayabilir, böylece onları hayal kırıklığına uğratmaktan vazgeçebilirdi.

Onlar için daha iyisini yapabilirim.

Derek'gülümsemesi uzun zamandır görmediği kadar parlaktı ve bu, midesindeki sinirlerin gevşemesini sağladı.

Josh eğilip onu başından öperek, "İşte bizim kızımız," dedi. Hızlıydı ve biraz fazla sertti. "Doğru cevap bu."

Wendy bu anıyı gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı, midesindeki tanıdık sinir düğümleri gerilmeye başlamıştı. Bunu onun için yapamazlardı. Kendini aynı duruma ikinci kez sokmayı reddediyordu.

"Hayır, teşekkür ," dedi biraz daha yüksek sesle ve plan yapmaya devam ederken sözlerini kesti. "Havalı yatakta gerçekten iyiyim. Sahip olduğum yastık ve battaniyeler güzel bir yuva oluşturuyor."

Arlo boğazını temizledi ve Tate ile Griffith'in omuzları arasından uykulu gözlerle ona baktı. "Senin gibi bir omega 'iyi'den daha iyisini hak ediyor ve sanırım buradaki herkes de aynı fikirde."

Griffith ellerini birbirine vurarak, "O halde karar verildi," dedi. "Arlo, ben sana bir mezura getireyim, sen de işini yaparsın. Bana neye ihtiyacımız olduğunu mesaj at, ben de kasabaya gidip nalburdan alayım."

"Şimdi dur bakalım," diye tersledi Wendy, alfanın kesin konuşması onu sinirlendirince yumruklarını sıktı.

Belki de şimdiye kadar karşılaştığı en rastgele şefkatli alfaydı ama Wendy buna inanmak istemiyordu.

Ancak, dördü de bakışlarını ona çevirdiğinde, aniden utançla doldu. Hareketin ortasındaydılar, ona lanet olası bir yatak yapmak için yerlerinden kalkmışlardı bile!

Tate sırtarak, "Hadi," diye ısrar etti. Oturduğu yerden umutla ona bakarken köpek yavrusu gibi bakıyordu. "Bu bize yapacak bir şey verir." Söylediklerini gizlemek istercesine bir elini ağzına götürdü. "Griffith'te sadece Netflix olduğunu duydum. Bor-ing," diye fısıldayarak bağırdı.

Tate'in rahat tavırları karşısında sinirleri biraz yatıştı.

Bu konuda onlarla savaşmak, değmeyeceği kadar büyük bir sorun gibi görünüyordu. Ya bunu yapmalarına izin *vermeyerek* onlara daha da fazla yük oluyorsa? Bu onu kesinlikle onların yakasından daha çabuk düşürecekti. Ve eğer bundan daha rahat bir yatak elde edecekse...

"Tamam. Ama ben de yardım etmek istiyorum," diye kabul etti. "Tek şartım bu."

Tate'in yüz ifadesi düştü. "Şimdi, Wendy, böyle yapma. Bırak da bunu senin için biz yapalım."

Dişlerini gıcırdayana kadar sıkarak derin bir nefes aldı ve kelimeleri zorla söylerken yüzünü buruşturdu.

"Artık bana hizmet eden alfalar istemediğimi söylediğimde lütfen bunu mümkün olan en saygılı şekilde algılayın."

Kelimeler boğazını acıtıyordu çünkü kendisini zavallı hissetmesine neden oluyordu. Çok paranoyak olduğu için bu alfaların iyi davranmasına izin veremiyordu.

Sanki Josh hâlâ oradaydı, en az Derek kadar kafasının içindeydi.

"Wendy," dedi Nic usulca.

Bakışları ona kaydı. Wendy durdu ve odağı Nic'e ve onun güzel kehribar gözlerine daraldı.

"Biz o alfalar gibi değiliz," dedi, sesi yumuşak ve alçaktı ama yine de daha az sert değildi. Bu basit bir gerçektir.

Wendy kendini başını sallarken buldu, çünkü elbette bunu biliyordu. *Nic*'i ona güvenecek kadar iyi tanıyordu ve o da buradaki herkese güveniyorsa...

"Biliyorum," dedi bakışlarını kaçırarak. Wendy kollarını kavuşturdu.

"Tamam," dedi Nic, sesi alçak ve yumuşaktı, rahatlatıcıydı ama yine de

sözünü kesmesi için ona bir fırsat verdi. Wendy inatla sessiz kaldı. "Arlo hesaplamaları yaptıktan sonra Grif malzemeleri getirecek, sen de bize istediğin şekilde yardım edebilirsin."

Bu onun zırhındaki çatlakları yatıştırdı ve ona küçük bir gülümseme sundu.

Diğer alfalar bir an için sessiz kaldılar, tartışmalar dillerinin ucundaydı ama onun yüz ifadesine bir bakınca ağızlarını kapattılar.

"Gidip mezurayı getireyim," dedi Grif, sanki birinin ona oturmasını söylemesini bekliyormuş gibi yavaşça hareket ederek. Wendy sessiz kaldı.

"Arlo, benimle gel," dedi ona parmağını sallayarak.

Alfalar zarar görmeden ortadan kaybolurken, Arlo kelebeklerin uçuşmasına neden olan yumuşak bir gülümseme sundu. Yataktan yeni kalkmış olmasına rağmen alfa hâlâ her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Belki de uykudaki o karmakarışık görüntüsüyle daha da yakışıklıydı. Wendy kendini onunla birlikte yatağa girip güneş batana kadar sarılırken hayal edebiliyordu.

Yatağın olduğunda güzel olacak.

Yine de bu kadar zahmete girmelerine izin vermek onu biraz rahatsız ediyordu, özellikle de burada birkaç günden fazla kalmayı beklemiyorken. Ateşinin çıkması o kadar uzun sürmezdi herhalde.

Ama Griffith'le ilgili bir şey tartışmak istememesine neden oldu.

Onlar gittikten sonra Nic'in yanına sokularak, "Teşekkürler," diye mırıldandı. Kahve cezvesine doğru ilerlemeden önce bir elini Nic'in tüy gibi yumuşak saçlarında gezdirdi.

"Ve günaydın," dedi Tate'e. Omzunun üzerinden baktığında, iki çift gözün de kendisine yapışmış olduğunu gördü. Bakışlarında endişe, şaşkınlık ve biraz da merak karışımı bir duygu vardı.

"Günaydın," diye yanıtladı Tate. "Sanırım o kadar da iyi uyuyamadın, ha?"

Wendy kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ben derin uyurum, o yüzden yer beni rahatsız bile etmedi."

Nic , "Gecenin çoğunda beni olarak kullanıyordu, o yüzden hayır, zeminin onu rahatsız ettiğini söyleyemem."

Tate döndüğünde kıkırdadı, Grif'in masadaki yerini aldı ve ellerini neredeyse çok sıcak olan kupaya sardı.

"Yerden daha iyi yattığını söyleyebilirsin," diye tersledi Wendy.

Nic inledi, ellerini havaya kaldırdı ve sırtışını gizlemeye bile çalışmadan sandalyesinde arkasına yaslandı. "En azından *bir* işe yarıyorum."

Tate kahvesine doğru güldü.

"Ne diyebilirim ki?" Wendy i  çekerek sordu. O anda Nic boş kupasını lavaboya doğru götürmeyi tercih etti ve Wendy'nin bakışları da onu takip etti. "Bir  ift güzel kalçaya bayılırım."

"Ben mi?" Nic arkasını dönerek sordu. Yanakları kızarmıştı.

Wendy gülüşünü sağ omzuna sakladı ve Tate'i buldu, Nic'i utanmazca kontrol ederken başı yana eğikti. Poposu ve kalçaları eşofmanının içini güzelce dolduruyordu. Peki ya iyi bir kot pantolon giydiğinde? Wendy dudağını ısırdı.

"Evet dostum, senden bahsediyor diyebilirim." Tate başını dikleştirek Wendy'ye başını salladı. "Güzel."

"İkiniz de  ekilmezsiniz," diye alay etti Nic. "Gidip  st m  değiştireceğim." " " açılmışken, dışarı çıkıp bir dizi esneme hareketi yapacağım.

İkinizden biri katılmak isterse."

"Ben... şimdilik iyiyim. Soğuğu pek sevmem," dedi Nic başını sallayarak.

Wendy de Nic'e katılıyordu, kışın soğuğunda yoga yapmak ona göre değildi ama eskiz defterini çıkarıp bu fırsattan yararlanmayı düşündü, artık Sterling Sürüsü zamanını boşa harcadığı için ona kızmıyordu.

Eskiz aklındaydı... Ta ki Tate masadan kalkıp kendi fincanını lavaboya doğru götürene kadar.

Nic yanından geçerken, ağzını kapatmak için bir parmağını çenesinin altına dokundurdu.

"Kapa çeneni," diye fısıldadı sırtarak ve onun eline vurdu. Daha yüksek sesle Tate'e seslendi. "Ben de varım. Üzerime daha sıcak bir şeyler giyeyim."

Nic'in kahkahası oturma odasından geliyordu ama Nic onu duymazdan gelerek arkasından koştu ve onu odadan kovdu.

Nic onun arkasından odaya girerken, "Birileri esnemeye... hevesli," diye söylendi.

Wendy kaşlarını ona doğru kaldırdı. "Hayır dediğin için kıskandın mı?"

Nic alay etti. "Lütfen. Dışarısı otuz altı derece olmadığında Tate beni bir akıntıya doğru yönlendirebilir."

"Mm-hmm," diye mırıldandı şüpheyle. "Ama tozluk giyecek mi?"

Wendy dilini ona doğru uzatarak kalın bir tayt ve rahat bir sweatshirt giydi. Pofuduk çoraplar ayaklarını korudu ve en azından donmayacağından emin olduktan sonra kıkırdarak Nic'in yanından ayrıldı.

İşi bittiğinde eskiz defteri hâlâ orada olacaktı.

Tate kapının yanında bekliyordu ve Tate'in uzun kollu bol gömleği ve yağsız kaslarını sımsıkı saran, ikinci bir deri gibi olan taytıyla gördüğü manzara onu kesinlikle mest etmişti.

Yanındaki duvara iki yoga minderi ve kadın yaklaştıkça sırıttı. "Kıçını dondurmaya hazır mısın?"

"Bu konuda çok mutlu görünüyorsun," diye uyardı ama o sadece güldü ve bir elini arkasından çekti.

"Bu ne?" diye sordu, kumaşı otomatik pilotta ondan alarak. "İhtiyacın olursa diye daha ağır bir ceket."

Wendy yapmadı ama yine de omuzlarına doladı, yanakları alevlendi. "Teşekkürler."

Soğuk... aslında o kadar da kötü değildi. Esinti yoktu ve kat kat giyinmiş olduğu için buna aldırımıyordu bile. Yine de hava serindi, sinüslerini ısıyor ve nefesinin havayı bulandırmasına neden oluyordu.

Minderleri cıvrptılar ve Wendy, Tate'in yumuşak, sakın sesini dinleyerek onları kolay bir vinyasa boyunca yönlendirdi. Onun alışık olduğundan çok daha kolay olduğunu hayal ediyordu ama nefesleri büyük puflar halinde havayı bulandırıyordu. Yoganın ne kadar yorucu olduğunu saklamak mümkün değildi.

Basit bir esneme hareketi gibi görünebilirdi ama Tate'i takip edip vücudunu hareket ettirmenin farklı yollarını açıklamasını dinlerken, belki de daha önce hiç doğru yoga yapmadığını fark etti. Başını yana çevirerek Tate'in aşağı doğru köpek pozisyonunda nefeslerini saymasına baktı.

O taytlar günahtı. Gerçekten. Tate'in kıcı açıkça sanat yogasıyla bilenmiş ve sıkışmış bir kıcıtı.

"Bu alıştırma yine neye odaklanıyor?" diye sordu *nefes* verirken, adam onları kalçalarına sonsuza dek ilk kez *nefes aldılan* başka bir şekilde bükerken. Ama sonra tekrar hareket ettiler ve kalçaları yandı. Kendini rahatlamış hissetmekten çok kaslarının gerçekten çalışmasından dolayı yanıyor gibi hissetti.

"En sevdiğin. Kalçalar," diye cevapladı Tate sırtarak.

Bölüm 14

ARLO

ARLO, Griffith'le birlikte hazırladıkları listeye göz gezdirdi. Adam zekiymi.

"Hep böyle becerikli miydin?" Arlo, Griffith'i onun ve Tate'in odasından çıkarken takip ederek sordu. Yatağı olmayan tek kişi Wendy değildi ve Griffith bu fikri ona açtığında Arlo hemen kabul etti. Sadece onun değil, her iki odanın da yeni bir yatağı kavuşması muhtemelen Wendy'nin kendini daha az garip hissetmesini sağlayacaktı.

"Her zaman değil, yalnız yaşamaya başladığımdan beri. Burada bir şeye ihtiyacın olursa kendi başının çaresine bakmak zorundasın. Tamirciler buraya kadar gelmek için çok pahalıya mal oluyor. Ve şekilde, doğru şekilde yapıldığına güvenebilirim."

Ah, kontrolü seven biri. Tahmin edilebilir. Ve ilişkilendirilebilir.

"Bunu çok kolaymış gibi gösteriyorsun," dedi.

Griffith, "YouTube başıma gelen en iyi şey," dedi ve Arlo bir kahkaha attı.

Nasıl yapılır videolarından payına düşeni izlemişti. Bir keresinde Tate'le birlikte yanlışlıkla sehpayı kırdıklarında -sormayın- o lanet şeyi nasıl tamir edeceklerini öğrenmek için saatlerce video izlemişlerdi.

Griffith bir elini ensesinde gezdirdi. "Benimle dükkâna gelmek ister misin? Şimdiye kadar çok yardımcı oldun, muhtemelen fazladan bir çift el daha işime yarayabilir."

Arlo başını salladı. Ona mantıksız diyebilirdiniz ama bu projede olabildiğince çok parmağı olsun istiyordu. Wendy'nin yatağı olduğu için miydi? Onun için çok şey ifade eden bir şey olduğu için mi?

Arlo onun neden gergin olduğunu anlıyordu. Hangi omega kızgınlık dönemini geçirirken üç yabancıнын yanında gergin olmazdı ki?

İlgilendiği tek kişi Nic olsa bile, Arlo yine de bu süreci onun için olabildiğince kolaylaştırmak istiyordu.

Tüm detayları bilmiyordu ama Wendy'nin burnunu çekerken çıkardığı sesi, dairelerinde o anı yaşadığında kokusundaki acılığı hâlâ hatırlıyordu. O piç kurusu onu bağla boğmaya çalıştığında Wendy'nin nasıl içine kapandığını görmüştü. Ne tür bir alfa omega'sını böyle incitmek isterdi?

Arlo onu inciten sürüden uzaklaştırmanın parçası olabilirse, bu onun için yeterliydi.

Kimse böyle bir şey yaşamayı hak etmiyordu. Hele de Wendy gibi yumuşak ve tatlı biri.

Arlo, Griffith'i evin içinde takip ederek aletleri not aldı ve bu proje için ihtiyaç duyabilecekleri diğer şeyleri işaretledi.

"Kasabaya ne kadar az yolculuk yaparsak o kadar iyi," diye onayladı Arlo. "İhtiyacımız olan her şeyi tek seferde almaya çalışabiliriz."

Her şeyi bir kâğıt listeye işaretledikten sonra -ki Arlo evden çıkmadan önce sahipliklerini doğrulamayı ihmal etmedi- ön kapıdan çıktılar.

Griffith'in sırtına çarptığında Arlo'nun beyni işlemeyi bıraktı. Bir özür mırıldandı ve ayaklarını tekrar çalıştırmayı başardı. "İzle senin adım," Tate çizdi itibaren ve aşağı doğru köpek Pozisyon.

Griffith boğazını temizledi ve yanakları alev alev yanarak verandadan çıktı ama Arlo acele etmedi, hatta verandanın basamaklarında durakladı.

Tate'in kıkına baktığı gerçeğini gizleme zahmetine *bile* girmeden, "İyi esneme hareketleri yapıyor musun?" diye sordu. Wendy'yi rahatsız etmek istemediğinden bakışlarını kaçırdı ama Wendy'nin dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle karşılaştı. Arlo ona gözlerini devirdi.

Arka planda kamyon çalışıyordu ve Griffith'in beklediğini biliyordu.

"Tate canıma okuyor," diye bağırdı Wendy. "Bir plank daha yapmak zorunda kalırsam oleceğim."

"Oh." Arlo sempati içinde yüzünü buruşturdu. "Tahtaları berbat." Ama en azından o acı çekerken Tate'e bakabiliyordu.

"Siz ikiniz çok fazla eğlenmemeye çalışın. Ben gidip Tate'in parasını harcayacağım," diye şaka yaptı.

"Benim mi?" Tate homurdandı ve Arlo'ya ters ters bakabilmek için bacaklarını açtı. "Seninkine ne oldu?"

Arlo kıkırdayarak onu görmezden ve dönerek verandadan aşağıdaki küçük yürüyüş yoluna adım attı.

"Bana sonra teşekkür edeceksin," diye omzunun üzerinden seslendi. Tate onların da bir yatak alacağını bilmiyordu.

Ve sonra belki Tate o taytları bir kez daha giyerek ona teşekkür ederdi.

"O sürtük." Arlo kamyonu binerken kıkırdayarak homurdandı.

Hava çoktan ısınmaya başlamıştı ve Arlo ısıtıcının önünde ellerini birbirine srttı.

"Ne?" Griffith kaşlarını çatarak tersledi ve Arlo, alfanın neden aniden sinirlendiğini anlamadan önce sesindeki sert tonla irkildi.

"Hayır, hayır. Ben Tate'ten bahsediyordum," diye yemin etti

Arlo. "Wendy'den değil." Griffith, "Açıkla," diye .

"Tate sadece izlenmek istediğinde tayt giyiyor. Wendy için şov yapıyor. Çok açık. Kıını gördün mü?"

"Baktığımı kim söyledi?" diye meydan okudu.

"Bana bütün sabah Nic'e uzun uzun bakmadığını mı söylemeye çalışıyorsun? Umarım erkeklerden hoşlandığını biliyorsundur, dostum." Karışık bir geçmiş olduğundan şüpheleniyordu ama burnunu sokacak biri değildi. Olayı hafif tutmak onun işiydi.

Griffith inledi ve kamyonu geri vitesine taktı. "Bu kadar şeffaf mı?"

"Gerçeği mi istiyorsun, yoksa kendini daha iyi mi hissetmek istiyorsun?" Arlo meydan okudu.

Tamam, bazen biraz patavatsız da olabiliyordu.

"Kahretsin. Nic de bunu biliyor mu?"

"Bilmiyorum, ona sorman gerekecek." Nic'in de aynı istikrarla ona baktığını söylemek Arlo'ya düşmezdi.

"Evet, doğru." Griffith boğazını temizledi ve sessizliğin etmesine izin verdi.

Ana yola çıkan uzun yol gün ışığında çok daha az kabataslak görünüyordu. Kapiya vardıklarında Arlo kemerini çözmüştü ve Grif kamyonu ileri çekerken kilit açma ve yeniden kilitleme işini yapmak için dışarı çıktı.

"Ben biseksüelim, gey değilim, yani bu da var."

"Güzel. Benden ya da Tate'ten herhangi bir yargı görmeyeceksin."

Griffith gülümsedi. "Etrafta en az yargılayıcı olanın siz olduğunuzu tahmin edebiliyorum."

"Kahretsin. Ulaşılmaz olacağımıza emindim. Otun kokusu yüzünden, değil mi?" Arlo şakacı bir kaş çatmayla sordu.

Bu Griffith'i güldürdü ve bir yabancıyla tanışmanın garipliği azalmaya başladı. Yolculuk olaysız geçti ve Arlo zamanının çoğunu telefonuyla geçirerek berbat bir yolcu oldu. İnternette ne zaman yeni bir kendin yap fikri bulsa, Griffith'in hızlıca taraması için onu havaya kaldırıyordu. Her evet ya da hayır onları alfaların yatak odaları için mükemmel planlanmış bir odaya yaklaşıyordu.

Kasaba da en az yol kadar ilginçti. Griffith haklıydı. Plazaların bir kısmı yerel dükkanları barındırıyordu. Görünürde tek bir franchise bile yoktu. Durdukları hırdavatçı dükkânı acınacak kadar küçük görünüyordu ama Griffith kendinden emin bir şekilde kamyonu indirdi.

Arlo, "Bu düşündüğümden de küçükmüş," dedi.

"Sana söylemiştim. Burası muhtemelen bir Home Depot'a en yakın yer."

İçeri girdiklerinde üzerlerinde sivri uçlu isimler yazan turuncu önlükler yoktu. Sadece Arlo'nun hayal edebileceğinden çok daha fazla eşyayla dolu kalabalık raflar vardı. Griffith onları arka tarafa götürdü ve yolda orta yaşlı bir adam tarafından durduruldular, kokusu çok hafif olduğu için muhtemelen bir betaydı.

"Merhaba yabancı," diye selamladı Griffith'i.

"Görüşmeyeli uzun zaman oldu," diye mırıldandı Griffith. "Elinizde ne kadar odun var?"

"Hemen işe koyulalım, ha? Pekala, pekala. Hepsi arka tarafta, yeni bir sevkiyat aldım."

Griffith ona gülümseyerek, "O zaman şanslı günümdeyim," . "Bir şeye ihtiyacımız olursa sana haber veririm."

Arlo adama başıyla selam verdi ve Griffith'i takip ederken onun meraklı bakışlarını görmezden geldi.

Sevkiyat... tazeydi. Arlo'nun bunu nasıl bildiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Belki de onu bulmak için lanet bir kargo kamyonunun içine girmeleri gerekmişti. Konteynerin çatısından sarkıtılan çok parlak inşaat lambaları taze, parlak ahşabı parlatıyordu.

İkisi de kamyonun ağzında dururken Griffith nefesini dışarı verdi.

"Bunalmış görünüyorsun," diye gözlemledi Arlo.

Griffith gözlerini yana kaydırды, koyu renk bakışları sert yapay ışığa karşı kısılmıştı. Arlo alfayla göz teması kurabilmek için başını biraz geriye eğmek zorunda kaldı ve bu biraz göz korkutucuydu.

Ateşli bir şekilde, doğal
olarak. Nic'in zevki
iyiydi.

Griffith sert sesiyle, "İyi gözlem," dedi. "Bütün bunları karıştırmaktan nefret ediyorum. Liste sende mi?"

Arlo sırtıtarak cebinden çıkardı ve salladı. "Tüm stresinin ilacı bu. İstersen neye ihtiyacımız olduğunu söyleyebilirsin, ben de karıştırma işini yaparım."

"Bu... şaşırtıcı derecede yardımcı oldu. Teşekkürler." Griffith listeyi sanki ısıracakmış gibi ondan aldı. Arlo kıkırdadı ve kamyonun dorsesine inen derme çatma basamaktan atladı.

"Önce ne var?"

Griffith ihtiyaçları olan odun türlerini sayarken, Arlo her bir parçanın ucuna zımbalanmış etiketleri okuyarak uçlarını taradı.

İhtiyacı olan bir parça bulduğunda, onu bir yığından çekip küçük yürüyüş yoluna fırlattı. Geri dönmek zorunda kalırsa biraz ip cambazlığı yapması gerekiyordu ama her bir parçayı Griffith'e geri götürmektense bunu tercih ederdi.

"Biliyorsun..." Bir iki-dörtlük çıkarıp küçük yığınınına eklerken ofladı. "Bütün yabancılara bir yatak odası takımı inşa etmeyi çok kolay kabul ettin." Şüpheli derecede hoştu.

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Griffith, sesi beklediğinden çok daha yakındı. Arlo başını kaldırıp bir başka iki-dörtlük kazdığı yerden kaldırdı ve kafasını dışarı çıkmış olan bir parçaya çarptı.

"Orospu çocuğu," diye tısladı.

Griffith durakladı. "Canın yanmış gibi geldi. İyi misin?"

"Evet," diye yalan söyledi Arlo. Bir elini başının üst kısmına bastırdı, orada bir şişlik olduğu kesindi, değil mi?

"Bunu uzun zamandır yapmak istiyordum. Sadece... yapmadım. Yani siz bana bir iyilik yapıyorsunuz," dedi Griffith.

Arlo bir kalas daha çıkarırken mırıldandı. "Senin için her şeyi yaparım tatlım," diye mırıldanarak elindeki odunları yığına attı.

Griffith'in kahkahası kamyonunda yankılandı ve Arlo uzaktan sesin ne kadar sıcak geldiğini fark etti. Ve biraz da paslıydı, sanki çok kullanmamış gibi.

Arlo sıırıttı. Bu alfayı güldürecek biri varsa o da Tate'le kendisiydi. Ve muhtemelen Wendy. Omega'nın bir tavrı vardı.

İhtiyaç duydukları topladılar, sadece birkaç ikame için beyin fırtınası yapmak zorunda kaldılar. Bay Small Town'ın temel bir boya ve leke koleksiyonu vardı, bu yüzden en az korkunç olanları seçtiler ve bir gün aradılar. Sonra kumaş için yaşlı bir kadına gitmeleri gerekti. Sonra... şilteler? "Griffith, neden bir yatak mağazası var da bir mobilya mağazası yok?

onunla gitmek?" Arlo sordu. Mantık neredeydi?

"İstersen bana Grif diyebilirsin," diye düzeltti ve Arlo alfanın yanaklarının nasıl kızardığını görmezden gelmeye çalıştı. "Bir de bana sor," diye yakındı Grif. "Ama ahşap işçisi hayatını özel mobilyalar tasarlayarak kazanıyor, yatakçı adam da müşterilerini hep ona yönlendiriyor. İkisinden de alırsan indirim falan yapıyorlar. Ama ahşap ustası Jeff'in işlerini bitirmesi çok uzun sürüyor. Bahse girerim bu akşama kadar en az bir yatağı bir araya getirebiliriz."

Arlo başını sallayarak ikinci yatak kutusunu kamyonetin kasasına kaldırdı. Alttaki tahtalara çarparak takırdadı ve yüzünü buruşturdu.

"Beş kişiyle mi? Kesinlikle," diye onayladı Arlo.

Son duraklarına geldiklerinde Arlo yorulmuştu. Çok fazla dost canlısı, meraklı yüz. Çok fazla havadan sudan konuşma.

doğal bir akışa geçti. Griffith'in kamyon koltuklarının arkasına tüm soğuk eşyalar için bir soğutucu bile koymuştu.

Burada yaşamak berbat bir şey olmalı, diye düşünmekten kendini alamadı Arlo, Grif kapağı kapatırken.

Soğutucu işini yaptı ve eve vardıklarında hiçbir yiyecekleri bozulmamıştı.

"Bugünkü yardımlarınız için teşekkürler," dedi Grif kamyonu park ederken. "Bu çok... bunaltıcı olurdu," dedi, Arlo'nun daha önceki sözlerini gülümseyerek yineledi.

Pekala, . Arlo kabul etti. Grif ateşliydi.

Koyu renk saçları, iri yapısı ve gülme çizgileriyle ilgili bir şey Arlo'da onları izleme isteği uyandırdı.

Ve tabii ki bunun, kocaman ellerinin sanki hiçbir şey değilmiş gibi iki dörde bir odunu sarmasıyla da bir ilgisi olabilirdi. Bir kol dolusu odunu zahmetsizce taşıyıp evin yan tarafındaki bir yığının içine atması.

"en açık alan burası. Soğukta olduğu için üzgünüm."

"Bu sadece daha hızlı çalışmamız gerektiği anlamına geliyor," diye onu temin etti Arlo. "Ve sonrasında uyuyacak rahat bir yatağımız bile olacak, yani şeye geçecek."

"Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen yarın akşama kadar yatağınıza kavuşamayacaksınız. Tabii Wendy'ninkini ilk seferde mahvetmezsek."

"Lütfen. Ne kadar zor ki?" Arlo gülerek alay etti.

Bölüm 15

WENDY

Wendy, Arlo'dan çaldığı mezuraya dayanarak kalemini bir tahta parçasının üzerinde sürüklerken, "BU KÖTÜ DEĞİL," dedi.

"Çünkü henüz hiçbir şey inşa etmeye başlamadık," diye seslendi Griffith odun yığınının ona doğru.

Arlo ve Griffith kasabadan döndüklerinde güneş çoktan gökyüzünde alçalmaya başlamıştı, bu yüzden yiyecekleri, iç yatak malzemelerini ve inşaat malzemelerini halletmek için gruplara ayrıldılar.

O ve Arlo odun yığınını ölçüp işaretlerken diğerleri de geri kalanıyla ilgileniyordu. Tahtanın Arlo ve Griffith ikilisine karşı hiç şansı yoktu ve şimdi Griffith bir sonraki ölçülen parça için hazır bekliyordu.

Wendy şimdilik boyama kısmını atlamak konusunda hepsiyle anlaşmıştı, böylece hava kararmadan önce lanet olası şeyi inşa edebileceklerdi. Griffith boyamadan sonra yaklaşık bir gün kuruması *gerektiğini söylemişti* ve o kadar zamanları yoktu.

"Gerçekten o kadar zor olacak mı? Ne yaptığını biliyor musun?" Arlo seslendi.

Griffith, Arlo'ya gözlerini devirdi ama Arlo .

Yolculuklarında iyi anlaşmış görünüyorlardı. Bir inşaat projesi üzerinde baē kurmak ne kadar da erkekçe bir şeydi. Wendy neredeyse gülecekti.

"Merak etme, daēılmayacak," diye karşılık verdi Griffith. "Bana biraz kredi verin."

"Tamam, tamam, haklısın," diye itiraf etti Arlo, ellerini masumca kaldırarak.

Wendy başını salladı ve mezurayı ařaēı çekmeden önce tahtanın ucuna taktı. Doēru  l  y  ışaretledi ve iyi yaēlanmıř bir makine gibi, Arlo onu masadan kaydıldı ve Griffith'e taşıldı, o başka bir tahta parçası alırken işini yapacaktı.

Testerinin vızıltısı soēuk havayı doldurdu ve Arlo ona doēru ilerlerken ona baktı.

Ona azgın diyebilirsiniz ama bu grup kurma olayını hayal ettiēinde, etrafındaki tüm erkekleri s zebilmeyi hayal ediyordu. Ama lanet kış saē olsun, durum farklıydı. Herkes ceket ve eldiven içindeydi. Ve Arlo'yu bereyle görmek ona bir şeyler *yapıyor* olsa da, yardım ettiēi işlere dikkatini vermek daha kolaydı. Belki de hepsinin düzgün giyinmiş olması en iyisiydi.

Sigh.

Wendy bütün sabahı o lanet olası taytların içinde Tate'i süzerek geçirmiş ve yoga seansları bittikten sonra soēuk bir duş almak için üst kata koşmuştu.

Ve şimdi sıcak bir duş almak istiyordu, çünkü soēuk iēren ti.  zerinde uzun kollu bir gömlek ve Nic'ten  d n  aldıēı bir ceket vardı. Çok büyüktü ama Nic onun için kollarını geriye kıvırmıştı ve o kadar uzundu ki omzundan dizine kadar sıcak tutuyordu. Akşam boyunca Nic'in kokusunu da almışsa ne olmuş yani?

Diēerleri de kısa süre içinde onlara katıldı ve sıkıcı ama anlaşılabilir bir şekilde kapüşonlu sweatshirt ve kot pantolon giymişlerdi. Otuz beş derece havada  sts z çalışmaları pek adil olmazdı, deēil mi?

Sigh.

"Nic, elimizdeki parçaları yerleştirmeme yardım etmek ister misin?" Griffith sordu. "Tate, testere kullanabilir misin?"

"Evet, kesinlikle," diye cevap verdi alfa, öne çıkmaktan mutluydu. "Kurtarma ve evlat edinme kedi standlarının çoğunun yapımına yardım ettim."

"Oh, orada mı çalışıyorsun?" Griffith kazanmak için havadan sudan konuştu.

"Evet-"

Wendy ve Arlo, "*sahibi* o," diye . Tate üzgün bir ifadeyle onlara .

"Öğreniyorsun," diye mırıldandı Arlo sadece onun kulakları için.

Wendy uçuyormuş gibi hissetti. Bu ikisinde kelekler uçuşturan ve kanını baloncuklara çeviren şey neydi?

Tate, Griffith'in yerini aldı ve Wendy, Nic'in kesilen parçaları toplayıp götürmesini izledi ve Arlo'yu omzunun üzerinden bakması için geride bıraktı.

Wendy, tahtayı bir yandan diğer yana çevirip her birini işaretlediğinden emin olarak daha fazla ölçüm yaparken onların konuşmalarını dinledi.

"Senin kesiklerin benimkilerden daha düzgün." Testere vınlamaya başladıktan hemen sonra Tate'in sesi duyuldu, kendi yaptığı kesiği incelerken ses tonunda bir dudak bükme vardı.

Işığa doğru tuttu.

Wendy, Tate'in bakışlarıyla karşılaşmadan önce çarpık parçaya kıs kıs güldü.

"Ne demek istiyorsun? Harika görünüyor!" diye yalan söyledi ve elini onun çalışmasına doğru salladı. Wendy durakladı, sonra Tate'e muzip bir sırıtış attı. "Ahşabın gayet iyi görünüyor."

Arlo homurdandı ve bir yandan kesilecek bir sonraki parçayı bırakırken bir yandan da çalışmayı gözden geçirdi. "Onaylayabilirim," diye ekledi.

Tate inledi ve bir eliyle yüzünü avuçladı. "Siz ikiniz neden böylesiniz?"

Ama elini indirdiğinde pembe dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Siz neden bahsediyorsunuz?" Griffith onun ilerleyişini incelemek için yanına giderek sordu. Kesinlikle liderliği ele geçirmişti.

Her şeyin inşası ve rehberlik için başka bir alfaya bakmak onu biraz rahatsız etse de, aksi takdirde kaybolurdu. Kim bir yatak iskeletinin nasıl yapılacağını biliyordu ki?

Görünüşe göre, Griffith yapmış.

"Bu eğri büğrü tahta parçası," diye yakındı Tate.

Griffith, "Görünüşe bakılırsa odunla gayet iyi başa çıkıyorsun," diye alay ederek eğlenceye katıldı.

Tate'in yanakları gittikçe kızarıyordu ve bunun esintideki soğukla hiçbir ilgisi yoktu.

Gözlerinde neşe, bu anı onunla paylaşmak için Nic'i aradı ve onu durmuş, verandadan Tate'i azarlayan iki alfaya bakarken buldu. Ancak onun kehribar rengi gözlerinde hüznü bulmayı beklemiyordu. Dudaklarının kıvrılması ona özlemi düşündürdü ve bakışlarını, bir kahkaha elini Tate'in saçlarında dağınık bir şekilde gezdiren Griffith'e doğru takip etti.

İçindeki sıcaklık alevlendi, yanaklarını yaktı ve midesini sıktı.

Bu pek de uygun bir tepki değildi. Sıcak yanaklarını ve buğulu düşüncelerini saklayarak paltosunun içine gömüldü ve işine geri döndü.

Bu kesinlikle sıcağın suçu.

Nic ve Griffith eski sevgililerdi, bu yüzden *birlikte olmaları* fikri o kadar da şok edici değildi.

Ama bu tamamen uygunsuz ve Nic'in duygularına karşı düşüncesizceydi. Tıpkı bir parça daha kereste çalıp başka tarafa bakarkenki bakışları gibi, Nic'in duyguları da hâlâ yerinde duruyordu.

Güneş gökyüzünde gittikçe alçalmaya başlamıştı ve Wendy şüpheyle Nic'in düzenlemekte olduğu odunlara baktı. Yakında hava kararacak, hatta daha da soğuyacaktı.

"Çocuklar!" diye haykırdı, aklına bir fikir gelmişti. "Neden karyola iskeletini evin içinde monte etmiyorsunuz? O zaman ışıkla mücadele etmek zorunda kalmayız ve kimse tüm eşyaları merdivenlerden yukarı taşımak zorunda kalmaz."

Her biri durakladı ve yüzlerinde sırıtışlarla ona döndüler.

"Bu dahice," diye bağırdı Nic. "Ve lanet gökyüzüne şükürler olsun, çünkü üşüyorum!" Daha önce gülümsemesinin ardına gizlenmiş olarak bulunduğu duygu kaymasından eser yoktu.

"Evet, evet," dedi Griffith. "Sanırım şimdi tüm bu odunları taşımak zorundayız."

Arlo Wendy'ye, "Birileri en iyi fikre sahip olmadıkları için kıskanıyor," diye mırıldandı.

Griffith'in kafası o kadar hızlı bir şekilde onlara doğru döndü ki, kesinlikle kendini kırbaçlamıştı. Adamın yüzündeki ifade paha biçilemezdi ve Wendy içinden kopan kahkahaya engel olamadı.

Kendini toparladığında, Nic kollarında dengede duran tahta kalaslarla evin içine doğru yürüyordu. Nic, "İçeride görüşürüz," dedi ve hızla eve girdi, nefes alıp verişinden bulutlar arkasından geliyordu.

Wendy, Griffith'in kamyonetinin arkasında duran derme çatma masaya doğru ilerledi. Tahta transferini kolaylaştırmak için kamyonu geri çekmişti ve şimdi burası ana üs gibiydi. İşaretleyecekleri ve kesecekleri çok fazla parça kalmamıştı. "Bahse girerim bu gece iki yatak için de odun kesmeyi bitirebiliriz. Bu gece ikisini bir araya getirmek isteyip istemediğiniz size kalmış ama... iyi zaman geçirdik!" diye mırıldandı.

Sue onu, heyecanlıydı.

Wendy iyi bir kızdı, kalem darbelerine odaklanmıştı ve kesinlikle yatak odasındaki Griffith ve Nic'i düşünmüyordu.

Aslında, ölçümlerine *o kadar* odaklanmıştı ki, Nic'in daha fazla odun için dönüşünü neredeyse kaçırıyordu. Tate'in testeresi arka planda tiz bir ses çıkarıyordu ve Arlo onun elindeki parçayı aldı, o da bir tane daha kaptı. Griffith odun yığınınındaki bir şeyi işaret ediyordu ve Nic dikkatle bakıyor, alfanın söylediği her kelimeyi dikkatle dinliyordu. Ve söz konusu alfanın gözleri sadece Nic'in üzerindeydi, Nic'in dikkati dağılmışken ona bakıyordu.

O kadar uzakta olmasına rağmen, bakışlarındaki duygunun hayranlıktan daha az olmayan bir şey olduğunu fark etti.

Soğuk yanaklarını ısırdı ve düşünceleri hızla akarken başını tahta parçasına eğdi.

Belli ki Nic ve Griffith sandıkları kadar aşık değillerdi.

Bu düşünceyle midesi bulandı.

Oh, şimdi , değil mi?

Wendy iç sesini duymazdan geldi ve duygularını analiz etmeye, onları kızgınlık patlamalarından ayırmaya çalıştı. Garip şekilli kalem kareyi çizdi.

Göğsündeki sızı gerçektir, sadece mızımız omega'sı ortaya çıkmıyordu ama...

Bakışları Nic'e doğru kaydı.

Buz gibi esen rüzgârın hızını artırmasıyla aynı şokla farkına vardı.

Wendy Nic'i istiyordu. Ama Wendy... Nic'in Griffith'i istemesine aldırmadı mı?

İçindeki o sıcaklık yeniden kıpırdandı ve boğazını temizledi.

Tamam o zaman.

Nic onundu. Ve eğer isterse Griffith'i de isteyebilirdi ama Nic onun da kendisini istemesini istiyordu.

Griffith'in onu elinden almasını istemiyordu.

Ne yani, bu beta ona bakacak, onu koruyacak, onun için çok şey yapacak ve onun kendisini yanında istememesini mi bekleyecekti?

Paniği bastırarak karesini hizaladı ve kalemi son tahta parçası boyunca sürükledi.

Bunu sakın, mantıklı, yetişkin bir omega gibi ele alabilirsiniz.

"Wendy, iyi misin?" Arlo sordu.

Sesinin yakınlığı karşısında irkilen Wendy alfaya döndü. Surat fark etti ve gülünçlüğü sildi. "Evet, evet, ben iyiyim. Düşüncelere dalmışım, özür dilerim."

"Sıcak çikolata ister misin?" Arlo sordu. "İşimiz bittiğine göre ısınmak için? Saatlerdir bunun hayalini kuruyorum. Bana katılmak ister misin?"

Rüzgâr esmek için tam o anı seçti ve kadın ürperdi. "Kahretsin, evet lütfen."

Ama daha iki adım bile atamadan Tate'e döndü.

Odunları testereyle kesmek için istasyonunda sıraya dizerken kaşları çatılmıştı. Bıraktığı yığın herhangi biri için biraz bunaltıcı olabilirdi. "Tate!" diye seslendi adam testereyi tekrar çalıştıramadan. "Sıcak çikolata?"

"Tabii ki," diye cevap verdi, yukarı bakarak. Güneş hızla batıyordu, bu yüzden Tate huzur içinde çalışabilsin diye Arlo'yla birlikte eve koştu.

Parmaklarını lavabodaki ılık suyun altında yıkarken buz gibiydi. Üst katta Nic ve Griffith hareket ediyor, muhtemelen yatağı bir araya getirirken tahta takırdıyordu. Ama tek düşünebildiği Nic'in Griffith'e nasıl baktığı oldu. Ve Griffith'in de ona bakışı.

Ne kadar zamandır birlikte olduklarını merak etti. Nasıl tanışmışlardı? Neden ?

"mı?" Arlo sordu.

Wendy başını yana çevirdi. "Ne?"

"Anladığımı mı sanıyorsun?" diye alay etti, başını ellerine eğerek.

"Neyi anladım?" Neden kafası bu kadar karışmıştı? "Ellerinde ne varsa."

Wendy'nin yanakları kızardı, sıcak suyun ellerinin üzerinde gereğinden uzun süre aktığını fark etti. "Uh... muhtemelen," diyerek suyu kapattı ve ellerini lavabonun üzerinde asılı duran bezin üzerinde kuruladı.

"Eğer seni bu kadar meşgul eden şey hakkında konuşmak istersen, çok iyi bir dinleyiciyimdir. İstemiyorsan, sıcak çikolata yapabilir ve sormamışım gibi davranabiliriz."

Arlo'nun gülümsemesi yumuşak, içten, anlayışlı ve çok *açıktı*. Ama Wendy bile onun kafa karıştırıcı düşüncelerini analiz etmeye hazır değildi. Henüz hazır değildi.

"Sence onun yerine kahve yapmalı mıyız?" Yukarıda bir gümbürtü duyuldu ve ardından bir küfür geldi. "Bir süre ayakta kalabiliriz."

Arlo'nun gülümsemesi öncekinden daha da yumuşaktı. "Bu harika bir fikir."

Göğsünde bir sevgi balonu patladı ve Wendy kendini Arlo'nun dudaklarının tadının görüldüğü kadar tatlı olup olmadığını merak ederken buldu.

Bölüm 16

WENDY

"HAZIR OLDUĞUNDAN EMİN MİSİN?" diye sordu, gözleri kapalıydı. Nic ellerini gözlerinin üzerine koydu ve Griffith'in kokusu etrafına yayıldı. Hafif, çiçeksi ve ferahlatıcıydı, Griffith'inki ise daha derin ve ballıydı, her ikisi de gecenin geç saatlerinde yaptıkları iş nedeniyle odada kalmıştı.

Kahve onu ayakta tutmak için hiçbir şey yapmamıştı ve kanepede biraz kestirdikten sonra hemen yatağa girmeye hazırды.

Nic, "Evet, evet, eminiz," dedi. "Ve üç... iki... içinde görebilirsiniz."

Bir tanesinde Nic ellerini çekti ve Wendy gözlerini kırıştırarak açtı.

Nefes nefese kaldı. "Kahretsin, çok büyük!"

"İşte bunu duymak hoşuma gidiyor," dedi Griffith, yatağın ayak ucunun karşısındaki duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş ve dudaklarını memnun bir sırıtış kaplamıştı.

Griffith'in bu kadar büyük bir yatak için plan hazırladığını fark etmemişti. Şilte yeni çarşaflarla kaplıydı ve yanında getirdiği tüm battaniye ve yastıklar da vardı. Hayatında gördüğü en rahat yatak gibi görünüyordu.

Wendy ileriye doğru bir adım attı, yüzüstü rahatlığın içine dalmayı planlıyordu ama durakladı. Bakışları Griffith'e kaydı, o da elini salladı

el.

"Eee? Devam et."

Sırıltışı dudaklarını büktü ve kendini havaya fırlatıp yatağın üzerine düşmeden önce birkaç kısa çıplak ayak adımı attı. Yatak altında zıplayınca güldü ve yuvarlandı, doğrulup durakladı.

Çünkü dört çift göz onun üzerindeydi ve kızardı. "Bu çok güzel. Çok teşekkür ederim," dedi, gözyaşlarını karışına ekleyerek tatlılığı mahvetmeyi reddederek. Ama kalbi bir duygu karmaşası içinde güm güm atıyordu ve daha önce hiç kimse onun için bu kadar tatlı bir şey yapmamıştı.

Alfa'ların harcadığı paraların, süslerin ve parlak şeylerin hiçbirisi karşısındaki erkeklerin düşünceliliğiyle kıyaslanamazdı.

Griffith başını kibarca eğerek, "Elbette," dedi. Nic'le ilgili niyetinin ne olduğundan emin değildi ama onun iyi bir alfaya benzediğini kabul etmek zorundaydı.

"Şimdi daha çok bir yuva gibi mi hissediyorsun?" Nic kapı pervazına yaslanarak sordu.

"Kesinlikle öyle görünüyor," dedi Tate, Arlo'yla birlikte uzak duvara yaslanarak.

"Katılıyorum," diye araya girdi Arlo. "Omega için olduğu kadar güzel."

Arlo'nun sözleri karşısında yanakları pembeleşti ve gözlerini ona doğru devirdi. Arlo küçük bir kahkaha attı ve göz kırparak kızın karnında kelebekler uçuşmasına neden oldu.

Bacak bacak üstüne atarak battaniyeyi üzerine çekti ve mırıldandı. "Sanırım sadece eksik..."

Odadaki Nic ve Griffith'in kokusu o kadar güçlüydü ki, diğer ikisini özlemekten kendini alamadı.

"Yastığın," dedi Tate'i göstererek. "Ben de senin battaniyeni istiyorum." Parmağını Arlo'ya doğru salladı. "Takas yaparım," diye teklif etti.

Wendy hayatında iki alfanın bu kadar hızlı hareket ettiğini hiç görmemişti. Tate ve Arlo odadan adeta koşarak çıktılar ve bir itiş kakışla köşede kayboldular.

Griffith homurdandı, elini ağzına kapattı ve odalarının kapısı hızla açılırken güldü.

"Gömleğini alacağım," dedi ona doğru.

Griffith gülmeyi bıraktı, boğazını temizledi ve odadan çıktı.

Nic kıkırdadı ve ona doğru yürüdü. "Ne? Benden bir çift çorap istemiyor musun?"

Wendy kıs kıs güldü, yanakları kızarmıştı. "Gerçeği neden buna ihtiyacım olsun ki?" Onu yanındaki yatağa çekti ve Tate ile Arlo aceleyle odaya geri döndüklerinde yanına oturdu.

Ona bir battaniye ve yastık hediye ettiklerinde Wendy "Yaaay," diye cıvıladı.

Arlo dramatik bir şekilde belinden eğilmiş, kollarını önünde açmış ve battaniyeyi kollarının üzerine örtmüştü. "Prenses için bir adak," diye mırıldandı.

"Ne kadar ukalasın," diye uyardı ama sonunda, enerjisinin yeteceğini bildiğinden daha fazla kıkırdamasına neden oldular.

Griffith son bir teklifle geri döndü, "İğrenç kokmuyor ama kesinlikle yıpranmış" dediği bir gömlek.

Wendy aldığı eşyadan memnundu ve yatağın üzerine yerleştirdi. Evet, Griffith onun gömleğini Tate'in yastığının altına sokmasını, Arlo'nun battaniyesine sarınmasını ve Nic'i de yatağa çekmesini izledi. O herif kaçmaya mı çalışıyordu? Nic'in onunla kalmasını istiyordu.

Bu uzun sürmedi.

Derek'in sesi, testerenin keresteyi halletmesinden daha kolay bir şekilde zihnini kesti.

Bu davetsiz misafir karşısında gülümsemesi biraz gevşedi ama görünüşünü korumak için gülümsemesini tekrar uzattı.

Ama o lanet olası iç ses kime ait olursa olsun haklıydı.

Wendy kendisine yanlış yapan bir alfa sürüsünden kaçıyor ve onları yıllardır tanıyordu! Ya da en azından bazılarını. Peki Tate, Arlo ve şimdi de Griffith hakkında ne biliyordu?

Ona *yardım eden* alfalar mı?

Aslında hiçbir şey ve onları sadece birkaç gündür tanıyordu.

Wendy'nin yapmak isteyeceği son şey, kendisini tıpkı gibi başka bir durumun içine sokmaktı. Bu o değildi.

Yoluna çıkan bir sonraki alfaya kendini atmak en akıllıca Şeydi.

Bakışları, oturmuş Tate'le bağlantı kurmakta zorlandıkları bir kőőe hakkında konuşan Nic'e kaydı.

Nic gővendedeydi, o bir betaydı. Isırık olmayacaktı, bağlanma riski olmayacaktı.

Wendy bakışlarını Nic'in sőylediklerine sırtan Arlo'dan ayırdı. Dikkati Arlo'nun dişlerine yöneldi.

Alfalar ve onların çok tatlı sözleri ve çok keskin dişleri zaten başını belaya sokmuştu. Parmakları boynunun kenarında dans ediyor, Derek'in ısırığının tőmseklerini ve çıkıntılarını hissediyordu. Bu onu őrpertti ama bağların olması gerektiği gibi değil.

Kendisine yardım eden alfalara sırtını dönmeden önce ellerini battaniyeye sildi. Ne kadar tatlı sözler kullanırlarsa kullansınlar ya da ona ne kadar basit gőlőmsemler sunarlarsa sunsunlar, bu çok tehlikeliydi. Alfalar tehlikeliydi ve Wendy kendini aynı derecede tehlikeli bir duruma daha sokmak istemiyordu.

Yani... kadardı.

Gőęsőndeki hayal kırıklığını görmezden gelmek başka bir hikāeydi.

Griffith aniden, "Arlo, boyun kısa," diye geveledi. Wendy ona doğru Söz konusu alfalara bakınca Tate'in Griffith'ten sadece biraz daha kısa olduğunu, Arlo'nun ise ondan daha da kısa olduğunu fark etti.

"Yemin ederim 1.80 boyundayım," dedi Arlo.

Tate gözlerini öyle bir devirdi ki Wendy gözlerinin nasıl takılıp merak etti. "Evet, tabii. Ama *ben* 1.80 boyundayım. Birkaç santim eksiklik, yuvarlayabileceğin anlamına gelmez."

Arlo ortağına ters ters baktı. "Dinle-"

"Sana yoga bőyőyeceęini sőyleyip duruyorum."

Alfa'nın sinirli hırıltısı Wendy'nin dudaklarında bir gőlőmsemeye neden oldu. "Liseden beri hiç bőyőmedim."

"Ah," dedi Griffith. "açtığım için őzőr dilerim."

Arlo içini çekti. "Evet. Yaklaşık ő hafta boyunca en uzun bendim. İkinci sınıftayken."

Wendy eliyle ağzını kapattı, őnkő yanlışlıkla Arlo'ya hakaret etmek istemiyordu. Zavallı Şey.

"Kısa olmanın yanlış bir tarafı yok," diye araya girdi Wendy. Kaşlarını kaldırdı ve *herhangi* birinin tartışmasına meydan okudu.

Akıllı adamlar gibi sessiz kaldılar.

Çenesi ikinci bir esnemeyle kırıldığında, alfalar uyku adına geri çekildi ve Wendy sonunda yatağına uzanıp karanlık düşüncelerini zihninden uzaklaştırmak için elinden geleni yaptı.

"Ohhhh tanrım," diye inledi yatak sırtını yastıkladığında. Bacaklarını uzatarak battaniyenin içinde yuvarlandı ve her kasının esnediğini hissetti.

Kendini gömdüğü yerden çıkardığında, eğlenmiş görünen Nic yatağın üzerinde oturduğu yerden ona baktı.

"Neden merhaba," dedi usulca.

Nic, "Çok memnun küçük bir omega gibi görünüyorsun," diye .

Onun bakışlarında gördüğü şefkat karşısında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu ve aynı şeyi onun bakışlarında da görüp göremediğini ya da Griffith'le yaşadıkları yüzünden gözlerinin kör olup olmadığını merak etti.

"Sen benimsin," diye ağzından kaçırdı. Gözleri irileşti ve elini ağzına götürdü.

Nic'in kaşları alnında bir tatile çıkarken başını ona doğru eğdi. "Ne?"

Wendy boğazını temizledi. Şimdi olması hiç olmamasından daha iyiydi, değil mi? "Bütün gün bunu düşündüm," diye başladı. "Senin ve Griffith'in nasıl bir geçmişiniz olduğunu ve ikinizin de bunu atlatamadığınızı... Başta kışkırdım ama sonra anladım ki sen ve Griffith'in ilişkinizi yürütmeniz ya da yürütmemeniz umurumda değil, yeter ki seni elimde tutayım."

Wendy tekrar boğazını temizledi, ellerini kucağında sıktı ve yanaklarının yandığını hissetti.

Nic'in bakışları genişledi ve onun dudaklarını birkaç kez ayırıp kapatmasını izledi. "Açılması gereken çok şey var."

"Biliyorum," diye itiraf etti. "Sanırım teslimatım üzerinde biraz çalışabilirim." Kıkırdaması gergindi.

"Benim ve Griffith'in geçmişi geçmişte kaldı. Ve eğer..." Nic bir elini saçlarının arasından geçirirken gülüşü daha rahat değildi. "Böyle bir şey olsa bile -herhangi biriyle- sen

beni kaybetmezdi." Daha da yaklaştı ve kollarını onun beline doladı. "Benim korunmak istediğimi hiç düşündün m?"

Wendy başını ona doğru eğdi, sinirleri karnındaki kelebek kanatları gibi içinde zıplıyordu. "Sıcaktan ve her şeyden sonrası için konuşmak istemiyorum, çünkü ne olacağını kim bilebilir. Ama," diye devam etti Wendy, yn değiştirerek, "Sanırım söylemeye çalıştığım şey ne olursa olsun..."

"Olur mu?" Nic teklif etti.

Wendy başını sallayarak ona baktı ve ne düşündüğüne dair bir ipucu bulmak için yüz ifadesini inceledi. "Bu senin için sorun olur mu?" diye sordu.

Nic'in gülümsemesi daha da derinleşti ve dudakları milimetrelerce uzakta tereddüt etmek için eğildi.

"ok."

Wendy aralarındaki mesafeyi kapattı, sinirleri çok daha sıcak bir şeye dönüştü.

Onun kokusu etraflarında yüzüyordu ve kız bu beta yüzünden hem rahat hem de heyecanlı hissediyordu. şu anda, gerçekten güvendiği tek kişi oydu. Ona zarar vermeyeceğini *bildiği* tek kişiydi.

"Sadece seni son derece çekici bulduğumu bilmeni istiyorum," diye nefes aldı Wendy, onu iterek kucağına oturabilmek için tekrar oturur pozisyona geçti. Birdenbire kendini çok uyanık hissetti.

Ve azgın.

Ama bu kimin hatasıydı?

Bir elini kolunun arkasına ve omzuna götürerek i çekti.

Nic çok *güzeldi*. Ve Wendy güzel şeyleri severdi.

Aşağıya, göğsünün genişliğinden aşağıya ve eşofmanının bel bandına doğru kaydıldı. Altında, uyluklarının kalın kasları üzerinde gerilmişlerdi.

Kıkırdarken dokunuşunun altında karın kasları zıpladı. Kollarıyla onu sararak kendine çekti ve bir elini sırtının alt kısmına yerleştirdi. "ok rahatladım. Benden iğrendiğin için seks yapmaya devam ettiğimizden endişeleniyordum."

Wendy gözlerini devirdi. "Sen sadece çok..." Sözlerini yarıda kesti çünkü göğsündeki duygu yumağını gerçek bir kelimeye dkemiyordu.

"Ne olmuş yani?" diye sordu, onu kendine doğru çekerek, sesi dudaklarına karşı koyu kadifeydi. Wendy'nin tüm vücudu Hollywood tabelası gibi parladı ve ellerini adamın ensesinde birleştirip onu kendisine doğru eğerek kendini sabitledi.

Kucağında olmak Wendy'nin Nic'le göz göze gelebileceği tek zamandı ve bunun avantajları olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"İçimde olmaktan çok uzaksın. Bazıları çok uzak diyebilir," uyardı, kalçalarını onun üzerinde döndürerek.

"Yeni yatağa bir şekilde alışmamız lazım," diye söylendi, parmakları kadının beline bastırarak.

Wendy sıırttı. "Zihninin çalışma şekline bayılıyorum."

Bölüm 17

NIC

WENDY' PARMAKLARI, yüzünü yukarı doğru eğerken boynunun dibindeki kısa saçlarla oynadı. Dudaklarını yavaş yavaş Nic'in dudaklarının üzerinde gezdirirken Nic kıpırdamadan durdu ve kendini onun kucağına doğru daha da alçalttı. Başparmakları saat beş yönündeki gölgesinin üzerinde gezinirken Nic böyle hissetmeyeli ne kadar zaman olduğunu merak etti.

Wendy'nin dudaklarının her geçişinde, parmaklarının her dokunuşunda midesi sıkışıyor ve titriyordu. Kendini... el üstünde tutulmuş mu hissediyordu?

Kalbi hızla çarpan Nic, kızın nefesinin yanağında gezinmesine izin verdi ve aklında Griffith varken dudaklarını Wendy'nin altından ayırdı.

Bunu en son o zaman hissetmişti, böyle bir duyguyu en son Griffith'in dilinden tatmıştı.

Nic bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu ve bu onu başını öpücüğe daha fazla eğmekten alıkoymadı. Daha fazlasını istemesine engel olmadı.

Wendy geri çekilip kıkırdarak ona dönene kadar dudaklarıyla onu kovaladığında kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Dudakları her buluştuğunda ya da parmakları teninde her gezindiğinde aralarında kıvılcımlanan o hissi tekrar yaşamak istiyordu. Ona önemli olduğunu, önemsendiğini ve takdir edildiğini hissettiren o duyguyu.

Ellerini Wendy'nin belinde gömleğinin eteklerini çekiştirdi ve bu sırada sıcak, kremi tenini ortaya çıkardı. Wendy onu takip etti

Tırnaklarını ensesinden sırtına ve kendi gömleğinin eteklerine doğru sürükledi. Önce onun gömleğini çıkardı ve ellerini onun bel kemerine indirdi.

"Açgözlü küçük omega," diye alay etti ve kız onun kucağına oturdu, elleri adamın belinden uzaklaştı. Sırtışı düpedüz tehlikeliydi.

"Henüz hiçbir şey görmedin. Düğümlü bir yüzük takmaya ne dersin?" diye sordu.

Sanki Nic, Wendy'nin ona sürtünmesinden dolayı zaten acı verici bir şekilde sertleşmemiş gibi, onun sözleriyle omurgasından aşağıya doğru yeni bir uyarılma şimşeği çaktı. Kadının dizlerini avuçladı ve dudaklarını ısırarak için eğildi. "Bu konuda pek çok şey hissediyorum."

Wendy onun kucağından kaydı ve gizemli alet çantasını yaklaştırdı. İçini komik derecede uzun bir süre karıştırdı. Wendy etrafı karıştırdıkça dudakları mizahla kıpırdadı ve sonunda istediği oyuncağı bulduğunda yüz hatlarındaki çok tatlıydı.

"Orada gerçekten birbirine dolanıyorlar," dedi bir çekerek.

Ellerinin üzerinde geriye yaslanarak Wendy'nin yaklaşmasını, dizlerini hafifçe birbirinden ayırmasını ve parmağından sik halkasını sarkıtmasını izledi. Tıpkı görüldüğü gibiydi, aletin tabanını saran silikon bir halka. Aynı zamanda büyük bir düğüm şeklindeydi.

Nic onun kalçalarının arasına yerleşip oyuncağı kalçasına yerleştirirken ve ellerini fermuarının üzerinde gezdirirken, "Birileri bununla eğlenecek," diye söylendi.

"Evet, öylesin," diye karşılık verdi pantolonunu indirirken. Pantolon kalçalarından aşağıya indiğinde ve dizlerinin üzerine çöküp pantolonun geri kalanını çıkarmak için hamle yaptığında konuşmasını bitirdi. "Çünkü beni onunla parçalara ayıracak kişi sen olacaksın."

Aleti bu görüntü karşısında titredi ve Wendy'nin dikkatli bakışları altında giysilerinin geri kalanının çıkarılmasına yardım etti.

"Kıpırdama," diye emretti Wendy, bir an için sahip olmadıkları alfalıkla, Nic tartışacak durumda değildi.

Wendy parmaklarını onun uzunluğunun üzerinde gezdirirken nefesi kesildi, onun keşfi için hareketsiz kalırken karnı gerildi. Dirsekleri

Eliyle aletin etrafında dönerek kökten uca ok arken kalçasına saplandı. Bakışları ona kayınca nefesi kesildi, dudaklarını sikinin ucuna indirdi ve tadına bakmak için dilini dışarı çıkardı.

Karın kasları onun dokunu unun altında sıçradı. Omega'nın ellerinde ne kadar macun gibi olduğuna g lebilirdi ama kız dudaklarını onun etrafına sarıp başını e di inde inlemekle meşguldü. Sıcak, ıslak ısı, diliyle onu kızdırmadan önce etrafını sardı. Dudaklarının, dilinin her geçişinde zevk iplikleri daha da derine iniyordu. Başını kaldırıp bile ini dudaklarının altından geçirerek g  s nden bir inilti çıkarırken a zının her s r kleni i.

Kadın onu serbest bırakırken kalçaları istemsizce tekmeledi. Wendy penis halkasını kapıp adamın sikinin etrafına geçirirken ağır gözleri gururla parlıyordu.

Aletin etrafındaki baskı, sanki bir elin onu sıkması gibiydi ve Wendy bakışlarıyla bulu madan önce aleti dibine kadar kaydırdı.

Gözleri arzudan kararmış, normalde parlak olan gri renk günahla g lgelenmi ti.

"Nic," diye nefes aldı.

Kalçalarını avuçladı ve onu kucağına çekti. Kadın adamın beline sarıldı ve ona yaslandı, amı uyarılmaktan ıslanmı tı ve kalçalarını onun üzerinde sallarken adamın boyu boyunca kayıyordu. Bunları ne zaman çıkarmıştı ki?

"İyi olacak Nic," dedi Wendy, sesinde çaresizlik vardı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye kabul etti Nic ve yerlerini de i tirdiler. "Ama görmek istiyorum."

Wendy'nin sırtı  iltedeiyken Nic yataktan kaydı ve onu kenara çekti, kalçaları i  d sel olarak ayrıldı. Ba ının iki yanındaki  ilteyi avuçladı ve dudaklarına bir öpücük kondurmak için eğildi. Sadece nazikçe öpmek istemişti ama kız sanki Nic onun için çok yavaş hareket ediyormuş gibi Nic'in ağzını ısırıldı.

"Acele etmemi mi istiyorsun?" diye alay etti.

Wendy başını salladı, yanakları kızarmı tı ve kokusu odayı dolduruyordu, olgun bir eri in ısır  ı onu ediyordu. Dudaklarında onun tadına baktı.

Omega düşünebildiği tek şey, düşünmek *istediği* tek şey olana kadar onu diliyle, nefesiyle içine çekti.

Tırnaklarını adamın göğsünden beline doğru sürükledi, nazikçe ama arkasında izler bırakacak kadar.

Kalçalarını yuvarladı, kaygan seksi onun uzunluğu boyunca sürtünüyor ve kayıyordu.

Nic geri çekildi ve aşağı baktı, ileri doğru bastırmadan önce sikinin başının kadının merkezinde duruşunu izledi. Wendy ona doğru eğildi, bacakları Nic'in kalçalarına dolandı ve onu daha yakına çekmeye çalıştı.

Wendy'nin onu bu kadar çok istediğini bilmek, daha fazlası için ona uzanmasını sağlamak ona bir şeyler *yaptı*.

O da ona istediğini verdi.

Adam kalçalarını onun içine doğru yuvarlarken, silikon düğüm girişine çarpana kadar her seferinde bir inç içeri kayarken dudakları bir inilti ile ayrıldı. Kadın adamın etrafını sıkıca sardı ve bir zevk dalgası adamın omurgasından yukarı fırladı ve karnında yanmak üzere aşağı indi.

Nic parmaklarını onun beline doladı ve bir kez daha yavaşça itmeden önce geri çekilirken onu yatağın içine doğru tuttu.

"Siktir," diye inledi, kadının ıslak sıcaklığı onu içine çekiyordu. Düğüm ona çarptı, direnci hissetti ve altında haykırdı, uyluklarına ulaşamadığı için elleri çarşafı yumrukladı. Wendy tırnaklarını kullanmayı seviyordu. Nic de bunun kanıtını taşımaktan hoşlanıyordu. Onunla ilgilendiğinin fiziksel kanıtı.

Onun üzerinde bir iz bırakmak için tırnaklarını kullanmasına bile gerek olmadığını çok az biliyordu, çünkü her nefeste kendini onun göğsünün daha da derinlerine oyuyordu.

Nic onun üzerine eğildi, bir avucunu başının yanına yerleştirdi ve dudaklarının arasında bir meme ucunu yakalamak için eğilmeden önce göğüslerinin hareketleriyle zıplamasını izledi.

Tam da onun istediği gibi, parmaklarını saçlarının arasından geçirdi ve tırnaklarını kafa derisine geçirdi. Tüyleri diken diken oldu ve aşağıya doğru ilerledi, karışık hisler ritminin teklemesine neden oldu.

Nic kalçalarını kıza doğru bastırdı, sikini kızın içinde hareket ettirdi ve kız onu bir çift tırnakla ödüllendirdiğinde göğsünü ısırdı.

"Nic," diye sızlandı kalçalarını yuvarlayarak. "Bu çok iyi," diye nefes aldı, başını kendi başına çekmeden önce saçlarını sıkıca kavradı. "Sen çok iyisin."

Kız onu öptüğünde göğsüne bir sıcaklık yayıldı.

Öpücük dağınık ve özensizdi ve daha çok Nic'in onun fısıldadığı övgüleri içmesi için bir yoldu. Her küçük yalvarış, her inilti göğsünün daha da yanmasına neden oluyor ve onu arzulatıyordu.

Nic, Wendy'nin kendini iyi hissetmesini istiyordu. Onun için iyi olmak istiyordu.

Aceleyle nefes almak için ayrıldılar ve adam kalçalarını kızın içine sokarken alnını alnına indirdi. Belki de onu daha yakın tutarsa, bir övgünün onu bir başkası için nasıl çaresiz bıraktığını göremezdi.

Dudakları bir daha ayrıldığında Nic yavaşça sikini çekti, ama kız itiraz edemeden onu ters çevirdi.

"Ah evet, tamam, tamam," diye nefes aldı, kalçalarını baştan çıkarıcı bir şekilde sallayarak yatağın ortasına doğru süründü. Ön yarısını yatağa indirdi, kıcını havaya kaldırdı ve ileri geri sallayarak ona sundu.

Yavaş bir nefes çekti, ama bu nefes onun uyarılmışlığıyla ballanmış, dut gibi tatlı kokusuyla yoğundu.

"Wendy," diye uyardı Nic. Çizdiği günahkâr resimle çok baştan çıkarıcıydı. Bacaklarının arasında parlayan kayganlığın onu daha yakına çağırdığını görebiliyordu. Ve daha da yaklaşarak onun arkasına geçti.

Wendy onun bakışlarını bulmak için boynunu çevirdi ve Nic sik halkasının sıkı tutuşundan memnun gibiydi, çünkü Wendy'nin fırtınalı mavi-gri gözlerine yansıyan, inkâr etmeye çalıştığı aynı umutsuz ihtiyaçtı.

"Hadi Nic," diye cesaretlendirdi kalçalarını ona doğru oynatarak. "Benim için iyi ol."

Göğsündeki kızarıklık geri döndü, güneye indi ve sikinin zonklamasına neden oldu.

"Yapacağım," derken buldu kendini. Sanki onu lanet olası büyü'nün etkisi altına almış gibiydi, iyi olmamasına imkân yoktu.

Nic sikinin başını onun girişine sürttü ve onun kendisini geri ittiğini hissettiğinde tısladı. Kalçalarını doğru yuvarlayarak tek bir yumuşak hareketle içeri kayd. Bu Wendy'den bir inilti çıkardı ve yüzünü çarşafıara gömdü.

Nic onu tekrar okşarken kızın onu sıkıldığını hissetti ve sanki gitmesini istemiyormuş gibi onu sıkıca kavıyordu.

"Nic," diye sızlandı ve adam onun kalçalarını kavradı, hızını kontrol edebilmek için onu sabit tuttu.

Ellerinden biri onunkini kapattı, tırnakları elinin arkasına batarken diğer elini başının yanında tuttu.

Nic ikisi için de eşit, işkence gibi bir tempo belirledi. Kadının soluk soluğa nefesinin çarşafıarda kaydıldığını duymak hoşuna gidiyordu. Çarşafı Tate' aitti ve kremalı tütün ve sabah dumanı kokuyordu. Kadın çarşafıaları avucunun içine alarak daha da yaklaştırdı.

"Kokusunu alıyor musun?" Nic, bu düşünceyle biraz daha fazla tahrik olmuş bir sordu.

Wendy onun altında kaskatı kesildi, bakışları onunkini arıyor ve bir şey buluyordu. Yansıtılmış uyarılma mı? Kabullenme mi?

Bu her neyse, onun altında erimesine neden oldu ve yanağını çarşafıara sürttü. Onun etrafında sıkıca kenetlendi ve inlemelerini bastırmak için dudağını ısırıldı.

"Bunu düşünmek hoşuna gidiyor mu?" sorusunu havaya üfledi, bununla ilgili bir şey yasaklanmış gibi hissettiriyordu.

O kadar ıslaktı ki, düğümü kayganlaştıyor ve vücutlarının her vuruşunu daha yüksek sesle, odanın etrafında yankılanırken daha pis hale getiriyordu.

Muhtemelen pek sessiz değillerdi ve kısa bir an için aklına diğerleri geldi. Ne yapıyorlardı? Dinliyorlar mıydı ve eğer öyleyse...

Nic'in Wendy'yi sikmesini dinlerken Grif'in elinin sikine dolanıp dolanmadıldığını merak etmek gerçekten yanılttı. Ama yine de Wendy'ye tekrar gömüldüğünde bunu hayal etmesine neden olmadıysa lanet olsun.

"Kim?" diye sordu sessizce ve sorusunu kısa bir hamleyle noktaladı.

"Tate."

"Hepsi bu mu?"

Wendy sızlandı, sesi gırtlaktan gelen bir ihtiyaçtan başka bir şey değildi. "Arlo da."

"Ve?"

Yastığını daha yakına çekerek yüzünü yastığa gömdü ve kalçalarını geriye doğru yuvarlayarak onu karşıladı. "G-Griffith de," diye inleyerek itiraf etti.

Nic'in siki silikon halkaya karşı nabız gibi atıyordu ve sabırlı olmak için başını geriye eğdi.

"Hepsini burada mı istiyorsun?" diye sordu kısık sesle, daha çok alay etmek için.

Wendy başını salladı, yüzünü sadece birkaç oda ötedeki alfaların kokularına gömmeden önce onunla birlikte nefes alırken dudaklarını ayırdı. "Bence öyle," diye düzeltti onu. "Etrafında sıkışma şeklin Bahsi geçtiğinde bana öyle diyorsun." "Ukala herif," diyerek ona karşılık verdi.

Nic sırttı ve kısa bir hamleyle onun şımarık sözlerini ağzından aldı, düğümü girişine çarptı. Nefes nefese kaldı ve bu sefer Nic alay etmeyi bırakıp ona izin verdi.

Wendy girişini geçer geçmez haykırdı ve onları birbirine kilitledi. Nic inledi ama aklının bir köşesinde eğilip Wendy'nin çığlığını yastıkla bastırmak vardı. Wendy'nin eli Arlo gibi kokan yastığın üzerinde Nic'in elinin etrafına dolandı ve boşalırken onu tekrar tekrar sıktı.

Nic onun içinde sallandı, düğümü dar duvarlarına doğru itti ve tekrar haykırmasını sağladı, onun etrafında sıkıca sıkıştığını hissetti.

Yastıklara çarparak boğulan seslerden o sorumluydu.

Nic eğilip kızın omzunu ısırdı ve yanıtını kulağına üfledi. "Bence sen *onların* düğümlerini istiyorsun, bu silikon parçasını değil. Bunu mu düşünüyordun? Bu yüzden mi onların kokularını içine çekip duruyorsun?"

Başını salladı, kalçalarını ona yuvarladı, daha fazlasını isterken bile titredi, tırnaklarını elinin arkasına geçirdi.

"Seni suçlamıyorum," diye devam etti, sanki bir sırrı paylaşıyormuş gibi. Kalçalarını sıkıca kavradı, geri çekilirken onu sabit tuttu, düğümü girişine çarptı, başka bir orgazmın gücüyle sarsılırken ağzının yavaşça huşu içinde açılmasını izledi. "Ben de bunu düşünüyordum," diye itiraf etti, sesi duyguların kayganlığıyla çakıllı .

Wendy onun etrafında çırpınıyor, her şeyi için onu sağlıyor, nefes soluk alıp , kulağa şöyle gelen kelimeler oluşturuyordu: "Yani

iyi, lanet olsun, *Nic*," diye sızlandı, ona geri bastırdı ve daha fazlası için kalçalarını oynattı ve kahretsin-

"Nic, lütfen gel." diye yalvarırken havadar sesi ve ağırlaşmış bakışları dikkatini çekti. Benim için iyi ol ve gel-ah." Soluk soluğa kaldı, sözcükleri kesildi ama nefesi kesikti.

Onu harekete geçiren övgü müydü? Taşaklarını daha da sıktı ve sonunda bıraktı. Kalçalarını birlikte sallarken Wendy'nin içine boşaldı ve Wendy'nin başka bir orgazm olsa gerek, ya da belki de uzun süredir devam eden tek bir orgazmdı, onun etrafında sıkıldığını hissetti. Kendisini de yıkadı ve iniltisini Wendy'nin omzunda boğarak tenindeki tatlı tuzluluğu tattı.

Kalçaları nihayet durulduğunda, yatağın yanına kaydı ve onu kendine doğru çekti, sahte düğüm hâlâ Wendy'de kilitleniyordu.

Nefesleri sessizliği doldurdu, vücutları hâlâ senkronize bir şekilde hareket ediyordu ama nefeslerini tuttuklarında çok daha sakin bir ritimdeydiler.

"Nic?" Wendy uzun bir süre sonra şöyle dedi.

"Yani..." Nic başladı

"Sanırım sen-" "Bu bir şey
mi-"

Konuşmayı kestiler, başlarını çevirip birbirlerine baktılar, yanakları pembeleşmişti.

"Evet, beni düşünebilirsin..." Nic boğazını temizledi. "İçine," diye mırıldandı biraz daha sessiz. İkisi de alfalar hakkında konuşmaya başlamıştı.

Wendy kıkırdadı, alev alev yanan yanaklarını örtmek için bir elini kaldırdı. "Bunu bir şey olarak düşünebilirim. Yani... eğer senin için sorun yoksa?"

Gözlerini kırptırdı. "Şey, ."

Kıkırdaması sessizliği sadece bir anlığına doldurdu, ardından sessiz nefes alış verişleri yerini aldı.

"Nic?" diye fısıldadı.

"Hmm?" Nic kollarını onun etrafında sıkarak sordu. "Bir övgü sapkınlığının olduğunun farkında mıydın?"

Sertleşti. "" "Senin de var!"

Nic buna inanmayı reddetti ve alev alev yanan yanaklarını onun boynuna sakladı. "Duş almaya hazır mısınız?" Yönlendirmeye çalışarak sordu.

"Sana benim için iyi olmanı söylediğimde tam anlamıyla geldin," diye devam etti, ama arkasına uzandı ve kalçasına dokundu.

Alay etti ve bir elini hafifçe aralarına sokarak düğümün havasını indirdi, böylece çekip çıkarabilecekti. "Evet, sen yirmi dakika kadar düğümü sağdıktan sonra."

Wendy yuvarlandı, başını elinin üzerine koydu ve kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Birincisi, Tate'in çarşaflarına senin döllerini bulaştırmadan önce bir duş almam lazım. İkincisi," Nic'in bakışlarını yakaladı ve nedense gözlerini kaçıramadı. "Utanacak bir şey yok. Etraftaki en iyi çocuk sensin. Ve bu yönünü seviyorum."

Yanaklarının kızardığını hissetti. İşte yine o aptal kelime. "Bu kelimeyi çok seviyorsun," diye yorum yaptı ve ayağa kalkarak yatağın etrafında Wendy'nin yanına yürüdü.

Bakışları biraz fazla bilmiş gibiydi. "Ve ben değilim," diye bastırdı, sesi aniden günahkâr bir tatlılıktan başka bir şey değildi. "Sen çok iyi bir çocuksun."

Sıcaklık doğrudan midesine yayıldı ve yanaklarındaki renk daha da ısınarak göğsüne doğru yayıldı.

"Kes şunu, beni yine sertleştireceksin," diye onu kollarının arasına aldı.

Bölüm 18

NIC

NIC yeni ortamdan mı yoksa her şeyin bu kadar sessiz olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordu ama gece geç saatlere kadar uyanık kaldı.

Şehre alışkındı, trafiğin uzaktan gelen uğultusu rahat bir arka plan gürültüsüydü. Gece boyunca açılıp kapanan ünitesinin yumuşak uğultusu.

Burada hiçbir şey yoktu.

Böcekler, diye tahmin etti. Rüzgar. Ama bunlar uyumasına yardımcı olmak için yeterli değildi. Yanındaki tatlı omega onu uyutamıyorsa, ne uyutabilirdi ki?

Wendy'yi rahatsız etmemeye dikkat ederek yataktan kaydı, odadan çıplak ayakla çıkmadan önce eşofmanını ve tişörtünü giydi. Merdivenlere doğru ilerlerken zemin sadece biraz gıcırdadı ama çok daha gürültülü bir şey dikkatini çekti. Bir elini merdivenin korkuluğuna koyarak dondu kaldı ve omzunun üzerinden geriye baktı, Wendy'nin kapısının önünden geçerek...

Bir homurtu duyuldu ve Nic'in dudakları geniş bir sırıtışla kıvrıldı. Bu kesinlikle Tate ve Arlo'nun odasından geliyordu. Sanırım Wendy'nin en üst kata yayılan uyarılma kokusu üzerinde çalışıyorlardı.

Merdivenlerden en alt kata indi ve başını salladı. Can sıkıntısı onu mutfağa götürdü ama mutfağın ortasında

oda, aniden elini kurabiye kavanozuna sıkıştırarak bir çocuk gibi hissetti.

Mutfak lavabosunun üstünden gelen bir parıltı gözüne çarptı ve paranoyasını bir kenara bırakıp pencereden gözlerini kısarak yaklaştı.

Dışarıda bir ateş yanıyordu ve etrafında tanıdık, uzun boylu bir figür dolaşıyordu. Neredeyse sabaha gece olduğundan daha yakındı. Alfa bu kadar geç saatte ne yapıyordu?

Nic tereddüt etti. Griffith'e katılmalı mıydı yoksa yatağına mı dönmeliydi? Merakı onu ele geçirdi.

Bu yüzden mutfığa geçti ve kapının yanındaki kancadan kapüşonlu bir tişört aldı, kapıyı arkasından sessizce kapattı.

Arka tarafa doğru ilerlerken ayaklarının altında yapraklar çıtırdadı.

"Kim var orada?" Griffith seslendi ve Nic boğazını temizledi.

"Sadece ben."

Griffith cevap vermedi ama Nic nihayet köşeyi dönüp ateşi keşfettiğinde bakışları buluştu. Ve başında nöbet tutan uzun boylu alfayı.

"Neden hâlâ ayaktasın?" Griffith kaşlarını çatarak sordu.

Nic omuz silkti, kalbi göğsünün içinde daha hızlı atmasına rağmen rahat davranıyordu. "Uyuyamadım."

Kalması mı yoksa gitmesi mi gerektiğinden emin olamayan Nic, toprak zeminde dikkatli bir şekilde ilerledi ve sonunda düz bir tahta parçası ve iki boş boya kovasıyla oluşturulan bir banka oturdu.

"Çay ister misin?" Griffith sordu. Nic alfaya gözlerini kırıştırdı. "Çay mı?"

Tamamen ciddi olan alfa başını salladı. "Evet. Uyumana yardımcı olur."

Nic'in ringdeki en sert adamları yumruklarıyla alt ettiğini gördüğü ve bu derme çatma bankı inşa eden bu alfa ona çay ikram ediyordu.

"Uhm... hayır, ben iyiyim. Yine de teşekkürler."

Sessizlik aralarındaki mesafeyi doldurdu, onları ayıran tek şey ateşin çıtırtısı ve patlamasıydı.

"Neden hâlâ ayaktasın?" Nic, Griffith'in yarı yanmış çubuklardan bazılarını karıştırıp alevleri daha da körüklemesini izleyerek sordu.

"Gerçekten sormana gerek var mı?" Grif dudak büktü.

Oh.

Wendy'nin feromonları onu da etkiliyordu.

"Özür dilerim," diye mırıldandı Nic. Dışarıda saklandığı için Grif'i suçlayamazdı ama şimdi Nic tüm bunları onun kapısının önüne getirdiği için kendini daha da kötü hissediyordu.

Uzun bir sessiz kaldı, alevlerin çıtırtısı geceyi dolduruyor ve bacaklarının önünü ısıtıyordu.

"Sana kızgın olanın ben olmam gerekmiyor mu?" Griffith yumuşak bir sesle sordu.

"Ne?" Nic, beyni alfanın az önce söylediklerini sindirmeye vakit bulamadan sordu.

"Sen delisin. Ya da üzgünsün, ya da öyle bir şey. Neden?"

Nic nasıl cevap vereceğini bilemeyerek bocaladı. O anda daha iyi bir şey bulacak beyin hücrelerinden yoksundu ama üzgün olmadığını biliyordu. Sadece... kafası karışmıştı. Burada, yattığı omega'yı korumak için eski sevgilisinin evinde kalıyordu.

"Üzgün değilim. Sadece dikkatli davranıyorum. Bu arazide ne yapacağımdan emin değilim," diye itiraf etti.

"Neden? Sana kızgın değilim." Nic'in kalbi sıkışmış, başı Grif'in yaklaşırken botlarının altında çıtırdayan yapraklar gibi aniden yukarı fırlamıştı.

Nic'in nefesi göğsünde dondu ve ayakları altındaki toprağa kök saldı.

Alfa yaklaştı ve tatlandırılmış mısır unu kokusu Nic'in duyularını doldurdu.

Kapüşonunun cebini yumruk yaptı ve Grif banktan üzerine doğru yükselirken dondu kaldı. "Bana öfkelenmek için her türlü hakka sahipsin. Neden değilsin?" Nic sordu. Kalbi her atışta çarpıyordu ve Nic sadece ateşin çıtırtısının onu gizlediğini umuyordu.

"Nasıl olabilirim ki? Sana kaçmanı söyleyen bendim," dedi Griffith.

Nic bakışlarını çekti, utancın tanıdık tadı paletini acılaştırdı. "Senin için *orada* değildim," diye karşı çıktı.

Griffith'in kızmasını mı *istiyordu*?

Griffith'in kibarca konuşan bu duygusuz insan dışında bir şey olmasını istiyordu. Huysuz alfa neredeydi?

her zaman son sözü söylemek zorunda ?

"Önemli olduğunda oradaydın ve senden isteyebileceğim tek şey buydu. Hayatıma devam ettiğim için seni nasıl suçlayabilirim ki?" sessizlik uzarken alfanın sözleri sessizdi.

Nic hayatına devam *etmişti*. Spor salonunu açtı. Yeraltından uzaklaştı. Ve şimdi Wendy onu bulmuştu.

"Ama..." Griffith nefes aldı. "Şu anda burada olduğun için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem." Sözlerinin arasına şeker serpiştirdi ve yüzüne bir sırıtış yerleştirdi.

Nic tereddüt etti. Bu tanıdığından farklı bir Griffith'ti. Hâlâ seksi, hâlâ kendinden emindi ama halkaları kendini beğenmiş gururu yoktu. Şimdi... daha güçlü görünüyordu ve Nic alfanın onu kolaylıkla kaldırabileceğini bilse de sadece fiziksel olarak değil. Griffith... ne istediğini bilen bir alfaya benziyordu.

Grif eğildi ve bir elini Nic'in iki yanına koydu. Derme çatma bank tehlikeli bir şekilde sallanıyordu ama ne alfanın ne de betanın umurundaydı.

Nic onun bakışlarına takılıp kalmıştı, o karanlık gözbebekleri onu en az şimdi onu hapseden kalın kollar kadar yerinde tutuyordu.

"Ne yapıyorsun?" Nic sordu.

Hayatının büyük bölümünü Griffith gibi dövüşçülerin etrafında geçirdiğini hatırlamak zorundaydı. Kalbinin yerinden fırlaması için hiçbir neden yoktu.

Ama yine de Nic o dövüşçülerin hiçbirine aşık olmamıştı.

"İki gece önce ekranımda senin adını gördüğümden beri yapmak istediğim şey," diye fısıldadı, sesi Nic'in ellerinin altındaki tahta kadar sertti.

Griffith, Nic'in tüm duyuları bu alfayla dolup taşana kadar eğildi. Nic sadece bir santim kadar geriye yaslandı ama bank gıcırdadı ve o da durdu. Nic alfaya baktı, ortak nefesleri aralarındaki boşluğu bulanıklaştırıyordu. Grif de ona baktı, birkaç saniyeden fazla sürmüş olamazdı ama Nic bunun sonsuzluk gibi geldiğine yemin etti. Ve sonra Grif onu öptü.

Nic o dudakları uzun zamandır hissetmemişti; Grif'in *istediği* şekilde sıcak ve saldırgandı. Daha önce de aynı şekilde hissetmişti.

her şey çok karmaşık hale gelmişti.

Yollarını ayırmadan önce.

Grif onun dudağını ısırdı ve Nic öpücüğün kontrolü için onunla mücadele etti ama sonunda Griffith'in başının arkasını tutmasına ve mükemmel açığı için onu eğmesine izin verdi.

Anılar Nic'in beyinde tekrar tekrar canlanırken dilleri düelloya tutuştu ve - neden en başta bunun olmasına izin vermişti ki? Grif'le ne kadar uyumlu olduğunu, tartaklanmanın nasıl bir his olduğunu unutmuştu - ki bu Nic'in cüssesinde biri için büyük bir başarıydı.

Uzanıp parmağını Grif'in kot pantolonunun kemer köprüsünden geçirdi ve alfa karanlık, lezzetli bir şekilde kıkırdadı.

Griffith çatma bankı tutuşunu düzeltti ve bank protesto edercesine gıcırdadı.

Dudakları birleşirken ikisinin de umurunda değildi, Nic yaşadıklarını gittikçe daha az, ne istediğini gittikçe daha çok düşünüyordu. Ve şu anda, o-

Tezgah tehlikeli bir şekilde devrilene kadar ikisinin de dikkate almadığı bir uyarı homurdandı. Dudakları birbirinden ayrıldı ama ikisi de dengelerini sağlayamadan odunlar kovaların arkasından kayarak Nic'i toprağa düşürdü.

Griffith üzerine inmeye çok yaklaşmıştı ama son saniyede yuvarlandı ve zar zor kurtuldu.

Çarpışmanın etkisiyle bir toz bulutu patladı ve Nic öksürerek toz bulutunu temizlemek için elini salladı.

Sonra orada yattı, zihni yarışıyordu.

Bu öylece olmuş olamaz. İmkânı yok.

Hayal kırıklığı damarlarına dolan uyarılmayı yakıp kül etti. Çukurda hâlâ titreyen közlerle eşleşen bir ısı parlamasıyla cızırdayarak uzaklaştı ve Nic dengesini bulmak için yuvarlandı. Ayağa kalktığı anda giysilerinin tozunu aldı ve Griffith'le yüzleşti.

Alfa'nın yüzünde aptalca mutlu bir sırıtma vardı ve Nic'in tek yapabildiği bakmaktı. Neden bu kadar mutluydu ki?

Nic sinirli bir nefes verdi ve Griffith'in dikkatini çekti.

"Wendy'nin kızışmak üzere olduğunu ve feromonlarının her yerde olduğunu biliyorum, bu yüzden bunu *neden* yaptığını anlıyorum. Ama sadece... yapma."

Yumuşak bir hırıltı gecenin içinde yankılandı ve Nic bakışlarını alfaya doğru kaldırdı.

Kızgın görünen bir alfa.

"Seni sadece bir omega'nın ısı döngüsü kanımı kaydattığı için mi öptüğümü sanıyorsun?"

Nic'in dudakları cevap vermek için aralandı ama cevap gelmedi.

"Siktir git, Nic." Grif bir adım öne çıktı ve parmağını Nic'in göğsüne sapladı.

Evet, acıdı.

"Seni özledim," diye tısladı Griffith, alçak ve tehlikeli bir sesle. Nic'e bakarken bakışları sabitti. "Seni *özledim*. Bu yüzden seni öpmek zorundaydım."

Nic bunu kabullenemeyerek başını salladı ve geri çekildi. "Hayır, sorun değil. Bu sadece senin düşündüğün şey, ama Wendy-"

"Sıcakta, biliyorum. Ve önemli değil. Telefonum çalmadan önce bile seni özlüyordum. Ve seni daha uzun süre öpmek istedim."

Nic alfaya bakmaktan başka bir şey yapamıyordu, alevlerin titreşimi gecenin mahremiyetindeki tek ışıktı.

Nic ne olduklarını düşündü. Ne olduklarını ve nasıl bittiğini. Griffith'i kaldırımında tek başına bırakmıştı. Nic onarılamaz bir şekilde çuvallamıştı. Kalbi, içinden akıp giden suçluluk dalgasına gömüldü.

"Yapamayız," dedi, ses tonuna kesinliği kazıyarak.

Yaptıklarından sonra olmaz. Hiç hakkı olmadığı halde Griffith'ten bir iyilik sonra olmazdı. Nic omega ile aynı odayı paylaşırken, burnunun dibinde kızgınlığını atlatmasına yardım ederken olmazdı. Daha iki saat önce onun içindeydi, Nic'in önündeki alfayı düşünerek onun için gelmişti.

Ve Nic onunla daha yeni öpüşmüştü. Dudaklarında hala onun tadı vardı.

Karmaşıklıklardan bahset.

"Artık... doğru gelmiyor," diye yalan söyledi Nic. Hiçbir şey Griffith'le birlikte olduğu zamankinden daha doğru gelmiyordu.

"Nic-"

Nic yumuşak ama kararlı bir sesle, "Bunu olduğundan daha karmaşık hale getirmemize gerek yok," dedi. "O yüzden lütfen... yapmayın."

Nic, Griffith'in yüzünün düştüğünü görmedi çünkü eve doğru döndü, sırtı ateşe ve alfaya dönüktü.

Griffith onsuz daha iyiydi. Sahip olduğu bu güzel ev, üzerinde çalıştığı kendi kendine yeten arazi, mutlu ve şanslı Daisy... Griffith iyi gidiyordu. Nic'in onun için umabileceğinden çok daha iyiydi.

Yani bu en iyisiydi. Nic, Wendy'nin kızgınlığını atlatmasına yardım edecekti. Oradan ne istediğini bulacak ve Griffith de drama ve kaostan uzak, huzurlu hayatına geri dnebilecekti.

Yirmili yaşlarının başındaki cazibe ateşini yeniden alevlendirerek işleri daha da karmaşık hale *getiremezlerdi*.

En azından Nic, n kapı arkasından kapanırken kendi kendine böyle söylüyordu.

Çünkü gerçek neden o kadar lanetliydi ki, bunu kabul etmek bile istemiyordu.

Nic ilk seferinde çekip gitmişti ama bunu tekrar yapacak gücü olup olmadığını bilmiyordu.

İçindeki düşünceleri susturarak merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve Wendy ile paylaştığı odanın kapısının önünde durdu. Kokusu havaya sinmişti, kırmızı birisirmek gibiydi, dişleri çatırdayarak kabuğuna batıyor, ekşi tatlılığı dilinde patlıyordu. Nic'in gğ्सnden kendisine rağmen bir heyecan fışkırdı.

Kapıyı yavaşça iterek açmadan önce iki kez çaldı. Wendy'nin yumuşak ricası üzerine biraz daha az sessiz bir şekilde içeri girdi ve onunla birlikte yatağa tırmanmadan önce gömleğini ve pantolonunu çıkardı.

"Duman gibi kokuyorsun," diye mırıldandı Wendy, yorganın altından onun yanına doğru kayarak.

Kolunu adamın karnına doladı ve yanağını adamın koluna yasladı.

Nic, "Duş almalıyım," diye düşündü ve yataktan kalkmaya hazırlandı. Wendy ona daha sıkı sarıldı. "Hayır, bu güzel. Benim için sakıncası yok. Sen kal."

Tekrar yerine yerleşen Nic, elini Wendy'nin saçlarının arkasına götürdü ve okşadı. "Neden uyanıksın?" diye sordu usulca.

Mırıldandı, belli ki yarı uykuluydu ve kendini da sıktı. "Yatak boştu. Nerede olduğumu merak ettim."

Kalbi küt küt atmaya başladı. Uyanmış olmasından nefret ediyordu. Ama dışarıya bakmış mıydı? Ona Griffith'in kendisini öptüğünü söylemeli miydi?

"Ben de uyuyamadım ve aşağı indim. Griffith ateşin yanındaydı, ben de biraz ona katıldım."

Wendy başını salladı ve onun kolunu ısırdı. "Biliyorum.

Gördüm." Nic kaskatı kesildi. Bu ne anlama geliyordu?

Adamın cevap vermesine fırsat kalmadan Wendy kıpırdandı, bir bacağını adamın kalçasına attı ve kendini yukarı çekti. İri ve güzel gözlerini kırıştıtararak ona baktı ve uykusunun tozunu aldı.

Ona yerleşen bakışları biraz korkutucuydu. Gözleri kısılmış, burun delikleri açılmış ve tırnakları çıplak göğsünü ısırdığı yerde biraz keskinleşmişti.

"Bir şeye karar verdim," diye açıkladı Wendy. "O alfa istediği kadar uğraşsın, ikinizin ne geçmişi olduğu umurumda değil. Sen *benim* betamsın."

Nic yutkundu. Bu bir tehdit miydi yoksa bir söz mü? Umurunda mıydı ki?

"Beni kabul edeceğini, şımarık, kedi ve her şeyi yapacağını, sonra bana bakacağını ve bu kadar *iyi*, cömert, *samimi* ve tatlı olacağını ve sadece 'teşekkürler dostum, sonra görüşürüz' diyeceğimi mi düşündün?"

Nic dudaklarını araladı ama Wendy onu susturdu. "Kızgınlığım geçtikten sonra seni tutmakla ilgileniyorum."

"Beni tutuyor musun?" Nic tekrarladı, kalbinin etrafında bir şefkat ipliği örülüyordu. Wendy'nin itirafı karşısında göğsünde bir parça gururun yeşermesine engel olamadı. Wendy *onu* istiyordu.

Yanakları pembenin en güzeliyle kızardı. "Peşimdeki alfalarla işlerin karışık olduğunu biliyorum. Ama bir kez... bir kez onlar resmin dışına çıktığında..." Wendy boğazını temizledi. "Senin gibi bir avın bu kadar kolay kaçmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Lütfen. O alfanın aksine, gitmene izin vermeyeceğim."

Nic bir an konuşamadı, çünkü Wendy'ye Nic ve Griffith'in tam olarak *neden* ayrıldıklarını söylemek istemiyordu. Hepsinin kendi hatası olduğunu kabul etmek istemiyordu. Griffith onsuz daha iyiydi ve Wendy de muhtemelen öyleydi.

Bencil yanı, *bunun Wendy ile yeni bir başlangıç olduğunu* savundu.

Ve bunun gerçekliğini fark etti. Kendisinin ve Grif'in plağı aynı parçaları çalamayacak kadar çizik içindeyken, Wendy ve o yeni ve paketten yeni çıkmışlardı. Tek yapması gereken ona göz kulak olmak, onun yanında olmaktı.

Wendy onun sessizliğini yanlış yorumladı ve mesafe koymak için ağırlığını onun kalçalarına vererek arkasına yaslandı. "Demek istediğim, eğer tamamen isteksizsen, tabii ki seni beta-şaplatmak gibi bir şey yapmayacağım-"

Nic bir kahkaha attı ve ellerini Wendy'nin kalçalarına koyarak onu tekrar kendine çekti. "Wendy, hayır. Bu betanın fazlasıyla istekli olduğunu söylediğimde bana inan."

"Anlayabiliyorum," dedi ve kalçalarını onun üzerinde döndürdü.

Kucağına güzel, müstehcen, parfüm kokan bir omega koymuş, başka ne yapabilirdi ki?

Nic'in şaşkın sessizliği içinde sıırttı. "Yani... bunu senin için halletmemi ister misin?"

Wendy'nin kokusu daha da güçlendi ve adam onu yuvarlayıp saatlerini harcadığı battaniye ve yastıklara bastırmadan önce bir ağız dolusu ekşi erik soludu.

"Hayır, çünkü seninle ilgilenmek istiyorum," diye itiraf etti.

Dudakları da en az kokusu kadar tatlıydı.

Bölüm 19

WENDY

WENDY'NİN BAŞI DERTTEYDİ.

Büyük, büyük bela.

Sabah yuvarlanıp inlediğinde ilk aklına gelen Nic, yani nakavt betası oldu.

O neredeydi? Griffith'le birlikte neyin peşindeydi? O lanet alfa, o uyurken onu baştan çıkarmaya mı çalışıyordu?

Hiçbir şey onu bu kadar hızlı hareket ettirmemişti. Rekor bir sürede duş alıp giyinirken -teşekkürler kıskançlık- akşamki olaylar zihninde yeniden canlandı.

Nic'in bir övgü saplantısı vardı.

O ve Griffith kesinlikle birbirlerini unutamamışlardı. Griffith onun erkeğini çalmaya çalışıyordu.

Ve... tamam, iyi. Wendy tüm alfalardan etkilenmiş olabilir.

Aşağı inerken yanaklarının rengi tazelenmişti.

Ağzından çıkan sözleri hatırladı. Nic'in kulağına fısıldadığı günahkâr sözleri. O anda olduğu için bir şey ifade etmiyordu, değil mi? Nic'in silikon düğümünün üzerine gelip alfaların orada olmasının ne kadar ateşli olacağından bahsetmesi bir şey ifade etmiyordu... bir şey ifade etmiyordu...

Wendy durdu ve Nic'i mutfakta tezgâha yaslanmış halde buldu. Kahve fincanını tutan eli dışında kolları çoğunlukla kavuşturulmuştu.

Bu oraya gitmeye hazır olduğu anlamına gelmiyordu. Herhangi bir alfabla. Bu çok...

Aptal.

"Merhaba," diye zoraki selam verdi.

Nic başını kaldırdı, pembe yanaklarını ve iki gizli gülümsemeyi paylaştılar ve Wendy mutfağın karşısında tekrar onun tadına bakıyordu.

Nic tarafından okşanırken ve karşılığında parmaklarını Nic'in kollarında gezdirirken ne kadar zaman geçtiği umurunda değildi. Bu çok hoş bir şeydi.

Wendy daha önce hiç sırf kendi istediği için bir sabah öpücünü almamıştı. Ve kesinlikle karnının çırpınmasına ve kalçalarının sıkılmasına neden olan bir öpücük de almamıştı.

Ama onu öpüp sorunlarını sonsuza dek erteleyemezdi. Bu yüzden geri çekildi ve yüzünde aptalca bir gülümseme olsa bile ona baktı.

Dün gecedden sonra, bazı temel kurallar koymadan devam etmeleri mümkün değildi.

"Merhabalar," diye selamladı. "İyi uyudun mu?"

Tabii ki. *Demek istediğim. Dün gece Griffith'in beni düğümlediği düşüncesine* kapıldım.

Griffith. Nic'in eski sevgilisi. Kabul, Nic'in kendisi de bu işin içinde olduğunu söylemişti. Ama bu ne *anlama geliyordu?* Ve onunla konuşmak için ne zaman iyi bir zaman olabilirdi?

Wendy başını salladı ve esneyerek uzaklaştı. "Sen mi?" "Çok iyiyim. Gerçi diğerlerini bilmiyorum."

Bunu bir şeyler *bildiğini* söyleyen bir ses tonuyla söyledi ve Wendy'nin merakı arttı.

"Ne demek istiyorsun?"

"Dün gece ben aşağı indiğimde Tate ve Arlo'nun nasıl sikiştiklerini kastediyorum."

Wendy'nin yanakları daha da renklenirken karnına bir sıcaklık yayıldı. "Öyle mi?"

Sesi neden öyle geliyordu?

Nic'in sırtışı çok tanıdıktı. "Sana bir şey gösterebilir miyim?"

Şimdi onunla konuşmak için iyi bir zaman.

Koca şişko tavuk. Bu onun göbek adıydı. "Önce kahve alabilir miyim?"

Nic kenara çekildi ve onun damak tadına göre hazırlanmış bir fincan gösterdi. "Yanında getir."

Ugh, Nic. Neden bu kadar düşünceli olmak zorundaydın ki?

"Tamam, tamam, yolu göster."

Nic onu tekrar üst kata çıkardı ve ayaklarının altında gıcırdayan her adımda karnındaki sinirler daha fazla çırpındı - kelebek kanatları gibi değil, daha çok yarasalar gibi.

Nic yatak odasının kapısını iterek açarken, "Seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istiyordum," diye söze başladı. Oda onların kokularıyla dolmuştu. Dün gece burada ne olduğunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Wendy onun sözleri karşısında midesinin bulanmasına izin vermemeye çalıştı. "İyi. Ben de seninle bir şey konuşmak istiyordum," diye paylaştı.

Nic kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Ne ?"

Oh. Sanırım ilk ben gideceğim.

Ne söyleyeceğini prova edecek zamanı bile olmamıştı. "Dün gece konuştuğumuz şey hakkında," diye durakladı.

Nic onu yatağa doğru çekti ve .

İçindeki omega ona sarılmak, kucağına oturmak ve-

Bu şekilde asla konuşamazlar.

İç geçirerek duvara yaslandı ve konuşmalardan korunmak için yastıkları asker gibi etrafına çekti. Başını kaldırıp Nic'in gülümsemesini yakalayana kadar aslında yuva yaptığını fark etmemişti.

"Rahat mısın?" diye sordu kadın sustuğunda. Başını salladığında yanaklarına renk geldi.

"Peki dün gecenin hangi kısmı?"

"Alfalar hakkında konuştuğumuz bölüm. Özellikle... Griffith."

Nic'in bakışlarında kafa karışıklığı belirdi ve başını yana eğdi. "Pekâlâ, dinliyorum."

Tek yapabildiği, dün gece döndüğünde Grif'in kokusunun Nic'in her tarafını nasıl sardığını hatırlamaktı. "Bir geçmişiniz olduğunu biliyorum ve ne tür bir geçmiş olduğunu bilmek istemiyorum. Ama her neyse, ikinizin de bu konuda çözülmemiş duyguları var," dedi, her kelimedede kendine güveni azalıyordu.

Nic'in yanakları kızardı, kaşları çatıldı. "Bugün birbirimize söyleyeceğimiz hiçbir şey olanları değiştiremez. Bu kapalı bir kitap," dedi yumuşak bir sesle ve elini havada salladı.

"Birbirinize nasıl baktığınızı görüyorum," diye itti Wendy.

burada.

Vücudunun kıpırdanışı, durgunluğu. "Evet, Nic, o da sana bakıyor." Wendy gülümsedi. Paylaşmak *istemiyordu* çünkü Nic *ona aitti*. "Dün gece, onun kokusuna bulanmış bir şekilde geri döndüğün için kendimi bölgeci hissediyordum. Hâlâ söylediklerimde ciddiym! Seni tamamen kendime istemediğimden değil, sadece bir şeyleri çözemeyecekmişsin gibi hissetmeni istemiyorum." Parmaklarını bir yastığın üzerinde birbirine doladı. "Bu adil olmaz."

Nic uzun bir süre sessiz kaldı, gözlerini battaniyenin üzerinde seçtiği bir ipliğe dikti. "Evet, ama adil olmak her zaman kızgın bir omega'nın istediği şey değildir" derken dudaklarında hüznü bir gülümseme belirdi. Ses tonu alaycıydı ve içinde bir tereddüt, belki de endişe vardı. Sanki suları test ediyormuş gibi.

Wendy yalan söyleyemezdi. Nic'e karşı sahiplenici hissediyordu. O *onun* tatlı, koruyucu, nazik betasıydı ve Griffith'in onun elinden kaçmasına nasıl izin verdiğini bilmiyordu.

Ama yine de onların neler bilmiyordu.

Wendy, Nic'in üzgün ve Griffith'in meraklı bakışlarını görmezden geleliyordu. Sanki fiziksel olarak onları yörüngede tutan ama asla yakınlaştırmayan bir şey varmış gibi birbirlerinin etrafında dans ediyorlardı. Eğer bu işi çözemezlerse, çok yakında çarpışacaklardı.

Wendy her şeyi mahvetmeye gelen meteor olmayı umursamıyordu. "Aranızda bir şeyler olduğunu biliyorum ve tek söylediğim, bir daha yakalayamayacağın bir fırsatı kaçırmaman gerektiği."

Wendy tüm bunların sonunda ne olacağını bilmiyordu. Biriyle sıcak bir dönemden geçmek zor bir durumdu,

Herhangi biriyle. Bu kişisel ve mahrem bir şeydi ve *Nic* gibi biriyle, Wendy bu işten nasıl yara almadan çıkacağından emin değildi.

Ama Griffith'ten kaçmak için kullandığı sebep olmayı reddetti.

Nic yataktan kalktı ve sessizce çantasına doğru ilerledi. Merakına yenik düştü ve dizlerinin üzerine çöktü. "Ne yapıyorsun?"

"Biliyor musun, kendi tavsiyene uymalısın," diye karşılık verdi Nic ve dönerek bir avuç dolusu siyah eşyayı yatağın üzerine fırlattı.

Beyni hesaplamayı durdurdu. *Wendy.exe yanıt vermedi.*

Yumuşak ama sert malzemeyi okşamak için uzandı. "Bunlar..."

"Ağızlıklar, evet. Ya da onların bir şekli," diye yanıtladı Nic. "Sadece alfalar tarafından değil, *herhangi biri* tarafından ısırılmaktan korkup korkmayacağını bilmiyordum. Bu yüzden kızgınlık döneminde kendini daha rahat hissetmek için kullanmak istersin diye onları aldım. Bana karşı bu konuda endişeli görünmedin, ben de onlardan bahsetme zahmetine hiç girmedim. Ta ki şimdiye kadar."

Wendy ağzı açık bir şekilde ağızlıklara baktı. Birkaçı basit bandanalardı ama diğer üçü daha sağlamdı. Burundan çeneye kadar örtecekmiş gibi görünen yüz korseleri, farklı boyutlarda ve uzunluklarda. Sırttaki karmaşık bağcıkların başka biri tarafından bağlanması gerekiyordu. Onun tarafından. Ve bağcıkların garip zikzağı, herhangi birinin bakmadan, yardım almadan çözmesini imkansız kılacaktı.

Mükemmel bir korumaydı.

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve gözlerini kırıştırarak onları uzaklaştırdı. Bu eşyalar inanılmaz derecede düşünceliydi...

"Neden şimdi?" diye sordu, sesi titreyerek.

"Onlara nasıl baktığını görüyorum," diye mırıldandı Nic, onun sözlerini yankılayarak ve yastık ordusunu kaldırıp önüne oturarak kuru yanaklarını okşadı. "Ve ne olursa olsun güvende olduğunu bilmeni istedim."

Tate ya da Arlo'nun siyah yüz korsesinin üzerinden ona baktığını hayal ediyordu, gözleri delici ve ısirmaktan men edilmiş dişleriyle yarı kapalıydı.

Düşüncesi bile içini ürpertti.

Peki ya Griffith, Nic'le birlikte olmak için sıcaklara katılmaya karar verirse? O da güvende olacaktı.

"Bu Őimdiye kadar birinin benim için yaptığı en dűŐünceli Őey," diye itiraf etti. Wendy böyle bir Őeyin varlığından bile haberdar değildi. Isırılmaktan ne kadar çekindiğini bilen Sterling Sürűű neden böyle bir Őeyi hiç araŐtırmamıŐtı? Bir kahkaha attı. Bu kadar aptalca bir Őeyi asla takmazlardı.

"Wendy, sana söz veriyorum, değeri hiçbir alfa kendini güvende hissetmeni sağlayacak böyle bir Şeyi takmakta tek bir sorun yaşamaz. Ve ok Şanslısın, çünkü buradaki alfalardan herhangi biri bunu memnuniyetle takar," diye devam etti Nic ve göz kırptı.

Wendy'nin gözleri dolmasına rağmen dudakları kırırdadı. "Bu alfaların bağlanmak istediğini mi söylüyorsun?" diye sulu kelimelerle alay etti.

Nic kırırdadı ve kollarını ona doladı. O da ona sarıldı ve ağızlıklarını aralarında sıkıştırdı. "Bunlarla kapılarını alsaydın hiçbiri hayal kırıklığına uğramazdı diyorum," diye mırıldandı saçlarına.

Gözlerini sıkarak kapatan Wendy, gözyaşlarının Nic'in gömleğini tekrar lekelemesine izin vermek yerine onları uzaklaştırdı.

Artık ağlamak yok, hatırladın mı?

"Dinle, Wendy," dedi Nic, geri çekilip ona bakarak. Wendy gözlerini dikmiş ona bakıyor, utanmadan her kelimeye asılıyordu.

"Sadece bir omega olduğunuz için değil, *kendiniz* olduğunuz için de çok nadir bulunuyorsunuz. Burada olduğumuz için Şanslıyız ve bunun farkındayız, hangi kapasitede olmamızı istersen iste."

Yutkundu. "Yani top benim sahamda, ha?"

Nic kırırdadı, başparmaklarıyla kalan ıslaklığı silerken ona gülümsedi. "Evet, öyle diyebilirim."

"Ben sadece ikiyüzlü hissediyorum..."

"Neye?" diye bastırdı. "Wendy, bu *senin* ateşin. Senin vücudun. Kiminle ne istersen yapabilirsin ve kimsenin bu konuda tek kelime hakkı yok. Özellikle de o lanet olasılardan..." Nic sıkılı yumruğunu dudaklarına götürerek sözlerini kesti. Wendy onun yutkunmasını ve kendini toparlamasını izledi. "Onlar burada değiller. O yüzden onlara yer bırakma."

Wendy sertçe yutkundu ve kucağına baktı. "Dört yıl boyunca onlarla birlikteydim, biliyorsunuz," diye itiraf etti. "Ve *gerçekten* ok zor

seslerini görmezden geliyorum. Bazen sesime çok yakın geliyorlar."

Gözleri hayal kırıklığıyla kapandı. Wendy kendisi için üzülmemeye çalışıyordu. Ama sık sık neden o diye düşünmeden de edemiyordu. Neden böyle bir sürünün içinde kapana kısılmıştı?

"Şu anda sesin ne diyor?" Nic meydan okudu.

Gözlerini aralayan Wendy kaşlarını çatarak Nic'e baktı. Arlo'nun ona gösterdiği borsa uygulamasında değişen rakamlar gibi bitmek bilmeyen düşünceler zihninde dalgalanıyordu.

Onları ...

"Griffith konusunda ne yapacaksın?" diye ağzından kaçırdı. "Sanırım kıskandım."

Nic gülümsemesini gizlemeye çalıştı ama yine de kırmızı yanaklarına yayıldı.

"Bence asıl soru şu," diye düzeltti Nic sivri bir bakışla, "Griffith konusunda ne yapmak istiyorsun? Ve lanet olsun, taşlayıcılar da. Sen biraz-"

Wendy elini ağzına kapattı. Eğer bir kez bahsetmişse Onları düşündükçe daha çok düğümleniyordu, çılgılık atacaktı. "Beni utandırmayı bırak," diye sızlandı.

Nic avucunun arkasından kıkırdadı. "Asla. Zaten utanacak bir şey de yok. Tate'i o taytlarla gören tek kişinin sen olduğunu mu sanıyordun?"

Wendy betaya bakakaldı ve onun kalçasını tokatladı. "Biliyordum! Arlo ve Griffith'i gitmeden önce görmeliydin." Wendy bu anıya güldü. "Arlo'nun neredeyse bir adımı kaçırdığına eminim, o kadar sert bakıyordu ki."

"Wendy," dedi Nic, sesi yavaş, alçak ve tehlikeliydi. "Dikkatimi dağıtmaya devam ediyorsun. Elimizdeki sorulara geri dönelim."

"Benim soruma da cevap vermediniz!" diye bağırdı. "Neden bir tek ben sorgulanıyorum?"

Nic gözlerini devirerek yatağa uzandı ve iç çekerek ellerini başının arkasında birleştirdi. Onun bakışlarını görmezden gelerek ayaklarını kucağındaki yastığın üzerine koydu.

"Peki. Griffith konusunda ne yapmak istiyorsun?"

Nic soruyu kendinden çok emin bir şekilde sordu, sanki cevabı dilinin ucundaymış gibi, ama uzun bir süre durakladı. Wendy onun yüzündeki duygu titreşimlerini izledi ve görünüşe göre Nic de kendi duygularını onunkilerle aynı şekilde anlıyordu. Bakınız: Bulunamadı.

"Griffith'le yeni tanıştım. Evini bize açmış ve kızgınlık dönemine girebilmem için bir yatak yapmış olsa da... Böyle bir şeyi kullanmaya hazır değilim." -Wendy başıyla ağzılıkları işaret etti- "Onunla *böyle* bir şey yapmaya hazır değilim."

Bedeninizi biriyle paylaşmak korkularınızı paylaşmaktan tamamen farklıydı. O kişiye bir güç veriyordu. Birçok insanın hak etmediği bir güç.

"Peki ya diğer ikisi?" Nic sordu. "Onlar hakkında ne hissediyorsun?"

Wendy kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu ve sırtını duvara yasladı. "Sanırım henüz kıızımadım çünkü onlar hakkında hala gerginim. Onlardan kötü hisler aldığımdan ya da kötü alfalar olduklarını düşündüğümünden değil... ama her zaman korkunç bir *ya olursa* düşüncesi var," diye itiraf etti kaşlarını çatarak, sözleri fısıltıyla. "Ya kızgınlık dönemine girdiysem ve kızgınlık döneminin dışındayken onları istediysen? Ya onlardan beni ısırmalarını isteseydim ve onlar da ısırırdı?" diye merak etti ve bir elini boynuna götürdü. İstemediği bir ısırık vardı. Sonsuza dek yaşamak zorunda kalacağı bir bağ. Bir tane daha istemiyordu.

Nic o kadar hızlı oturdu ki Wendy'nin başı döndü. "Wendy, bu alfalarla bu konuda endişelenmene hiç gerek yok. Onlarla tanıştın mı? Tate'in senin öcü olduğunu düşündüğüne eminim. Ama seksi bir tane."

Kıkırdadı, burnunu çekti ve gözlerini sildi. "Sen bir aptalsın."

"Biliyorum," diye kabul etti, tekrar ciddileştiklerinde gülümsemesi kızın kahkahasıyla birlikte soldu. "Eğer... eğer orada seninle olsaydım daha rahat eder miydin? Hiçbir şey olmadığından emin olmak için."

Nefesi kesildi. Nic güvendeydi. Olgun ve sorumluluk sahibiydi ve onu koruyabileceğini, koruyacağını kanıtlamıştı.

"Evet," diye nefes nefese kabul etti. "Evet. Bana göz olacağını biliyorum."

Gülümsemesi gururdan başka bir şey değildi. "Hiçbir şey olasılıkların dışında değil, kendinizi rahat hissetmeniz için ne gerekiyorsa yapabiliriz."

Burnunu çekerek güldü. "Ne yaptınız, gizli bir toplantı mı? Aşağı inceklerini nereden biliyorsunuz?"

Nic omuz silkti. "Sadece bana güven. Mekaniği daha sonra çözebiliriz."

Wendy, Nic'e doğru eğildi ve onun kendisini kucağına çekmesine izin verdi. Tam da istediği gibi. Nic onun saçlarını okşadı ve Wendy başını Nic'in omzuna koydu ve sadece... önemsendiğini hissetti.

Hayır, Wendy bunu kaybetmek istemiyordu. Nic'in gitmesine izin vermek istemiyordu. Gerekirse onun için Griffith'le savaşıacaktı. Şerefsiz.

"Dün gece döndüğünde Griffith gibi kokuyordun. Ne oldu peki?"

Nic onun altında kaskatı kesildi ve görünmez incileri tutuyormuş gibi yaparak arkasına yaslandı. "Nic! Onu öptün mü?"

"Hayır, o beni öptü!" diye itiraz etti, gözleri kocaman açılmıştı.

"Hah!" dedi Wendy ve parmağıyla yüzünü işaret etti. "!" Tekrar kucağına yerleşerek ona sıırıttı. "Peki bu seni nasıl hissettiriyor?"

Nic bakışlarını kıstı ama sorusu üzerinde düşünmüş gibiydi. Dudakları açıldı... ve kapandı. Açıldı-kapandı.

Çıkar ağzındaki baklayı!

"Çelişkili," dedi sonunda, uzun ve işkence dolu anlardan sonra.

Kadın bekledi ama adam detay vermedi. "Ve?" diye zorladı.

"Ugh!" Nic avuçlarının içlerini gözlerine bastırdı. "Dört yıl önceki kadar iyi öpüşüyor. Ve ilgilendiğini açıkça belli etti."

Wendy'nin kalbi küt küt atıyordu. Nic ve Griffith'i birlikte hayal ediyordu. İkisi de çok... uzun boylu ve kaslılardı ve Wendy'nin kendini kaptırmadan önce gerçekten durması gerekiyordu.

"Ama her şeyi bırakıp Griffith'in beni alıp götürmesine izin vereceğimi düşünmenizi istemiyorum-"

"Bu benim sözüm," diye ağzından kaçırdı. "Seni benden uzaklaştırmadığı sürece... konuşmalısın. Konuşmak istediğini biliyorum."

Bence en iyisi geçmişi hiç amamak." Konuşmak derken çok daha fazlasını kastediyordu.

Nic'in bakışları sabitti ama başını kaldırmayı reddederek kuşağına baktı. "Wendy, bu *seninle* ilgili. Ve ne olursa olsun, ben *senin* için buradayım. Ne istiyorsun?"

Sulu bakışlarını yukarı kaldırdı. "Sadece ikimizin de sonsuza dek mutlu olmasını istiyorum."

Bölüm 20

WENDY

"KNUCKLES NEREDE?" diye sordu ve merdivenlerin altından onun adını seslendi.

Ayaklarının yere *vuruş* sesleri, siyah-beyaz şekli merdivenlerin başında belirene kadar daha da arttı. Ona doğru miyavladı ve Wendy onu kucağına alana kadar merdivenlerden aşağı indirdi.

Başını kızın çenesine dayadı ve kızın kalbi her zaman olduğu gibi bu yaratık için de eridi. "Aç mısın?"

Olumlu bir miyavlama onun cevabıydı ve mutfağa dönmeden önce kıkırdadı. Nic ve Griff'in bakışları altında yanakları kızardı ve yüzünü kedinin kürküne gömdü.

"Onu buldum."

Mutfakta Nic ve Griffith'i ve sadece mama çıtırtılarının böldüğü garip bir sessizliği buldu.

Daisy yemeğini mideye indiriyordu ve Knuckles Daisy onu bırakana kadar kıpırdandı. Knuckles'ın paytak paytak yürüyerek Daisy'ninkinin yanına koyduğu kendi kâsesine gidip yemeğe dalmasını izledi.

Griffith, "Kalktığımda onu besleyecektim, ama bir programınız falan var mı bilmiyordum," diye açıkladı. "Sorun olur mu?"

Wendy ona bir el salladı. "Tabii ki öyle. Sizi kandırmasına izin vermeyin, o gerçekten iyi bir aktör. Sizi, onun gerçekten

daha önce tek bir mama bile yemedi. O da en ... kadar yaramaz..." "Sen mi?" Nic teklif etti.

Wendy ona ters ters baktı ve Griffith'in kıkırdaması arasında odayı geçip kendine bir tabak aldı. Arkasını dönene kadar sessizliğin yeniden çöktüğünü fark etmedi bile. Meyve ve aptalca mükemmel bir omlet tabağını süslüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu kaşlarını kaldırarak. "Diğer ikisi nerede?"

"Her şey ," diye konuştu Nic aynı anda Grif, "Hâlâ uyuyor," diye cevap verdi.

Bakışlarının buluşması, Nic'inkilerin Griffith'inkilerden uzaklaşması... Wendy buna bir an bile inanmadı. Çok sessizdi.

"Tamam," dedi heceleri uzatarak. "Griffith, bu öğleden sonra Nic'le birlikte araziye biraz keşfetsek olur mu?"

Griffith'in bakışları onu bırakıp Nic'e kaydı. Alfa bir şey söylemeden önce uzun bir an geçti. "Elbette, sadece kapıları arkanızdan kilitlediğinizden emin olun. Tavuklardan başka hayvanım yok ama onların ya da Daisy'nin dışarı çıkmasını istemiyorum."

"Anlaşıldı," dedi Nic. "Kahvaltıdan sonra yola çıkacağız."

"Teşekkür ederim," dedi Wendy sessizce ve elindeki kupayı alkışlarcasına ona doğru kaldırdı.

Başını salladıktan sonra tekrar sessizlik çöktü ve bakışları alfadan betaya gidip geldi.

Griffith'e "Nic harikaydı," dedi.

Nic, meyvelerinden bir parça daha koparmadan önce kaşlarını kaldırarak bakışlarını ona . *Kendi* tabağını *al* diyen bir bakışla tabağı ondan çekti. "Banyodaki kırık pencereyi bulduğum andan itibaren bile."

Wendy gülmemeye çalışırken Nic ısırıldığı lokmada boğuldu ve nefes borusunu temizlemek için göğsüne vurdu.

Nic, "İkimiz de bu şekilde bulmadığınızı biliyoruz," diye karşı çıktı. Yüzü pembeleşmişti ve nefes aldıktan sonra bir yudum kahvenin arkasına saklandı.

"Oh, hadi ama," diye alay etti. "Böyle bir şey yapacağımı mı düşünüyorsun?"

Nic tereddüt etmeden "Evet," diye yanıtladı.

Wendy suratını astı ama Nic kıs kıs gülünce gülümsemesi galip geldi. Alfa'nın bakışlarını aralarında gidip gelirken hissetti ve göğsü biraz gururla karıncalandı.

Evet, Nic ile aramızda bir şaka var. Bir bağlantı. sana.

Tabaklarının başına döndüler ve Wendy alfanın oldukça iyi bir aşçı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. "Bu gerçekten çok güzel, kahvaltı için teşekkürler," diye yorum yaptı.

Alfa başını salladı. "Her zaman bu kadar iyi değildi. Neyse ki iki yıl önce değil de şimdi kalacak bir yere ihtiyacın vardı." Kıkırdadı. "*Her şeyi* yaktım."

Wendy yüzünü buruşturdu. "Mutfakla aram pek iyi değildir, hiç olmadı."

Konuşma kesildi ve Wendy düşüncelerine döndü.

Başlangıçta, alfaların ideal bir ev omegası olma konusundaki eksikliklerini görmezden gelebileceklerini ummuştı.

Her şeyden çok yanmış yemeklerden payına düşeni servis etmişti, çünkü onu istedikleri tek yer ya mutfak ya da yuvaydı.

Şerefsizler.

"Fare?" Nic onu şimdiki zamana geri çekerek sordu.

Gözlerini kırıştırarak anıları derinlere itti ve önündeki tatlı betaya odaklandı.

"Öyle mi?"

"İyi misin?"

Onların önünde kendinden geçmiş olmalıydı. "Evet, ben iyiyim." Wendy onların dikkatini üzerinden çekmek istiyordu. "Peki Griffith, buraya kadar ne yapıyorsun? Sıkılmıyor musun?"

Griffith başını salladı. "Bu uzun zamandır gördüğüm en heyecanlı an. Genelde sadece bahçeyle ilgilenirim. Ortalığı toplarım. Daisy ile oynarım. İnternette sipariş edemeyeceğim bir şeye ihtiyacım olursa, nadiren de olsa kasabaya giderim ama bu bazen değdiğinden daha fazla oluyor."

Wendy tek başına yaşamayı hayal etmeye çalıştı. Hiçliğin ortasında. Etrafında kedisinden başka kimse olmadan. Teoride kulağa hiç de fena gelmiyordu.

"Vay canına, yani kimseyle konuşmak zorunda değilsin. Hiç mi?"

Griffith başını salladı. "İstemezsem olmaz. Zaten iletişimde olmak isteyeceğim pek fazla insan yok. Sessizliği seviyorum."

Nic başını salladı. "Burası gerçekten çok güzel. Şehir sesi yok."

Wendy kıkırdadı. "Eminim burayı seviyordursun, Nic. Meraklı komşular yok."

Nic gözlerini devirerek kıkırdadı ve dikkatini Griffith'e çevirdi. "Peşime takılan iki alfa benim komşularım. Onlar-"

"Çok komik," diye bitirdi Wendy. "Ayrılmadan önce onlarla birlikte kaldım ve *harikalar*. Gerçekten komik, biraz da aptallar. Ve çok iyilerdi. Hakikiler."

Wendy devam etmeden önce ağzını kapattı. Her an aşağıya inebilirlerdi.

"Sana bedava ot verdikleri için böyle söylüyorsun," diye takıldı

Nic. "Yalan. Bana bedava yemek de verdiler," diye karşılık verdi.

"Ah, doğru ya." Nic Griffith'e baktı ve tabakları işaret etti. "Evet Grif, bunu neyle beslediğine dikkat et yoksa burada kalabilir."

Wendy ağzı açık kaldı, bakışları betadan alfaya kaydı ve uzun bir süre Griffith'in karanlık bakışlarıyla karşılaştı.

İkisi de sessizce başlarını salladı.

Sanki.

İkisi de aynı betayı istiyordu ve muhtemelen oradayken onunla yapması gereken en fazla şey buydu.

"Orada dikkatli olun yoksa akşam yemeğinde ne yiyeceğinizi bulamazsınız," diye söylendi. "Radarda da bir fırtına var, o zamandan önce dönmeye çalış. Bir şeye ihtiyacınız olursa, ben buralarda olacağım." Grif başını sallayarak onlara veda etti ve tabağını yıkadıktan sonra mutfaktan ayrıldı.

Kapı çarparak kapandığında bir silah sesi kadar gürültülüydü ve Wendy sıçradı.

Nic kıkırdadı ve kız ona ters ters baktı. Beta, kupasının arkasına saklanarak kahvesinden uzun bir yudum aldı.

"O da neydi?" diye tısladı.

"Ne neydi?" Nic masumca yankılandı.

"Biliyor musun," diye suçladı gözlerini devirerek.

Nic kavunundan bir parça kopardı ve atalından çekerek onu inceledi. Wendy onun bakışlarını cesurca tutarak bekledi...

"Önemli bir şey değildi. Sadece henüz birbirimize ne söyleyeceğimizi bilmiyoruz."

Bakışlarını daraltarak Nic'i inceledi ve söyledikleriyle çelişen hiçbir şey bulamadı. Ne yüzü kızarmış, ne de yüzünü buruşturmuştu.

"Keşfetmeye hazır mısın?" diye sordu ve masadan kalktı. Lavaboya doğru ilerledi ve Wendy kahvaltısını Nic'in kışını görerek yedi.

Kadın sözlerini bitirdiğinde, adam yaptıkları bulaşıkları kurulamaya başlamıştı.

Wendy başını kaldırıp baktı ama ağzı kurudu. Nic'in kollarını sıvamış, ön kollarını ortaya çıkarmış ve bir bulaşık havlusuyla kuruluyordu.

Bu basit hareketin neden bu kadar seksi olduğunu bilmiyordu ama öyleydi. Tepkisini yutkunarak başını salladı. "Akşamı nasıl geçirdiğimize rağmen hâlâ yürüyebiliyorum."

Wendy soğuk hava için bavulunu hazırlamıştı ama *şehrin* soğuk havası için. Ve eşyalarının yarısı kendisi için seçtiği şeyler bile değildi.

Bu yüzden kimse onu bu *iftlikten* tasarım tenis ayakkabıları, kot pantolon ve kapının yanındaki raftan aldığı kapüşonlu bir tişörtle çıkmak zorunda kaldığı için suçlayamazdı. Arlo gibi kokuyordu ve hüzünlü bir gülümsemeye onun tanıdık kokusunu içine çekti. Bu sabah erkenden kalkmıştı ve eğer iki alfa öğleden sonrayı uyuyarak geçirmek istiyorsa, bu konuda onlarla daha sonra dalga geçmesi gerekecekti.

Nic birden fazla kez kıyafetine baktı ama Wendy hiç şikâyet etmeden soğuk havayı kucakladı.

Maceralarına başlarken verandada yürürken adımları yankılanıyordu.

"Ne kadar arazisi olduğunu biliyor musun?" Wendy çıkıntının ötesindeki ormana bakarak sordu.

Griffith'ten hoşlanmamasına rağmen, o bile tüm bu araziyi elinde tutmanın etkileyici olduğunu kabul etmek zorundaydı.

Arka planda tavuklar ciyaklıyordu ama o daha çok alfanın bitkileri örtmek için gösterdiği özene dikkat ediyordu.

sundurma boyunca, onları kıştan koruyor.

Nic onu verandadan çıkarıp arka tarafa götürürken ayaklarının altında yapraklar çıtırdadı. Burada ateşi buldular-

Griffith'in Nic'i öptüğü yer.

"Dün gece bizi mi gözetliyordun?" Nic sordu.

Gülümsemesi onun utanmasını engelledi. Belli ki aldırmamıştı, yoksa sormazdı.

"İsteyerek yapmadım. Sen yokken çok sıcak bastı, ben de camı kırdım. Sesleriniz çok yüksekti, bilirsiniz, her şeyin sessiz olduğunu düşünürsek." Yanakları kızardı. "İkiniz de konuşmayı kestiğinizde merak ettim." Nic bunun üzerine kaşlarını kaldırdı ve masum bir tavırla ellerini kaldırdı. "Dinle, ben kendimi adamıştım, tamam mı? O noktaya kadar her şeyi duymuştum, bu yüzden sonunu da duymalıyım. Beni böyle bir uçuşumun kenarında bırakamazdın."

Doğrulup pencereden dışarı baktı ve ateşin ışığında Griffith'in Nic'i bankın üzerine oturtup dudaklarını birbirine kenetlediğini seçebildi.

Bu biraz... Tamam, Griffith'in Nic'in üzerinde yükselmesi biraz ateşliydi. Peki ya bu onu biraz kızdırmış ve rahatsız etmişse? Bunun bir anlamı yoktu.

Ezeli düşmanından cinsel olarak etkilenmiş olabilir. Kötüler her zaman seksiydi, değil mi?

"Yani evet, teknik olarak casusluk yapıyordum. Ama bu bir kazaydı."

"Hı-hı," diye mırıldandı Nic ve ellerini kavuşturdu.

Onunla birlikte yürürken dudakları gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Evin arkasında tavuklar vardı ve onlar yaklaştıkça gıdıklamaları kreşendo yapıyordu.

Wendy onların birbirlerini gagalamalarını ve çarpışmalarını izlerken sıırıttı.

"Tavukların hep sevimli olduğunu düşünmüşümdür. Şu küçük yüzlerine bakın!" diye heyecanla tısladı. Eliyle işaret etti ve parmağı bir çift tavuğu gösterdi.

Biri yerdeki bir şeyi gagalamaya çalışıyor, diğeri ise her seferinde yoluna çıkıyordu. Sonunda, ilk tavuk ikincisini gagaladı ve Wendy güldü.

"Baksanıza, sanki bu ikisi didişiyor," diye işaret etti. Nic kıkırdadı. "Sana birini hatırlattı mı?"

Wendy'nin sırtışı parladı. "Sence Arlo ve Tate şu anda ne yapıyorlardır?"

Nic ona baktı. "Dün geceki sikiş festivalinin yorgunluğunu atıyorlar."

Wendy onun cevabına güldü, karnındaki sıkışmayı görmezden geldi ve onları yeni bir alana götürmeye başlarken onu takip etti. Griffith'i, aslında bir dizi yükseltilmiş bahçe yatağı olan bahçede gördü. Her şey... sadece Griffith'in bildiğinden emin olduğu bir şekilde düzensiz bir şekilde düzenlenmişti. Bazıları tıpkı ön taraftaki yataklar gibi plastikle kaplıydı.

Sebzeler için bir emir varsa bile Wendy bunu göremedi.

Ama Griffith'in elinde eldivenler ve aletlerle yataklarıyla ilgilendiğini görebiliyordu. Gri bir bere ile fanila, kot pantolon ve bot giymişti. Alfa ceket bile giymemişti.

Onlara dönmedi ve Wendy de araya girmek istemedi. Esasen, arazideki bu sevimli yürüyüşün Griffith'in değil, Nic'le kendisinin macerası olmasını istiyordu.

Neden onlar hakkında bu kadar garip davranıyordu ki? Kendisine gözlerini devirebilseydi, devirirdi. Böyle davranmasının hiçbir nedeni yoktu-

Oh.

Duh.

Bu davranışı daha önce de duymuştu. Sahiplenici bir omega olmanın bir parçasıydı.

Bu onun için garip bir şekilde yeniydi. Sterling Sürüsü'nün etrafındaki aşırı farkındalığı daha önce hiç hissetmemişti.

Omega'sının Nic ve Griffith'in birlikte olması fikrine alışması gerekecekti. Mutluluk için ikinci bir şansı hak eden biri varsa, o da Nic'ti.

Sinirli bir iç çekiş yutarak bahçenin önünden geçti ve yoluna devam etti.

Nic, "Buraya çok şey kattı," diye yorum yaptı.

Wendy şaşkınlıkla ona baktı. "Buraya mı geldin?"

Nic başını salladı, yanakları kızarmıştı. "*Uzun* zaman önce beni buraya getirdi. Burası eskiden amcasının arazisiydi ve o da Griffith'e bıraktı. Eskiden sadece çıplak kemikler vardı. Bunların hiçbirisi burada yoktu," dedi ve eliyle bahçe yataklarını gösterdi. "Griffith burayı miras aldıktan sonra buraya taşınmayı ve burayı temizlemeyi planlıyordu. Sonunda bunu yapabildiğine sevindim."

"Sonunda mı?" diye sordu. "Bunu sana söyleten ne?"

Nic yutkundu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Uhm... Sanırım bu benim anlatabileceğim bir hikâye değil. Sadece onun için her şeyin yolunda gitmesine sevindim, hepsi bu."

Bavulları açacak çok şey vardı ama Nic, Wendy bavulları karıştırabilsin diye kilitleri açmayı reddetti. Güzel.

Eninde sonunda ondan öğrenecekti. Şu anda bilmek zorunda değildi.

"Tam ," dedi Nic, sol taraftaki ağaç sırasındaki bir yarığı göstererek, "küçük bir dere var. Nereye gittiğinden emin değilim ama gerçekten çok güzel."

Wendy . "Hadi gidip görelim!" diye ısrar etti.

Yapraklar ve sopalar çıtırdayıp çatırdıyor, kuşları ürkütüp telaşlandırıyor. Onlar içeri girdiğinde orman canlandı, vahşi yaşam insanları izlemek için daha güvenli yerlere kaçıştı.

Adımlarına dikkat eden Wendy, ağaç kökleri, çukurlar ve ormanın diğer küçük engelleri arasında dikkatle ilerledi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye sordu şüpheyle. "Elbette biliyorum. Burası. Bir yerde," dedi Nic.

Wendy gözlerini kısarak betaya bakmak için bakışlarını yerden kaldırdı ama bunu yanlış zamanda yaptı. Ayağı bir köke çarptı ve ağırlığı dengesini bozarak onu öne doğru savurunca nefesi kesildi.

Güçlü bir kol beline dolandı ve onu düşüşünün ortasında yakaladı.

"Lütfen seni topallayarak buradan çıkarmak zorunda bırakma beni. Ormanda," diye yalvardı Nic.

Wendy, Nic'in sıcaklığı ve yumuşak kokusuyla çevrili nefesini tuttu. "Deneyeceğim," diye mırıldandı.

Nic onu bıraktığında elini bırakmadı ve o da gülümsemesini gizlemeye çalıştı.

Nic'in yanında kendini liseli kızlar gibi hissediyordu,
ne ? Sıcaktan olmalıydı, onunla dalga geçiyordu.

Ama bu, yürüyüşlerine devam ederlerken Nic'in eline yapışmasına engel olmadı.

Sadece bir dakika sonra damlayan suyun sesi onlara ulaştı ve Nic zaferle eliyle işaret etti. "Sana söylemiştim. Buralarda bir yerde olduğunu biliyordum."

Güneş, kimi çıplak, kimi soğuğun ortasında yeşil yapraklarını inatla koruyan cılız ağaçların arasından ışıldıyordu. Işık suya vuruyor, küçük bir dere halinde güneye doğru akarken suyu parlatıyordu. Hemen yanında, yılların ihmalıyla uzun süre çürümüş, devrilmiş bir ağaç duruyordu.

"O zamanlar burada, romantik derenin kenarında bir sürü gizli öpücük paylaştınız mı?" Wendy sormadan edemedi ve bu kadar acı bir şekilde ortaya çıkmasını istememişti. Gerçekten merak ediyordu. İlişkileri ne kadar derine gitmişti?

Parmakları onun gölgesini çizmek ve dudaklarını kendi dudaklarına çekmek için kaşınıyordu. Güzel suyun kenarında romantik bir öpücük istiyordu ama bunu asla söylemeyecekti.

Teknik olarak Nic'i önce Griffith bulmuştu, bu da alfanın onun üzerinde zaten hak iddia ettiğini düşündürüyordu ki bu çok saçma bir düşünceydi. Ama bunu Wendy'nin beynine anlatmaya çalışın.

Sessiz bir iç çekişle suya doğru döndü ve güneşin kayaların ve dalların üzerinden sıçrayan suyun yüzeyindeki ışıltısını izledi. Belki ayak bileği derinliğindeydi ama Wendy bunu test edecek kişi olmayacaktı, bu soğuk havada olmazdı-

Nic bir elini kızın boynunun arkasına doladı, onu kendine doğru çekti ve başını kızınkine indirdi. Dudakları dokunulduğunda soğuktan ama hemen ısındı. Wendy onun öpücüğü karşısında dudaklarını araladı.

Ellerini onun kazağına sokarak daha da yaklaştı ve ağızları birbirine değerken onun sıcaklığını içine çekti.

Dudakları birbirinden ayrıldığında, aceleyle aldıkları nefeslerden bulutlar dökülürken Nic sırıttı.

"Dere kenarında romantik bir öpücük istiyor gibiydin."

Wendy gözlerini devirdi ama dudaklarını kıvrıran gülümsemeye olamadı. "Öyle mi? Nasıl tahmin ettin?"

Nic kıkırdadı, kızın elinden tuttu ve onu ormana doğru çekti.

"Burada eskiden içinde eski arabalar olan bir tarla var. Onlardan birine binebiliriz." Omzunun üzerinden baktı ve kaşlarını ona doğru salladı.

"Eğer vajinama bir örümcek girerse, dava açarım."

"Ne?" Nic'in ağzı açık kaldı ve ormanın ortasında durdu.

Wendy onun yanından geçti.

"Neden aklına ilk gelen yer orası oluyor?" diye seslendi ona, şaşkınlıkla.

Wendy omuz silkti ve yürümeye devam etti.

Bölüm 21

NIC

Buraya geldiğinden beri geçen birkaç yıl içinde orman çok büyümüştü. Bu kadar kısa bu kadar çok şeyin değişebileceğini düşünmemişti ama doğa ve diğer şeyler ona aksini öğretmişti.

"Adımına dikkat et," diye uyardı ve ince bir ağaç dalını yolundan çekti.

"Görüyorum, görüyorum," diye yanıtladı Wendy ve yerdeki deliğin üzerine çıktı. "orada ne var?" diye sordu.

Nic izledim onu yarış uzakta itibaren ve delik ve kıkırdadı. "Muhtemelen bizimle ilgilenen bir şey yoktur. Haydi," diye ısrar etti.

"Beni ormanda öldürüp cesedimi gömdüğünüz yer burası mı? Aman Tanrım, Griffith bir seri katil mi? Cesetlerin üzerinde mi yürüyoruz?"

Boğazını temizleyen Nic, kız birkaç tuhaf senaryo daha ortaya atarken bekledi. "İşin bitti mi?" diye sordu.

Wendy başıyla onayladı. "Onu benden daha iyi . Sence nereye gömülmüşlerdir?"

Onun yüzündeki sırıtışı gördü ve başını salladı. "Griffith'ten pek hoşlanmadığını iddia eden biri için ondan fazla bahsediyorsun."

Kazandığı bakışlar bu yoruma değmeyebilirdi.

"Beni suçlayabilir misin? Onun evinde kalıyorum, biraz meraklı olmaya hakkım yok mu? Birini merak edebilirim ama yine de ondan hoşlanmayabilirim."

Nic, "," diye mırıldandı.

Wendy ofladı ve tekrar konuşarak gülümsemesini gizledi. "Bana sorabilirsin. Eğer sana rahatlıkla söyleyebileceğim bir şeyse... Söylerim."

"Nasıl tanıştınız?" diye sordu hevesle.

Geçmiş, geride bıraktığı yeraltını gündeme getirmek istiyor muydu? Hayır. Ama Wendy için.

"Sana bunu söylemeden önce bilmeni isterim ki artık geçmişimden kimseyle ilişki kurmuyorum. Griffith ve ara sıra eski bir arkadaşım hariç, o da yakın zamanda toparlandı ama-"

"Sen neden bahsediyorsun?" diye sordu Wendy. Önüne çıkan bir dalı itti ve ona baktı.

"Eskiden yeraltı dövüşçüleri üzerine bahis oynardım," diye ağzından kaçırdı ve durakladı. Botunun altında bir yaprak çıtırdadı ve ani sessizlikte ne kadar gürültülü görüldüğü için bir patlama da olabilirdi.

"Sen mi yaptın?" Wendy sordu. "Ne kadar yakın zamanda?"

"İki yıldan biraz fazla bir süre önce her şeyi geride bıraktım." "Neden?"

Nic yüzünü buruşturdu ve bir elini saçlarında gezdirdi. "Önce ben geri döneyim. Uhm..." Düşüncelerini toparlamaya, Wendy'ye gerçeği anlatırken bunları mantıklı bir zaman çizelgesi halinde düzenlemeye çalıştı.

Ağaçların arasındaki başka bir mola yerine doğru yürümeye devam ettiler. Nic kırmızı bir ışık gördü ve adımlarını hızlandırdı.

"Griffith'le dövüşlerde tanıştım."

Wendy'nin dikkatli ifadesi karşısında kendini düzeltmekte gecikmedi. "Ringde değil, ben bir dövüşçü değildim. Ama Griffith öyleydi. Ve o..."

Çok güzeldi. Kirli, sert ışıklar bir şekilde teninde parılıyordu ve yüzündeki sert ifade bir maskeydi. Ve Nic hemen ona çekilmişti. Maskenin *altındaki* iri yarı alfabayı tanımak istemişti.

Ve çarşafın arasında.

"Biz kötü insanlar değiliz. Sadece kolay paraydı ve Griffith *gerçekten* iyi bir dövüşçüydü. Hiçbir şekilde mükemmel değildi ama on dokuz yaşındaydı. Hiçbir dövüşçü öyle değildir."

Wendy mırıldandı. "Pratik yapması için bir spor salonunuzun olması iyi bir şey, değil mi? Yoksa henüz sahip değil miydiniz?"

"Mülkiyetin bana devredilmesi sürecindeydim. Babamındı ve ettiğinde ben aldım."

Bir betaya vermekten pek mutlu olmasa da, başka çocuğu yoktu, Nic'ten başka seçeneği de yoktu. Son çare.

"Hangi hattı kullandın?" Wendy sordu ama sonra durakladı. "Bak! "

Wendy son ağaç dizisine doğru ilerledi ve- durakladı.

Sadece boş bir tarlaydı. "Bütün arabalar nereye gitti?" diye sordu yüksek sesle.

Grif burayı gerçekten temizlemişti, aferin ona.

"Hâlâ çok güzel. Bahse girerim yıldızlar geceleri *harika* görünüyordur," dedi Wendy.

Tarlaya doğru koştu ve bir daire çizerek döndü, uzun saçları arkasından akıyordu. Öğleden sonra güneşinde sanki... parıldıyordu.

Gerçekçi olmak gerekirse, muhtemelen çimenlerin üzerindeki çiy ya da kırığıdır, ama her iki durumda da... büyülü doğru kelime gibi görünüyordu.

Nic kollarını kavuşturup sağındaki ağaç yaslandı ve sadece izledi.

Wendy güldü ve çimlerin üzerine yığılmadan önce döndü. "Wendy, hayır!" Nic inledi. "Islanacaksın!"

"Evet, öyleyim," diye karşılık verdi ona. "Şimdi buraya gel ve bunu kanıtla."

Nic ona yaklaşırken kıkırdayarak başını salladı. "Çimler ıslak. Şimdi de kotun ıslandı ve üşüyeceksin."

Kaşlarını sallayarak ona doğru uzandı ve ellerini kavradı. "Beni ısıtırsan olmaz."

Nic onun ellerini kendi ellerine kenetledi ama onu ıslak çimenlere kadar takip etmek yerine tüm gücüyle çekti.

Yukarı doğru uçarken çığlık attı ve Nic onu kolayca yakaladı, kolları beline dolandı. O kadar yakındılar ki, Nic onun nefes alışını duydu ve ayakları yere değene kadar onu yavaşça indirdi.

"Geri dönmeliyiz. Başka bir gün, belki daha sıcak giysiler almak için kasabaya gittikten sonra geri gelebiliriz."

Wendy sızlandı, adam onu uzaklaştırmaya çalışırken ayaklarını sürükledi. "Beni çıplak bırakmayı daha da zorlaştırıyorsun."

Nic güldü ve sonunda onunla birlikte yürümeye başlayan kızın elini tuttu.

Yürürken etraflarında doğa cıvıldıyor ve sessizlik güzeldi. Ama onlar konuşmuyorlar mıydı-

"Griffith'e karşı kullandığın ilk cümle neydi? Yoksa o mu seni seçti?" Wendy sordu.

Nic beynini zorladı ve hiçbir şey bulamadı ama... "Gerçekten hatırlayamıyorum. Tek hatırladığım çok gergin olduğum, biraz da tahrik olduğum ve bir şekilde numarasını aldığım. Sanırım ona ilk yaklaşan bendim."

"Cesur beta," diye alay etti Wendy.

"Hepsi sıvı cesaretiydi. Keşke istediği şeyin peşinden gidecek türden adam olsaydım ama genç ve beceriksizdim. Bu yüzden ona mesaj bile atmadım."

Nic de Stellan'ın peşinden gitmemiştii ve şimdi omega'ya bakın.

Bir sürüsü vardı ve çocukluk aşkıyla yeniden bir araya

gelmişti. "Nic!" Wendy azarladı. "Neden olmasın?"

Omuz silkti. "Sadece gergindim."

Bu yetersiz bir ifadeydi. Ona göre, böyle bir alfa istediği omega'nın peşinden gidebilecekken neden bir beta istesin ki?

Nic başını sallayarak hikâyeye devam etti ve dikkatleri kendi üzerinden çekti.

"Dövüşlerde birbirimizi gördüğümüzde bir süre flört ettik. Bir dövüşten sonra ona çıkma teklif edecek cesareti toplamam aylarımı aldı. Belki galibiyetin verdiği adrenalini yardımcı olmuştur ama..." Yanakları kızardı.

"Sonunda düzüştün mü?" Wendy tedarik etti.

Nic başını salladı, yanaklarından buhar çıkıp çıkmadığını merak ediyordu. "Temel olarak. Ondan sonra gelişigüzel çıkmaya başladık. Spor salonuna gelmeye başladı, ben de antrenman yapmasına yardım ediyordum. Eğlenceliydi."

"Ama?"

"Gerçekten ciddileşti ve ikimiz de hatalar yaptık. Şimdi buradayız," diyerek tedbirli davrandı.

"Oh, *hadi* ama." Wendy inledi. "Beni böyle asılı bırakamazsın!"

Nic içini çekti ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Bunun hakkında konuşmak zor," diye itiraf etti Nic. "Hâlâ çok pişmanım ama artık bu konuda yapabileceğim bir şey yok. Sanırım en zor kısmı da bu. Beklemekten başka yapabileceğim bir şey olmadığını bilmek ve-"

"Nic, hikayenin büyük bir kısmını kaçırıyorum. Beni sinirlendiriyorsun."

"Grif bir yeraltı savaşıydı." Nic nefes verdi. "Ve ikimiz de riskleri bilsek de, bunu hiç düşünmedik. Aylar boyunca sadece biz, ring ve kazançlar vardı. *Güzeldi*." O ve Griffith ayrılmaz bir ikili olmuşlardı. Birlikte antrenman yapıyor, birlikte yemek yiyor, sık sık geceleri birlikte geçiriyor ve dövüşlere birlikte gidiyorlardı-

"Ne oldu?" diye itti.

Nic onun yanında yürüdü, hikâyeyi anlatırken dalları onun yolundan çekti. "Ringe çıktığında tüm gözler onun üzerinde olurdu. Kendini beğenmiş olmayan bir özgüven yayardı ama bu diğer rakipleri gererdi. Griffith gerçekten yetenekli bir dövüşçüydü. Ama... yeraltı dövüşleri hâlâ yasadışı."

Endişe sarmaşıkları midesine doğru kıvrıldı ve bir sonraki adımdan korkarak elini adamın pazusuna doladı.

"Bir gece polis geldi, hepimizi dağıttı. Kaçtık. Griffith ve ben saklandık. Çok iyi bir yer değildi, bazı depo konteynerlerinin arkasındaydı ama polisler tüm bölgeyi arıyordu."

Nic, Wendy'nin göğsündeki ağırlıkla eşleştğini hayal ettiği bir iç çekti.

"Yakınıımızdaki çitte bir gedik vardı. Griffith bunu fark etti, ben de ona şansını deneyip kaçmasını söyledim. Birimizin saklanma şansı ikimizinkinden daha yüksekti." Nic bütün geceyi yeniden görebiliyordu. Saklandıkları sırada Grif'in yüzünde parlayan mavi ve kırmızı ışıklar.

Nic dişlerini birbirine geçirdi, pişmanlık hâlâ her şeyin ters gittiği günkü kadar güçlüydü.

"Bunun yerine Griffith beni öptü, 'Görüşürüz' dedi ve polislerin dikkatini dağıtmak önlerine çıktı. O sırada

Tutuklandım, çitlerden gizlice geçtim ve dışarı çıktım," diye itiraf etti, gözleri hayal kırıklığıyla kapandı. "O *aptal* salak. İkimiz de o çitten geçebilirdik." Muhtemelen.

Nic de en az Grif kadar biliyordu ki, çit ikisinin de kaçması için çok fazla gürültü çıkarırdı. Biri mutlaka yakalanırdı. Griffith kelepçelenen kişinin Nic olmadığından emin olmuştu.

"Nic," diye nefes nefese kaldı Wendy, ona bakıyordu. Ne zaman durmuştu?

Tekrar yürümeye başladı. "O tutuklatmakla meşgulken, ben çitlerden sıvışıp kaçtım. Grif bu yüzden üç yıl hapse mahkûm . Benim için."

"Nic... bu doğru. Tamamen. Romantik," diye nefes aldı

Wendy. Nic başını çevirip ona baktı. "Ne?"

Wendy omuz silkerek, "Senin için kendini feda etti," diye düşündü. "Bu oldukça romantik."

Nic bile romantizmi bulamazdı, çünkü suçluluk duygusuna çok fazla kapılmıştı.

"Her neyse, tüm bunlar Griff ve benim kendi yollarımıza gittiğimizi söylemek içindi. Sonu... zor oldu."

"O sonra konuştunuz mu?"

Nic içini çekti ve kollarını havaya kaldırdı. "İşte orada gerçekten çuvalladım. Yıllar önce, serbest bırakıldığında onu kapıda karşılayacağım konusunda anlaşmıştık. Oraya arabayla gittim."

Wendy bunun nereye biliyordu. "Oh, Nic," diye fısıldadı.

"Evet. Orada oturdum ve bir süre ona baktım. O da beni bekledi. Ama kendimi dışarı çıkmaya ve oraya gitmeye zorlayamadım, anlıyor musun?"

"Neden olmasın?" diye sordu sessizce.

Nic üzgündü. Kokusundan, omuzlarındaki gerginlikten ve vücudundaki sertlikten anlaşılıyordu. Ve Wendy betasının endişelerini yatıştırmaktan başka bir şey istemiyordu.

Bekle. Onun betası mı?

Wendy'nin kalbi göğsünde küçük bir sıçrama yaptı. "Çünkü..."

Nic ona içini döküyordu, düşüncelerini daha sonra inceleyebilirdi.

"Hayatını çoktan mahvetmiştim. Benim yüzümden üç yılını parmaklıklar ardında kaybetti. Bundan sonra nasıl ortaya çıkıp benimle devam etmesini bekleyebilirdim? Bu onun için adil değildi. Boş bir sayfa açarak yeniden başlama şansını hak ediyordu. Ben orada olup her şeyi berbat etmeden."

Söylediği her kelimedede Wendy'nin kalbi biraz daha acıyordu.

"Griffith senin için çok şey ifade ediyordu, değil mi?"

"Bu çok karmaşık bir durum olmaya başladı," diye mırıldandı. Wendy,

"Çünkü o senin için hâlâ çok şey ifade ediyor," diye tahmin etti.

Nic cevap vermedi, bu da ihtiyacı olan onaylamaydı. Griffith'in bakışlarında bunu görebiliyordu. Nic neden alfayı geri istemesin ki?

Wendy bile onun yakışıklı ve güçlü olduğunu kabul edebilirdi. Gözleri de güzeldi-

Yanlış yola saptığını kendine hatırlattı.

"Sana sahip değilim, Nic," diye açıkladı. "Başkalarına karşı bir şeyler hissetmeye hakkın var. Griffith'le olan geçmişin ne kadar uzun ve karışık? Eğer istemiyorsan bunu inkâr etmeni beklemiyorum."

"Ne istediğimi bile bilmiyorum." Nic iç çekti.

"Bu, bunca yıl sonra bile yardım için ona gittiğin gerçeğini değiştirmiyor. Ve sen aradığında telefonu açmasını da engellemedi," diye belirtti Wendy. "Ne kadar karşı çıkarsan çık, orada bir şeyler olduğunu biliyorsun."

Nic ona baktı. "Onu istiyor musun, istemiyor musun?"

Wendy onun bakışlarıyla karşılaştı ve sırtıttı. "Seni kim mutlu edecekse onu öpmeni istiyorum, yeter ki ben de seni mutlu edebileyim."

Nic onun elini sıktı ve onları geldikleri yöne doğru yönlendirdi. "Madem biraz paylaştım... neden bana saklandığımız şu alfalardan bahsetmiyorsun?"

Bölüm 22

WENDY

Bir örümcek ağını temizlemek için önüne geçen Nic'in sırtına baktı.

"Her şeyden önce, nasıl bu kadar açık olmaya ve bu kadar çok şey paylaşmaya ve hikayemi sormadan *önce* örümcek ağlarını yoldan çekmeye cesaret ediyorsun?" Şimdi pratikte ona anlatmak *zorundaydı*. Quid pro quo ya da onun gibi bir şey.

Wendy dalın altından geçti ve diğer tarafta küçük bir sıçrama yaptı. Umarım bu, sekiz bacaklı arkadaşlarını peşine takılmaktan caydırırdı.

"Bana söylemek zorunda değilsin," diye onu rahatlattı. "Ben de merak ediyorum."

" değil," diye söz verdi, kelimeyi sızlanarak uzatarak. "Sana söylemek istemeseydim, söylemezdim."

"Onlarla nerede tanıştın?" diye sordu.

Wendy en iyisinin en baştan başlamak olduğunu düşündü.

Güzel. "Üniversite."

Nic'in ağzı açık kaldı.

"Biliyorum, biliyorum," diye inledi ve elini onun elinden çekerek havada salladı. Belki de Nic burada yokmuş gibi davranırsa tüm bunları yüksek sesle söylemek daha kolay olacaktı. "Ben, bir omega, nasıl oldu da güzel kokan ama boktan kişilikleri olan bir sürü seçtim?"

Nic omuz silkti. "Omegalar hakkında pek bir şey bilmiyorum, o yüzden size bu konuda yardımcı olamam."

Wendy bu kötü şey için cesaretini topladı ve gözlerini ayaklarından ayırmadan ellerini birbirine kenetledi.

"Çok şanslı olduğumu sanıyordum," diye açıkladı sessiz ve acı bir kahkaha atarak. "Onlar kampüsün altın çocuklarıydı, biliyorsun. Herkes onları severdi ve okuldaki her omega ve beta onlarla birlikte olmaya çalışırdı. Ama onlar *benimle* ilgileniyorlardı."

Titredi ama bunun soğukla bir ilgisi yoktu. "Mezun olana kadar üzerime titrediler, sonra da gelip beni sürü olma zamanının geldiğine ikna ettiler."

"Ne ile mezun oldun?" Nic sordu.

Wendy kaşlarını çattı. Şimdi bunu yüksek sesle söylediği için kulağa çok aptalca geliyordu. Neden bu şimdiye en büyük kırmızı bayrak değildi, neden bunu görmezden gelmişti? "Ben... mezun olamadım. Benden birkaç yıl ilerideydiler ve mükemmel bir sürü olacaklarsa hiçbir omega'larının çalışmasına gerek olmadığına beni ikna ettiler. Ya da okula gitmesine." Wendy başını salladı. "Gerçekte kim olduklarını bildiğim için kendimi çok aptal hissediyorum. Ama konuştuğum her kız benim dünyadaki en şanslı kişi olduğumu iddia ediyordu. Ve kampüsteki herkes onların eşi olmak istiyorsa, kesinlikle mükemmel alfalardı, değil mi? Grafik tasarımcı olacaktım. Yani, arkalarından gizlice dolaştım ve elimden geldiğince çalıştım. Ama bu sadece bir hobi."

Güneş bir bulutun arkasına dalıp kış karanlığındaki ormanı daha da gölgeler içinde bırakırken yokuş çıkmaya başladılar. "Çok iyilerdi, Nic. Beni kandırdılar."

Nic ona yaklaştı ve elini sırtının alt kısmına koydu. Bunun yerine arkasına uzandı ve elini bir cankurtaran halatı gibi kavrayıp parmaklarını birbirine doladı. "Hayır demek için gerçek bir nedenim yoktu. Kampüste onlarla takılmayı seviyordum, güzel kokuyorlardı... iyiydiler." Wendynin nefesi titreyerek kesildi. "Zamanı geldiğinde, ben sadece... evet dedim. Böylece kızının mükemmel sürüyü bulmasından gurur duyan babamla aynı apartmandan çıkabildim."

Nic bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Kahretsin," diye mırıldandı. "Sormamın sakıncası yoksa, baban şimdi nerede? Neden ona gitmedin?"

Yere doğru hüzünle gülümsedi. "Geçen yıl öldü."

Böylece onu Sterling Sürüsü'yle baş başa bıraktı... sonsuza dek. Küçük, çok küçük bir parçası her zaman babasının satır aralarını görebileceğini ummuştu.

Hiç yapmadı.

Ölmek, onun son umut ışığını da elinden almak, *onu* yalnız bırakmasının intikamı mıydı?

Annesi onu doğururken öldüğünden beri elinde kalan tek şey Wendy'ydi.

Bunu merak etmek bencillik miydi?

Nic elini yüzünde gezdirdi. "Kahretsin, Wendy. Özür dilerim." "Ben de öyle," diye itiraf etti. "Keşke..."

Ne diledi? Onlarla hiç tanışmamış olmayı mı? Farklı seçimler yapmış olmayı mı?

Neyi farklı yapabilirdi? Şimdi ne yaptığını bilmeden?

"Şehirde küçük bir kasaba kıızıydım. Üniversitedeydim. Hayır dersem kendimi aptal gibi hissederdim, sanki bu şansı bir daha asla yakalayamayacakmışım gibi, anlıyor musun? Beni bir alfa olan babam yetiştirdiği için omega merkezinin nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu, benim de yoktu. Kampüs umut dolu alfalarla dolup taşarken neden buna ihtiyacım olsun ki? Annemin babamla tanışması gibi ben de alfalarımla organik olarak tanışmak istiyordum. Onlarla bir koku tanışmak istemedim."

Nic onun elini sıkı ve ne diyeceğini bilemediğini anladı. Bir omega travmasını onun üzerine yıkarken kim ne derdi ki?

"Bu dolandırıcılığı ne kadar zamandır planladıklarını bilmiyorum. Öyle hissettiriyor, anlıyor musun? Uzun bir dolandırıcılık. Aileden gelen paraları vardı, bu yüzden hiçbir şeye ihtiyaçları yoktu. Evleri muhteşemdi ve sahip oldukları yuva çok ışıltılıydı. Ama bunların hepsi bir gösteriydi. Altındaki çirkinliği saklamak için bir maske."

İçini çekti ve uzun saçlarını yüzünden uzaklaştırmak için elini Nic'inkinden çekti. Saçlarını atkuyruğu şeklinde bağlarken elleri ustalıkla çalışıyor, zihni sürü hayatının zaman çizelgesini izliyordu.

Wendy sesinde ekşi bir tonla devam etti. "Kişilikleri kokuları ya da evleri kadar güzel değildi. Onlar sadece..." Wendy doğru kelimeleri ararken dudağını ısırıp ve

yerdeki k  klerden ka  ındı. "Duvarlardaki t  m tablolar kadar m  kemm  l olmamı istediler. Ve ben bunu   ok ge   olana kadar g  remedim."

"Nasıl yani?" Nic sordu. "Ne oldu?"

"Onlar i   adamı, yani nasıl satı   yapacaklarını biliyorlar. Ve kendilerini satma konusunda ger  ekten iyidiler. Bana kur yaparken m  kemm  l beyefendilerdi ve benimle ilgili her   eyi seviyor gibiydiler. Hatta..." Wendy ka  larını   atarak devam etti.

"  imdi onlarla birlikte olmadı  ım i  in, bana ipucu vermesi gereken   eyleri *hatırlamaya* devam ediyorum. Asla izin vermemem gereken   eyler. O pislikler beni daha ilk g  nden kandırmı  lar." Alaycı bir ifadeyle ba  ını salladı. "Benim sevilmesi zor yanlarımı seviyorlarmı   gibi g  sterdiler. Ama onlara bir sonraki adımı atmaya hazır oldu  umu s  yledi  im anda, beni m  kemm  l eve soktuklarında ve arkamdaki kilit tıklandı  ında, bir   eylerin yanı  ı oldu  unu anladım."

Nic onu o kadar hızlı durdurdu ki irkildi. "Wendy. Onlar..."

Bir anda ba  ı tekrar yata  a bastırıldı ve di  ler boynunu ısırırken acısı daha da arttı.

Ba  ını salladı ve zihnindeki g  r  nt  y   sildi ve bo  azını temizledi. "Hayır. Benim iste  im dı  ında aldıkları tek   ey ba  dı."

Wendy y  r  meye devam etti, yanakları kardiyo ile ilgisi olmayan bir   ey y  z  nden kızarmı  tı. "O s  r   asla bir omega istemedi. Beyaz   itli resimlerini tamamlamak i  in giydirebilecekleri ve i   etkinliklerine g  t  rebilecekleri bir bebek istiyorlardı. Ve daha azı..." Ellerini havada sallayarak bunu tarif edecek bir kelime aradı. "Kıyafetlerimi attılar ve yerine 'alfa onaylı bir gardırop' koydular. Onların istedi  i gibi giyinmedi  im s  rece evden . Beni kuaf  re g  t  rd  ler ama sadece istedikleri gibi   ekillendirebilmek i  in. Ve neredeyse... neredeyse Knuckles'ı do  urmama izin vermeyeceklerdi."

Onlar y  r  rken a  a  lara baktı, iskelet gibi elleri g  ky  z  ne uzanıyordu. Titreyerek ellerini i  ine   ekti.

Kapüşonlunun kolları, her an daha da soğuyormuş gibi görünen rüzgârdan saklanıyordu.

Buraya kadar gelebilmesinin tek sebebi muhtemelen o kedi idi. Ona bakmak ve o aptal, tombul kucak böceğine sahip olmak ona alfaların ne istediğiyle hiçbir ilgisi olmayan bir amaç veriyordu.

Knuckles onun özgürlüğü tattığı ilk andı. Oradan çıkması gerektiğini fark ettiği ilk andı. Ama nasıl?

Nic onun elini sıktı, o da Nic'elini sıktı. Kalbi hızla çarpıyordu ve yanakları kızarmıştı ama devam etmek istiyordu.

"Bana ısırdıktan bahset," dedi Nic, sesi bir şekilde paniğini yatıştırıyordu. Bu ona odaklanacak bir şey verdi ve bir başlangıç yeri bulmaya çalışırken dalların arasından geçmesine yardım etmesine izin verdi.

"Onlara hakkını vermeliyim, sabırlıydılar. Yani, bana düzgün bir şekilde kur yaptılar, beni taşınmaya ve sonra da sürülerine katılmaya ikna ettiler. Onlarla bağ kurmadan iki yıl daha idare ettim. Onlarla çiftleşmek istemediğimi biliyordum ve ne kadar uzun kalırsam kadar az istiyordum. Son kızgınlığıma kadar beni gerçekten zorlamadılar." Dişlerini sıktı ve büyümüş patikanın ortasında durdu.

"Evet diyene kadar beni bunalttılar," diye itiraf etti. Boğazı düğümlendi ve yumruklarını sıktı.

"Wendy," diye seslendi derin bir ses. Ateşinin sisini göz kırparak uzaklaştırdı ve Derek'e baktı. "İşte , Kayıp Kız."

"Merhaba," diye selam verdi, ateşi yeniden yükselmişti. Derek'e uzandı, Gavin'in yumuşak dokunuşunu şimdiden özlemişti.

"Gavin kestiriyor. Beni görmek ister misin?"

Wendy sersemlemiş haldeyken bile ona evet demenin daha kolay olacağını biliyordu.

Savaşlarını seçmeyi öğrenmişti.

Sesine güvenemediği için başını salladı. Bu hararet sona erdiğinde, ne pahasına olursa olsun Derek'ten uzak durmaya devam edebilirdi. Derek onun en sevmediği kişiydi.

Ateşi daha da yükselmişti ve Derek ona bir alfanın yapması gerektiği gibi davranırken merhabalar geçmişte kalmıştı. Wendy bu alfaların çarşafının arasında ne yaptıklarını inkâr edemezdi. Ama her ne kadar zevkin içinde kaybolmuş olsa da

Bir orgazm daha yaklaştığında, adamın ensesindeki saçları kavradığını ve büktüğünü hissetti.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, adam onu hareketsiz tutarken sinirlerini sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Uzun zamandır beklediğimiz ," diye homurdandı Derek.

Yüzünü görmek için başını çeviremiyordu ama burnundan ter damlarken dişlerinin sıkıldığını biliyordu. Adamın düğümü kadının çekirdeğine baskı ve kadın zıt duygularla savaşıyordu.

Vücudu geriliyordu, orgazm yaklaşıyordu ve düşünemiyordu.

Ama bunun doğru olmadığını biliyordu.

Wendy başını Derek'in sıkı tutuşuna karşı çevirmeye çalıştı. "Bekle, Derek-"

"Sakin şimdi sözünden dönmeye kalkma. Sana sorduk. Sen de evet dedin," diye alay etti.

Panik onu ele geçirdi ve ellerini adamın bileğine dolayarak parmaklarını saçlarından çözmeye çalıştı.

Vücudu onunla tam olarak aynı fikirde değildi, sıcak onu muhtaç, zayıf ve -ağlamak istiyordu çünkü o paniklerken bile Derek'in kalçaları tekledi ve kadın orgazmın başlangıcında onun etrafında sıkıştı.

"İşte böyle," dedi, hiç duymadığı kadar yumuşaktı. Ellerini kızın ellerinden çekti ve avucunu kızın şakağının yanına koyarak boynu ağrıyana kadar başını yatağa bastırdı.

"Hayır-"

" geldi, kayıp kız," dedi, onun sözlerini yüzüne vurarak.

Wendy, adamın yüzü boynuna doğru inerken ve dişleri derisini ısırırken çığlık attığını söyleyebilmeyi diledi.

Bunun yerine bedeni onun altında parçalara ayrılmış, zihni istila edilirken haince zevkten titremiş, hiç istemediği bir alfaya yer açmak için şekilden şekle girmişti.

"Wendy!" Nic bağırdı. Gözlerini kırıştırdı, Nic'in yüzü netleşince kâbus da dağıldı. Ona baktı, gözleri endişeli ve ağırdı. Ona dokunmak için bakışlarını karşılamasını bekledi, ellerini tüy kadar hafif bir dokunuşla omuzlarına koydu. "İyi misin?"

Wendy başını sallarken yüzünün buruştuğunu hissetti. Nic onu yakaladı, kendine çekti ve avucunu başının arkasına bastırdı, ama yüz ifadesini görmeden önce değil. Yüreği ağzına gelmişti.

Kollarını onun boynuna doladı ve sıkıca tutundu. Yüzünü onun omzuna gömerek, ağlarken akıl sağlığını geri getirecekmiş gibi onun beta kokusunu içine çekti.

"Hiç şansım olmadı," diye hıçkırdı. "Ne yapmam gerekiyordu?"

Wendy kendini mahvolmuş, pişman ve üzgün hissediyordu. Onlarla harcadığı yıllar için. En başından beri hiç şansı olmamıştı, sadece saf bir küçük kasaba kıızıydı ve kendini kampüsteki en popüler alfaların ilgi odağında bulmuştu.

Nic başını ona doğru salladı, sadece onu daha sıkı kavradı ve bu noktada muhtemelen onu bir arada tutuyordu.

Bağlanma işareti onunla alay edercesine zonkluyordu. Ve Derek, onun üzüntüsüne tepki vererek bağ yoluyla tatmin olmaktan başka bir şey sunamayacak kadar uzaktaydı.

"Beni bulurlarsa, diğer üçü beni zorla bağlayacak ve onlardan asla kaçamayacağım," diye fısıldadı, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı.

Ölmeyi tercih ederim.

Artık onların hikâyelerinin, gülümsemelerinin ve manipülatif anlatımlarının ötesini görebildiğine göre, asla onlarla birlikte olamazdı. Ve onların bir kısmı bunu biliyor olmalıydı. Eğer onu geri alırlarsa, artık sahte gülümsemeler olmayacağına dair bir his vardı içinde. Altında ne olduğunu zaten bildiğine göre, saklamalarının ne anlamı vardı?

O alfalara geri dönemezdi. Ne olursa olsun.

"Bana kayıp kız derlerdi." Wendy bu mükemmelliğe gülebilmeyi diledi, çünkü hiçbir zaman o alfalarla birlikte olduğu zamankinden daha fazla kaybolmamıştı.

"Artık kayıp değilsin. Tam buradasın," diye söz verdi Nic.

Wendy artık gözyaşı dökmek yok demişti ama o yine de ağladı. Kaybettiği yıllar, boşa harcadığı zaman ve o alfaları tamamlayan bulmacaya uymak için kendisinden koparılan parçalar için ağladı.

Wendy Nic'e daha sıkı sarıldı ve uzun bir süre sonra eğilip onu aldı. Adımları sabit ve hızlıydı.

Onu ormandan çıkardı bacaklarını adamın beline dolayarak sıkıca tutundu.

Ağaç sınırını geçip yukarı bakana kadar bu acelenin ne olduğunu merak etti. Gökyüzünü dev gri bir bulut kaplıyordu ve havadaki gerginlikten, rüzgârın katmanlarının arasından esişinden yağmur yağmak üzere olduğu anlaşıyordu.

"Nic? Neyin var?"

Alfa.

Alfa'yı duymadan önce hissetti ve bakışlarını ona dikmek için Nic'in kollarında sarsıldı. Griffith birkaç adım ötede durmuştu ama onun bakışlarıyla karşılaşınca daha da geri çekildi.

Nic'in tek söylediği "İçeri giriyoruz," oldu.

Utanarak yüzünü Nic'in boynuna sakladı ve yuvasının güvenli kokusu onu sarana kadar yanaklarının yanmasına ve gözyaşlarının dökülmesine izin verdi. Nic onları battaniyelere gömdü ve ağırlarken ona sarıldı.

Daha birkaç dakika bile geçmemişti ki gök gürültüsü evi sarstı.

Fırtına yaklaşıyordu. Ve Wendy, Sterling Sürüsü'nün de onunla birlikte gelmemesini umuyordu.

Bölüm 23

GRIFFITH

GRIF, Wendy'nin üzüntüsünü onlar ormandan çıkmadan çok önce duymuştu. Taşımakta olduğu bir kucak dolusu odunu bırakarak ağaçların kenarına doğru koştu, yaprakların ve dalların arasından Nic'in ceketini gördü.

Wendy onun kollarındaydı, hıçkırıklarının şiddetiyle omuzları titriyordu.

"Nic? Sorun ne?" diye sordu, kaşları endişeyle çatılmıştı.

Ne oldu lan? Wendy düştü mü? Yaralandı mı?

Yaklaştıklarında, Wendy Nic'in kollarında sarsıldı ve başını Nic'e doğru salladı.

Gördüğü şey ona bir adım geri attırdı. Sonra yüz ifadesi korkudan hüzne dönüp başını tekrar Nic'in omzuna indirmeden önce birkaç adım daha attı.

"İçeri giriyoruz," Nic'in açıklama versiyonuydu. Beta, Wendy'yi avludan geçirip evin merdivenlerinden yukarı taşıdı. Kapı kesin bir çarpmayla arkalarından kapandı.

Griffith'in nabızı, kapalı kapıya bakarken kalan sessizlikte atıyordu.

Wendy *ondan* korkuyor muydu?

Geldiği yöne doğru geri dönen Grif, bakışlarını toprağa attığı kütüklere dikti. Ne olmuştu?

Onları tekrar kollarına yerleştirerek yükünü verandaya taşıdı ve midesindeki sıkışmayı görmezden geldi. Onları son yarım saattir üzerinde çalıştığı yığının üzerine ortalayarak bırakan Grif, buzlu camın arkasından baktı ama herhangi bir hareket görmedi.

Gök gürledi ve avluya dönüp odun yığına doğru koşmadan önce doğruldu. Evin arkasındaki ağaçların kenarında duruyordu. Aylar önce bir fırtınada yaşlı bir ağaç devrilmişti ve o da şimdi hepsini kullanmaya başlamıştı. Yağmur onlara doğru ilerlerken, her ihtimale karşı onları sıcak tutmaya yetecek kadar odunu olduğundan emin olmak istemişti.

İlk kez bir fırtına elektriğini kesmiyordu. Gerçi kışın bunun için çok daha minnettar olduğunu tahmin ediyordu. Ateşin önünde sıcak, kuru ve güvende kalabiliyordu. Ama yazın hava zaten kavurucuyken? Havasız kalmak en ktsyd.

Ona şımarık diyebilirsiniz ama Grif hapisten çıktıktan sonra küçük şeylerden giderek daha fazla keyif almaya başlamıştı. Klima da bunlardan biriydi.

Wendy'nin yüzü n lobunda gezindi ve Griffith irkildi. Omega ondan çok korkmuştu.

Her ne kadar korktuğu kişinin *kendisi* olmadığını, daha ziyade tasarımı olduğunu bilse de, bu düşünce yine de göğsünün sıkışmasına neden oldu. Aynı duygunun birinin yüzünde belirđini ilk kez görmüyordu.

Griffith oflayıp pufladı, çizik pleksiglasın arkasından bakan alaycı yüzleri itti ve verandadan tepinerek ıktı.

Gök gürültüsü tekrar başladı ve Grif bahçeye doğru ilerlerken başını gökyüzüne kaldırdı. Daisy havladı ve evin etrafından dolanarak verandaya doğru geldi.

Griffith kıkırdamasına engel olamadı. İt fırtınalardan korkuyordu ve bu gece onunla yattığında yatağının kalabalık olacağını biliyordu.

Daisy ondan , hapisten çıktıktan sonra bile korkmamıştı ve onu unuttuğundan korkmuştu.

Bunun yerine onu kuyruk sallayarak ve heyecanlı çığlıklarla karşılamış, kot pantolonu ve gömleği üzerinde tozlu pati izleri bırakmıştı.

sevinçle zıpladı. Daisy onun kızıydı.

Evin kenarındaki yığından daha fazla odun toplamak için eğildiğinde ilk yağmur damlaları sırtına sıçradı. Kaba odunlar ellerini tırmaladı ama evin etrafından dolaşmadan önce iki koluna sığacak kadarını topladı.

Odunları verandaya bıraktığında sıırılsıklam olmuştu. Attığı her adım arkasında çamurlu bir iz bıraktı ve Daisy ön kapının yanında hevesle beklediğı yerden bağırdı.

Kapı tokmağına uzandığında yavru onun için dans etti ve ön ayaklarını ileri geri oynatarak güvenli bir şekilde kapıyı açmasını beklerken ona sıırıtmaktan kendini alamadı.

En azından temizdi, değil mi? Görünürde amurlu bir patisi bile yoktu.

Griffith kıkırdayarak kapı kolunu çevirdi ve Daisy burnunu aralıktan içeri sokarak kapıyı biraz daha açıp içeri girdi. Penelerini takırdatarak koşar adımlarla Griffith'in odasına gitti.

Muhtemelen o içeri girdiğinde kadın ortasına yayılmış, horluyor olurdu.

Bakışları merdivenlere takıldı ve onları kuzeye doğru takip etti. Omega ya da betadan iz yoktu ama mutfaktan gelen sesler alfalara aitti. Sonunda uyanmışlar mıydı?

Soğuk yağmur gömleğinin altından tenini kayganlaştırırken, Grif gömleğini çekiştirerek çıkardı ve şömineye doğru ilerledi. Grif, menteşeleri gıcırdayan paravanı kendine yer açacak kadar yerleştirdi ve gömleğini paravanın üzerine serdi.

Gömleğinden damlayan yağmur suyunun yumuşak damlaması odadaki tek sestti. Mutfaktan gelen seslerin cılız temposu bile huzuru bozamıyordu.

Grif yakacak odun rafından bir kütük ve birkaç çubuk aldı, sonra onları kullanımdan kararmış çukura yerleştirdi. Biraz gazete kâğıdı, am kozalağı ve tehlikeli bir yerleştirmeye ateşi yaktı, odunlar yumuşak kıvılcım ıtırtiları çıkararak yanmaya başladı.

Tatmin olduğunda ayağı kalktı ve muhafazayı geri çekerek açıklığın etrafında dengeledi, böylece hiçbir kor dışarı fırlayıp zemini kirletemezdi.

Ya da, bilirsin, ateşe ver.

Bu sadece onun şansı olurdu.

"Hey," diye derin bir ses selam verdi ve Grif dönmeden önce kaskatı kesildi.

Arlo kapı aralığındaydı ve Tate duvara yaslanmıştı. "Selam," diye karşılık verdi. "Geceyi atlattığını gördüğüme sevindim."

Tate'in dudakları kıpırdadı ama başının arkasını ovuşturup gözlerini kaçıran Arlo oldu.

Bu çok... sevimliydi. Utangaç olan Arlo muydu? Böyle bir şey beklemezdi, hele de inşaat projesinin başına geçip ona yardım ettikten sonra.

Bu Griffith'e bu insanları çok iyi tanımadığını hatırlattı. Onun evinde yabancıydılar.

"Wendy'ye ne olduğunu biliyor musun?" Arlo sonunda bakışlarını tekrar Griffith'e çevirerek sordu.

Başını iki yana salladı. "Hayır. Ormanda birlikte yürüyorlardı ve onu ağlayarak dışarı taşıdı. Başka bir şey bilmiyorum."

Griffith ilk başta en kötüsünü düşünmüştü. Wendy düşmüş ve bir yerini kırmıştı ya da alfalar onları bulmuştu. Ama Nic'in adımlarında o aciliyetin hiçbirisi yoktu. Nic onu sıkı kollarıyla kendine yakın tutmuş, fırtınayla yarışarak onu içeri götürürken sabit kalmasını sağlamıştı.

"Sanırım sadece kişisel bir şeydi," diye cevap verdi elinden geldiğince. "Endişelenmemizi gerektirecek bir şey değil."

"Ama yine de öyleyiz," dedi Tate, kaşlarını uygun bir şekilde çatarak. Arlo dirseğiyle Tate'i dürttü ve bakışlarını ondan ayırmadı. "Grif haklı. Biz sadece Wendy'nin bizi istediği kadar için içindeyiz."

Basamaklar gıcırdadı ve üçünün de başı merdivenlere doğru döndü. Nic köşeyi döndüğünde yüzünde donuk bir ifade vardı. Nic kısaca, "Konu açılmışken... herkesle konuşmak istediğim bir şey var," dedi.

"Ne zaman?" Griffith sordu. Nic yorgun görünüyordu ve bir elini arkasına götürmüştü.

"Herkes yerleştğinde."

Grif duvara yaslanırken Tate ve Arlo'nun yerde, ateşin önünde bir noktaya sadece on saniye sürdü. Çamur ve tozdan arınmak için duş alması gerekiyordu.

oturmaya çalıştı. Sırılsıklam saçlarından hâlâ yağmur suyu damlıyordu ve bir elini saçlarında gezdirerek kafa derisini düzeltti.

Bakışlarını yerden kaldırdığında Tate'le göz göze geldi ve alfa ona bakarken dudaklarının titremesine engel olamadı. Grif utanmaz alfaya başını sallarken, yakalanan Tate sadece omuz silkti.

Nic boğazını temizledi ve Grif, betanın onlara çok daha yavaş katılmasıyla dikkatini başka yöne kaydırды, sırlarını arkasına saklarken düşünceli bir şekilde alt dudağını çiğniyordu.

"Wendy'nin ateşi her an yükselebilir. Şu anda sadece bekliyoruz." Nic derin bir nefes aldı, sonra üfleyip yutkundu. "Bizi hangi kapasitede isterse istesin, onun için burada olduğumuz için şanslıyız. Ama iş başa düşerse, onunla ilgilenmeye... istekli olur musunuz?"

Bakışlar aralarındaki yangının alevleri gibi bir ileri bir geri gidip geliyordu.

"Bunu sıcaklar bastırmadan önce ifade etmesini isterdim, anlıyor musun? Çünkü ondan faydalanmak ya da sıcaklığın etkisi geçtiğinde pişman olmasını istemem."

Arlo ensesini kaşıdı, bakışları Tate ile kilitlendi. "Tate'e katılıyorum," dedi.

"Ama biz buraya bu beklentiyle gelmedik," diye devam etti Tate. Nic omuz silkerek, "Biliyorum," diye onayladı. Gerginlik her yerden sızıyordu.

Nic, "Ama bu Wendy'ye söylemen gereken bir şeye benziyor," diyene kadar Tate'in omuzlarını sıktı. Ateş gibi yanan bakışları Griffith'in üzerindeydi. "Peki ya sen?"

Hileli bir soru gibi geldi. Griffith Wendy'yi tanımıyordu bile. Doğrusu, Nic'i geri istiyordu. Ama Wendy tatlı bir omega'ydı ve onu *reddetmek* istemiyordu. O bunu hak etmiyordu.

Kızın ağlamaklı, korku dolu gözleri aklından geçti. Hayır, omega kendi güvenliği hakkında endişelenmek zorunda kalmayacağı bir sıcaklığı hak ediyordu. En azından bunu sağlayabilirdi.

O da başını salladı.

Nic kaşlarını kaldırarak onlara baktı ve arkasındaki kolunu kaydırды. "Bunlardan birini giymenin tartışılmaz olduğunu söylersem cevaplarınız değişir mi?" Kolunu uzattı ve parmaklarından siyah ipler ve kumaşlar sarkarak sehpanın üzerine bıraktı.

Oda sessizdi.

Grif eşyaların ne anladı: ağızlıklar.

İlk başta kaskatı kesildi. Hatırlayabildiği tek şey hücreye kapatıldığı, ağzının bağlandığı ve kilit altında tutulduğu zamanlardı.

Ama zihni şimdiki zamana yeniden odaklandığında, bunların farklı göründüğünü fark etti.

Kafasının etrafına konuşamayacağı kadar sıkı bağlanmış metal bir kafes değildi.

Griffith öne doğru yürüdü ve eğilerek bir parmağını bağcıkların üzerinde . Tereyağı , arkadaki bağcıkları tutan grometler dışında görünürde metal yoktu.

Nic, sanki belli değilmiş gibi, "Isırmak yok," diye açıkladı.

"Hayır, bu cevabımızı değiştirmez," diye kolayca onayladı Tate.

Griffith'in benzer bir şekilde, özellikle de çok iyi tanımadığı biri için zapt edildiğini düşünmesi tüylerini ürpertti.

Ama lanet olsun. Ona zaten bir yatak yapmıştı. Ağzının üstündeki küçük bir kumaş parçası neydi ki?

"Önce siz deneyebilirsiniz ama unutmayın, bu pazarlığa açık değil. Wendy'yi bu sıcağtan kurtaracağız ki ona yardım edebilelim, onu alfalardan daha iyi olmadığımız konusunda endişelendirmeyelim-" Nic dişlerini gıcırdatarak sözünü kesti ve Griffith onun öfkesini hissetti. "Onun güvenliğini riske atmayacağım."

Sesi sertti ve Griffith bakışlarını masanın üzerindeki yığından Nic'e kaldırdı. Kehribar rengi gözleri ona dikilmişti ve Grif yutkundu. Nic... Nic o anda tam bir eş gibi görünüyordu.

Wendy'yi koruyordu ve hiçbirinin ne düşündüğü umurunda değildi. Aslında, hayır derse kışına tekmeyi basmaya oldukça hazır görünüyordu.

Ve Grif bunun nedenini anlıyordu. O iyi bir alfaydı ve kimseye bundan şüphe etmesi için bir neden vermeyecekti. "Bu beni rahatsız etmeyecek," diye yemin etti.

Nic uzun bir süre ona baktı, bakışlarında bir şey aradı. Griffith de aynısını yaptı, o altın gözlerin içinde eridi ve...

Bir parçası Nic'in Grif'in omega ile olan ilişkisini reddetmesini umuyordu. En azından bu onun hâlâ Grif'e karşı hisleri olduğu anlamına gelirdi.

onu. Kıskançlık olsa bile. Hiç bölgesel hissetmedi mi?

Grif betaların böyle şeyler hissetmediğini . Ama Griffith hissediyordu ve bunun sadece biyolojik olduğunu bilse bile Nic'in hissetmemesi canını acıtıyordu.

Ama Nic onun yerine başını sallamadan önce bir süre daha yüz ifadesini inceledi.

"Tamam. Tek ihtiyacım olan buydu. Wendy şu anda uyuyor-"

"Ne oldu?" Tate ağzından kaçırdı.

Arlo onun yerine yüzünü buruşturdu ve Tate elini alfanın koluna vurdu. "Kapa çeneni. O iyi mi?"

Nic keskin bir nefes çekerken bakışları karardı. Griffith onun gözlerinde daha önce hiç bu kadar sessiz bir öfke görmemişti.

"Sterling Sürüsü'nün onu bir daha *asla* ele geçiremeyeceğini söyleyelim."

Griffith, Nic'in bakışlarındaki kararlılığı okudu ve göğsünün gururla kabardığını hissetti. Nic *herkes* için iyi bir eş *olacaktı*-

Şimşek çaktı ve oturma odasını beyaz bir ışıkla aydınlattı. Bir saniye sonra gök gürültüsü evi sarsacak kadar sert bir şekilde patladı ve karanlık bir anda çöktü.

İkinci kattan bir çığlık yükseldi ve Grif harekete geçmeden önce gözlerinin ateşin yumuşak ışığına alışması için yeterli zamanı bile olmamıştı. Wendy'nin odasına doğru koşarken ayakları evin her tarafını dövüyordu. Önce Nic yatağa atladı ve Griffith bir eliyle kapı pervazına sarılarak kendini durdurdu. O kadar sert tutuyordu ki, çıkıntılar elini ısıırıyordu ama Wendy'nin dehşet içindeki soluklarının sesi odayı dolduruyor ve göğsünü ağrıtıyordu.

Biri telefonunu çıkarıp ışığı açtığında, Wendy'nin Nic'in kolları arasında soluk soluğa kaldığı görüldü.

"Özür dilerim, özür dilerim. Sorun değil," diye nefes nefese kaldı. Işığa karşı yüzünü buruşturdu. "Benim için endişelenme, ben iyiyim."

"Ne oldu?" Tate canavar olup olmadığını kontrol etmek için dolabın kapısını çekiştirerek açarken sordu. Ya da istismarcı alfalar. Aynı şey.

"Aptalca, bağırdığım için özür dilerim," dedi, sesi daha güçlüydü ama yanakları utançtan kızarmıştı.

"Üzülme," dedi Grif, sesinin tonuna şaşırarak. "Buranın karanlığı şehirdekinden farklı."

Wendy ve Nic de Grif'in sözleri karşısında en az onun kadar şaşırmış görünüyordı ama Grif ona küçük bir gülümseme sundu.

"Zaten gergindim ve gök gürültüsü beni , ama sonra karanlıktı ve ışıklar çalışmıyordu ve bir an için kendimi... Hala... orada olduğumu sandım. Senin bir rüya olduğunu sandım." Titrek bir nefes aldı, eli hâlâ Nic'in kolunu sıkıca kavramıştı. "Herkesi endişelendirdiğim için üzgünüm."

Arlo kimseyi kör etmemek için ışığı tavana tutarak, "Özür dilemek yok," diye onu temin etti.

Wendy bakışlarını kaçırmadan önce her birini bir anlığına inceledi.

Tate, "Sana bir dakika verelim, sonra hazır olduğunda aşağı inersin," diye teklif etti. Kapıya doğru geri geri giderek Arlo'yu yoldan çıkardı. Bu, tavandaki ışığı salladı ve Grif'in biraz midesini bulandırdı.

"İyi misin?" Nic, Wendy'ye sordu ve Grif birlikte onları izledi. "Evet, sadece utandım."

Grif'in göğsü sempatiyle gerildi. Bunu anlayan biri varsa, o da kendisiydi. Griffith insanların geçmişini öğrendiklerinde kendisine farklı gözle bakmalarından *nefret ederdi*. Yaşadıkları yüzünden ona lanet bir suçlu gibi davranılması gerekmiyordu.

Wendy'nin bir kurban olması, ona kurbanmış gibi davranılmasını istediği anlamına gelmiyordu. Eğer onun gibi biriye, kendini normal hissetmek isterdi, bebek gibi değil.

Muhtemelen en son isteyeceği şey de lanet bir seyirciydi. "Gidip bütün bu kiri duşla ," diye duyurdu ve geri dönmeye başladı.

Wendy kafasını kaldırdı. "Karanlıkta mı?"

"Su hâlâ işe yarıyor," diye cevap verdi Griffith. "Ayrıca birkaç gölgeden kimseye zarar gelmez."

Bu sırada bir iki şişe devirdi mi? Evet, devirdi. Ama başardı ve akşam rahatlığı için giyinirken, diğerlerinin yumuşak sesleri odasına sürüklendi.

Daisy yatağında mışıl mışıl uyuyor, etrafında yaşanan dramı umursamıyordu.

Battaniye yığınının içinde fırtınadan uzakta uyuyan şımarık bir yavru olmak.

Onu uykusuna bırakmadan önce kulaklarının arasını kaşdı ve- Yaşam alanının girişinde hemen durdu. "Benim döşememe ne oldu böyle?" diye sordu.

Arlo ve Tate ayağa kalktı, ellerinden yere bir battaniye ve yastık düştü.

"Hiçbir şey," diye yalan söyledi Tate, sonra yüzünü buruşturdu. "Şey, hiçbir şey değil ama kötü bir şey de mi yok? Demek istediğim, merkezi ısıtma olmadan hava soğuyacak, o zaman neden ateşin önüne yığılmıyoruz?"

"Şilteler gerekli miydi?"

"Yerde mi uyumak istiyorsun?" Arlo alaycı bir tavırla sordu.

Griffith oflayıp pufladı, cevap vermeyi reddetti ama odayı geçip mutfığa gitti ve ihtiyacı olanı bulana kadar dolapları karıştırdı.

Elinde bir çakmak ve mumlarla oturma odasına girdi ve odaya ateşten daha fazla ışık sağlamaya koyuldu. İşini bitirdiğinde nihayet Tate ve Arlo'nun yüz ifadelerini görebiliyordu.

"Sanırım bu gece Netflix izlemeyeceğiz, ha?" Tate alay etti.

Griffith homurdanarak şiltelerden birine uzandı, ayaklarını uzattı ve kanepeye yaslandı. "Fena değil çocuklar."

"Teşekkürler. Sadece Wendy'nin rahat olduğundan emin olmak istedik," diye cevap verdi Arlo.

"Hâlâ üst kattalar mı?" Grif sordu.

Konuşurken Tate'in başı merdivene doğru döndü. "Evet, şimdilik. O geri gelmeden önce sigara molası vermek için dışarı çıkacağız."

"Tamam, burada olacağım."

Alfa'ların ateşin önünde çok tatlı bir yuva yaptıklarını inkâr edemezdi. Evindeki tüm yastık ve battaniyeleri almış olsa bile.

Alfalar gitti ve Grif onlar kapıyı kapatmadan önce kapıdaki çatlaktan içeri süzülen soğuğa kaşlarını çatdı.

Sessiz ol.

Grif sessizliğin etrafına yerleşmesine izin verdi, ocaktaki alevlerin dansını ve kıvılcımların bacadan yukarı sürüklenmeden önce canlanmasını izledi.

Ancak sessizlik uzun sürmedi, çünkü basamaklar gıcırdamaya başladı ve birinin varlığını duyurdu.

Kızın tatlı kokusu önce onu etkiledi ve Grif kız odaya girmeden önce onu uyarmak için boğazını temizledi. Onu ürkütmek istemiyordu.

"Vay canına. Bunları kim yaptı?" diye sordu usulca.

"Tate ve Arlo," diye cevap vermekte gecikmeyen Grif, övgüleri geri çevirdi.

"Çok tatlı," diye düşündü ve kanepenin yanında durup battaniye yığınının ve alevlere baktı. "Daha önceki... sahne için özür dilerim."

Griffith kanepede başını çevirerek ona baktı ve bakışlarının kendisine doğru kaymasını bekledi. "Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Aç mısın? Atıştırmalıklar var."

Ona usulca gülümsedi, yanakları hâlâ pembeydi. Adamın en son isteyeceği şey onun kendi duygularından utanmasıydı. Geçmişinden ya da geçmişiyse nasıl başa çıkmak zorunda kaldığından.

Wendy ellerini birbirine vurup ovuşturarak mırıldandı. "Yesss, atıştırmalıklar."

Bu onun sırtıtmasına neden oldu.

Wendy hâlâ şımarık, güçlü başlı bir omega'ydı ve yumruklarla ve... bokla yuvarlanabiliyordu.

Griffith kimse için bebek eldivenleri giymiyordu.

"O zaman git biraz getir," dedi arkasındaki mutfağı işaret ederek. Onun bakışları altında özensiz duruşuyla aşağı doğru kaydığını ve gülümsemesini göstermemeye çalıştı.

"İşte cipsler, kurabiyeler, meyveler, peynir ve Arlo'yla birlikte topladığımız diğer her türlü rastgele şey. İstedığınızı seçin." İyi bir önlem için elini bile salladı.

Wendy ofladı pufladı. "Peki."

Ama adımlarında belli bir coşku vardı, her ne kadar bu coşku kızgınlıktan kaynaklansa da, Griffith kendi kendine gülümsedi.

Aklını Sterling Sürüsü'nden uzaklaştıracak herhangi bir şey.

Bölüm 24

TATE

TATE MANTAR DUMANINI içine çekti, titrek bir nefesle dışarı vermeden önce ciğerlerinde dönmesine izin verdi. Yanı başında Arlo'nun dişleri takırdadı ve alfa kıkırdamadan edemedi.

Arlo ona, "Kapa çeneni, burası çok soğuk," diye çıkıştı.

Tate esrarı uzattı ve ellerine sıcak hava üfledi. Sundurmanın altında güvendeydiler ama on adım ötede yağmur intikam hırsıyla soğuk zemine sıçırıyordu. Sıcaklık önemli ölçüde düşmüştü ve Tate bu şansa sahip olmak için hangi tanrıyı kızdırdıklarını merak etti.

Ateşin önünde üzerinde uyuyacakları dev battaniye yığınının hayal etti. Wendy ile birlikte.

Belki de hepsi kötü şans değildi.

Wendy'den bahsetmişken... "Sence ona biraz ikram etmeli miyiz?" diye sordu cigarayı Arlo'ya uzatırken.

Diğer alfa esrarı dudaklarına götürerek durakladı, içine çekmeden önce tereddüt etti, ucu parlak turuncu renkte parlıyordu. Arlo nefes verirken "Günü biraz boktan geçti," diye mırıldandı. "İçmeliyiz."

Arlo cigaranın ucunu tekrar emdi ve kaşlarını Tate'e doğru kaldırdı.

Tate ipucunu değerlendirerek kapıya doğru birkaç kısa adım attı ve kapıyı kırarak açtı. Sıcaklık yüzüne bir tokat gibi çarptı,

ve sırtındaki soğuğu daha da soğuk hissettirdi. Griffith başını kanepede arkaya yatırdı ve Wendy kanepenin kenarından baktı.

"sen de ister misin, Wendy?" Tate ona doğru seslendi. Gözleri bir an için Grif'e kaydı, sonra tekrar Grif'e döndü Tate. Başını salladı, dudağını ısıyor ve bilmese de Tate'e *bir şeyler* yapıyordu.

Kadının tavrı adamın gülümsemesine neden oldu. "Paltomu bir dakikalığına ödünç almak ister misin?"

Wendy ayağa kalktı ve mumların titremesiyle adeta parlayarak ona doğru ilerledi.

"İçeri girip sigara içebilirsiniz, nasıl olsa bacadan çıkacak ve dışarısı buz gibi."

Grif'in ikinci kez teklif etmesine gerek yoktu. Tate kapıyı daha geniş açtı ve Arlo'ya kendisini takip etmesini işaret ederek içeri adım attı.

Esrarı evin içinde taşımak yasakmış gibi geliyordu, şiltelerin üzerinde rahatça otururken havada beyaz dumanlar dağılıyordu.

Ama Griffith haklıydı. Wendy'nin ilk dumanı içine çekişini, turuncu ucun daha da parlayışını ve solmadan önce yüz hatlarına yumuşak bir ışıltı yayışını izledi. Nefesini verip şömineye doğru üflediğinde, hava akımı dumanı bacaya doğru çekti.

Tate bundan sonra biraz daha rahatladı ve Griffith'in karşı tarafındaki kanepeye yaslandı. Sanki yeniden bir çocuktı, battaniyeden kale yapıyordu ve göğsünde şefkat gibi bir şey açılmıştı.

Arlo onun önünde, sırtı ateşe dönük bir yere oturdu ve o kolay, çekici gülümsemelerinden birini sırttı. Gülme çizgileri ortaya çıktı ve Tate'in zihninde önceki geceden bir görüntü canlandı. Aynı kıvrık dudaklar onun sikinin etrafına sarılmıştı.

İçini bir sıcaklık kapladı ve Arlo'nun gülümsemesi sanki ne düşündüğünü biliyormuş gibi bir sırtışa dönüştü. Gözlerini deviren Tate, cigarayı Arlo'ya geri uzatırken bakışlarının Wendy'ye kaymasına izin verdi.

Nic'in adımları altında gıcırdayıp inlerken tüm dikkatleri merdivene kaydı. "Aşağıda neler oluyor?" diye sordu.

Griffith, "Arlo ve Tate büyük bir uyku paleti yaptılar," diye açıkladı. Bir ayak bileğini diğer dizinin üzerine geçirdi, kollarını dizlerinin üzerine uzattı.

kanepenin arkasına.

Nic de onlara katıldı, Griffith'in yanına oturdu ve diziyile Tate'e vurdu.

Bu oturma odasında gerçekten iyi görünömlü bir ekip vardı.

Hepimiz de oldukça sıcak bir paket yapardık.

Arlo ona esrarı uzattı ve Tate, her şeyi bilen oda arkadaşının muhtemelen onun ne dediğini anlayacağını düşünerek bakışlarını ondan kaçırdı.

Aptal müdahaleci düşünceler.

"Bu gece herkes burada mı uyuyacak?" Nic, battaniyelerin arasında üçünü incelerken kaşlarını kaldırarak sordu.

"Evet," dedi Wendy, P'yi patlattı ve Tate'in geçmesi için elini uzattı. Şömineye doğru nefes verdi ve dumanın bacadan yukarı çıkmadan önce havada dönmesini izledi.

Tate, "Umarım horlamanıza aldırılmazsınız," dedi.

Dört çift bakış ona döndü ve içinden kopan kahkahaya engel olamadı. "Şaka yapıyorum. Şaka yapıyorum, Tanrım, beni denize atmayın! Horlamıyorum, Arlo da bunu doğrulayabilir."

Arlo onu kurtların önüne atacakmış gibi görünüyordu ama son anda vazgeçti.

"Horlamak yok. Bu noktada onu boğabilirdim," diye söylendi.

Tate'in nefesi kesildi, tamamen kırılmıştı ve Wendy'nin kıkırdama sesi onun hareketine devam etmesine neden oldu. "Bu gerçekten incitici, dostum."

Tate bazen taşçı klişesine gerçekten yaslanıyordu, ama bu çok doğaldı! Ona pek bir şey olmazdı ama bunun nedeni hayatını iyi hislerine iltifat eden insanlarla şekillendirmiş olmasıydı. Pisliklere izin yoktu.

Nic, Tate'i her zaman havalı bir adam olarak görmüştü. Şimdi buradaydılar. Griffith'e gelince... Tate bakışlarını alfaya kaydırdı. Dört yabancı bir araya gelmesiyle oluşan bu durum hakkında oldukça soğukkanlı görünüyordu. O da ciddiydi, sanki bir şeyler görmüş gibiydi ya da belki de sadece olgundu.

Tate bir gün o alfanın soğukkanlılığını sergilemeyi umuyordu.

Arlo, Tate'in maskaralıklarına başını sallayarak esrarı ona uzattığında, sonuna kadar içine çekti, yumuşak topraksı duman ciğerlerini doldurdu.

İkinci vuruşundan sonra alışkanlıktan sağına geçti ama Nic'in orada olduğunu fark edince başını salladı.

"Özür dilerim, alışkanlık," diye mırıldanarak elini çekti. Nic'in bakışlarının parıltıyı nasıl takip ettiğini izledi. "Sen de ister misin?" diye sordu elini tekrar ona doğru sallayarak.

Ve işte bu şekilde hepsi yumuşak bir kafayla vızıldayarak ve en aptalca şeylere kıkırdayarak sona erdi. Wendy yuvanın içinde rahatladı ve daha önceki endişeleri her gülümsemeyle dağılıyor gibiydi. Nic biraz daha konuşkanlaştı, ama ne zaman Griffith ve kendisiyle ilgili bir konuya yaklaşırsa hemen raydan çıktığı Tate'in gözünden kaçmadı.

Elbette Tate onları tekrar doğru yola sokmak zorundaydı.

"Nic." Son kıkırdamalar yatışırken betanın dikkatini çekti. "Biz holiganlara kapıyı açması için bu yakışıklıyı ne kadar iyi tanıyorsun?"

Beta boğazını temizledi ve muhtemelen en başta Tate'in peşine takılmasına neden izin verdiğini sorguluyordu. "Sanırım birbirimizi birkaç yıldır tanıyoruz. Uh... kahretsin." Kaşlarını çattı ve bakışlarının Tate'in yanındaki alfaya kaymasına izin verdi. "Yedi mi?"

Griffith elini sallayarak, "Onun gibi bir şey," dedi.

Vay be. Ne tarih ama.

"Demek Griffith," diye araya girdi Wendy. "O zaman Nic' kirli çamaşırlarını bilmek zorundasın?"

Bakışları ikisi arasında gidip gelirken Griffith kaşlarını kaldırdı. Griffith cevap verirken Nic yüzünü kapatarak başını salladı. "Birkaç iyi hikâye biliyorum."

Nic'in her tarafı yemyeşil görünüyordu ama Tate'in araya girip adamı kurtarmasına gerek kalmamıştı. Bunu onun yerine Arlo yaptı. "Tate ben birbirimizi yedi yıldır tanıyoruz."

Wendy'nin meraklı bakışları ona kaydı ve belki de vızıltı onu gevşek dudaklı yapıyordu. "Üç kişilik birliktelik ve dört kişilik bağ," paylaştı.

Arlo'nun sırtışı biraz orantısızdı ve Tate'in göğsünde bir şefkat ifadesi yankılandı.

"Nasıl tanıştınız?" Wendy sordu ve Nic teşekkür etmek için dizini Tate'in yanına vurdu. Wendy görmüş olmalıydı ama söylemedi.

Önüne attıkları yemi tutarak şeyi .

Tate bu hikâyeyi anlatmayı *seviyordu* ve biraz daha dik oturdu. Her seferinde onu güldürüyordu ve şimdi bile dudaklarının arkasında bir kahkaha oluşuyordu. Yutkunarak Arlo'nun bakışlarıyla buluştu ve oradaki uyarıyı tamamen görmezden geldi.

Ama o kaltak onun spot ışıklarını çaldı. "Tate benim satıcımdı," diye ağzından kaçırdı.

Herkesin kafası ona doğru döndü, tıpkı bir sitcom'dan fırlamış gibiydi. Saniyeler geçtikçe Tate'in dudakları daha da kıvrıldı.

"Hayatta olmaz," diye tısladı Wendy ve Nic dirseklerini dizlerinin üzerine koyarak daha yakına eğildi. Griffith bile Tate'i görmek için başını eğdi.

"Doğru," dedi Tate kıkırdayarak ve ellerini ta- da şeklinde uzattı. "Kulağa çok dramatik geliyor ama ben sadece dispanser için teslimat yaptım. Hepsi tamamen yasaldı, yasaları çiğnemek yok," diye uyardı Arlo'ya şakacı bir bakış atarak.

Arlo'ya ilk kez teslimat yaptığı zamanı hatırladı, kampüste ilk kez yolculuk etmek nasıl bir yolculuk olmuştu.

"Peki... nasıl oldu? Ayrıntıları istiyorum çocuklar," diye bastırdı Wendy.

Arlo sırtıttı. "Finallere hazırlanıyordum ve stresliydim.

Teslimat yapan sadece bir dispanser vardı."

"Çünkü tabii ki ders çalışmak için ot içmeyi mantıklı bulabilirdi ama araba kullanmak için gereken zamandan fedakârlık yapmazdı," diye araya girdi Tate. Mizah, aralarındaki bağın gergin ipini çaldı. "Benim önceliklerim var, tamam mı?" Arlo karşılık verdi. "Sen siparişlerimi hazırlarken ben ders çalıştım.

ve sürdü."

"Her neyse, olay şöyle gelişti," diye başladı Tate, herkesi aynı anda görebilmek için şiltenin sol tarafına doğru kayarak. "Olayı anlatmak gerekirse, berbat bir gündü. Üniversiteden şımarık bir zengin çocuk ot sipariş etmişti ve ben de onu teslim etmek zorunda kalan bir ahmaktım - bilirsiniz, o günlerden biri."

Tate aslında o gün babalarından biriyle tartışıyordu. Ne hakkında olduğunu hatırlayamıyordu. Kahretsin, muhtemelen babasıyla sorunları vardı. Belki de bu yüzden Grif'in çok seksi olduğunu düşünüyordu. *Yani, o pazılarıyla mı?*

Tate onun oldukça iyi durumda olduğunu biliyordu ama Griff'te çok *daha fazlası* vardı ve bu da Tate'i... meraklandırıyordu.

Yine de işten çıktığında, onlara izin hazırды. Onun yerine, dikkati dağılmıştı.

"Oraya giderken yağmur yağdı tabii ki. Bu yüzden bisikletimin üzerinde sırlıklam oldum."

"Motosiklet mi kullanıyorsun?" Wendy ağzı hafifçe açık bir şekilde sordu.

Yanakları kızardı. Sesi tam bir numaracı gibi çıkıyordu. "Eskiden . Benzin en ucuzuydu ve ben de teslimatçıydım, yani para kazanmıyordum."

"Çok sıcak," dedi Wendy sırtarak.

Tate alay etti ve Arlo ile bakışarak gülümseyerek hikâyesine devam etti. "Her neyse, bu adamın değerli kargosuyla kapısını çaldığımda sırlıklam olmuşum."

Arlo elini ensesinde gezdirerek, "Kendimi çok kötü hissettim," dedi. "Ben de ona bir havlu getirmeyi teklif ettim."

Tate en ateşli ineğin kapıyı açmasını beklemiyordu. "İşte bu inek birinci sınıf öğrencisi, belli ki aklını kaçırmaya ramak kalmış bir çalışma sorusuyla karşımdaydı ve ben de eve gitmemek için bir bahane *arıyordum*."

Arlo, "Tanrım, neden kulağa çok seksi gelmiyor?" diye söylendi. "Kendimi gerçek bir pornoda yaşıyormuş gibi hissettim. Gri tişörtünü sırlıklam giymiş, mavi parlak kolunun altına sıkıştırmış seksi teslimatçı mı? Kaderin hediyesini kabul etmemekle aptallık etmiş olurum."

"bağlandınız!" Wendy'nin nefesi kesildi.

"Şey... sayılır. Ona kıyafetlerini değiştirmeyi ettim, o da bana şimdiye kadarki en mükemmel esrarı yuvarladı ve öpüştük," dedi Arlo.

Tate gülerek, "Pantolonumuzun içine girdi, bilirsiniz, normal birinci sınıf şeyleri," diye alay etti. "Ona numaramı verdim ve başka teslimatlara ihtiyacı olursa bana haber vermesini söyledim."

"Sanırım onu kabul ettiniz?" Griffith sordu. Arlo'ya bakarken dudaklarında yarım bir gülümseme belirdi.

"Evet. Merak edenler için söyleyeyim, sınavı da geçtim," diye sızlandı Arlo. Bu, Tate'in o mücadele etme isteği uyandırdı. Bilirsiniz, kucaklaşarak falan.

"*Ben* de merak ediyordum," diye araya girdi Nic.

Gözlerini deviren Arlo devam etmeden önce betaya bir sırtış attı. Wendy esnedi ve Tate bunu görmemiş gibi yapmaya çalıştı ama konuşmayı yatağa doğru yönlendirmek için aklına bir not aldı.

"O eğitimini tamamlarken çıktık ve mezun olduktan sonra birlikte yaşamaya başladık. O zamana kadar kendi evimi alacak kadar para biriktirmiştım ve Arlo bana hisse senetlerini falan öğrettikten sonra bu benim de hobim haline geldi. Sonunda, The Big Stretch'i açmama yardım eden kişi o oldu."

Arlo kaşları çatılmış bir halde, "Bana bu kadar kredi vermeyi bırak," dedi. "Tek yaptığım ona birkaç işletme ders kitabı ödünç vermektir. Başta ne *için olduğunu* bile bilmiyordum. Bana planından ancak bütün PowerPoint'i hazırladıktan sonra bahsetti."

"Çok da iyi bir PowerPoint'ti," diye açıkladı Tate. Araştırmalarıyla, iki tonlu grafikleriyle ve mülkleriyle çok gurur duymuştu. Tate'in diploması falan yoktu ve sayılamayacak kadar çok kez boyundan büyük işlere kalkışmıştı. "Fikir bir kez aklıma geldi mi, peşini bırakamazdım ve-"

"Onun adına çok etkilendim ve heyecanlandım. Tüm zamanını için harcadığını ve bu kadar çok para biriktirdiğini bilmiyordum."

"Hangi alanda diploma aldın?" Nic, Arlo'ya sordu.

"Finansal saçmalıklar üzerine bir diplomam var." Arlo gözlerini devirdi. "Tecrübesizken iş bulamamam çok kötü ve kurumsal pislikler için çemberlerden atlamaktan bıkmıştım. Bu yüzden yarı zamanlı işime devam ettim ve hisse ticaretine başladım. Bizim için iyi oldu, ben de devam ettim."

Wendy, "Siz birbiriniz için kelimenin tam anlamıyla mükemmelsiniz," dedi. "Stüdyoya yardım etmeyi kabul ettikten sonra bir tür hayatımız... Yani..." Tate gözlerini devirdi, yanaklarına şöminede yavaşça yanan kütüklerle hiçbir ilgisi olmayan bir sıcaklık hücum etti. "Ona nasıl aşık olmam?" diye sordu eliyle Arlo'yu işaret ederek.

Tate'in uzun zamandır görmediği kadar geniş sırttı. "Birlikte yaşamayı ve birlikte yatırım yapmayı teklif eden oydu, ben de teklif üzerinde hak iddia etmek istedim."

Wendy dehşete kapıldı ve ellerini birbirine kenetledi. "Evlenme mi teklif ettin?"

Bu çok tatlı, çürüklerim olacak. Çok tatlısınız."

Arlo, "Fotoğrafçılı ve havai fişekli büyük bir gösteri falan değildi, sakın ol," diye uyardı.

Tate o geceyi çok canlı bir şekilde hatırlıyordu, her ne kadar özünde olağanüstü bir şey olmasa da. Onu bu kadar özel yapan şey Arlo'ydu.

Ben çok basit biriyim.

Tate kıkırdayarak arkasında uzattığı avuçlarına yaslandı ve Arlo ile orantısız bir sırıtış paylaştı.

Nic boğazını temizledi. "Nasıl oldu da çiftleşmek için bir sürüyü beklemedin?"

"Bir sürü bulacağımızdan emin değildik ama Arlo'nun zaten yanımda olduğunu biliyordum." Tate, Arlo'ya bakarken dudaklarının yarım bir gülümsemeyle kıvrılmasına izin verdi.

Grif başını eğerek, "Sadece alfaların birbiriyle çiftleştiğini pek sık duymazsınız," dedi.

"Biliyorum. Ama Arlo'yu sevdiğimi ve hayatımın mümkün olduğunca çoğunda olmasını istediğimi biliyorum. Ve eğer bir sürü bizi bulacak olursa, buna bir sürü de dahil," diye açıkladı Tate.

"Söylediği şeyi," diye onayladı Arlo. "Mesela bir sürü bulursak? Harika olur. Çiftleşmiş olmamız bizim için daha fazlası olmadığı anlamına gelmez. Ama bir yandan da kendi başımıza gayet iyi gidiyoruz."

Tate yumuşak bir sesle, "Aynen öyle," diye tezahürat yaptı.

Sahne ışıkları sonunda onun ve Arlo'nun üzerinden diğerlerine kaydı. Wendy atıştırılmalık bir şeyler istedi ve Griffith ile Arlo kollarında dışarı çıkarken aldıkları şeylerle geri döndüler.

Kahkahaları oturma odasında yankılanırken Nic, "Dürüst olmak gerekirse, akşam yemeğini atladık," diye araya girdi.

Griffith sonunda sırtarak dış görünüşünü bozdu ve kıkırdadı. "Akşam yemeğini atlamadık, tüm bunlara ne diyorsunuz?" diye sordu, elini atıştırılmalıklara doğru uzatarak. "Güç olmadan ancak bu kadarını yapabiliriz."

Kesinlikle keşler gibi atıştırıyorlardı ve Tate kaldıkları süre boyunca daha fazla yiyecek almak zorunda kalacaklarını biliyordu. Seçilmiş koşucular kim olacaktı?

Arlo kesinlikle büyük alfadan hoşlanmıştı ve Tate bu fikir karşısında fazla sırtmamaya çalıştı. Griffith'in ateşli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Ve ikisi de Nic'ten etkilendiklerini zaten biliyorlardı. Her zaman

Adamı apartmanın dışında sigara içerken görmüşlerdi ve ikisi de onun kışını ve kalın kalçalarını incelemekten çekinmemiştir. Gözlerini dikip birbirlerinin bakışlarıyla buluşuyor, diğerini üstünde yakalamaya çalışıyorlardı. Bu her zaman ortak bir kahkaha patlamasıyla, kaburgalara bir dürtmeyle son bulurdu.

Yatmaya hazırlanırken ve atıştırmalık dağınıklığını toplarken, Tate daha önceki sözlerini düşündü. Kendi başlarına gayet iyi gidiyorlardı ama şimdi hep konuştukları *daha fazlası* ihtimali gerçeğe dönüşebilirdi. Arlo buna hazır mıydı?

Kahretsin, Tate miydi?

Küçük yuvaya ilk yerleşen Wendy oldu, başı kanepenin yanında, ayakları ateşe en yakın yerdeydi. Tate onun yanına emekledi, Arlo'yu da yanına çekti. Wendy, Nic'i kucak arkadaşı olarak seçti ve Griffith... Nic'in hemen yanına kıvrıldı.

Tate, Nic'in kaskatı kesilmesine gülmek istedi. Olamaz, diye düşündü Nic'e doğru. *Belli ki hâlâ aşık olduğun alfa yanında yatıyor. Korkunç bir kader.*

Tate yarım bir gülümsemeyle kendi kaderine doğru yuvarlandı ve Arlo'yu buldu. Arka planda ateş çıtırdıyordu ve doğal ısısından gelen sıcaklık ve Wendy'nin olgun erik kokusu Arlo'nun yumuşak toprak dumanıyla karışmak için etrafına kıvrıldığında, kokteyl... baş döndürücüydü.

Ama aletini pantolonunun içinde tutuyordu çünkü eşiyle aynı fikirde olduklarından emin olmak istiyordu. Elbette bağ güzeldi ama ona bir şey anlatmıyordu. Hâlâ Arlo'nun zihnini okuyamıyordu ve birlikte geçirdikleri onca yıldan sonra bile Tate, Arlo'nun arzularını yanlış yorumlama konusunda bir kraldı.

Yani, konuşuyordum.

"Hey," diye fısıldadı uzun bir süre ve birkaç yavaş göz kırpmasından sonra. Arkasından hafif bir horlama sesi geldi ve Tate bunun Nic mi yoksa Griffith mi olduğunu merak etti.

Arlo bir gözünü açıp ona baktı ve gözlerini kıstı. "Hey."

Bağın biraz daha açılmasına izin vererek, merakının ve endişesinin bir kısmının iplerini koparmasına izin verdi.

"Ne var ne yok?" Arlo alçak ve boğuk bir sesle, tam da Arlo'ya özgü bir şekilde sordu.

Ama Tate bunun dikkatini dağıtmasına izin vermedi. Sözlerinin başkalarına ulaşmaması için daha da yaklaştı.

"Sadece kontrol etmek istedim. Her şey yolunda mı?"

Tabii, belki de Arlo geçen gece yanında uyuyan omega hakkında fanteziler kurarken onu becermişti. Ama fanteziler ve gerçek hayat çok farklı şeylerdi.

"Ne demek istiyorsun?" Arlo sorguladı, göz kırpmaları biraz daha az yapışkandı. Tate'in aklı karıştı. "Uhh... her şey gibi."

Arlo yüzünü ona döndü. "Belki biraz daha ayrıntı?" diye gülümseyerek alay etti.

Tate gözlerini devirerek onu hafifçe omzundan itti ama son anda fikrini değiştirdi ve onu kendine çekti. Göğüsleri çarpıştı ve Tate dudaklarını Arlo'nun dolgun dudaklarına değdirip mırıldandı. "Seni seviyorum," dedi sessizce.

Arlo'nun tüm vücudu, Tate tatlıyken her zaman yaptığı gibi yatağın içinde, onun içinde eridi.

"Wendy ve Nic, ve lanet olsun... Griffith? Bu sürü işi. Buna hazır mıyız?"

Arlo'nun dudakları seğirdi ve başını Tate'in göğsüne gömdü, omuzları ona karşı titriyordu. Tate başını omzunun üzerinden çevirdi ama kimse daha akıllıca davranmadı.

"Bana gülme," diye tısladı Tate.

Arkadaşı onu hiç dinlemedi ve ancak nefesini tuttuktan sonra geri çekildi. Arlo'nun sırtışı dudaklarını yararak geriye doğru eğildi ve parmak eklemlerini Tate'in omzunda, Arlo'nun ısırganının olduğu yerde gezdirdi.

"Her şeye hazırız, çünkü sen bir insanın isteyebileceği en iyi dostsun."

Yanakları kıpkırmızı kesilen Tate birden karanlıktan memnun oldu. "Kes şunu, bu ciddi bir mesele."

"Ciddiyim," dedi Arlo, onun bakışlarını yakalayıp tutarak. "Seni seviyorum dostum. Ve bu durumdayız diye bu değişmez. Değil mi?"

Kabaca yutkunan Tate başını salladı.

"Doğru." "Peki, neden bu kadar endişeleniyorsun?"

Tate, Arlo'yu yerine kadar kovaladı ve alt dudağını ısırđı. "Şimdi mi? Hiçbir şey. Sadece aynı olduğumuzdan emin olmak istedim."

Bir sonraki öpüşme sırasında Tate'in dudakları kıpırdadı ve geri çekildi. "Grif'in üstte olmasına izin verecek misin?"

Arlo'nun ağzı utançtan bir karış açık kaldı. "Benimle bir daha asla konuşma."

"Yani, bu gerçek bir soru!"

Tate, Arlo'nun altına yatmayı seviyordu çünkü bu işlerine geliyordu. Tate ağzını açıp ona patronluk taslıyor, Arlo da genellikle onu kadar beceriyordu. Ama bu, Arlo'yu bu konuda kızdıramayacağı anlamına gelmiyordu.

"Seni biraz hırpalayabilecek gibi görünüyor," diye düşündü Tate. "Cazibesini görebiliyorum. Şimdi sen söyleyince aklıma geldi, Nic de onun kadar uzun boylu ve bir çeyrekliğı sektirebileceğın bir kıcı var. Beni her gün yere serebilir," diye devam etti, sonunda Arlo onu bir öpücükle susturana kadar.

"Eğer çeneni kapatırsan, zamanı geldiğinde izlemene izin verebilirim."

Tate'in ağzı kurudu. "Kapa çeneni. Beni sertleştireceksin."

Arlo homurdandı. "Ben de öyle düşünmüştüm."

Evet, Arlo ona acı çektirmişti. Ama birbirlerine sokulduklarında ve Tate aletinin sakinleşmesini istediğinde, daha fazla memnun olamayacağını fark etti.

Bölüm 25

WENDY

WENDY MUHTAÇ BİR ŞEKİLDE UYANDI.

Nasıl bildiğini sormayın, sadece gözleri açılır açılmaz yatakta kalmaktan başka bir şey istemedi. Odayı ancak aydınlatabilecek kadar parlak olan sabah ışığına karşı gözlerini kırptırırken Tate'i sağında, kendisine doğru yan dönmüş halde buldu. Uyurken onu kucaklamıştı ve ondan kalan sıcaklık, kaçmasına izin vermekten korkarak örtüyü çekiştirmesine neden oldu.

Uyku yavaş yavaş üzerindeki baskıyı kaldırırken, Wendy Tate'i inceledi. Yumuşak sarı kirpikleri yanaklarının üzerinde geziniyor gibiydi. Çenesi lanet olası bir cam parçası kadar keskindi ve kendini durduramadan çenesinin izini sürmek için uzandı.

Gözlerini kırpmadan önce burnu kırıştı. İlk seferinde hiç de tutarlı görünmüyordu. Üçüncü göz kırpışına kadar bakışlarında bir tür tanıma ışığı belirdi ve Wendy uykulu alfaya hafifçe kıkırdadı.

Ne kadar sevimli. Onu alıp cebine koymak istedi.

Ya da onun dudaklarında tembelce büyüyen gülümsemeyi kendi gülümsemesiyle tatmak istiyordu.

"Günaydın," diye .

Wendy'nin dudakları sevgi dolu bir gülümsemeye kıvrıldı. "Günaydın."

" kaç?"

"Hiçbir fikrim yok," diye cevap verdi. Telefonu bir süredir açık değildi ve açık olsa bile bu lanet şeyi takip etme konusunda berbattı. "Işığa bakılırsa erken." Başını onun yanından geçirip verandaya bakan ön pencerelere doğru salladı.

Tate mırıldandı ve kolunu kızın omuzlarına dolayarak onu göğsüne çekti.

Wendy sessiz bir kıkırdamayla kendini onun gövdesine bıraktı ve ona baktı. Uykulu yarı gülümsemesi yerindeydi ve çok... sevimli görünüyordu.

Yüz hatlarını, çenesindeki keskin çizgiyi, dağınık sarı buklelerini, yapışkan göz kırpışlarını izlerken nabızı hızlandı.

"Kendimi ergen gibi hissettiriyorsun," diye itiraf etti, yanakları kızarmıştı.

Tate başını yana eğdi ve Wendy'nin kalbi yerinden fırladı. Enerjisi o kadar elektrikliydi, eğlenceliydi ve neşeliydi ki Wendy, Derek yerine Tate'le üniversitede tanışmış olsaydı hayatının ne kadar farklı olacağını merak etti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, ellerini kollarında aşağı yukarı gezdirirken.

Şimdi kendini aptal gibi hissediyordu. "Ah, bunu nasıl açıklayacağımı gerçekten bilmiyorum," mırıldandı gözlerini devirerek.

"Denemek mi?" Tate kocaman mavilerini ona doğru fırlatarak ve o güne kadar gördüğü en iyi yavru köpek taklidini yaparak sordu.

"Ah," diye inledi, başını Tate'in göğsüne eğerek gülümsemesini gizledi. Başını yana çevirdiğinde Nic'in Tate'in diğer tarafında yarı yarıya battaniyenin altına gömülmüş olduğunu gördü. Ölü gibi uyuyordu ama Arlo ve Griffith'in nereye gittiğini bilmiyordu, bu yüzden yine de sesini alçalttı. "Gerçekten bilmiyorum. Sadece... bana etrafta gizlice dolaşıp tribünlerin arkasında öpüşmek gibi bir şey hissettiriyorsun."

Tate kollarını onun sırtına doladı ve parmaklarını birbirine doladı. "Tribünlerin arkasında öpüşüyorsunuz, ha?" Sırıltısı onu öldürecekti. "Şöminenin önünde öpüşmek yeterince yakın mı?"

Yumuşak bir kahkaha attı ve Wendy kendini ona doğru uzanırken buldu, parmaklarını dağınık sarı saçlarının arasından geçirdi, dudaklarını indirdi

onunkine.

Tate tatlıydı ve dudakları birbirinden ayrılırken bir nefes çekti, duyuları onun tadıyla doldu. Kokusunun krem si dumanı etrafını sarmıştı ve karnındaki yavaş sıcaklık, onu yaladıkça daha da artıyordu.

Dudaklarının tadına baktı ve sonra ağzını onun için ayırdı, böylece onu daha derinden tadabildi. Elleri teninde gezindi, kollarını ve sırtını okşadı.

Adamın elini kalçasına her yaklaştırtışında nefesi kesiliyordu. Bir elini kalçasının arka tarafına dolayıp çekiştirdiğinde, onu tam dizinin üzerine yerleştirdi. Katmanlarının sürtünmesi bacaklarının arasına sürtünürken Wendy yavaş bir nefes verdi.

Avuç içi kalçasının üzerinde düzleşip onu ileri geri kaydırmaya başladığında tahrik bir orman yangını gibi yayıldı, her şeyi tüketti.

Bir iniltiyi bastıran Wendy, Tate onu kalçasına yaslarken başını göğsüne doğru eğdi. Tate de sertleşmişti, boyu boxer'ından taşıyordu.

Kendi iyiliği için fazla meraklı olan Wendy, gömleğini çekiştirmeden önce parmaklarını bel bandı boyunca gıdıkladı. Boxerının bel bandı sikini karnına hapsetmişti ama siki sertleşmişti ve başı bel bandının üzerinden görünüyordu, göbeğinde bir damla prekum birikmişti bile.

"Sen de beni ergen gibi hissettiriyorsun," diye fısıldadı Tate, kız adamın kalçasına doğru sarsılırken yarım bir gülümsemeyle.

Artan kokularıyla dolu nefesini içine çeken Wendy geriye doğru eğildi ve dudaklarını birbirine yapıştırdı. Adam dudaklarını ısırdı, emdi ve dilini Wendy'nin dudaklarına değdirdi; Wendy'nin kalçasındaki eli onu kendine doğru çekmeye devam ederken, Wendy'den küçük nefesler yükseldi.

Wendy orgazm yaklaştıkça başını eğdi, yeni bir şevkle ileri geri sallandı, kendini onun kalçasına sürttü, zevkin peşinden koştu.

Berraklık sadece bacaklarını birbirine dolayarak yeniden ayarlaması için geçen sürede geldi. Adamın eli saçlarının arasından geçerken göğsüne bir öpücük kondurdu. Nazikçe çekiştirildiğinde dudaklarından bir nefes kaçtı ve başını ona doğru eğdi.

Tate onun gözleriyle karşılaşınca durakladı, eli yavaşça saçlarından uzaklaştı. "Sorun nedir?"

"I-uhm..." Wendy bunu kelimelere nasıl dökceğini bilmiyordu. Suçluluk duygusunun dikenleri nasıl da kalbinin etrafını sarmış ve onu durdurmuştu.

Göbeği zonkluyor ve elleri Tate'in sıcak, pürüzsüz teninin her santimini izlemek için kaşınıyordu. Ama kafasının içindeki o aptal ses adil davranmıyordu.

"Yüz şeyini takmamı ister misin?" Tate sordu.

Hayır, istemedi. Wendy sadece uykulu sabah öpücükleri ve tembel bir orgazm için dağınık bir öğütme istiyordu. Sırf kendini daha iyi hissetsin diye Tate'in aptal bir ağızlık takmak zorunda kalmasını istemiyordu. Neden böyle hissediyordu ki? Wendy ofladı.

Neden o lanet alfalar hâlâ onun üzerinde bu güce sahipti?

Kızgınlığının ne olduğunu anladı: yaklaşmakta olan sıcaklığının bir belirtisi. Kendi kendine mantık yürüterek nefesini içine çekti ve düşüncelerini kelimelere dökmeye hazırlandı.

Sırt üstü yuvarlanan Wendy içini çekti ve Tate'in bakışlarıyla buluşmak için başını sağa çevirdi. Arkasındaki hareket gözüne çarptı ve bir avuç içi omzuna kayarak çekti. Tate talebi yerine getirerek yavaşça sırt üstü yattı ve Wendy tekrar ayağa kalktı, betayı uyandırdığı için dudaklarında bir özür vardı.

Nic, Tate'in diğer tarafında yüzüstü yatıyordu ve uykulu bir gülümsemeyle ona baktı. "Seni yakaladık." Sesi uykudan boğuk çıkmıştı ve Tate'in içine bir sıcaklık yayıldı.

Adam elini Tate'in omzundan geçirip boynuna götürürken ve dudaklarının üzerine yerleştirirken dikkati tekrar adamın eline kaydı.

Wendy gözlerinin açıldığını hissetti, kalbinde bir sıcaklık mızrağı vardı.

"Sorun olur mu?" diye nefes aldı, sol avucunu aşağıya doğru indirerek kendini yukarı kaldırdı ve Tate'e yaklaştı.

Cevap olarak Nic'in elini tutarak başını salladı ve elini Nic'in sol kalçasına doğru kaydırarak parmaklarını beline doladı ve onu kendine doğru çekti.

Wendy de onu takip ederek adamın kalçalarından birinin üzerine oturdu ve dizini bacaklarının arasına yerleştirdi. Boxer'ının içinde hâlâ sertti ve

Wendy, Tate'in dizlerinin onu okşamasını ve vücudunda bir ürperti oluşmasını izledi. Tate hâlâ bu işin içindeydi.

Ve Wendy kendine yalan söyleyemezdi. Nic'in eli, Tate'in başını yatağa bastırırken son derece günahkâr görünüyordu.

Avuçlarını onun göğüs kafesinin üzerine yerleştirerek bir kez daha durdu ve mavi bakışlarıyla karşılaştı. Adamın kaşları soru sorarcasına kalktı.

"Bunun iyi olduğuna emin misin?" diye fısıldadı.

Tate, Nic'in eline vurdu ve konuşmak için yer açtı. "Bebeğim, bu yaptığım en sapıkça şey bile değil. Endişelenmenize gerek yok."

Hatta kalçalarını döndürdü ve Wendy'nin yanakları kızardı. Tate çok utanmazdı, çok açıktı. Ve o da buna çok kapılmıştı. Ona.

"Bebekler, ha?" diye alay etti.

Nic kıkırdarken Tate düşünceli bir şekilde başını yana eğdi, sonra da öksürerek bunu örtmeye çalıştı. Bakışları şüpheyle Nic'e kayan Tate'in kaşları çatıldı ama Wendy onun bakışlarındaki neşeyi gördü, Tate'in gözlerinin etrafındaki kaz ayaklarını tanıdı ve sadece gülümsemesi onları yonttuğunda kendilerini oyduklarını fark etti.

Wendy ağırlığını Tate'in kalçasına verdi ve külotunun ne kadar ıslak olduğunun farkında olarak aşağı indi. Ama Tate ateşten, battaniyelerin altına gömülmekten ve bütün gece onunla, Nic'le, Griffith'le ve Arlo'yla sarmaş dolaş olmaktan dolayı çok sıcaktı.

Sonuncusu gitmişti ve evin her yerinden duyulmuyordu. Wendy nereye gittiklerini düşünmek için bir beyin hücresini bile uzun süre ayıramadı, çünkü Tate kalçalarını yukarı yuvarlayarak Wendy'nin dengesini bozdu ve ağırlığını Wendy'nin üzerine verdi.

Avuçlarından biri adamın göğüs kafesini ortalamış, diğeri ise sağ kalçasının . Gömleğini kaldırdığı düz, biçimli karnı altında çıplaktı.

"," dedi Nic.

Sesi duyularını tırmaladı, orada olduğunu ve bu kadar küstahça izlediğini bilmek yanaklarının neden oldu.

Tate bile etkilenmemiş değildi, panjurlardan sızan sabah ışığının altında kendi göğsü de kızarmıştı. Elleri onun kalçalarını kavradı ve deneysel olarak onu kalçasının kasları boyunca sürükledi.

Bir dahaki sefere onu daha yakına çektiğinde, onunla birlikte hareket etti, kalçalarını ona karşı sallayabilmek için ağırlığının daha fazlasını dikkatlice avuç içine yerleştirdi.

Wendy'nin dudakları, sürtünme klitorisine mükemmel bir şekilde yerleşirken ayrıldı. İçindeki ısı yeniden yıkandı ve kalçalarını yuvarlarken, Tate mükemmel bir sabahın tüm tembelliğiyle onun içine doğru sallandı.

Ateşin korları hâlâ arkasında yanıyordu, her zamankinden daha sıcaktı ve yavaşça kendini ona uydurmaya çalışıyordu. Kendini alçaltarak Tate'in göğsünü ısırdı, sanki ona sırtını dönmüş gibi biraz savunmasızdı. Ama Nic de işin içine girip onu koruduğu için rahatlamış ve Tate'e onunla oynadığı için hak ettiği tüm ilgiyi göstermişti.

Dişlerini yavaşça bir meme ucunun etrafına kapatıp Tate'ten bir inilti çıkarırken karnı sıkıştı. Nic'in eliyle boğuldu ve Wendy Tate'in tepkisini değerlendirmek için biraz yukarı kalktı. Tate'in gözleri kapalıydı ama Nic göğsünü okşamayı bırakınca gözleri açıldı.

Kalçasındaki el sol uyluğunun arkasına indi ve onu daha da dengeden uzaklaştırdı.

Onun da kendisi kadar tahrik olduğundan emin olan Wendy başını tekrar eğdi ve bakışlarını Tate'in üzerinde, onu sessiz tutan ve ısırma tehdidini ortadan kaldıran elinin üzerinde tuttu. Tate'in asla alfalarının yaptığı gibi bir şey yapmayacağını biliyordu ama beynine aynı şeyi söylemeye çalışmak imkânsızdı.

Kendini Tate'in kalçasının üzerinde salladığı yerde, Tate'in koyu renk saçlarının kalçalarının hassas derisini okşadığını hissetti ve çok da şaşırtıcı olmayan bir dehşetle, ıslaklığının aynı saçları nemlendirdiğini fark etmeye başladı. Kalçalarını her öne doğru kaydırduğunda, Tate onun sol kalçasını kavırıyor ve onu üzerine bastırıyordu. Aleti kalçasının yumuşak teninde sertleşmişti ve Nic'in elinin arkasından nefesinin titrediğini duydu.

Kukusu hiçbir şeyin etrafında çırpınıyordu ve Tate'in kalçasını bir kez daha sıkarak boşluğu kovaladı, klitorisi her basınç sarsıntısında zonkluyordu.

Tate aniden belini bıraktı ve göz kapaklarını kaldırdı -ne zaman kapatmıştı ki- ve giydiği büyük tişörtün içinden meme uçlarını sıkıştırırken bir iniltiyi bastırmak için dudağını ısırmak zorunda kaldı.

Zevk damarlarında cızırdadı, nefesini çaldı ve orgazmın ilk çırpınışlarını hissederken ritmini bozdu.

Nic'in sesi duyularına doğru kayarken, fısıldadığı gibi uyarılmanın tüm çakıltısı, "Hadi şimdi, onu istediğin gibi kullan."

Tate elinin arkasından inledi ve sözlerinin anlamı Wendy'nin bacaklarının arasını ısıttı.

Alfa kalçalarını yukarı kaldırdı, aşağı doğru her itişinde onu kendisine doğru itmek için karşıladı.

Orgazm, kalçalarının her hareketinde ya da Tate'in parmaklarının her oynatışında, Nic'in elinin arkasından boğuk bir şekilde çıkardığı her huff'ta artıyor ve artıyordu.

Wendy zirveye ulaştığında haykırdı, içindeki gerilim sonunda parçalandı.

Parmaklarını Tate'in göğsünde gezdirirken ve kalçasındaki son zevk titreşimlerini kovalarken Nic'in yumuşak sesi arka plandaydı. Bir noktada onun altında gerildiğini hissetti ve Nic'in parmaklarının yanaklarını ısırtmasını izlemek için tam zamanında gözlerini açtı, aynı zamanda eğildi, horoz hala kemerinin altında sıkışmıştı ama boşalırken nabız atıyor, utanmadan izlerken karnına dökülüyordu.

Kıpırdamadan durdular ve Nic'in çarpan kalbinin sesini onların boğuk nefesleri bastırdı. Nic'in eli yavaşça Tate'in ağzından kaydı ve parmaklarının bıraktığı izler Nic'in içini bir kez daha ısıttı.

"Az önce pantolonumun içine boşaldım. Gerçek bir ergenden daha iyi değilim," diye sızlandı Tate, bir kolunu yüzüne atarak.

Nic homurdandı. "En azından sen geldiğinde sana dokunuyordu."

Wendy'nin bakışları kendini durduramadan Nic'in örtülü bedenine kaydı. Ona açgözlü diyebilirsiniz ama Nic'e hiç dokunmadan onu boşaltma fikri düpedüz lezzetliydi.

"Bu... sıcaktı," diye ekledi Wendy, kendini yana bırakıp Tate'in yanındaki battaniyeye zıplayarak.

"Benim için yeni," dedi Tate kıkırdayarak. "Bu ne anlama geliyor?" Nic sordu.

Wendy onun sorusunu desteklemek istedi. Bu ne anlama geliyordu?

Tate kaşlarını kaldırdı. "Yani, genelde patronluk taslayan ben olurum," dedi Tate. "Patronu aramamak şaşırtıcı derecede sıcaktı."

atışlar."

Nic'in kaşları kalktı.

"Bu kadar şaşırmış görünmene gerek yok."

Ama Wendy kulaklarını tıkadı, zihni çoktan ortaya çıkardığı tavşan izini takip ediyordu. Arlo'yla birlikteyken kararları o mu veriyordu?

Aman Tanrım.

Bir kız ancak bu kadar azabilirdi.

Ve böylece iki yetişkin adam şortlarına boşalmış olarak oturma odasından çıktılar.

Bölüm 26

ARLO

ARLO, Griffith'e sabah işlerinde yardım etmek için yuvadan erken ayrıldığı için pişman olduğunu söyleyebilmeyi isterdi. Ama arkadaşı ve Wendy'nin bütün gece flört etmesini izledikten sonra... kahretsin. Omega'yla ilk tanıştığından beri Arlo onun omuzlarının gevşediğini görmüştü. Belki de tüm odayı rahat bir huzur kaplayana kadar geçirdikleri eklemler yüzündendi.

Ama Arlo bunun sebebinin Tate'in... Tate olmasından kaynaklandığından şüpheleniyordu. Herkesi rahat hissettirirdi.

Arlo'yu en başından beri kandırmıştı ve şimdi onlara bak. Ayrıca, Arlo kalın kafalı değildi, ot o kadar da zarar vermemişti. Aralarındaki bağ sayesinde Tate'in omega'ya olan sevgisini açıkça hissedebiliyordu. Ve Arlo da aynı şeyden beslenmiyor değildi. Wendy çok sevimli ve komikti ama onun da başı dertteydi ve bu durum tüm içgüdülerini harekete geçirdi. Onu korumak istiyordu.

Lanet olsun. Eğer Tate'in kucaklamasına ihtiyacı varsa, Arlo hayır demeyecekti.

Ve konuşmalarından sonra Griff'e suçluluk duymadan bakabilirdi, yani bu fırsatı gerçekten kaçırarak mıydı? Ama Griffith'i dışarıda takip ederken soğuk elbiselerini kesip geçerken, botlarının altında çamur ezilirken, hâlâ ateşin önünde olmayı diledi.

Ona şehir çocuğu deyin, her neyse. Arlo sayıları, bilgisayarları ve ot içmeyi severdi. Ve görünüşe göre yakışıklı alfalara yardım etmeyi.

Ancak çamurdan ya da fırtına hasarı için araştırma yapmaktan hoşlanmazdı.

"Kahretsin," diye mırıldandı Grif ve Arlo hızını artırarak onun görüş alanını takip etti.

"Kahretsin," diye yankılandı Arlo. Arazinin kenarı boyunca uzanan çit kırılmıştı. Küçük, ince bir ağaç üzerine devrilmiş ve çitleri yıkmıştı.

"Onu tamir ettirene kadar Daisy'ye daha yakından göz kulak olmam gerekecek. Dışarı çıkabilirse kaçmayı ve avlanmayı seviyor."

"Yine de geri dönme konusunda iyi mi?" Arlo sordu. Daisy, Griffith'e göbekten bağlı görünüyordu.

Alfa dönüp eve doğru ilerledi ve Arlo da ona ayak uydurdu.

"Eh. Yol boyunca ne kadar yaratık bulacağına bağlı.

Gittiği en uzun süre on dört saat gibi bir şeydi." Arlo yüzünü buruşturdu.

"Evet, biliyorum. Bunca zamandır enkaz halindeydim." Griffith başını salladı, Arlo'nun bildiği kadarıyla köpek hâlâ alfanın yatağında mışıl mışıl uyuyor olsa da endişesi yüz hatlarına yayılmaya başlamıştı.

"Bunun nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedi Arlo ve ciddiydi. "Eskiden bizim de aynı şeyi yapan bir kedimiz vardı. Yangın çıkışından kaçır ve fareleri geri getirirdi." Çok iyi bir küçük avcıydı ama Arlo hediyeler olmadan da yapabiliirdi.

"Ona ne oldu?"

"Bir gün çok hasta bir şekilde geri geldi." Verandaya vardıklarında Arlo boğazını temizledi. Botlarını tekmelemeye başladı. "Birinin onu zehirlediğinden oldukça eminiz."

Griffith kapıyı onun için açık tuttu ve durup ona baktı. "Kim böyle bir şey yapar ki?"

Kalbi yeniden sızlayan Arlo, çamurlu botlarını kapının yanına koyarken omuz silkti. Mutfığa girdi ve ayakkabılarını bırakırken Griffith için kapıyı tutarak iyiliğe karşılık verdi. Evin içi ekstra tatlı kokuyordu ve bunu fark ettiğinde ağzı sulandı. Tate'in kremesi kokusu Wendy'nin meyveli aromasıyla karışmıştı.

"Keşke bilseydim," dedi ve dikkatini tekrar elindeki konuşmaya verdi.

"Vay be. Kim olduğunu hiç öğrenemedin mi?"

"Hayır," diye cevap verdi üçüncü bir ses ve Arlo arkasını döndüğünde Tate'i mutfakta buldu. Elinde bir fincan kahveyle oturma odasının kapı pervazına yaslanmıştı, saçları ıslaktı ve kafasına doğru kaymıştı. "Keşke öğrenmiş olsaydık."

"Evet. Tost o gece öldü." Acı göğüs kafesini sıkarken Arlo kaşlarını çattı. İşte bu yüzden asla başka bir kedi istememişti. Onlara bağlanmak çok kolaydı ve kaybetmek de çok kolaydı.

"Bu korkunç," diye homurdandı Griffith. "Piçler."

Bir süre sonra mutfağa giren Wendy, "Ben de aynı fikirdeyim," diye ekledi. "Böyle insanlar... olmayı hak ediyor..."

"Sakat mı? Öldürüldü mü? Arka bahçeye mi gömüldü?" Arlo cevap verdi. Bunu hangi komşunun yaptığını buldukları ve kapılarına dayandıkları birçok senaryo hayal etmişti.

Wendy'nin dudakları kıpırdadı. "Bu iyi bir başlangıç. Siz nereye kayboldunuz?"

Griffith ellerini sabunla köpürtmeden önce kollarını sıvayarak, "Arlo benimle birlikte fırtına hasarı olup olmadığını kontrol etmeye gitti," diye açıkladı. "Çitin bir bölümünün yıkıldığını gördük, bu yüzden Daisy'yi dışarı çıkaran olursa lütfen ona göz kulak olun. Fırsatını kaçacaktır."

"Birini Daisy görevinde tut, ."

Sanki onu çağırılmışlar gibi, yavru köpek mutfağa girmeden önce tırnakları parke zeminde tıkırdadı. Arlo bir köpek için oldukça sevimli olduğunu kabul etmek zorundaydı. Şimdiye kadar gördüğü en büyük kare kafaya sahipti ama burnu her zaman gülümsüyordu.

Griffith, "İşte benim kızım," diye mırıldandı ve Arlo, Wendy'nin yanaklarının kızarmasını izledi.

Bir kahkahayı omzunda saklamak zorunda kaldı. Wendy, Griffith'in kızı olmaktan hoşlanıyordu, ha? Nedense bu onu hiç şaşırtmamıştı.

"Peki kimler yoga için hazır?" Tate sordu.

Wendy inledi, yan tarafını şakacı bir şekilde Tate'e çarptı ve Arlo'nun kafasında bir ampul yandı.

Birdenbire artan kokular mantıklı gelmeye başladı. Bu sabah erkenden ortalığı birbirine katmışlardı.

Şanslı piç, diye düşündü sevgiyle.

Tate bu duygu patlamasını hissetmiş olmalıydı çünkü bakışları Arlo'ya kaydı ve bir an için onu inceledi.

Arlo, Tate'in ona neler olduğunu anlatıp anlatmayacağını merak ediyordu. Geçen gece Wendy'nin artan kokusu üzerinde çalışırken kesinlikle yeterince hayal kurmuşlardı. Fantezilerinin hangi kısımları gerçekleşmişti?

Tate göz kırptı, alfa bunca zaman sonra bile Arlo'yu hâlâ heyecanlandırabiliyordu.

"Çiti tamir edebilecek misiniz?" Nic sonunda onlara katılarak ve hepsinin dikkatini dağıtarak sordu. Saçları ıslaktı, belli duştan yeni çıkmıştı.

Grif başını salladı ve Arlo rahatladığını belli etmemeye çalıştı. Gerçekten de çamurda oynamak istemiyordu. "Bugün hava çok ıslak. Toprağın biraz kuruması gerekiyor."

Tate, "Tembel bir gün olacak," derken Wendy, "Ee... yemek konusunda ne yapacağız?" diye sordu.

Beyinleri çevirmeli bağlantı gibi teklerken bakışları çarpıştı.

Alfa boğazını temizlerken Griffith'in üzerine düşmesi kaderin bir cilvesi olmalıydı. Elektrik olmayınca pek fazla seçenek yoktu ve internetten yemek sipariş edebilecek gibi de değillerdi.

"Ateşte çorba ısıtabilir miyim?"

Aklına bir fikir gelince Arlo'nun kafası alfaya döndü. "Dökme demir tavanız var mı?" Arlo sordu.

Tate, Arlo'yu utandırmayı seviyordu, bu yüzden Arlo, "Aman Tanrım, Ar, *bir* keresinde kampa gidiyoruz-" dediğinde hiç şaşırmadı.

"Kapa çenenin," diye inledi Arlo arkadaşına.

Wendy güldü, parlak ve çok güzeldi. "Siz ikiniz şimdi ne yapıyorsunuz?"

"Hazırlıklı olmayı severim," diye savunmaya geçti Arlo, çenesini havaya kaldırarak. "Bu yüzden kamp gezisine çıkmadan önce biraz araştırma yaptım ve bunu süper havalı ve özel bir hale getirmek ve gerçek bir kamp yemeği pişirmek istedim. Ne dediğiniz umurumda değil, kamp ateşinde pişirdiğim mısır ekmeği çok beğenildi."

"Olağanüstüydü. Ama bunu yaşamasına asla izin vermeyeceğim," diye açıkladı Tate. Arlo yüzünü buruşturdu ve Wendy'den gelen kıkırdama utancın acısını hafifletti.

"Sana mısır ekmeği yok, ev arkadaşım," diye duyurdu.

Hiçbir şey onları birbirlerine oda arkadaşı demeleri kadar rahatsız edemezdi. Çünkü onlar bundan çok daha fazlasıydı. Onlar *arkadaştı*, sadece bir daireyi paylaşan iki kardeş değil.

Bu yüzden Tate dramatik bir şekilde nefesini tuttuğunda, Arlo'nun göğsü şefkatle şişti ve alfanın yanağına bir öpücük kondurmadan önce bir kıkırdama nöbetine girdi.

"Sanırım bugün benimsin, öyle mi?" Grif sordu. "Mutfakta yardım etmek ister misin?"

Arlo'nun alfanın kendisiyle konuştuğunu fark etmesi utanç verici bir zaman aldı ve kendini eşinin onayını ararken buldu.

Tate ona göz kırptı ve Arlo'nun midesi bir hız trenine binmiş gibi altüst oldu.

"Evet, tabii! Sanırım mısır ekmeği için malzemeniz olduğundan bile emin olmalıyız," dedi Arlo utancını örtmeye çalışarak yüksek sesle.

Tate'le aynı fikirde olduklarını, birlikte mutlu olduklarını ama *daha fazla* cesaret kırmadıklarını bilmek, Griffith'in dikkatini bir şekilde çok daha etkili kılıyordu.

Griffith ona kendini yine lanet olası bir birinci sınıf öğrencisi gibi hissettirmiş, iri yarı alfanın karşısında ne diyeceğini bilememişti.

Lanet olsun.

Arlo, Tate'le çıktığı süre flört etmeyi öğrenmiş gibi değildi. Birbirlerinin kucağına düşmüşlerdi ve bunu sorgulamamışlardı, bu yüzden gerçekten kur yapmak söz konusu değildi, en azından esprili karşılıklar, flörtöz bakışlar ve alaycı dokunuşlarla yumuşak bir şekilde değil.

Basit bir beceriksizliğe razı olmak zorundaydı ve bunun kendi lehine çalışmasını umuyordu.

"Eminim öyledir. Bir şey yapmak için çok ıslak, bu yüzden şimdi başlayabiliriz. Umarım kahvaltı, öğle ve akşam yemeklerinde çorba içmeyi seviyorsunuzdur."

Nic, "Hmm, benim favorim," dedi.

Wendy gözlerini devirerek dondurucuya gitti ve kapağını açtı. "Madem tavanız var, ateşin üzerinde her türlü şeyi pişirebiliriz. Elinde ne olduğuna bağlı..."

Dondurucuyu karıştırırken mırıldandı ve Arlo bakışlarının onun vücudunda gezinmesine engel *olamadı*. Muhtemelen çocuklardan birine ait basit bir tayt ve daha büyük bir tişört giymiş olan kız, rahatlığın vücut bulmuş hali gibiydi. Dondurucuya uzandığında tişört kıcının kabarıklığına takıldı ve bunu fark eden tek kişi o değildi. Boğazını temizleyerek bakışlarını kaçırdı ve hemen yanındaki Tate'in de aynı şeyi yaptığını gördü. Alfa'nın koluna bir şaplak attığında Tate irkilerek sıçradı ve ona ters ters baktı.

"Ne?" diye mırıldandı.

"Kibar ol!" Arlo gülmemek için dudaklarını oynatarak kelimeleri oluşturmaya çalıştı.

Griffith buna bir son vererek Wendy'nin arkasına geçip boğazını temizledi ve dondurucuyu kapattı. "Çaresiz kaldığımızda bu konuda endişelenebiliriz. Umarım elektrikler önemli olacak kadar uzun süre kesilmez. Ama her ihtimale karşı... içerideki soğuk havayı boşa harcamayalım."

"Oh, bunu düşünmemiştim. ," dedi sevimli bir gülümsemeyle, başını eğerek. Arlo, Griffith'in nasıl olup da yerde eriyip bir su birikintisine dönüşmediğini anlayamadı.

"Çorbaya başlayabiliriz, sonra da biraz daha odun toplayabilirim," dedi. "Ne kadar uzun süre pişerse kadar lezzetli olur."

"Mısır ekmeği o kadar uzun sürmez ama çorbayı hazırlamanıza yardım edebilirim."

"Ben de yardım etmek istiyorum!" Wendy araya girdi. "Bütün gün başka ne yapmam gerekiyor?"

Kız... haklıydı ve hepsinin bakışları Griffith'e yöneldi. "Peki... ne yapmak istiyorsun?"

"Ne yapmamı istiyorsun?" diye karşılık verdi.

Griffith içini çekti ve ona ilerlemesini işaret etti. "Tamam. Biraz sebze doğrayabilirsin."

Kadın süslenerek onu mutfığa kadar takip etti ve Arlo da omuz silkerek onu izledi. Diğerleriyle yüzleşmek için döndü ve kollarını kaldırarak geriye doğru yürüdü.

Nic, "Biraz iş yapacağım, ama ondan sonra akşam yemeği için aşıya döneceğim," dedi ve yukarı çıkmak için döndü.

"Sanırım geriye sadece ben kaldım..." Tate yatağa uzanmadan önce yüksek sesle, dramatik bir şekilde iç çekti. "Yalnız!"

Arlo gözlerini devirdi ve sonunda oturma odasına ve arkadaşına sırtını dönüp mutfağa girdi.

Griffith, Wendy'ye dolabın üzerine yığıldığı çorba malzemelerini uzatıyordu. Arlo birkaçını kapıp sebzeleri yıkamaya başladı, onlar da geri kalanıyla ilgilendi.

İlk başta her şey yolundaydı. O yıkadı, Wendy doğradı ve Griffith tencereyi malzemelerle doldurmaya odaklandı. Yetenekli bir üçlüydüler ve-

"Havuçları hep mi kesersin?" Griffith sordu.

Arlo başını yana eğdi ve Wendy'nin doğrama becerilerine baktı. Havuçları temizdi ve küçük diskler halinde doğranmıştı. Olması gerektiği gibi.

"Bu ne demek oluyor? Havuçları nasıl kesiyorsun?" Wendy bıçağı yere bırakıp kaşlarını çatarak alfaya bakarak sordu.

Arlo onları izlerken gülmemeye çalıştı.

"Bunun gibi," dedi Griffith. Ardından bütün bir havucu üç parçaya ayırmaya devam etti ve her bir parçayı dörde böldükten sonra küp küp doğradı.

"Kim havuçları keser ki?" Wendy kollarını kavuşturarak sordu.

"Herkes!" Griffith karşı çıktı.

Arlo'ya döndüler ve Arlo durakladı, kulak misafiri olma eyleminde yakalandı - ama hemen yanındaysalar sayılır mıydı?

"Eee?" Wendy sordu. "Havuçları nasıl kesiyorsun, Arlo?"

Gözlerini kırıştırdı.

Oh.

Ohhh hayır. Ortada kalmıştı.

"Uhh..." Havuçlara, disklere ve küp küp doğranmış parçalara baktı ve oracıkta politik bir cevap vermeye çalıştı. "Ben genelde benimkileri Wendy gibi keserim ama çorba için neden küp küp doğradığınızı anlayabiliyorum."

"Biraz daha hızlı pişecekler," diye araya girdi Grif.

"Ama çorbayı pişirmek için bütün günümüz var," diye Wendy. "Peki havuçları *nasıl* kestiğimiz gerçekten önemli mi?"

Griffith'in kaşları evet, önemliydi dedi. Ama Wendy havuçlara döndüğünde alfayla göz göze geldi ve başını salladı.

Omega'ya iyi bir alfa gibi katılıyorum. ama.

Griffith içini çekerek çoktan doğranmış havuç parçalarını diskleriyle birlikte topladı ve bir çırpıda tencereye attı.

"Hayır, sanırım fark etmez," diye kabul etti.

Wendy homurdanarak havuçları *kendi* yöntemiyle doğramaya devam etti ve Arlo işini bitirmek için lavaboya dönerken gülümseyerek başını salladı.

"Bunu yanlış mı yapıyorum?" Griffith yaklaşık yarım saat sonra Arlo'ya tısladı.

Oturma odasından gelen ateş yanaklarını ısıtıyordu ama içinde tüm malzemelerin bulunduğu tencereye göz atmak için yaklaştı, o kadar çabuk ki henüz kaynamıyordu bile.

Ona normal göründü ve koku burun deliklerine çarptığında derin bir nefes alıp verdi. "Yanlış bir şey yaptığını düşünmüyorum, neden?"

"Wendy bana tuhaf tuhaf bakıp duruyor," diye fısıldadı, Wendy'nin hâlâ mutfakta olduğundan emin olmak için başını çevirdi.

"Tuhaf mı? Nasıl garip?"

"Bilmiyorum! Sadece garip!"

Arlo kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. Elbette, dostum, şirin.

"Ne? Okul gazetesiymiş gibi görmek isteyeceğini falan mı düşünüyorsun?"

Grif, "Bu da sana daha çok güvendiğini gösteriyor," dedi. "Omzunun üzerinden bakmadı bile!"

Arlo sırtımayı yüzünden uzak tutmaya çalıştı ama sonunda başaramadı. Grif nasıl olup da dikkat etmemişti? Wendy, Arlo'nun mısır ekmeği karışımını birkaç kez kontrol etmişti ama Arlo onun sadece dahil olmak istediğinden şüpheleniyordu.

Omega muhtemelen alfayı kızdırmak için biraz fazla kolay buldu.

Issızlığın ortasındaki bu kulübede yapacak pek bir şey yoktu, özellikle de elektrik olmadığında. Yani Wendy istese de bir filmle bile dikkatini dağıtamazdı. Yoga sadece

çok zamanını alıyordu. Nic'le takılmak o kadar da eğlenceli değildi çünkü adam sürekli hesap çizelgelerinin üzerinden geçiyor, malzeme siparişi veriyor ve spor salonuyla ilgili diğer her şeyi yapıyordu; Arlo'nun başkasına devredebileceğini düşündüğü her şeyi. Mesela mağazaya gerçekten göz kulak olan müdür?

Ama Arlo bunu Nic'e söylemeyecekti, çünkü bir kez daha, burada yapacak başka ne vardı ki?

Nic bu küçük tatilini gerçekten ihtiyacı olmayan raporları inceleyerek geçirmek istiyorsa, Arlo onu yargılayacak biri değildi. Ama beta Griffith'ten biraz daha kaçarsa, evi terk etmek zorunda kalacaktı.

Bakışları, büyük kaseye farklı malzemeler ekleyen alfaya kaydı.

Griffith öyle ya da böyle umursamıyor gibi görünüyordu ama... kimsenin bakmadığını düşündüğü anlarda bakışlarının betayı takip edişindeki bir şey onu ele veriyordu.

İkisi de diğerine olan ilgisini gizleme konusunda pek başarılı değildi.

Bunu sakladıkları tek kişi kendileriydi. Homurdandı.

Ne salaklar.

Birbirlerinden kaçmayı bırakmaları ne kadar sürer? Şiddetli bir çarpışma mı yoksa tutkulu bir çarpışma mı olacaktı?

Lanet olsun, Arlo kimdi ki *hem* şiddetli hem de tutkulu olamayacağına karar verdi?

Arlo tüm yapboz parçalarını birleştirmek istedi. Ayrılımlarına ne sebep olmuştu? Birbirlerini Arlo'nun Tate'i tanıdığı süre kadar tanıyorlardı ama yolları büyük ölçüde ayrılmıştı.

Arlo bir anlığına Tate'i bulduğu için minnettar oldu ve bu rastgele düşüncenin aralarındaki bağı aydınlatmasına izin verdi, Tate de buna küçük bir şefkat fırçasıyla karşılık verdi.

Arlo Grif'e dirsek attı ve alfanın dikkatini çekti. "Ondan korkuyor musun yoksa?"

Griffith'in kaşları çatıldı. "Ne demek istiyorsun?"

"Wendy'den sanki sana veba bulaştıracakmış gibi kaçıyorsun." Sadece sıkılmıştı çünkü betası çalışıyordu.

"Ben ," diye karşı çıktı

Grif. "Sen de öylesin."

Griffith cevap vermek için dudaklarını araladı ama birkaç saniyeden fazla bir süre balık gibi asılı kaldı. "O Nic'in."

Kaşlarını çatma sırası Arlo'daydı. "Bunu söylediğini duymasına izin verme. Omega'nın kimseye ait olmadığı hissine kapılıyorum."

"Tamam, tamam, haklısın. Yine de Nic'le birlikte geldi ve bence bu bir şeyler anlatıyor. Yalnız bırakılması gereken bir şey."

Arlo bunun kendisini ilgilendirmedığını biliyordu ama yine de sormadan edemedi: "Nic'i geri ister miydin? Hani yıldızlar doğru hizaya gelse?"

Griffith bakışları uzaklara dalmadan önce bir süre onu inceledi. "Dediğin gibi, yıldızların aynı hizaya gelmesi kadar şansım var."

"Neden böyle söylüyorsun?"

Ofladı ve çorbasından başını çevirip Arlo'ya baktı. "Sadece çok fazla geçmiş var."

Arlo ona öyle bir baktı *ki, şaka yapıyor olmalısın.*

"Nic'in umurunda olsaydı, buraya geleceğini sanmıyorum. Ve bunu sizin geçmişiniz hakkında hiçbir şey bilmeyen biri söylüyor."

"Yani ne ?"

Arlo onun kolunu okşadı ve bu bahaneyle göğüs kaslarının tam olarak ne kadar büyük olduğunu değerlendirdi.

Çok, eğer cevapla ilgileniyorsanız.

"O kadar da hecelememe gerek olduğunu sanmıyorum. Yapabilirsin o."

Griffith'in suratının asılması üzerine kıkırdadı ama Wendy oturma odasına geri döndüğünde de aynı hızla toparlanmıştı. "Bu kadar komik olan ne?"

Griffith'in yanakları kızardı ve suç ortağını tutarak Wendy'ye doğru itti. "O yaptı!"

Arlo kendini tutamayıp kıkırdarken Wendy'nin kafası ciddi biçimde karışmış görünüyordu.

"Ben... gidip Daisy'ye bakacağım! Evet!" Alfa kovalanıyormuş gibi oturma odasını terk etti ve Arlo gözlerini devirdi.

"Onun sorunu ne?" Wendy sordu.

Güzel omega'ya sıırttı. "Benden olmayın ama adının Nic olduğuna eminim," dedi gülerek.

Bölüm 27

NIC

KENDİNİZE NOT: Saklanmak için eski sevgilinizin evini seçmeyin.

Biliyorsun, gelecekteki referanslar için, diye düşündü Nic acı acı.

"Demek istediğim, Arlo mısır ekmeğini koyduğunda bunu yapsaydın, önerdiğim gibi, burada olmazdık." Wendy'nin sesi oturma odasından duyuldu ve Nic iki eliyle yüzünü .

Çorbanın kokusu onu odasından çekip çıkardığı için aşağıya daha yeni inmişti. Yemek odasına gitmek için yanlarından geçerken varlığını açıkça belli etmesine rağmen tartışmaları sona ermemiştir.

Onları bütün gün birlikte bırakma planı açıkça işe yaramamıştı. Nasıl olmuştu da bütün günü birlikte geçirmişler ve hâlâ tartışmadan duramamışlardı? Nic inledi.

"Neden?" Griffith ona homurdanarak karşılık verdi. "Bunu şimdi itiraf etmek sonucu değiştirmeyecek. Bunun bir önemi var mı? Gidip diğerlerinin yanına oturamaz mısın?" diye sordu.

Nic yemek odasından Wendy'nin homurdanmasını duydu. "Sana her şeyi taşımana yardım edeceğimi söylemiştim!"

Griffith, "Evet, o sen beni kızdırmaya başlamadan önceydi," diye cevap verdi. "Arlo nerede?"

Söz konusu alfa masadaki koltuğuna daha da gömülmüş, Nic'e bakarken gözlerini kocaman açmıştı.

"*Ben mi seni rahatsız ediyorum?*" Tavalar şingirdarken Wendy'nin sesi çığlık atıyordu. "Bence tam tersi dostum. Sen hayatımda gördüğüm en sinir bozucu insansın..."

Wendy tiradına devam etti ama elbette Griffith son sözü onun söylemesine izin veremezdi.

Nic sandalyesinde geriye doğru çöktü ve onların atışmaları arka planı doldururken gözlerini tavana dikti.

Neden ben?

Nic ilk başta Griffith'in ona sataştığını yanlış duyduğunu düşündü ama Griffith ona öyle sert bir karşılık vermişti ki, Nic bunun gerçek olduğunu anladı. Nic feromonlardan mı, yoksa kabin ateşinden mi kaynaklandığını bilmiyordu. Birdenbire birbirlerine girmeye başlamışlardı.

"Belki de gidip mısır ekmeği getirmeliyim," dedi Arlo, mantığın tek sesi olarak.

"Evet, hakem ol," diye tısladı Tate ve başını yukarıda bahsedilen odaya doğru eğdi.

Yine de yemek odasındaki sandalyeden kalkıp savaş alanına girme cesaretini toplaması komik derecede uzun sürdü.

Onun sakin sesi denkleme girdiğinde tartışmalar azaldı ve sonunda yara almadan, ama gözleri kocaman açılmış bir şekilde oturma odasına geri döndü.

" oluyor?" Nic sordu.

Arlo elindeki mısır ekmeği tepsisini masanın ortasına taşıırken omuz silkti. bir havlu vardı, bu yüzden Nic henüz karışımı göremiyordu. "Griffith birazdan çorba getirecek. Sanırım. Belki de. Wendy'nin bir noktada onu atmakla tehdit ettiğine eminim."

Nic başını eğdi. Bu ikisi neden bir türlü anlaşıyorlardı? Bu lanet olası didişme nereden geliyordu?

Ortada kalmadığı için kendini şanslı mı saymalıydı? Öfkelendi. Nic bunun onu neden bu kadar rahatsız ettiğini, neden her çarpıştıklarında içinin sızladığını bile anlamıyordu. Bu noktada bir önemi var mıydı? Eninde sonunda onun sıcaklığını atlatacaklardı ve sonra Griffin saçlarından kurtulabileceklerdi-

Nic düşüncesini tamamlayamadan kendini durdurdu. Ama fikir çoktan hayata geçmişti ve onu söndürmenin kolay olacağını sanmıyordu.

İçindeki küçük, gizli bir parça gizlice umut etmişti.

Tartışmaları sakinleşince burnunun kenarını sıktı.

Neyi umuyordu? Yıldızların aynı hizaya geleceğini ve her şeye rağmen bir şekilde hem Griffith'e hem de Wendy'ye sahip olacağını mı?

Ama Arlo mısır ekmeğini mükemmel bir şekilde yerleştirdiğinde, Wendy ve Griffith tek parça halinde mutfağa girdiler.

"Savaş esiri yok mu?" Nic, sessiz ifşaat yüzünden sıkışan boğazını temizleyerek sordu.

Wendy kıkırdadı. "Rüyalarında."

Grif kaskatı kesildi ama Nic ondan başka bir tepki görmedi.

Alfa, rakiplerinin alayları arasında sayısız kez ringe çıkmıştı. Wendy muhtemelen onu korkutmuyordu ama bunu ona söyleyecek kişi Nic mi olacaktı?

Cehennem. Hayır.

Yapmak isteyeceği en son şey önceden ısıtılmış bir omegayı kızdırmaktı. Griffith düşündüğünden daha cesurdu, çünkü Nic alt bölgelerinin bağlı olmasını tercih ediyordu.

Bu yüzden çenesini kapalı tuttu ve onlara çorbanın harika görüldüğünü söyledi. Ne birine ne de diğerine zerre kadar güvenmedi. İçinden bir ses bunun kapanmayı bekleyen bir tuzak olduğunu söylüyordu.

Dumanı tüten çorbadan bir ısırık alırken hem yuvarlak hem de küp küp doğranmış havuçları fark etti ve başını eğdi ama sormaktan kaçındı.

İkisinin de tadı en az diğeri kadar güzeldi.

"Aman Tanrım, Arlo," diye inledi Wendy. Aniden endişelenen alfaya kalp gözleriyle bakarken Nic'in dikkati ona yöneldi. "Bu yediğim en güzel mısır ekmeği."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Nic gülmemeye çalıştı. "Teşekkürler! Sana söylemiştim," dedi Tate'e dirsek atarak.

Tate iki elini de kaldırdı, birinde bir çatal tutuyordu. "Hey, iyi olmadığını hiç söylemedim. Sadece bir şeyler için aşırı hazırlık yaptığında çok tatlı olduğunu söyledim."

Arlo kaşlarını kaldırdı ve Nic aralarındaki bağı neredeyse parlayışını izledi. "Bu pek de hatırladığım bir ifade değil..."

Tate göz kırparak, "Önemli olan tek şey bu," diye ekledi.

Kıskançlık yine çirkin yüzünü göstermişti ama elinde olmadan biriyle bu kadar doğal bir şekilde birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu merak ediyordu. Bu kadar kolay.

Griffith'le hiç böyle bir şey yaşamışlar mıydı?

Yapmak zorundaydılar. Nic, dövüşlerden sonra Grif'i muayene ettiği ve her çizik için onunla dalga geçtiği geceleri hatırlıyordu. Bazı izleri nasıl daha iyi öptüğünü ve sonra gün doğumuna kadar Grif'e nasıl bindiğini ve Nic'in onun için bu kadar endişelenmesine gerek kalmaması için darbelerden daha iyi kaçması için ona söz verdiğini.

Biri boğazını temizledi ve Nic gözlerini kırıştırtarak şimdiki zamana döndü ve masaya baktı. Herkes yemeğini bitirmişti.

"Bir daha asla yemek yemeyeceğim," diye açıkladı Wendy ve memnun bir gülümsemeyle sandalyesinde arkasına yaslandı.

Griffith alay etti. "Çorbayı beğendiğinize sevindim," diye kibirli bir şekilde açıkladı.

Wendy bir gözünü açıp ona ters ters bakınca alfa kıs kıs güldü ve kendi kâsesini ve onunkini alıp mutfağa geri döndü.

Nic arkasından, "Hey, bulaşıkları ben yıkarım,"

diye seslendi. "Ben de!" Tate yankıladı.

Hazırlıklara hiç yardım etmediği için bu adil bir davranıştı.

En azından temizleyebilirdi.

Son kepçe çorbasını da yuttu ve boş kâsesiyle masadan kalkmadan önce bir ısırık mısır ekmeği yedi. Tate, Arlo'nunkini aldı ve mutfağa doğru ilerlediler.

Bulaşık yıkamak kolaydı ama Griffith'i kovalamak kolay değildi.

"Beni oraya girmeye zorlama," diye yalvardı sessizce.

"Neden?" Nic tısladı. "Git Arlo ve Wendy ile otur."

"Hayır, Wendy benden nefret ediyor!"

Arlo mutfağa girip buzdolabından bir şişe su alırken tısladı. Alaycı bir sırıtışla ona yaslandı. "Havuçların nasıl kesileceğini anlatmaya çalışmamalıydın."

Griffith uyarırcasına homurdandı ve Arlo kıkırdadı, sonra ellerini masumca kaldırıp geri çekildi.

"Bir insan havuçların nasıl kesileceğini nasıl anlatır?"

Nic kahkahalara boğuldu. "Bu yüzden mi havuçlar çorbanın içinde farklı şekillerdeydi?"

Grif kollarını kavuşturdu. "Belki."

Tate başını sallayarak, "Şimdi yaptın," diye uyardı. "Neyi yaptım?"

"Bir omega'yı kızdırdı. Hem de tam kızgınlık döneminden önce?" Tate diğer alfaya şüpheyle baktı ve Nic bulaşıkları yıkamaya başlamadan önce süngerini ıslatıp sabun ekleyerek güldüğünü gizledi. Ev aletlerinin uğultusu olmadan tüm ev çok daha sessizdi ve Tate ile Grif, Grif'in Wendy'nin gözüne tekrar girmesi için beyin fırtınası yapmaya çalışırken, Nic mum ışığında bulaşıkları yıkıyor, Tate de kuruluyordu.

Nic oturma odasında oturmuş, Wendy şiltelerin üzerinde ona doğru uzanırken, iki alfanın planlarının ne olduğunu hiç öğrenemediğini fark etti.

"Bugün çok çalıştığım için özür dilerim," dedi Wendy'ye usulca.

Bir omzunu silktilti. "Sorun değil. Mutfakta Griffith'in sinirlerini bozarken çok eğlendim."

Nic homurdandı. "Ne yaptığını biliyordun."

Onunla paylaştığı ifade saf bir muziplikti. "Biliyorum."

Söz konusu alfa, elinde iki küvetle oturma odasına girdi. "Eğer elektrikler gelmezse eriyecek olan dondurmam var. Erimeden önce yemek isteyen var mı?"

"Evet!" Wendy ağladı, bir cesedin gibi şiltenin üzerinde doğrulup oturdu.

Nic kıkırdadı. Yirmi dakika önce bir daha asla yemek yemek istememişti.

Sağduyu ona bu düşüncüyü kendine saklamasını söyledi.

Boğazını temizledi. "Demek istediğim, mutfağınızda yemek pişirmekle geçen stresli bir günün ardından tatlı bir terapi harika olurdu."

Grif odanın içinde dolaşmadan önce omega'ya bir kaşık uzatırken gözlerini devirdi. Kaşığı ona uzatırken bakışları karşılaştı ve Nic bir an için kayboldu. Griffith söz konusu olduğunda bu kadar *kolay davranması* hiç de adil değildi. Bakışlarını kaçırarak dondurma tüpünün kendi etrafında dönmesini bekledi. Tıpkı bir gece önce esrarları elden ele dolaştırdıkları gibi dondurmayı da dolaştırdılar.

Tate ilk ısırığını denerken dramatik bir şekilde inledi ve tüm dikkatleri üzerine çekti.

"Uzun zamandır dondurma yemedim..." Başını sallarken bir ahududu üfledi. "Hatırlamıyorum bile."

Alfa tekrar kazmaktan çekinmedi, dudaklarına götürüp ısırmadan önce mükemmel ısırık için kepeçledi ve gümüş çatal bıçak takımını her seferinde parlak bir parça kaydırarak çıkardı.

Wendy sersemlemiş bir halde, "Ben de o kaşık olmak istiyorum," diye .

Odadakilerin dikkati alfadan omega'ya kayarken Nic'in dudakları kıpırdadı ve Wendy'nin yanakları aydınlandı.

Boğazını temizleyen Wendy'nin bakışları ona kaydı ve Nic gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. Eğer Wendy bu sabah başladıkları şeye devam etmek istiyorsa tartışmayacaktı.

"Ben... uh. Üst katta olacağım," dedi Wendy yataklardan kalkıp merdivenlere doğru ilerlerken. Geriye kalan tek dolu yatak onun yuvasıydı ve yolunu aydınlatmak için bir mum aldı.

Grif dondurmasını yemeye devam ederken Tate olduğu yerde donup kalmış gibiydi. Arlo ateşin yanından bilmiş bilmiş sırtıyordu ve Nic sadece olan biteni izlemek istiyordu.

Wendy, tatlı feromonları yoğunlaşmaya, *istediği* anlamına gelen bir şekilde tatlılaşmaya başlayarak odanın içinde gezindi. Geçerken Tate'in koluna dokunarak, merdivenleri çıkmaya devam etmeden önce sadece onun duyabileceği bir şeyler mırıldandı.

Kadın sahanlığın tepesinde gözden kayboldu ve Nic bakışlarını gece için hak iddia ettiği alfaya çevirdi.

"Eee?" Nic ısrar etti.

"I-uh..." Tate'in sesi kesildi, kaşık gevşek elinden sarkarak yanına düştü.

Arlo kıkırdarak yerden kalktı ve zıplayarak yatağın üzerinden ortağına doğru ilerledi. Elinden kaşığı ve karton kutuyu alan Arlo, onu dudaklarından gagaladı ve Tate'in bedenini fiziksel olarak merdivenlere doğru çevirdi.

"Ne ?"

"Nic," diye mırıldandı Tate ve arkasını döndü.

Beta kafa karışıklığıyla başını eğdi. "Ne?" "O da seni istiyor. Bizi. İkimizi de mi?"

Arlo gülmemek için kendini zor tuttu ve Tate'in ön kolunu yakaladı. Alfanın nefesi kesildi ve dudakları hafifçe aralanarak bakışlarını eşiyle aynı hizaya getirdi. "Bu gece gömleğinin her yerine boşaldığımda kıskanmamaya çalış," dedi Arlo.

Tate kıkırdadı ve eğilip Arlo'yu öptü, sonra geri çekilip onun bakışlarını inceledi.

Zalim küçük bir dal Nic'in kaburgalarına dolanıp sıkı, kıskançlık göğsünün ağrmasına neden oldu.

Ama alfaların hiçbirini ayrı ayrı kıskanmıyorum. Hayır, hayır. Nic bundan çok daha önemsizdi.

Onları kıskanıyordu çünkü... o ve Griffith olabilirlerdi. Nic her şeyi berbat etmeseydi, çıkmaya devam edebilirler ? Nic kendini Griffith'le çiftleşirken hayal edebildiğini hatırlıyordu. Yaşadıkları onca şeyden sonra bu hâlâ doğru muydu?

Nic buna cevap vermeye hazır olup olmadığını bilmiyordu. Hatta bu düşüncenin kazındığı aynı bölümden okuyup okumadığını bile. Onu ve Griffith'i uzun zaman önce kapanmış bir kitap olarak hayal etmişti.

Küçük, gergin, umutlu bir parçası bunun sadece bir bölüm olup olmadığını merak etti. Daha sonraki bir tarihte devam edecek bir şey.

Ama Tate'in yanından geçerken, hâlâ olduğu yerde donup kalmışken aklından geçenler gerçekten bunlar mıydı? Hayır.

Merdivenleri çıkarken Wendy'nin kokusu yoğunlaştı ve Nic yarı yolda arkasını döndü.

"Evet?" diye seslendi.

Tate kaşığını Arlo'dan geri alırken Nic'in ağzından bir kıkırdama döküldü. "Buna da ihtiyacım var," diyerek dondurma kabını kaptı.

Arlo dramatik bir şekilde nefesini tuttu. "Wendy! Erkeğimi ve dondurmamı mı alıyorsun? Küfür."

"Arlo, bunu telafi edeceğim!" diye bağırdı, sesi Nic'in yanından geçip oturma odasına ulaştı. Tate sırtarak kaşlarını Arlo'ya doğru salladı.

Tate sonunda arkadaşının yanından ayrılıp merdivenleri çıkarken, "Bunu sana hatırlatırım," diye seslendi.

Odaya girdiklerinde Wendy hâlâ gülümsüyordu ve Nic kapı pervazına yaslandı. "Dondurma, ha?" diye alay etti.

"Ne?" Nic'in o güne kadar gördüğü en şirin şekilde suratını astı. "Ben hâlâ açım."

Tate kıkırdadı. "Oh, bunun çok farkındayız. Bu sabahki tadım yeterli gelmedi mi?"

Alfa'nın sözleri üzerine Nic'in belinden aşağıya doğru bir sıcaklık yayıldı. Lanet olsun.

Wendy bakışları aralarında gidip gelirken dolgun dudağını çiğnedi. "Yakınından bile geçmiyor."

Bölüm 28

WENDY

ÜŞÜYEN kaşık göğüs kafesinden aşağı sürüklendi, tüylerini diken diken etti ve ardında şekerleme aromalı bir krema izi bıraktı. Meme uçları havada boncuk boncuk oldu, Nic'in sırtındaki sıcaklığından çok daha soğuktu.

Elleri kadının belinde dolanıyor, parmak uçları pürüzsüz ve sıcak bir şekilde kadının tenine bastırıyordu.

Elinde kaşık olan Tate, mum ve ay ışığıyla destekleniyordu. Gözleri alıştığında, Tate de dahil olmak üzere umduğundan fazlasını görebiliyordu. Wendy ve Nic'in birbirine dolanmış bacakları arasındaki şiltenin üzerinde dengede duran Tate'in karın kasları derisinin altındaki dalgalar gibi yuvarlanıyordu.

Şeytani bir sırıtışla kaşığı tekrar dondurmanın içine daldırıp kızın teninin üzerinde gezdirdi.

Kaşığı pembe, dik meme ucunun *hemen* üzerinde gezdirdi ve kız metal kaşığa nüfuz eden soğuğu hissetti.

Wendy, dondurmanın Tate'in bakışlarının sıcaklığı altında anında erimemesine yarı yarıya şaşırdı. Dondurma kaşığının ucunda boncuk boncuk dökülürken aç gözlerle bakıyor, tam o mükemmel saniyeye kadar bekliyordu-

"Mph," diye mırıldandı soğuk damla tam göğsünün soğuk ucuna düştüğünde. Soğuk sadece o küçük damladan tüm vücuduna yayılırken titredi.

Nic'in başparmakları kalçasında ve uyluğunda gezinirken, Tate'in bakışları Nic'in bakışlarına yöneldiğinde Nic'in sıcaklığı ani bir tezat oluşturdu.

"İyi mi?" diye sordu.

"Evet," diye mırıldandı, boğazını temizledi ve alçak ışığın alev alev yanan yanaklarını gizleyeceğine şükretti.

Nic'in göğsü onun arkasında eşit bir şekilde hareket ediyordu ve ereksiyonu kıcının kıvrımlarına ve sırtının alt kısmına doğru şişiyordu. Göğsü sırtına karşı pürüzsüz ve sıcaktı ve Tate'in yakınına eğilip yine kaşıkla doldururken eşofmanlarındaki şişkinliğe baktı.

Tabii ki onlar yarı giyinik kalırken çıplak kalan o olacaktı. Lanet olsun.

Ancak Tate eğilip ağzıyla göğüs kafesinden aşağıya doğru kremin izini sürerken her türlü şikâyet diliyle yutuldu.

Onu gördükçe amı zonkluyor, dili onu temizlerken bir sıcaklık izi bırakıyordu.

"Snickerdoodle'ın tadı sana çok yakışıyor," diye mırıldandı tenine karşı ve dilini bir kez daha karnındaki gıcıklayıcı bir noktanın üzerinde gezdirdi. Kız dokunuşların altında kıvrandı ve nefesi kesildi.

"Tadına bakmak istiyorum," diye fısıldadı ve Tate üzerine sürünerek dudaklarının üzerinde durdu. Onu Nic'e karşı kafesledi ve birdenbire onların sıcaklığıyla çevrelendi. Tate'in göğsünü okşadığı damlalar çabucak eridi ve göğüslerinin kıvrımından aşağı doğru inerken bir kez daha ürpermesine engel olamadı.

Wendy elini Tate'in boynunun arkasına doladı ve onu kendine doğru çekerek dudaklarını onunkilere doğru ayırdı. Dilleri birbirine değdi ve tarçınlı dondurmanın tadı gerçekten de çok güzeldi. Özellikle de Tate'in kremsi puro aromasıyla birleştiğinde.

Öpüşürken mırıldandı, parmaklarını adamın saçlarının arasından geçirdi.

Bir an için sadece o ve Tate vardı, Tate'in dudakları onunkilere değiyordu. Mükemmel öpüşüyor, alt dudağını dişlerinin arasına alıyor ve ısıırıyordu. Dudaklarının her sürtünmesi, tıpkı Tate'in kaşığının dondurmaya karıştırmaması gibi, kızın içindeki sıcaklığı harekete geçiriyordu.

Kızın uyarılması çiçek açıp odayı kokularken, Derek'le arasındaki bağ alevlenmeye çalıştı ama Derek çok uzaktaydı. Daha önce söndü

onun kızgınlığını, sıkıntısını ve öfkesini gerçekten fark edebiliyordu.

Ama yine de hepsini aynı şekilde tanıdı.

Tate geri çekildi, gölgeli bakışlar onunkileri arıyordu ama ne için, bilmiyordu.

"Sorun ne?" diye sordu.

Ona gözlerini kırptırırken dudakları şaşkın bir "O" ile ayrıldı. "Ne?"

Nereden biliyordu ki?

"Onları mı düşünüyorsun?"

Wendy alt dudağını dişlerinin arasında emdi, başını sallarken uyarılmışlığının sıcaklığı sönerek kor haline geldi. "O benim..."

Derek olmayan biri tarafından tahrik edildim.

Midesi güneye doğru eğildi. Onlardan kaçmak aralarına sadece fiziksel mesafe koymuştu. Ama bir bağla... boynundaki ısırık bir daha asla yalnız kalmamasını sağlayacaktı.

"Mouse, ne istiyorsun?" Nic'in sesi omzunun üzerinden sakinleştirdi ve Tate dizlerinin üzerine oturdu, dondurma küveti yana bırakıldı. "Hâlâ bunu istiyor musun?"

"Yoksa sarılmamızı mı tercih edersin?"

Wendy içini çekti, boğazı aniden bir gözyaşı yumağıyla tılandı. Kaçmanın her şeyi bitireceğini sanıyordu. Ama Sterling Sürüsü'nden gerçekten uzaklaşmak için yapması gereken çok daha fazla şey vardı. Kaçmak sadece bir başlangıçtı.

"Her düşüncemi işgal etmelerinden bıktım," diye itiraf etti. Ellerini Nic'inkilere doğru indirdi ve parmaklarını birbirine geçirdi. "Sadece hiçbir şey hakkında endişelenmeden kendimi iyi hissetmek istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla?" Nic sertçe yutkunurken son soru dişlerini sıkarak ağzından kaçtı.

"Eğer istediğin buysa, seni hâlâ iyi hissettirebiliriz. Bize güveniyor musun?" Tate sordu.

Aralarına mesafe koymuştu, şimdi Nic'in ayaklarının arasına diz çökmüş, endişeyle kaşlarını çatarak ona bakıyordu.

Wendy bu adamları sadece birkaç gündür tanıyordu. Ve belki de bir parçası hâlâ temkinliydi, hâlâ diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu.

Ama bir yanı da onlara güveniyordu, hem de son dört yılını birlikte geçirdiği alfalara çok daha fazla.

Tamamen yabancılara bu kadar çabuk güvenmek aptalca mıydı? Belki de. Ama Wendy'nin de kendine güvenmeye başlaması gerekiyordu. Ve şu anda... şu anda onlara güveniyordu.

"Evet," diye itiraf etti.

Nic'in parmakları onunkilerin etrafında sıkılaştı ve küçük bir heyecan dalgası göğsünü gıdıkladı. Verdiği cevap hoşuna gitmişti.

"O zaman bırak da seninle biz ilgilenelim," dedi Tate, sesi alçak, yumuşak ve öylesine pürüzsüzdü ki, kendini ona sarmak istedi.

"Tamam," diye kabul etti, sarışın alfaya doğru yarı sallanarak.

Nic'in tutuşu onu yerinde tuttu, ama Tate onun üzerine tekrar sürünmeden önce en ateşli şekilde gülümsedi. "Hâlâ tatlı bir şeyler yemek istiyor musun?" diye sordu.

Wendy yavaşça başını salladı, adamın gözlerindeki bakışla içinde yeniden bir sıcaklık oluştu.

"Gerginleştğinde ikimizden birini durdurabileceğine güvenebilir miyim? Ya da bir şey hissedersen?"

Yanakları kızardı. Bu konuşmayı yapıyor olmalarını sevdiği kadar nefret de ediyordu.

"Evet. Söz veriyorum."

Bu adamlar Sterling Sürüsü'ne hiç benzemiyordu. Ve onlarla geçirdiği her an bunu daha iyi görüyordu.

Tate ince parmaklarını dondurmanın etrafına doladı ve yaklaştırdı. Tate'in küçük bir miktar alıp yavaşça tenine sürmesini kalbi hızla çarparak izledi. Yol boyunca, bir damla çarşafın üzerine düştü ve nefesi kesildi.

Kaşıktan damlayan kremsi damlalar tenine sıçradıkça tüyleri diken diken oluyor, meme uçları yeniden elmas gibi sertleşiyor ve karnı zonkluyordu.

Nic, başparmaklarının sırtının alt kısmında yaptığı sinir bozucu yavaş dairelere devam etti. Ancak kremin karnına doğru kaydığını hissettiğinde, ellerini içine kaydırды ve dağınık bir şekilde yaydı.

Başını onun omzuna yasladı ve Tate'in onu dağıtmasına izin verdi.

Yiyeceklerle oynamak onun için bir ilkti.

Bir sürüyle, *alfalarla* geçirdiği onca yıldan sonra, her şeyi deneyimlediğini düşünebilirdi.

Ama belki de ısıtmaların renk kodlu çizelgeler, zamanlanmış ziyaretler ve sadece... bir sonraki alfayı beklemek olmaması gerekiyordu.

"Ah!" diye soludu, Tate kaşığı iç uyluğundan aşağı doğru sürüklerken başını yukarı kaldırdı.

Soluk, erimiş krem çizgileri teninden aşağıya, göğüslerinin üzerine, karnından aşağıya ve şimdi de kalçalarına damlıyordu. Bir kısmı oturmaktan kalçasının ve uyluğunun kıvrımında birikmişti ve Tate eğilip tereddüt etmeden onu yalayarak temizledi.

Nic onu hareketsiz tuttu, alfanın sıcak diliyle dondurmanın kontrastı sıçradığında elleriyle onu bastırdı.

"Tadına bakmak ister misin?" diye sordu alfa, mavi gözlerini .

Ama bakışları ona odaklanmamıştı ve Nic'in başını sallama hareketini hissettiğinde sıcaklığı daha da arttı.

Tate ayağa kalktı ve tekrar yakınlaştı, vücutlarının sıcaklığı onu sarmaladı, ancak kaşığa uzanmak ve Nic'e bu şekilde bir tat sunmak yerine, alfa omzunun üzerinden eğildi ve-

Dudaklarının birbirine değdiği anki yakınlıkları yadsınamazdı ve Wendy sızlandı. Bir öpücük istiyordu.

Utancından yanaklarına renk geldi ve sesini yuttu.

Nic'in parmakları belini sıkıca sardığından onları izlemek için kucağında tam olarak dönemedi. Tate birkaç saniye sonra tekrar görüş alanına girdi, dudaklarının yarısı kendini beğenmiş bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Sen de tatmak ister misin?" Tate sordu.

Eğer bu alaycı ses tonu olmasaydı, Wendy yatağın kendisini yutmasına izin vereceğinden emindi. Ama bunun yerine, Tate'i ensesinden yakaladı ve tekrar kendisine doğru çekti.

Hepsi tatlı baharatlı krema ve Tate'di, ama yakaladığı Nic'in ipucu sadece damağını kabartmaya yetti. Alfa kalçalarını onunkilerin ve Nic'inkilerin arasında oynattı. Bu onu sırtından betanın ereksiyonuna doğru bastırdı ve adam kalçalarını öne doğru yuvarlayarak ona süründü.

Uyarılma onun içinde bir orman yangını gibi yanıyordu ve ikisi de alevleri daha da yükseltmek için çalıştılar. Nic ellerini kızın kalçalarının iç kısmına doğru kaydırarak bacaklarını daha da açtı ve alfaya yer açtı.

Tate yaklaştı ve sallanmadan önce ereksiyonunun çıkıntısını bacaklarının arasına yerleştirdi.

Öpüşürken nefesi kesildi ve Tate ona doğru bastırırken nefesini yuttu. Aralarında, Nic'i kışında hissetmek için geriye doğru bastırmak mı yoksa Tate'in eziyetini karşılamak için öne doğru kaymak mı istediğinden emin olamayarak titredi.

Duyuları boyunca kıvılcımlar tutuştu ve izin vermeden önce başka bir muhtaç çıktı.

Tate onun dudaklarından bu sesi de çaldı ve sonunda alt dudağını ısırarak geri çekildi. "Lütfen seni tatmama izin ver."

Wendy yutkundu, başını sallamadan önce o gök mavisini gözlerle serbestçe daldı.

Tate onunla paylaşmak için eğilmeden önce dudaklarında yavaş bir gülümseme belirdi. Dudaklarını daha fazlası için ayırarak geri çekildiğinde, başını doğrudan göğüs kafesine doğru eğdi.

Isırık izi tehlikeli bir şekilde karıncalanıyordu ve o bölgeden tamamen uzak durduğu için sessizce şükrediyordu.

Bir zamanlar boynu onun en hassas noktasıydı. Burası alfaların öpüp yalaması, kıştırması ve kızdırması için en sevdiği yerd.

Belki de Derek bu yüzden o yeri seçmişti. Ama tek yaptığı bunu onun için mahvetmekti.

Onları düşünmeyi bırak.

Wendy düşüncelerini dışa doğru çevirdi ve Tate dudaklarının arasına bir meme ucunu aldığı anda küçük bir inilti çıkardı.

Hassas tepe noktasını ısırıp ve Nic'in tutuşuna karşı sarsılmasına neden oldu. Beta hala ellerini kalçalarına dolamıştı, başparmakları dairesel bir şekilde fırçalıyor ve her vuruşta merkezine yaklaşıyordu.

Tate dikkatini diğer muhtaç zirveyle paylaşırken, avuçlarını onun ve Nic'in kalçalarının her iki yanına koyarken omuzlarının ve sırtının esnemesini izledi.

Bir güç ve esneklik gösterisiydi.

Adam aşığı doğru kayarken ağzı sulandı ve dondurmanın her damlasını temizleyen sıcak dudakları ve daha sıcak dilinin altında midesi zıpladı.

Tate onun kalçalarının arasına girene kadar Wendy nefesini tuttuğunu fark etmedi. Nefesini , ama Tate tam o anda kıvrımlarının arasındaki bir şeridi yalamayı seçti ve dudakları ayrılırken nefesiyle birlikte bir inilti de kaçtı.

Nic, betayla tanıştığından beri onun tadına birkaç kez bakmıştı ama alfa için onu daha fazla açarken paylaşmaktan çekinmediği belliydi.

Nic'in diğer adama yardım etmek için onu bu kadar zahmetsizce idare etmesi fikri, sanki zaten aralarında bir su birikintisi değilmiş gibi, kollarında erimesine neden oldu.

İkinci bir çift el kalçalarını çevreledi, altlarından kayarak onu daha yukarı kaldırdı, sanki yudumladığı bir kâseymiş gibi.

Tate onun ağırlığını desteklerken, Nic ellerini onun göğüslerini kavrayacak kadar serbest bırakma fırsatını yakaladı.

Wendy onların dokunuşlarına doğru eğildi ve içinde inşa zevki memnuniyetle karşıladı. Her utanmaz öpücük ve kalçalarının arasındaki emme, hassas göğsünün çimdiklenmesi ve alay edilmesiyle birleşti, hepsi ezici bir zevk dalgasına dönüştü ve birleşti.

Yükseldikçe nefesleri hızlandı ve kokusu odayı *istediği* gibi daha fazla doldurdu.

"Lütfen, ," diye yalvardı nefes nefese.

Tate onun kalçasını sıkıca kavradı ve eli kaybolmadan önce bir kez daha sıktı.

Nic bir elini göğsünden kaldırdı, çenesini sıktı ve yüzünü kendi yüzüne çekti. Onu yuttu, dudakları onunkilere değdi, dili dudaklarında gezindi, sonra içini ve dışını tattı.

Wendy de onun için, her ikisi için aynı derecede açtı ve Nic'i vücuduna pompalanan aynı çaresizlikle öptü.

Tate dudaklarını klitorisinin etrafında dolaştırıp onu emzirirken beta iniltisini yuttu ve bir parmağı kıvrımlarının arasından kayarak çekirdeğini dürttüğünde zevkini yeni zirvelere taşıdı.

Her şey muhteşemdi, zevk baş döndürücü, şapka büyüklüğünde dalgalar halinde etrafında dönüyordu ve Wendy batmadan önce sadece birkaç saniye olacağını biliyordu.

Wendy, Tate'in parmağını onun kayganlığına daldırıp klitorisinin üzerinde yumuşatırken ona doğru eğildi. Hem dilini hem de parmağını onun üzerinde gezdirdi, yeni hisler aralarında titremesine neden oldu.

Nic onun alt dudağını ısırdı ve nefes alabilmesi için onu serbest bıraktı. "İyi hissediyor musun?"

Başını salladı ve Tate'in arasındaki görüntüsü karşısında dudağını ısırdı. Tate aynı parmağıyla onu mızrakladığında, duvarları tek parmağın etrafında kenetlenirken bir sonraki iniltisini bastırdı.

"Daha fazla," diye nefes aldı ve Tate'in mavi gözleri onunkilere dikildi.

Bakışları birbirine kilitlenmişken, parmağını açtı ve geri çekilirken ikinci bir parmağını kızın göbeğine bastırdı, ancak her ikisini de tekrar içeri soktu.

Wendy bu iniltiyi de bastırdı, bu ikisinin arasında bu kadar kolay eriyebildiği için utandı.

Nic onun sessizliğine bir son vererek yüzünü ona dönmesini sağladı ve dişlerinin arasından çekmek için dudağını okşadı. "Bırak çıksın."

Arlo ve Griffith'in alt katta olanları dinlediklerini hayal ederken yanaklarında alevlenen sıcaklık göğsünü ısıttı. Sadece bir kat üstlerinde neler *olduğunu biliyorlardı* ama bu duymaktan farklıydı.

"Ama-ah!" Tate parmaklarını onun içinde makaslarken tiz bir nefes aldı.

"Ama ne? Diğerleri?" Nic sordu.

Tate onun iç uyluğunu ısırdı, başını kaldırmadan önce ondan bir ses daha çıkarana kadar parmaklarını içinde dolaştırdı. "Bu seni rahatsız ediyor mu? Bizi duyacakları düşüncesi?"

Wendy'nin ilk içgüdüğü başını sallamaktı, ama Tate onun sözleri karşısında nasıl çırpındığını hissetti. Dudaklarını kapalı tutarak kendi duygularını çözmeye çalıştı, böylece kendi başına düşünebilecekti.

Sterling Sürüsü, önemli bir görüşme yapan başka bir alfayı rahatsız etmemek için ses kontrolü konusunda takıntılıydı.

Ama burada... Nic ve Tate'in arasında, açıkça umursamayan, gürültü yapmasını *isteyen*... Wendy sessiz kalmak için gerçek bir neden olmadığını biliyordu.

İstediği kadar gürültü yapabilirdi.

"Sanmıyorum... öyle," diye itiraf etti sonunda uzun bir süre sonra. Arlo ve Griffith'in, bu ikisi onu aralarında kil gibi şekillendirirken aktif olarak dinledikleri düşüncesi... sarhoş ediciydi.

"Güzel," dedi Tate usulca. Başını tekrar amına indirmeden önce bir kez daha kalçasını ısırdı, dilini kıvrımlarının arasında kaydırды ve parmaklarını içine sokarken odaklandı.

Nic'in parmakları, aralarında sızlanan, yalvaran bir su birikintisine dönüşene kadar göğüslerinin uçlarına işkence etmeye devam etti.

Wendy seslerin boğazından dökülmesine izin verdi. Yalvarışlar, inlemeler ve nefes nefese cesaretlendirmeler... Bunların kapalı kapıdan geçip birinci kattaki alfalara ulaşp ulaşmaması umurunda değildi.

Tek önemseddiği, tek düşünebildiği ya da odaklanabildiği, içinde uyandırdıkları zevkti. Nic'in meme uçlarını okşayışı, her okşayışın Tate'in içine ittiği coşkuyu artırmasıydı.

Dudaklarını onun etrafına sardı ve dilinin ucuyla klitorisinin şişmiş tomurcuğu üzerinde bir ritim tutturdu.

Ulaşamayacağı bir yerde yüzen orgazm, üzerine çökmeden önce aniden zirveye ulaştığında zevk dalgaları onu doldurdu.

Uzun bir çığlık atan Wendy, Tate'in parmaklarının etrafında paramparça oldu ve Nic' kucağında, onu dudakları, dili ve yetenekli parmakları arasında kendi vücudunun kalıbına geri yoğururken titredi.

Zevk, kulaklarının arasında donuk bir beyaz gürültü uğultusuna dönüştüğünde Nic'in kucağında gevşemişti. Gözlerini uykulu bir şekilde kırpıştırarak açtığında, Tate'in parlak mavilerinin kendisine baktığını gördü.

"Bu muydu-"

O daha aptalca sorusunu tamamlayamadan Wendy kendini onun kollarına attı, doğrulup kollarını onun omuzlarına doladı.

Onu öptü, dudakları hâlâ sıcaktı, dilindeki kendi tadı nefis bir şekilde kirliydi. Nic'in avuç içleri kalçalarının üzerinde gezindi ve dudakları öpücöge doğru kıvrıldı.

Arsız beta.

Tate dilini onunkine sürterken, Wendy ellerini omuzlarından adamın kaslı göğüslerine ve karın kaslarına doğru indirdi ve sonra adamın bel kemerini parmakladı.

Nic'in nefesi omzunun üzerinden süzülürken, midesinde kelebekler uçuşturan iki adamın arasında sıkışıp kaldığını ancak o zaman fark etti. Üzerinde yükselen ve onu en ateşli şekilde küçük hissettiren.

Onu istediler ve o da onlara izin verdi. Çünkü Wendy de onları istiyordu.

Elini aşağıya, Tate'in eşofmanının dışına kaydırды ve çıkıntısını kavradı, parmaklarıyla çerçeveledikten sonra sürdü. Karşılığında Tate'in dudağını ısırdı ama Tate onun tepkisini hissetti.

Bir alfanın onun dokunuşu altında titremesi... göz açıcıydı.

Bu onun nabzını hızlandırdı, uyarılmanın tirbuşonu daha derine büküldü ve onu daha da ıslattı. Wendy, karşısındaki alfayı arzulararak elini tekrar alfanın boyunda gezdirdi ve eşofmanını çekiştirdi.

Tate öpüşmeyi keserek kızın onları çıkarmasına yardım etti ama kız gerçekten yardım edemedi Nic'in göğsüne geri çekildi.

"Hepimiz kendimizi kaptırmadan önce, unuttuğunuz bir şey olabilir mi?"

Örtünün altından bir şey çıkardı ve kız ısırik muhafızlarını görünce boğazının kuruduğunu hissetti.

"Oh, evet," diye fısıldadı.

Wendy ısırik korumasının onu güvende tutacağını biliyordu ama aynı zamanda Tate'le arasına bir bariyer de koyacaktı. Evet, bütün mesele buydu ama...

Ama ben öpücük istiyorum.

Küçük bir şefkat arzusu sağduyusundan daha ağır basmadı, bu yüzden başını salladı, deri ve bağcıkları aldı.

Tate ondan uzaklaştı, dizlerinin üzerindeki yerine yerleşirken sırt kasları esnedi. Wendy bir görevi olduğunu biliyordu ama o anda yapabileceği tek şey bakmaktı.

Yogaya olan bağlılığının karşılığını aldığı kesin, eğer yontulmuş vücudunda bir şey varsa.

Kulağının dibinde fısıldayan Nic'in sesi onu irkiltti. "Önce salyanı sil, sonra korumayı tak."

Yanakları alevlendi ve kıkırdarken şakacı bir şekilde karnına dirsek attı. Tate'in omuzları da biraz titredi ama kız doğrulup bir kolunu her iki omzuna koyarken ve bir elinden maske sarkarken kendini toparladı.

Tate korumayı rahat bir pozisyona kaydırırken parmakları onunkilere değdi ve Wendy onu gerdi. "Bu iyi mi?" diye sordu, kulaklarının kesiklere oturduğundan emin olmak için.

Onun tutuşuna karşı başını salladı.

Yutkunurken ağzı kurudu, ipleri sıkıp boynunun dibinden dikkatlice bağladığında boğazı tıkırdadı.

"Tamam," diye nefes aldı.

Tate ona döndü ve o da ifadesini düzeltti. Karnındaki sinirler kıpırdandı ama siyah maskenin sertliğine rağmen karşısındaki hâlâ Tate'ti.

"Merhaba," dedi, yanaklarından sıcaklık fışkırıyordu.

Tate başını yana eğdi, kız deriden göremese de gözlerine bir gülümseme yayıldı.

Hatta biraz sıcaktı.

Karışık sarı saçları ve okyanus gözleriyle ilgili bir şey, ısırık koruması tarafından tüm gizemli hale getirildi.

Kendini cesur hisseden Wendy öne doğru eğildi, Tate'in bakışlarını bulanıklaşana kadar tuttu, sonra dudaklarını bastırırken gözlerini kapattı, deri parçasının altında zar zor hissediyordu.

Yine de deri onun teninden sıcaktı ve dudaklarında yumuşacıktı. Ne yazık ki tadı Tate'inki gibi değildi ama onun kokusu da tıpkı onunki gibi tahrik edici bir şekilde havaya yayılmıştı.

Wendy geri çekildi, gözlerinin hissettiği kadar geniş olup olmadığını merak ediyordu.

Aynı şey değildi.

Tek düşünebildiği *neden* onu giymek zorunda olduğuydu ve tek gördüğü keskin dişlerin parıltılarıydı, boynundaki ısırık sanki onun bunu düşündüğünü biliyormuş gibi zonkluyordu.

"Yapamam," diye fısıldadı Wendy ve bacağını onun kucağından kaydırıldı. "Bunu düşünmeden duramıyorum."

Wendy içini çekti ve inleyerek başını ellerinin arasına aldı.

Tate bu kadar yakinken ve iri mavi gözleri ona bakarken, onu öpmek istedi. Onu karşısında hissetmek istiyordu ama maske yüzünden bunu yapamıyordu. Önceki sürüsünün ona yaptıkları yüzünden maskeyi çıkaramıyordu.

Gözlerini kapayarak, Sterling Sürüsü'ne dair düşünceleri, görüntüleri ve anıları engellemeye çalıştı. *Kayıp kız.*

"Wendy." Nic'in sesi montajı böldü ve Wendy gözlerini kırarak açtı. Elleriyle ona yaklaşmasını işaret eden Tate'in arkasındaydı. Maskenin arkasından boğuk bir ses geliyordu ama bunun "*buraya gel*" gibi bir şey olduğunu hayal etti.

Hemen onun kollarına atıldı. Adamın bakışlarında huşu, nezaket ve sabırdan başka bir şey yoktu.

Boğazını sıkarak kollarını onun etrafında kavuşturdu ve parmaklarıyla omuzlarının arkasını kavradı. Adam da onu aynı şekilde tuttu ve bu pozisyonda, göğüslerini birbirine bastırmış, bacaklarını adamın kalçalarının üstüne atmış bir halde, aldığı her nefesi hissetti.

Birkaç dakika içinde, nabzını onunkine uydurmak için dengelediğinden, panikle aldığı nefesler normale döndü, böylece aldıkları her nefes birlikte oldu. Sayısını unuttuğu kadar çok an boyunca göğüs kafesleri senkronize bir şekilde yükselip alçaldı.

Kalbi onunkine karşı atarken ve onunla aynı nefesi paylaşıırken... Aklında hiçbir endişe yoktu. Sadece nefes alış verişlerine odaklandı. Onun sıcaklığına, kokusuna ve kendisinininkine karşı güçlü bir şekilde atan kalbine.

Aptalca, ilk düşündüğü şeydi.

İstenmeyen bağ yüzünden sürüsünden kaçmıştı.

Ve şimdi burada karşısına çıkan ilk alfaya sarılıyordu, tıpkı bir...

Aptal gibi.

Ancak sonraki düşünceleri daha nazikti.

Tate'in temel düzeyde güvendiği bir alfa olduğu açıktı.

Belki de *iyi* bir alfa olduğu içindir? Böyle bir çizgiyi geçmeyi asla düşünmeyecek biri.

"İyi misin?" Nic usulca sordu ve Tate geri çekilerek ona baktı.

"Seni görebildiğimden emin olsak nasıl olur?" diye sordu. Birisi gözlerin ruha açılan bir pencere olduğunu söylemişti ve Wendy bunun kim olduğunu bilmiyordu ama belki de neden bahsettiklerini biliyorlardı.

Çünkü Wendy o safirik havuzları görüş alanında tutabildiği sürece her şeyi yapabileceğini düşünüyordu.

Tate şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı ve Nic onun düşüncelerini kelimelere dökmüş gibiydi.

"Ne? Wendy, yapmak zorunda değiliz-"

"Ama..." diye araya girdi ve sözünü yarıda kesti. Bakışları alfa ve beta arasında gidip gelirken zihni de hızla akıp gidiyordu.

O lanet alfalar ondan yeterince şey almıştı. *Burada* bile değillerdi, Derek bağı kurcalamıyordu bile ama yine de onun üzerinde bir tür güçleri varmış gibi görünüyordu.

Bu, içinde öfkenin alevlenmesine neden oldu. Kim oluyorlardı da kendisinden bu şekilde şüphe etmesine neden oluyorlardı? Bu onun kendi lanet bedeni idi ve ona içinde nasıl yaşayacağını söyleyemezlerdi.

Artık ona ne yapacağını söyleyemezlerdi. Onu o kadar uzun süre büyüleri altında tutmuşlardı ki, kendi başına olmanın nasıl bir şey olduğunu hatırlamıyordu. Kendi ihtiyaçlarını ve isteklerini dinlemek.

Ve burada kendisiyle birlikte olan bu iki adamı istiyordu.

Wendy, Sterling Sürüsü'nün bunu da elinden izin vermeyecekti. Nic haklıydı.

Burada onlara yer yoktu ve bunu sağlamak için kendinden parçalar koparmaya devam etmeyi reddetti.

"Lütfen?" diye sordu, yanakları utançtan kızarmıştı. "Tekrar denemek istiyorum."

Nic ve Tate birbirlerine baktılar ve o anda zihinlerini okuyabilmek için neler *vermezdi*.

"Emin misin? Ağırdan almakta sorun yok," diye bastırdı Nic ve Tate heyecanla başını salladı.

Wendy başını salladı. "Seni görebildiğim sürece her şey yoluna girecek," diye fısıldadı.

O anda pes etmek, Sterling Pack'in kazanmasına izin vermek gibi geldi.

Tate ona dönmeden önce Nic ile son bir kez bakıştı. "Hmph doom wabba doom tiss?"

Wendy boş gözlerle ona baktı, muhafızın arkasından gelen karışık konuşmayı anlamaya çalışıyordu. Gözlerini kırptırdı.

Nic kıkırdadı, elleri omuzlarını yumuşatırken sıcaklığı arkasına doğru kayıyordu. "Sanırım bir fikrim var."

Nic kollarını beline dolayıp onu kendine doğru çekerken "Oof!" diye ciyakladı.

durdu Tate dizlerinin üzerine oturdu ve sadece izledi.

Nic'in meme uçlarıyla oynamasını ve boynunu öpmesini izledi. Nic bir elini bacaklarının arasına sokup bir parmağını kıvrımlarında gezdirirken bakışları başka bir dokunuş gibi ağırdı. İlk orgazmından arta kalan uyarılma ve orgazm klitorisinin üzerine yayılmıştı. Nic, çok yavaş ve dikkatli hareketlerle, nefesi bir kez daha kısılana ve kalçaları onun dokunuşuna doğru sallanana, kucağında hissedebildiği sert uzunluktan daha fazlasını isteyene kadar onunla alay etti.

Tate o güne kadar gördüğü *en* sabırlı ve Wendy, Tate'in boyunun kendisi için bir kez daha dolup sertleşmesini izlerken evdeki en iyi koltuğa oturmuştu.

Nic, Wendy onun sikinin üzerine oturana kadar manevra yaptığında bile kıpırdamadı. Yavaşça aşağı kayan Wendy, her santime dikkat etti, onu ağırlı bir şekilde yavaşça doldurması, daha fazlasını istemesine neden oldu.

Bakışlarını aralayarak, yarı kapalı gözlerle Tate'in kendisini okşamasını izledi.

Onu etkileme şekli güçlendirici ve büyüleyiciydi.

Kalçalarının arkası Nic'in kucağıyla buluştu ve yavaşça nefes verdi, duvarları Nic'in büyüklüğüne uyum sağlarken onu sıkıca kavradı.

"Sanırım Tate hâlâ bekliyor, hm?" Nic ensesine doğru ofladı. "Hazır mısın?"

Wendy ne için olduğunu bilmiyordu ama yine de kendini başını sallarken buldu, azgın merakı onu ele geçirmişti.

Nic yavaşça düz yattı ve sırtı göğsüne gelene ve tavana bakana kadar onu da yanına çekti.

Yerine yerleştikten sonra Nic ellerini kalçalarına, uyluklarının önüne doğru götürdü ve bir eliyle Tate'e yaklaşmasını işaret etti, diğer eliyle de uyluklarını açarak Tate'in aç bakışlarına sundu.

Wendy garip aç ı karşısında inledi, tepki olarak onun etrafında sıkıştı. Nic onları yerleştirdiğinde kalçaları hareketsiz kaldı ve sonra...

Tate içeri girdi, ayak bileklerini sıkıca kavradı ve dizlerini dışarı ve geriye doğru itti. Bu onu daha da açtı, Nic'in sikinin etrafında daha sıkı gerdi.

Beta'nın elleri kalçalarını ısıırıyordu ama bu, Tate'in sikini geri çekip kalçalarını hızla oynatarak içeri sokarken aldığı zevkin yanında hiçbir şeydi. Kadının boğazından bir inilti çıktı ve Wendy onu tutmak için Tate'e uzanamadı bile. Tek seçeneği çarşafardı ve Nic nefesini kesen kısa, sert hamlelerle sikini içine sokup çıkarırken çarşafı çekiştirip durdu.

Wendy cesurca Nic'in önce onu becereceğini, belki de Tate'in sırası gelmeden önce onu tekrar boşaltacağını varsaydı.

Nic sikini ondan çektiğinde ne kadar yanıldığını anladı.

Başka bir horozun baş ı çekirdeğine bastırılmadan önce dudaklarından bir protesto düştü. Yeni gerginliğin Tate'ten geldiğini fark ettiğinde hızla başka bir yüksek sesli inilti haline geldi. Nic'ten değil.

Şekli falan farklıydı - lanet olsun, Tate olduğunu *biliyordu* ve başını kaldırıp hepsine baktı. Kendini filtreleyemeyecek kadar kendinden geçmiş olan Wendy, Tate'in içinde kaybolduğunu görünce bir inilti çıkardı.

Açı çok farklıydı, Nic'in yaptığından farklı şekillerde ona sürtünüyordu. Tate sadece onunla dalga geçti, tamamen içinden çıkmadan önce birkaç kez içine girip çıktı.

Nic'in, kalçalarını eğip onun içine doğru yuvarlanmadan önce kendini tekrar göbeğinde çentiklediğini hissedince nefesi boğazında düğümlendi. Bu onu derinlere kayd ırdı, uyarılmasından ve önceki orgazmından kaynaklanan kayganlık kaymayı kolaylaşt ırmak için fazlasıyla yeterliydi.

Tate sabırla beklerken Wendy tekrar aşağıya baktı, betasının sikine mızrak gibi saplanmıştı. Koyu kırmızıya çalan baş, Tate yavaşça kendini okşarken yumruğunun içinde ve dışında kayboldu. Utanmadan baktı, Nic içinde hareket ederken ucunda krem si bir damla halinde boncuk boncuk biriken prekumu izledi. Başparmağı üzerinde gezindi ve kendisine doğru getirirken elini takip etti.

Ne istediğini zaten biliyordu ve dilini dışarı çıkardı, ağzına almadan önce teklif edilen başparmağa doğru kaydırıldı. Adamın tuzlu tadı tat tomurcuklarında patladı ve Wendy özellikle sert bir itişe geçti.

Sonra Nic bir kez daha kızın içinden çıktı ve Tate kıza yaklaşıp ellerini ayak bileklerine dolamadan önce kızın göbeğindeki yerini aldı.

Tate sertçe iterken "Oh f-fuck," diye inledi.

Onu altındaki betanın içine doğru ezdi, ama adam umursamıyor gibi görünüyordu, sadece onu-

Wendy, onu tam olarak doğru açığa getirdiklerinde sarsıldı, Tate onun tatlı noktasını mızraklarken başı omuzlarında gevşedi.

Ama tam zevk onu altına çekmekle tehdit ederken, Tate içinden çıktı.

"Ben-ah!" Şikâyeti boğuk bir iniltiye dönüştü, Nic yerini alırken kalçaları Nic'e sürtünüyordu.

Gözleri zevkten kapanmaya çalıştı ama Wendy onları açmaya zorladı, yer değiştirmeye devam etmelerinden büyülenmişti. Tate'in siki kıvrımlarına sürtünürken parlıyor, başı klitorisine takılıyor ve bir şekilde içinden başka bir zevk sarsıntısı gönderiyordu.

Bu beta ve alfa onu mahvedecekti. Wendy kimin nerede olduğunu unutana kadar ileri geri geldiler. Tek bildiği zevkti, uçurumun tam kenarında duruyordu ama düşmesine izin veremiyordu.

"Nic," diye sızlandı, ona doğru eğildi ve başını onun göğüs kaslarının arasına yasladı. "Hadi," diye yalvardı, kalçalarını ona karşı oynatmak için kaldıraç kazanmaya çalışıyordu.

İnledi, sesi alçak bir tınıda odayı dolduruyordu, hızı tekliyordu, siki kızın içine girip çıkıyordu.

Tate uzun aletini Wendy'nin dudaklarına doğru itti, düğümü dibinde şişmeye başlamıştı. Wendy bunu istiyordu ama Nic'i de istiyordu. Onunla birlikte gelmesini istiyordu ve-

"Çok iyi hissediyorsun," diye nefes aldı, orgazm içinde şişiyordu ve çok *yakındı*. "Doğru, Nic!"

Orgazmı içinde patladı, Nic bir kez, iki kez ve siki salıverilmesinin başlangıcında nabız atmaya başlamadan önce son bir kez içine girerken vücudu gerildi. Etrafında kenetlenirken kalçalarını ona doğru hareket ettirdi, gerginlik lastik bant benzeri bir çırpıda serbest kaldı. Adam onu doldururken zevk dalgaları dalga dalga ona doğru yayıldı.

Nic'in göğsü Wendy'nin göğsünün altında yükselip alçalırken, Wendy de Nic'in omuzlarını öpücüklere boğuyordu. "Lanet olsun, Wendy-"

"Nic, bu çok *iyiydi*," diye nefes aldı, kemiksizdi.

Tate onun üzerinde kıpırdandı, alfadan küçük bir huff sesi geldi.

Sesi unutulmak istemeyen bir köpek yavrusu gibiydi. "Sanki seni unutacakmışım gibi," dedi.

O parlak maviler onu delip geçti ve Wendy kendini ona doğru uzanırken buldu.

Nic son kez içinden kaydı ve Tate'in onun işaretini beklediğini bilen kadın boşluğa bakarak mırıldandı.

"Sho hompt," diye inledi ve Wendy mırıldandığı çeviriye gülecekti, ama Tate parmak uçlarını göbeğinin üzerinde, girişinden damlamaya başlayan ıslaklığın üzerinde gezdirirken aklı karıştı. Soluk soluğa kaldı, hâlâ artçı şoklarla titriyordu ve parmaklarını içeri iterken dudağını ısırdı.

"Biliyor musun, bunu içimde tutmanın daha iyi bir yolu var," diye soludu, yanakları ve göğsü bunun iğrençliğinden alev alev yanıyordu.

Tate'in bakışları onun sözleriyle karardı, parmaklarını ondan kaydırıp ve elini sikinin etrafına sararak onu ve Nic'in salgılarını kendi üzerine yaydı.

Nic onun altından, "Tanrım, dostum," diye homurdandı.

Wendy bu düşüncüyü yinelediğinde ısırik korumasının altında bir gülümseme oluştu, ancak aralarındaki fark, Wendy'nin tiz, boğuk bir inlemeye dönüşmesiydi. Tate yavaş ve eşit bir hızda bastırmadan önce sikini kadının girişine itti. Kayma ıslak, kaygan ve çok zevkliydi. Düğümü girişine dokundu ve Nic'in tepesinde ona karşı sarsıldı.

Tate, Nic hâlâ onun altındayken kelimenin tam anlamıyla onu beceriyordu. Her itişini hissediyordu ve-

Nic'in elleri göğsüne doğru kaydı, göğüslerini avuçladı ve onu göğsüne doğru sıkıca tuttu. Tate kalçalarını onu eğerken onu hareketsiz tuttu, böylece horozu her geçişte onun tatlı noktasını fırçalayacaktı.

Wendy gözlerini Tate'ten alamıyordu, kalçalarının her sallanışında karın kasları sıkılıp gevşiyordu. Maske her nefeste şişiyor ve parmakları Wendy'nin yanlarına doğru sıkılıyordu.

Nic'in dölleri alfanın sikinin etrafından sızıp her vuruşta kendini belli ederken vücutlarının ıslak tokatları daha da yüksek sesle duyuluyordu.

Wendy başının tekrar geriye düşmesine izin verdi ama Tate'ten gelen boğuk bir kelime başını tekrar kaldırmasına neden oldu. Mavi gözleri ona odaklanmıştı ve kendini bırakırsa gözlerinde boğulacakmış gibi hissediyordu.

Ve neden... ?

Nic onun altındaydı, kollarını ona dolamıştı ve parmakları sanki en sevdiği enstrümanmış gibi meme uçlarını koparıyordu. Tate bir alfaydı ama ısırık koruması takan bir alfaydı.

Kendi rahatından önce onun rahatını düşünen ve sadece küçük bir kumaş parçası olsa bile, onun güvende hissetmesini isteyen ve bunun onun için söyleyebileceğinden çok daha fazla şey ifade eden biriydi.

Aklının bir köşesinde bu düşünce varken, Wendy kendini zevke bıraktı. Tate sikini içinde çalıştırırken, her itişte daha fazla zevk alıyordu. Nic'in parmaklarının her bir kıvrımı, artçı şoklarla ve Tate'in duvarlarına bastıran dolgunluğuyla birleşerek çekirdeğine küçük şoklar gönderdi. Nic'in etrafında, ellerinin arasında titriyordu, çünkü onlar onu hareketsiz tutuyor, vücudundaki hislerden başka hiçbir şeye odaklanmamasını sağlıyorlardı.

"Lütfen," diye sızlandı, artık sesinin nereye gittiğini umursamıyordu. "Düğümle beni."

Nic, sesi alfaya ulaşmadan önce onun omzunu ısırdı. "Düğümle onu, Tate."

Wendy, Nic'in talebini coşkuyla kabul ederek başını salladı. "Bunu , değil mi?" Nic konuşur gibi sordu, parmakları hâlâ Meme uçlarının sıkı tomurcuklarını baş ve işaret parmakları arasında yuvarlıyordu. "Onun düğümünün içinde olması fikri hoşuna mı gidiyor? Seni ikimiz için tıkaması?"

"Evet!" diye bağırdı Tate düğümünü ona doğru bastırırken. Neredeyse oradaydı, neredeyse tamamen içindeydi ve Wendy çok yakındı, orgazmı onu bir oyuncak gibi sararken tüm vücudu gerildi.

Alfa bir kez daha geri çekildi ve kalçalarını son kez salladığında düğümü içeri kayd. Kalçalarını ona doğru bastırmadan önce girişini gerdi, onu inanılmaz derecede daha fazla doldurdu - ve yine de pelvisinin V şekli uyluklarının arkasına çarptığında, Wendy bir çığlıkla içindeki düğümün etrafında paramparça oldu.

Tate aynı anda onun etrafında titremeye başladı, duvarlar kenetlendi, içinde sıcak dökülürken horozunu sağdı.

Hareket etmeye devam etti, kalçalarını ona doğru yuvarladı ve düğümü tatlı noktasına sürükledi, göz kapaklarının arkasında yıldızların patlamasına neden oldu ve onu tekrar tekrar harekete geçirdi.

Wendy ellerini Tate'in belini çevreleyen ellerinin üzerine koydu. Tırnaklarını Tate'in ellerine geçirerek kalçalarını ona doğru kaldırdı ve onun verdiği zevkin peşinden gitti. Nic avuçlarını göğüslerinin etrafında birleştirdi, ellerinin sıcaklığı ağrıyan tepeleri yatıştırdı.

Nic ve Tate'in yatıştırıcı ellerinde zevk yavaşça akıp gitti.

Gözlerini kırpıştırarak tekrar açtığında Tate ısırik korumasını çıkarıyordu, Nic omzunun üzerinden görünüyordu.

"Merhaba," dedi.

Wendy bir elini kaldırdı ve parmağını muhafızın derisinde bir çizgi bıraktığı yanağında gezdirdi.

"Merhaba," diye mırıldandı. Yumuşak bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve kadın elinde olmadan eğilip tekrar onun tadına baktı.

Dudakları maske yüzünden sıcaktı ve dudaklarını onun için ayırırken ağzına doğru mırıldandı.

Öpücük yavaş ve tatlıydı ve o anda ihtiyacı olan her şeydi. Ancak üçü duşa sığmaya kadar Tate'in düğümü nihayet çözüldü ve titrek bacakları üzerinde onun vücudundan aşağı kayd.

Nic koca ağzını açtığında *kız öfkeyle* kızardı.

"Yardım etmek istiyorum," dedi ve bir el bezi alıp spreyin altında ıslattı.

Tate kafasını betaya doğru çevirdiğinde kadın kekeledi. "Kesinlikle hayır. Yardım ediyorum."

"Bu adil değil," diye karşı çıktı Nic. "Onu daha önce parmaklaman gerekiyordu." "Çocuklar!" diye tersledi, gülmemeye çalışarak. "Ben yetişkin bir kadını"

Bu işleri kendim halledebilirim. Dışarı."

"Hayır," diye itiraz etti Tate, onu duş duvarına doğru iterek. Nefes nefese kaldı ve ona baktı, Tate kalçasını avuçlarken içinde bir kez daha kabarma tehdidi vardı.

Gözlerindeki bakış, bu duşu onsuz terk etmeyeceğini söylüyordu.

"Peki," diye homurdandı ve Tate'in bacaklarının arasını nazikçe yıkaması için kalçalarını ayırmasına izin verdi.

O kadar hassastı ki, parmak uçlarını kıvrımlarından aşağı sürüklediğinde, yıkamadan önce salgılarını topladığında dudaklarından çıkan küçük pantolonlara engel olamadı.

Sonunda, başladıklarından daha iyi durumda değildi, ama bir tur daha için çok hassastı. Maratonları, ateşinin gerçekten yükseldiği zamana saklayabilirlerdi.

Onu tekrar aralarında sıkıştırdılar ve Nic ellerini şampuanla sabunladıktan sonra köpükleri saçlarına masaj yaparak sürdü.

"Hayatımda gördüğüm en uzun saça sahipsin."

Sırtından aşağı düştü, bazı parçaları kışının kabarıklığına doğru kayıyordu. Toparladı ve saç kremiyle köpürtmeden önce köpükleri duruladı.

"Saçımı bile bu kadar dikkatle yıkamıyorum," dedi, ona doğru eğildi ve suyun içinden gözlerini kırıştıtarak ona baktı. Omuz silkti.

"Ne yapmamı istiyorsun, seni smaçlayıp günü bitirmemi mi?"

Küçük bir gülümsemeyle içini çekti. "Hayır. Bu iyi hissettiriyor." Nic gizli öneriyi kabul etti ve saç kremi saç derisinde gezdirerek Wendy'nin dudaklarından küçük zevk mırıltıları çıkardı.

"Wendy?" Nic'in eğlenen sesi ona seslendi.

Onu sardıkları devasa havluların altından uykulu gözlerle ona baktı. "Öyle mi?"

"Su, yatak?" diye sordu, saç tellerini kurutmak için havluyu etrafında kabartarak.

Wendy başını salladı, ona doğru yığıldı.

Onu kuruturken çıkardığı yumuşak kıkırdama kulaklarına müzik gibi geldi.

Kapalı.

Onlar odaya girdiğinde Tate çarşafı değiştiriyordu.

Tate onu yatağa yatırırken Nic su istemek için ortadan kayboldu.

Odayı dolduran tek şey nefesleriydi ve Wendy başını Tate'in boynuna gömerek onun pürüzsüz kokusunu derin derin içine çekti.

"İyi misin? Müdahaleci düşünceler yok mu?"

Adamın sesindeki endişe kalbini sızlattı ve başını kaldırarak adamın dudaklarına tembel bir öpücük kondurdu.

Yarım bir gülümsemeyle, "Kafamdaki düşüncelerin canına okuduğunu rahatlıkla söyleyebilirim," diye itiraf etti.

Kapı usulca kapandı ve Nic'in de onlara katıldığını görmek için omzunun üzerinden baktı. "Kulak misafiri olmadan edemedim," diye itiraf etti arsız bir sırıtışla.

Su şişelerini yan masaya koyduktan sonra bir tanesinin kapağını açıp ona uzattı. İyi bir omega gibi, bu ikisinin ağır bakışları altında su içti ve sanki dakikalar önce içine girmemişler gibi kızarmamaya çalıştı.

Suyu yerine koydu ve ancak o zaman terk edilmiş kaşıkla dondurma kabını gördü. Erimişti, ıslak bir halka komodinin üzerine damlıyordu.

"Sanırım dondurmayı unuttuk, ha?" diye alay etti.

Tate bir çığlık atarak onu tekrar aralarına çekti ve uyku onu alıp götürene kadar ona sarıldı.

Bölüm 29

ARLO

Kör edici tepe ışııyla uyanmak gecesinin böyle geçeceğini düşündüğü anlamına gelmiyordu. Uyku sonunda onu yenene kadar Tate'in bağdaki uyarılmasından acı çektikten sonra değil.

"Elektrikler geldi," diye derinden gelen bir ses.

Düşmanca parlaklığa karşı gözlerini kırıştıran Arlo doğruldu ve ayak seslerine geçmeden önce yatağın etrafını sarmasıyla yüzünü siper etti. Görüşü düzeldiğinde, Griffith'i odanın diğer tarafında, tam da düğmeye basmışken buldu.

"Anlıyorum," diye cevap verdi Arlo, sesi uykudan kalınlaşmıştı. Daha dik oturmadan önce boğazını temizledi ve ayağa kalktı.

"Sen-" diye başladı Grif kaşlarını çatarak.

Arlo eliyle onu başından savdı ve evdeki diğer ışıkları söndürmek için iz sürdü. Griffith'in odasına girdiğinde donup kaldı ve boğazında bir kıkırdama hissetti. Daisy katlanmış yorganı sandalyeden indirmiş ve orayı kendi evi haline getirmişti. Ve Knuckles'tan başkası da koca itin yanına sokulmuş değildi. Daha da komik olanı, ikisi de horluyordu. Arlo sırtarak yatak odasının ışığını kapattı ve oturma odasına doğru ilerledi.

"Bu kadar komik olan ne?" Griffith sordu.

Arlo başparmağını omzunun üzerinden kaldırdı. "Git Daisy'nin uyuduğu yere bak."

Griffith gözlerini devirdi, yatak odasına doğru ilerlerken dudaklarında sevecen bir gülümseme belirdi. Griffith'in hayretle haykırmaları üzerine Arlo kıkırdadı ve Griffin adımlarını takip ederek diğer tüm ışıkların söndüğünden emin oldu. Alfa bazı saatleri sabahın üçü gibi doğru ve erken bir saate ayarlamıştı bile.

Arlo ateşi biraz körükleyerek alevleri yeniden canlandırdı ve sonunda kolunu başının altına koyarak tekrar uzandı.

Diğerleri hareket ederken üstlerindeki zemin gıcırdadı ve boğuk bir kahkaha duydu. Onların yokluğunda Arlo ve Griffith paleti ele geçirmiş, gerekenden çok daha geniş bir alana yayılmışlardı. Griffin bir an sonra onu böyle buldu, ağzı geniş bir sırıtışla kıvrılmıştı.

"Çok tatlılar," diye fısıldadı, telefonunu havaya kaldırarak. "Fotoğraflarını çektim." Griffin tekrar yatağa uzandı, telefonu açtı ve birbirlerine zahmetsizce alışan hayvan çiftinin flaşlı bir fotoğrafını çekti.

Fotoğrafı kaydırırken diğer elini kaldırdı ve Arlo kıkırdamaktan kendini alamadı.

Birincisi, kimin elleri bu kadar büyüktü? Daisy ve Knuckles'ı gösteren telefonu minyatür gösteriyordu. İkincisi, büyük bir boomer enerjisi yayıyordu ve... Arlo Griffin'in yaşını biliyor muydu?

"Kaç?" diye sordu sırtarak.

Griffin bakışlarını kısarak telefonu indirdi. "Şüpheliyim ama yirmi altı yaşındayım."

"Ne?" Arlo sordu. "Çok daha yaşlı görünüyorsun." "Tanrım, teşekkür ederim-"

Arlo gülererek başını salladı. "Hayır, sen sadece... Bilmiyorum, olgun musun? Kendini toparlamış görünüyorsun."

Griffin başını salladı. "Çoğu gün bundan uzak hissediyorum. Peki ya sen? Sen ve Tate şehirde yaşamıyor musunuz? Hisse senetleri ve-"

"Evet, ama hiç kullanamadığım bir diplomam var ve bir oyun iade mağazasının müdürüyüm, yani... pek bir şey söyleyemem," diye karşı çıktı Arlo. O ve Tate aynı konuşmayı yaparlardı.

"Bir kitaba kapağına bakarak güvenemeyeceğinizi gösteriyor."

Arlo'nun beyni durakladı, bu ifadeyle ilgili bir şey onu yanlış anladı. "Ah... Bir kitabı kapağına göre *yargılamak* değil midir bu?"

"Şey, hayır. Yani, muhtemelen zararsız küçük bir şey gibi görünüyorum, ne? Hiçliğin ortasında bir çiftçi mi? Bahse girerim tahliye yıldönümümün yaklaştığını tahmin edemezsiniz. Hapishaneden."

Arlo başını yana eğdi. İmkânı yok.

"Ne için?" Arlo sıırttı. "Sinemadan çıkarken patlamış mısır küvetini doldurmak için mi?"

Öne doğru eğilen Grif endişeyle bakışlarını daralttı. "Bu yasadışı mı?" diye fısıldadı.

Arlo güldü. "Bilmiyorum ama öyle hissettirdiği kesin."

"Kahretsin, şartlı tahliye memurum duymasın seni," diye takıldı Grif, sanki her an kanepenin arkasından fırlayabileceklermiş gibi etrafına bakınarak. Kıkırdamaları dindikten sonra, "Hayır, uh... Yeraltında dövüşmekten tutuklandım," dedi.

"Oh," diye nefes aldı Arlo. "Nic'i böyle mi tanıyorsun?" Şimdi her şey bir araya geliyordu.

Griffith başını salladı, yorganın içine girip tekrar uzandı. Arlo da aynısını yaptı ve suçluluk duymadan mümkün olduğunca fazla yer kaplamaya geri döndüler.

Arlo, "Bu berbat bir şey," . "Orada ne kadar kaldın?"

Griffith bir ahududu üfledi. "Üç yıl, aşağı yukarı birkaç gün." Arlo kısık bir ısıklık çalarak başını alfaya doğru çevirdi, ne kadarını sorarak kurtulabileceğini merak ediyordu. "Nic'le bu yüzden mi birlikte değilsiniz?"

Grif ofladı. "Sanırım." Kaşlarını çattı ve Arlo alfanın ekleyeceği başka bir şey olduğunu hissederek bir an bekledi. "Dışarı çıktıktan sonra... işe yaramadı."

Arlo hikâyede daha fazlası olduğunu sezmişti ama bir sınıra yüzüstü düştüğünde onu tanırdı. Zaten bu onu .

"Bu berbat bir şey dostum," diye teklif etti Arlo. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Bu berbat mı?" Grif sordu. "Aldığım en soğuk yanıt bu."

Arlo yüzünü ona dönmek için yuvarlandı. "Evinizi bize açtınız ve kelimenin tam anlamıyla bir yabancıya yatak çerçevesi yaptınız.

çizik. Nasıl bir tepki bekliyordun?" "Yine de o bir omega."

"Ee? İyi denemeydi koca adam, ama senin yumuşak olduğunu zaten biliyoruz. Sert adam numaran kimseyi kandırmıyor."

Griffith elini ağzına vurmadan önce bir kahkaha attı. "Yumuşacık, ha?" diye sordu başını çevirip Arlo'yu görmek için.

"Evet. Koca bir yumuşaklık," diye tekrarladı, örtüleri karıştırıp Grif'in telefonunu buldu. Lanet şey hâlâ Griffith'in evcil hayvanlarla çektiği fotoğraflardan birinin ışığıyla aydınlanıyordu. *Vay canına, ne telefon bataryası ama.* "Softie." Telefonu havaya kaldırdı.

"Tamam, tamam, anladım, peki," diye kabul etti Grif sonunda, cihazı Arlo'nun elinden kaparken.

Arlo başka ne söyleyeceğini bilmiyordu, bu yüzden sessizlik devam etti. Onlar orada uzanırken arka planda çıtırdayan ateş aptalca romantikti. Belki de Wendy'nin feromonlarının hâlâ etkisini sürdürüyor olması yardımcı olmuyordu. Karanlık mıydı? Mahremiyet mi?

Grif *gerçekten* çok ateşliydi. Sadece Nic gibi iri yarı olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir savaşçıdan çiftçiye dönüşmüş biri gibi yapıydı. Elinde olmadan kıkırdadı ve Grif'in meraklı bakışları karşısında başını eğdi.

"Savaşçı çiftçiye dönüştü," diye mırıldandı açıklama yaparken.

Grif bir homurtuyla gözlerini devirdi ama karanlıkta usulca parlayan gülümsemesi eğlendiğini gösteriyordu ve Arlo kendini onun dudaklarının tadının neye benzediğini merak ederken buldu.

Boğazını temizleyen Arlo sırt üstü dönerek tavana baktı.

Elbette Grif esmerdi, uzun boyluydu ve muhtemelen teninde harika bir his uyandıracak nasırlı elleri vardı ama... Nic'le aralarında keşfedilmemiş bir şeyler vardı ve Arlo bunun önüne geçmeye çalışmıyordu. En azından... henüz değil.

"İyi geceler, sanırım... yine," dedi Arlo sessizliğin içinde.

"Sanırım sabah demek istedin," diye cevap Grif ama sesi yaklaşan uykunun ağırlığıyla boğuktu.

"Her neyse," diye mırıldandı Arlo, diğer alfadan uzaklaşarak yan yattı.

Ama ne tarafa yuvarlandığı önemli değildi, çünkü Grif bir şekilde onun yanında bitmişti.

Bölüm 30

GRIFFITH

Grif verandaya çıkarken, "Güneş ışığını gördüğüme hiç bu kadar ," diye mırıldandı.

Soğuk hâlâ sertti, nefesi havayı bulanıklaştırıyordu ama yine de... yapılabilirdi. Güneş doğudan pırıl pırıl parlıyor, verandanın üzerinde saatlerce sürecektir uzun gölgeler oluşturunca.

Griffith'in tek umudu güneşin toprağı biraz kurutacak kadar sıcak olmasıydı, böylece çiti onarabilirdi.

Daisy bahçeden ona doğru havladı ve Daisy kuyruğunu sallayıp patilerini açıp başını eğince gülümsedi. Oynamak istiyordu.

"Burası çok çamurlu," diye seslendi başını sallayarak. Verandadan indi ve en alt basamağı oturdu. "Çamur senin umurunda olmayabilir ama benim umurumda," dedi köpek heyecanla zıplayarak yanına gelirken.

Tasma onu verandanın birkaç metre gerisinde yakaladı ve göğüs kayışından tutarak durdurdu. Sadece Daisy'nin yapabileceği şekilde ofladı ve ona acınası bir şekilde baktı.

"Biliyorum," diye inledi. Ama kaçmasından korktuğu için tasma çıkarmasına izin veremiyordu. Bu köpek hapisten çıktığından beri onun tek yoldaşıydı ve bir sincap için duyduğu heyecanın onu ormanda kaybetmesine ve bir çakal sürüsünün saldırısına uğramasına izin veremezdi.

Daisy genellikle onun yanında ya da en azından yakınında zıplardı, ama *genellikle* onu bahçede tutmak için lanet olası çitleri vardı. Bu yüzden işini şansa bırakamazdı, en azından bu kadar erken. Bir fincan kafein bile içmeden önce olmazdı.

Kupayı dudaklarına götürdü ve sıcak espressonun dilinde patlamasına izin verdi. Ekşi suratlı köpek ona baktı ve dudaklarında bir sırıtış belirdi. Daisy çok sevimliydi.

"Seni evcil hayvanını bir tip olarak düşünmemiştim," diye seslendi yumuşak bir ses ve Griffith döndüğünde Wendy'nin kapıyı arkasından araladığını gördü.

Gözlerini kıstı. "Daisy'yi ben ."

"Buna ne diyorsun?" diye sordu, elini bahçeye doğru sallayarak. Serin rüzgâr verandayı kesiyor, omega'nın meyveli çiçekler ve solmakta olan krem si dumandan oluşan lezzetli bir kokteyle karışmış kokusunu da beraberinde getiriyordu.

Nic'in kokusunun Omega'ninkini bu kadar iyi tamamlamasından nefret ediyordu. Tate'in kokusu da hepsine karışarak sarhoş edici bir karışım oluşturuyordu.

Dikkatini bahçeye kaydırarak, bakışları karşılaştığında viyaklayan Daisy'ye baktı.

"Tasma onu boğmasın diye sadece koşum takıyor," diye açıkladı.

Wendy şüpheli bir şekilde gülmeye benzeyen bir ses çıkardı. "Üzerinde papyon var."

"Yani? İndirimdeydi." Bu bir yalandı. Ama fiyonk *pembeydi* ve tıpkı onun düşündüğü gibi gri kürkünün üzerinde çok sevimli duruyordu. Lanet olsun.

Arkasından bir uğultu duyuldu, pek de ikna olmuşa benzemiyordu. "Her halükarda oldukça sevimli görünüyor. Knucklesa papyon alıyorum ama ne zaman tasma takmaya çalışsam aklını kaçırıyor. O hafife alınacak biri değil."

"Knuckles gibi bir isimle mi? Asla tahmin edemezdim," diye alaycı bir ifadeyle konuştu.

"O bir savaşçı, bu kesin," diye mırıldandı, sesi mesafeliydi.

Grif onun sözleri karşısında omuzlarının gerildiğini hissetti. İtiraf falan mı istiyordu? Nereden bilebilirdi ki hi-

Nic.

O lanet beta koca ağzını açıp ona Griffith'in geçmişinden bahsetmiş olmalı.

Bunu fark edince göğsü daraldı ve ayağa kalkmadan önce son yudum için kupasını kaldırdı. "İşe koyulacağım ve ne yapılması gerektiğine bakacağım," dedi.

Griffith Arlo'ya *anlatmıştı*. O alfaya geçmişini anlatmıştı. Griffith'e nedenini sormayın, öylece ortaya çıkıvermişti. Ve Arlo bunu oldukça iyi karşılamıştı. Gözünü bile kırpmamıştı. Hatta ona yumuşaklık bile demişti.

Griffith alay etti.

Arlo'dan aldığı sessiz, nazik, gözlemci hava, gece yarısı sırlarını herkese anlatacak bir Arlo'ya uymuyordu.

Tamam, sakın .

Wendy bir omega. Nic muhtemelen onu buraya getirmek için her şeyi anlatmak zorunda kalmıştır.

Griffith bir küfür savurarak ellerini kalçalarına koydu ve avludaki karmaşayı inceledi.

Bundan hoşlanmamıştı ve nedenini bilmiyordu. Wendy onun hakkında paylaşmaya hazır olmadığı bir şeyler biliyordu.

Belki de Arlo şaşırmamıştı çünkü Nic *hepsine* anlatmıştı. Bu yüzden bu kadar soğukkanlıydı.

Midesi bulanarak, Wendy'ye kısa bir veda etmeden önce kupasını yavaşça tırabzanın üzerine bıraktı. İşe uygun ceketini düzelttikten sonra botlarıyla soğuğa doğru süzüldü, ıslak zemin ayaklarının altında yumuşacıktı.

Tavuklar kendilerini rahatsız ettiği için ona öfkeyle gıdıkladılar ve o da herkesin sıcak olduğundan emin olmak için ısı lambalarını kontrol ederken onlara cıvıladı. Onları kendi jeneratörlerine bağlamıştı, böylece elektrik kesintisi olsa bile güvende olacaklardı.

Tavuklar soğuğu sevmezdi ve aylarca uğraşarak inşa ettiği karmaşık yalıtımlı kümes olmasaydı, bütün kış yumurta toplayamazdı.

"Siz benim sırlarımı asla anlatmazsınız," diye fısıldadı. Darla ona ciyak ciyak bağırdı. "Seninle konuşmuyordum, Darla." Onu gözünü kırpmadan satabilirdi.

Kıkırdarak tavukları rahatsız etmeyi bıraktı ve bahçeye göz gezdirerek yapması gereken her şeyi zihnine not etti.

Fırtınadan kalan enkazı topladı, el arabasını garaja geri taşıdı, yakacak odun yığınının uçan muşambayı değiştirdi ve kuru olmasını umdu. Daha sonra çiti gerçekten değerlendirmeli ve onarmak için kasabadan alması gereken malzemelerin bir listesini yapmalıydı.

Kahretsin. Tony onu aynı ay içinde iki kez gördüğünde kriz geçirecekti. Ve lanet olsun, sadece günler arayla.

Griffith, Wendy'nin ateşi sönene kadar ihtiyaç duyabilecekleri her şeyin son bir listesini herkesten aldığından emin olacaktı. Başladıktan sonra hiçbirinin ayrılmak zorunda kalmasını istemiyordu, bazıları çok savunmasız olabilirdi.

Köşeyi döndüğünde Nic'in Daisy ile oynadığını görünce olduğu yerde donakaldı. Tasmaını çıkarmıştı ama onun yanından da ayrılmıyordu. Hayır, yere yatmış, arka bacağı tekmeleyene kadar Daisy'nin gıdılarını kaşırken düşük askılı pantolonunda çamurlu pati izleri vardı.

Elinde olmadan kıkırdadı ve bu onun varlığını ele verdi. Nic omzunun üzerinden baktı ve Grif bir anlığına, uzun zaman önce aşık olduğu kaygısız Nic'i gördü.

Sonra bakışları verandaya kaydı ve Nic, Wendy'nin gülen Arlo tarafından içeri çekilişini izlerken Grif bakakaldı.

Kadının kahkahalarındaki basit neşe Grif'in dudaklarında bir gülümsemeye neden oldu ama Grif sevimli ve seksi omega'yı takdir ederken Nic'in dikkatinin kendi üzerinde *olmasını* istiyordu.

Nic, "Hey," dedi ve sessizliğin üzerlerine çökmesine izin verdi.

Kapı çarparak Wendy'nin tamamen çıkışını işaret etti ve sessizlik aniden çok fazla geldi.

Grif, Daisy'nin heyecanı üç katına çıktığında fazlasıyla tatmin olmuş bir şekilde ona yaklaşırken ite, "Umarım torpil yapmıyorsundur," dedi.

Grif Daisy'nin kulaklarını okşarken Nic bir an sessiz kaldı ve Grif Nic'e geçmişlerini herkese anlatıp anlatmadığını nasıl soracağını düşündü.

"Eğer daha önce söylemediysem... burada kalmamıza izin verdiğiniz için teşekkürler." Nic bir elini saçlarının arasında gezdirdi ve gözlerini kaçırdı.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Grif ağzından kaçırdı. Çok yumuşak.

"Ne var ne yok?" Nic kehribar rengi gözlerini ona dikerek sordu. Griffith yutkundu ve düşüncelerini bir düzene sokmaya çalıştı.

Elini ensesinde gezdiren Grif içini çekti. "Uh... Wendy az önce beni meraklandıran bir şey söyledi..."

"Neyi merak ediyorsun?" Nic itti.

"Acaba ona bizden, yani benden bahsettin mi? Hapishanede." Sonunda kelimeleri çıkarabildiğinde, Nic'ten baştan başlayıp bu konuşmayı tekrar denemesini isteyip isteyemeyeceğini merak etti. Nic'in önünde aptal gibi görünmemeye çalışamaz mıydı?

Nic uzun bir süre hiçbir şey söylemeyince, Grif'in sinirleri ağzını açıp konuşmaya devam etmesine neden oldu. "Yani, o anki koşullarda bunu yapmanı anlıyorum ama tam olarak ne dedin?" Grif'in sesi konuşması uzadıkça kesildi ve saf bir sefalet içinde avucunu yüzünde gezdirdi.

Ben neden ?

Nic onu hüngür hüngür ağlayan bir aptala dönüştürebilecek tek kişiydi ve Grif betanın yanında bu kadar gergin hissetmeyeli *yıllar* olmuştu. Her şeyden önce Grif, Nic'in yanında yalnızken olduğu kadar rahattı.

Ama aradan çok zaman geçmişti. O artık farklı bir insandı ve Nic'in de değiştiğinden şüpheleniyordu.

Nic başını sallamadan önce uzun bir süre ona baktı. "Biliyor musun, bana olduğunu ne zaman itiraf edeceğini merak ediyordum, sadece böyle bir şeyin katalizör olacağını düşünmemiştim."

Grif başını kaldırdı. "Sana kızgın mı? Sen neden bahsediyorsun?" Nic diğerlerine söylemiş olsa bile, kızgın değildi. Sadece diğerlerinin onun hakkında kendi çarpık fikirlerini yaratmaları fikri onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Nic ona ters ters baktı. "Ben aptal değilim, Grif. Kızgın olmakta sonuna kadar haklısın, bu da beni buraya gelmemize izin verdiğin için daha da minnettar kılıyor."

"Ama ben kızgın değilim! Ve seni asla geri çevirmem," diye teminat verdi Grif.

Beta, Grif'in onun için yapmayacağı şey olmadığını çok az biliyordu.

Nic'in Griffith'e ihtiyacı olduğuna karar vermesi için Grif'in yardımına ihtiyacı olan bir omega bulmasının gerekmesinden nefret ediyordu.

Ouch.

Bu kadar üzgün olmasına şaşmamalı. Nic onlara Grif hakkında kişisel bir şey söylemiş olabilirdi. Onun hakkında kendi varsayımlarını yapmaları için onlara cephane vermiş olabilirdi.

Ve canı yanmıştı. Yaşadıkları onca şey yüzünden Nic'ten daha fazlasını beklemişti. Birlikte.

Müdahaleci düşünceleri, Nic'in onun hakkında konuşmuş olabileceği yolların bir koleksiyonunu geliştirdi. Başını sallayarak düşünceleri uzaklaştırmaya çalıştı ama dikkatini tekrar çeken her şeyden çok Nic'in sesiydi.

"-Yersiz, çünkü ona söylemek zorunda kaldım...

çok şey." Çok şey.

"Ne kadar çok?" diye sordu, sanki altyazılar açılıp kaçırdıklarını anlatacakmış gibi Nic'e bakarak.

Nic onun bakışlarından kaçındı, yanakları pembenin en sevdiği tonuyla kızardı. "Ona... eski sevgili olduğumuzu söyledim."

Bu kelimeden nefret ederdi. "Bu kadar mı?"

"Neden yürümediğini bilmek istedi. Ona gerçeği söyledim," diye itiraf etti ve bir elini kaldırarak yanağını kaşıdı. "Eğer endişeleniyorsan, endişelenme." Başını sallamadan önce sırttı ve gülümsemesi yerini daha yumuşak bir ifadeye bıraktı. "Wendy daha çok bizim... uhm, çıktığımız gerçeğiyle ilgileniyordu."

"Çıkmak," diye düşündü. Nic ilişkilerini buna mı indirgemek istiyordu? Çıkmak mı?

Odaklan.

"Yani ona geçirdiğimi mi söyledin?"

Nic başını salladı, özür dilemek için başını eğdi.

"Peki ya diğer ikisi?"

Nic kıkırdayarak omuz silkti. "Gerçekten nereye gittiğimizi sormadılar. Sadece arabaya bindiler ve Wendy'nin onlara ihtiyacı olduğunu anlayınca takip ettiler."

Omuzlarındaki gerginlik biraz azaldı ve kıkırdamaya benzer bir ses çıkardı. "Kulağa çok alfa gibi geliyor," dedi elini sallayarak.

başını salladı, gerginlik sonunda kırıldı. "Bana akrobat olduğunu söylememiştin," diye alay etti gülererek ve başını sallayarak.

Nic bir hışımla ona döndü. "Şimdi ne haltlar karıştırıyorsun?"

Grif, "Bilirsin işte, böyle hemen sonuca varmak," diye cevap verdi.

Nic'in yanakları kızardı. Ve kahretsin, bunu onun kadar sevimli bulamayacak kadar yaşlıydı.

Nic gülererek, "Bu bir hobi," diye cevap verdi. Bir şekilde çok tanıdık ama yine de hatırladığından daha derin ve lezzetli bir kahkahaydı bu. Grif eve baktı, Nic'i kendisini öpmeye ikna etmesinin ne kadar süreceğini merak ediyordu.

Bu gerilimi nasıl da özlemişti. Altında daha fazlası yatan bu flörtöz şakalaşmayı.

Ama... artık gerçekten bir söz yoktu, değil mi?

"Hey." Nic, Grif tekrar ona bakana kadar bekledi. "Kediyi çantadan çıkarmak zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama hikâye hâlâ sana ait, *tabii* anlatmak istiyorsan."

Görünüşe göre Grif anlatmak istiyordu, çünkü dün gece Arlo'ya her şeyi itiraf etmişti. Ama diğerleri onun kadar affedici olacak mıydı?

Wendy yaşadığı deneyimler nedeniyle zaten alfalara karşı çok ürkekti. Onlardan korkması için ona daha fazla neden vermek istemiyordu.

Ama Griffith aynı zamanda kimseye yalan söylemeyecekti. Geçmiş onun bir parçasıydı ve biraz raydan çıkmış olsa da, o zamandan beri normallik yolunda ilerlediğini hissediyordu.

Hah. Bununla ilgili hiçbir şey normal değildi.

"Arlo'ya söyledim," diye itiraf etti, kendini şok ederek.

Nic'in kaşları başını sallamadan önce tavana doğru kalktı. "Nedenini anlayabiliyorum.

Arlo harika biri."

"Bu konuda çok soğukkanlıydı," diye Grif, hâlâ şaşkıındı.

Nic'in boğazında boğuk bir ses ve Grif ona baktı.

Acı çekmiş görünüyordu. "Grif, aslında kötü bir şey yapmadığını biliyorsun, değil mi? Hapse gönderilmen tamamen kötü şanstı."

Grif omuz silkti. "Oraya nasıl gittiğim çoğu insan için önemli değil, sadece ilk orada olmam önemli."

Nic kaşlarını çattı ama Grif bu konudan bıkmıştı. Bu konuda konuşmaktan hoşlanmıyordu.

"Henüz listemi tamamlamadım ama çitleri onarmak için kasabaya bir kez daha gidip malzeme almayı planlıyorum. Herkese sorup başka neye ihtiyacımız olabileceğini öğrenir misin? İdeal olarak bu kasabaya *son* gidişimiz olacak."

Elini siyah saçlarının arasında Nic, iç geçirmeden önce eve doğru baktı. "Aslında Wendy'nin de seninle gelmesini istiyorum."

Grif neredeyse geri çekiliyordu. "Ne? Neden?"

"Uzun lafın kısası, kendi kıyafetlerine ihtiyacı var ve bunları seçecek kişinin kendisi olması önemli. Onu götürebilir misin?"

Kehribarın niyetle parlayan, ciddi bakışları Grif'in midesine kramplar girmesine neden oldu. Kendi kıyafetlerini seçememesi için alfaların onu ne kadar sıkı bir tasma altında tuttuğunu bilmek istiyor muydu? Öfkesini bastırmak için ısırıldı.

"Onu ben alırım. Ne isterse seçebilir," diye homurdandı.

Betadan rahat bir nefes geldi ve Grif'i omzundan alkışladı. "Güzel. Güzel, minnettarım."

"Her şeyin biraz kurumasını istiyorum, bu yüzden gitmeden önce yarın ya da ertesi gün olabilir. Sadece bir uyarı."

"Ona haber veririm."

Bölüm 31

GRIFFITH

AYAKKABILARI verandanın merdivenlerine çarparken Grif trabzanda kahve fincanını aradı ama lanet şey ortadan kaybolmuştu.

İç geçirdi. Wendy içeride kaybolmadan önce onu almış olmalıydı ve bu basit iyilik için ona daha sonra teşekkür etmesi gerektiğini söyledi.

Nic gibi o da kapının yanında botlarını çıkardı ama kot pantolonuna çamur bulaştığı için bu ona pek iyi gelmedi.

Kapıyı açan Grif içeri girdi ve Nic için kapıyı açık tuttu, betanın küçük kapı çerçevesi içinde onu nasıl sıkıştırdığından çok memnundu.

Bakışları onun kare omuzlarından oturma odasına doğru kayarken, Grif bir kez daha düşünmek zorunda kaldı.

Şilteler yan duruyordu ve kanepenin arkasına yaslanmıştı; kanepeyi de uzaktaki duvara doğru iterek oturma alanında mümkün olduğunca fazla yer açmışlardı. Oturma odası tam bir kargaşa içindeydi... ama kıkırdayan bir omega ve onun iki keş yardımcısından başka ne bekleyebilirdi ki?

Asıl gösteri, ikiye bükülmüş, kışları havaya kalkmış üç formdu.

Tate aşağı doğru köpek pozisyonundan kalktı ve gülümsedi. "Hey! Biraz esneme hareketleri yapıyoruz. Katılmak ister misin?"

Katılmak istedi mi? Tartışılır.

Yoga yapmak istiyor

muydu? Şart değil.

Ama daha görmek istiyor muydu... bakışları Arlo'dan Tate'e, Wendy'ye ve son olarak *Nic*'e kaydı - tayt giyen herkesi mi?

Evet.

"Hadi ama," diye yalvardı Wendy. "Gerçekten eğlenceli ve Tate takip etmeyi kolaylaştırıyor."

Takip etmekte zorlandığımı kim söyledi?

İçinden geçenleri kendine sakladı ama kıyafetini işaret ederek ilgisizmiş gibi davranmaya çalıştı. "Kot pantolonla yoga mı? Hayır, teşekkür ederim."

"Git üstünü değiştir, dostum," dedi Arlo. Griffith diğer alfaya ters ters baktı ama Arlo'nun onun içini görebildiğini söyleyen bir sırıtışla karşılaştı.

Lanet olsun.

"O zaman Nic de katılıyor," diye duyurdu ve beta sertleşti. "Neden?"

"Hadi ama Nic. Dün gecedен sonra onlara ihtiyacın vardır," diye mırıldandı Wendy.

Tate ona, "Şimdi böbürlenme," diye takıldı. "Zavallı Arlo'yu kışkandıracaksın."

"Hayır, lütfen detaylandırın," diye söylendi Grif, gayri resmi yoga alanını geçip odasına doğru ilerlerken. "Ben dönene kadar bekle, *hiçbir şeyi* kaçırmak istemiyorum."

Wendy yüzünü ona çevirdi, o da olgun bir yetişkin erkek gibi dilini ona doğru uzattı ve kapısını kapattı.

Yoga için ne giymesi gerekiyordu ki?

Hapishane terapi müdürü ne zaman yoga yardımcısını getirse, cızırtılı tulumların içinde gerinmekten ve hareket etmekten başka seçeneği yoktu. Sistemin ne kadar çarpık olduğuna rağmen, program en azından bir şekilde rehabilitasyona odaklanıyordu.

Yine de eşofmanlar rahattı ve pijama olarak düşündüğü şeyleri giymek harika hissettiriyordu... saate baktı.

Öğleden sonra birde.

Kısa kollu bir gömlekle eşleştirdi ve mırıldanan seslere doğru geri döndü.

Nic hâlâ aşağıya inmemişti, bu yüzden Tate hepsinin kollarını uzatarak birbirlerine çarpmadan hareket edebilecekleri kadar yer olduğundan emin olurken beklediler.

Nic döndüğünde geriye kalan tek boşluk Griffith'in önüydü. İçinden, kutlama için havayı yumruklamak istediğinden kendini tam bir aptal gibi hissediyordu. Dışarıdan soğukkanlı davranıyordu... yani Tate'in onlara ne yapacaklarını söylemeye başlamasını beklerken kıpırdamıyor ya da hiçbir şey söylemiyordu.

Gerçekten pürüzsüz.

"Çocuklar, bu çok heyecan verici!" dedi Tate ve alfanın gülümsemesinde saf bir neşe vardı. "Ama bu sefer size karşı nazik olacağım..."

Grif alfaya sevgiyle gözlerini devirdi. Bu gurur duyduğu bir şey değildi ama bazen Grif'e engel olamıyordu. Bu yabancıları ne zamandan beri dost olarak görmeye başladığını bilmiyordu. Yapmak zorundaydı, değil mi? Elektrikler kesikken yatak yapmasına, yemek yapmasına ve işlerini halletmesine yardım ettiklerinden beri. Ve Arlo ile yaşıadığı o kasvetli anı unutamıyordu.

"Tamam, boynundan başlayalım, yavaşça," dedi Tate ve Grif de onu takip ederek önce bir yöne, sonra diğer yöne baktı. Boynunun tendonlarındaki esneme düpedüz harika hissettiriyordu.

Sonra başlarını daire şeklinde döndürdüler ve Grif gözlerini açtığında oda etrafında dönerken kıkırdamamaya çalıştı. Tate'in sesi çok sakinleştiriciydi. Genelde o kadar yüksek enerjiliydi ki... şey, bir tür köpek gibiydi.

Tate bir Golden Retriever olurdu. Kesinlikle.

Bu yüzden onları kollarını başlarının üzerine uzatıp derin nefes almaya yönlendirirken bu kadar sessiz, sesinin bu kadar yumuşak olması büyük bir değişiklikti.

Önünde Nic, Grif'in sağında ise Wendy itaatkâr bir şekilde onu takip ediyordu. Grif hızlı bir bakışla Wendy'nin gözlerinin de tıpkı kendisinininki gibi kapalı olduğunu gördü.

Dikkatini ver.

Grif içindeki sesi dinledi ve Tate'in yönlendirmesiyle öne doğru eğildi. Kendi kendine sırtıtmamaya çalışarak çok daha yavaş katlandı ve beta eğilirken utanmadan Nic'in kığını kontrol etti.

Devasa bacaklarına yetecek kadar uzun ve günah kadar kalın kalçalarına yetecek kadar esnek bir pantolon bulmuş olması şaşırtıcıydı.

Koluna inen bir şaplakla irkildi ve başını sağa çevirdiğinde Wendy'nin dudaklarına yayılmak üzere olan bir gülümsemeyle ona baktığını gördü. "Dikkatini ver," diye mırıldandı ona gözlerini devirerek.

Yanakları kızardı ve Grif yakalandığı için utandı. Ama Wendy sadece başını salladı ve onları düz bir sırt pozuyla yönlendiren Tate'i işaret etti.

Omurgası şükürler olsun diye şarkı söylüyordu ve herkesle birlikte nefes aldığı anda daha da iyi hissediyordu. Belki de Tate'e dikkat etmeliydi.

Ama... dikkatini dağıtmak kendi iyiliği içindi.

Benzer pozları sayamayacağı kadar çok kez yapmıştı ama bunlardan herhangi birini uygulamaya koymayalı aylar olmuştu. Çok meşguldü. Gerçek dünyaya yeniden alışmakla, amcası öldükten sonra burayı yeniden toparlamakla o kadar meşguldü ki. Dört yüz sekiz gün uzun bir süre gibi görünüyordu, ama en başta size tepeden bakan bir sisteme karşı savaşıyorsanız, evrak işlerinizi ağırdan alma eğiliminde oluyorlardı. Sadece kimliğini kanıtlamak ve mirasını talep edebilmek için yeniden bir kimlik almak bile bir mücadele olmuştu.

Ama sonuçta Griffith'in şansı yaver gitmişti. Çok daha kötü olabilirdi. Kapalı.

"-avuç yerleştirin ve plank pozisyonuna gelene kadar dışarı doğru yürütün

Duruş. Beş, dört, üç, iki saniye bekleyin ve karnınızı sıkıştırın, kalçalarınızı gökyüzüne doğru kaldırın ve ayaklarınızı ellerinize doğru kaldırın."

Grif devam etti ve aşağı doğru köpek pozisyon ve eşleşti Nefes alış veriş diğerlerinininkine uyuyordu. Tate gerçekten iyi bir eğitmendi.

"Bu pozu daha önce hiç yapmadıysanız, biraz zor olabilir. Ortağınızla yüzleşin..."

Nic'in yavaşça Grif'in yüzüne dönmeden önce omuzlarının sertleşmesini izlerken kalbi göğsünde küçük bir takla attı.

"Selam," diye

mırıldandı Grif.

"Selam," diye karşılık
verdi.

Bu bir başlangıçtı.

Ama Tate onları bir kez daha gerdirip ikinci savaşçının başlangıcına yönlendirirken onu dinlemekten başka bir şey yapacak yoktu.

"Güzel, dostum," dedi Tate ve Grif başını kaldırıp baktığında Tate'in ona hayranlıkla baktığını gördü. Grif herkesin bakışları üzerinde toplandığında yanaklarının kızarmasını engellemeye çalıştı. Nic bile onun formunu değerlendirmek için başını kaldırdı, hepsi de kendi formunu feda ederek.

Grif, "Bu kadar kolay etkilanmış gibi görünmeyin, millet," diye .

Nic düştü ve oflayıp puflamadan önce kendini yakaladı ve Tate'in söylediği gibi ayaklarını tekrar sıraya dizdi.

Nic, "Sadece çok kaslı olduğun için," diye mırıldandı.

"Bu da ne demek şimdi?" Griffith fısıldadı, etraflarındaki diğerlerinin onları dinlediğinin aşırı farkındaydı.

Nic, "Bu, yoganın zaman kaybı olduğunu düşünüyor gibi görüldüğünüz anlamına geliyor," diye açıkladı.

Odanın ön tarafından bir homurtu geldi ve Grif başını kaldırdığında Tate'in kahkahasını gizlediğini gördü. "Bu doğru. Ama şaşırtıcı derecede esneksin."

"Aslında okul öncesi dönemde çok yoga yaptım-" *Hapishaneyi* ağzından kaçırmadan hemen önce kapattı. Beklenmedik bir anda bakışları Arlo'ya kaydı, o da anlayışla başını salladı. Nic de gözlerini kırıştırarak ve dudaklarını yumuşak bir O harfi şeklinde kıvrarak mesajı aldı.

". Eğitimde. Dövüşler için, bilirsiniz," diye toparlandı.

Pürüzsüz.

Grif kimliğinin açığa çıktığına, yalanının o kadar şeffaf olduğuna, herkesin onu göreceğine ve doğru dürüst anlatmaya fırsat bulamadan sırrını öğreneceklerine yemin etti.

"Harika," diye araya girdi Tate. "O zaman belki Nic'e yerleştirme konusunda yardım edebilirsin," diye önerdi.

Söz konusu beta, başını kaldırıp Tate'e doğru dönmeden önce sertleşti. Griffith kesin olarak ne onların küçük

Değişim söz konusuydu ama Tate'in Grif'in bakışlarıyla karşılaşp ona göz kırpmasından bunu anlamak için dahi olmaya gerek yoktu.

Nic sessizce, "Benim yerim iyi," diye itiraz etti.

Grif sırtarak yaklaştı ve omuz silkti. "Öğretmenin emirleri."

Nic ofladı ama ayaklarını Tate'in anlattığına benzer bir şekilde dikti... ama tam olarak değil.

Grif saniyeler içinde ona nasıl hareket edeceğini göstermek için daha iyi bir açiya ihtiyacı olduğunu anladı. Eğer bu açi Nic'in tam arkasından geliyorsa, bu tamamen şanstı.

Grif ayağıyla Nic'in bileğine vurarak, "Sallanıyorsun çünkü ayakların aynı hizada," dedi. Nic'in sıcaklığını giysilerinin arasından hissedebiliyordu. "Bunu yana kaydır, böylece her ayak kendi yolunda olur."

Nic ön ayağını kaydırırken, ellerini kalçalarına dayayarak sabit durdu. Böylesine iri bir betaya göre çok hafif olan baharın çiçek kokusu duyularını doldurdu. Grif, Nic'in ellerini kendi elleriyle örtmek, daha da yaklaşmak ve başını betanın boynuna doğru eğmek istedi ama şimdi bunun zamanı değildi.

Ama bu Griffith'in onu kızdıramayacağı anlamına gelmiyordu... değil mi?

Grif ellerini suçluluk duymadan, Nic'i ürpertecek ya da kızdıracak diye endişelenmeden Nic'in yanlarında gezdirebildiği günleri özlüyordu.

Ama riske girmeye .

Avucunu Nic'in sağ kalçasına bastırarak ağırlığını öne doğru itti. "Dizin ayak bileğinle aynı hizada olmalı," dedi yumuşak bir sesle. "Ve denge. Sağ ayağının bıçak kenarı," diye düzeltti, Nic'in ayak bileğine dokunarak yerini gösterdi.

Tate arka plandan bir şeyler seslendi, ardından kollarını açarak zahmetsizce iki savaşçı pozuna geçti.

Grif sadece mecbur kaldığı kadar geri çekildi ve eğitimceni yansıttı. Nic de ona ayak uydurmaya çalıştı ama sonunda bir hışımla düşmeden önce yalpaladı.

Ayaklarını tekrar dikmeye çalışırken Grif tekrar onun boşluğuna doğru eğildi. "Karnını sık," diye fısıldadı.

Nic'in bakışları bir zamanlar yumrukları kadar keskindi, ama bu kez poza girdiğinde, kollarını iki yana açmış, gözlerini dikmiş öylece duruyordu

sol parmak uçlarından odanın önüne kadar uzanıyordu.

Tate onları vücudun diğer tarafına doğru yönlendirdi ve bu sefer Nic, Griffith'in hayal kırıklığına uğramasına rağmen yardıma ihtiyaç duymadı.

Bu yüzden yogadan sonra odayı olabildiğince çabuk boşaltma işini diğerlerine bırakın. Wendy bile tereddütlü görünse de Tate'in elini tutmasıyla gülerek odadan çıktı.

"Temizlik yapacaksınız, değil mi?" Arlo onlara seslendi. "Uh..."

Nic bakışlarını alfaya dikerek başladı.

"Evet, anladım!" Grif araya girdi ve Arlo göz kırparak gözden kayboldu.

"Pekâlâ, oluyor?" Nic kollarını kavuşturarak sordu.

Griffith'le karşı karşıya.

"Keşke sana söyleyebilseydim," diye yanıtladı Grif dürüstçe. Bir şiltenin kenarından tutup yere yatırmaya hazırlanırken yakışıklı betaya baktı. "Ama görünüşe göre konuşmamızı istiyorlar."

Nic kendini toparlayıp yatağın diğer ucundaki yerini almadan önce kaskatı kesildi. "Ne hakkında?"

"Bilmiyorum. Belki de yogada ne kadar boktan olduğun hakkında?"

Grif alay etti. Yatağı odanın diğer tarafına kaydırırlarken Nic ona ters ters baktı.

"Yogada berbat değilim. Sadece dengem o kadar değil."

"Ne zamandan beri?" Grif kızgınlıkla sordu. Eskiden antrenman sırasında Griffith'i diken üstünde tutan kişi Nic'ti, tersi değil.

"Spor salonuna daha fazla odaklanmaya ve yeraltı dövüşçülerini eğitmemeye başladığımdan beri." Ofladı. "Spor salonunda pek bulunmuyorum çünkü ofisteyim."

"Yaşlanmıyorsun, değil mi?" Grif diğer yatağa doğru ilerlerken alay etti. "Dışarıda olduğu sürece başka bir şeyi tercih ederdim."

Nic'in sessizliği üzerine Grif parmaklarıyla şiltenin kenarını kavrayarak durakladı. Beta sanki bir şey söyleyecekmiş gibi baktı, hatta dudaklarını araladı ama son anda başını salladı ve Grif'in yatağı tekrar sermesine yardım etmeden önce yatağı tuttu.

Bu durum Grif'i rahatsız etti ve Nic'in ne söyleyeceğini sormak istedi ama Nic'bir süredir ilk kez yalnız kalıyordu.

Nic'in sağlayarak bunu mahvetmek mi istiyordu?

"Alıştıktan sonra o kadar da kötü değil. İşlerin üstesinden gelmem biraz zaman aldı ama artık daha fazlasını yapabildiğim için mutluyum. Mesela..." Nic elini salladı. "Dağılmadan birkaç günlüğüne kaçmak."

"Hâlâ aynı görünüyor mu?" Grif kendini sorarken buldu. Cevabı öğrenmeyi bu kadar çok istemesi onu ürkütmüştü. Onu ve Nic'i yıllar öncesinden, saatler sonra loş ışıklı alanda antrenman yaparken hayal edebiliyordu. Birlikte antrenman yapıyorlar, kimin diğerini alt edebileceğini görüyorlardı. Antrenmanların hararetli temposu çoğu uyarılmalarına yol açıyordu ve çoğu seans duvara yaslanmalarıyla, minderlerde ya da duşlarda sona eriyordu.

Nic'in bakışlarıyla karşılaştığında, aynı anıların onun kehribar rengi gözlerine yansıdığını gördü. Ama beta gözlerini kırıştıtararak onları uzaklaştırdı ve başını salladı. "Farklı. Güncellendi. Rekabete ayak uydurmak zorundaydım."

Griffith'in göğsü gerildi ve nedenini anlaması için yastıkları tekrar yerine atması gerekti.

Anılarının modası geçmişti. Spor salonu artık ilişkilerine dair kanıtlarla, anılarla dolu değildi. Öpüşmedikleri yeni minderler, muhtemelen yeni ekipmanlar ve mükemmel yükseklikte yeni bankların olduğu yeni bir soyunma odası vardı-

Nic'in hayatında modası geçmişti. O orada olmasa bile dünya beta için dönmeye devam ediyordu. Grif ise kendini bir tür bekleme modunda sıkışmış hissediyordu.

Şimdi düşününce çok mantıklı geliyordu. Ama bu hoşuna gitmesi gerektiği anlamına . *Adil* olduğu anlamına *da* gelmiyordu.

Bu bir şekilde canının yanmadığı anlamına . Griffith "Harika," diye cevap vermeyi başardı.

Konuşacak başka bir şey düşünmesi için yeterli zaman yoktu, hâlâ gerçekliğin tokadını yiyordu.

Nic son çarşafı da sermeyi bitirdi ve el sallayarak ona veda etti, "Lafı açılmışken, muhtemelen yetişmem gereken bazı şeyler var. Ben yukarı çıkıyorum."

Grif başıyla onayladı. "Pekâlâ, akşam yemeğine kadar işiniz bitmezse sizi almaya birini gönderirim."

Nic kıkırdayarak ve alaycılığa yakın bir sesle merdivenlerden yukarı çıktı. Griffith de yol boyunca bakışlarıyla onu takip etti.
Eşofmanların nesi vardı?

Bölüm 32

NIC

Odasına geri en iyi seçenek gibi görünüyordu. Ama yukarı çıktığında, kokusunu alabildiği tek şey Wendy, kendisi ve Tate'ti. Kokuları odanın içinde birbirine karışmış ve en çok yatağın yanında yoğunlaşmıştı.

İkisinin birbirine bu kadar iyi karışması kafasını daha da karıştırdı. Dün geceye dair görüntüler, gece geç saatlerde izlediği paralı bir program gibi kafasının içinde titreşti ve terleri daha da sıkılaşımdan bu görüntüleri susturmaya çalıştı. Ama başka bir yasak düşünce gibi birkaç gün daha tekrarlanacağından emindi.

O lanet olası umut, mükemmel bir dünyada Nic'in Wendy'ye sahip olabileceği, Griffith'le barışabileceği ve sonunda her şeyin yoluna gireceği çılgın fikri. Ama şimdi Tate de kendi yolunu çiziyordu. Bu da Arlo demekti.

Bunu söylemekten, kendini başarısızlığa hazırlamaktan nefret ediyordu ama... Harika bir sürü olurlardı.

Ama bu... bir hafta falan olmuştu! P kelimesiyle başlayan düşünceleri ortaya atmak çok hızlıydı.

Hâlâ çok fazla belirsizlik vardı. Özellikle de Griffith'le arasında. Nic alfayı çok özlediğini inkâr edemezdi. Onun hem bu kadar yakınında hem de bu kadar uzağında olmak sinir bozucuydu. Ama aynı zamanda, ne zaman yüz yüze gelseler, Nic boşluğa düşüyordu. Hiçbir zaman

Alfa'nın yanında ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu, sanki lanet olası bir bakire gibiydi.

Nic homurdanarak dizüstü bilgisayarını çıkardı ve pencerenin yanındaki köşede duran sandalyeye oturdu. Pencereden gelen ışık ekranında bir parlama yarattı ve görebilmek için sandalyeyi kaydırırken içini çekti.

Açı artık arka bahçeyi gösteriyordu ve Griffith de o lanet çite bakıyordu.

Nic başını salladı ve e-postasını yükledi, henüz bir şey göremedi... henüz. Telefonunu çıkarıp spor salonunu aramaya niyetlendi ama önce yeni bir mesaj dikkatini çekti.

Ev sahibinden, yani onun, Tate'in ve Arlo'nun.

"İyi günler. Paniğe neden olmak istemem ama dün gece yaşananlar hakkında herkesi bilgilendirmek istedim. Binaya zorla girildi, bu yüzden lütfen dikkatli olun. Hiçbir daire tehlikeye atılmadı. Binamızın çevresinde şüpheli bir şey görürseniz benimle ya da yetkililerle irtibata geçin. Güvende kalın."

Hay sikeyim.

Yani Sterling Sürüsü ilerleme kaydediyor, yasaları çiğnemeye istekli olduklarında daha da çaresizleşiyorlardı. Ama en azından kimse yaralanmadı, hiçbir daireye girilmedi ve ev sahibi o kadar da endişeli görünmüyordu.

Ama Nic öyleydi.

Lanet okuyarak spor salonunu aradı.

"Günaydın, All Jacked Up'ı aradığınız için teşekkürler. Size nasıl yardımcı olabilirim?"

Nic, menajeri Ashley'in çok tatlı sesini tanıdı ve başını salladı. "Selam, ben Nic. Arayıp her şeyi kontrol etmek istedim."

"Oh, hey! Her şey yolunda. Programda herhangi bir aksilik falan olmadı ve sorunsuz bir şekilde ilerliyoruz."

Oh. Bu iyiydi, değil mi? O orada olmasa bile işinin ayakta kalabilmesi?

"İlgilenmem gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Evin faturalarını ödemenin ve bir sonraki haftanın programını yapmanın yanı sıra, hiçbir şeyi kaçırmadığından emin olmak istedi.

"Ah, bekle. Aslında sanırım sizin için bir sesli mesaj vardı, onu bulayım..."

Hattan karışık bir ses geldi ve Nic sabırla bekledi. Ve biraz daha bekledi.

Ashley telefonu bir küfürle yere bıraktığında masaya vurmaya başladı. Karıştırmalar yoğunlaştı.

"Ah-ha! Buldum," diye haykırdı hatta geri döndüğünde. Nic kıkırdadı.

"Buna sevindim. Nedir o?"

"Sesli mesajı size e-posta ile göndereceğim. Mesai saatinden sonra aradılar."

Nic kaşlarını çatı ve midesine bir tutam huzursuzluk yayıldı.

"Hepsi bu mu?" diye sordu, kimin aradığını görmek için sabırsızlanıyordu.

"Pencere tamircisi geldi ve kadınlar pencereyi onardı. Makbuzun bir kopyasını size gönderdim. Ama bunun dışında... Bir şey çıkarsa sana haber veririm. Şimdilik her şey yolunda," diye söz verdi Ashley.

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. En azından bir sorun halledilmişti.

Nic ona spor salonunda yapması gereken bazı şeyleri hatırlattı ve sonunda müdürü onu hattan kovdu. "Her şey yolunda, şimdi tatilinin tadını çıkar! Zaten çalışmaman gerekiyordu."

Nic onlara doğaçlama bir tatil planladığını söylemişti. Bu bir ilkti ve çalışanları onu neredeyse kapı dışarı etmişlerdi. Şimdi de çalıştığı için onu azarlıyorlardı.

Nic, "Bu benim tatilim, ne istersem onu yaparım," dedi.

Ashley telefonda kıkırdadı ve Nic hattan ön kapının zil sesini duydu. "Müşterim var, hoşça kal!"

Nic bu düşüncüyü yineleyemeden telefonu kapattı ama dikkatini hemen kendisini bekleyen yeni e-postalara verdi. Gelen kutusundan uğursuz bir şekilde yanıp söndü ve dosyayı açtı. Boktan dizüstü bilgisayarının hoparlörlerinden derin bir ses onu karşıladı. "Merhaba. Bu mesaj All Jacked Up'ın sahibi, C69 numaralı dairede yaşayan beta Nic Holland'a gönderilmiştir."

Nic omurgasını dikleştirirken bir tedirginlik ürpertisi omurlarından aşağı süzüldü.

"Benim adım Derek Sterling ve Wendy Sterling'i sahiplenen sürünün baş alfasıyım. Sizden onu asıl ailesine, ona bakacak olanlara geri vermenizi istiyoruz. Eğer bunu yapmayı reddederseniz, yetkilileri devreye sokmaktan başka çaremiz kalmayacaktır. konuşmak isterseniz, lütfen ..."

Nic sesli mesajı bir, iki kez dinledi. Tekrar dinlemeyi bitirdiğinde alfanın ses tonunu ve numarasını hatırlamıştı. İlk dinlemede alfa profesyonel, kibar ve makul görünüyordu. Ama Nic dinledikçe daha sert yanlarını fark etti. Alfa rol yapıyordu, tedirgin ve kızgın görünmemeye çalışıyordu.

"iğnemen lazım," diye homurdandı.

O alfalar istedikleri zaman kişiye arayabilirlerdi. Onların oyununa gelmiyordu.

Nic sesli mesaj sisteminden çıktı ve o kadar da nazik olmayan bir drtmeyle bu sorunu bir kenara itti. Yüzünün fkeden kızardığını hissetti - evet, çok kızmıştı. Onu tehdit mi edeceklerdi? Wendy'yi bu şekilde mi geri almak istiyorlardı? İstemeyerek mi?

Siktir et şu alfaları.

"Cesedinin üzerinde ne var?" Tate köşeye doğru eğilerek sordu.

Nic kaşlarını çattı, avluya doğru döndü ve orayı boş buldu. O değil miydi

Aşağıdaki alfayı gördün mü?

Kollarını kavuşturarak arkasına yaslandı, bacaklarını sandalyenin diğer tarafına geçirdi ve alfayı inceledi. "Bu seni neden ilgilendiriyor?"

Tate kapı pervazına yaslandı ve ona aynı derecede şüpheci bir bakış fırlattı. "Hayır değil. Ev sahibimizden gelen mesajı alıp almadığını sormaya geldim."

Nic içini çekti, ellerini yüzünde gezdirdi. "Evet. Lanet olsun. Dahası da var," diye homurdandı. "Dün gece bu sesli mesajı aldım."

Tate'e kaydı dinletti, sıradaki her kelimeyi tahmin ediyordu ve keşke sese benzetebileceği bir yüzü olsaydı diye düşünüyordu. Böylece onu mahvettiğini hayal edebilirdi.

"Vay canına. Sapıklar çok mu?" Tate sorguladı. Endişe kaşlarına çukurlar açmıştı.

"Biliyorum."

"Ne yapacaksın?"

Nic dudağını çiğneyerek diğer alfaya baktı. "Şey... Onları görmezden gelecektim."

Tate kollarını kavuşturarak ona baktı ve başını sorgulayıcı bir şekilde eğdi. "Nedenmiş o?"

"Yetkilileri aramak konusunda ciddi olsalardı, çoktan aramış ve kapıyı kırmış olurlardı. Henüz aramamış olmaları bana bu alfaların hatalı olduklarını bildiklerini söylüyor. Bizi korkutarak işbirliği yapmamızı sağlamayı umuyorlar, böylece polisleri dahil etmek zorunda kalmayacaklar."

Tate sözlerini bir süre düşündükten sonra başını salladı. "Haklısın. Cesetlerimizin üzerinden."

"Kimin cesedi üzerinden?"

Nic sesi, sesi çıkaran alfa kafasını köşeden çıkarmadan önce duydu. Arlo'nun kaşları meraklı bir taleple kalkıktı.

Nic bir iniltiyle başını ellerinin arasına aldı.

Bunu beş dakikadan fazla bile gizli tutamazlarsa Wendy'yi bundan nasıl koruyacaklardı?

Tate, Arlo'ya olanları kısaca anlatırken Nic, "Aman Tanrım," diye mırıldandı.

Tate sözlerini bitirdiğinde Arlo'nun dudakları öfkeli bir çizgiye dönüşmüştü.

"Sanırım hırsızlığın sebebinin kim olduğunu biliyoruz, ha? Kahretsin. Sesli mesajı dinleyebilir miyim?" Arlo sordu.

Nic başını salladı ve birden kaydı daha önce kaç kez dinlediğine pişman oldu. Alfa'nın sesi tüylerini diken diken etmeye başlamıştı.

Wendy nasıl hissediyordu?

Onunla yeni bir endişeyle yüzleşeceği düşüncesi midesini bulandırdı, özellikle de ateşi bu kadar yakinken. Griffith'le bu kadar kısa konuşmasının nedeninin de bu olduğundan şüpheleniyordu. Gerçi Nic tecrübelerine dayanarak alfanın ne kadar sinir bozucu olabileceğini biliyordu.

"Bence Wendy'ye bundan bahsetmemeliyiz. Hiçbir şey ifade etmediği için gereksiz stres yaratacaktır," dedi Nic.

Tate ve Arlo bir süre sessiz kaldılar ve Nic oturduğu yerden dişlilerin döndüğünü duyabiliyordu. Alfaların Nic'i tehdit ettiğini bilmek muhtemelen kendisini suçlu hissetmesine neden olacak ve onu daha fazla endişelendirecekti.

Değil mi?

Bir süre bakıştıktan sonra Arlo boğazını temizledi. "Bence bu doğal bir tepki... ama bundan da öte, birine güvenebilmek için dürüstlüğe ve sadakate ihtiyacı var ve biz onun için bunu sağlayabiliriz."

Nic düşünceli bir tavırla başını yana eğdi. Arlo yanılmıyordu. Wendy sinir, şüphe ve *onlar* hakkında tereddütlerle mi doluydu? Sadece Sterling Sürüsü değil.

Kızgınlığının gecikmesinin nedeni de bu olabilir mi?

Tate boğazını temizledi. "Sanırım onu bilgilendireceğimiz konusunda bize güvenebileceğini bilmek onu rahatlatacaktır. Muhtemelen diğer ayakkabının düşmesini beklerken daha da gergindir, biliyor musun?"

Haklıydılar. Güven, o lanet alfalardan hiç görmediği bir şeydi.

Ve ona bunu verebilirler.

Nic dudaklarında büyüyen bir gülümsemeyle onlara baktı. Bu alfaların omega'yı çok ezdiklerine şüphe yoktu ama gerçekten önemsediklerini bilmek rahatlatıcıydı. Onu korumak istiyorlardı ve Nic onları yanında getirmekle iyi bir karar vermişti.

"Sanırım Griffith'e de söylemeliyiz." Nic düşüncelere daldı ve iki alfanın kendi kendilerine gülümsemelerini izledi.

Tekrar pencereden dışarı baktığında Griffith'ten hiçbir iz göremedi. Dizüstü bilgisayarında birkaç tıklamayla kaydı telefonuna gönderdi ve cihazı kapattı. "Gidip onları bulalım," dedi iki alfaya el sallayarak.

"Ne kadar erken o kadar iyi, değil mi?" Tate, Nic için Kızıldeniz gibi ayrıldıklarında seslendi ve ardından onu yakından takip etti. Bir şey onu kıkırdatmak istiyordu ama ne olduğunu tam olarak kestiremiyordu.

"Onun gibi bir şey," diye yanıtladı Nic ve koridordan merdivenlere doğru ilerledi. Birinci kata çıkarken eve göz attı ama ne alfadan ne de Wendy'den bir iz bulabildi.

Çok fazla aramalarına gerek kalmadı. Griffith'i verandada otururken buldular, elinde dumanı tüten bir fincan çay vardı ve Daisy hüzünle bakıyordu

birkaç metre öteden onlara baktı. "Wendy nerede?" Nic sorguladı.

Alfa kaşlarını kaldırarak ona doğru döndü. "Neden bildiğimi varsayıyorsun?"

Nic onun bakışlarını kuru bir bakışla karşıladı ve alfaya bir uyarı yansıttı. İşe yaradı, çünkü Grif çayından bir yudum aldıktan sonra Nic'in omzunun üzerinden başını salladı ve bakışlarını sürekli Nic'in üzerinde tuttu. "Sanırım Knuckles'ı bulmaya gitti. Odamı kontrol et."

Nic burnunun kenarını çimdiklemekten kaçındı ve telefonunu çıkardı. "Pekâlâ. Şunu dinle."

Nic'in uzattığı cihazı Griffith aldı ve o lanet alfanın sesi duyuldu.

Alfa konuştuğu Grif'in yüz ifadesi daha da gerginleşti. Sessizlik çınladığında, dudakları hırıltıyla yukarı doğru çekilmişti. "Cesedimi çiğnemen gerek," diye homurdandı.

"Biz de öyle demiştik!" Arlo ve Tate aynı anda söylediler. "Peki ne yapacağız?" Grif sordu.

Boğazını temizleyen Nic öne geçti. "Eğer ciddiyse, neden gidip yetkilileri aramıyorlar? Eğer o kadar masumlarsa." Grif bir kez başını salladı ve Nic'in ihtiyacı olan tek onay bu oldu. "Siktir et onları. Blöflerine kanmayacağız, çıkmazdalar yoksa böyle saçma bir şey yapmazlardı."

Grif başını sallamaya devam etti ve Arlo ile Tate uygun zamanlarda ona "evet "ler ve "aptallar "la vurarak gerçekten harika geri vokaller yaptılar. "Yani tek planımız Wendy'ye söylemekti."

"Wendy'ye ne söyleyeyim?"

Nic kaskatı kesildi, inançsızlık bir kova soğuk su gibi omuzlarına döküldü.

"İyi ki hiçbir şeyi sır olarak saklamayı *planlamamışsınız*, çünkü hepimiz bu konuda berbatız," diye homurdandı.

Wendy'ye dönerek, yüzündeki endişeyi görünce ifadesini yumuşattı ve elini Wendy'nin kolunda gezdirerek ona yaklaştı. "İçeri girmemizin bir sakıncası var mı? Sana göstermemiz gereken bir şey var."

Wendy'nin gözleri hafifçe açıldıktan sonra ifadesini düzelitti ve başını salladı. Geri adım atarak, kapıyı açık tuttu

Onu içeri kadar takip etti ve diğerleri de onu takip ederken boğuk ayakkabı sesleri çıkardılar.

"Konu alfalar, değil mi?" diye sordu.

Boğazını temizleyen Nic ayakkabılarını kapının yanına bıraktı ve Wendy'ye yetişti. Kanepede oturmuş, Nic'in kendisine doğru yürümesini izliyor ve diğer ayakkabının düşmesini bekliyordu. Gerçek anlamda.

Elini ona doğru sallayarak, ", çıkar ağzındaki baklayı," diye ısrar etti.

"Dün gece apartmana girmişler." Kızın telaşlı ifadesi karşısında Nic elini kaldırdı. "Kimse zarar görmedi, hiçbir şey çalınmadı ve hiçbir daire gerçekten tehlikeye atılmadı. Ondan sonra spor salonunda bana bir sesli mesaj bıraktılar." Nic sadede geldi. Wendy'nin gergin omuzları daha da gerildi, kulaklarının etrafına doğru çekildi. Sanki kanepenin içinde kaybolmaya çalışıyordu.

"Ne dediler?"

Kokusu stresinden dolayı buruktu ve beta duyuları olan Nic bile ona doğru sürünüp rahatlama isteği duydu. Tate ve Arlo'nun hiçbir çekincesi yoktu ve ona olabildiğince yakın bir yere, yatağın üzerine, bacaklarına yaslanarak yerleştiler.

Bu çok doğal bir şeydi. birlikte görmek, Wendy'nin ihtiyacı olduğunda onu rahatlatmak. Nic'in kafasının arkasından gelen bir ses, fikri bozmaması için kelimelere dökmemeye çalıştığı şeyi söylüyordu.

Paketle.

"Bir sürü saçmalık, o yüzden endişelenme, tamam mı?" Grif, evin kendi bölümüne açılan kemere yaslanmış, başını salladı. Kollarını kavuşturmuştu ama onaylaması Nic'in kararından çok daha emin olmasını sağladı.

O da konuşmaya devam etti. "Onları arayıp yerinizi tam bildirmezsem yetkililerle temasa geçmekle tehdit ettiler."

Wendy gerildi ve Nic kanepenin arkasına uzanarak onun parmaklarıyla buluştu, parmaklarını yavaşça kanepenin minderine tutunduğu yerden çekti. "Yetkililerle temasa geçecek olsalardı, bunu çoktan yaparlardı. Ama yapmadıkları gerçeği şu anlama geliyor..." Wendy'nin-

"Yani polisi dahil etmek istemiyorlar mı? Neden yapsınlar ki?" diye sordu sesi titreyerek. Ama Nic birden Wendy'nin yazdıklarını okuduğunu fark etti.

Yanlış koku. Kokusuna sinen burukluk ve sesindeki titreme korku ya da keder değildi. Öfkeydi.

Yanakları kızardı ve tırnakları parmaklarının birbirine dolandığı elini ısırdı. "Onlar..." Öfkeyle önce Griffith'e, sonra diğer ikisine baktı ve sonunda Nic'in bakışlarıyla karşılaştı. Fırtınalı gözleri öfkeden çalkalanıyordu ve dudaklarını ayırmadan önce bir karar verdi.

"Beni isteğim dışında bağladılar ve çocuklarını doğurmam için beni tuzağa düşürmeye çalıştılar. Yetkililerden korkması gerekenler *onlar*."

Nic bu sözlerin odaya yayıldığını ve karanlık bir vahiy gibi alfaların içine işlediğini *hissetti*.

Nic onun elini sıkıca kavradı ve o da karşılık verdi. "Aynen öyle. Bu yüzden görmezden geliyoruz."

İstismarcılar *onlardı*, ödemeleri gereken bir bedel vardı.

"Korktukları tek kişi yetkililer olmamalı," diye homurdandı Arlo, sesi hiç duymadığı kadar derindi. Odanın içinde bir ses yankılandı ve Nic'in bunun Tate'ten geldiğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Nic bakışlarını Grif'e çevirdi, muhtemelen hepsinin beklediği bu yeni bilgiyle nasıl başa çıktığını merak ediyordu. Ama bu kadar korkunç bir şeyi hayal etmekle, bunun gerçekleştiğini kesin olarak bilmek çok farklı şeylerdi.

Alfa kıpırdamadan , kollarını kavuşturmuştu ama bakışları yere dikilmişti. Nic omuzlarındaki gerginliği fark etti ve hepsini karanlık düşüncelerden uzaklaştırmak için boğazını temizledi.

"Nerede olduğumuzu bilselerdi çoktan kapıyı çalıyor olurlardı, yani güvendesiniz," dedi Wendy'ye, elini sıkarak. "Bizi burada bulmalarının mümkün olmadığına eminim. Grif ve benden bu yana o kadar uzun zaman geçti ki..." Bakışları alfaya kaydı, tam olarak ne söyleyeceğini bilemiyordu.

"Hayır," dedi Grif. "Beni sana bağlayan hiçbir şey yok. Sosyal medya ya da aklıma gelen herhangi bir şey gibi bir şey yok."

Birbirlerinin hayatına girmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki... Nic'in göğsünü hüzün gibi bir şey çekiyordu. Hepsi bu kadar ? A

Bir zamanlar tüm dünyası olan alfayı silmesi için birkaç yıl mı geçmesi gerekiyordu?

Nic başını salladı, utanç göğsünde kıvrılıp suçluluk duygusuna istenmeyen bir ev kedisi gibi eşlik etti.

"Sesli mesajı dinleyebilir miyim?" Wendy aniden sordu.

bir korku kapladı. "İstediğinin bu olduğuna emin misin?"

Wendy gözlerini ona dikti. "Nic, sana o mesajda bıraktığı her şeyden çok daha kötüsünü duyduğuma eminim."

Nic dişlerini gıcırdatarak telefonunu çıkardı ve omega'ya uzattı. Hoparlör modunu açtı ve Derek'in sesi oturma odasını doldurdu.

Bölüm 33

WENDY

DEREK'İN SESİ Wendy'nin kulaklarını kara tahtaya çakılmış çiviler gibi tırmalıyordu. Sesi çok nazik, düzgün ve kibardı ama her kelimesi üstü örtülü bir tehditti.

Wendy bunu bilirdi, çünkü bu ses ona o kadar çok yönelmişti ki hala her gün aklından geçiyordu.

Ürperdi. *Bir aile mi? Bana kim bakacak?* Derek kimi kandırıyordu?

İçinde o kadar çok duygu dönüyordu ki en çok ne hissettiğine karar veremiyordu. Çenesini sıkıan Wendy telefonu sessizce Nic'e geri verdi.

"Yani onları görmezden mi geleceğiz?" diye sordu.

Nic onu inceledi, o da yüzüne yansıyan ifadeden emin olamayarak ona baktı. Eğitimli, sakın ve akli başında mıydı? Biraz uyuşmuştu, o yüzden bunu söylemek zordu.

"Aynı fikirde değil misin?" Nic onun elini sıkarak başparmağıyla elinin arkasında rahatlatıcı daireler çizdi. O temas noktasına odaklandı ve duygu selinin içinden sıyrılıp *düşünmeye* çalıştı.

"Bizi burada bulamayacaklarından emin misin? Eğer seni spor salonunda takip ettilerse..." Daireler elinin arkasında durakladı ve o

bakışlarını ona dikti.

"Spor salonunun sahibi olduğum herkesin malumu, bu bir sır değil." Tate başını salladı. "Bunu teyit edebiliriz."

Wendy, dokunabildikleri her parçasına sarılmış olan alfalara baktı. Kokuları lezzetli bir rahatlık kokteylinde birbirine karışıyordu, muhtemelen bu da neden bir erime yaşamadığının bir parçasıydı.

Nic hâlâ o sevimli daireleri eline sürtüyordu, tıpkı alfalar gibi onun kokusunu almanın kendi uzak yoluymuştu bu.

Şey, hepsi değil. Neredeyse sessiz olana doğru hızlıca bir bakış fırlattı ve bu kadar çok... öfkeyle karşılaşınca şok oldu. Duruşundan, kollarını göğsünün üzerinde kavuşturduğundan ve omuzlarının duruşundan oluyordu. Kızgındı.

Wendy bunda da neden bir rahatlık bulunduğunu bilmiyordu. Durumun gülünçlüğüne acı acı kıkırdarak Tate'e baktı. "Neden bunu doğrulayabileceğini söylüyorsun?"

Arlo'nun dudakları kıkırdadı ve iki arkadaş birbirlerine baktılar. "Nic'le ilk tanıştığımızda onu Facebook'ta bulmaya çalıştık, bilirsiniz. Dostane mahalle sapıklığı," dedi Tate kıkırdarak. Bir elini saçlarında gezdirdi ve Wendy yanaklarının pembeleştğine yemin edebilirdi.

Arlo bile biraz telaşlanmış görünüyordu. "İşletme sayfasını bulduk, sahibi olarak sizin adınız yazıyordu. Belki on dakika sürdü."

Nic şaşkıncı. "Beni mi ?"

"Şey, tabii ya!" Tate arkasını döndü ve yanındaki betaya baktı. "Yeni ve seksi komşumuzu merak ediyorduk."

Wendy mızımız bir itirazda bulundu. "Kes şunu, beni muhtaç hale getireceksin," diye yakındı. "Ve ben üzgünüm, azgın değil!"

"Wendy, neden üzgünsün?" Nic kaşlarını çatarak sordu ve koltukta ona yaklaştı.

Yanaklarına doldu ve son on saniyeyi geri alabilmeyi diledi. Bunu neden yüksek sesle söylemişti?

Telaşla kekeleyerek cevap verdi, elini Tate'in saçından ve Nic'in elinden çekerek ellerini birbirine kenetledi. "*Üzgün* hissetmiyorum, sadece-" Durakladı, ne söyleyeceğini, nasıl hissettiğini nasıl ifade edeceğini bilemediği için çok sıkıştığını fark etti.

Kendisine en son ne zaman sorulduğunu hatırlayamıyordu. En son ne zaman birinin soracak kadar önemseydiğini hatırlayamıyordu.

Gözlerinin arkasında ısı kabardı ve onları kısarak kapattı, kanıtları örtmek için ellerini kaldırdı. Dudakları titreyerek ona ihanet etti ve sinirli bir şekilde nefesini sıktı. "Bir sürü şey hissediyorum. Ne olduklarını bilmiyorum. Göğsüm ağrıyor," diye sızlandı ve o sormamış olsa da önündeki alfalar harekete geçti. İstemesine gerek yoktu.

Onu nazikçe kendileriyle birlikte şiltenin üzerine çektiler. Arlo onu kendi tarafına çekti, kolunu omuzlarına doladı ve kanepenin koltuğu boyunca kaydırıldı. Tate yorganı Arlo'nun bacaklarının arasına sıkıştırdı ve başını onun kalçasına yasladı. Kokuları etrafını sarmıştı ve başını Arlo'nun omzuna yaslayıp ellerini Tate'in saçlarında gezdirdi. Sarı bukleleri aptalca yumuşaktı ve parmaklarının arasından kaydığını hissetmek hoşuna gidiyordu. Tate'in başını kaşıdı, saç tellerinin parmaklarının arasında sıkışıp ayrılmasına odaklanmaya çalıştı ama gözyaşları yüzünden her şey bulanıklaştı.

Nic onun sağına kaydı ve sanki orada olması gerekiyormuş gibi onu kucaklarına aldılar.

"Ne oldu?"

Wendy başını salladı. Burada oldukları için mutluydu, minnettardı. Onu rahatlatmaya çalışıyorlar ve hiç fark etmediği bir şekilde destek sunuyorlardı...

"Bu normal mi?" diye sordu ve sorusunun hepsini gerdiğini hissetti. "Sizin bu haliniz..." Ellerini hepsini kapsayacak şekilde daire şeklinde hareket ettirdi. "İşte benim için. Bir sürü böyle mi olmalı?" Kelimeleri sulu ve özensizdi, dudaklarının geçerken canı yanıyordu ve cevabı isteyip istemediğini bilmiyordu-

"I..." Nic başladı ama durdu ve ıslak göz kırpmalarıyla onun yardım için Tate ve Arlo'ya bakmasını izledi.

"Bunun *normal* olup olmadığını bilmiyorum ama bu şekilde doğal geliyor.

Üzgün olduğun için üzgünüm. Seni daha iyi hissettirmek istiyoruz."

"Ya yapamazsan?" Wendy sordu. Zamanda geriye gidip o alfaların ona daha iyi davranmasını sağlayamazlardı.

"O zaman bir sürü ne yaparsa onu yaparız," dedi Arlo ve onun cevabını bekledi. "Elimizden geldiğince senin için burada olacağız."

"Ugh!" Wendy inledi ve yüzünü silmek için ellerini kaldırdı. "Çoktan olmuş bir şey için ağlıyorum. Artık bunu değiştirmenin bir yolu yok. Şimdi bunun için ağlamanın ne anlamı var? Hiçbir şeyi düzeltmeyecek." Ama ah, nasıl düzeltmesini dilemişti.

Onların bu şekilde etrafında olması çok garipti. Onu rahatlatmaları, ona yakın durmaları, *duygularını* sormaları ve hiçbirinden utanmasına izin vermemeleri.

"Hiçbir şeyi düzeltmek zorunda değilsiniz. Ne hissediyorsan onu hissetmeye hakkın var."

Hıçkırarak güldü. "Bu ne kadar da Tate'ce bir söz," dedi alfaya.

Acı verse de bu *iyiydi*. Ona değer verildiğini hissetti.

Bu da bıçağı daha derine saplıyordu çünkü o alfalarla her ne yaşadıysa, bu bir sürü değildi. Eğer bir sürünün böyle olması gerekiyorsa değildi. Onlar bir aile değildi. Sterling Sürüsü onu sevmemiş ya da ona değer vermemişti, en azından *bu şekilde*.

O alfalar ondan çok şey almış, onu *sevecek* bir sürüyle -başka herhangi bir sürüyle- geçireceği onca yılı ondan çalmışlardı. Yaptıkları şeyin büyüklüğünü daha yeni fark ediyordu.

"Kendimi aldatılmış hissediyorum. Eğer olması gereken buysa, eğer bunca zamandır sahip olmam gereken böyle bir şeyse..." Wendy'nin sesi çatladı ve alfalar ile Nic onun etrafında daha sıkı kenetlendi.

Bunca zamandır duymadığı bir ses vardı ve son kişiyi aramak için gözyaşlarını kırıştırdı. Griffith onun güzel bambu çarşaflarına gözyaşlarını bulaştırmasından dehşete mi düşmüştü?

Ama alay, öfke, kızgınlık ya da beklediği herhangi bir şey yerine... anlayış buldu. Şöminenin önünden ona bakan adamın bakışlarının derinliklerindeydi bu. Ne zaman hareket etmişti ki?

Adamın bakışlarıyla karşılaştığında, yarı yarıya onun kendisine sineye çekmesini söylemesini bekledi. Bir yanı bunu yapmasını diledi, çünkü o zaman rahatsızlığın rahat yakıcılığı onu yaklaşan kederden uzaklaştırabilirdi.

Ama o bir saniye içinde, onun gözlerindeki gelgitlerde kayboldu. Onu çiğneyip tüküren karanlık dalgalar. Benzer, akraba bir öfke. Ama Griffith ne için acı çekiyordu?

Karanlığın içinden parladığını gördüğü ışık Nic'e benziyordu ve o zaman anladı. Nic, Griffith'in beklediği kişiydi, her zaman beklediği kişiydi.

Ama bu onu önemsemediği anlamına gelmiyordu. Onun daha iyisini hak ettiğini düşünmediği anlamına da gelmiyordu.

"Sahip olman gereken sürünün yasını tutabilirsin," dedi arkası ateşle aydınlanan alfa.

Ve yas tuttu.

Garip bir şekilde nemli çarşafların verdiği o *iğrenç* hisle uyanmak, ağlamaktan kabuk bağlamış gözleriyle birleşince sabahı karşılamamanın en iyi yolu değildi.

Wendy ağır hissediyordu. Ve sisli.

Dün gece ağlamaktan sinüsleri mahvolmuş olmalıydı.

"Hey, uykucu," diye selam verdi biri sağından usulca ve Nic'i bulmak için başını çevirdi.

Wendy bilinçsizce ona doğru ilerledi, başını onun göğsüne yaslayana kadar çarşafların arasından ilerledi. "Merhaba," dedi, yorgunluk onu halsizleştirmişti.

"Bugün nasıl hissediyorsun?"

Wendy inledi. "Sanki bir aspirin ve büyük bir fincan kahve istiyormuşum gibi.

Ve sıcak bir duş."

Ağlamaktan başı ağrıyordu, çok *yorgundu* ve tişörtünün arkası kendi teriyle dolu bir kapta uyandığı için soğumuştı ve teni iğrenç hissediyordu.

"Şanslısınız, çünkü bunların hepsini sağlayabiliriz."

Wendy başını ona doğru çevirdi. Onun için bu kadar çok şey sağlıyorlardı, peki neden?

"Kendinizi daha iyi hissetmenizi, mutlu olmanızı istiyoruz. Seni rahat ettirmek istiyoruz. Biz-"

Wendy elini Nic'in dudaklarının üzerinde gezdirirken kendi gülümsemesi de seğirdi. "Bunu yüksek sesle söylediğimi fark etmemiştim. Özür dilerim."

"Bu geçerli bir soru," dedi başka bir ses ve Griffith'i mutfağın kapısında bulmak için doğruldu. "Ve Nic'in cevabı yanlış değildi. Otuz dakika içinde hazır ol."

Bu açıklamayla birlikte, etrafta dolaştı ve kupasını mutfağa geri götürdü.

Wendy'nin kaşları çatıldı. "Neye hazır olmak için?"

Nic yüzünü buruşturdu. "Mümkün olduğunca geç yatmanı istedim ama neredeyse gitmeye hazır. Onunla gitmek ister misin? Kasabaya, yani Grif'le? Butikten kıyafet alırsınız?"

Wendy durakladı, onun telaşlı yarım cümlelerini kesinlikle sevimli buldu. "Bu güvenli mi?"

"Sen söyle. Yakınlar mı?"

Wendy bağı, arka planda ona sürekli Derek'in yanında olduğunu hatırlatan uğultunun farkına varmakta bile tereddüt ediyordu. Ama Derek'in gerçekten hissedemeyeceği kadar uzakta olduğunu fark etmesi sadece bir saniye sürdü.

"Hayır, çok ." "Al bakalım."

Wendy dudağını dişledi. "Kıyafetleri ben mi ?"

Nic başıyla onayladı. "Hatta eve getirmeden önce deneyebilirsin bile," dedi.

Wendy birden kaşlarını çattı ve bomboş sırt çantasını hayal etti. "Kıyafet alacak param yok," diye fısıldadı. "Bu çok garip." Gülüp geçmeye çalıştı.

Nic esnedi, gerindi ve çok açık bir şekilde iç çekti. "Oh, adamım, bu çok zor. Keşke yine de parasını ödemeyi planlayan yakışıklı bir beta tanısaydın..."

Wendy nefesini tuttu ve bir kolunun üzerine yaslandı. "Nic, hayır. Yapamazsın."

"Bu benim fikrimdi. Ve tişörtlerimizi sonsuza kadar giyemezsiniz, eninde sonunda bitecek."

Wendy fazla kumaşı topladı ve burnuna doğru çekti. Arlo'nun sıcak kokusu etrafını sardı ve Nic'e gözlerini devirmeden önce sakince nefes aldı. "Seninkilerin hepsi daha güzel kokuyor."

Nic dramatik bir şekilde içini çekti ve kollarını ona doladığında gülüşünü gömleğinin arkasına sakladı. "Bu çok tatlı." Sonra mırıldandı, çenesini başının üstüne koydu. Onun altında, onun

Kalbi göğsüne çarpıyordu. "Eğer yardımı olacaksa, bunu bir... hediye olarak düşünebilirsin."

Wendy durakladı, bir nefes aldı ve kendini yumuşak çiçeklerle çevrili buldu. Kafasındaki sisin dağılmasına yardımcı oldu ve Nic'in göğsüne sokuldu. "Kur hediyesi gibi mi?"

Başına doğru yumuşak bir dürtme. Bir baş sallama.

Wendy'nin göğsü bu sessiz itiraf karşısında yarıldı, kalbi kelebeklerin uçuştığı midesine indi.

"Tamam," diye kabul etti.

Altında fark etmediği bir gerginlik vardı ve birden Nic'in ne kadar gergin olduğunu fark etti. Bu çok sevimliydi.

Ona bir seçenek sunuyordu.

Çünkü hayatında bir kez olsun, kiminle evleneceğine karar verme gücüne sahipti.
onun hayatındaydı.

Nic başının tepesini öperken, onu da içinde istediğini fark etti.

Harika bir duş, bir fincan kahve ve iki aspirinden sonra kendini biraz daha uyanık hissetmeye başladı. Şimdi kendini... uçuyor gibi hissediyordu. Hafif ve alışveriş için heyecanlı.

Neredeyse sıçrayarak kamyonu gitmişti ve şimdi kasabaya doğru ilerliyorlardı, kamyonun gürültüsü bir şekilde sakinleştiriciydi.

Nic ona kendi adının kazılı olduğu parlak siyah kartını vermişti ve o kartını onsuz kullanacağı için biraz paniklemişti. Ama kart cebinde güvenle saklanıyordu, çünkü Nic hayır cevabını kabul etmemişti ve bir bakışıyla Nic'le tartışmaması gerektiğini anlamıştı.

İlk başta yolculuk iyiydi. Griffith'le birlikte rahat bir sessizlik içinde oturuyorlardı ama Griffith'in söylediği sözler hâlâ zihninde duruyor, analiz edilmeyi, üzerinde düşünölmeyi ve saklanmayı bekliyordu.

Dün gece kelimelere ihtiyaç duymamışlardı, şimdi ise aklına hiçbir şey gelmiyordu.

Ama radyoda parazitten tam olarak anlayamadığı düzensiz bir melodi çalıyordu ve bu Griffith için yeterliydi.

Kasabaya yaklařtıķķa dūřūnceleri daha da hızlanıyor, dūřūnmek istedięi son canavarlara geri dūnūyordu. Alfalar aktif olarak onları bulmanın bir yolunu arıyorlardı. Derek aralarındaki baędan ķok uzakta olsa da Nic'in kim olduęunu, nerede ķalıřtıęını ve nerede yařadıęını biliyorlardı.

Bunun neden birdenbire bu kadar korkutucu geldiğini bilmiyordu.

Onu burada bulabilecekler miydi? Bu kūķūk kasabada, Griffith'in evinde?

Tate, Arlo ve Griffith onu korumaya yardım etse bile, yine de... endişeleniyordu.

Sterling Sūrūsū onları bulursa ne olur?

"Sınıfla paylaşmak ister misin?" Griffith aniden kamyondaki sessizliği bozarak .

Bu onu ūrkūttū, dūřūncelerinden kopardı. "Ne?" ", kokusunu ," diye aķıkladı.

Yūzūne bir sıcaklık hūcum etti ve pencereden dıřarı bakarak yanıęı gizledi. "Ōzūr dilerim," diye mırıldandı.

"Ne ?" diye itti, mūzięin sesini kısmak iķin uzandı.

"Kızıřmak ūzereymiřim gibi kokuyorum, deęil mi? Kasabadan biri fark etmez mi?" En son hatırladıęı kadarıyla, dikkatleri ūzerlerine ķekmemeleri gerekiyordu.

"Upton buradan ķok daha būyūk bir yer. Biriyle karřıl bile řanslıyız, ōzellikle de iř gūnūnūn ortasında. Ayrıca ben senin yanındayken kimse bir řey yapmaya kalkıřmaz zaten."

Wendy alt dudağını kemirdi ve iķ ķekerken kollarını kavuşturdu. "Peki tamam. Bizi bulurlarsa ne olacak?" diye sordu sonunda.

Griffith bir nefes aldı ve tuttu. Bıraktıęında, yola geri dūnmeden ōnce ona bir gūz attı. "Gerķeęi bilmek istiyor musun?"

"Elbette," diye yanıtladı.

"Pekala, ama onu dūzelttięimde Nic'e aęlamaya gitme, tamam mı?"

"Yapmayacağım," tersledi ve ona ters bir baķıř fırlattı,

Kapa ķeneni ve işine bak.

Alfa omuz silkti. "Eninde sonunda alfalarla yūzleřmek zorunda kalacaksın, bunu biliyorsun."

Wendy kaskatı kesildi, elleri kucağında yumruk haline geldi. "Evet." Bunu biliyordu.

"Ya bizi bulacaklar, sizi geri vermemizi isteyecekler ve biz de siktir et diyeceğiz. Ya da onları bulup siktirip gitmelerini söyleyeceğiz."

Alfa'lar, en çarpık şekilde, ilkel ve düzgün değillerse hiçbir şey değillerdi. Ama yine de onların hayır cevabını kabul edeceklerini düşünemiyordu. Onu cahil ve korkmuş tutmak için, mükemmel bir omega versiyonuna dönüştürmek için çok şey yapmışlardı. Savaşmadan bunun peşini bırakmazlardı.

Bu hatırlatma Wendy'nin omurgasında bir ürperti yarattı ve tüyleri diken diken oldu. Wendy bu kadar ilerisini düşünmeye izin vermemişti. Bir parçasının alfaların sihirli bir şekilde ortadan kaybolacağını varsaydığını tahmin ediyordu. Eğer bunu düşünmezse, gerçek olmazdı, gerçekleşmezdi.

Ama bu...

Öyle bir şey olmaz.

Wendy sonsuza dek kaçamazdı. Hayatının geri kalanında alfalardan saklanamazdı.

Kulağa korkunç geliyor.

Yani tek cevap apaçık ortadaydı. Grif haklıydı. Hayatının geri kalanında sürekli kollamak zorunda kalmamak için alfalarla yüzleşmek zorundaydı.

Kalbi göğsünde biraz daha sert çarpıyordu. "Peki ya hayır cevabını kabul etmezlerse?"

Griffith'in parmakları eklemleri beyazlaşana kadar direksiyonu sıkıttı. "Biz bunun için varız."

Wendy yutkundu ve koltuğunda geriye yaslandı. Birden canı konuşmak istemedi ve sinirden midesi bulandı.

"Seni koruyacağız," dedi Grif, elini direksiyondan indirip kızın dizinin üzerinde gezdirdikten sonra avuç içini kızın yanındaki koltuğa koydu. Temas isteyip istemediğini ona bıraktı.

"Ama... neden?" Wendy onun eline bakarak sordu. Bacağının bu kadar yakınında dururken, karşılaştırıldığında ne kadar büyük olduğunu fark etmekten kendini alamadı. Adamın avuç içi kızın kalçasının yarısını sarıyordu.

Grif omuz silkerek cevap verdi: "Nic söyledi. Güvende olmanı istiyoruz."

Wendy başını eğdi, uzandı ve Grif'in elini tuttu. Kendini onu kaldırırken ve birleşen ellerini bacağının üzerine koyarken buldu. Eli ağırdı.

Cevap olarak sadece mırıldandı ve arkasına yaslanıp, tekerlekler nihayet kasabaya giden yolda ilerlerken düşüncelerini gözden geçirdi. "Neden yardım getirmedik? Arlo ve Tate biz giysi ve odun gibi şeyler alırken market alışverişi falan yapabilirlerdi."

"Teklif ettiler ama bence ne kadar az yeni gelen olursa o kadar iyi," diye açıkladı Grif. "Eğer alfalar sizi buraya kadar takip ederlerse, etrafa soracaklardır. Onlara paylaşmaları için araba dolusu dedikodu vermemize gerek yok. Ve Tate'in süslü arabası burada dikkat çekecektir."

Wendy bunu düşünmemiştii. Çok zekiceydi. "İyi noktaya değindin. Sanırım acele etsek iyi olacak, ha?"

Grif burnunu kırıştırdı. "Tanrım, lütfen. Bütün gün butikte durmak istemiyorum."

Bir kıkırdama duyuldu ve o da en az alfa kadar şaşırdı.

Griffith ona çocuk eldivenleriyle davranmadı. Bu ... ferahlatıcıydı.

"Bunun için teşekkürler,"

dedi. "Ne için?"

"Yumruklarını çekmediğin için. Bilirsin, ben alınmayayım diye kendini sansürlemediğin için." Ona porselenmiş gibi davranmadığın için.

Mırıldandı. "Bu şekilde düşünmene sevindim ama aslında bu sadece benim yaklaşma korkum."

İçinden bir kahkaha daha yükseldi ve ona bir el salladı. "Sen özel değilsin, hepimizin yaklaşma korkusu var."

"Duygularımı yok sayma, bu çok kaba," diye .

"Kapa çeneni," diye yarı homurdandı Wendy bir kahkaha daha patlatırken. Ama onun sözlerine biraz daha yakından baktı. Nic'in onu susturacağından mı korkuyordu? Nic'in hâlâ ona karşı bir şeyler hissettiğini biliyor olmalıydı. Tanrı aşkına, zaten öpüşmüşlerdi.

Birbirlerine nasıl baktıklarını gördü. Kaynamakta olan bir arzu, bir ihtiyaç yangınını ateşleyene kadar zamanını bekliyordu. Sadece birinin kibriti çıkması gerekiyordu.

Ama nasıl bir yer vardı?

Tam bunun kendisini ilgilendirmedigine karar verdiği sırada Grif bir otoparka girdi ve arabayı yükleme alanının dışında park etti.

"Burada kalmak ister misin? Çok hızlı olacak."

Wendy çoktan kemerini   zmiş ve kapısını yarıya kadar açmıştı. "Yeterince kapalı kaldım, sence de öyle değil mi?"

Grif gözlerini devirdi. "İyi, iyi, hadi."

Wendy, Griffith'i içeri kadar takip etti ve sadece ev tadilatı d kk nlarına özgü o taze kesilmiş ahşap kokusu duyularına saldırdı.

Tony tezg hta bekliyordu ve Wendy mağazanın düzeninden nefret ediyordu. Kasaya gitmek için orta koridordan yürümeleri gerekiyordu, bu da mağaza sahibine aşağı inerken onları tartması için bolca zaman bırakıyordu. Lanet olası bir pist gibi.

Bakışları meraklıydı ama yaklaştı ta tanıma duygusuyla parlıyordu. "Yine mi döndün?"

Griffith oflayıp pufladı ve tezg ha yaslandı. "Evet, o fırtına  itlerimin bir kısmını götürdü. Aradığım parçalar sende mi?"

"Bunu duyduğuma  z ld m. Yine de çok kötü olmadığına sevindim. Odunlarınız burada. Bana bir dakika verin, getireyim."

Wendy başını salladı ve ilgileniyormuş gibi yapmayı bırakarak dönüp farklı reyonları inceledi. Bir şeylere bakmak istiyordu. Herhangi bir şeye. Griffith havadan sudan konuşmayı bitirdiğinde, koridorda ilerlemeye başlarken floresan ışığın çok renkli karabina koleksiyonu üzerinde nasıl parladığını izledi.

Aynı koridor boyunca epeyce ip ve kordon vardı ve düşünceleri güneye daldığında yanakları kızardı. Grif'in kıkırdaması ve ayak sesleri arkasında yankılandı.

Boğazını temizledikten sonra hızla koridorun sonuna ulaştı ve keskin bir sağa dönerek-

"Aman Tanrım, bak!" diye fısıldadı.

Her türlü şekil, boyut ve renkte kuş evleri raflarda üst üste dizilmişti.

"Bu mu?" diye sordu, sesi heyecandan bir oktav yükselmişti. "Bu bir mantar!" Komik derecede büyük, soluk turuncu mantar

puantiyeli küçük bordo renkli olanın yanında çok sevimli görüneceğini düşündüm. "Bunlar çok sevimli."

"Bugünlerde kiralar yükseliyor olmalı. Günlük işler bulmak zorunda kalıyorlar." Grif alay etti.

Kafası karışan Wendy başını çevirerek Griffith'in kafeye benzetilmiş bir kuş yuvasına dokunmak için uzanışını izledi. Griffith'in yaptığı şakayı anladığında ağzı açık kaldı.

"Oturmaları için küçük masalar bile var!" Kuşların üzerinde durabileceği masaları olan küçük verandayı gösterdi.

Gülerek önündeki raftan bir tane aldı ve havaya kaldırdı. "Eğer böyle yerlerde yaşıyorlarsa, kiraların neden çok yüksek olduğunu anlayabiliyorum."

Griffith'in derin kahkahası sanki sıcak bir fincan çay içmiş gibi içini ısıttı. "Bu tatil evi olmalı," ilan etti, onu alıp etrafında döndürerek. Kütük bir kulübe gibi dekore edilmişti, etrafı çevrili küçük bir güvertesi ve yapıştırılmış olmalarına rağmen aptal minyatür sallanan sandalyeleri vardı.

Wendy kıkırdadı ve kitabı onun için rafa geri koydu. "şeyler yaptıklarını bile bilmiyordum," diye itiraf etti.

"Ben de öyle. Kuşların bu kadar gelişmiş olduğunu bilmiyordum."

Wendy ona dirsek attı ve ardından kuş sakinlerini bekleyen bir başka sevimli, küçük evi işaret etti.

"Kocaman bir çiçek bahçesi istiyorum," diye mırıldandı. "Kafamda nasıl görüneceğine dair bir resim var. Ve tüm kuşların bunun gibi kendi küçük evleri olsun istiyorum."

Heyecanla Grif'in koluna hafifçe vurdu. "Çok şirin olmaz mıydı? Farklı çiçek adaları yapabilirim ve evleri büyük kancalara takabilirim, böylece hepsinin üzerinde dururlar!"

Cevap sessizlik olunca Wendy durakladı ve onun da yanında yürüdüğünü düşündü. Arkasını döndüğünde onu koridorda durmuş, elleri kalçalarında onu incelerken buldu.

Wendy kaşlarını çatarak üzerinde bir şey olmadığından emin olmak için pantolonuna baktı. "Ne oldu? Neye bakıyorsun?"

İncelemesini bitirdikten sonra bakışlarıyla karşılaşması onu bakışlarından koparmış gibi görünüyorduGözlerini kırıştırdı ve başını sallayarak mesafeyi kapattı. "Yok bir şey, yok bir şey. Sen oldukça

Baş belası için çok tatlı," diye itiraf etti ve kızaran yanağına dokundu.

Ağzını açıp parmağını ısırarak için hamle yaptı ve adam bir sarsıntıyla parmağını geri çekti.

"Hey! Sadece takılıyordum," dedi ve kahkahaları birbirine biraz fazla iyi karıştı.

Wendy alışverişin kolay olmayacağını biliyordu. Ama Griffith oradayken o kadar da kötü olamayacağını düşündü, değil mi?

Yanlış.

Otoparka girdiklerinde Wendy park yerindeki arabaları saymaya başladı. "Salı günü sabahın onunda kim alışverişe gelmek ister ki?" diye yakındı, Grif ona kuru bir bakış atana kadar. "Bizim dışımızda yani."

"Görünüşe göre bu insanların hepsi," diye söylendi ve araba soluk bir park yerinde durdu. Wendy buzlu camdan içeride hareket eden bir avuç karaltı dışında pek bir şey göremiyordu.

Gerginlik omurgasında sıkı bir çizgi oluşturdu, fermuar tarafından yutulan her diş göğsünü daha da sıkı hissettirdi.

Grif boğazını temizleyerek onu trans halinden çıkardı. "İyi misin?"

Wendy kendi kendine konuşarak başını salladı. Bunlar sadece zararsız alışverişçilerdi, hiçbir tehlike oluşturmayan yabancıları. Derek çalılarının arasından atlayacak değildi ya. Aralarındaki bağın ne kadar zayıf olduğunu, ne kadar ince gerildiğini uzaktan bile hissedebiliyordu.

Ama bu onun endişesine yardımcı olmadı.

Kamyonun koltuğundan aşağıdaki çatlak asfalta kaydı ve kaputun yanında Griffith'i bekledi.

her şey yolundaydı. Burada da her şey yolunda olacak.

Ama buna inanmak, sinirlerinin derisinin altında bir uyarı olarak köpürmesini engellemedi.

İçeri girdiklerinde tepelerinde bir zil çaldı ve en yakındaki kafalar ona doğru döndüğünde yanakları kızardı. Birkaç bakış yanındaki uzun boylu, kaslı alfaya takıldı ve birden onun varlığı için minnettar oldu. Gözleri, bakışlarını takdirlerinin nesnesine geri döndürmeden önce ona zar zor baktı.

Wendy garip bir şekilde bu şekilde daha rahat hissediyordu ve bir anlığına dükkânı inceledi.

Küçük kasaba butiği tarzında şirindi. Tebeşirle yazılmış bir sürü sevimli harf, kare raflara bölünmüş farklı kıyafetlerin yönlerini gösteriyordu. İçeri girdiklerinde sağ taraflarında tezgâhtarlar ve ödeme alanı vardı ve en arkada soyunma odalarını gördü. Soyunma kabinleri yerine gerçek odalar olduğunu görünce çok şaşırdı.

Griffith onun yanında hoş ve sıcak bir varlıktı ve koluyla ona vurdu. "Bence bu işe sen önderlik etmelisin," diyerek raflara doğru başını salladı.

Kaşları bir giyim mağazasına yakışmayacak bir ciddiyetle çatılmıştı. Kadın homurdandı. Adam sanki kıyafet raflarında gezinmek yerine bir sonraki dövüşünü planlıyormuş gibi görünüyordu.

Sesle birlikte konsantrasyonu bozuldu ve tam onları istediği yöne, dükkândaki insanlardan uzağa doğru çekerken ona baktı.

Wendy sertçe yutkundu. Göğsü acıyordu. Sanki yanından geçtiği her kişi bir şekilde Sterling Sürüsü'nü tanıyor gibiydi. Bir bakışta kim olduğunu bildiklerinden ve şu *anda* nerede olduğunu telefonla bildirdiklerinden korkuyordu.

Grif onu durdurdu.

"Yaşa, gül, sev?" diye sordu, raftaki ilk gömleği göstererek.

"Hayır." Başını salladı ve onu başka bir rafa çekti. "Daha az." Askıları kaydırdı ve acı verici derecede sevimsiz sloganları aşmak için birkaç deneme daha yaptı, ama sonunda korkunç olmayan seçeneklere ulaştı. "Ah, daha çok bu," dedi, kolunu tutup Griffith'in görebileceği şekilde eğerek.

Tereyağı yumuşaklığında siyah bir malzemeydi ve üzerinde küre şeklinde sıkıştırılmış Gezegeni Koruyun dışında hiçbir şey yoktu.

"Hâlâ sevimsiz," diye yorum yaptı.

Wendy onu görmezden gelerek kendi bedeninde bir tane çıkardı ve kolunun üzerine sıkıştırdı.

O ilerlerken adam da arkasından geliyordu ve kadın kendini korunmuş hissediyordu, duygularının içine birazcık heyecan izin verecek kadar güvendeydi.

"Peki tozluk ve tişörtlerimiz dışında normalde ne giyiyorsun?" Wendy sırıttı. "Taytlar ve kendi gömleklerim."

Alfa bir kahkaha attı ve onunla daha uzun giysi rafları arasında rahatladı.

Sonunda bir giysi koleksiyonu yaptı ve giyinme odasına yöneldi. Ne yazık ki *çoğunu* giyememişti ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde oflayıp puflayarak onları askılara taktı ve kabinden çıktı.

Griffith nereye gitmişti? Wendy merak etti ve ıskartalarını soyunma odalarının dışındaki askıya asmak için uzandı. Askılar doluydu ve Wendy diğer giysileri bir kenara itti, askılar protesto çığlıkları atıyordu.

Ve biri üzerine atladığında çığlık attı, kalbi boğazına sıçradı ve midesi taş gibi düştü.

Bir yanı bunun sadece elbise askısında saklanan ve şaka yapan bir çocuk olduğunu fark etti. Ama kalbi hâlâ sanki Derek'in kendisi karşısındaymış gibi çarpıyordu.

Bir an için onu bulduklarını düşündü.

"Wendy?" Griffith köşeyi dönüp kadının sıkıntısına neden olan şeyi ararken sesi dükkânın içinde yankılanarak seslendi.

Sert bir nefes alan Wendy, sorununun ne olduğunu anlamak için başını ona doğru çeviren kadınlara elini salladı.

Çocuk bok yiyen bir sırıtişla ona baktı.

Griffith sadece bir saniye sonra yanına geldiğinde, "İyiyim, üzgünüm," diye fısıldadı. Griffith'in sırtına koyduğu ele doğru eğildi.

Diğerleri de ona bakmaya başlamıştı ve bu ilgiden hiç hoşlanmamıştı.

"Jacob!" diye bağırdı biri ve hâlâ kıs kıs gülen çocuğun beti benzi attı, diğer taraftaki giysilerin arasından bir el belirdi, onu üst kolundan yakaladı ve raftan dışarı sürükledi. "Ne yaptığını sanıyorsun sen? Birine kalp krizi geçirteceksin!"

Bakışları suçluluk duygusuyla rafın en üstündeki Wendy'ye kaydı. "Sen iyi misin? Bunun için çok üzgünüm, arabanın yanında kalması gerekiyordu," diye açıkladı, suçlu tarafa ters ters bakarken sesi sonunda sertleşti.

"Wendy." Grif'in sesi kulağının dibinde sessizdi ve kadına hiç cevap vermediğini fark ederek sarsıldı.

"Evet, evet! Sorun yok, sorun yok," dedi otomatik pilotta, nabızı kulaklarında hızla atıyordu.

Kadın başka bir şey söyleyemeden Wendy arkasını döndü ve kimse gözlerinin dolduğuna dikkat çekemeden konuşmadan kaçtı. Soyunma odası yakındı ve az önce boşalttığı odaya yöneldi, kapıyı iterek açtı ve-

Griffith onunla birlikte küçük odaya doluştu ve kapıyı arkalarından kapatıp kilitledi.

"Oh, harika," dedi. "Şimdi tüm bu mükemmel ışıklandırma altında benim lekeli ağlayan yüzümü görebilirsiniz," diye homurdandı, her duvar boyunca yerleştirilmiş aynaları aydınlatan parlak beyaz ampullere karşı gözlerini kırıştırdı.

"Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye nefes nefese ayakkabılarına baktı. Yansımasını görmek istemedi, başını salladı. "Üzgünüm, bu çok aptalca, sadece beni korkuttu. Sadece küçük bir şakaydı."

Ve yine de buradaydı, çıldırıyordu. Kendi duygularından dolayı hüsrana uğramış, utanmıştı. Titreyen ellerini giysi yığınının içine soktu. Griffith uzanıp giysileri çaldı ve köşedeki masalardan birinin üzerine yığıldı.

Griffith hiçbir şey söylemedi ve muhtemelen onu dışarı çıkarmayı neden kabul ettiğini merak ediyordu ve-

Büyük alfa kollarını kıza doladı ve kız itiraz edemeden onu kucakladı.

Kolları sıkı, güvenliydi ve kokusu bal gibi yoğundu. Bu, tatlı bir miskte pişmiş rahatlık ve aşinalıktı ve sonunda teslim oldu, kolları onun beline dolandı ve sıkılaştı.

"Bir an için..." diye başladı.

Wendy titredi ve adam ellerini Wendy'nin sırtında gezdirdi.

"Bunu neden yapsın ki?" diye sordu, ama bunun sadece bir dikkat dağıtma olduğunu biliyordu. "Neden biri yabancıları korkutmak ister ki? Bu çok acımasızca. Onun sadece bir çocuk olduğunu ve bunu kastetmediğini biliyorum, ama üzerime atladığı düşünebildiğim tek şey _."

Griffith yumuşak bir sesle, "Hey, hey," diye yatıştırdı. "Her şey yolunda," diye ısrar etti. Düşünceleri kafasının içinde karmakarışık, odaklanmamış ve bunaltıcıydı.

Yine göğsünün kaldıramayacağı kadar büyük, anlayamayacağı kadar büyük şeyler hissediyordu. Tek bildiği bunun adil olmadığıydı. Hiçbir şey adil değildi. "O lanet alfalar yüzünden salı günü sabah onda normal bir insan gibi alışverişe bile gidemiyorum," diye tükürdü ama sesi boğuk bir hıçkırıkla çıkıyordu.

Griffith'in elleri sırtında sıcacıktı, omurgasını bir düzen içinde aşağı yukarı yumuşatıyordu.

Benden henüz farkına varmadığım başka neler aldılar?

"Sadece nefes al," dedi Grif, sesi fısıltıdan biraz daha fazlaydı.

Titrek bir nefes çekerken, verdiği nefesi Grif'in elinin omurgasından aşağı inişiyile çalıştı. Birkaç deneme ama Grif'in avucunun sırtında aşağı yukarı kaydığını ve nefes alışverişlerini bu harekete uydurduğunu hayal etti.

Beynini birkaç saniyeliğine susturup alfalar dışında bir şeye odaklanmasını sağlayabilirse, iyi olacaktı. Sadece dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Griffith'in yardımıyla nabzının sakinleştiğini ve nefesinin yavaşladığını hissetti. Bu iyi alfa, onun iyi olduğundan emin olana kadar kollarını birkaç dakika daha onun etrafında tuttu.

"Daha iyi hissediyor musun?" diye sordu.

Yanaklarının sıcaklığı gözyaşlarını kurutmuştu bile. "Evet. Teşekkürler."

Grif onu bir saniye daha süzdükten sonra elini uzatıp terk edilmiş giysileri aldı.

"Şimdi, bunlar istemedikleriniz, değil mi? Farklı boyutlarda falan mı istiyorsunuz?"

Wendy kaşlarını çatarak ona baktı. "Ne? Ben sadece gitmek istiyorum," diye kekeleydi Wendy, paniğiyle birlikte enerjisi de tükeniyordu.

Griffith, "Hayır," dedi.

Wendy bakışlarını ona doğru kaldırdı ve sesindeki nota karşısında şaşırdı. "Ne?"

"Yeni kıyafetler kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Ağzı bir karışık açık kaldı. "Olamaz," diye tısladı. "Griffith, çok utanıyorum! Oraya geri dönemem!"

"Neden olmasın?"

"Çünkü herkes benim çıldırdığımı duydu!" diye tısladı. "O kadına ve küçük oğluna kaba davrandım ve herkes gördü."

"Wendy," dedi Griff onun tiradını keserek. "Bunların ne önemi var ki?"

"Ben... Ben bilmiyorum! Öyle işte!" diye ısrar etti.

"Hayır, o yok. Değil a tek bir . şunlar insanlar önemli.

Özellikle de yaşadıklarının ışığında."

Teknik olarak haklıydı. Diğer insanlar onun neden orada olduğunu bilmiyorlardı. Neyden kaçtığını.

Ve onların bilmesini istemedi, o istedi-

"Sadece normal bir insan olmak istiyorum," diye fısıldadı sonunda.

Griffith kaşlarını çattı, kollarını kavuşturdu. "Bu senin *normal bir insan* olman için bir şans. Kıyafetlerini seçene kadar buradan ayrılmıyoruz." Tartışmaya yer bırakmayacak şekilde sertçe konuştu.

Wendy kollarını kavuşturdu, küçük soyunma odasında ona baktı ve parlak ışık altında onu inceledi.

Kot pantolon, temiz bir çift iş botu ve üzerinde atlet, tişört ve sıcak tutan bir mont kombinasyonuyla Griffith yakışıklıydı. Onları her yönden çevreleyen parlak ışıklar sayesinde Griffith'in her çilini, kırıksıklığını ve sağ kaşının üzerindeki hafif yara izini görebiliyordu.

"Tamam, bak ne diyeceğim. Gidip kıyafetleri alabilir ve için buraya getirebilirim. Ne dersin?"

Wendy bakışlarını Griffith'inkilere kaldırdı, başını yana eğdi. "Bunu yapar mıydın?"

"Şey, burada saklanabileceğini düşündüm, belki işimiz bittiğinde, görmekten utandığın herkes

gitti."

Wendy hâlâ kendi kıyafetlerini seçiyor olacaktı... ve onun çıldırdığını gören o insanlarla yüzleşmek zorunda kalmayacaktı. "Tamam, itiraf etmeliyim ki bu plandan nefret etmiyorum."

"Harika. Bana bunlarla ne yapmak istediğini söyle, ben de gidip getireyim."

Wendy dudağını çiğnedi, seçtiklerine baktı ve isteklerini yerine getirmenin daha basit bir yolunu düşünmeye çalıştı.

Askıları ikişer ya da üçer kişilik küçük gruplara ayırdı.

"Sadece bu yığını yerine koy," dedi ve diğer elinde tutarak bunu ciddi bir şekilde not etti.

"Bunların hepsinin bir beden büyüğünü ve bunların hepsinin bir beden küçüğünü alın" diye açıkladı.

Grif kaşlarını kaldırdı. "Daha büyük ve daha küçük mi ihtiyacınız var?"

Wendy başıyla onayladı. "İşte sana kadın gardırobu. Hiçbir şirket aynı bedende bir şey üretmiyor."

"Bu çok saçma, bedenini nasıl bilebilirsin ki?"

Wendy omuz silkti. "Bilmiyorum. Markasına göre değişir."

"Hayatımda duyduğum en aptalca şey," diye mırıldanarak organize yükünü kapıya doğru götürdü. Wendy ona doğru uzanıp kapının kilidini açtı ve o da ayağıyla iterek kapıyı açtı. "Geri döneceğim," diye söz verdi ve sonra giysi raflarının arasında kayboldu.

Kimse ona doğru bakmadı bile ve soyunma odasına geri çekilmeden önce uzun, yavaş bir nefes verdi.

Oturamıyordu, damarlarında çok fazla kablolu enerji vardı, bu yüzden küçük kutunun etrafında volta attı. Sonunda aynada kendisiyle yüz yüze geldi.

Siyah saçlar ve fırtınalı gözler gördü ve büyük olsa da gerçekten yumuşak bir gömleğin içine saklanmıştı. Gömleği burnunun üzerine kaldırarak Nic'in kokusunu aldı ve bu hafif aroma kendini biraz daha iyi hissetmesini sağladı.

Soyunma odasının kapısının diğer tarafından ayak sesleri duyuldu ve gerildi. Gölgelelerin kapı aralığının altından süzülüp geçişini izledi... ve geçti.

İç çekerek aynadaki kadına baktı, dudakları gergindi ve çenesi sinirle sıkılmıştı.

Her zaman görünmezdim.

Wendy gülümsemeye çalıştı ve ne kadar sahte görüldüğünü görünce yüzünü buruşturdu. Tekrar kendisi gibi hissetmesi ne kadar zaman alacaktı? Kendisi olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor muydu ki?

Sessiz olun, yaygara yapmayın ve uyum sağlayın.

Üniversitedeyken Wendy'nin en sevdiği şey yaygara koparmaktı. Gürültücü olmayı, renkli giyinmeyi ve tırnaklarını siyaha boyamayı severdi.

Onları ona çeken şey bu muydu? Onu evcilleştirilmesi gereken vahşi bir şey olarak görmüşlerdi. Onu genç, eğlenceli ama naif bir üniversite öğrencisinden alıp, kendi küçük omega ödülleriine dönüştürmüşlerdi.

Wendy artık kendini genç ve eğlenceli bir üniversite öğrencisi gibi hissetmiyordu.

Ve onların aptal ödül omega'sı olmayı reddetti.

Peki şimdi elinde ne kalmıştı? *Ya da kime?*

Kim olduğunu, kim olmak istediğini bilmeyen bir Wendy. Düşüncelerinde kaybolan Wendy, kapının çalınmasıyla yerinden sıçradı.

Griffith'in sesiyle öne çıkıp kapının kilidini açtı ve Griffith bir avuç dolusu askıyı açıklıktan içeri itti.

"İşte bulabildiklerim. Deneyin ve daha fazlasına ihtiyacınız olursa bana söyleyin."

Wendy, başlangıçta onu gönderdiğinden çok daha fazlasını içeren askı yığınıni karıştırdı.

"Griffith?" diye sordu, adam arkasını dönmeden onu yakaladı. Adam ona kaşlarını kaldırarak devam etmesini bekledi. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Daha fazlasını istemezdim," diye .

"Buradaki en saçma şeyi bul ve bana getir." Alfa ona göz kırptı. "Gerçekten mi? Neden?"

Wendy daha fazla ayrıntıya girmek, kendini analiz etmek istemiyordu.

"Bu uzun bir hikaye. Lütfen anlatır mısınız?"

"Peki, tamam. Ama senin üzerinde görmek istiyorum."

"Anlaştık," diye kabul etti ikinci kez düşünmeye fırsat bulamadan.

"Geri döneceğim," diye duyurdu Grif ve tekrar giysi raflarının arasına karıştı.

Yarım bir gülümsemeye kapıyı kapatıp arkasından kilitledi ve denemek için büyük boy eşyalara yöneldi.

Ve renk eksikliğine kaşlarını çattı.

Her seferinde bir adım.

Wendy giysileri denedi. Seçtiği kıyafetlerin bedenlerini Grif doğru buldu, bu yüzden iki çift tayt ve iki tişörtü bir kenara bıraktı.

Griffith'in seçtiği şeyler... ilginçti.

"Bu bir crop top mu?" diye fısıldadı, yansımasıyla kuşkulu bir ifadeyi paylaşarak. Kolları ve kapüşonu olması açısından kapüşonlu bir tişörttü. Ama geri kalanı... yoktu.

Elbiseyi başının üzerinden geçirerek kollarını çekti ve etek ucunu aşağı çekmeye çalıştı, ancak etek ucunun aşağı çekilmiş *olduğunu* fark etti.

Wendy .

Kapı çalındı ve Grif'in ona seslendi. Sırıtarak kapıyı açtı.

"Bunun bana uyacağını gerçekten düşündün mü?" diye sordu.

Bir tişörtün üzerine çekmişti ama kapüşonlu tişört göğüslerini örtecek kadar bile uzun değildi. Grif bir kahkahasını gizlemeye çalışarak eliyle ağzını kapattı. Wendy kollarını kavuşturdu, bu da kapüşonun sert kumaşının ortada toplanmasına ve altındaki gömleğin daha da açığa çıkmasına neden oldu.

"Bunun varlığından haberdar olduğundan emin olmalıydım," dedi Grif. "Bunun amacı ne?"

Wendy gözlerini devirerek kollarını indirdi ve etek ucunu çekiştirmeye başladı. "Kesinlikle birini sıcak tutmak için değil. Eğer Tate giyseydi, yogayı daha eğlenceli hale getireceği kesin."

Kafasını kaldırıp baktığında Grif kaşlarını kaldırmış ona bakıyordu ve işte o zaman ağzından çıkana fark etti.

"Gidip onun bedeninde bir tane alayım mı?" diye sordu

dudakları seğirerek. Wendy kapıyı onun yüzüne kapattı.

Yarım kapüşonlu şeyi sıyırarak, yığından bir sonraki şeyi . O da...

Kaşlarını

çattı.

Bu da ne...

Wendy kapıyı geri çekip açtı.

Ve Griffith hâlâ orada duruyordu. "Griffith!" diye tısladı. "Bu da böyle?"

Alfa, üzerinde bir sürü kayıştan başka bir şey olmayan bir askıyı tutarken tüm masumiyetiyle duruyordu.

"Bu bir vücut kıyafeti," diye açıkladı, sanki herkesin bir şeymiş gibi.

Wendy başını salladı, ona şaşkın bir ifade verdi ve elini kayışlara vurarak ileri geri sallanmalarını sağladı. "Bunun takım elbiseye benzer bir yanı yok," diye karşı çıktı. "Hayır."

Griffith derin bir iç çekti ama askıyı hayal kırıklığına uğramış bir huff ile kabul etti.

"Sen hâlâ burada dururken tüm bu yığını gözden geçirmem mi gerekiyor?" diye sordu gülmemeye çalışarak.

Ama Griffith omuz silkip ellerini masumca uzattığında bu imkânsızdı. "Evet demiyorum ama hayır da demiyorum."

"Ne?"

"Ne?" diye .

Bir inilti ve dudaklarını kıvrımla tehdit eden bir sırıtışla yığına geri döndü.

Griffith ona yığını ilk verdiğinde, üzerinde fazla düşünmemişti. Ama şimdi onun seçimlerini gözden geçirirken, *herhangi birini* giyip giymeyeceğini sorguluyordu.

Ama aptal puantiyeli gömleği ekose etek ve eşarpı denemek eğlenceliydi. Kim eşarp takar ki?

Kadın kıyafetini göstermek için kapıyı açtığında Griffith homurdandı.

"Ne? Beğenmedin mi?" diye sordu, kendi etrafında dönerek. "Bence bu moda haftasına ait."

"Belli ki mesleğimi ıskalamışım," diye cevap verdi, kelimeler alaycılıkla doluydu.

Bu kez bir askı uzattı ve askıdan sarkan eşya kadının çenesini düşürdü. "Yok artık."

"Evet."

"Hayır," dedi tekrar.

"Wendy, !" diye ısrar etti. "zorundasın." "Neden ben?"

"Çünkü bu senin bedeninin, gördün mü?"

Etiketi kontrol edince evet, Griffin gerçekten de haklı olduğunu anladı. Dünyadaki en ağır iç çekişi ve gözlerini yumuşak bir şekilde devirerek kapıyı tekrar kapattı ve yansımasına güldü.

Yanakları pembeydi ve yüzünde bir gülümseme vardı ve bu korkutucu bile değildi.

Başının üzerinde yanıp sönen dev bir tabela yok muydu? "Merhaba. Sürüm tarafından travmatize edildim. Bugün nasılsın?"

Ama hayır, yansımasında hiçbir işaret göz kırpmadı.

Garip kombinasyonunu çıkaran Wendy, Griffith'in kendisine getirdiği yeni eşyaya baktı.

Yüzeyinde soluk bir desen olan bir çift kot tulumdu. Öyle görünüyordı ki...

Şirin, şık, çekici. Onları tanımlamak için kullanacağı kelimeler bunlar *değildi*.

Ama içine girip bacaklarından yukarı çekerken, yalıtımlı olduklarını ve içlerinin yumuşacık olduğunu fark etti. Yığından bir gömlek kaparak üzerine geçirdi ve önündeki kot askıları taktı.

"Huh." Wendy mırıldandı.

Aslında iğrenç değillerdi ve Wendy'nin dudaklarında bir sırıtış belirdi.

"Griffith," diye seslendi kapıyı açarken. "Sanırım başardın."

Kıkırdaması derindi ve yüzündeki gülümseme tatlıydı. "Mükemmel. Pist hazır."

"Çok ciddiylim," dedi. "Rahatlar. Biraz aptalca. Onlar-"

"Üzerlerinde kedi izmaritleri var, Wendy," diye işaret etti. Bu

Wendy'yi olduğu yerde durdurdu. "Ne?"

Wendy bacağını yukarı kaldırdı, kalçası boyunca uzanan desene baktı ve-

"Aman Tanrım!" dedi sonunda onu gördüğünde.

Sessiz bir çiçek deseniymiş, ama rastgele desenlerin arasına sıkışmış... kediler vardı! Ve bazıları ters çevrilmişti, kış deliklerinin olması gereken yere küçük X'ler çizilmişti.

"Mükemmel," diye açıkladı.

Griffith kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Biraz çirkinler."

Wendy dramatik bir ona doğru döndü, dilinde alaycı bir karşılık vardı ama durakladı.

Bu alfayla eğleniyordu. Bu vahyin onu neden bu kadar aniden vurduğundan emin değildi. Tek bildiği, en son ne zaman bu kadar basit bir eğlence yaşadığını hatırlayamadığıydı.

Üniversiteli Wendy çok saftı, süslü yemeklerin ve çok pahalı elbiselerin eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

Ama son birkaç gündür bu uyumsuz ev halkıyla, Sterling Sürüsü'yle geçirdiği *yıllardan* daha fazla eğlenmişti.

Wendy boğazını temizleyerek tulumu işaret etti ve onun yorumuna birkaç saniye geç cevap verdi. "Bunlar bizimle eve geliyor."

Grif tek parmağını kıyafetin omuz askısına doladı ve çekiştirdi. "Omega ne isterse..."

Ona doğru kaldırdığı gülümsemesi biraz sersemlemesine neden oldu. "Omega kibarca soruyor ve Nic'in kartında yer olduğunu mu umuyor?"

Sırıtırken dişleri bembeyazdı, bir kahkaha attı ve sesi onu soyunma odasına kadar takip etti.

"Teşekkür etmek istedim. Bugün ve dün gece için," dedi Wendy, daha fazla yer açmak için emniyet kemerine doğru eğilerek. Kelimeler dilinde tuhaf duruyordu ama yine de devam etti.

"Peki ya dün gece?"

Wendy başını yana eğdi. "Ah, nasıl da biliyor gibiydin..." Bunu nasıl ifade etti? Diğerleri onun etrafını sarmış olsa da mesafesini korumuştı. Onun sınırlarına saygı duymuş ama yine de onun yanında olmuştu.

"Kalabalık olmasın?" diye önerdi.

"Evet," dedi. "Bu senin ne kadar iyi bir alfa olduğunu gösterdi. Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum ve-"

"Wendy," dedi Grif yumuşak bir ses tonuyla ve kızın duraklayıp ona bakmasına neden oldu. "Bana hiçbir şey için teşekkür etmek zorunda değilsin."

Her düzgün insan..." Öfkeyle sözlerini bitirdi.

Wendy alaycı bir gülümsemeyle ön camdan dışarı baktı ve mahallenin geçişini izledi. "Biliyor musun, şu ana kadar bu tür insanları bulmanın zor olduğunu düşünüyordum."

Cevap vermeden önce bir an geçti. "Belki de öyleyizdir, bana sorma. Bu noktada bir münzevi bile olabilirim." Bir süre sessiz kaldı, tek ses arabanın gürültüsüydü. "Sanırım yanlış zamanda yanlış insanlarla tanıştın," dedi sonunda.

Wendy bir an için bu ifadeyi sindirmeye çalıştı, kafasındaki düşünceleri dışarı atıp atmaması gerektiğini düşündü.

"Nic hakkında böyle mi hissediyorsun?" "Hayır... hayır, tam olarak değil."

Wendy sıırttı. "Yani o doğru kişi, sadece yanlış zaman mı?" Öfkelenildi.

"Nic'i geri istiyorsun," dedi açıkça, onlar eve varmadan önce derdini anlatmakta ısrarlıydı.

Grif yola dönmeden önce şaşkınlıkla ona baktı ve Grif onun parmaklarının direksiyonda sıkılıp gevşemesini izledi. "En azından denemeden tekrar gitmesini istemiyorum."

Wendy onun sözlerini sindirerek bir süre ön camdan dışarı baktı. Griffith'te kendisini bu kadar... garip bir şekilde savunmasız hissettiren şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu. Sanki Griffith onun içini görebiliyordu, tüm alaycılığının ve tavırlarının ardında sadece... Wendy olduğunu görebiliyordu. Kendisine can simidi atacak kimsesi olmayan, boyundan büyük işlere kalkışmış bir omega. Dişlerini sıktı. *Bundan nefret ediyorum.*

Birinin kendisiyle ilgilenilmesi gerektiğini düşünmesinden nefret ediyordu. Özellikle de Griffith gibi kaslı bir budala.

Ofladı.

Etli budaklı olsun olmasın, Nic'e bakacak *en kötü* kişi o olmazdı. "Birbirimizi o kadar iyi tanımadığımızı biliyorum ve dürüst olmak gerekirse, kâğıt üzerinde, muhtemelen ben de Nic'i o kadar iyi tanımıyorum. Aşık olmak mı? Bunu hiç yaşamadım ama ben bile aranızdaki şeyin ne kadar yoğun olduğunu anlayabiliyorum. Bu özel bir şey ve bence bir şans daha verilmezse yazık olur."

Wendy göğsünü ovuşturdu, kollarını kavuşturdu çünkü birden kendini çok savunmasız hissetti. Kesinlikle verdiğiinden daha fazlasını vermişti.

amaçlanan. "Ama bu konuda pısırik davranarak onu geri kazanamazsın."

Grif'in kaşları onun sözleri üzerine kuzeye doğru küçük bir tatile çıktı. "Fark ettin mi bilmiyorum ama..." Ona bir el salladı. "Bir *omega* ile biraz meşguldü."

"Sana engel oluyormuşum gibi mi görünüyorum?" diye meydan okudu.

Grif kekeledi. "Buraya geldiğinden beri yaptığın *tek şey* bu. Ayrıca bunun kabalık olacağını düşündüm. Onu baştan çıkarmaya çalışmak."

Wendy inledi. "*Lütfen* onu baştan çıkar!" diye bağırdı, sesi kamyonetin kabininde dramatik bir şekilde yankılanıyordu. Bu onu güldürdü ve en son zaman bu kadar *yüksek sesle* konuştuğunu merak etti.

Onları rahatsız etmeyin. Gürültü yapmayın. Varlığınızla onları rahatsız etmeyin.

"Aman Tanrım," dedi Griffith kıkırdayarak, ona inanmayan bir bakış fırlatırken. "Sadece söyle."

"Ananas," diye bağırdı sırtarak, gözlerini alfaya dikerek. "Sadece-ne?" diye sordu, kesinlikle şaşkına dönmüştü.

Wendy omuz silkti. "Kelimeyi söyle dedin. Hangi kelimeyi söylediğini söylemedin."

"Sen imkânsızsın," diye güldü başını sallayarak.

Griffith iyi bir insandı ve Wendy Nic'in ona hâlâ değer verdiğini biliyordu. Grif'in de hâlâ aynı şekilde hissettiği açıktı. Onun varlığı ve bilinmezlik yarım kalmış işlerini tamamlamalarına engel olduysa, belki de doğru yönde küçük bir itmeye ihtiyaçları vardı.

Muzaffer bir sırtışla plan yapmaya başladı ve tekrar koltuğa yerleşti. Eve gitmek için sabırsızlanıyordu, en çok da tulumu gördüklerinde herkesin yüzündeki ifadeyi görebilmek için. Ama Wendy aynı zamanda bir duş almak istiyordu, çünkü o kadar çok kıyafet değiştirmek cildini tahriş etmiş olmalıydı. Kaşınıyor ve huzursuz oluyordu.

Yeniden duş almak tam da ihtiyacı olan

şeydi. "Ciddi misin? Nic olayı hakkında mı?"

Wendy Grif'in sesiyle irkildi. Bunca zamandır orada oturup bunu merak ediyor, düşünüyor muydu? Kahretsin!

Erimiş.

"şeyleri söylemek gibi bir alışkanlığım yok."

Grif kıkırdadı ve bir elini ensesinde gezdirdi. "Lanet olsun. Sanırım onunla konuşmam gerekiyor, ha?"

Griffith'in sinirlerinin ağırlığı bir fırtınanın ağırlığı gibi havada asılı duruyordu. Nic konusunda gergindi ve Wendy bunu çok sevimli buluyordu.

Alfalar yıllarca onu demir bir pençeyle tutmuş, onu geride tutmuş, onu *gerçekten* sevecek birini bulmasını engellemişlerdi. Bu, onlara karşı duyduğu nefretin buzdağının sadece görünen kısmıydı.

Ve Wendy, kabul etmek istemese de Griffith ve Nic'in önünde duruyordu.

Kamyonetin sessizliğinde bir kahkaha attı. "Kimsenin mutluluğuna engel olmak istemem. Senin bile," dedi abartılı bir iç çekişle.

Bakışlarının ağırlığı kamyonun içine kadar taşındı. "bir şey yüzünden kendini suçlu hissetmeye başlama. Birini kendine istemenin nasıl bir şey olduğunu bilirim, güven bana."

Wendy bunu *biliyordu* elbette. Nic hakkında birbirlerine yaptıkları takılmalar farklıydı. Söyledikleri şeylerin arkasında kötü bir niyet yoktu.

Sterling Sürüsü onu yanında tutmak için yalan söyledi, hayır diyemeyeceği bir alana girmesi için baskı yaptı ve bundan memnun olmadığına onu cezalandırdı.

"Her ne sebeple olursa olsun," diye devam etti Griffith, "bana karşı kızgınlığını ifade etmekte kendini rahat hissediyorsun. Uzun böyle bir şeyi ifade edemediğini hissediyorum, bu yüzden umursamıyorum. Ayrıca ağzında kötü bir tat bırakan bir şeyi işlerken burnun çok şirin bir şekilde kırışıyor."

"Aldığın kadar iyi veriyorsun," diye onayladı Wendy, Grif'in ona çocuk eldivenleriyle davranmadığına şükrederek.

"Bunu bir iki kez duymuştum," diye alay etti ve Wendy bu ima karşısında ağzı açık kaldı.

"Grif!" diye azarladı gülerek, yanlışlıkla onun adını kısaltarak. "Tam içine girdin," diye karşılık verdi. "Bu senin kendi hatan."

Wendy gözlerini devirdi, dudaklarındaki gülümsemenin bu alfanın etrafında kıvrılmasına izin vermek gittikçe daha kolay hale geliyordu.

"Nic'e ne söyleyeceksin?" Wendy'nin bunu sormasının tek nedeni saf meraklı. Meraklı biriydi.

Grif bir mırıldanmayla omuz silkmeden önce ona baktı. "Bak ne diyeceğim, eğer Nic ile işler hemen kötüye gitmezse, sana tüm hikayeyi baştan sona anlatacağım."

"İyi," diye onayladı Wendy. Bunu kabul etmekten nefret ediyordu ama Grif iyi bir alfaydı ve Nic de bunu biliyordu. Sadece *konuşurlarsa* aralarını düzeltebileceklerine inanıyordu. "Ben zaten sonsuza dek mutlu sonla biten hikâyeleri tercih ederim."

Bölüm 34

NIC

Tekerlekler çakıllı araba yolundan geçerken Nic verandada durmuş, yaklaşık on beş dakikadır sıcak bir fincan çayı yudumluyordu. Elleri fincan yüzünden sıcaktı ama yanakları soğuk hava yüzünden üşüyor, Wendy ve Griffith'in dönüşünü bekliyordu.

Eski kırmızı kamyon gümbürdeyerek durdu ve bir iniltiyle kapandı. Nic elindeki kupayı tırabzanın üzerine bıraktı ve ayağa kalktı, kabinde iki kişinin olduğunu görünce komik bir şekilde rahatladı. Birbirlerini öldürmeden bu kadar uzun süre birlikte olabildikleri için endişelenmeli miydi yoksa rahatlamalı mıydı bilemiyordu.

Hatta Wendy gerçekten iyi bir ruh halindeymiş gibi görünüyordu. Elinde poşetler, yüzünde kocaman bir sırıtışla verandaya fırladı. Torbaları havaya kaldırırken plastik buruştu. "Başarılı oldu. Sana bu tulumları göstermek için sabırsızlanıyorum."

Nic içgüdüsel olarak çantaları ondan almak için uzandı, ama o geri çekildi ve onları yakınında tuttu. "Hayır, bunlar bende. Gidip Grif'e yardım edebilirsin."

Grif, ha?

Sıradan isim onu yeterince şaşırtmadıysa, Wendy *göz kırptı* ön kapıya doğru dönmeden önce.

Bu da böyle?

Verandadan inerken Wendy'nin alfaların şaşkınlığı karşısında soluk soluğa kalışının sesi arkasında yankılandı.

İyi gitmiş gibi görünüyordu. En azından ikisi de tek parça halindeydi. Ayakkabılarının altında çakıllar çıtırdadı ve içini çekerken nefesi bir bulut halinde dışarı çıktı. Hiçliğin ortasında huzurlu bir yerdı burası. Sessizdi. Grif'le ikisinin de hoşuna gitmeyecek bir şey hakkında konuşmak için iyi bir yerdı.

Nic kamyonun arkasına yaklaşırken selamlayarak, "Görünüşe göre başarılı bir yolculuk olmuş," dedi.

Grif elinde bir kucak dolusu kâğıt torbayla çoktan yatağa uzanmıştı ve Nic torbaları uzatması için ona işaret etti. Alfa, Nic'in katlanmış üstleri daha kolay alabilmesi için çömeldi ve paylaştığı gülümseme betayı neredeyse bayıltacaktı. Dudakları kıvrıldı ve alfanın gülme çizgilerini katladı, gözlerini kırıştırdı. "Evet, öyle diyebilirim. Wendy en azından mutlu görünüyordu."

Nic çantalarla birlikte uzaklaşırken, "İkinizin de tek parça halinde dönebilmenize şaşırdım," diye seslendi. Grif'in adımları onunkilerle birlikte çıtırdadı.

Alfaların sözünü kesmek istemediği için çantaları verandaya bıraktı ve alfaya da aynısını yapmasını işaret etti. Grif sessiz bir soruyla kaşlarını kaldırdı.

"Çocuklar bugün Wendy için bir şey üzerinde çalıştılar ve ona göstermek için gerçekten heyecanlandılar. Zaferin tadını çıkarmak için biraz zamanı hak ettiklerini düşündüm," diye açıkladı kıkırdarak.

Grif'in dudaklarında yavaş bir sırıtış belirdi. "Demek Arlo bu yüzden matkabı ödünç almak istedi." Başını iki yana salladı. "Çok kırbaçlanmışlar. Oldukça sevimli, öyle değil mi?"

"Peki, onunla tanıştıktan iki saat sonra ona bir yatak yapmadın mı?" Nic alay etti.

Grif kamyonun arkasına atlamadan önce ona gözlerini devirdi. Alfa hâlâ çok esnekti ve Nic bunun neden böyle bir sürpriz olduğunu bilmiyordu. Belki de sadece o lanet kot pantolonun kıcına oturmuş halini görünce çarpılmıştı.

"Bu sayılmaz. Bir sürü insanı alıp da uyuyacakları bir yer bulamam," diye karşı çıktı ve Nic'e birkaç çanta daha .

"Hı-hı," dedi Nic ama ona hiç inanmamıştı. "Ben de seninle bu konuda konuşmak istiyordum," diye itiraf etti Nic.

Alfa elinde daha fazla yiyeceklerle aşağı atlarken Grif'in çizmeleri çakıllara indi. "Ne hakkında?"

"Hiç bir omega'nın ateşinin bir parçası olmadım," diye itiraf etti Nic, sanki hâlâ çay içiyormuş gibi yanaklarını ısıtan bir sıcaklıkla. "Ama yoğun olabildiklerini duymuştum."

Grif araya girerek, "Benim de haberim yok," dedi. "Aklında ne var?"

Nic'in kanında kızgınlık yükseldi. Griffith çok mantıklı, çok rahat davranıyordu. Kibar ve ilgiliydi. Kamyonetin arkasına yaslanmış, tüm dikkatini Nic'e vermişti.

Yıllardır hissetmediği kelebeklerin canlanmasına neden olmasından nefret ediyordu. "Şey... Sanırım bir plan yapmalıyız? Düşünüyordum da

Düşümüm olmadığı için muhtemelen en yakın alfaları isteyecektir. Bu yüzden herkesin susuz kalmamasına odaklanabileceğimi, yemek ve diğer ihtiyaçlarla ilgilenebileceğimi düşündüm."

Grif uzun bir süre ona baktı ve başını yana eğdi. "Bir ısınmanın parçası olmadım ama Nic, omegalar böyle çalışmaz. Onların ısınması böyle olmaz. Wendy hepsini isteyecektir... şey, bizim bir sürü olmadığımızı biliyorum ama biz onun kızgınlığını geçirmek için seçtiği insanlarız, bir sonraki en iyi şey. Tüm bunları söylemek gerekirse, omegalar insanların ister. Ve sen de bunun bir parçasısın, aptal." Grif onu göğsünden . "Wendy hepimizi orada isteyecektir. Bu bir koku meselesi."

Nic'in boğazı kurudu. O yapmadı... Nic yapamadı...

Griffith'in Wendy'yi becermesini izlemek zorunda mıyım?

Griffith'e çok yakın olacaktı, tüm o feromonlarla çevrili olacaktı. Kendini tutmaya nasıl devam edebilecekti? Geçen geceki öpüşmeleri hafızasına kazınmıştı ve sadece daha yüzeye çıkarıyordu. Ve lanet olsun ona, Nic alfayı da özlemişti. Daha fazlasını istiyordu.

İşte tam da bu yüzden "O zaman yuvanın iki ucunda kalacağımızdan emin olayım" demeyi tercih etti.

Grif sanki ölü bir dili tercüme etmeye çalışıyormuş gibi uzun ve yavaş göz kırptı. Bir elini kamyonun kasasına dayadı ve Nic

Kollarını süsleyen damarlara ya da elinin şekline bakmamak için elinden geleni yaptı.

"Bunu neden yapalım ki?"

Bu alfa ciddi miydi?

"Çünkü," diye başladı, elini ciddiymiş gibi sallayarak. Alfa onun devam etmesini bekledi.

"Çünkü bunu ben yapmıyorum," diye homurdandı Nic, aralarını işaret ederek. "Aramızdaki şey yeterince karmaşık değil mi? Tekrar bu işe karışmamıza gerek yok. Karışabileceğimiz çok fazla geçmiş var."

Bu alfanın anlamadığı şey neydi? İlk seferinde yaşadıkları yeterince zor değil miydi? Tüm bunların sonunda yollarını ayıracaklarını bildikleri halde neden daha da zorlaştırıyorlardı?

Bu düşünce Nic'in donup kalmasına neden oldu.

Tüm bunların sonunda yollarını ayıracaklardı. Az önce karnına yumruk yemiş gibi hissetti.

Wendy'nin kızgınlığı geçtikten ve Sterling Sürüsü'nün icabına baktıktan sonra gerçekten öylece çekip gidecekler miydi?

Nic neden her senaryoyu düşünmüştü ama bariz olanı, garaj yoluna ilk girdiklerinde beklediğini bildiği senaryoyu düşünmemiştii?

Griffith güldü ama bu gergin bir sestii. "Gerçekten mi, Nic? Kızgınlık döneminde aynı omega'ya hizmet etmek istiyorsun ama yapamayız-"

Grif'in sözlerini yutarken çıkardığı hırıltı Nic'in kabul etmek istediğinden daha seksiydi. Bu hırıltı geçmişte sayılamayacak kadar çok kez kulağının dibinde titreşmişti. Tıpkı şu anda olduğu gibi, derisini nasıl ürpertiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu.

Griffith ona baktı, gözleri şaşkındı. "Sen tamamen ciddisin."

Nic başıyla onayladı. Sınırlar istiyordu, aşılmaması gerektiğini bildiği çizgiler, böylece yanlış anlaşılmalara olmayacaktı.

Çünkü kendini şımartmasına izin vermek, mükemmel bir dünyada neler olabileceğinin tadına demekti. Hem Wendy'ye hem de Griffith'e hiçbir sonuç olmadan sahip olabileceği bir dünya.

Ancak, bu dünyada ikisi zar zor anlaşabiliyordu, bu yüzden düşünmeyi bırakması gerekiyordu. Mesela... ya anlaşılırsa

birlikte mi? Ya Wendy de Griffith'ten hoşlandıysa? Ya hepsini birden istiyorsa? Nic ve Griffith'in yanı sıra Tate ve Arlo'yu da? Gerçek bir sürü.

"Bana onu özlemediğini mi söylüyorsun? Bizi mi?" Griffith suçlayıcı bir ses tonuyla sordu. Nic yalan istemediği için cevap veremedi ama gerçek daha da lanetleyiciydi.

"Bana bak," dedi Grif ve ses tonu Nic'i boğazından yakaladı, ona başka seçenek bırakmadı. "Bana öpüşmemizin aklından geçmediğini mi söylüyorsun?"

Elbette öyle, diye bağırarak istedi Nic. Ama onu yıllardır geride tutan yüzlerce başka şey de vardı.

Hayal kırıklığı doruğa çıktı ve dişlerini sıkarak o dönen kara gözlere baktı ve tersledi, "Benimle nasıl *bir şey* yapmak istersin? Her şey yolundaymış gibi davranıyorsun!"

Grif, Nic'in öfkesi karşısında fiziksel olarak geriye yaslandı. "Öyle... değil mi?"

Nic ellerini saçlarında gezdirdi ve bir adım geri çekildi. "Tabii ki hayır! Hayatını mahvettim Griffith ve sen hiçbir şey olmamış gibi davranıyorsun. Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?"

Grif yaklaştıkça çakıllar çatırdıyor, kolları Nic'in iki yanına dayanana kadar aralarındaki boşluğu tüketiyordu. Düz kamyon kasası kışına batıyordu, gidecek hiçbir yeri yoktu.

"Bunu bir kez söyleyeceğim ve sen de beni dinleyeceksin," dedi Grif, sesi alçak ve üzerinde durdukları çakıl gibi kayalıktı.

Nic'in kalbi alfanın yakınlığı karşısında yerinden fırlayacak gibi oldu; alfanın pişmiş tatlı kokusu ciğerlerine doldu.

"Seni suçlamıyorum. Kötü hisler besleyen ben değilim." "I-"

"Kendime yönelik olsalar bile," dedi Grif kaşlarını kaldırarak.

Nic yutkundu.

"Benim gözümde Nic, sen yanlış bir şey yapmadın."

Gözlerini kapayan Nic, nefes nefese kaldı ve Grif'in ballı kokusunu içine çekmeden nefes alabilmek için dudaklarını araladı.

"Belli ki yapmaman gereken bir şey için kendini suçluyorsun," diye devam etti alfa. "Ve sana ne kadar aptal olduğunu söylemem için hazır olduğunda, burada olacağım."

Nic onun ciddi ve karanlık bakışlarıyla karşılaştığında yer yarılıp içine girmek üzereydi.

"Ama şimdilik?"

Grif göz göze gelene kadar yaklaştı ve Nic alfanın sıcaklığını kıyafetlerinin arasından vücutlarının temas ettiği yerde hissedebildi.

"Şimdilik, kızgınlığı her an başlayabilecek bir omega'mız var ve ben de bundan sonuna kadar yararlanmayı planlıyorum." Grif aniden başını eğdi ve Nic alfanın nefesinin boynuna değdiğini hissedince donakaldı. "*Tam* avantaj," diye söz verdi, kalçalarını birbirine bastırarak. Nic'in içindeki uyarılma alevlendi ve öne doğru yuvarlanma dürtüsüyle savaştı. "Sadece beni tamamen dışarıda bırakma. Bana bir umut ver," diye sordu alfa. "Çünkü istediğimiz her şeyi masaya yatırmak için yeterli zamanımız olmayhissediyorum. Bu iş bitene kadar olmaz."

Bu. Wendy'nin ateşi, alfalarına bakıyor. Sonrasında ne olacağını kimse bilmiyordu. Ama belki... sadece belki Nic, Griffith için bir yer ayırabilirdi.

Nic'in kalbini kemiren çok fazla suçluluk duygusu vardı ve Griffith'in hiçbir fikri yoktu. Ona nedenini söylemesi gerekiyordu. Neden gelmediğini, Nic'in Grif'in beta için kendini feda etmesinden neden nefret ettiğini.

Bir şüphe tohumu kendini ekti, kök saldı. Ya Nic alfaya söylediğinde Griffith'i gerçekten sonsuza dek kaybettiye? Ya bunu Griffith'le paylaştığında Nic'in haklı olduğunu ve aslında hiçbir zaman birlikte olamayacaklarını anladıysa?

Bu Nic'i tekrar öldürebilir.

Bu Griffith'le son şansı olduğu anlamına geliyordu. O zaman kabul etmeli değil miydi?

Sorusuna cevap verecek hiçbir büyük tanrı görünmüyordu, bu yüzden Nic tek başınaydı, güçlü durmalı ve pes etmenin neden yanlış olduğunu hatırlamalıydı.

Ama şu anda, Griffith bu kadar yakındayken ve kokusu onu sarmışken, Nic bunların ne olduğunu tam olarak hatırlayamıyordu.

Aslında, Griffith'in onu öpmesine izin vermenin neden bu kadar kötü olacağına dair hiçbir neden düşünemiyordu. Sıcakta birbirlerinden faydalanmalarına izin vermenin neden kötü olacağını.

Grif'in istediği buydu.

Nic'in istediği bu muydu? O
anda... evet.
Nic, "Peki," diye kabul etti ve Griffith hızla hareket etti.
Kolları Nic'in etrafındaydı ve bir sonraki nefesini bile alamadan
dudakları yutuluyordu.
Griffith'in iyi olduğu şey buydu.
Nefesini kesmek.
Dilleri düelloya tutuğu ve Nic ellerini Griffith'in saçlarından geçirmek
için kaldırdı.
Tanrım, çok uzun zaman
olmuğu. Ve çok farklıydı.
Wendy'nin yumuşak ve nazik olduğu yerde Griffith sert ve .
Ellerini Grif'in omuzlarında gezdiren Nic, oradaki kasları sıktı ve
ellerini Grif'in kollarına indirdi.
Bu alfa Nic'i kaldırıp tüy gibi hafif hissettirebilirdi, altı-dört yaşında bile.
Bu uzak bir hatıraydı, ama görünüşe göre çok da uzak değildi.
Grif ellerini daha aşağıya, Nic'in kıkına ve kalçalarının arkasına indirdi.
Öpücüğün içinde kendini kaybeden Nic, çok geç olana kadar ne
yaptığını fark etmedi.
"Bekle!" Nic, kaldırılıp düzleştirilmiş kamyon kasasına yatırıldığında bir
nefesle öpüşmeyi kesti. Bu onu mükemmel bir yüksekliğe getirdi ve
kalçaları ayrılarak Nic'in düşünmesine bile gerek kalmadan Griffith'e yer
açtı. Kas hafızası falan.
Griffith yaklaştı, elleriyle Nic'in boğazını çerçeveledi ve başını yukarı
kaldırdı.
"Sadece ben buradayken," diye fısıldadı Nic, o unutamadan şartını
araya sokarak. Bundan daha fazla söz verebileceğini sanmıyordu.
Buraya nasıl geldiğinden bile emin değildi.
Griffith'in bakışları karardı ve ağzının etrafındaki çizgiler gerginleşti
ama başını salladı.
"Peki. Tüm alacağım ... Kabul ediyorum."
Griffith başını tekrar eğmeden önce Nic'in cevap vermek için
dudaklarını ayıracak zamanı bile olmadı.

Dudakları birbirine çarptı ve Griffith onu yuttu, dilini dudaklarının arasına soktu ve kıyafetlerini bile çıkarmadan onunla sevişti.

Nic'in nefesi, kendisine izin verdiği birkaç nefes, aralarında bulanıklaştı. Griffith'in sıcaklığını her yerinde hissedebiliyordu. Boğazındaki avuç içlerinden, göğsüne bastırılmış göğsüne, kendisinininkine sürtündüğünü hissettiği sert uzunluğa kadar.

"Tanrım, Grif," diye inledi Nic ve geniş omuzlarını daha sıkı kavradı. "Yapamayız, şu anda olmaz."

Grif dudaklarını Nic'in boğazından aşağı kaydıldı ve tenine karşı konuştu. "Neden olmasın? Wendy meşgul."

Alfa aniden başını kaldıldı ve soğuk hava dudaklarının Nic'in teninde bulunduğu noktayı serinletti. "şu anda onu etkilemeye çalışan iki alfası var. Sen ne anladın?"

Sorusu bir bardak çivi gibi yere düştü. Ama o *Wendy*'ydi. Ona iyi davranan iki alfaya sahip olmayı hak ediyordu. Onun iyiliğini düşünen bir beta.

"Neyi hak ediyorsun?" diye sordu alfa ona.

Nic gözlerini Griffith'e dikti. Kare enesi, kalın kaşları ve yanaklarındaki gölge.

O kara gözler gecenin içinde okunamayan duygu havuzları gibiydi.

Nic, "Wendy benden faydalanmıyor, eğer düşündüğün buysa," diye karşı ıktı.

Griffith başını eğdi ve içini çekti. "Demek istediğim bu değildi. Demek istediğim, ne istiyorsun? Wendy alfaları istiyor, o seni istiyor. Sen ne istiyorsun?"

Nic bilmiyordu bile. Peşlerinde alfalar olmamasını diledi. Wendy ile organik bir şekilde tanışmış , eski sevgilisinin hiçbir yerdeki evine randevulaşıp birbirlerini tanımayı diledi.

Ama Nic dürüst olmak gerekirse... o anda Griffith'in dokunuşu çok iyi gelmişti. Çok uzun zaman olmuştu ve öpücüklerinin tadı çok farklıydı. Neden böyle olmuştu?

Nic gözlerini alfaya dikerek, "Wendy'yi istiyorum," diye fısıldadı.

Griffith'in yüzü düştü ve Nic, Griffith geri çekilmeden önce kolunu tuttu. "Ama ben de seni istiyorum. İkinizi de istiyorum. Öyle mi?"

Kötü mü?"

Griffith başını sallayarak tekrar yaklaştı ve avuçlarını Nic'in kalçalarının iki yanına yerleştirdi, kamyonetin kasası muhtemelen soğuktu. Alfa, Nic'e daha da yaklaşmak dışında hiçbir tepki göstermedi.

"Güzel," diye fısıldadı, nefesi Nic'in yanağına sıcak bir şekilde değiyordu. "Çünkü ben de seni istiyorum."

Nic de Griffith'i öperken, onunla ortada buluşurken, gecenin soğukunda dillerini düelloya sokarken, Nic'in kafasında aynı mantra tekrarlanıyordu.

Sadece ben buradayken. Sadece ben .

Griffith ellerini Nic'in önünden aşağı kaydırdı, ona avuçlarının altında küçük olduğunu hissettirme cüretini gösterdi. Nic kalçalarını alfanın dokunuşuna doğru iterken Grif durmadı, utanmadan elini Nic'in pantolonuna soktu ve sikini çıkardı.

Nic bir elini Griffith'in ensesine doladı, dudaklarının, nefesinin ve diline dolanan o gecikmiş çaresizliğin tadını aldı.

İyiliğe karşılık veren Nic, bir elini Griffith'in bel bandına indirdi ve düğme ile fermuarı hızla açarak alfanın avucundaki sıcak, sert sikini hissedince ağzı açık kaldı.

Griffith, yumruğunu Nic'in boyunun etrafında sıkarken dudaklarından bir inilti döküldü, ucunda bir prekum boncuk incisi olana kadar yukarı doğru okşadı.

"Siktir," diye tısladı Griffith ağzının içine.

Alfa, Nic'in elini kendi sikinden uzaklaştırdı ve Nic'i kamyon kasasının kenarına çekerek her ikisini de avucunun içine aldı.

Nic nefesini bırakırken başını arkaya yatırdı ve gün batımının pembeleştirdiği gökyüzünde bulutların dağılmasını izledi. Griffith'in sikinin sıcaklığı kendi sikine karşı dayanılmaz derecede lezzetliydi ve zevk omurgasından aşağıya doğru eriyip midesindeki ihtiyaç kömürlerini yavaşça tırmıklarken karın kaslarını gerdi.

"Tanrım, evet," diye inledi, alfanın eli tekrar tekrar siklerine inip kavrayışını sıkılaştırırken parmaklarını Grif'in boyununun arkasına gömdü.

Aşağıya baktığında, Griffith başparmağını üzerlerinde gezdirmeden önce her ikisinin de başını süsleyen pisliği gördü - zar zor nefes alıyordu

İkisinden de iniltiiler yükseldi. Kavrayışı daha da ıslandı, sürtünme mükemmel derecede lezzetliydi ve Nic'in sikinin elinde, sikine karşı zonklamasına neden oldu.

Griffith, "Lanet olsun, seni özledim," diye nefes aldı ve Grif onun üzerinde çalışırken Nic'in kalbi göğsüne çarptı.

Her aşağı vuruş onu daha da ateşlendiriyor, Grif'in elinin her ikisini de sardığını hissetmek onu ne kadar çok sevdiğiyle başını döndürüyordu. Grif yukarı doğru vuruşta elini sıktı ve baş ve işaret parmağıyla frenulalarını tıngırdatarak kavrayışını hızlandırarak sik kafalarını birbirine bastırdı.

Nic, alfanın yetenekli ellerinde sadece bir araçtı ve her vuruşta neden bu kadar uzun süre beklediğini merak etti. Eğer kaçırdıkları şey *buysa* neden onlara acı çektirdiğini.

"Siktir, Gri-"

Alfa onu dudaklarıyla susturdu, aletlerini okşarken ağızlarını birbirine yapıştırdı. Zevk içten içe yanıyor, sikinin Griffith'inkine karşı zıplamasına ve nabız gibi atmasına neden oluyor, orgazmı yaklaştıkça alfasının ağzına doğru inliyordu.

Ama sonra ön kapı açıldı ve çarparak kapandı.

Grif küfredip donakaldı, aşağı inerken elleri etraflarında sıkılaştı ve durakladı. Dudakları ayrıldı, onları ayıran sadece nefes bulutlarıydı ve Nic orgazm uzaklaşırken gözlerini kapattı.

Verandadan gelen bir gırtlak sesi onları harekete geçirdi. Grif elini her ikisinin de aletine sardı ve Nic her ikisini ve elini kaplayan parlaklık karşısında yutkundu.

Nic kemerini sikinin sert uzunluğunun üzerinden geçirdi ve gömleğini aşağı çekti. Griffith fermuarını çekti ve geri çekildi. Uzatılan bir el Nic'in kamyonun kasasından inmesine yardım etti ve Nic sanki az önce Griffith'le ön bahçede öpüşmüyormuş gibi bir çanta kaptı.

Yiyecekleri kasıklarının üzerinde tutarak gerçekten emindi.

Ama Tate'in geniş bakışları ona her şeyi unutturdu ve endişesi bir adrenalini işnesi gibi içine işledi. "Sorun nedir?"

"Wendy'nin kızgınlığı var."

Sesinde farklı bir şeyler vardı. "Şu *anda mı?*" Nic inanamayarak sordu.

"Tam şu anda. Ona çarptı."

"Lanet olsun," diye Nic. Arkasını döndü ve alabildiği kadar çok poşet aldı. Tate de yardım etti ve üçü birlikte çantaları soğuktan kurtarmayı başardılar.

Nic ön kapıyı iterek açtığında, koku onu neredeyse devirecekti ve o sadece bir betaydı.

Geniş gözlerini alfa arkadaşlarına çevirdi ve kızın kokusu onlara ulaştığında çenelerinin kenetlendiğini gördü.

Lanet olsun.

Kötü mü olacaktı? Muhtemelen kötü olacaktı. "Bu bir çadır mı?" Griffith sordu. "Oturma odamda mı?"

Bölüm 35

WENDY

"BUNU BENİM İÇİN Mİ YAPTIN?" Wendy plastik torbaları kanepenin yanına bırakarak sordu.

Elleriyle ağzını kapattı, oturma odasını incelerken gözlerini kocaman açmıştı.

"Zaten burada daha çok vakit geçiriyoruz... ama Griffith'in duygularını incitmekten korktuğunu biliyorum," diye açıkladı Arlo, bir elini ensesinde gezdirerek.

Wendy henüz sesini kelimelere dökemiyordu. Oturma odası tamamen farklı görünüyordu. En önemlisi de tavandan sarkan koni şeklindeki yuva!

İçeri girdiğinde kanepeler sağ tarafındaydı, odaya ve merdivenlere bakıyordu. dramatik bir şekilde açarak küçük projeleri için yer açtı.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu, sesi nefes nefese çıkıyordu.

Yaklaştı ve tavandan sarkan dev bir kanca gördü. Örtülü kumaş oraya tutturulmuştu ve...

"," diye açıkladı Arlo. "Setle birlikte geldi. Başka türlü onları nasıl yerinde tutabilirdik ki?"

"Yapabilir miyim?"

Tate ve Arlo girişin bir kanadını tutup geri çektiler.

Wendy daha sonra, girişe doğru atılırken çıkardığı gıcırtdan utanabilirdi. İçerisi beklediğinden çok daha genişti. Yuvanın dışından gelen ışıklar her şeye yumuşak bir parlaklık veriyordu. İki şilte hâlâ bir arada duruyordu ve evdeki tüm yastık ve battaniyeler sonunda oraya ulaşmış gibi görünüyordu. Bir gökkuşağı patlamasıydı, uyumsuz konfor.

"Bu... iyi mi?" Tate yumuşak bir sesle sordu.

Wendy sürünerek girişe geri döndü ve alfalara sıırttı.

"Bu *mükemmel*. Sadece önce tamir etmem gerekiyor," dedi.

"Orada kal."

Onlar cevap vermeden önce Wendy arkasını döndü ve battaniye ve yastıkları alıp yeniden düzenlemeye başladı. Yorganlardan birkaçını şiltelerin dış hatlarını çizmek için kullandı ve kumaşın örtüsünü genişleterek alanı biraz daha açtı.

Pelüş turuncu battaniyeyi kaldırarak burnuna götürdü ve içine çekti, kremi bir paket içinde taze tütün ve sabahın erken saatlerinde yumuşak misk dumanının ipuçlarını buldu.

Tate ve Arlo gerçekten de kendilerini aşmışlardı. İç içe geçtikçe, terlemesine rağmen hala taşıdığını bile bilmediği gerginlik omuzlarından akıp gitti. İşi bittiğinde alnını sildi ve nefesini içine çekti.

Şimdiye kadar sahip olduğu en mükemmel yuvaydı. Sterling Sürüsü evdeki yuvayı onun *için* tasarlamıştı ve ısınması için yeterince iyi çalışmış olsa da, *onun* yuvası değildi.

Ancak bu seferki mükemmeldi.

Ama hâlâ bir şeyler eksikti. Henüz doğru değildi. Neden?

İstmeden de olsa boğazından bir inilti çıktı ve açıklık geri çekilirken kumaşın hışırtısını duydu.

"Sorun nedir?" Arlo sordu.

Arlo'nun kokusu yeniden yuvaya girdiğinde, Wendy ona doğru döndü ve baktı. İşte buydu!

"Kokular donuk."

"İçeri girmemizi ister misin?" diye sordu.

Wendy başıyla onayladı ve ona yer açmak için geri çekildi. Tate'in sarışın kafası ardından içeri baktı ve Arlo'yu takip etmeden önce onun çalışmasına sıırttı.

Onlar iki yanında uzanırken ortaya yerleşti ve taze kokuları yuvayı doldururken sonunda rahatladı.

"Teşekkür ederim," dedi usulca. "Neden bu kadar zahmete girdin?"

Tate homurdandı. "Pek sorun olmadı."

"Eğer geręęi istiyorsan..." Arlo başladı. Bir kıkırdama kaçtı. "Tabii ki biliyorum."

"Nic öğleden sonra birlikte hayatta kalamayacağınızdan emindi. Bu yüzden ona bu küçük kitten bahsettik ve o da devam edip inşa etmemizi önerdi. Bilirsiniz, dikkatinizi dağıtmak için."

Wendy kıkırdadı. "Hayatta kaldık, sürpriz! Aslında... sanırım farklılıklarımızı bir kenara bırakmış olabiliriz."

Neredeydiler ki? Umarım Grif'in istediği gibi konuşuyorlardır. Ortalık sessizdi, yani bağırış çağırış olmaması iyiye işaret olmalıydı, değil mi?

Onları ateşin başında geçirdikleri o geceye benzer bir çıkmazda hayal ederken karnında bir sıcaklık çırpındı. Grif, Nic'i kamyonu karşı kafese mi kapatmıştı?

Düşüncelerini bir kenara bırakan Wendy dikkatini tekrar elindeki alfalara verdi. Yan yana yatıyorlardı ve Wendy ellerini karnından kaydırarak parmaklarını her iki alfanın ellerinin arasından geçirdi.

Arlo'nunkiler sıcak ve yumuşak, Tate'inkiler ise biraz daha sertti.

"Sizler en iyisisiniz," dedi usulca. "Hayatımın en zor zamanını o kadar da korkunç olmaktan çıkardığınız için teşekkürler."

Bunun üzerine ikisi de bir ses çıkardı ama Tate elini bırakıp cebine uzanan taraf oldu.

"Şey... bu konuyu hiç konuşmadığımızı biliyoruz ama yuvayı bir kur hediyesi olarak kabul edecek kadar beğeneceğini umuyorduk. Bu Arlo'nun fikriydi."

Wendy doğrulup onlara doğru döndü ve bu sırada Arlo'nun elini bıraktı. "Ne?" diye sordu, yanlış duymadığından emin olmak için.

Kur hediyesi mi?

"Bir kur hediyesi," diye tekrarladı Arlo. Boğazını temizledi. "Sana kur falan yapmak istiyoruz. Düzgünce. Eğer bizi kabul edersen."

Wendy ne diyeceğini bilemedi. Kalbi boğazına fırladı, çadır kurdu ve hareket etmeyi reddetti. "Gerçekten mi?" diye mırıldandı.

"Evet, gerçekten," dedi Tate ve sonunda elindekini ona gösterdi. "Toplanırken bulduğumdan beri bunu saklıyordum."

Önünde mücevherli bir kedi olan gri bir sigara tabakasıydı. Açtığında içinde mükemmel sarılmış beş sigara buldu. Kapattıktan sonra başparmağını kırmızı gözlüklü ve papyonlu aptal kedinin üzerinde gezdirdi. "Bu çok sevimli," dedi usulca. "Gerçekten bana kur mu yapmak istiyorsun? Bağlanma niyetiyle mi?"

"Hey," dedi Arlo, onun görüş alanına doğru eğilerek.

Dikkatini parlak kediden Arlo'nun sıcak bakışlarına çeken Wendy nefesini tuttu. Nedenini bilmiyordu.

"Neden bu kadar şaşırmış görünüyorsun? Oldukça açık olduğumuzu sanıyordum," dedi, dolgun ağzını bir gülümseme kapladı. Dudaklarının pelüş mercanı o kadar davetkârdı ki, neredeyse kendini öne doğru eğilirken bulacaktı. Ama sonra bakışları ortağının koluna, ısırığının parlak tenine kaydı.

Boynundaki sanki onunla alay ediyormuş gibi karıncalandı.

"Ama ben... ben her zaman bu aptal yara izine sahip olacağım," dedi sonunda, kelimeler sert bir şekilde ısırılmıştı, niyet ettiğinden biraz daha kızgındı.

O ana kadar aklına gelmemişti. Eğer bir eşe, kendi seçtiği biriyle bir bağa sahip olmak istiyorsa... onu ısırmaları, onun da başka birine ait olduğunu bilmeleri gerekirdi. Derek'e.

Nic bir betaydı, bu yüzden başka bir bağ olasılığını düşünmesine bile izin vermemişti. O bir beta olduğu için bağ kuramazlardı. Alfalar betalar ve omegalar *arasında* bağ kurabilirdi ama omegalar ve betalar, onları birbirine bağlayacak bir alfa olmadan kendi başlarına bağ kuramazlardı.

"Bunun bir önemi yok, Wendy-dinle," dedi Tate, parmaklarını birbirine geçirmek için uzanırken sesi daha da sertleşmişti. "O önemli değil."

İnce çanta kızın elinden alındı ve yerine Arlo'nun parmakları kızın kollarının arasında dolanmaya başladı. "Ne dediyse o."

Tate, "Bağlar ve ısırık izleri şu anda düşünmemize bile gerek olmayan şeyler," diye gerekçelendirdi. "Kur yapmak sadece başlangıç."

Arlo, "Ve eğer çok erkense, şimdilik rafa kaldırabilir ve daha sonra geri dönebiliriz," diye ekledi.

Wendy bakışları bir alfadan diğerine kayarken ne diyeceğini bilemiyordu.

Tate başını eğerek, "Ya da biz sormamışız gibi davranabilirsiniz," diye teklif etti. "Bizim için de sorun değil."

Arlo başıyla onayladı ve Wendy onların alınlarında boncuk boncuk biriken teri görebiliyordu. "Şu anda... gergin olduğuna inanamıyorum," dedi Wendy, sonunda nefesini bırakarak.

Arlo boğazından boğuk bir ses çıkardı ve Tate kıkırdamadan önce onun sırtına bir tokat atmak için uzandı.

Wendy parmaklarını kendi parmakları arasında sıkı, dudaklarına doğru kaldırdı ve dudaklarını ikisine de bastırmadan önce sırtıttı. Bir kahkahayı bastırırken yanakları alev alev yanıyordu.

Wendy bir süre daha sessiz kaldıktan sonra nihayet başını salladı. "Evet, tamam, iyi. Beni mahkemeye verebilirsin sanırım," dedi gözyaşları görüşünü dalgalandırırken. "Çok fazla bagajla geldim," diye ekledi. "Hâlâ kaç bavul olduğunu bildiğimi bile sanmıyorum."

Tate, "Bir kısmını taşımana memnuniyetle yardım ederim," diye söz verdi.

"Ben de," diye ekledi Arlo. Gülümsemesini bastırıyordu, uzandı ve ıslak yanaklarını ısırdı. "Bize bu şansı verdiğin için teşekkürler."

"Bu kadar sevimli olmayı bırak," diye hıçkırdı.

Wendy dizlerinin üzerinde doğruldu ve neredeyse alfaların üzerine düşerek kollarını morartıcı bir sarımayla onlara doladı. Kolları onu çevreledi, öyle sıkı sarıldı ki kendini güvende ve el üstünde hissetmekten başka çaresi kalmadı. Hatta belki biraz da *arzulanıyordu*.

Kendisini o korkunç alfalar dışında kimsenin onu istemeyeceğine ikna ettikten sonra bile ona kur yapmak istediler.

Bu, unutulması gereken bir şey daha vardı.

Onların seslerini dinlemeyi bırakması ne kadar sürerdi? Onları kendi sesinden ayırmadan önce?

Wendy titrek bir nefes çekti, duyuları Tate ve Arlo'nun daha fazla kokusuyla doldu.

Arlo başını onun sol omzuna, Tate de sağ omzuna yasladı. Birkaç nefes aldıktan sonra omuzlarındaki gerginlik azaldı ve onların arasında mutlu bir şekilde mırıldandı.

"Yuva ve çantadaki eklemler için teşekkür ederim."

Yavaşça arkasına yaslandı, yüzündeki sıcaklığı hissedip hissetmediklerini merak ediyordu. Bilinçsiz bir kararla en yakındaki Arlo'ya doğru eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı.

Göründükleri kadar yumuşak, beklediğinden çok daha sıcaktılar. Adamın eli kadının beline doğru indi ve kadın elini adamın boynunun kenarına doladığında ona denge sağladı. Ağızları birbirini yansıtırlken kıvılcımlar duyuları boyunca dans etti ve şaşkın bir sesle geri çekildi.

Arlo'nun gözlerinin içi gülüyordu ve bu da onu heyecanlandırıyordu. Tate de onun yanında, ödöl bekleyen bir köpek yavrusu gibi sabırla bekliyordu. Kız ona doğru eğildi ve Tate elini kızın diğer kalçasına koyup dudaklarını birbirine bastırırken sıkıca kavradı.

O ve Nic'le geçirdiği geceden sonra Wendy gizliden gizliye bu anı bekliyordu. Tamamen kendine hizmet ediyordu ve bu konuda hiç de kötü hissetmiyordu. Onları birlikte izlemek istiyordu. Tıpkı Nic ve Tate'in arasında olduğu gibi onların arasında olmak istiyordu.

Düşünceleri, göğsünde yankılanan senfoniye uyarak nabzı kadar hızlı atıyordu.

Isı neredeyse teninin her santimini ısıttı ve Tate'den geri çekildi.

Yavaşça nefesini içine çekti ama alabildiği tek koku Tate ve Arlo'ydu. Alfalar.

En nefis kokulara sahip alfalar. Diğerlerinden çok daha nazik ve kibar olan Alfalar.

Gözlerini kırptıştırarak açtığında Arlo ve Tate'in onun dünyaya dönüşünü beklediklerini fark etti. İki alfa başlarını birbirine çevirip öpüşürken boğazından şaşkın bir ciyıklama çıktı.

Her ikisi de diğerinin yüzünü çerçevelemek için bir elini kaldırdı ve Arlo'nun da kendisiyle aynı alışkanlığa sahip olduğunu gördü, parmaklarını anında

Tate'in sarı bukleleri. Wendy dizlerinin üzerine oturdu, onları görünce ağız sulandı.

Arlo parmaklarını sıktı ve Tate'in başını biraz geriye çekti. Bu diğer alfayı şaşırttıysa da belli etmedi. Aslında, parmakları Arlo'nun yanağında çerçeveselendikleri yeri etkilemeden önce Tate'in öpücüğün içinde erittiği sırtış düpedüz günahkârdı.

Tate öpüşmeyi kesip konuştuğunda sesi o kadar derin ve sessizdi ki Wendy onu duyabilmek için zorlanmak zorunda kaldı. "Wendy'ye hava atmaya çalışma," diye azarladı.

Arlo'nun dudakları öpüşmenin etkisiyle hâlâ ayırdı ve bir noktada Wendy gibi dizlerinin üzerine çökmüş, Tate de onun üzerine eğilmişti. Arlo'nun gözleri yarı kapalı bir şekilde Tate'e bakarken çizdikleri görüntü, kadının karnının titremesine neden oldu.

Nefes nefese kaldıklarında göğüsleri birbirine değdi ve Wendy, Arlo'nun cevap vermek yerine ona oflayıp puflaması karşısında bayılabilirdi. Tate'in Arlo'nun başını daha da geriye yatırıp onu tekrar öpmeden önce durumu düşünmesini izledi, ama bu sefer dişleri ve diliyle... Wendy bunun bir tür ceza olması gerektiğini anlayabiliyordu, ama tek düşünebildiği o anda Arlo olmayı ne kadar çok istediğiydi.

Göbeği sıkıştı ve Wendy birden ne kadar ıslak olduğunu fark etti.

Wendy konuşmadan önce dudakları tekrar ayrılana kadar bekledi, sadece acele nefeslerine yer açacak kadar. "Benim sıram," diye nefes aldı.

Tate, kadının omurgasını ürperten tehlikeli bir sırtışla yana kayarak aralarında ona yer açtı. "Arlo'yla yüzleş," dedi ve içi rahatladı, çünkü nasıl seçim yapacaktı ki?

Tate için başındayken, gerek yoktu.

Wendy aralarına girerek dudağındaki ısırığı bıraktı ve gülümseyerek Arlo'nun bakışlarıyla buluştu.

Ama Tate'sesi teninde ipek gibi kayarak dikkatini çekti. "Isırık korumalarını istiyor musun?" diye sordu.

Wendy sızlanmak istedi. Onları öpmeyi seviyordu, hiçbir engel olmadan onlarla birlikte olmayı seviyordu.

Ama en iyisi buydu. İsteyeceği son şey seksin ortasında panik atak geçirmekti.

"Önce biraz daha öpücük," dedi .

Arlo'nun dudakları en seksi yarım gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. "Dayanılmaz koşullar bunlar."

"Korkunç, biliyorum," diye kabul etti Wendy.

Başının arkasına bir öpücük kondurdu ve sonra Tate'in ağırlığı uzaklaştı. "Hemen döneceğim, gidip yatak odasından onları alacağım."

"ama dostum, bunu düşünmedin mi?" Arlo alay etti.

"Kapa çeneni, onları da yakalayabilirdin," diye karşılık verdi Tate. "Uslu dur. Geri geleceğim."

Cinsel gerilim ve şakalaşma arasında kolayca geçiş yapmaları, Tate ve Arlo'nun birbirlerine bağlı olduklarını açıkça hatırlatıyordu. Yakından da yakındılar.

Sahip oldukları şey kutsal ve özeldi ve Wendy'yi bunun bir parçası olmaya davet ediyorlardı.

Bunu fark edince gözlerini kırıştırdı ve Arlo'nun başını yana eğdiğini gördü. "Ne düşünüyorsun?"

"Bu," diye itiraf etti ve öne doğru eğilerek alfanın bir başka tadının peşine düştü.

Ağızları buluştu, adamın ev gibi duman kokusu duyularını doldurdu ve daha fazlasını istedi. O yaklaştıkça, Arlo kollarını onun beline doladı ve onu kendine yakın tuttu. Ellerini kuzeye doğru uzatıp gömleğinin üstünden geçirerek boynunu çerçeveledi, göğsünde nefesin dolaştığını ve dokunuşunun altında nabzının attığını hissetti.

Kendini onun kalçalarından birinin üzerine yerleştirdi ve pozisyon değişikliği onu ereksiyonuna doğru iterken sarsıldı. Pantolonunun altında sert ve sıcaktı, kadın onun kalçasının üstünde sallanırken kalçasının ön tarafına bastırdı.

Arlo'nun tadının her yönünü diliyle keşfetmiyor olsaydı, sürtünme dişlerini gıcırdatmasına neden olabilirdi. Öpücüğün içinde inlemeye karar verdi, sıırıslıkam külotu tüm kıyafet katmanları arasındaki sürtünmeyi yoğunlaştırıyordu.

Saniyeler içinde alaydan umutsuz bir ihtiyaca dönüştü. Orgazm yaklaştı ve Wendy utanmadan onu kovaladı. Dudakları dağınık bir şekilde

Arlo'nunkine karşı, artık alfabla bir öpücüğe kilitlenmiş değil, sadece bir nefesi paylaşıyor. Zevk vurmadan önceki o anda dengede duruyordu, kalçaları sallanıyordu, geniş gözlerle çarpışmayı bekliyordu, sessiz bir nefes, dişlerin takırtısı. Tüm vücudu gerildi ve her şey bir anlığına bulanıklaştığında haykırdı, kendini Arlo'nun kalçasının üzerine yerleştirdi ve klitorisi üzerindeki baskıyı yoğunlaştırdı.

Bu hayatında yaşadığı en kolay orgazmdı ve gözlerini kırpıştırarak açıp aniden kuruyan ağzına karşı yutkunduğunda nedenini anladı.

İhtiyacı yoğunlaştıkça, çekirdeği hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedikçe, orgazm sadece bir başkasına yer açmak için solup gittikçe derisinin altında ateş alevlendi.

Wendy, sıcaklığın nihayet tepeden tırnağa kendisini sarmasıyla inledi, parmaklarını Arlo'nun omuzlarında sıkarken teni ve yanakları kızardı. "Ateşim var," diye inledi. "İşte burada."

Uzaktan, ayak sesleri hızlanmadan önce bir şeyin yere çarptığını duydu. Çarpılan bir kapı mı?

Giysileri birden hassas tenine fazla gelmeye başladı ve gömleğini çekiştirmeye başladı. "Çıkar," diye nefes nefese kaldı, çok sıcaktı, teni çok hassastı.

Açıktaki kalan tenine vuran hava serin gibi geliyordu ama bu ona hiç yardımcı olmuyordu. Aksine, sanki onu içten dışa doğru canlı canlı yakmaya çalışıyormuş gibi ısıyı daha da artırdı.

Arlo'nun dokunuşu çok nazikti ama rahatlamasına yardımcı olmaya çalışırken acele ediyordu. Sütyen onun en büyük düşmanıydı ve meme uçları serin havayla temas edip daha da sıkılaştığında yemin etti.

"Arlo," diye nefes aldı ve sonra adam oradaydı, ağzı onunkine doğru kayıyordu. Adamın tadı neredeyse uyuşturucuydu ve kadın onu şurup gibi içti. O kadar hassastı ki, her şey daha da artmıştı. Saçlarının teninde kaydığını hissetmesinden Arlo'nun dilinin onunkiyile düello yapmasına kadar her şey.

Nefes almak için geri çekildi, bir kapı çarpması ve birden fazla adım sesi duydu.

Wendy başını Arlo'nun göğsüne yasladı ve yuvayı açtıklarında diğerlerinin kokusunu aldı.

"Evet, çocuklar, işte beklediğimiz şey buydu," dedi kıkırdayarak.

Tate'in kokusu güçlendi ve Wendy yatağın yeni bir ağırlığın altına girdiğini hissetti. Sonra adam onun yanındaydı, burun delikleri alevlenmişti.

"Wendy, dünyadaki tüm söz hakkı hâlâ sende. Bizi hâlâ burada mı istiyorsun?"

Alfa'ya doğru eğilerek avucunu onun yanağına dayadı, gölgesinin çizimini hissetti ve kalçalarının arasında olmasını istedi. "Bunu söylediğin için minnettarım. Ama eğer kızgınlığımı atlatmama yardım etmek için kalmazsan gerçekten çok güceneceğim," dedi.

Nic arka planda homurdandı. "Omega'yı duydunuz. Buranın patronu o."

Bu kelime onu duraksattı. Patron oydu. Hiçbir şey için yalvarmasına gerek yoktu, bu alfalar ona sahip olduğundan emin olacak kadar önemsiyorlardı. Kendini güvende hissettiğinden emin olmak ve onlarla birlikte ateşi taşıyacak kadar güvende hissetmek için.

"Evet," diye kabul etti, boğazını temizleyerek ve heyecanıyla sesini daha da yükselterek. "Evet, patron benim! Ve beni becermeni istiyorum," diye ekledi Tate ve Arlo'ya bakarak.

Çiftleşmiş alfalar kıkırdadı, karışan sesler hafif ve yumuşaktı. "Bana burada ihtiyacın var mı?" Nic sordu ve arkasına yaslanarak Böylece onu daha iyi görebilecekti. Ne yazık ki bu hareket ne kadar ıslak olduğunun farkına varmasına neden oldu ve nefesini içine çekti. Arlo onun altında kıkırdandı ve Wendy bekleyen tek kişinin kendisi olmadığını hatırladı.

Nic'in saçları dağınıktı, kehribar rengi bakışları kaşlarının çatıklığının altına gömülmüştü.

"Belli ki," diye cevap verdi. Sanki bu betası olmadan mı yapacaktı?

"Sana söylemiştim," diye duydu çadırın dışından.

Karmakarışık saçları ve şişmiş dudaklarına bakılırsa, konuşmanın iyi geçtiğini ummaktaydı.

"Yiyecekleri kaldırıp geri geleceğiz, tamam mı?"

Wendy başını salladı, o dönene kadar Tate' kaleyi koruyacağına güveniyordu. Ya da çadırı, olduğu gibi.

"Bize daha önce ihtiyacınız olursa, söyleyin, biz buradayız."

"Bir haber var mı?" diye sordu ve Griffith'in çadırın dışından gelen iniltisini duyunca bir kahkaha attı.

Nic'in dağınık saçlarının sorumlusu olan Griffith, "Sakın ," diye uyardı.

Arabada yaptıkları yolculuğu hatırlayınca güldü, ama merkezinde kıvrılan sıcaklık her an daha da artıyordu. Nic ve Grif'in sonunda işleri yoluna koyma fikriyle teşvik edilen Wendy'nin vücudu, bu gösteriyi yola koymasını talep ederken çekirdeği sıkılaştı.

Nic'in gülümsemesi o anda her şeyi anlatıyordu. Onlara güvendiği için onunla gurur duyuyordu, istediği şeyi elde etmesine izin verdiği için mutluydu.

Ama kumaşı indirmeye başlarken söylemeyi seçtiği sözler, "Siz şimdi eğlenin çocuklar," oldu.

"Nic!" diye inledi.

"Tanrım, teşekkürler baba," diye karşılık verdi Tate ve bu her şeyi daha da kötüleştirdi.

"Hayır, dostum! Bu çok yanlış," diye alay etti Arlo, elini kalçasından çekip Tate'e vurmak için.

Wendy *sıcaktan* bunaldığı bir sırada güldüğüne inanamıyordu. Grif ve Nic'in ayak sesleri azalırken, kahkahaları da kesilince bu düşünce onu ayılttı.

Kızgınlık fiziksel olduğu kadar duygusal bir durumdu da. Bu, Derek'in onun kızgınlık döneminde olduğunu fark ettiği zamandan daha açık olmamıştı. Tüm dikkati unutmak istediği alfa tarafından dağıtılmıştı.

Bu bağ iki yönlü bir aynaydı. Onunla her duygusunu paylaşmak istese de istemese de, bu onun seçimi değildi.

Onun sıcaklığına karşılık olarak Derek bir cehennem gibi alevlendi, öfkesi onun derisinin altında yanan her şeyden daha büyük ve daha sıcaktı.

O çaresiz ihtiyaç, o *sıcaklık*, yüzeyin altında kaynıyordu ama Derek'le olan o lanet bağı, o korkunç bağlantının hattında eriyen volkanik öfkenin yanında hiçbir şeydi.

Korkunçtu.

Tüm bu öfkeyi nereye yönlendiriyordu? O orada olmasaydı bunun bedelini kim ödeyecekti?

"Wendy."

Duygularının yoğunluğu onu derinden sarsmış olsa da Wendy onu uzaklaştırmaya kararlıydı. *Onları* uzaklaştırmaya. Uzun zamandır ilk kez kendini güvende hissettiği bu anda, bu yuvada Sterling Sürüsü'ne yer yoktu. Kızgınlık döneminde onunla ilgilenecek insanlara güveniyordu.

yüzden onları zihninden uzaklaştırdı, kapağını kapatıp kilitlediği bir sandık hayal etti.

Bu kalıcı bir çözüm değildi ve o sandığın tekrar açılacağını biliyordu, muhtemelen istediğinden daha erken. Tıkırdıyordu ve hâlâ bunun farkındaydı. Ne yazık ki, Wendy bu kısmın hiç geçmeyeceğini düşünüyordu.

Ama şu an için nefes alabiliyordu.

"Hey," diye tekrarladı ses ve Wendy, Arlo'nun onu göğsüne bastırdığını fark etti. Başını kaldırdığında, her ikisinin de endişeyle kendisine baktığını, bakışlarını açmasını, kendilerine dönmesini beklediklerini gördü.

Yanakları kızardı. Ne kadar zamandır izliyorlardı, bekliyorlardı? Anlar mı saniyeler mi?

"İyi hissediyor musun?" Arlo sordu.

Titreyen elleri başını salladığını yalanlıyordu ve ağırlığını yana vererek Arlo'nun kucağından kaydı. Yumuşak pantolonunun içindeki ıslaklık tenini üşütürken, tepeden tırnağa bir sıcaklık kapladı içini.

Tüylü bir battaniye o anda en sevdiği şeydi ve üzerine çekti. Hassas teninde korkunç bir yarattığını fark etmesi iki saniye sürdü ve yüzünü buruşturarak battaniyeyi üzerinden attı.

Alfa'ların aptal suratlarında sevimli küçük gülümsemelerle onun rahatlamaya çalışmasını izlemeleri umurunda bile değildi. Wendy oflayıp pufplayarak tekrar yatağa uzandı ve kemerini kalçalarından aşağı kaydırды. "Eee? Şunları üzerimden çıkarın lütfen," diye ekledi son anda.

Pantolon rekor bir sürede bacaklarından aşağı kaydı ve nefesi kesilmeseydi gülebilirdi. Boğazını temizleyerek ön kollarının üzerine yaslandı ve alfalara baktı.

"Ben gerçekten iyiyim. İlk kez ateşim çıktı ve bundan korkmuyorum." Wendy itirafın sonunu

bir kahkaha, ama komik bir ha-ha değil. Hüzünlü bir ha-ha.

Tate sırtarak Arlo'nun göğsüne vurdu. "Hey, dostum, duydun mu? *Bundan korkmuyor!*"

O kısı kısı güldü at onun alay etmek, ve ve gerginlik kaymış itibaren Omuzlarını. Arlo onun ayak bileğini avuçladı ve başparmağıyla bir daire çizdi. "Bu şimdiye kadar aldığım en iyi değil, ama yine de

anket dağıtmıyordu. Başlayayım mı?"

"İlk dolduran ben olacağım," dedi Tate ve eşini iffetli bir öpücük için kendine çekti. Sevimli ve tatlıydı ama Wendy, Tate'in arkasındaki ısırik muhafızlarını gördüğünde, duyduğu tüm endişe sonunda eriyip gitti.

"Ve ben de ikincisi olacağım," dedi usulca, bacaklarını açmak için bileğini Arlo'nun dokunuşundan kaydırarak.

Dudakları ayrıldı ve bakışları onun üzerinde gezinirken kanı yeniden ısındı.

Sonunda.

Bölüm 36

WENDY

WENDY .

Sanırım bu yüzden onlara heats deniyor.

İşaretleri görmeli, kendi bedeninde neler olduğunu fark etmeliydi.

Cildinin kaşınmasının ve vücudunun tuhaflaşmasının, birkaç saat içinde spektrumdaki her duyguyu ziyaret etmesinin nedeni buydu.

Sadece bu kadar ani alevlenmesini beklemiyordu. Bunca zamandır uykuda yatıyor ve saldırmak için mükemmel anı mı bekliyordu? Yoksa Arlo ve Tate onun için inşa ettikleri mükemmel küçük ısı kulübesini gösterdikten sonra ortaya çıkması bir tesadüf müydü?

Bir ısı kulübesi varken kimin bir kız kulübesine ihtiyacı vardı ki?

Bir kahkaha şeklinde dışarı çıkan sevecen mizah balonu, ona bu ateşin daha önce yaşadıklarına hiç benzemediğini bir kez daha hatırlattı.

Bu oldukça hoş bir keşifti ve bir uyarılma dalgası onu ürpertti. İçindeki sıcaklığı hissetti ve Arlo'nun yanağındaki kirli sakal baldırına değince ürperdi.

Arkasına yaslandı, kollarını altında gevşetti ve bacaklarını ayırarak Arlo'nun omuzlarına yer açtı.

Ortada. Neredeyse sakalının dikenli tüylerinin her fır alanı ı onu ürpertiyor ya da bir şekilde hareket ettiriyordu ve buna engel olamıyordu.

Alfa'nın dokunu unun kendisini nasıl hissettirdi ini saklamaya çalışan bir zihniyetten gelince, kontrol *edemeyeceği* kadar heyecanlanmak başka bir şeydi.

Arlo dilini ilk kez kıvrımlarının arasından ge irdi inde bir nefes sesi çıkarmak en özgürleştirici şeydi. Parmakları kenetlenip tenini  ukurla tırdı ve on parmağının da uyluklarının arkasına bastırdı ını, ba parmaklarının ne kadar ıslak olduğunu ortaya çıkarmak için merkezini  eki tirdi ini hissetti.

Arlo hiçbir şey söylemedi bile, sadece başını e di ve açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi onun tadına baktı. Dili onun her yerini dola ıp haritaladı ve en çok neyin tepki vermesine neden olduğunu   rendi. Dilinin d zl    m  yoksa daha fazla uyarılmayı sağlamak için dilini içine daldırma şekli mi? Kalçalarını e ip dilini klitorisinin üzerinde gezdirerek nefesini keserken Arlo'nun avuçlarının içinde macun gibiydi. Ancak bu sefer durmadı ve Wendy'nin bir sonraki orgazmı ufukta hızla belirdi.

Wendy'nin parmakları  ar afları can havliyle kavradı, Arlo'nun avuçlarında titrememeye çalışarak sıkıca tutundu. Eğer titrerse, Arlo yerini kaybedebilirdi ve Wendy başka hiçbir şeyin önemli olamayacağı kadar yakındı-

Yatak hemen yanına eğildi ve Tate'in sarı ın ba ı göğsüne doğru inerken göz kapaklarını kaldırdı ve-

Wendy'nin ikinci orgazmı, Tate onun hassas tepe noktasını keskin di leriyle ısıırken sarsıldı. Haykırdı, parmaklarını Tate'in saçlarına dolamak için bir elini kaldırdı ve zevk vücudunu sararken kendini tuttu. Arlo onu dalgalar boyunca  alı tırdı, dilinin baskısı kalçalarını gerginle tirdi. Klitorisi zonkladı ve Wendy, Arlo'nun diline karşı nabzını hissettiğini edince sızlandı.

Sadece bu fikir bile içinden yeni bir ihtiyaç dalgası geçirmesine neden oldu ve daha fazlasını isteyerek ama bunu s yleyemeyerek alfalara doğru eğildi. Parmakları Tate'in saçlarını serbest bıraktı ve alfa, battaniyeleri ok amaya ba ladı ında ayağa kalktı. Arlo onun kalçalarına sokuldu, yüzündeki tüylerin her fır alanı ında teni karıncalanıyordu.

Deri ve yumuşak ip parmak uçlarının altında sürtündü ve ısıruk korumasını  ar afın üzerinden  eki tirdi. ", " diye ısrar etti. "I

alfalarımı istiyorum."

Arlo yanağını onun kalçasına sürtmeyi bıraktı ve gözlerini dikip ona baktı.

"Bizi mi kastediyorsun?" Tate gözlerini kocaman açarak sordu.

Wendy gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve "Bana kur yapan sizsiniz, değil mi?" diye sızlandı. Çok mu erken oldu?

Kendinden şüphe duyan ses daha fazla Arlo doğruldu ve kızın elinden ısırık korumasını aldı. Arlo ona doğru bir göz kırparak, "Evet, öyle," dedi. "Kim bunu bana takmak ister?"

"Tate yapacak," diye cevapladı Wendy ve oturmak için bacaklarını içeri çekti. Hâlâ biraz nefessizdi ama ısırık koruması bunu imkânsız kılmadan önce Arlo'yu tekrar öpmek için öne eğilirken bunu umursamadı. Onun dolgun dudaklarını ısırdı ve daha fazlası için geri dönmeden önce onun tadının diline oturmasına izin verdi. Isırık koruyucunun deri telleri Wendy'nin asla unutamayacağı çok özel bir ses çıkardı. Arkasına yaslanarak Tate'in maskeyi yüzüne geçirmesini izledi. Maske burnundan boğazının yarısına kadar kaplıyordu. Tate'in parmakları Arlo'nun başının arkasında özenle çalışarak maskeyi arkadaşının yüzüne rahatça oturacak şekilde geçirdi.

Wendy, Arlo'nun bakışlarıyla karşılaştığında dudağını ısırdı ve yüzünün yarısı kapalı olan alfaya bakarken geri kalan kısmının da kapalı olduğunu fark etti.

O tam da böyle bir soruna çare bulacak bir omega idi. Wendy sinsi bir sırıtışla öne doğru kaydı ve ellerini adamın beline indirerek kot pantolonunu çekti. Birkaç dakika önce sürtmeyi ateşlemek için harika hissettirmiş olsalar da, şimdi gitmelerini istiyordu. Arlo sorun olmadığını belirtmek için kalçalarını oynattı ve Wendy ellerini düğme ve fermuarın üzerinde ortalayarak pantolonunu aşağı indirmeden önce onları yoldan çıkardı. Arkadaşının arkasından Tate'in kıkırdaması duyuldu ve Wendy yukarı bakıp onaylayan bir sırıtışla karşılaştı.

Arlo'nun kokusu yoğunlaştı ve Wendy yavaşça içine çekti, Arlo'nun kotunun altında ortaya çıkan ereksiyona bakarken kesinlikle utanmıyordu. Arlo'nun boxer külotundaki ıslak noktayla gurur duydu, ağzı aniden kurudu, vücudu ne istediğini anladığında karnı sıkıştı.

Bir alfa.

Ve ilk kez, istediğini alma yetkisi ondaydı.

O da öyle yaptı, koyu bukleleri adamın düz karnından aşağıya doğru takip etti ve parmaklarını külotunun bel bandının içine sokarak pantolonuyla birlikte aşağıya çekti. Tate, ısırık korumasını bir mırıltıyla bitirdikten sonra, bacaklarından çekip çıkarmasına yardım etti.

Tate, Arlo'nun dengesini bozup sırt üstü yere düşerken alfayı takip ederek aşağıdaki battaniyeye çarpınca kıkırdadı. Wendy bir an için onun öpücüklerinin yasını tuttu ama yanlarında gezinen ellerinin sıcaklığı paylaşacak daha çok şey olduğunu hatırlamasını sağladı.

Bu yüzden başını onun göğsüne doğru eğdi ve dudaklarını yumuşak, koyu bronz tenine bastırdı. Arlo'nun elleri kızın uzun saçlarına saygıyla uzandı, saçlarını avuçlarında topladı ve kız güneye doğru ilerlerken önünden çekti.

Wendy onun sert ve koyu kızıl kahverengiye çalan, tadına bakarken akıttığı prekum nedeniyle uçları parlayan görüntüsüne bayıldı.

Ama düğümü henüz patlamamıştı ve Wendy aklında yeni bir hedefle onu tatmak için eğildi. Adamın tuzluluğu dilinin üzerinde patladı ve yapabildiği her şeyi toplamak için dudaklarını başının etrafında dolaştırdı. Bu, gelecek olanın, içinde olmasını istediği şeyin bir alayıydı.

Tam bu düşünce aklından geçerken, arkasındaki şilte eğildi ve Tate kalçalarını avuçladı, dizlerini onunkilere vurarak uyluklarını genişletirken onu hareketsiz tuttu. Dudaklarını bir patırtıyla bırakarak omzunun üzerinden diğer alfaya baktı, saçları Arlo'nun ellerinin arasından kayıyordu.

"Seni parmaklarımın arasında hissetmek istiyorum," dedi utanmaz bir sırıtışla. Mavi gözleri arkadaşına ve tekrar ona kaydı. "Henüz gelmesine izin verme. Onu saklıyoruz."

Arlo bir elini saçlarından kaldırdı ve Tate'e orta parmağını gönderdi, derinin arkasında sevgi dolu bir kızgınlık mırıltısı titreşiyordu. Wendy onların arasında eridi, birbirleriyle paylaştıkları rahatlık o ortadayken bile belirgindi. Sanki oraya aitmiş gibiydi.

Wendy bu düşünceyi bir spirale dönüştüremeden önce başını tekrar aşağı eğdi ve dudaklarını Arlo'nun sikinin başının etrafında birleştirdi.

Adam dokunuşla sarsıldı ama kadın onu sabit tutmak için kalçalarına yeterince ağırlık verdi. Parmaklarını Tate'in tenine gömdü ve onun etrafında yutkundu. Tate'in parmakları önce kıvrımlarına doğru kaydığında sarsıldı ama sonra kalçalarını ona doğru oynattı.

Wendy onu daha derinlemesine tadarken Arlo inledi ve alt tarafını uzun bir şerit halinde yalayabilmek için onu avuçladı. Adamın mükemmel mantar başı ağzını doldurdu ve Tate ustalıkla klitorisinin tomurcuğunu bulduğunda, Wendy onu daha derine götürmeye başladı.

Odağı parazit gibiydi, bir alfadan diğerine ping atıyordu. Arlo'nun tutuşuyla kafa derisinde hissettiği acıya bayılıyor, Tate'in bir parmağını içine sokması karşısında sızlanıyor ve Arlo'nun iniltisinin titreşimine kendini kaptırmaya çalışırken yutkunuyordu.

Tate bu nasıl odaklanabilirdi ki?

Wendy, Tate'in parmağı Arlo'nun tatlı noktasını seçip onun etrafında titremesine neden olurken bir solukla Arlo'dan uzaklaştı. Dikkati dağıldığı için Arlo'yu okşamayı aklından geçirdi, Tate'in parmağının kayması aniden çok daha kolay hale geldiğinde uyluğunun yumuşak derisini ısırdı.

"Odaklan, Wendy," diye mırıldandı Tate, derin sesi kadının duyuları arasında dolaşüyor ve omurgasında ürpertiler yaratıyordu.

Arlo bekliyordu, ısırik korumasının üzerinden zorlukla görülebilen yarı kapalı gözleriyle onu kendisine doğru yönlendiriyordu.

Ve birden... Wendy neden bu kadar çok insanın maskeli baloya ilgi duyduğunu anlamış olabilirdi. Arlo'nun gözlerindeki bakış onu korkunç, iğrenç şeyler istemeye iterken onları pek de suçlayamazdı.

Elini saçlarından çekerek sikinin başını dudaklarına değdirdi ve Wendy ona doğru açıldı. Diline karşı sıcak ve ağırdı ve başını aşağı indirirken gözlerini kapattı, aşağı doğru her vuruşta onu daha derine götürdü.

Ritmini kesintiye uğratan inlemelerine engel olamıyordu. Tate ona merhamet göstermemekle meşguldü, iki parmağını içeri sokuyor ve sinirlerinin üzerindeki pedleri okşamak için döndürüyordu.

Yumruğuyla ağzını takip eden Wendy, Arlo'nun her kıvrımını ve çıkıntısını öğreniyordu ve dakikalar geçtikçe onu içinde daha fazla istiyordu.

Tate önce üç, sonra dört parmağını eklediğinde, sonunda Arlo'dan çekildi ve yumruğunun altında şişmeye başlayan düğümün başlangıcını hissetti.

"Tamam," diye sızlanarak bakışlarını Tate'e yöneltti. "Onu bana bırak," diye sordu nefes nefese. Tate parmaklarını kendi kayganlığıyla ıslanmış kalçasının arkasından aşağı kaydırırken, kadının kalbi hiçbir şeyin etrafında kenetlenmedi.

Seksi bir sırtış dudaklarını kıvırdı ve Wendy, Arlo'nun üzerine oturmak için hareket ederken rahat bir nefes aldı.

"Hayır-ah," diye durdurdu Tate onu. "," diye yönlendirdi.

Wendy daha konuşmasını bitirmeden sırtı çarşafra çarptı ve battaniyelerin arasında rahat etmek için kıpırdandı.

Bir sonraki saniye, kalçaları bacaklarının arasından kayan Arlo'ya bakıyordu. Adamın sıcaklığı ona değince sanki yeni bir ateş yakılmış gibiydi. Ona doğru eğildi, kalçalarını daha geniş bir şekilde ayırdı ve ellerini göğsünde yumuşattı. Ellerini adamın kalçalarına dolayan Wendy, onun karanlık bakışlarıyla buluştu.

Arlo kendini ona doğru bastırırken alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Sürtünme cennet gibiydi ve Wendy alfası için yanıp tutuşuyordu.

Arlo'nun kalçalarını geri çekip kendini kadının göbeğine çentiklemesi için muhtaç bir mızızlanma yetti. Wendy, Arlo'nun kalçalarının öne doğru salındığını ve uzunluğunun her seferinde bir santim içine kaydığını hissettiğinde gerildi. Ondan çok fazla zevk almışlardı, sırlıklam olmuştu ama Arlo da bir alfaydı. Kalçaları sikini içinden çıkardı ve her seferinde biraz daha derine inerek tekrar soktuğunda inledi.

Wendy dizlerini onun etrafında sıkarak *daha fazlası* için onun ritmini yansıttı. Birkaç dakika içinde istediğini elde etmişti; tenin kaygan tokadı çadırın etrafında yankılanıyor, şurup gibi kokuları ve yumuşak iniltileriyle birlikte dönüyordu. Girişinde daha kalın bir şeyin dürtüsünü hissederken tırnaklarını Arlo'nun kalçalarına geçirdi.

Wendy, "Düğümün," diye nefes aldı ve kalçalarını ona doğru eğerek alfasına ne istediğini en basit şekilde işaret etti.

Arlo'nun ritmi aynı anda tekledi, burnuna bir şeyin dokunduğunu hissetti ve gözlerini kırıştırarak açtı. Onları ne zaman kapatmıştı ki?

Arlo başını kaldırdığında espresso gözlerinin en koyusu odak noktasına geldi, Wendy'nin göz bebekleri onunkiler kadar genişti. Yüzünün büyük kısmını kapatan korumaya rağmen Wendy hâlâ Arlo'nun çok şeyini görebiliyordu. Adamın ritme odaklanırken kaşlarının çatılışını izledi. İticiler ona daha sert vurdukça başının gevşemesini, kendini onun içine çarpmasını izledi. Her seferinde dudaklarından bir ses çıkıyordu - sessiz olma kavramını uzun zaman önce unutmuştu - ve her ses onu daha fazlası için teşvik ediyordu.

Nefes nefese kalan Wendy ellerini Arlo'nun yanlarına, omuzlarına götürdü ve Arlo kendini tutarken orada çalışan kasları hissetti.

Ellerini Arlo'nun boynunun iki yanına koydu ve bakışlarını görebilmek için başını yeterince yukarı kaldırdı. Yarı gözleri kapalı olan Arlo ona filmlerde gördüğüne yakın bir bakışla bakıyordu. Başka sürülerde, ama asla kendi sürüsünde, asla onu hedef almamıştı.

En yakın olduğu şey saygıydı ama biraz daha çaresizdi. Daha muhtaç bir versiyon. Nefesi kesildi, çadırdaki sesler sadece kendi kulaklarının arasında duyabildiği bir uğultu içinde etrafında yüzdü.

Wendy ellerini adamın omuzlarına koyarak onu itti ve yatağa yatırdı. Ardından, oturup bir iniltiyle onu tekrar içine almadan önce kalçalarının üzerine yerleşti. Avuç içleri dizlerine düştü ve kalçalarını kucağında yuvarlarken sıkı.

"Gözler Arlo'da, bebeğim."

Wendy, Tate'in sesini bu kadar yakından duyunca nefesi kesildi, onun orada olduğunu, kendisini izlediğini ve güvende olduğundan emin olduğunu hatırladı. Ona, kendisiyle ilgilenmesi ve gerektiğinde devreye girmesi konusunda güveniyordu.

Gözlerini altındaki alfaya çevirerek kalçalarını onun üzerinde döndürdü ve açının değişmesiyle haykırdı. Her nasılsa öncekinden daha derin hissetti ve kalçalarını ona doğru bastırdı, onun içinde hareket etme şekli için açgözlüydü.

Avuçlarını Arlo'nun göğsüne yerleştirerek kendini destekledi, kaldırılabileceği kaldıracağı ve dengeyi yakaladı ve sonunda tüm işi kalçalarının yapmasına izin verdi. Dudaklarından küçük aklar şeklinde dökülen nefesi kesik kesik ve zayıftı, sıcaklığın acısını her seferinde bir hamleyle kovalıyordu.

Arlo'nun sikinden aşağı her kayışında kıcı Arlo'nun kalçalarına çarpıyordu, ta ki düğümün göbeğine baskı yaptığını ve onu daha da açmakla tehdit ettiğini hissettiği ana kadar. Uyarılma, içinde alçalıp yükselerek Arlo'nun kayışını düpedüz lezzetli hale getirirken, onu en iyi açıyla içine aldı.

Isıtmalar her zaman dağınık olurdu ve bu da bir istisna değildi. Suları damlayarak Arlo'düğümünü kayganlaştırdı, ıslak, sıcak basıncı tam *oradaydı*. Ama Wendy bunun henüz bitmesini istediğinden emin değildi.

Kendini bir alfaya bu şekilde bakarken bulması pek sık rastlanan bir şey değildi ama Arlo'nun kaşlarının ezici bir zevkle inişini izlerken, ona kendini iyi hissettiren omega olduğunu biliyordu...

Kalçalarını yavaşlattı ve onun içinde kaydığı her santimin tadını çıkarmasına izin verdi.

Gözleri kapandı, Arlo'nun sikinin onu mızraklama şekli karşısında ağzı açık kaldı. Sorumluluk *ondaydı*.

Sıcaklığının verdiği yabancı zevk içinde kabardı ve bu yeni, yabancı bir şey olmasına rağmen, zevk almasına izin verdi.

Sterling Sürüsü'yle yaptığı kızışmalar zevk vermiyor değildi... kızışmanın amacı da buydu zaten. Ama onun kızgınlığını, sınırlarını dürtmek ve kurcalamak için bir bahane olarak kullanmışlardı, zevki uyanık kalma ihtiyacının önüne geçene kadar zorlamış ve baskı yapmışlardı, istemediği hiçbir şeyi kabul etmediğinden emin olmak için.

Kendini hiç bu şekilde bırakamamıştı, basitçe... onunla birlikte olan alfalara güvenememişti. Altında.

İçine girdi ve duyularını dağıttı, ta ki geriye kalan tek şey *istiyorum*. Wendy zevkin onu izin verdi, endişelerini bir kenara bıraktı.

"Bu doğru." Tate'in alçak sesi duyuları arasında gürledi. "Hadi ama..."

Tate yan taraftaki mantığın sesiydi, izliyor, bekliyordu. Çünkü bu bir son olmayacaktı, bu sadece bir başlangıçtı, Arlo sadece bir başlangıçtı. Başka bir alfanın kendini kılıflaması fikri

Arlo'nun serbest bırakmasıyla hâlâ ıslakken içine girmesi her tarafının arzusuyla gerilmesine neden oldu.

Gözlerini kırptırarak Arlo'ya baktı, onun ağırlaşmış bakışlarını karşıladı, tırnaklarını göğsüne geçirdi ve kucağında zıpladı, her seferinde biraz daha sert bir şekilde onu aldı, düğümünün bastırıldığını, kızdırdığını ve eğer *kabul* ederse daha da lezzetli bir şey vaat ettiğini hissetti.

"Konuşmaya devam edin lütfen," diye nefes nefese kaldı çünkü Tate'in alçak sesi o alfaların buralarda olmadığını bir kez daha hatırlatıyordu.

Battaniyeler karıştı ve sırtında bir sıcaklık hissetti. "Bu iyi mi?" Tate sağ kulağının yanından sordu.

"Evet," dedi Wendy, Tate'e tutunana kadar ellerini Arlo'nun göğsünden ve karnından aşağı sürükleyerek, açıldaki değişiklik onun sızlanmasına neden oldu.

Arlo'nun bakışları omzunun üzerinden arkadaşına kaydı.

"Kıskanç mı?" Tate mırıldandı, sözleri sadece Arlo içindi.

İkisi birbirlerine bakarken Wendy'nin nefesi kesildi, Tate'in elleri kalçalarına kayarak onu ritmine devam etmeye teşvik etti.

"Onun içinde olan sensin." Tate'in sesi, teninde dolaşan bir nefesin alayından biraz daha fazlasıydı. Sanki aralarında doğru kişi değilmiş gibi onun hakkında konuştuklarında tüyleri diken diken oldu.

"Ve bu mükemmel manzaraya sahipsin," diye ekledi, avuç içleri karnından göğüslerine doğru kayıyordu. Tate onları sıkı ve yoğurdu, hassas meme uçlarından gelen ekstra uyarım, ritminin bir inilti ile kekelemesine neden oldu.

Arlo'nun ellerinden biri çarşafı yumrukluyordu, parmak boğumları o kadar hafifti ki kazara yırtıp yırtmayacağını merak etti. Diğer kalçasının üzerinde duruyordu, parmakları genişçe açılmıştı ve tenini ısıırıyordu.

Wendy, Arlo'nun bakışlarının Tate'in becerikli parmaklarından kendi bakışlarına, birleştikleri yere kayışını izledi.

Sanki nereye bakacağını bilemiyordu, sanki onu yeterince hızlı göremiyordu, sanki daha fazlasına ihtiyacı vardı.

"Bence kıskanması gereken kişi ben olmalıyım," diye alay etti Tate. "Ama ikiniz de bunu telafi edebilirsiniz."

Bunun üzerine Arlo'nun gözleri büyüdü, kalçaları ona doğru eğildi. "Bu da ne demek oluyor?" Wendy'nin sormak için yarım aklı vardı, kelimeler zayıftı

Arlo belini eğip yeni bir açıyla kızın içine girerken.

Tate onun kulağına doğru fısıldayarak, "Bu, bebeğim, onun düğümünü atman gerektiği anlamına geliyor," dedi. Kulağına mırıldanmaya devam ederken, meme uçlarını cimbızlarken titredi. Her kelime bir büyü gibiydi ve her konuştuğunda daha da derine iniyordu. Ama yanındaki alfaları gerçekten sevdiğinde, onlara güvendiğinde bu çok farklı bir deneyimdi.

Bu çadırda Sterling Sürüsü'ne yer yoktu çünkü zaten ateşini yatıştıran iki mükemmel alfası vardı.

Wendy gözlerini Arlo'ya dikti, maskenin dudağının üzerinden onun bakışlarıyla buluştu ve kendini onun düğümüne dayadı. Arkasındaki Tate'in kalçalarını kavraması ona ihtiyaç duyduğu kaldırıcı sağladı ve alfasının düğümünün baskısına karşı klitorisini sallarken utanmaz bir sızlanma döküldü. Kısa süre sonra, kalçalarını her aşağı yuvarladığında, düğümü her gerildiğinde ve lezzetli bir basınçla çekirdeğini dürttüğünde dudaklarından muhtaç küçük yalvarışlar dökülüyordu.

"Wendy bir molayı hak ediyor, sence de öyle değil mi bebeğim?" Tate, sıcaklığı onu terk etmeden önce parmaklarıyla hassas tepe noktalarını bir kez daha bükerek sordu.

Arlo onları gülümsemesi bir gıcırtyla dağıldı.

Pelüş battaniyeler onun altında yumuşacıktı, bu da Arlo onu yatağa kadar takip ederken asla kaymadan yakalamak için mükemmel oldukları anlamına geliyordu. Adam pozisyon değiştirmelerini lezzetli bir öğütmeye sonlandırdı ve kadın bunun vaadiyle neredeyse hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"Arlo," diye sızlandı, zevkinin doruğa ulaştığını hissettiğinde gözleri kocaman açılmıştı, tüm vücudu eskisinden daha sıcak yanıyordu. İhtiyacı doruğa ulaştı ve tırnaklarını onun kıkına geçirdi, dizlerini belinin her iki yanında sıktı ve içgüdülerini takip ederek ihtiyacı olan şey için sızlandı.

Alfa bu çağrıya kulak verdi ve hesaplanmış bir hamleyle düğümü kadının çekirdeğine girip onu en ateşli şekilde gerene kadar sikini kadının içine sokup çıkardı.

Düğüm kaygan bir sesle içeri girdiğinde, Wendy paramparça oldu. Her sinir ucuna baskı yapıyordu ve kadın, içindeki her santimin farkında olarak, kalçalarının her yuvarlanışında, orgazmı sürükleyen sıcaklığın yeniden parlamasına neden olduğunun farkında olarak, onun üzerinde sıkılaştı.

Arlo, salıverilmesinin sıcak dökülüşü onu doldurmadan önce bir anlığına onun üzerinde sertleşti. Zevk vücudunu sarstığında bile, salınım

Başka bir itiş gibi vurdu ve onu tekrar spirale gönderdi.

Nabızı hızla atıyordu, elleri Arlo'nun omuzları boyunca kıvrılmıştı, Arlo ona doğru sallanırken tırnaklarını batırıyordu.

Tate, Arlo'nun arkasına doğru ilerledi, başını eğerken masmavi gözleri Arlo'nunkilere kilitlendi. Arlo'nun omzuna bir öpücük kondururken göz kapaklarını indirdi ve Wendy onun bir elini Arlo'nunkine bastırarak onu üzerine doğru itmesini izledi.

Arlo'nun düğümü içinde esnedi, sadece düğümün bulabileceği sinir demetine doğru sürüklendi ve artçı şoklar duyularını aydınlattı, onu düğümün etrafında sıkıştırdı, bu da sadece her şeyi yeniden başlattı.

Görünüşe göre alfalar onu öldürmeyi planladıkları için nefessiz kalmış, soluk soluğa kalmıştı.

Arlo inerken başını kadının göğsüne yasladı ve ısırık korumasının arkasında boğuklaşan ses bile kadının içinde yeni bir uyarılma dalgası yarattı.

"Ne yapıyorsun?" Wendy nefes nefese sordu. Kollarını Arlo'nun omuzlarına doladı ve tırnaklarını hafifçe teninde gezdirdi. Cevap olarak gelen ürperti dudaklarının gülümsemeye seğirmesine neden oldu.

Tate, "Bunu telafi etmek zorunda kalacağınızı söylemiştim," diye seslendi.

Arlo'nun üzerini göremiyordu ama Tate'in kolundaki kasların esnediğini ve Arlo'nun kalçalarının karşılık olarak tekmelendiğini gördü.

Hareket Arlo'nun düğümü çekiştirdi, gözlerinin başka bir iniltiyle kapanmasına neden oldu. Zevk tekrar düşünebileceği kadar azaldığında, gözlerini kırpıştırarak alfasına baktı ve yüzünü kendi yüzüne doğru çekti. Dudaklarına ulaşamadı ama etraflarına, maskenin üstüne, alınına, dudaklarına ve yanaklarına öpücükler kondurdu ve kahkahası derinin arkasında boğulana kadar devam etti.

"Hazır mısın?" Tate aniden sordu ve Arlo başını omzunun üzerinden çevirdi.

Neye hazırsın?

Wendy sessiz konuşmayı görebilmeyi diledi ama-

Arlo sarsılıp, kalçaları yeni bir güçle onunkilere sürtünürken ve onu düğümün etrafında sıkıştırırken, zevk görüşünü kararttı.

"A-ah!" Wendy başını yatağa bırakırken inledi, vücudunda daha fazla titreme hızlanırken zayıfladı, duyularını paramparça etti.

"Sen ne-" Arlo tekrar ona doğru eğilirken sorusu çaresizlik dolu bir sese dönüştü.

Wendy gözlerini araladı, tırnaklarını Arlo'nun omuzlarına geçirerek hayata tutunmaya çalıştı. Tate'in kalçaları geriye doğru savruldu ve onları öne doğru ittiğinde, Arlo elinde olmadan onunla birlikte hareket ederek düğümü içinde ileri geri sürükledi.

Bir alfanın düğümü eninde sonunda çözülürdü ama Wendy, Tate istediğini elde edene kadar bunun gerçekleşeceğini düşünmüyordu.

"İkiniz de su birikintisi olacaksınız," diye nefes aldı, dudaklarını bükerek "sizinle işim bitmeden önce."

"Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi," diye mırıldandı Wendy. Alfa'nın altında titreyen Wendy, Tate eşini sikerken sızlanan, yalvaran bir omega'ya dönüşmüştü.

Arlo'nun şişmiş düğümü bile, orgazm üstüne orgazm yaşarlarken onun etrafından sızmasını engelleyemedi. Aşırı uyarılma, Arlo'nun düğümünün etrafında bir kez daha titreyene kadar başka bir zirvede eridi.

Kalçaları kendi kayganlığıyla ıslanmıştı, nefesi yüksek ve sıkıydı ve sesi inlemelerinden boğuklaşıyordu.

Arlo onun terden kayganlaşmış alnını okşadı ve onu daha iyi görebilmek için saçlarını taradı. Maske hâlâ yüzünün yarısını kaplıyordu ve Arlo onun altındaki gevşek ifadeyi görebilmeyi diledi.

Adamın düğümü kadının içinde tekrar esnedi ve kadın başını yastıkların üzerine eğerek bir başka muhtaç sızlanış daha çıkardı.

Bu alfalar onu mahvediyordu ve o bunun her lanet saniyesini seviyordu.

Arlo'nun elleri aniden başının iki yanına çarptı ve uzun ve alçak sesle inledi. Başı Arlo'nun boynuna doğru eğildi ve Arlo kollarını Arlo'nun omuzlarına doladı; Tate'in dümende olduğu tek bir birim olarak hareket ediyorlardı.

Adamın hamleleri hızlandı, kekeledi ve kadın adamın boşalırken kalçalarının son darbesini hissetti. Çığlıkları tek bir zevk korosunda birleşti.

Wendy ani uyarılma yokluğu karşısında gevşedi, vücudu hâlâ ihtiyaçtan arta kalanlar yüzünden gümbürdüyordu. Uzun bir an boyunca donup kaldılar ve nefeslerini tuttular.

Arlo başını kaldırdı ve Tate korumayı çözmeye başladı. Deri düştüğünde Wendy onu kendine doğru çekti, böylece istediği öpücüğü alabilecekti.

Dudakları gardiyanın baskısından neredeyse sıcaktı, beceriden çok şefkatle ilgili olan özensiz, tembel bir öpüşmede onunkilere karşı yumuşaktı.

Arlo onları yana yuvarladı ve o daha ne olduğunu anlamadan Tate arkasındaydı, onu aralarında sıcak tutuyordu.

Aksiyon sonunda onu yakaladığında, yorgunluk göz kapaklarını sürükledi, ta ki alfalarının kollarında güvende olarak kapanmalarına izin verene kadar.

Ve bu... bu sadece başlangıçtı.

Bölüm 37

WENDY

WENDY hem gerçek hem de mecazi anlamda bir sersemlik içinde uyandı.

Hayır.

Gözlerini kırptırdı, bir nefes sesi duydu, sisin hareketini izledi ve üzerine çöken sığağı rağmen iki alfasının ne yaptığını biliyordu.

"Yuvamda sıcak boks mu yapıyorsun?" diye sordu, doğrulup dumanın büyüleyici bir bulut halinde etrafta dönmesini sağladı.

Alfalar yuvanın diğeri ucundan gözlerini kocaman açarak ona baktı. Bir bakış paylaştılar ve o da gülmekten kendini alamadı. "*Sence kızdı mı?*" diye fısıldayan bir bakıştı bu.

"Size söylemişim çocuklar," diye tanıdık bir ses duyuldu ve Wendy, Nic ile Griffith'in yanlarında oturduğunu görünce kesinlikle çok *sevindi*.

Sıcak, kabarık, taze pişmiş mısır ekmeğinin kokusuyla karşılaştı, kabuğundan hâlâ buhar yükseliyordu. Midesindeki közler canlandı, çünkü bu kokunun adamın getirdiğı yemekle hiçbir ilgisi yoktu.

Wendy kızgın değildi, olamazdı da... İçine dolan sıcaklık ve arzu dalgası kanını alevlendirmişti.

Alfalar onun aniden sırlıklam olan feromonlarına tepki olarak kaskatı kesildiler ama Wendy bir alfaya olan ihtiyaçlarının ötesine geçen bir konuşma yapmaya kararlıydı.

"İtfaiye müdürü olmadığımı biliyorum ama bu kesinlikle bir yangın tehlikesi," dedi ellerini kalçalarına koyarak. Göğüslerinin bu hareketle sallandığı ve oturduğu düşünöldüğünde bu pek de etkili . Elini battaniyelerin üzerinde kaydırarak, Tate'in kokusu olan kahverengi bir gömlek buldu. Sırıtarak gömleği başının üzerinden geçirdi ve ardından alfa ve Nic koleksiyonuna doğru sürünerek yaklaştı. Elini uzattığında hepsi kıkırdadı. "Ver onu buraya. Burası benim yuvam, yardım etmek istiyorum." Sıcak olmasaydı, dört çift gözün onun hareketlerine yapışmış olması komik olabilirdi.

içinden kayan.

Topraksı duman boğazından aşağı süzölüp ciğerlerine yerleştikten sonra üfleyerek bulutun sise karışmasını izledi. Al renkli bahar ve taze mısır ekmeği, Tate ve Arlo'nun zengin kokuları ve kendi tatlı eriğiyle doluydu.

Wendy birdenbire hepsinin bakışları karşısında utandığını hissetti ama kafanın verdiği rahatlatıcı ağırlıkla içgüdülerini takip etti. Esrarı geçmek için yaklaştığında, sıcaklığını birlikte geçirmek için seçtiği adamların arasına sokuldu.

Karnında kelebeklere benzer bir şey uçtu.

Başını en rahat uyluk yastığı olan Nic'in kucağına koydu. Tate'in kalçası tamamen kaslıydı, bu da çok sıcaktı ama o kadar rahat değildi. Ayağıyla onu dürttü ve Tate parmaklarının arasından cigarayı alırken gülümsedi.

Cildi o an için sakinleşmiş gibiydi ve battaniyeye yaslanmanın rahatlığını yaşıyordu. Tate meşgul olmayan eliyle baldırında küçük daireler çizdi.

Nic onu okşadı, saçlarını okşadı ve kız gözlerini kırıştıtararak onun güçlü profiline baktı.

Başını Nic'in sol uyluğuna yaslayarak gerindi ve Arlo daha da yaklaşıarak Tate'e baktı ve diğer alfası uzatırken esrarı kabul etti.

Ona kur yaptıklarına göre, onlara benim demesine izin var mıydı?

Kendini her şeyden daha doğru hissetti ama bunu şimdilik kendine sakladı.

Wendy tam ortada durmuş, esrarı başının üzerinden ileri geri geçirmelerini izliyordu. Çadırdaki duman yoğunlaştıkça,

Wendy daha da rahatladı. Ve yatağın daha derinlerine, Nic'in kalçasının daha derinlerine battıkça, sıcaklığı daha da arttı.

Ama bu tembel, mızımız bir sıcaklıktı, bu yüzden gözlerini kapadı ve o an için görmezden geldi. Arlo'nun ve Tate'in parmakları teninde nazik desenler çizirken, Nic elini her zaman meşgul olmayan eliyle saçlarının arasında taradı. Vuruşlar arasında değış tokuş yaptılar ve tekrar değıştiklerinde Wendy gözlerini kırıpştırarak açtı. Parmaklarının birbirine sürünmesini izlemekle ilgili bir şey. Tate'in elleri biraz nasırlıydı, üzerinde iyileşmiş kedi çizikleri vardı ve Wendy'nin kalçalarını sıkmasına neden olacak şekilde damarlıydı.

Arlo'nun elleri oldukça yumuşaktı, parmakları biraz daha inceydi ve teninin üzerinde ilahi bir okşayışla geziniyordu.

Nic'in parmakları saçlarının arasından kayıyordu ve onun ellerini göremese de hayal edebiliyor, içinde nasıl hissettirdiklerini biliyordu.

Bulutlar bir nefes daha vererek dönerken, aynı anda biri parmaklarını göğsünün tepesinde gezdirdi. Temasla sarsıldı ve dudağını dişlerinin arasına aldı. Ürperti alaydan yayıldı, ama kim olduğunu anlamak için aşağı baktığında, parmaklar tekrar hareket etmişti.

Nic'in Tate'ten cigarayı alışını izledi, parmakları birbirine değıyordu ve birden o parmakların üzerinde olmasından başka bir şey istemedi. İçine. Dudaklarının arasında ve sonra onu gererek açmalarını ve-

"Wendy."

Gözlerini kırıpştırdı, alfalara ve Nic'e baktı, nefes alışının sığlaştığını, kalbinin çarptığını ve son yirmi dakikadır hiç yatmamış gibi sıcak olduğunu fark etti.

"Önce biraz iç." Griffith'in sesi . Sesi yumuşaktı ama onu daha az şaşırtmamıştı. Kokusu en güçlü, en yoğun olmasına rağmen o kadar sessiz bir alfaydı ki. Ağzı sulandı ve doğrulup ondan gelen soğuk bardağı kabul etti. Elinde harika hissetti ve pipetinden bir yudum almadan önce yanağına bastırdı. Buz gibi, soğuk su diline çarptı, tıpkı sessiz meyve tatları gibi. Meyvelerin bir kısmı buzla birlikte yüzüyordu.

Çadırdaki tuhaf bir gerginlik, bir duraklama vardı. Hayır, bardaktan yudumlarırken nefes nefese kalmış bir bekleyiş ve ortak bakışlar vardı. Birkaç denemeden sonra pipetle bir çilek kopardı ve dudaklarına götürdü.

Meyvenin keskin tatlılığı çenesinin karıncalanmasına neden oldu ve birkaç yudum daha alıp meyveden birkaç parça daha yemeden önce ürperdi. Kaçırıldığı birkaç damla suyu toplamak için başparmağını dudaklarının üzerinde gezdirdi.

"kızıma," diye fısıldadı ve bakışlarıyla karşılaştığında ağzı kurudu.

"Bu... gerçekten çok iyi," diye itiraf etti. İyi kız.

Kelimeler o kadar gürültülü görünüyordu ki, ışıklı bir kayan yazı da olabilirdi.

"Grif hepimiz için biraz yaptı, yani bol miktarda var," diye açıkladı Nic, yanakları kızarak.

Tembel, bilmiş bir gülümseme dudaklarını kıvırdı. Nic tam bir övgü orospusuydu, övgünün kime yönelik olduğunun bir önemi yok gibiydi. Ya da belki de sadece alfa tarafından övülmek istiyordu.

Bakışları ona takıldı. Griffith. Elbette güzel bir içki hazırlamış ve herkesin biraz içmesini sağlamıştı. İri yarı alfanın onun için çilekleri doğradığı görüntüsü midesini bulandırdı.

Alfa.

Tam önünde alfalar ve bir beta vardı ve Wendy derisinin altındaki kaşıntıya, kalçalarının arasındaki ıslaklığa teslim oldu ve Nic'in kucağına süründü.

"Merhaba," dedi usulca, onun bakışlarıyla buluşarak.

Kollarını onun boynuna dolayarak bakışlarına baktı. Adam o kadar uzundu ki dizlerinin üzerinde bile zar zor durabiliyordu.

"Merhaba," diye cevap verdi. "Yani..." "Yani..." Nic yankıladı.

Wendy'nin bakışları, ikisini soğukkanlı bir ifadeyle izleyen Griffith'e kaydı.

Griffith'in kendisine bakmasını bekleyerek, "Nasıl gitti?" diye sordu.

Nic'in daha önce karıştırdığı saçları iyiye işaret olmalıydı, değil mi? "Ne nasıl gitti?" Nic sorguladı.

Bir yumruğunu ağızına götüren Grif, Nic'in dikkatini kendi üzerine çekmek için boğazını temizledi.

"Buradayım, değil mi?" Grif bir soruyla cevap verdi. Gözleri Grif'in omzunun üzerinden geçti ve Grif çiftleşmiş alfa çiftine doğru döndü.

"Bize aldırmayın," dedi Tate, ellerini başının arkasında birleştirip aşağıya doğru kıpırdanırken.

Arlo bir kolunu Tate'in göğsüne atarak ortağına sokuldu. "Biz burada bile değiliz," diye onayladı.

"Ama tamamen dinliyorum."

"O da var," diye kıs kıs gülerek onayladı Arlo.

Tate'in kolu Arlo'nun sırtında kıvrıldı ve ulaşabildiği koyu tenleri okşamaya başladı. Birlikte kesinlikle çok lezzetliydi.

Wendy, Nic'in kucağında titrerken iki alfanın ve kendisinin görüntüleri zihninden geçti.

"Hey," dedi Griffith, ama dikkatini ona çevirdiğinde Griffith onunla konuşmuyordu bile. "Knotheads," diye seslendi.

Tate ayağa kalktı ve Arlo, Tate'in göğsünden yuvarlanırken inledi. "Ne?"

"Orada öylece yatma, git Wendy için biraz daha su getir," diye homurdandı. "Onun ateşine ortak oluyorsun, öyle davranmaya çalış."

Wendy kaşlarını çatarak Griffith'e baktı. "Onları dışarı atma," dedi, sesi neredeyse bir sızlanmaydı. "Geri geleceksiniz, değil mi?" diye sordu alfalara.

"Bu senin ateşin. Bizi burada mı istiyorsun?" Arlo sordu.

Nefesi kesildi. Sterling Sürüsü başından sonuna kadar her zaman birilerinin onun için hazır olmasını sağlamıştı. Her ısı için hazırladıkları renk kodlu çizelge, muhtemelen onu bunaltmamayı umarak, her çiftin ziyaret edeceği saatleri bloke ediyordu.

Ama tam tersini yapmıştı, çünkü kokuları hepsinin birden kokusunu almasına yetecek kadar uzun sürmemişti. Dördüncü ortaya çıktığında, ilk alfanın kokusu çoktan dağılmış olacaktı.

Onları sevmemişti ama yine de kızgın bir omega olmuştu. O zamanlar onun sürüsü onlardı. Ona onların göreviydi ama yine de onu hep eksik bırakmışlardı.

Ve Őimdi bu alfalar, bu geęici sűrű ona ne istedięini soruyordu, o... dudaklarını ayırdı ve onlara "Evet. Çok uzun . Seni burada istiyorum."

Tate'in aęzını bir gűlűmseme kapladı, baŐını salladıęında nefesi kesildi. "O zaman hemen dűneceęiz."

Alfalar çadırdan ayrılırken Nic'e doęru dűndű ama Grif'in kafasına dokunmamak için adırdın kumaŐıyla savaŐmasını izledi.

Wendy kıkırdadı. "Sanırım bu adır Griffith bűyűklűęűnde deęil, deęil mi?"

Nic, "Kelimenin tam anlamıyla ondan daha uzunum," diye homurdandı. Ses tonu űylesine yenilmiŐ gibiydi ki Wendy içinden patlayan kahkahaya engel olamadı.

"UnutmuŐum," diye itiraf etti kıkırdamalar arasında. Uzandı ve denge için Nic'in kalçalarından birini sıktı, kalın kaslar onun okŐamasıyla esnedi. Nic'in kalçaları her Őey için műkemmeldi. Uyuklamak, sűrtűnmek, doęru Őekilde kullanılırsa muhtemelen birinin havasını kesmek... sűrtűnmek.

Uyarılma midesinde sıcak bir tekme bırakırken vűcudu gerildi.

Nic mırıldandı, kollarını onun etrafından ayırdı ve onu kendi etrafında dűndűrdű. Nic parmaklarını kızın kalçalarının iç kısımlarına doğru kaydırırken kız onun içinde eridi ve bir sonraki hamlesini nefesini tutarak bekledi.

Arkasında űrperti izleri bırakarak kuzeye doęru yoluna devam etti. Tate'ten çaldıęı gűmleęin solmuŐ kahverengisini yukarı kaldırarak gűęsű ortaya çıkana kadar çekiŐtirdi. KumaŐın hıŐırtısı gűműlű kokuyu bozdu ve kremsi duman kokuları duyularını istila etti.

Alfa.

"Sence Grif seksi mi?" Nic sessizce sordu.

Wendy'nin kaşları Şaşkınlıkla çatıldı ve bu rastgele soru karşısında yanakları kızardı.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu, nefes nefese ve gergin. Parmak uçlarını kadının karnında, gűęsűnde, kalçalarında ve kollarında gezdirdi. -Gűęsű uçları ve giderek nemlenen kalçaları dıŐında her yeriyle.

"GűrűnűŐe gűre okullu kızlar gibi dedikodu yaptıęımıza gűre, ben de Sıra sende," diye dűŐűndű. "Yani, Grif'in sana yatak yapmak gibi Őeyler yaptıęını gűrdűn," dedi ve Wendy nefes nefese kaldı, parmak uçlarını gűęsűlerinin űzerinde gezdirirken sarsıldı - nihayet. "Sűrű için yiyecek saęlamak,"

işaret ve başparmağını boncuklu uçların etrafında sıkarak devam etti.

Wendy başını Nic'in boynuna doğru çevirirken, uyarılmanın kalçalarını incelttiğini hissetti. *Toplanmak mı? Ne-*

"Seni alışverişe götüreceğim." Kıcı Nic'in kalçalarının arasındaydı, bu da Nic'in ayaklarını ayak bileklerine dolmasını ve bacaklarını açmasını kolaylaştırıyordu.

Serin hava bacaklarının arasına değdiğinde bir iniltiyi bastırdı, Grif'in sadece birkaç santim ötede oturduğunu ve Nic'in onu tamamen ona gösterdiğini biliyordu.

Adamın elleri aşağı kayarken Wendy tırnaklarını Nic'in iki yanındaki kalçalarına geçirdi.

"Ee?" diye ısrar etti, duraklayarak.

Kalçalarını onun dokunuşuna doğru yuvarlama isteğine karşı koyarak boğazını temizledi. "Yani, evet. Öyle diyebilirim," diye itiraf etti, bakışları söz konusu alfaya kaydı.

Yanakları kızarmış, dudakları aralanmıştı, koyu renk gözleri onun bakışlarıyla buluşmaya odaklanmıştı, sanki kadının geri kalanı apaçık ortada değilmiş gibi.

"Öyle mi diyorsun? Daha fazla kanıta ihtiyacınız var mı? Yani, Griffith'in daha önce görmediğiniz birkaç yönü olduğu doğru, sanırım..."

Söz konusu alfanın bile kafası karışmış gibiydi ama pantolonundaki şişkinlik ilgisini ortaya koyuyordu. Umutsuzluğa kapılan Wendy kalçalarını Nic'in kavrayışına doğru yuvarladı, onun şimdiden kendisine dokunmasını istiyordu ve nereye gittiğini merak ediyordu-

"Grif'in seni sikerken kalçalarını nasıl tekmelediğini hiç görmedin."

Wendy kucağında donakaldı ama Nic yine de bir parmak ucunu klitorisinin üzerinde gezdirerek, yavaş ve niyetli daireler çizerek ondan bir inilti çıkardı.

"Onu boşaltırken boynunun uzadığını ve gerildiğini hiç görmedin."

Griffith yerinde kıpırdanarak, "Tanrım, Nic," diye mırıldandı.

Bir sonraki iniltisini yutarak, söylemek istediği kelimeleri kavramadan önce dudaklarını çiğnedi. Söz konusu alfaya bakarak, "Hayır, söylemedim," diye kabul etti. Ama söylemek istiyordu.

Yavaş, işkenceli daireler onu çılgına çeviriyor, boğazında bir inilti oluşturacak kadar yavaş bir şekilde içinden zevk girdapları gönderiyordu.

Kendini onun dokunuşuna bırakırken bacakları titriyordu, sadece sürtünmesini sağlayacak kadar. Daha fazlasını talep edemedi, elleri kalçalarını çevreledi ve onu tutarak kendi zevkinin peşinden gitmesini engelledi.

Wendy, klitorisi nabzıyla birlikte zonklarken mızımız bir şikâyetle bulundu. "Nereye varmaya çalışıyorsun?" diye sordu ellerini adamın kalçalarına kenetleyerek. Umutsuzca, damarlarından akan sıcaklıkla aşağı doğru bastırdı, ekstra kaldırma kalçalarını kaldırmaya çalıştı, böylece kendini onun üzerinde öğütebilirdi. Belki de arkasını dönerek kendini onun kalçasına yaslayabilecekti.

Nic'in kehribar rengi gözleri, onu tuttuğu ve kendi orgazmını yaşamasına izin vermediği için tahrikten yarı kapalıydı.

"Nic, benimle dalga geçme," diye tersledi, kelimeler uyarılmanın etkisiyle daha nefes nefese çıkıyor ve kızgınlığını bastırıyordu.

"musun?"

Wendy'nin beyni keskin bir şekilde durdu. "Ne?"

Nic ellerini kaldırarak kızın yüzünü kavradı ve bakışlarını onunkilere yaklaştırdı. "Onu becermek istiyor musun?"

Nefes nefese kalmıştı, zihninde onun ve Griffith'in görüntüleri yanıp sönüyordu. Gerçekçi olmak gerekirse, Nic'in Griffith'le neredeyse aynı boyda olduğunu biliyordu ama Griffith daha tıknaz, daha korkutucuydu. Bir alfabeydi.

Kendini Griffith'le hayal etmek bir şekilde daha tehlikeli geliyordu. Ve çok, çok doğru.

Nic onu söz konusu alfaya doğru çevirdi. Onu incelerken, karanlık bakışlarını her zamankinden daha derin buldu, sanki içinde eriyip kendini kaybedebilirmiş gibi.

Başını bu kadar hızlı sallaması için tek bahanesi buydu. Kendi zevkini bulmasına izin vermesi için Nic'in kucağında ne kadar çabuk kıvrandı.

"Sen de mi?" sordu nefes nefese, Nic'i görmek için başını .

Nic başını geriye atmadan hemen önce kehribar rengi gözleri ona doğru parladı. "Bunu soracağımı biliyordum." Başını kaldırdığında, saçlarından birkaç tutam yüzüne düştü ve Wendy yardım edemedi ama

bir elini kaldırarak onları fırçaladı. "Tabii ki ben de, Mouse. Elbette."

Griffith, "Görünüşe göre bu alfa hakkında alfaya sormadan bir sürü karar veriliyor," diye düşündü.

"Burada olmanın bir nedeni olduğunu söylemiştin," diye alay etti Nic. "Bunu kanıtla."

Alfa'nın kokusu alevlendi ve Wendy onu içine çekti, çadırdaki hava yoğunlaşıp ballı mısır ekmeğiyle etrafını sararken kokunun dolaşmasına izin verdi.

Grif eğilip Nic'in kalçalarının arasına girerek onu kalçalarının arasına sıkıştırdığında nefesi boğazında düğümlendi.

Grif daha yakına eğildi, kadın hala nefes alamıyordu ve-

Tam onun üzerine eğildi. Grif'in göğsü görüş alanını dolduruyordu ve onları izlemek için başını eğemeyeceği kadar yakındılar ama dudaklarının birbirine değdiğini duydu. Birinin kuru boğazının yutkunurken çıkardığı tıkırtıyı, dudaklarının emişini duydu. Tek yapmak istediği onların ortasında olmakken Nic onu kucağında tutuyordu.

Eğer onun üzerinde, onu aralarına alacak kadar rahatlırsa, konuşmaları iyi geçmiş olmalıydı.

Grif'in göğsü yüzünden sadece milimetrelerce uzaktayken, aklına gelen fikri inkâr edemezdi.

Grif gömleksizdi, kalın kasları ve yazın dışarıda çalışmaktan kalan bronzluğu vardı.

Onu hiçbir sonuç olmadan kızdırabileceklerini düşündüler, ha? Şeytani bir gülümseme dudaklarını kıvırdı ve öne doğru eğilerek dudaklarını ayırdı ve Grif'in göğüs ucunu ısırdı.

"Ah!" Sarsıldı ve ondan uzaklaştı, sağ eliyle kırılgan yumruyu ovuşturdu.

Wendy onun yüz ifadesine kıs kıs güldü, kırılmıştı, şok olmuştu, şaşkındı, ağzından kaçan kıkırdamaları bastıramıyordu.

En azından Griffith tek kaşını kaldırıp avuçlarını Nic'in hâlâ arasında sıkışıp kaldığı uyluklarının iki yanına yerleştirene kadar.

Grif aralarındaki mesafeyi kapatıp yeterince yaklaştığında, tam da onu görüş alanında tutmaya çalışmaktan gözleri kaymaya başlamadan önce kıkırdamaları bir solukta kesildi.

Nic arkasında gergindi, daha geriye yaslanmaya çalıştıysa da Nic'in katı formu bir yere gitmesine engel oldu.

Önündeki alfa, aralarındaki boşluğu eritirken acı verici bir yavaşlıkla hareket etti. Adamın nefesi dudaklarında gezinirken Wendy gözlerinin kapanmasına izin verdi. Nefes almak için dudaklarını ayırdı ve bu sırada yanlışıyla alfanınkilere değdirdi.

Onu mu bekliyordu?

Wendy şansını , başını biraz öne doğru kaydırđı ve dudaklarını Griffith'inkilere yapıştırdı.

Yumuşaktı, neredeyse bir öpücüktü ama ağızları birbirine değdiği anda içi aydınlandı. Bir omega karşısındaki alfayı tanımış, onun masaya, çadıra ne getirdiğini fark etmişti. Onun sıcaklığından kurtulmak.

O ana kadar oldukça sakin bir şekilde yanmakta olan ateşi bir cehennem şeklinde alevlendi. Wendy tüm vücudunu yakan ani ihtiyaç karşısında haykırdı ve Griffith öne doğru bastırarak onu bir alfanın yapması gerektiği gibi öptü. Hâlâ yumuşaktı, hâlâ nazikti ama dudakları bir amaçla, sıcaklıkla ve ona kendini iyi hissettirme vaadiyle Wendy'nin dudaklarında gezindi.

Pusun içinden Nic'in parmaklarının kalçalarına doğru gerildiğini ve onu tekrar açık tutmak için kalçalarının üzerinden geri kaydığını hissetti.

Grif ellerini kaldırıp yüzünü çerçeveledikten sonra parmaklarını saçlarının arasına sokup yolundan çekerken nefes alış verişleri pantolonuna dönüştü. Daha iyi erişebilmek için onu yana yatırdı, yukarı çekti ve Nic'in günahkâr dokunuşuna karşı sarsıldı.

Wendy öpücüğün içinde inledi ve Griffith geri çekilerek kurnaz, karanlık gözlerle onu inceledi.

Griffith yumuşak bir sesle, "Nazik olacağım, söz veriyorum," dedi.

Wendy burnuna birkaç santim kala dişlerini ona geçirdi. "Başından beri bana karşı nazik davranmadın. Neden şimdi başlıyorsun?"

Nic başını Wendy'nin ensesine yasladı, parmakları Wendy'nin kalçalarını sıkarken nefesi Wendy'nin omurgasına değiyordu. "Grif, git bir ısırik koruması getir," dedi ve sesindeki emredici ton Wendy'yi şaşırttı. Ama işe yaramıştı çünkü Grif, beta konuşmasını bitirmeden yanlarından ayrılmıştı.

Yuva boyunca sadece bir tur attı ve Wendy tüm bu süre onun gidişini izledi. Onun arkasında Nic başını kaldırdı ve alfanın dönüşünü onunla birlikte izledi.

Nic ona, "," dedi.

Grif deri parçasını ve ipi uzatırken Wendy yutkundu, boğazı aniden kurudu. Arkasını dönüp Wendy'ye baktı ve bekledi.

Nic onun kulağına, "Eğer nazik istemiyorsan, en azından güvende olmak istiyorum," diye mırıldandı. kadar yumuşaktı ki, Griffith muhtemelen duymamıştı bile.

Derin bir nefes alarak deriyi adamın yüzüne geçirdi. Alfa doğru pozisyonda tutmak için ellerini kaldırdı ve Wendy telleri yakaladı. Başının şekline göre sıkılaştırmak için hafifçe kopardı ve çekti, aşağı inerken rahattı ama hareket etmiyordu.

Nic ellerini kalçalarının iç kısımlarında gezdiriyor, dokunuşunu tümseğinin üzerinde gezdirdiğinde nefesinin kesilmesine neden oluyor ama asla daha aşağıya inmiyordu. Maskenin altına kadar inebilmek için tüm dikkatini toplaması gerekti.

" olur mu?" diye sordu, nefesi kesilmişti.

Griffith, Nic'in kendisini bu kadar etkileyecek ne yaptığını görmek için arkasını dönmeye çalışırken ipler Grif'in tutuşunu çekti. İçgüdüsel olarak, tutuşunu kaybetmemek için ipleri sıkıca kavradı ve aynı anda Grif'i hareketinin ortasında durdurdu.

"Hayır-ah," diye azarladı Nic, karamel gibi sesi omzunun üzerinden damlayıp alfaya ulaşırken.

Wendy uyarılmanın verdiği bir ürpertiyle ipi çekti ve Grif'in onun yönlendirmesiyle tekrar öne doğru bakmasıyla büyüldü. Kendini alfa kuklasını tutan bir kukla gibi hissetti.

Grif başını sallamadan önce maske tarafından engellenen bir şeyler mırıldandı ve Wendy derin bir nefes alarak ipleri sıktı ve sonunda bağladı, saçlarının bağlara takılmamasına dikkat etti. İşini tamamladıktan sonra ellerini adamın omuzlarına götürdü, parmaklarının altındaki kaslar sertleşmişti ve ellerini adamın sırtında gezdirdi. Yanlarından aşağıya.

Wendy *Griffith*'e dokunuyordu. Onunla tanıştığından beri korkutmaya çalıştığı, tek bir sert karşılığa bile geri adım atmayan alfaya,

sadece aldığı kadarını vererek karşılık vermişti.

Grif en başından beri Wendy'nin kendisini bir insan gibi hissetmesini sağlamıştı.

Arkasını dönüp onunla yüzleştğinde, sonunda bakışlarının kadının belinin altına inmesine izin verdi. Wendy, Nic onun kıvrımları arasında oynarken gözlerinin karardığını, onu göstermek için açtığını izledi. Adam nefesini bırakırken maske şişti. Alfa bakışlarını kaldırdığında Nic'kollarında gerilen Wendy, içini yakan aynı ateşin Nic'in gözlerine de yansıdığını gördü.

Nic yavaşça bir parmağını içeri kaydırmadan önce girişiyle dalga geçti. Nic onu parmaklarıyla becerirken Wendy nefesini tuttu ve başını adamın omzuna yasladı. Kalçalarını olabildiğince Nic'in dokunuşuna doğru yuvarlayarak dolgunluğu kovaladı.

Gözlerini kapatıp tüm dikkatini Nic'in içinde uyandırdığı yükselen zevke verdiğinde, derinin arkasından yumuşak bir hırıltı gibi bir şey duyulana kadar Griffith'i neredeyse unutmuştu.

Başını kaldırıp alfayı göz kırparak odak noktasına getirdi, yarattığı görüntü karşısında ağzı kurudu, dizlerinin üzerinde bekliyordu, siki durmaya çalışırken sertleşmiş ve kalkmıştı. Aletin ağırlığı karnına dayanmasını .

Sonunda açgözlü bakışlarını alfanınkilere doğru kaldırdı.

Ama şimdi, alfanın aç bakışları onu delip geçerken, Grif ona kendini bir omega gibi hissettirmek üzereydi.

Bölüm 38

NIC

WENDY'NİN ISISI'nın gelmesi zaman almış olabilirdi ama şimdi buradaydı ve bekledikleri için minnettardı.

Uyarılma, omega'nın ihtiyacına cevap olarak kanında dolaştı, sikini kabarttı ve Wendy'yi memnun etme isteğiyle onu yarı deliye döndürdü.

Ateşi çıkmadan önce onları tanınması, biraz daha aşına olması için kendisine verilen süreye minnettardı.

Onu şimdi bu kadar savunmasız, açık ve muhtaç görmek, Sterling Sürüsü'nün ona verdiği zararın büyüklüğünü fark etmesini sağladı. Onu ne kadar korumak istediğini fark etti.

Nic hiçbir zaman bir ateşin parçası olmamıştı ama Wendy'nin bir parçası olduğu için hiç bu kadar minnettar olmamıştı, sırf ona nasıl davranılması, bakılması, el üstünde tutulması gerektiğini gösterebilmek için bile olsa.

Bu alfalar onu ilk sıraya koymalı, kızgınlık döneminde ondan faydalanmak yerine kendini güvende hissetmesini sağlamalıydı.

Grif ilerlerken Wendy sızlandı, yüzünün yarısı ısırik koruması tarafından gizlenmişti. Koyu renkli derinin içinde çok gizemli, ateşli ve günahkâr görünüyordu. Alfa Wendy'yi kucağına çekerken Grif'in elleri Nic'in belindeki ellerinin yerini aldı.

Nic az önce soyulmuştu. En azından Grif'in bakışlarıyla karşılaşp ne demek istediğini anlayana kadar yüzündeki hoşnutsuzluğu belli etmedi.

komuta orada. Alfa eşofmanının kumaşını çekiştirdi ama Nic çoktan çıkarmıştı.

İtaat ettikten sonra Grif, Nic'e omega'sını geri verdi ve kendi eşofmanlarını attı.

Nic, Griffith'i çıplak görmeyeli uzun zaman olmuştu ve bakmamaya çalıştı. Anılar aniden onu bombardımana tuttu, o sakin onu sayamayacağı kadar çok kez nasıl yarmış olduğunu hatırlattı. Düşümün baskısı onu nasıl çılgına çevirmişti.

Uzak bir anıyı hatırlayınca ürperdi.

Wendy ona doğru eğildi, kışını ona doğru oynatarak onu kızdırdı.

"Kahretsin," diye bağırdı, dişleri bu küfürle birbirine çarptı.

Nic ellerini Wendy'nin ön tarafına doğru kaydırıp ve göğüslerini avuçladı. Meme uçlarının sert noktaları avuçlarını sıyırdı ve parmaklarının uçlarıyla onu kızdırmayı seçerek tutuşunu gevşetti.

Ona doğru eğildi, kışını kucağına geri gönderdi, horozuna karşı süttü.

"Pekâlâ," diye ısırıp Nic, Wendy'nin kalçalarını kavradı ve onu kendine doğru çekti. Dizlerinin üzerine oturdu ve Wendy kendini destekledi, onunla birlikte hareket ederken tırnaklarını onun kollarına geçirdi. Omzunun üzerinden Grif'i görebiliyordu, onları birlikte izlerken göğsü nefesinin şiddetiyle inip kalkıyordu.

Nic, Griffith'e her şeyden çok işkence etmek için onu parmaklarıyla germişti ama Wendy onu çıldırtıyordu, onun etrafında sıkıca sarıldığını hissetmek istiyordu. Omzuna bir öpücük kondurduktan sonra kulağına emrini fısıldadı.

."

Avuç içleri battaniyeye yaslandı ve Nic onun bir şeyler yapmaları için yalvaran ıslak, kabarık dudaklarını görünce iniltisini tutmak zorunda kaldı. Wendy ona ne yaptığını biliyormuş gibi kalçalarını oynattı ve omzunun üzerinden baktı. Lanet olası alt dudağı dişlerinin arasında sıkışmıştı ama Nic uzanamadan, tanıdık bir çift parmak yavaşça yüzünü Griffith'e geri çekti.

Grif'in bakışları omega'ya dikilmiş, konsantrasyonunu kaybetmemişti ve Nic başparmağının onun dudağını yumuşatarak cezalandırıcı kavrayışından çekip çıkarışını izledi.

Wendy başparmağını dudaklarının arasına bastırması için dudaklarını ayırırken alfanın nefesi maskeyi genişletti.

Sıcaklık omurgasından aşağı kayarak sırtının alt kısmını karıncalandırdı ve Nic dikkatini tekrar Wendy'ye vermeden önce ürperdi. Ellerini Wendy'nin yumuşak, kremsi kalçalarının üzerinde gezdirdi ve Wendy onun dokunuşuyla kıpırdandı.

"Beklemekten bıktın mı Fare?" diye alay etti. "Sanırım Grif seni bunun için uğraştıracak. Durmak için ikimizden birine iki kez dokun, tamam mı?"

"Neden-oh. Ağzım meşgul olacak, ha?" Wendy sesinde muzip ve muzaffer bir tonla sordu. Başını alfaya doğru eğdi, yüzünde arsız bir sırıtış vardı.

Nic başını salladı, Grif'in bulduğuna emindi.

Wendy'nin kokusu çadırı doldurdu, şurup gibi tatlıydı ve her saniye daha da tatlanıyordu. Nic kalçalarının arasına biraz boşluk bıraktı ve Wendy beklentiyle duruşunu genişletti.

Ona yaklaşıp sikinin başını ıslak kıvrımlarının arasından geçirirken siki zonkluyordu. Kadının tatlı nefesi boğuktu ama ancak başını kadının göbeğine dayadıktan sonra başını kaldırıp bakabildi Grif'in bakışları onun içinde bir delik açtı ve Nic çenesini aralarındaki omega'ya doğru eğdi.

Alfa dikkatini muhtaç omega'ya verdiğinde Nic ileri atıldı. Wendy'nin iniltisi yükseliyor, Nic daha derine batarken çadırı melodisiyle dolduruyordu.

Yemin etti, onu yutan sıkı sıcaklık karşısında tısladı. Kadının onu nasıl kılıfına soktuğuna bakarken, Grif'in büyülenmiş bir halde omega'ya baktığını görmek için başını kaldırdı.

Geri çekildi, sikini dışarı kaydırды, tekrar içeri sokmadan önce geride kalan parlak uyarılma karşısında kendi dudağını ısırdı.

Wendy meseleyi kendi ellerine aldı, kalçalarını geri itti ve onu bütünüyle içine aldı. Wendy'nin kalçalarının üst kısımları adamın kalçalarına çarptı ve Nic, kadının sıkı, sıcak duvarları adamın etrafını sararken inledi.

Ama Grif parmaklarını Wendy'nin saçlarına geçirirken, Wendy avuçlarını omuzlarının altına yerleştirip yukarı doğru iterken ağzını kapalı tuttu. Nic tam olarak göremiyordu ama Grif'in bakışlarının Wendy'nin başı aşağıya doğru inerken kapandığını izledi.

Kahretsin, burada, Wendy'yle, Griffith'le, onca insan arasında olacağını hiç düşünmemişti. Kızın feromonları kanını her zamankinden daha sıcak akıtırken, aralarına bir omega mızrak gibi saplandı.

"Siktir," diye , kalçalarını ona doğru tokatlayarak. Her kayış çok mükemmel ve sıkıydı, duvarları her itişte onu sıkıştırıyordu.

Buna karşılık Wendy'den boğuk bir ses yükseldi ve Griffith ısırik korumasına doğru inledi, ancak kontrolü sağladı.

Alfa, yüzünün bir kısmını gizleyen siyah deriyle düpedüz tehlikeli görünüyordu. Nic bu yüz hatlarını uykusunda bile takip edebilse de, bir zamanlar alfayı avucunun içi gibi tanısa da, onun derinin dudaklarının üzerinden yukarı baktığını görmek Nic'i neredeyse öldürüyordu.

Mükemmel ritmi bulduklarında Wendy'yi aralarına alıp ittiler. Nic'in sikinden kayarken, Grif'in saçlarına dolanan eli onu biraz daha derin yutması için çekti. Ve alfa dudaklarından kayarken, Nic tekrar onun içinde okşadı.

Sıcaklık omurgasında yukarı ve aşağı zonkladı, belinde şişti, taşaklarını kaldırdı.

Nic bir omega olmadığı için hiç bu kadar rahatlamamıştı. Her üç ayda bir bunu nasıl yaşıyorlardı?

Wendy'nin ateşiyle ilk ilgilenenlerin onlar olduğunu bilmek, ona kendini daha da iyi hissettirmek istemesine neden oldu. Wendy'nin istendiğini ve güvende olduğunu hissetmesinin nasıl bir şey olduğunu bilmesini istiyordu. Ve çok iyi hissetmesini.

Nic elini kalçalarının etrafında kaydırdı, parmaklarını amının ıslak dudakları boyunca sürükledi ve orta parmağıyla klitorisini buldu.

İtişleriyle eş zamanlı olarak parmağını küçük yumrunun üzerinde ileri geri kaydırdı ve Wendy'nin dokunuşuyla sarsılmasından cesaret aldı. Etrafında sıkılaşma ve dudaklarının arasındaki alfanın etrafında sızlanma şekli.

Kalçalarının kaygan şakırtısı çadırı doldurdu, neredeyse nefes alışlarını ve kısa inlemelerini bastıracak kadar yüksekti. Wendy'nin parmakları battaniyenin içinde bükülmüş, aralarında titrerken kumaşı yukarı çekiyordu.

Her itişte omurgasından aşağı ve yukarı fışkıran sıcaklık daha da ve Wendy'nin sessiz sızlanışlarıyla ritmi kekeledi.

bir iniltiye dönüştü. Grif'in kalçasını avuçlayıp ağzını serbest bırakabilmek için onu geri iterken, Grif'in etrafında sıkıca kenetlendi. Wendy kalçalarını Grif'in eline vururken haykırdı ve Nic parmağını klitorisinin üzerinde gezdirerek onu orgazm boyunca çalıştırdı.

Nic kendini Wendy'ye teslim etmekten, Wendy'nin içinde kıpırdanmaktan umudunu kesmişken, göğsüne konan bir el dikkatini dağıttı. Onu geri itip Wendy ile arasına bir elini anda gözleri rahatsız edici uzantıya doğru açıldı.

Alfa parmaklarını Nic'in sikinin dibine sarıp sıkarken Nic bakışlarını Griffith'e kaldırdı ve orgazmını etkili bir şekilde geciktirdi.

Wendy onun üzerinde kıpırdandı, amcığı onun etrafında kasılırken utanmadan tabanındaki ele sürtündü.

"Nic," diye sızlandı, bakışları omzunun üzerinden onunkilere çevrilmişti. Dudakları yediğı dayaktan dolayı şişmiş ve kızarmıştı ve Nic, Griffith'in çenesini nasıl gerdiğini hâlâ hatırlayabiliyordu

-

Bakışlarını alfaya çevirdi ve alfanın eli kaymadan önce parmaklarını bir kez daha sıkarak onu uyardı.

Nic küfrederek Wendy'den uzaklaştı ve onu tekrar kendine doğru çekti. Nic dudaklarını onunkilere değdirirken Wendy'nin elleri tembelce adamın omuzlarına dolandı.

Kadının tadı Griffith'e benziyordu ve Griffith'in tadını hatırlayınca siki kasıldı. Tanrım, sanki kız onun alfayla olan bağlantısı gibiydi. Bir bakıma öyleydi.

O olmasaydı Nic, Griffith'le yollarının bir daha kesişeceğini sanmıyordu.

Dilleri düelloya tutuştu ve Nic alt dudağını ısırarak geri çekildi. Burada olmalarının tek nedeni Wendy ve onun büyük gri güzel gözleriydi.

"Bir alfa mı istiyorsun?" diye sordu, alçak sesle ve sadece onun için. Griffith sadece bir metre ötede sabırla bekledi, eli sikine sarılmıştı ve yavaş, hipnotik vuruşlarla hareket ediyordu.

Kadın cevap olarak mırıldandı, bakışları omzunun üzerinden kayıyordu. Nic, Wendy'nin Griffith'in düğümünü çözmesini izlemek üzere olduğunu fark edince kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Omega onunla yüzleşti, feromonları bir alfa için çadırı doldururken bakışları yarı kapalıydı.

Battaniyeler karıştırdı ve Griffith omzunun üzerinden göründü.

Emin ellerde olduğunu bilen Nic arkasına yaslandı ve Griffith'in Wendy'ye düğüm atmasını utanmadan izlemeye hazırlandı.

Bölüm 39

WENDY

ALFA sıcaklığını kızın sırtına bastırduğunda, kız ona doğru eğildi, ona vereceği şeye fazlasıyla hazırды. Elleri omuzlarını çevreledi, avuçlarının ısısı teninde tüyleri diken diken etti. Meme uçları bu hisle gerildi ama adam ellerini kadının beklediği gibi göğsünün üzerinde gezdirmeydi.

Bunun yerine, bir amaçla bastırarak onu ileri doğru itti ve Wendy sonunda onun ne yapmasını istediğini anlayınca gözleri büyüdü.

Wendy daha önce bir alfa için sunum yapmamıştı. O istememişti içi

n. Sterling Sürüsü bunu asla hak etmemişti.

Ve şimdi Griffith sessizce bunu mu talep ediyordu? Düğümünü reddediyordu.

O bunu yapana kadar? Piç kurusu.

Ve hiç bu kadar ıslanmamıştı.

Yüzü alev alev yanarken Nic'in bakışlarıyla karşılaştı ve onun kehribar rengi gözlerinde hayranlıktan başka bir şey bulamadı. Göğsünü yabancı bir şeyle doldurdu ama ona ihtiyacı olan cesareti verdi.

Başını battaniyeye doğru eğip sırtını kamburlaştırırken titrediğini fark etti. Dudağını çiğnedi.

Bu lanet alfa onu tedirgin ediyordu. Ama onu korkutacak ya da ürkütecek şekilde değil.

Kalçalarını birbirine sıkıştırarak şekilde çünkü ona sunmak istiyordu. Wendy onun için iyi bir omega olmak istiyordu.

Ve bu onu kızdırdı. Grif çok ukala ve kendini beğenmiş biriydi ve... ve- "Ah!" Grif aniden bir elini kalçalarının arasına kaydırıp arzusunun kanıtını hissettiğinde Wendy haykırdı.

"Sana dayanamıyorum," diye sızlandı, yüzünü battaniyeye gömerken kalçaları daha fazlası için yuvarlanıyordu.

Omzunun üzerinden Grif mırıldandı. Gözleri parlıyordu, yüzü paylaştığı sıcaklıkla kızarmıştı.

Nic onun yerine, "Görünüşe göre hiç ayakta duramıyorsun," diye cevap verdi.

Boğazında küçük bir hırıltı doğdu ama Grif'in başını ona doğru kaydırıldığını hissettiği anda bu ses kesildi. Sert, sıcak aleti kıvrımlarının arasına bastırıyor, klitorisini kızdırmak için kaygan dudaklarının arasından kayıyordu.

Wendy kaymanın kolaylığı karşısında sızlandı, her şeyin onun eseri olduğunu biliyordu.

Sırada ne olduğunu biliyordum.

Başı kızın göbeğini dürttü, neredeyse içeri dalacaktı ki, kayarak uzaklaştı ve klitorisine doğru aynı dolambaçlı süzülüşe devam etti.

Wendy sızlanmasını bastırdı. Alfa'nın onun bu kadar kolay biri olduğunu bilmesini istemiyordu.

Ama olsun.

Isı vücudunun her zerresinden akıyordu. Karnını doldurdu, çekirdeğini ısıttı ve tek istediği bir alfa olana kadar ağrımaya neden oldu.

Başını diğer tarafa çevirdiğinde Nic'i bir kol mesafesinde, sadece izlerken buldu.

Elini ona doğru uzattı ve adam tereddüt etmedi. Ona yaklaştı ve dudaklarını dağınık bir öpücükle birleştirdi. *"Merhaba, aşık olduğun adam tarafından üzereyim, umarım yakında bu konuda konuşabiliriz"* diyen bir öpücük.

Ama bunların hepsi yok olmuştu. Sanki Griffith, Nic'i çağırana kadar beklemiş gibiydi.

"Sen bir pisliksin," diye omzunun üzerinden tersledi. Ama hakareti bir iniltiye dönüştü, Griffith'in sikinin göbeğinde yavaş ve sıcak bir şekilde ağzı açık kaldı.

Bulundukları pozisyonda Nic, Griffith'in sikinin ona ne yaptığını ilk elden gördü ve Wendy sessiz kalmaya yemin ederek dudağını ısırıldı.

Onu çok iyi dolduruyordu. Arlo ya da Tate'in yaptığından farklı bir şekilde ve bunu kabul etmekten nefret ediyordu.

Ama alt dudağına yapılan yumuşak bir baskı gözlerini açtı ve Nic'in dudağını dişlerinin arasından çektiğini gördü.

"yok," dedi Nic. "Saklanmayın. İçini dök."

Nic daha da yaklaşarak dudaklarını onunkilere bastırdı ve dağınık bir öpücük daha kondurdu.

İşte o an Griffith geri çekilmeyi, tekrar içine girmeden önce kendini onun dar duvarları boyunca sürüklemeyi seçti. Onu yatağa doğru iterek öpücükteki yerini değiştirdi.

Adamın içine dalması ve kalçalarını oynatarak kendine bir yer açması karşısında sızlandı. Yine de doğru yeri bulmak zorundaydı ve iki eliyle kalçalarını tutarak onu-

"Siktir!" Wendy bağırdı. Ellerini battaniyenin içinde yumruk yaptı. Her itiş sinir bozucu bir şekilde mükemmel bir hedefe sahipti, her seferinde boğazından bir çığlık ya da inilti çıkardı, dudakları sadece Grif onu ittiğinde Nic'inkilere değdi. Aletin başı, içindeki hassas noktaya defalarca sürtündü.

Tenlerinin birbirine çarpmasından oluşan bir senfoni çadırın içinde yankılanırken, Nic'in yumuşak fısıltıları ve inlemeleri de çadırın içinde yankılanıyordu.

Hâlâ sert olan siki kadına sürtünerek arkasında bir ıslaklık izi bıraktı.

Wendy yarım saniyeliğine Nic'in başını göbeğine yaslayıp... Griffith'in yanına doğru kaymasının nasıl bir his olacağını merak etti.

Grif'in düğümü ona çarpıp geri çekilirken onu kovalayınca başını sallayarak sızlandı. Onun istediği de buydu. Bir düğüm. Bir alfanın düğümü.

Bir başka itiş onu Nic'e doğru bastırdı ve ikisi de sonunda zaman kaybetmeyi bırakarak Nic'in onun altına doğru ilerlemesine izin verdi.

Wendy hâlâ sırtını dik tutuyor, kışını havaya kaldırıyordu çünkü bunu yapmazsa Grif'in düğümü çözeceğinden korkuyordu.

Ama Nic büyük bir betaydı ve dizleri onun her iki yanındaki yataklara bastırırken kalçaları ağrıyacak kadar gerilmişti.

Sert aleti vücutlarının arasına sıkışmıştı ve Grif'in bir sonraki hamlesinde, her ikisinin de boğazından inilti çıkararak onu aletine bastırdı.

Griffith'in kalçalarına bastırıldığı parmak izleri muhtemelen bir iz bırakacaktı ama umurunda değildi. Griffith onu biraz daha eğmek için kaldıracı kullandı - ta ki doğrudan tatlı noktasına dürttüğünde bir çığlık kaçana kadar.

Sanki onun tepkisini bekleliyormuş gibi durakladı ve Nic onun altında inledi. Nedenini bir sonraki hamlede anladı, Griffith kalçalarını kırdı, hedefini tam isabetle tutturarak kızın boğazından nefes nefese bir çığlık daha çıkardı, onu Nic'in üzerine bastırdı, Wendy'yi mahvederken aynı zamanda betayla da dalga geçti.

Ne kadar yüksek sesle konuşursa, onun düğümünü o kadar çok hissedebiliyordu. Vücutları ıslak bir şapırtıyla bir araya geldi, kadının uyarılmışlığı kalçalarından aşağı ve Nic'in üzerine kayıyordu. Tüm bunlar birbirlerine karşı en lezzetli, en pis kaymayı sağladı.

Nic'in elleri sırtında, yanlarında gezindi ve göğsünde son buldu. Parmaklarının arasında onun sert, hassas meme uçlarıyla oynadı ve hazzın zilleri sadece çekirdeğindeki ısıyla birleşti. Boğazından alçak bir inilti çıktı ve kalçalarını Griffith'e doğru geri itti.

"Düğüm," diye sızlandı, tek heceli kelimeyi uzatarak. Saç diplerinden ayak parmaklarının ucuna kadar vücudunda bir aşağı bir yukarı şimşekler çakıyor, zevk vaadi ulaşılamaz bir yerde duruyordu.

"Lütfen," diye yalvardı, Grif içinde debelenirken başını geriye attı.

Grif ve Nic onu parmaklarının arasında macun gibi işleyip vücutlarının arasında şekillendirirken dudaklarından küçük nefesler ve daha fazlası için yalvarışlar döküldü.

Grif kalçalarını Wendy'ye doğru savurarak düğümünü Wendy'nin göbeğine doğru itti ve dondu kaldı. Şişmiş ampulün girişine doğru yuvarlanması içinde havai fişeklerin ateşlenmesine neden oldu ve Wendy'nin sesi muhtaç bir haykırıyla çatladı.

Griffith'in onu daha fazla esnetebileceğini düşünmüyordu - zaten çok doluydu, ama-

Parmakları kadının belini sıkıca sarmış, sonunda düğümünü kadının içine sokmaya başladığında onu tamamen hareketsiz tutmuştu. Kesik kesik itişler nefesini keserken, düğümü girişini geçerek onu inanılmaz derecede genişletti.

Wendy başını eğdi, ağzı açık bir şekilde nefes nefese kaldı, orgazmının şafağı sökerken tüm vücudu gerildi. Nic'in göğsünden gelen bir iniltiyi bastırarak onun göğüs kafesinin kabarıklığını ısırdı ve Griffith kalçalarını geriye doğru çekip, sikini içine sürtmeyen önce düğümünü onun girişine doğru çekerek, düğümü onun içindeki bir noktaya sürttüğünde iniltisini de orada haykırdı.

Griffith düğümünü kullanırken, sadece omegaların sahip olduğu tatlı noktayı, sadece bir alfanın düğümüyle ulaşabileceği yeri uyarmak için onu itip çekerken, dikişlerde parçalandı.

Tıpkı Tate'in yaptığı gibi, düğümünün esnemesi ve ona işkence etmesi için Arlo'yu içine soktu.

"Siz alfalar-ah, ah..." Griffith ona sürtmeye devam ederken Wendy'nin şikâyeti bir dizi inlemeye dönüştü.

Grif elini kızın buklelerine dolayıp onu yukarı çekerken lezzetli bir acı kafa derisini aydınlattı. Gözlerini açtığında Nic'i altında, uyarılmışlığının verdiği güçle dimdik duran sikiyle buldu. Onları birlikte izlerken gözleri irileşmiş, nefesleri kısalmıştı, bakışları Griffith'in ona sürtmeye devam ettiği kalçalarının arasına kilitlenmişti. Kendini zevke bıraktığında gözleri kapandı, sadece alfasının düğümünü isteyen bir omega.

Nic soluk soluğa, "Bana bak," ve Wendy gözlerini araladı.

Wendy coşku içinde yüzüyordu, zevk vücudundaki her siniri aydınlatıyordu. Bakışları altındaki betaya kaydı ve adamın sikiyle oynamasını izlerken ağzı kurudu. Yumruğu uzunlamasına ilerliyor, bir damla sakız belirene kadar ucunu sıkıyordu. Sonra tekrar aşağı doğru inmeden önce tepesini eliyle gölgeliyor, onları izlerken vücudu titriyordu.

", Knockout," diye fısıldadı. "Ben de seni istiyorum."

Tırnaklarını Grif'in uyluklarına geçirdi, Grif'in onu düğümünde tutma şekliyle ulaşabildiği tek yer burasıydı.

Wendy hala Grif'in henüz , düğümünün hala şiştiğinin ve sikinin içinde ihtiyaçla titrediğinin acı verici bir şekilde farkındaydı.

Griffith onları daha da yaklaştırıp Nic'in sızan sikinin tam üzerine oturttuğunda boğazından bir feryat koptu. Sanki Grif'in beklediği şey buydu, kalçalarını ona doğru sallamaya başladı.

Vücutlarının kaygan ezgisi çadırı bir kez daha doldururken, aşırı uyarılma damarlarında yarışırken yeniden haykırdı.

"Yüce İsa," diye mırıldandı derin bir ses, iki tanıdık koku yuvadan süzülmeden sadece birkaç saniye önce.

Tate ve Arlo'nun amcığı yeniden sıkıştı, Nic onları görünce kendini okşarken Griffith'in düğümünde mızraklanmasını izledi.

Boğuk bir inilti sırtını titretti, Grif'in kalçaları kısa ve hızlı ritmiyle onu mahvediyordu.

Nic'in eli hızlanmadan önce bir kez yavaşladı, nefes nefese kalçaları sallanmaya başladığında başı battaniyeye çarptı.

Wendy onun parçalanmasını izlerken onunla birlikte nefes nefese kaldı. Grif itişlerini Nic'in vuruşlarıyla eşleştirmişti ve eli ucun etrafını sıkarken, boğazından kırık bir inilti koptu.

Wendy, Griffith'in sikinin etrafında titreyerek ona bakarken yumruğundan taşıtı. Son bir yumruk darbesi, zevk patlamasıyla nefesini dudaklarından bir çığlık halinde gönderdi.

Griffith sadece birkaç hamle geride kalmıştı ve Nic onu serbest bırakmasıyla boyarken, alfa onu doldurdu, içine sıcak bir şekilde dökülürken düğümünü çalıştırdı.

Wendy, zevk vücudundaki her kemiği erittiği için güçsüz düşmüştü ve Grif, Nic'in yanına yatırmadan önce kollarını ona doladı.

Artçı şoklar hâlâ onu titretiyordu ve Grif onu daha yakından tuttu, yanağını başına bastırdı.

Ateşi bir an için sönünce, Nic ve Griffith'in arasına sıkışmış bir halde gözlerinin kapanmasına izin verdi.

"Orada yaşıyor mu?" diye sordu derin bir ses. Wendy sesin hangi alfaya ait olduğunu söyleyemiyordu, o anda zevkin sersemliği içinde yüzüyordu.

O anda o kadar dolu ve memnundu ki alfaları ve onların sataşmalarını umursamadı bile. Arkasındaki alfanın gürlemesini bile umursamadı, kelimeleri kullandığını fark etmedi, bu da ısırik korumasının kaldırıldığı anlamına geliyordu.

Hmph. Isırık koruması.

Bu durumda hiçbir kontrolü olmaması gereken adam nasıl oldu da hem onun hem de Nic'in beynini sikti?

Siktiğimin alfaları.

Griffith'in onu düğümlemesinin yoğunluğuna rağmen, Wendy sadece kısa bir süre sonra derisinin altında aynı ihtiyaçla uyandı.

Bu sıcaklık kesinlikle şimdiye kadar deneyimlediği en zorlu sıcaklıktı. Otun yardımıyla bile, sıcak ağrısı hiç durmamıştı, sadece alfalar onu düğümlediğinde geçici olarak yatışmıştı.

Bu normal miydi?

Sadece istiyordu ve istiyordu ve Wendy bu kadar muhtaç olmaya alışık değildi. Eski ısıtmaları pek hatırlanacak gibi değildi, yanlış bir şey söylememek ya da yapmamak için çok fazla düşünmeyi ve endişelenmeyi gerektiriyordu.

Ama Tate ve Arlo ile Nic ve Griffith'e her dokunuşunun ve öpüşünün küllerini hâlâ hissediyor, hâlâ onlar için yanıyordu.

Ama o anda en çok istediği şey yemekti.

Midesi sessizce gurulduyor, kendini sarmaladığı battaniye tarafından boğuklaştırılıyordu.

Tam o sırada çadırın kanatlarının hışırtısını duydu ve Griffith'in bal gibi lezzetli kokusu ciğerlerine doldu.

Alfa.

Onu küçük bir komaya soktukten sonra onunla yüzleşme düşüncesiyle yanakları alev alev yanarken, kendini battaniyeden ve-

Dirseği güçlü bir sırta çarptığında "Oof," diye duydu.

Wendy soluk soluğa kaldı ve Nic'in morarmış sırtını yatıştıırken dudaklarından bir özür döküldü.

"Sıcak atıştırmalık olarak peynir sevdiğini duydum," dedi Griffith ve yaklaşırken şilte eğildi.

Wendy'nin önünde bağdaş kurarak oturdu, peynir ve meyvelerden oluşan bir koleksiyonu aralarına yerleştirdi. Kollarına sıkıştırdığı soğuk su şişelerini yatağın üzerine bıraktı.

Wendy kendini çadırın diğer tarafına fırlatmamak için ellerini battaniyeye sıkıştırmak zorunda kaldı. Grif çok güzel kokuyordu ve işte yine bir alfa gibi davranıyordu. Hepsine göz kulak oluyordu.

Ateşi, duyguları ve içgüdüleri tüm zamanların en yüksek seviyesinde, birbirine karışırken, tam olarak hatırlamakta zorlanıyordu... neden Griffith'in kucağına sürünemediğini. Neden onun baş döndürücü kokusuna sokulamıyor ve onun diğer her şeyle de ilgilenmesine izin veremiyordu. Onunla ilgilenmesine.

"Wendy?" Nic'in sesi gürültülü düşüncelerini delip geçti ve endişeli iki bakışla karşılaşmak için gözlerini kırıştırdı.

"İyi misin?" Griffith sordu.

Wendy başını salladı, sonra başını salladı, sonra da baştan başlamak için ellerini havada salladı. Ateşi onu çok telaşlandırıyor. "Evet, evet, ben iyiyim. Bunu bir araya getirdiğiniz için teşekkürler. Tate ve Arlo yardım etti mi?" Küçük tabağı incelerken farklı peynirlerin isimlerini okudu çünkü peynirlerin yarısı hâlâ paketin içindeydi.

"Belki biraz," diye kabul etti.

"Tek yaptığım ona bir liste hazırlamaktı," diye araya girdi Arlo, başını Tate'in göğsünden kaldırarak. "Gerisi Grif'in işiydi."

Her peynir zaten dilimlenmişti, bıçak gerekmeden alınmaya hazır. Wendy kremsi görünlü bir dilim çedar peyniri aldı ve bir köşesini ısırdı. Dilinin üzerinde tereyağımsı bir doku ve keskin bir eridi. Sonra karbonhidrat almaya gitti, peynirle eşleştirmek için kraker aldı.

Onlar bir şeyler atıştıırken çadır sessizdi ve Wendy'nin ateşi o an için kaynamaya devam ediyordu. Onun polaroid fotoğrafları gibi

O ana kadarki sıcaklık zihninde canlandı, bir ürpertiye kovaladı ve çarşafı göğüslerinin üzerinden yukarı çekti.

Evet, o da hâlâ çıplaktı.

Dalgaları birbirine yaklaşıırken giyinmenin pek bir anlamı yoktu.

Ama yemek yiyorlardı.

"Sonunda normal bir insan gibi üşüdün mü?" Wendy suyundan bir yudum alır almaz Grif homurdandı.

Yumuşak bir şey yüzüne çarparak görüşünü engelledi. Bazı alfaların cüretkârlığına hayret ederek dondu kaldı. Kim sanıyordu-

Nefes alırken ağzı sulandı, Griffith'in taze pişmiş ballı mısır ekmeği kokusu duyularını istila ederken kızgınlığı eriyip gitti.

Ve gömlek hala sıcaktı.

Peynir tepsisinin üzerine tırmanma ve kendini alfaya sürme dürtüsüne direnerek su şişesini indirdi ve kumaşı başından çekmeden önce bakmadan kapağını kapattı.

"Doğru tarafını bile çevirmemişsin," diye yakındı, alfaya teşekkür etmek gibi temel dürtülerine boyun eğmek yerine söyleyecek bir şey bulduğu için gururluydu.

Wendy tişörtü kafasına geçirirken Nic onlara bir kahkaha . Yüzünün üzerinden geçerken sessizce içine çekti ve o çökmekte olan alfa kokusunu son bir kez daha aldı.

Ama bu sırrı mezara götürecek. Yakışıklı alfanın canı cehenneme.

Bir elma, erimiş brie'nin içine atmak için mükemmeldi ve Wendy bu ikram karşısında mutlu bir şekilde kıpırdanmaktan kendini alamadı.

" kaç?" diye sordu.

Isıtmaları genellikle bir günden fazla sürmezdi ama çadırın yumuşak ısıltısı içinde, yastıkların, battaniyelerin, alfaların ve Nic'in arasında kendilerine ait bir dünya gibiydi. Günün herhangi bir saati olabilirdi ve hiçbir fikri olmazdı.

"Saat gece yarısına yaklaştı."

Wendy betanın verdiği bilgiler karşısında mırıldandı. O ve Griffith öğleden sonra saat bir sularında

alışverişten döndü.

Alfa.

Wendy yüzünü buruşturdu. Sadece birkaç saat olmuştu ve Griffith'e çoktan teslim olmuştu. Sıcaklık hormonları o kadar güçlüydü.

Ya da belki Griffith çok alfa biriydi.

İkisinin de peynire el sürmediğini fark edince bir kraker hazırladı ve betaya uzattı.

"Peki, Grif... teşekkürler. Sanırım o da kötü bir alfa değilmişsin."

Alfa kuru bir sesle, "Teşekkürler," diye cevap verdi.

"Rica ederim," diye neşeyle karşılık verdi Wendy, bir elma daha atıştırırken - umurunda bile değildi. Bu noktada umurunda değildi, sanki vücudu açlıktan öldüğünü fark etmiş gibiydi. Isırığı bir yudum suyla kovaladıktan sonra hemen daha fazlası için geri döndü.

"O kadar da korkunç olmayan alfalardan bahsetmişken," diye başladı, Nic'in bakışlarını yakalayıp başını merakla eğerek, "ve konuşulmaması gereken ... Bence aşk özel bir şey. Ve bence solmasına izin vermek üzücü olur."

"Oh, mi?" Nic kollarını kavuşturarak sordu.

Elinde bir avuç üzümle duraklayan Wendy, betaya baktı ve bazı titreşimler aldı.

"Ama asla bilemezsin," diye ekledi endişeyle. "Saçma sapan ateş hormonlarım beni kandırıyor olabilir. Geçene kadar beklemek isteyebiliriz."

Nic arkasına yaslandı, kendini bir yastığa dayadı ve ayak bileklerini çaprazladı. "Ben her zaman popüler bir sohbet konusu muyum?"

Grif boğulur gibi bir ses çıkardı ve Wendy açıkça adam için bir nimetti çünkü kışını örttü.

"Tek ortak noktamız sensin," dedi yumuşak bir gülümsemeyle.

Beta bunun üzerine bocalar gibi oldu, kollarını kavuşturdu ve gözlerini tavana, çadırın tepesindeki kumaş kıvrımına dikti. "Bu konuda sizi suçlayamam. Konuşacak başka bir şey bulamadınız mı?"

"Neden yapalım ki?" Griffith sırtarak sordu. "En ilginç olan sen olduğun halde mi?"

Grif'in Nic'le flört ettiğine tanık olan Wendy'nin yanakları kızardı. Nic'in alfanın bakışları altında bu kadar çabuk telaşlanması çok sevimliydi.

olmadığıma sevindim.

Krakerinin çıtırtısı çadırın içinde patlayan bir silah sesi gibiydi. İki adamın da bakışlarını çekti, Tate ve Arlo'nun bakışları da kulak misafiri olmamış gibi davrandılar ve kız ellerini kaldırarak, "Ne? Bir kız atıştıramaz mı?"

Griffith bir kahkaha attı, yanağını Griffith'in göğsüne dayayarak hissetmeyi dilediği alçak bir gümbürtü.

Damak tadına uygun peynir, meyve ve kraker yedikten sonra suyunun çoğu bitmişti.

Kolları onu arkadan sardı ve Nic'e doğru eğildi. Ellerini Nic'in kollarının üzerinde gezdirerek damarlardan birinin izini sürdürdü ve o tanıdık sıcaklığın yeniden uyandığını hissetti.

Wendy, Nic'in içine yerleşti ve göğsünün sırtına doğru genişlediğini hissetti. Onun sıcaklığının içine işlediğini, kokusunun onu sardığını hissetmek rahatlatıcıydı.

"Bunu geri alacağım," dedi Grif. Wendy gözlerini araladı ve kapattığını hatırlamadığını fark etti.

"Geri dönecek misin?" diye sorarken buldu kendini.

Onun evet demesini istemesi onu korkutuyordu. O alfanın yakın olmasını istiyordu çünkü... sadece çünkü.

Geri gelmesinin ne önemi vardı ki? Söylemek istedi ama kelimeler dilinin ucuna .

Sonra Griffith başını salladı, zihni ve Nic'e geri döndü.

Çadırdan çıkmak için diz çöken Grif'in çıplak sırtının esnemesini ve hareket etmesini utanmadan izledi.

"Artık Grif hayran kulübünün bir parçası falan mısın?" Nic kulağına yaklaşarak sordu.

Başını sallayarak kıkırdadı. " olarak değil, sadece... söylediğim kadar kötü biri değil."

Tate çadırın öbür ucundan tısladı. "Sadece bir düğüm yeter. Bir dahaki sefere üzerinde onun yüzü olan bir tişört giyecek."

Wendy kıs kıs gülererek, "Kapa ," diye seslendi. "Öyle değil."

"Demek bir nedeni var?" Tate, battaniyelerin ve çarşafların arasından kayarak ona doğru ilerlerken alay etti.

Wendy alfayı dikkatle görmezden geldi, çünkü bir nedeni olsa bile bunu nasıl açıklayacağını bilemezdi. Griffith'ten tamamen nefret etmemesini sağlayan belirli bir şey yoktu.

Lanet alfa sinsiydi.

Battaniyelerin hışırtısı dikkatini çekti ve gözlerini kırıştırdığında Arlo'nun sırtarak ona doğru geldiğini gördü. "Üzerinde yüzlerimizin olduğu bir tişört giyer misin?"

Wendy gülmekten kendini alamadı. "Yüzde yüz, ironik olmayan bir şekilde. Bu çoraplardan çok daha iyi."

"Daha gürültülü, değil mi?" Arlo alay etti, yaklaştı ve onu Nic'ten uzaklaştırdı, sıcak kolları kışını çerçevelemeden ve yoğurmadan önce onun etrafında kıvrıldı.

Şimdi yemek yediği için, sıcaklığı en şiddetli ihtiyacının yerini aldı ve onu yavaşça içten dışa doğru ısıttı.

"Evet," diye kabul etti, kendini alfanın dizine bırakırken ne hakkında konuştuklarını unutmuştu. Başını eğerek onun tadına baktı ve pürüzsüz kremsi tadı karşısında mırıldandı.

"Ateşinin daha iyi olduğunu düşünüyor musun?" Tate sordu, ancak Wendy'nin tüm dikkati önündeki alfaya kilitlenmişti.

"Tam olarak değil," diye itiraf etti, kelimeler Arlo'nun dudaklarında mırıldandı.

İki düğümden sonra bile daha yoğun, daha sıcaktı. Cildi terden kayganlaşmış ve kalçaları uyarılmayla ıslanmıştı.

"Gidip Grif'in temizlik yapmasına yardım edeceğim," diye fısıldadığını duydu Nic uzaktan.

Beta'sının geri döneceğine güveniyordu, bu yüzden Wendy Arlo'nun daha derinlerine daldı, dillerini birbirine kaydırarak ve ulaşabildiği her santimini tattı. Daha fazlasını, daha fazlasını, daha fazlasını isteyen Wendy sonunda bir nefesle öpüşmeyi kesti ve kendini tekrar Tate'in içine çekilmesine izin verdi. Başını ona doğru eğdi, ancak ısırık korumasını görünce sızlandı.

Bir yanı güvende olmaktan nefret ediyordu.

Ama daha zeki olan yanı dudaklarını büzdü ve alfaların onunla ilgilenmesine izin verdi.

Bölüm 40

WENDY

"HEY, İŞTE BURADASIN." Nic'in sesi uykulu sersemliğini dağıttı ve ayağa kalkarak Nic'in açık kollarına doğru ilerledi, yanında bir battaniye sürüklüyordu.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı Wendy, başını adamın boynuna doğru eğip iyice içine çekerek. "Seni özledim," diye itiraf etti.

Nic kıkırdadı, büyük kollarını onun sırtına doladığında göğsü onun altında zıpladı. "Bunu duyduğuma sevindim."

Wendy sessizdi, vücudundaki ağrıyan sıcaklığın kısa süreliğine dinmesinden memnundu. Saçları, Tate ve Arlo'nun düğümlerini çözdükten *sonra* aldıkları duştan dolayı hâlâ ıslaktı. Titreyerek ürpertiği uzaklaştırdı.

Şimdi çadırda sadece o ve beta vardı ve başını tekrar ona yasladı, kokusunun onu sarmasına ve soğuğu kovmasına izin verdi.

Alfa.

Wendy burnunu kırıştırdı ve sesini yükselten muhtaç tarafını görmezden geldi. Nic buradaydı, Griffith'in her ne yapıyorsa dönmesi için on dakika bekleyebilirdi. Bu yüzden betaya uzandı ve temiz bahar çiçeklerini içine çekerek Nic'in saçlarını okşamasına izin verdi.

"Griffith nerede?" diye buldu kendini.

"Tam burada," dedi, çadırın kapağını geri çekip içeri bakarak.

Eğilip kısa açıklıktan düşmeden geçmeye çalışırken kollarındaki birkaç şişe suyu dikkatle dengeledi. "Su getirdim," diye duyurdu. "Ve duş artık boş."

Grif bağdaş kurarak yere çöktü ve soğuk bir şişeyi onlara doğru fırlattı.

"Nasıl hissediyorsun?" diye sordu Wendy'ye bakarak.

Kalçasının yanında durana kadar yuvarlanan şişenin üzerindeki soğuk buğudan ürperdi. "Tamam," dedi. Şu an için.

Kızgın kömürler hâlâ çekirdeğinde yanıyor, sadece birinin ateşi körüklemesini bekliyordu ve lanet alfanın varlığıyla bile alevlenmeleri Wendy'yi kızdırıyordu.

Suyu alırken dişlerini sıktı ve gizlice istediklerini bildiği gibi içmek için kapağını açtı.

"Aç mısın?"

"Hayır, şimdilik iyiyim," diye cevap verdi.

Griffith gözlerini ona dikti. "Emin misin? Duşa ne dersin? Yapabileceğim başka bir şey var mı-"

"*Griffith*," diye tersledi. "Ben *iyiyim*. Bana göz kulak olmana ihtiyacım yok."

Kelimeler döküldüğü anda pişman oldu.

Griffith'in Güzel, ballı Koku aniden bittered, ve midesi bulandı.

Kızgınlık döneminde çevresine karşı daha duyarlıydı ve Griffith'in kokusundaki acıyı hissetmek göğsünü ağrıtıyordu.

Buna dayanamadı, kokusunun nefret etti ve parmakları onu yatıştırma ihtiyacıyla kaşındı.

Birdenbire tek istediği bunu düzeltmek oldu.

Dürtülerine boyun eğerek çadırın içinde süründü ve alfanın yanına oturdu.

"Özür dilerim," dedi usulca, başını onun omzuna yaslayarak. "Bunu söylememeliydim. Özür dilerim," diye tekrarladı.

Pişmanlıktan boğazı düğümlendi ve derisi rahatsız edici bir şekilde kaşındı.

Alfa'yı incitmişti.

Alnını adamın omzuna dayayarak onu dürttü ve... ona dokunmasını, onunla konuşmasını, onu uzaklaştırmasını ya da başka bir şey yapmasını istedi.

Son seçeneğin düşüncesi göğsünü acıttı ve istemeden dudaklarından bir sızlanma döküldü. Alt dudağını ısırarak sesi kesti.

Tam o sırada başının arkasında bir dokunuş hissetti ve yüzünü kaldırdı. Griffith bir parmağını çenesinin altına yerleştirdi ve onu yukarı kaldırdı, dudaklarından milimetrelerce uzakta durdu. Wendy aradaki mesafeyi kovaladı ve dudaklarını Griffith'in dudaklarına bastırdı; Griffith'in sıcaklığı hâlâ aynı, tadı hâlâ tatlıydı. Dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi ve kokusu olması gerektiği gibi ballı ve yapışkan olana kadar dudaklarını ısırdı ve dişledi.

"Özür dilerim," dedi tekrar, özrünü doğrudan ağzından tatmasına izin vererek.

"Ben kötü adam değilim," diye cevap verdi Grif.

Wendy ona karşı başını salladı. "Biliyorum, özür dilerim, ben sadece... Ben sadece..." Bunu nasıl tarif edeceğini bilmiyordu ve emin olamamanın verdiği rahatsızlık onu kaşındırıyordu.

Bir titreşim göğsünü gıdıkladı, içini ısıttı ve alfa onun için mırıldandığında onun karşısında eridi. Onun göğüs kaslarına sokuldu, sesi yanağında hissetti ve iç geçirdi. Bu onu rahatlattı ve düşünceleri yeterince sakinleşti. Vay canına. Alfa mırıltıları büyüleyiciydi.

"Bir şeylere ihtiyaç duymaktan nefret ediyorum," diye fısıldadı.

Grif'in mırıltısı tekrar devam etmeden önce durakladı ve Wendy ona doğru gevşedi.

"Ama bir şeye gerçekten *ihtiyaç* duymaktan daha kötüsü, onu zorunda kalmaktır. Ben sevmiyorum..." Göğsündeki duygu ve çatışma yumağını çözmeye çalışarak kelimeleri aradı. "Birine ne istediğimi söylersem, bu ona beni hayal kırıklığına uğratma fırsatı verir. Benim ihtiyaçlarımı gerçekten umursamadıklarını gösterme fırsatı verir."

"Ve sen," diye devam etti, kaşlarını çatarak, "beni . Seninle ilgili bir şey beni bir şeyler *istemeye* itiyor." Burnunu onun köprücük kemiğine doğru sürükledi. "başka hiçbir sebep yokken yeni pişmiş gibi koktuğun için kucağında sürünmek istiyorum. Ama *neden*

Bunu mu istiyorum? Bu çok aptalca! Sen aptalsın," diye dalga geçerek onun omzunu ısırdı.

Mırıltısı devam etti ve kadın göğsünü onunkine yaslayarak mırıltının titreşimini tüm vücuduyla hissetti.

"Seninle tanıştığım anda *alfa* diye ve bu beni..." Sözünü yarıda , elinden kaçıp duran başka sözcükler arıyordu. "Doğal olarak her şey için sana bakmak istiyorum. Ve bu sadece omega içgüdüğü olsa bile, bundan nefret ediyorum! Kendi başımın çaresine bakabilirim ama sana baktığımda tek yapmak istediğim kucağına kıvrılmak ve bunu benim için yapmana izin vermek! Ve bu sinir bozucu!"

Wendy avuçlarını adamın omuzlarına bastırarak kendini ondan uzaklaştırdı. Adam sertleşti, bakışları şaşkınlıkla onunkilere kaydı. Onun gece kadar karanlık gözlerini yakaladıktan sonra devam etti. "Hiçbir şey için bir alfaya *ihtiyacım* yok," diye hırladı.

Griffith'le tanıştığı andan beri, o tam bir alfa olmuştu. Aynı gün içinde ona bir yatak çerçevesi ve tüm bu saçmalıkları inşa etti!

En kafa karıştırıcı olanı ise Wendy'nin başka bir alfanın, özellikle de Sterling Sürüsü'nden birinin yanında hiç böyle hissetmemiş olmasıydı.

Arkasından yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve Wendy yavaşça Nic'e döndü, bu kadar komik olanın ne olduğunu merak ediyordu.

Bir elini kızın sırtında gezdirdi ve beta kızdı alfaya ve tekrar alfaya bakarken tüyleri diken diken oldu. "Bu senin omega içgüdüğü değil," dedi gülümsemesini gizleyerek. Bakışları, bu konuşmayı yönlendirmek için bir haritaya ihtiyacı varmış gibi görünen söz konusu alfaya gitti. "Şey, tam olarak değil. Bu sadece... Griffith'in kim olduğu. Elbette o da bir alfa ve eminim bunun da onunla bir ilgisi vardır. Ama sen sadece omega içgüdüğü yüzünden değil, Griffith böyle olduğu için böyle hissediyorsun, her zaman kontrolü ele alıyor, ilgileniyor."

"Nereden biliyorsun?" Wendy sordu. "Sen bir omega bile değilsin."

Nic boğazını temizledi ve duraksaması kadının bakışlarını tekrar ona yöneltti. "Çünkü ben de aynı şekilde hissediyorum," diye itiraf etti, bronz yanakları koyulaştı. "Onunla ilgili en iyi şey bu," diye devam etti. "Aynı zamanda en sinir bozucu yanı," diye ekledi Nic.

"O da var," diye onayladı Wendy, alfa kendini kaybetmiş gibi göründükçe sırıtarak.

"Dur bir dakika," diye sordu Griffith, mırıltısı nihayet sönmişti. "Ne demek istiyorsun? Yanlış bir şey mi yapıyorum?"

Nic ona "Tam tersi," diye güvence verdi.

Wendy ofladı. "Sana sormama bile gerek yok! Sen sadece... bir şeyler yapıyorsun! Neye ihtiyacım olduğunu tahmin ediyorsun ve sahip olduğumdan emin ." Aptal meyve suyu gibi. Peynir. Onları çorbayla beslemek, sıcak tutmak, evle ilgilenmek ...

"Konu sen olunca dilimin ucuna gelen en yakın sözcük 'Evet, Alfa' oluyor."

Bağlamı dışında bile bu kelimeleri söylemek bile onu titretiyor, bir alfa için sızlanmak istemesine neden oluyordu. alfa için.

Griffith sanki sözleri harekete geçirici olmuş gibi tekrar mırlamaya başladı. Wendy arkasındaki betayla birlikte ürperdi ve gözlerini önündeki alfaya dikti.

"Ve neden... bunun neden bu kadar kötü bir şey olduğunu aniden hatırlayamıyorum?" diye nefes aldı sonunda.

Kızgınlık dönemindeki berraklık anları birbirine karıştı. Şefkatli alfalar ve onun tatlı betası. Dolu düğümler ve zirveye ulaşan zevk, çadırın kumaşını hışırdatan ecstasy çılgınlıkları.

Nic, Wendy'nin kıcını kucağına doğru çekerken Wendy'nin vücudu uyarılmışlık hissiyle dolup taşıyordu. Kalın siki girip çıkıyor, duvarlarına sürtünüyor ve sesi kısılana kadar boğazından inilti çıkarıyordu ama elbette bu, hayal edebileceği en özenli alfa ve beta ile üç gün boyunca ateşini çıkarmasından da kaynaklanıyor olabilirdi.

Büyümeye devam etmesi ve ihtiyacını daha da yoğun hale getirmesi, tahrik edici olduğu kadar korkutucuydu da.

Hiç bu kadar içgüdüsel, bu kadar zevkli, bu kadar *muhtaç* bir sıcaklık hatırlamıyordu. Özellikle de bu kadar çok zaman isteyen bir tanesini. Wendy sadece istedi ve istedi ve-

"Sence hazır mı?" Griffith, kelimeler yanağında gezinirken sordu.

Gözlerini açtığında Griffith'i tam karşısında buldu, dudakları neredeyse bir öpücükle onunkilerin üzerinde geziniyordu. Kollarını okşayarak Nic'in ritmiyle hareket etmesine yardımcı olan Griffith'in dokunuşu sıcaktı.

Griffith onu Nic'in sikinin üzerine iterken dudaklarından bir inilti döküldü.

Beta onun altında inerken "Evet," diye cevap verdi. Tam olarak ne hakkında konuştuklarını biliyor muydu? Hayır, ama birlikte yaptıkları hiçbir şey, vücutlarının hiçbir örgüsü patlayıcıdan daha az bir şey olmamıştı.

Şimdiye kadar.

Alfa onu zapt etti, çok yakınında beliren zevk uçurumunu kovalamasını engelledi, Nic'in siki içine gömüldü ve orgazmı sönüp giderken onun etrafında titredi.

"Griffith, sen-"

"İkinizi de mahvedeceğim. Bu ısırik korumasını bana bağla," dedi ve parmaklarının arasından sarkan korumayla bir elini kaldırdı.

Boğazında bir inilti birikti ve kaçmasına izin verecek kadar çaresizdi.

"Artık ısırik korumaları yok!" diye yalvararak adamın dudaklarını kendi dudaklarına çekti. Wendy öpüşmelerini seviyordu, amının ya da ağzının içinde ya da birbirleriyle ayrı düştüklerinde yüzlerini görmek hoşuna gidiyordu. "Sorun yok, söz , umurumda değil, sadece *lütfe*n, lütfe,n," diye bağırdı. "Beni ısırmayacağını biliyorum, sana güveniyorum," diye mırıldandı, kendini koruma filtresi sıcaklığının talebi altında eridi. Bu adamlara güvenin altında.

Ama bu alfalarla saatler ve günler geçirdikten sonra, Wendy onların kendisini ısırmayacağını biliyordu. Bunlar iyi alfalardı. Sterling Sürüsü'nden çok daha iyilerdi.

Bu alfalar ona karşı çok iyidiler. Ona güzel meyveler, nefis atıştırmalıklar ve lezzetli soğuk su getirdiler ve saçlarını okşadılar, vücudunu yıkadılar ve neye ihtiyacı varsa onunla ilgilendiler.

Onlarla birlikte geçirdiği son üç gün boyunca bir şeyler olmuştu.

Wendy bunun ne olduğunu bilmek isterdi.

Sanki sıcaklık, bu adamlar hakkında sahip olduğu tüm çekinceleri eritip yok etmişti. En savunmasız anlarını onlarla paylaşmıştı, onu hem gerçek hem de fiziksel tüm katmanlarından sıyrılmış olarak görmüşlerdi.

Onlara güveniyorsa daha ne kadar o aptal deri şeritleri giymelerini isteyecekti? Hiçbir anlamı yoktu!

Wendy *öpücükler* istiyordu. Dudaklarının tenine tatlı dokunuşlar istiyordu. Onları diliyle tatmak, ağızlarında inlemek ve içinde hareket ederken homurtularını ve inlemelerini dinlemek istiyordu.

"Onun yerine öpücük istiyorum," diye ısrar etti Wendy. "Benim için geldiğini görmek istiyorum," diye yalvararak maskeyi çekiştirdi ama adam bırakmayı reddetti. Wendy'nin bakışlarına baktı, nefesleri uzun bir süre birlikte kesildi ve sonunda onu bıraktı.

Wendy zafer kazanmışçasına o lanet şeyi girişe doğru fırlattı ve kumaşa çarpıp battaniyenin üzerine düşmesini izledi.

"Şey, bu biraz can sıkıcıydı," diye yakındı. Griffith kıs kıs güldü ve daha yakına kaydı.

"Uzun sürmeyecek," diye alay etti ve diğer elini kızın omzundan çekti. "İkiniz de yuvarlanın."

Wendy yavaşça doğruldu ve Nic'in içinden çıkarken ona sürtündüğünü hissederek dudağını ısırdı. Ama fazla uzağa gitmedi. Ellerini beline doladı ve onu geriye doğru çekti. Nic onu battaniyeye bastırıp yan tarafına doğru çekerken çıkardığı gıcirtı çadırın içinde yankılandı.

Grif önündeki boşluğu doldurdu ve Wendy aniden tekrar ikisinin arasına hapsoldü, hiç dağılmayan sıcaklığı karıştırdı. Her ikisinin de sikleri sert ve ağırdı ve Wendy onların arasında sallanıyordu.

Ellerinden biri Wendy'nin yan tarafına, bacağının dış kısmına doğru kayarak uyluklarının arasına girdi ve bacağını kaldırdı. Wendy dudağını ısırarak başını Grif'in göğsüne doğru eğdi, Nic de onun karnını dürttü.

"Ah," diye soludu, aşırı duygusaldı ama çok muhtaçtı, çok istiyordu.

Sanki ihtiyacı hiç bitmeyecekmiş gibiydi ve Nic'in sikinin tek bir yumuşak hareketle tekrar içine kaymasıyla aynı anda onu saran taze arzu gözlerinin dolmasına neden oldu.

Bunlar iyi gözyaşlarıydı, uyarılma onu sular altında bırakırken bile rahatlamıştı, Gri'fin onu açık tuttuğu uyluklarını kayganlaştırdı, parmakları daha iyi tutmak için kazdı.

Wendy sızlandı, kelime yoktu, sadece daha fazlası için umutsuz bir ses. Bir elini arkasına attı, terden kayganlaşmış etini kavradı ve tırnaklarını Nic'in kalçasındaki kaslara geçirerek onu hareket etmeye devam etmeye çağırdı.

Beta itaat etti ve adam içine girip çıkmaya başladığında kadın onun etrafında titredi. İlk başta biraz özensizdi, düzensiz temposu sabrını taşıyordu. Tırnaklarını daha sert geçirdi.

Nic bir kolunu Griffith'le arasına sokup yatağa yaslanan omzunu kavradı ve onu sıkıca tuttu. Gri'fin onun kalçasını tutuşunu kendi tutuşuyla değiştirdi ve bir sonraki hamlesi kadının nefesini kesti ve Griffith onun içine girip çıkarken kadın gevşedi.

Griffith, "İşte bu," diye nefes aldı ve Wendy onun arzu dolu karanlık ses tonuyla ürperdi.

Alfa'nın sert siki karnına sürtündü ama Nic kalçalarını onunkilere vururken pek dikkat etmiyordu.

"Bir itirafta bulunacağım," diye fısıldadı Griffith ve Wendy bakışlarını onunkilere çevirdi, aynı anda elinin bacaklarının arasında gezindiğini hissetti. "Komplo kurduk," diye itiraf etti, parmaklarını girişinin etrafında bir V şeklinde çerçeveledi, Nic'in siki aralarından kayarak ona girdi. Alfa avucunu klitorisine dayadığında Wendy bir mırıldanma mırıldandı, başka bir orgazm onu altına çekmekle tehdit ederken zevk yükseldi.

Onu lanet olası bir hamur gibi yoğurdu, aşırı duyarlılığı dikkatli dokunuşunun altında çok fazla kaldı ve Nic kalçalarını onunkilere çarparken zevk onu emdi, Gri'fin parmaklarına çarptı ve klitorisine karşı öğütmesini sağladı. Başını Nic'in göğsüne yaslayıp gevşemesine izin verdi, ağzı bir çığlıkla ayrılmıştı

Kalçalarını aralarında yuvarlarken, zevk dalgalar halinde onu yıkıyordu.

"Kahretsin, Wendy," diye başının üzerinde soludu Nic, kalçaları onun sikinin etrafında sıkılırken donmuştu. "Çok harika hissediyorsun," dedi Nic, karmakarışık saçlarına bir öpücük kondurarak.

Övgü karşısında gururlandı.

Grif onun orgazmı yatışana kadar bekledi ve Nic'in sikinin nabzını içinde hissetmesine rağmen henüz boşalmamıştı.

Nic içinden çıkarken sadece yer değiştirdiklerini düşündü. Nic'in yokluğunda, serbest bırakılmasından sonra oluşan nemin çekirdeğinde kabardığını hissetti. Bir parmak kıvrımlarının arasına girdiğinde Nic'in kollarında sarsıldı ve alfaya gözlerini kırıştırarak baktı, dudakları dişlerinin arasından kayıyordu. Grif önce bir, sonra iki parmağını içine soktu ve parmaklarını duvarlarında gezdirdi.

"Nesin sen-" diye sordu tam adam onları geri çekerken ve Nic girişine dönerken. "Ne-nnf..." Nic tekrar içine girdiğinde sorusu boğuk bir iniltiye dönüştü. En az alfaları kadar büyüktü ve onun her santimini seviyordu.

"Daha fazla mı?" diye sordu saçlarına doğru ve o da başını salladı.

Ama Grif'in girişinde kayganlığıyla ıslanmış bir parmağı Nic'in sikine bastırdığını hissettiğinde gözleri fal taşı gibi açıldı.

Oh.

Onun bakışlarıyla karşılaştı ve oradaki niyeti gördü.

Oh.

"Tamam mı?" diye sordu.

Küçük sözcükler işe yararken neden çok sözcük kullanalım ki? diye düşündü, neredeyse kıkırdayarak. Kendini sarhoş hissediyordu. Sıcaklığından, hiç bitmeyen zevkten, alfaların ve Nic'in ilgisinden sarhoş olmuştu.

"Tamam," diye cevap verdi.

Griffith tek parmağını hareket ettirip Nic'in sikiyle birlikte içine girdiğinde gülümsemesi, amının gerilmesiyle ağzı açık bir soluğa dönüştü.

"Kahretsin," diye bir ses şiddetle küfretti ve Tate çadırın içine bakarken Wendy gözlerini kırıştırarak açtı. "Arlo, bak," diye fısıldadı ve alfayı kendisiyle birlikte çadıra çekti.

Wendy bir izleyici kitlesine sahip olma fikrinden dolayı mızızlandı, utandı ama bu fikir karşısında titreyen uyarılmayı görmezden gelemeydi.

"Siktir," diye tekrar nefesini tuttu Nic. "Bu hoşuna gitti."

Nic ona tamamen ihanet ederken yanakları kızardı. Alfalar çadıra yerleşirken kendi kendilerine sırıttılar.

"Sizi kendini beğenmiş piçler," diye mırıldandı Wendy, tembel bir gülümsemeyle mücadele ederek. "Patlamış mısır getirmediğiniz mi?"

Sevgi dolu sorusu cevapsız kaldı, ama muhtemelen Nic'in kalçalarını geri çekip yavaşça içeri girerken kendi iniltisiyle yankılanan iniltisinden başka bir şey duymayacaktı.

Grif'in parmağının yanı sıra, yepyeni bir histi, duvarlarını tüm doğru yollarla ovuyor ve aralarında titremesine neden oluyordu.

Wendy'nin uzun süren sızlanmaları dindikten sonra, Griffith'e, "Oh, bu hoşuna gitti," diye soluk soluğa söyledi.

Beta'nın kahkahası nefes nefese kalmaktan biraz daha fazlasıydı, karşılık olarak omzunu ısırduğunda göğsü şefkatle şişti.

Onlarla birlikte olmak çok zahmetsiz, çok doğaldı. Wendy bunun böyle olabileceğini hiç bilmiyordu ve bunun kadar mükemmel olmadığı sürece bir daha asla ateşlenmek istemedi.

Diğer tarafta onu neyin-kimin- beklediğini bilse bile, kendini hiç bu kadar iyi hissetmemişti. Bu adamların yanında olduğu kadar el üstünde tutulduğunu ve önemsendiğini.

Griffith onun çekirdeğine bir parmak daha ekledi, ancak bu sefer Nic'i içeri sokmadan önce Nic'in geri çekilmesini bekledi.

Gerilme mükemmeldi ve ağzı bir başka solukta açılarak Grif'in onu öpmesi, dudaklarını ve dilini hissettiği aynı uyarılma kaynaklı çaresizlikle için mükemmel bir fırsat yarattı.

Üç parmak derine inene kadar dudaklarını rehin aldı, Nic'le birlikte onu da gererek ve her ikisini de çılgına çevirerek makaslarken dudaklarından çılgınlıkları, sızlanmaları ve muhtaç yakarıları çekip yudumladı.

Nefes almak için yer açtığında, Wendy çiftleşmiş iki alfaya, gevşemiş çenelerine ve çarşaflara pençelerini geçirmiş parmaklarına baktı.

Wendy, "Madem izleyeceksin, bari benim için değerli olsun," diye yakındı, ama sözcüklerden dökülen soluk soluğa inleme, niyetlendiği sıcaklığı yok etti.

O kadar ıslaktı ki, uyarılma hissi göbeğinden damlıyor ve Nic'in sikini, Grif'in parmaklarını, kalçalarını ve Nic'in taşaklarını yalıyordu... harikaydı. Birbirlerine karşı kaygan kayışları onu daha da tahrik ediyor, acele etmeleri için onları teşvik etmeye çalışırken onların pençesinde dans etmesine neden oluyordu.

İtişler arasında gözlerini açtığında, Tate ve Arlo'nun hâlâ hareketsiz olduğunu gördü ama uyarılmışlıklarının şişkinliği ortadaydı.

"Eee?" Wendy sordu ve bakışları vücudundan yüzüne doğru sürüklendi. "Çıkarın siklerinizi," diye sızlandı. "Birbirinize dokunun!"

Grif sikiyle Wendy'nin gergin açıklığını dürttüğünde Wendy'nin nefesi kesilirken Tate ve Arlo gözlerini kırptırdı.

"Hazır mısınız?" diye sordu alfa.

Wendy başını salladı, elini yere dayayarak Griffith'in boynunun yanına götürdü ve kalın sütunu çerçeveledi.

Wendy onun sikinin başının, Nic'in yanında onu gererek göbeğine doğru bastırdığını hissetti. Parmaklarından çok daha fazlasıydı ve yanma beklentisiyle nefesini tutmasına neden oldu.

Ama hiç gelmedi.

Sadece doldurulmanın baskısını hissetti, Griffith'in sikinin her damarlı inçinin Nic'in yanında, düğümü ona dokunana kadar ilerlediğini hissetti.

Tutmaya niyetlenmediği bir nefes verdi, onları sıktı ve doluluktan dolayı haykırdı.

"Lütfen, , ," diye bağırdı, *daha fazlası* olduğunu biliyordu. Ve daha fazlasını verdiler.

İlk hareket eden Nic oldu, acı verici bir yavaşlıkla kayarak duvarlarına ve Grif'in sikine sürtündü. Alfa mırıldandı, kendi göğsünde yankılanan, teninde gürleyen ve ona karşı titremesine neden olan düşük bir titreşim.

Nic, sikinin sadece başını kadının içine sokarak durdu, etrafında zar zor açık tuttu, sonra tekrar içeri girdi.

tek bir yumuşak hareketle, hepsini diğerine doğru itti.

Bağlanmış çifte bir kez daha merakla baktığında, onları birbirlerine yaslanmış, birbirlerinin aletlerini okşarken bakışları mızraklandığı yere kilitlenmiş halde buldu.

"Çok ateşli," diye nefes aldı, bakışları kimi daha çok izlemek istediği konusunda kararsızdı.

Ama özel bir dalma - Nic miydi o? Yoksa Griffith mi? Dikkati tekrar her iki yanındaki, içindeki adamlara kaydı. Dönüşümlü olarak sokuyorlardı; Griffith sokarken Nic kayarak çıkıyor, Nic tekrar girerken Grif geri çekiliyordu. Onu yaraları için mükemmel bir kalıp haline getirirken bir an bile boş kalmadı. Wendy aralarında yalvaran, muhtaç bir karmaşaydı, her itişte boğazından nefes nefese pantolon itti.

Griffith bacağını daha yukarı kaldırarak ikisi için de daha fazla yer açtı.

"Siktir," diye soludu Arlo, etin ete özensiz vuruşlarına karşı zar zor duyulabiliyordu.

Tate, "Hayır, sakın başka tarafa bakma," diye karşılık verdi ve Wendy onları dinlerken, birbirlerine nasıl dokunduklarını hayal ederken titredi.

Kaslarına ayıracak gücü olsaydı kaldırıp bakabilirdi. Bunun yerine tek yapabildiği

Nefes alıyor -nadiren- ve alfaları ve betaları için soluyor, sızlanıyor ve ağlıyordu. "Lütfen," diye yalvardı Wendy, kelimeyi uzatarak.

Griffith sert bir hamleyle karşılık verdi, kalçalarını oynatarak düğümünü Nic'in göbeğine dayadı. Bu hem Nic'in hem de onun bir iniltiyle boğulmasına neden oldu.

"İkinizi de başkaları için mahvetme şansımı kullanıyorum," diye nefes aldı Grif.

Nic'in kalçasını kavrayışı alfanın sözleri üzerine sıkılaştı ve kalçaları Nic'in kıkına çarptı. "Siktir," diye tısladı.

"Sakın boşalayım deme," diye tersledi Griffith, sikini tekrar kızın içine sokarken dişlerini sıktı. "Düğümüm içine girene kadar olmaz. Sonra-" Nefes nefese kaldı. "O zaman ikimiz de onu doldurabiliriz."

Sadece Griffith'in iğrenç sözlerinin vaadi bile onu uçurumun kenarına getirmeye yetmişti. Vücudu serbest kalmadan önce uzun bir saniye boyunca gerilirken bağırdı, zevk dalgası üzerine çöktü ve onu

nefesi . her iki yarağın etrafında titriyordu ve Nic'in arkasında donup kaldığını hissetti.

Başı Griffith'in göğsüne yaslanmıştı, zevkten zayıf düşmüştü ve Griffith hareket ettiğinde Nic'in içine sıkışmıştı, zevk dalgası onu tekrar tekrar yıkarken başka bir şey yapamıyordu.

Griffith sikini Nic'in içinde, Nic'e karşı sürtmeye devam ederken ve düğümünün vaadiyle onu kızdırırken, boğazlarının tıkırtısını, özensiz öpüşmelerinin şapırtısını duydu.

"Acele et," diye yalvardı, kendini onun üzerine doğru kıpırdatmaya, onları daha derine çekmeye . İkisinin arasında, hiçbir yere gitmedi, hareket etmelerini beklerken bir tür azgın arafta asılı kaldı, artçı şoklar onun içindeki her hafif değişimde onu vurdu.

Wendy sağ elini dış uyluğundan aşağı kaydırarak Griffith'inkinin üzerine koydu. Tırnaklarını Griffith'in elinin arkasına geçirdi ve dudaklarını bir sızlanmayla ayırdı. Bir omega'nın sızlanmasıydı bu, bir şey istediğini ve omega'sını mutlu etmek istiyorsa ona bunu vermeleri gerektiğini söylüyordu.

Nic, Griffith'in öpücüğüyle boğuklaşan sesiyle, "Wendy'nin dediği gibi," diye alay etti.

Wendy başını onun göğsüne yasladı, daha fazla görebilmeyi diledi, ama sonunda kalçalarını kaydırma şekliyle yetindi, horozunu içinde hareket ettirdi, duvarlarına mükemmel bir şekilde süründü. Bu onun üzerinde zevk dalgaları gönderdi ve onu tekrar altına göndermekle tehdit etti.

Öpüşmeleri ıslak bir şaplaqla kesildi ve Wendy kendi öpücüklerini istedi. Ama kelimeler zordu ve sızlanmak kelime , bu yüzden bir tane daha çıkardı.

Griffith onu bir öpücükle susturdu, sağ eliyle yüzünü kavrayıp dirseğinin üzerinde durmadan önce dudaklarını alaycı bir okşayışla onunkilere kaydırdı.

Onun dokunuşuyla eridi, dudakları umutsuz bir çılgınlıkla birlikte hareket ederken avucunu yanağıyla ısırdı, kalçaları aralarında sallanırken Nic'in siki içine girip çıkıyor, içindeki her dalma Grif'in düğümünü klitorisine doğru itiyordu.

Adamın ellerinde sarsıldı ve bundan *daha* fazlasını istedi.
Onu içinde istiyordu.

Wendy öpüşmeyi keserek onun dudaklarına bir yalvarış fısıldadı.
"Grif, *hadi*," diye ısrar etti.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet," diye neredeyse
haykırdı.

Wendy ilk kez ne istediğini sorabiliyordu. Grif tekrar hareket etmeye başladı, içine girip çıkıyor ve her seferinde düğümünü biraz daha sert bir şekilde çekirdeğine itiyordu.

Duyguları o kadar parlak ve güçlüydü ki istese de görmezden gelemezdi. Griffith ve Nic onu bir kez daha orgazma ulaştırırken, duyguları da zevkle birlikte kabardı.

Gözlerinden yaşlar süzülüyordu, görünüşe göre her itişte içinden çıkan iniltiyle çelişiyordu.

Nic onu kendine doğru çekerek açığı değiştirdi ve Wendy bir başka orgazmın duyularını patlatması için zorlarken bağırıyordu. Etraflarında sıkılaştıkça, Griffith nihayet düğümünü ona doğru itti ve tam olarak doğru zamanladı-

Düğümü bastırdı, içeride patlayana kadar onu gerdi ve daha da *dolgun* hissetti. Onun ve Nic'in çığlıkları birbirine karıştı.

Son orgazmı henüz yatışmamıştı ama bunun bir önemi yoktu çünkü Griffith'in düğümü orgazmı daha da yoğunlaştırmıştı ve rahatlamanın etkisiyle gözyaşları yanaklarından süzüldü.

"Kahretsin, yapamam..." dedi Nic, sesi de onunki kadar harap olmuştu ve parmakları Griffith'inkilerle birlikte onun bacağına gömülüp içinde nabız gibi atmaya başladı.

Boşaldı, onu sıcak salgısıyla doldurdu ve Griffith'in düğümü onu içine hapsetmek için oradaydı. Daha fazla dolu hissetmenin mümkün olduğunu bile düşünmüyordu.

Nic dudaklarını Wendy'nin omzunda gezdirerek dudaklarını onun teninde gezdirdi. "Kesinlikle mükemmel hissediyorsun, Wendy, kahretsin," diye nefes aldı.

Ama sonra Grif kalçalarını onunkilere doğru hareket ettirdi ve içine boşalmadan önce bir küfür savurdu. Birlikte sallandılar, alfası ve betası onu doldururken, düğümü onun tatlı noktasıyla alay ederken, hiç bitmeyen artçı şoklar tekrar tekrar ateşlenirken, yıldızlar neredeyse görüşünde dans ediyordu.

Sonunda sakinleştiklerinde, Wendy hâlâ etraflarında titreşiyordu ama onlar tekrar hareket etmeyi düşünemeden ellerini pençeledi. "Çok fazla," diye mırıldandı.

Grif başını onunkine doğru eğdi ve kız ıslaklığı göz kırparak uzaklaştırdı. Yüz ifadesi yumuşadı ve orada bulduğu tatlılık, şefkat ve ilgi onu yeniden ağlattı.

Etrafında kıvrıldılar, Nic omuzlarını ve başını öpücüklere boğdu, şimdiye kadar duyduğu her şeyden daha iyi olan tatlı sözler fısıldadı.

Dilinin ucuna güçlü kelimeler geldi ama hazır olmadığı bir şeyi söylemek istemediği için onları ısırdı. Bu yüzden titredi, sarsıldı ve aralarında ağladı; mutluluk, üzüntü, sevinç ve farkındalık hepsi içinde dönüp duruyordu.

Tate ve Arlo, alfaları çerçeveleyerek yaklaştılar, fazla yaklaşamadılar ama onların da orada olduğunu bildiklerinden emin oldular.

Griffith'in düğümü çözüldüğünde, Wendy ikisinin arasına yığıldı ve Griffith sikini ondan kaydırırken titredi. Nic de aynı şeyi yaptı ve Wendy bacaklarını kapatarak serbest kalmalarını engellemeye çalıştı ama başaramadı.

"İyi misin, Wendy?" Arlo sordu, ses tonuna eğlence karışmıştı.

"Kapa çeneni," diye burnunu çekti, tüm bu duygulardan sonra bile, ne kadar sulu olsa da ondan hâlâ bir gülümseme koparabildiğine şaşırmıştı.

Asla ayrılmak istemiyorum.

Wendy, zihninden geçen bu lanetleyici sözlerle gözlerini kapattı ve yorgunluk onu ele geçirmeden önce temizlenmeyi bile beklemedi.

Bölüm 41

NIC

İkinci kata çıkmak için merdivenleri yorgunluk kemiklerini sızlatıyordu.

Son üç gün muhtemelen hatırlayabildiği en iyi günler olmasına rağmen, Wendy ve diğerleriyle birlikte yuvaya sokulmaya hiç bu kadar hazır olmamıştı.

Wendy uykuya daldıktan ve onu nazıkçe temizledikten sonra, hepsi ter içinde ve muhtemelen biraz da dölle uykuya dalmışlardı.

Dayanışma içinde, bilirsin.

Ama şimdi uyanmış, yeni duş almış, ateşi dağılmış, mutlu ve yemeğini yerken yüzünde çok güzel bir parıltı vardı ve bir anlığına uzaklaşmak onu rahatlatmıştı.

Sadece bir anlığına. Yuvanın dışında kendini yabancı hissediyordu ve geri dönmekten başka bir şey istemiyordu.

Ama o ilk gece daha ne olduğunu anlamadan günlere karışmıştı ve halletmesi gereken bir işi vardı. Tek istediği telefonunu kontrol etmek ve spor salonunun hâlâ ayakta olduğundan emin olmaktı. Bu, devraldığından ve tadilata başlamak için yeterli parayı biriktirdiğinden beri işinden uzak kaldığı en uzun süreydi.

Ashley dümendeyken ve işe aldığı mürettebat tarafından desteklenirken, Nic hiçbir sorunla karşılaşmadı. Bu konuda şanslıydı.

Diğerleri yuvada keyif çatarken Nic bir anlığına gizlice üst kata çıktı. Telefonu çantasındaydı ve parmaklarını cihazın etrafına dolamadan önce etrafı karıştırmayı çok uzun zaman aldı.

Hayata geçirmek için tıkladığında, sıra sıra cevapsız çağrılar ve mesajlar onu bombardımana tuttu, bazılarını tanıdı, bazıları kayıtlı değil.

Orada olduğunu bildiği birini ararken midesi düğümlendi, kalbi zil sesiyle birlikte hızla çarpmaya başladı. Yetkili bıraktığı müdürün cevap vermesini beklerken her zil sesi kulak zarını titreştiriyordu.

Bir klik sesi ve aceleyle, "Nic! Hepimiz sana ulaşmaya çalışıyorduk-"

"Ne oldu?" diye araya girdi.

"Oh, doğru, ha?" Sinirli bir şekilde güldü. "Sen hep böyleydin-

Nic, "Söyle bana," diye yalvardı.

Uzun bir duraklama. Ashley sonunda, "Spor salonuna bir şey oldu," dedi.

Nic, kadın sakın bir şekilde olayların sırasını açıklarken onu dinledi ama birkaç dakika sonra kulaklarını tıkadı.

"Haber verdiğin için teşekkür ederim," dedi, cümlesinin ortasında sözünü keserek. "Özür dilerim, kabalık ettim. İşlem yapmam gerekiyor. Seni sonra arayabilir miyim?"

Uzun bir sessiz kaldı. "Evet. Çok üzgünüm, Nic. Kasabaya döndüğünde sana daha fazla bilgi verebilirim. Ama polis güvenlik kamerası görüntülerini en kısa zamanda istiyor. Ve ben... Yani, eğer istersen, sigorta için çektiğim fotoğrafları sana gönderebilirim?"

Göğsü, sanki biri göğüs kafesine tekme atmış gibi ağrıyordu. "Polis güvenlik kamerası görüntülerini mi istiyor? Neden?"

Ashley bir an sessiz kaldı. "Sizinle konuşan ilk kişi olduğumu fark etmemiştim. Uhm..." Derin bir nefes almadan önce sesi dalgalandı. "Doğal görünmediğini söylediler. Ve bana bölgedeki diğer işyerlerinin tehdit altında olup olmadığı ya da şüpheli birilerinin takılıp takılmadığı gibi sorular sordular. Biri *bunu* neden *yapsın* ki?" diye sordu, sesi titreyerek.

Nic'in boğazı düğümlendi. "Haber verdiğin için teşekkürler ve... evet, resimleri bana mesaj at. Teşekkürler."

Telefon görüşmesini uyuşuk bir şekilde sonlandırdı, dikenli tel şeklindeki endişe etrafını çok sıkı sarıyordu.

Neden biri bunu yapsın ki?

Ashley'nin sözleri kafasının içinde bir çan gibi çınlıyordu, yüksek sesle ve ısrarla, sarsıcı bir şekilde. Tekrar tekrar çınlıyor, kafasına lanet olası bir gerçeği sokmaya çalışıyordu.

Yüzleşmeye hazır olmadığı bir şey.

Ama hasarı yakından görmeye hazır olduğunu varsayarak bunu yapmak zorunda kalacaktı.

Doğru, şehre geri dönmek zorunda kalacaktı.

Kırılmış cam gibi inen nefesini içine çekerek tuttu. Göğsü ağrıyana, ciğerleri çığlık atana ve başı dönene kadar tuttu. Sonunda nefesini bıraktığında, bunu dişlerinin arasından çıkan bir tıslama olarak yaptı.

Telefonunun titreşimi dikkatini dağıttı ve ekranı görmek için telefonunu çevirdi.

Ashley'nin fotoğrafları gelmişti.

Nic ilkinde tıkladı, kömürleşmiş görüntü karşısında nefesi kesildi. Bir sonrakine geçerken sırtı duvara çarptı ve toprak altından kayarak yere düştü.

Geriye hiçbir şey kalmamıştı. Kömürleşmiş bir sürü. Kararmış metal makine kalıntıları, pikselli görüntülerde seçebildiği kalıntıların etrafına yapışmıştı.

Tüm hayatını oraya adamıştı. İpotek yerine spor salonu vardı. Bir ortak yerine spor salonuna bakıyordu.

Ringi geride bıraktığında, spor salonu dikkatini dağıtmaya başlamıştı. Can sıkıntısından, yalnızlıktan. Tüm hayatı haline gelmişti.

Belki de bu Griffith'e yaptıklarının karmasıydı. Adil görünüyordu. Nic o spor salonunda çok daha fazla yıl kaybetmişti. Ve şimdi gitmişti.

Birinci kattan kahkaha sesleri yükseldi ve Nic biraz kaybolmuş bir halde kapıya baktı.

Biri bunu neden yapsın? Bunu kim yapar?

Sadece tek bir cevap vardı ve bu cevabı paylaşmak istemiyordu.

Wendy'nin ateşi *daha yeni* bitmişti.

Nic'in yapmak isteyeceği son şey havayı bozmak, son birkaç gündür aralarında buldukları rahatlığı ve huzuru bozmaktı.

Wendy'nin kızgınlık döneminde onunla ilgilendikleri spor salonunda yangın çıkması sadece bir tesadüf değildi.

Duymak isteyeceği son şey, alfalarının, omega'larını ellerinden aldıkları için intikam almak üzere Nic'i, onun spor salonunu hedef almış olmalarıydı.

O lanet alfası, Derek, onun ne hissettiğini biliyordu, muhtemelen aralarına koyduğu mesafeye rağmen kızıştığını biliyordu.

Ve Nic'ten bildikleri tek yolla intikam almak istiyorlardı. Telefonu kilitledi ve dudaklarına götürdü, zihni hızla çalışıyordu.

Çözümlere ihtiyacı vardı. Herkes uyuyana kadar bekleyebilir ve sonra şehre gizlice girip işlerini halledebilirdi.

En azından bu şekilde Wendy için bir risk olmazdı. Ama nasıl gizlice kaçacaktı ki?

Henüz terk etmediği şeyin yasını tutmamaya çalıştı. Artık oturma odasında oturup Grif'e ateşi yakmasında yardım edecek zamanı yoktu.

Zaten o kadarını yapmasına da izin vermiyordu.

Çünkü alfanın araba yoluna girdiği andan itibaren bu anın geleceğini biliyordu. Tıpkı geldiği gibi, o da gitmek zorunda kalacaktı.

Nic tam da aralarındaki kıvılcımlar yeniden alevlenirken ayrılacağını düşünmemişti. Yolculuk boyunca Griffith'ten başarıyla uzak duracağını, Wendy'nin ateşini söndüreceğini ve sonra... yollarını ayıracağını düşünmüştü.

Tekrar.

Şimdi, daha fazla zamanları olmasını diliyordu. Belki de en başından kabul , gerçek bir ilerleme kaydedebilirlerdi.

Ya da belki de bu lanet olası bir gerçeklik kontrolüydü ve daha iyisi içindi. Griffith'in bu ıssız yerde kendine ait bir hayatı vardı.

Nic'in şehirde tüm dikkatini vermesi gereken sorumlulukları, bir işi vardı.

Özellikle de şimdi.

Tatili sona ermişti.

Boğazını temizleyen Nic, kaçmasına izin verdiği nemi silmek için bir elini yüzünde gezdirdi.

Evin içinde bir kahkaha tufanı koptu ve Nic içini çekti. Onlara neler olduğunu anlatmak zorunda kalacaktı. Ama bunu yıkılmadan yapabilir miydi?

Nic telefonunu cebine attı, ellerini tekrar yüzüne sürdü ve kapıya yöneldi. Her adımda boğazı daha da daralıyordu. Aşağıya ulaştığında sesi bile çıkacak mıydı?

Çadır kıkırdamalar, battaniye ve vücut hışırtılarıyla doluydu.

"Nic, sen misin?" Wendy sordu ve o da yüzünü buruşturdu.

"Evet, içeri girebilir miyim?" Boğazını temizledi, durakladı, elini girişe doğru uzattı.

"Şey, ki," diye cevap verdi.

İfadesini kontrol ederek, alfaları ve Wendy'yi ortaya çıkarmak için kumaşı geri çekti.

Sıcaktan bu kadar kısa bir süre sonra herkesin neden çadırda olduğunu, hâlâ varlıklarıyla yuvasını işaretlediklerini anlıyordu. Ama o anda Nic, kendisini hemen bulacak dört çift bakış olmamasını diledi.

Kırmızı yanaklarında ve kırmızı çerçeveli gözlerinde oyalanmak için ve gerçekçi ol, burnu da muhtemelen kırmızıydı ve her zaman en çirkin ağlayan o olmuştu.

"Nic?" Griffith önce sordu, çünkü elbette biliyordu. Elbette o aptal alfa onu hâlâ bir kitap gibi okuyabiliyordu.

Ama ilk hareket eden Wendy oldu ve birkaç saniye içinde yuvayı geçerek onun kamburlaşmış halini kendine doğru çekti. Bu daha rahattı ve muhtemelen uzun vadede sırtı için daha iyiydi, ama *hiçbir şey* için daha iyi olmayan şey, Wendy'nin Grif'inkine benzer şekilde içini görebilen endişeli gözlerle ona şekliydi. "Sorun ne?" diye sordu.

Gözlerinin kapanmasına izin verdi ve beklenmedik bir anda üzerine çöken duygu dalgasına karşı dişlerini sıktı. Bu bilgi hâlâ çok yeniydi, henüz yeterince derine gömememişti.

"Siktir," diye fısıldadı, boğazının arkasından yükselen acıya karşı yutkundu.

"Ne oldu?" Tate, Arlo ile birlikte ayağa kalkarak itti.

Nic yatağın onu yutmasını diledi. Nasıl söyleyeceğini bilmiyordu, kelimeleri boğazından nasıl çıkaracağını bilmiyordu, sanki dili dudaklarıyla heceleri nasıl oluşturacağını unutmuştu.

Wendy onun önünde diz çökmüş, gözleriyle tükürmesi için yalvarıyordu. Kokusu endişeyle karışık ve yuvanın kumaşından damlıyor gibiydi ve bu tam da Nic'in *istemediği* bir şeydi.

Ama bunu uzatmanın hiçbir faydası olmayacaktı. Bu sadece herkesin ona baktığı ve beklediği bu işkence dolu anı uzatacaktı.

"Bir... kaza oldu." Kelimeler boğazından yuvarlandı, ayaklarının yere bastığından emin değildi ve çıkarken takıldı. "Uhm..." Burnunu sildi, sinüsleri yanıyordu. "Spor salonunda. Bir yangın." Onlara sadece parçaları veriyor olabilir miydi, çünkü kendisi henüz onları ayırmayı bitirmemişti?

"Sabah geri dönmem gerekiyor. Sigorta ve polisle uğraşmak zorundayım ve..." Zihni bulanıklaştı.

Ondan sonra ne oldu?

"Oh, Nic," diye fısıldadı Wendy sonunda. Onun önünde dizlerinin üzerine oturdu ve kollarını başına ve omuzlarına dolayarak onu kendine çekti. "Aman Tanrım, çok üzgünüm. İyi misin?"

Nic en çok bu sorudan nefret ederdi. Göğsünü bir mengene gibi sıkıyor ve nefesini daraltıyordu.

"Eğer bu bir kazaysa, neden polisle konuşma ihtiyacı duydunuz?" Griffith'in sesi sisi yarıp geçti ve Nic bakışlarını Wendy'nin omzunun üzerinden alfaya doğru kaldırdı.

Belki bir şeyler uydurabilir, yangın yönetmeliğine uyan bir işletme sahibi olmakla ilgili saçma cevap verebilirdi, ama

yeterince hızlı düşünemiyordu ve Grif'in bakışları taş gibi sertleşiyordu ve Nic ne diyeceğini bilemiyordu.

"Bu bir kaza değildi, değil mi?" Grif'in sesi sertti, bir sorudan ziyade bir ifade, bir meydan okuma gibiydi.

"Nic," dedi Wendy, sesi sanki noktaları birleştiriyormuş ama birleştirmek istemiyormuş gibi endişeliydi. "Onlar..."

Ama Nic onun bakışlarıyla karşılaşınca ellerini omuzlarından indirdi ve ağzını kapattı. "Ben... Ben çok üzgünüm," dedi ellerinin arkasında boğuk bir sesle.

Nic eğildi ve ellerini çekerek onu kucakladı. "Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok," dedi, yüreği sızlayarak. "Bu senin hatan değil."

Daha ikna edici bir şeyler söylemek istiyordu ama tek yapmak istediğinin *yardım* etmek olduğu ve yine de yakılanın kendisi olduğu gerçeğini hâlâ kafasında evirip çeviriyordu.

Tıpkı Griffith'in olduğu gibi.

Tek yaptığı Nic'in kaçmasına yardım etmektir ama yine de bu kadar uzun süre acı çeken o olmuştu.

Şimdi sıra ondaydı, ha? Karma gerçekten bir kaltaktı.

"Ateşim yüzünden, değil mi?" Wendy sordu, sesi gözyaşlarıyla kalınlaşmıştı. "Senin peşinden geldiler çünkü biz..."

Nic yutkundu, elini başının arkasına götürdü ve onu kendine yakın tuttu. "Yine de hiçbir şeyi değiştirmezdim. Onların yaptıklarından sen sorumlu değilsin."

Yumrukları gömleğinde sıkılaştı, kumaş tenine doğru gerildi. "Özür dilerim," diye mırıldandı.

Nic gözyaşlarını yutarken onu boynuna bastırarak kendine yakın tuttu. "Özür dileme."

"Ne istersem onu yaparım," diye burnunu çekti.

Nic her şeye rağmen gülümsedi ve başının tepesine bir öpücük kondurdu. Wendy pürüzlü kenarları yatıştırmak için oradayken yıkım biraz daha az keskin görünüyordu.

"Kurtarma ne olacak?" Tate fısıldadı ve Nic'yüreği ağzına geldi.

Bir metal ve çimento parçasını kaybetmiş olabilirdi ama Tate'in bakımında, kurtarmasında gerçek masum hayatlar vardı. Eğer alfalar

onun peşinden gitmeye istekli olsalardı, Tate'ten de intikam almaya çalışırlar mıydı?

"Durun, durun," dedi Arlo. "Hepimiz derin bir nefes alalım. Nic, kameran var mı?"

"Evet. Görüntüleri polise göndermem gerekiyor, benimle konuda konuşmak istiyorlar," diye itiraf etti.

"Nereye yükleniyor? misin?"

Nic bunun neden önemli olduğunu merak ederek diğer alfaya baktı. "Her altı saatte bir buluta yükleniyor. Neden?"

Bunu kimin yaptığını, küçük bir intikam uğruna yılların anılarını, ilerlemesini ve büyümesini kimin yaktığını zaten biliyorlardı.

"Dizüstü bilgisayarında mı?" diye sordu alfa, zaten çadırın içinde sürünerek ilerliyordu. "Gidip getireyim."

"Evet... orada," dedi uyuşuk bir sesle. "Tamam," diye açıkladı Griffith.

Nic başını kaldırdı ama alfa çoktan çadıra doğru sürünerek ilerlemeye başlamıştı. "Arlo o işi hallederken Tate, sen de benimle gel. Ceketini ve ayakkabılarını al, zaman ayarlı yemliği kurmak için yardımına ihtiyacım var," diye emretti Griffith.

"Bekle-bekle!" Nic tersleyerek alfaları hareket halinde dondurdu. Wendy olayları izlemek için geri çekildi. "Bütün bunları ne için yapıyorsunuz?"

Grif içini çekerek kollarını kavuşturdu, mükemmel bir bıkkın alfaydı. "Ben yokken Daisy, Darla ve diğerlerinin birkaç gün iyi olduğundan emin olmalıyım, değil mi?"

Nic ona baktı, parçalar önünde sallanıyordu ama onları yerine yerleştirmek için ellerini etraflarında dolaştıramıyordu. Grif içini çekti. "Seni bununla uğraşman için tek başına şehre geri göndermeyeceğim, değil mi?"

"Sen değil misin?" Nic sorguladı.

Griffith gözlerini devirdi. "Burada zeki olanın *sen* olduğunu sanıyordum."

Nic, *Griffith*'in o beceriksiz haliyle ortamı yumuşatma çabasını fark etti.

"Sen şartlı tahliye edilmemiş miydin? Bunun yakınında olamazsın," diye itti Nic.

Nic'in, bu alfalarla yüz yüze geldiklerinde Griffith'in tüm konuşmayı yumruklarına bırakacağından hiç şüphesi yoktu. Belki de

Ama Nic, Griffith'i *bir kez daha* bu şekilde kaybetmeyi reddediyordu. "Gitmiyorsun."

"Kim demiş?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Akıllı olan diyor," diye karşılık verdi.

Grif'in üst dudağı eskiden yaptığı o sevimli hırıltıyla seğirdi. Bunu görmeyeli yıllar olmuştu ve her şeye rağmen midesinde kelebeklere benzer bir şeylerin uçuştüğünü hissetti.

Kelebekler için çok yaşlıydı ama bu onların kanatlarını durdurmuyordu.

Nic, Grif'in kalkık dudaklarına vurmak mı yoksa öpmek mi istediğine karar veremeden Arlo geri döndü ve Arlo'nun sihrini göstermesini beklerken sohbet kesildi.

Alfa'nın parmakları klavyenin üzerinde tıkırdıyor ve mouse pad'e vuruyordu ve Nic hepsinin bir araya toplandığını fark edene kadar sadece birkaç dakika geçmişti. Her biri Arlo'nun omzunun üzerinden bakıyor, onun kamera yazılımını sanki kendisi tasarlamış gibi çalışmasını izliyordu.

"Yangının ne zaman başladığını biliyor musun?" Arlo sordu.

"Uh..." Nic telefonunu çıkardı, bildirimler arasında gezindi ve kısa mesajların başlangıç noktasını bulmaya çalıştı. Tam tüm harfler ve rakamlar bulanıklaşmaya başlamıştı ki, bir el görüş alanını kapattı ve cihazı elinden kaydırıldı.

Grif, "Biz hallederiz, eğer olmazsa," dedi.

Wendy'nin kolları onu teselli etmeye çalışırken Nic başını salladı.

Ona doğru eğildi, yüzünü boynuna gömdü ve yıkılmadan önce nefeslerini saymaya çalıştı.

Yas tutmakla ilgili olan şey, en çok ihtiyaç duyduğunuz şey olsa bile, genellikle bunun için hiç zamanınız olmamasıydı.

Nic, bu peynir bulmak gibi basit bir görev için güvenmekten güvenlik sistemini çalıştırmaya ne zaman geçtiğini bilmiyordu ama Arlo'ya sadece bir bakış atarak bunun onun işi olduğunu anladı.

Nic omega'sının kokusunu içine çekti ve video izleme işini başkasına bıraktı.

Başını Wendy'nin boynundan kaldırdığında Griffith'in yanında olduğunu gördü, yüz ifadesinden endişe okunuyordu.

Alfa bir kolunu kaldırdı ve Nic onun altına girdi. Grif onu kendine çekti ve Nic *ikisine* birden sahip olma fırsatını -belki de sonuncusunu- kaçırmayacaktı.

Bu yüzden Wendy'yi tekrar kendine çekti, Grif'in kollarını her ikisine de dolmasına izin verdi ve başını Wendy'ninkine yasladı.

Kalbinin aynı anda hem bu kadar kırık hem de bütün hissedebilmesi garipti.

Arlo'nun yazıları, tıkırtıları ve yumuşak sesleri yuvayı doldururken Nic kendini omegasının ve bir zamanlar benim de dediğim alfa'nın rahatlatıcı kokularıyla çevrelenmeye bıraktı.

Çünkü şehre döndüğünde bir daha geri geleceğini düşünmüyordu.

Zaman yok, sebep yok.

Wendy'nin kızgınlığı sona ermişti. Ama yuvanın etrafında dinlenmek ve kızgınlık ona yardım eden alfalarla fazladan birkaç gün geçirmek yerine...

Gitmeleri gerekiyordu. Spor ilgilenmek ve neler olduğunu anlamak için. Ve bir şekilde Sterling Sürüsü'nün de Wendy'den uzak durmasını sağlamalıydı.

Söylemesi yapmaktan daha kolay.

Nerede yaşadığını biliyorlardı. Nerede çalıştığını. Spor salonunda saklanamazlardı, alfalar bundan emindi.

Griffith, "Döndüğünü duyabiliyorum," diye mırıldandı.

Nic kıkırdadı, gerçi o anda hissettiği şey mizah değildi. "İyi olduğum şey bu," diye cevap verdi.

Nic spor salonunun gerçekten gittiğini henüz kavrayamamıştı. Griffith'le antrenman yaptığı salon. Stellan'la. Babasının onu her zaman götürdüğü, anlattığı, bir gün devralması için hazırladığı spor salonuydu, her ne kadar bu konuda acı çekse de. Nic o salonda aşık olmuş, o salonda iyileşmiş, o salonu *kendi* salonu olarak yeniden inşa etmişti.

Ve şimdi şuna bak.

Çıtır çıtır yanmış.

Nic başını salladı, bu fikir o anda aklına gelemeyecek kadar büyüktü.

Belki de kendi gözleriyle görmediği içindir.

Resimler aynı değildi.

Bizzat görene kadar, bunun sadece bir olduğuna inanabilirdi, Ashley ve ekibinin *gerçekten* iyi bir şakası.

Tanrım, bunun gerçek olmasını ne kadar isterdi.

"," dedi Arlo usulca. "Dün geceydi."

Başını kaldırıp alfaya baktı, Nic'in yüzünde sadece sigara içtikleri için ev sahibi tarafından azarlandıklarında gördüğü sıkılmış ifade vardı.

zaman bu iyi bir haber olmaz, değil mi?

Kendini hazırlayan Nic derin bir nefes aldı ve alfayla yüzleşti. "Elinde ne var?"

"Yangın dün gece on bir civarında çıktı. Etrafta kimse yoktu, bu yüzden yaralanan olmadı."

"Kameralar başka bir şey gösteriyor mu?" Tate sordu.

Kimin gibi? Hepsi umut ediyordu.

"Birinin molotof kokteyli falan attığına dair herhangi bir kanıt bulamadım, eğer kastettiğiniz buysa."

Nic alfaya homurdandı, Tate'in dudakları omzunun üzerinden seğiriyordu. "Sadece küçük tuhaflik var, o da bu kişinin ön kapı," diye işaret .

Nic bakışlarını pikseli ekrana indirdi, Tate kareyi duraklatırken kalbi göğsüne çarpıyordu.

"Kameralarım berbat," diye yakındı. Bulanık figür, kapüşonunu kafasına geçirmiş, koyu renk kıyafetlerinin içinde pikseli bir gölgeden başka bir şey değildi.

Boktan bir şeydi, müdahaleci düşünceleri bunu sağladı.

Arlo, "Bunu olası yeni bir spor salonunu kontrol eden bir seyirciden başkası olarak kabul etmek zor," diye mırıldandı. "Kameraların hiçbirisi yangının *nerede* başladığını göstermiyor, bakın."

Nic zor da olsa baktı, güvenlik sistemindeki her dakika ilerledikçe kalbi sıkışsa da. Arlo kameraları değiştirdi; bir an her şey yolundayken, spor salonu yanmaya başladığında dumanlar yükseliyordu.

Alfa'nın ne demek istediğini anladı. Her kamera sessiz spor salonundan başka bir şey göstermiyordu, ta ki duman yavaşça, fark edilemeyen bir yönden ekrana girene kadar.

Alevler yerde sürünüyor, ulaşabildiği her şeyi yutuyordu.

Nic gözlerini kapadı ve kendini tüm sıkı çalışmasının alevler içinde kalmasını izlemekten kurtardı.

Kalıntıları görmek yeterince zor olurdu.

Nic'in başını Grif'in göğsüne yasladığı uzun, sessiz bir andı. Kameralarda ses yoktu, yani en azından alevlerin çıtırtısını dinlemek zorunda değildi.

Göğsü sanki bir şey onu ısırılmış gibi ağrıyordu, ciğerlerinden bir parça eksikti ve gerçek bir yara gibi acıyordu.

Wendy'nin kokusu endişeden ekşimişti ama bu yine de onu kokuyu almaktan alıkoymadı. Duygu içinde küçük bir rahatlık sunuyordu ve Grif'in orada olması, desteğini sunması her şeyi gerçeküstü kılıyordu.

Bir zamanlar Griffith'i kendi iyiliği için geçmişte bıraktığını düşünüyordu. Nic onu hak etmediği halde yine de buradaydı.

"Peki plan nedir?" Tate, Arlo kaydı durdurduktan çok sonra sordu.

"Dairelerimizin güvenli olmadığını biliyoruz."

Binanın kendisine girilmiş olsa ve ayrı ayrı yerlere girilmemiş olsa bile, alfalar Wendy'nin kokusunu her kapının yakınında alırlardı. C70'in de en az C69 kadar suçlu olduğunu bilirlerdi.

Nic, koridorun sonunda kimin yaşadığını bulmanın çok fazla zaman alacağını düşünemiyordu. Bu da Tate ve Arlo'nun da deşifre olduğunu varsayabilecekleri anlamına geliyordu.

Ve eğer alfalar bir çeşit intikam .

Nic, "Bence gidip The Big Stretch'i kontrol etmeliyiz," diye duyurdu. "Kurtarılanların güvende olduğundan emin ol. Sonra da bir otel ya da başka bir yer bulabiliriz. Spor salonu..." çoktan gitmişti. "Bununla sonra ilgilenebilirim."

Ayağa kalktı, Wendy'nin gözyaşlarından arta kalanları sildi ve onu dudaklarından öptü. "Hadi hazırlanalım."

Diğerleri tartışmak ister gibi görünüyorlardı ama Nic onlara bu fırsatı vermedi.

Teker teker çadırdan sürünerek çıktılar ve aceleyle çantalarını hazırladıkları odalarına doğru ilerlediler.

Nic'in düşünceleri dönüp duruyordu ve çantasının fermuarını kapattığında hâlâ onları bir düzene sokmayı başaramamıştı. Wendy yaklaştı, dolu sırt çantasını yatağın üzerine bıraktı ve bir elini Nic'in omzuna koydu.

"Bu sefer yanına dildolardan fazlasını aldın mı?" Nic kendini boğuk bir sesle sorarken buldu.

Wendy usulca gülerek kollarını adamın beline doladı ve yanağını adamın sırtına yasladı. "Hey, orada ne paketliyor olabileceğimi asla bilemezsin."

Kıkırdamaları kesildi ve Wendy kollarını onun etrafında sıktı.

"Özür dilerim," dedi Nic usulca, parmaklarını birbirine geçirirken ellerine bakarak. "Son sıcaklığınızı birlikte böyle hayal etmemiştim."

"Nic." Wendy'nin sesi sertti. "Özür dileme."

"Zaten öyleyim," diye karşı çıktı. "Sana o lanet alfalardan farklı bir şey vermek istedim-"

"Ve , *Nic. Yaptın*," diye ısrar etti, alnını onun sırtına bastırarak. "Bu sıcaklık şimdiye kadar yaşadıklarımın en iyisiydi. Şimdiye kadar."

Nic Yuttum, izledim ve sıcaklık genişletmek onu gözler at ısı kulübesinde geçirdikleri zamanın anılarını.

"Ve ayrıca," diye fısıldadı kadın ve adam onu daha iyi duyabilmek için kendini ona doğru sallanırken buldu. "Bir dahaki sefere bunu telafi edebilirsin." Nic'in kalbi kızın sözlerindeki ima karşısında yerinden çıkacak gibi oldu.

"Bir dahaki sefere," diye tekrarladı.

"O kadar da şaşırmış görünme," diye alay etti, ayak parmaklarının üzerine eğildi ve dudaklarını onunkilere bastırdı. "Seninle daha fazlasını paylaşmak istiyorum, sadece bir ateşten daha fazlasını. Tüm bunlar bittiğinde ve Sterling Sürüsü'nü bıraktığımda, bunu yapabiliriz."

"Emin misin?" diye sordu, ellerini yüzünün etrafında kavuşturdu, mavimsi gri bakışlarında yansıttığı mutlak hayranlıktan başka bir şey aradı.

"Bir şeyden hiç bu kadar emin olmamıştım. Sen iyi birisin, Nic. Sana sahip olduğum için şanslıyım."

Şanslısın, ha?

Nic pek çok kendini şanslı saymıyordu.

Bu korkunç dramda spor salonunu kaybetmiş olabilirdi ama kalbi, fark ettiğinden çok daha fazlasını kazanmış olabileceğini kabul etmesi için ona meydan okuyordu.

Ve belki de, sadece belki de, düşündüğünden daha şanslıydı.

Bölüm 42

GRIFFITH

GRIFFITH mutfak kapısının yanında bekliyordu, tamamen dolu çantası kenara itilmiş ve görünmeyecek şekilde saklanmıştı.

"Önce Tate. Bana adresi gönderecek misin?" Nic, kendisinin ve Wendy'nin çantalarını ön kapının yanına bırakarak duyurdu. Anahtarlarını askıdan aldı.

"Dinle-" Tate denedi.

Nic onlara "Spor salonum çoktan gitti," diye hatırlattı. Grif onun sesindeki acıyı duydu ve göğsü daraldı. Nic'ten hiç böyle bir ses duymamıştı. "Orada yapabileceğim bir şey yok ama Big Stretch'i kontrol edebilir, kedilerin iyi olduğundan emin olabiliriz."

"Dinle dostum, kedileri kontrol etmek on dakikadan fazla sürmez. İşimiz bittiğinde ayrılıp seninle spor salonunda buluşabiliriz," dedi Tate. "Sana ihtiyaç duyulan yere gitmelisin."

"Peki ya ben?" Wendy onların dikkatini çekerek sordu.

Durakladılar ve oturma odasının ortasında elleri kalçalarında duran omega'ya döndüler. "Beni burada öylece bırakamazsın," dedi, ses tonunda bir tehdit vardı.

"Tabii ki hayır, bu çok tehlikeli," diye onayladı Tate. Tekrar konuşmadan önce Nic'e bir göz attı. "Nic'le git, şu anda sana ihtiyacı var."

Wendy anahtarlara uzanarak, "Ben sürebilirim, sen de uyuyabilirsin," dedi ama Nic çoktan başını sallamaya başlamıştı. Anahtarları Wendy'nin ulaşamayacağı bir yerde tutuyordu, eli başının üzerindeydi.

Grif, Arlo'nun onlara ulaşip ulaşamayacağını merak etti ve dudaklarının bir sırtıyla kıvrıldığını hissetti.

Wendy betaya suratını astı. "Kaba."

"Kesinlikle olmaz," dedi. "Ateşin yeni bitti, eyalet sınırlarını geçmene izin vermiyorum. Uykuya ihtiyacı olan biri varsa o da sensin."

İyi bir noktaya değindin. Ama Grif'in daha iyi bir fikri vardı.

Grif ikisinin arasına girip Nic'in elindeki anahtarları zahmetsizce alarak, "Beni dinleyin budalalar," diye araya girdi. "Arabayı *ben kullanacağım*, o yüzden ikiniz de fermuarınızı çekip arka koltuğa geçebilirsiniz."

Nic sanki bu yeni bir şeymiş gibi gözlerini kırıştırarak ona baktı. Nic ona inansa da inanmasa da, Griffith Nic'i bu durumla tek başına yüzleştirmeyeceğini söylerken son derece ciddiydi.

Wendy kollarını kavuşturarak, "Bu hakaretin bir anlamı bile yok," diye karşılık verdi. "Bizim bir düğümümüz yok."

Grif dudaklarını alaycı bir sırtıyla aralayarak, "Biliyorum," dedi. "Ama tecrübelerime dayanarak, onlar işin içine girdiğinde ikinizin de biraz aptallaştığını biliyorum."

Wendy ve Nic bakışlarını paylaşmadan önce ona bön bön baktılar. "Bagajın hava sirkülasyonunu iyi sağladığını mı düşünüyorsun?" Wendy ters ters bakarak sordu.

Grif, "O küçük kışını denerken görmek isterdim," diye meydan okudu.

"Ugh!" Wendy inledi, kollarını uzattı ve sanki alfayı zihniyle boğabilecekmiş gibi parmaklarını sıktı. "Neden böylesin?"

"Çünkü hoşuna gidiyor," dedi basitçe, arkasını dönüp ön kapıdan kaybolmadan önce. Nic'in kahkahasını duyduktan sonra bulanık bir nefes alıp Nic'in keskin arabasına doğru ilerledi.

Sürücü tarafına doğru yürürken ışıklar yolu ve evin arka tarafının bir kısmını aydınlatıyordu. Yumuşak koltuğa kaydı ve arabayı çalıştırdı, dışarı çıkmadan önce kaloriferi sonuna kadar açtı. Ön kapı açıldığında soğuk onu verandaya kadar kovaladı.

En sevdiği beta dışarı çıktı ve sağ kolunu ceketinin içinden geçirerek ceketini sıkıca sardı.

"Madem soğuktan bu kadar nefret ediyorsun, neden daha sıcak bir yere taşınmıyorsun?" diye sordu. Griffith bir ara ikisinin birlikte sıcak bir cennete kaçtıklarını hayal etmişti. Aptalca. Ama parmaklıklar ardında yıllar boyunca zihni ona *bu* tür saçmalıklar sunmuştu.

Nic kollarını tırabzana dayadı ve konuşmadan önce Grif'in yanında sıcak, katı bir varlık haline gelmesini bekledi. Beta, Griffith'in az önceki sorusunu duymazdan gelerek, "Gelmemelisin," diye uyardı.

Nic'in sesindeki boyun eğiş karşısında kalbinin teklemesi hiç hoşuna gitmemişti.

"Umurumda değil. Her halükarda yapacağım-"

"Bir daha benim için kendini feda etmene izin vermeyeceğim!" diye tersledi, sesi alçak ama sertti. Nic başını salladı ve hayal kırıklığı içinde dişlerini sıktı. "Neden... Neden benim için orada olmak konusunda bu kadar kararlısın? Neden bu kadar... iyisin?" Nic ellerini saçlarında gezdirerek inledi.

"Duygusal olarak *fazla* olgun davrandığım için mi şu anda cidden üzgünsün?" Grif sordu. Nic üzgündü ama yanlış şeye üzülüyordu.

Nic başını kaldırdı, sulu gözlerini dik dik bakarak sabitledi. "Öyle görünüyor, değil mi?" diye sordu.

Griffith o anda kendisini boğmakla tehdit eden sevgi dalgasına engel olamadı ve bir kolunu betanın omuzlarına doladı.

Evet. Bu betanın tekrar hayatından çıkıp gitmesi düşüncesi mi?

Hayır. Böyle bir şey olmayacak.

Bu sefer Griffith takip edecekti.

Nic'i biraz daha sıkı sarılmak için kendine çekti, inatçı beta kollarını ona da dolayana kadar rahatlamadı.

Grif, Nic'in kulağının , "İçselleştirmeyi bırak," diye mırıldandı.

Beta onun kollarında dondu kaldı. "Ne demek istediğinizi anlamıyorum," diye yalan söyledi.

"Belli ki kemiren suçluluk duygusunu kastediyorum," itti. Nic kucaklamasından kurtulmaya çalıştı ama Griffith onu bırakmadı.

Nic'in başının arkasına bir elini bastırarak onu yerinde tuttu. Nic'in kalbi o kadar hızlı ve sert atıyordu ki Grif onu kendi göğsünde hissedebiliyordu. Nic kıpırdanmaya çalıştığında, "Yakalanıyorum, *beni* dinle," diye bağırdı, sesi bir havlamaya dönüşmüştü. Sesi hiçbir zaman kaba bir mırıltının üzerine çıkmadı, ama hafif bir emir yine de ve Nic sonunda sakinleşti, sonunda onu dinlemek zorunda kaldı. "Yakalanmak senin suçun değildi, sonrasında olanlar da öyle."

Nic uzun bir süre sessiz kaldı. Sayılamayacak kadar çok nefes aldı ve Grif sözlerini tekrarlaması gerekip gerekmediğini düşünmeye başladı. Beta *gerçekten de* sert bir kafaya sahipti...

"Bunu nasıl söylersin?" diye çıkıştı sonunda. "Ben olmasaydım, en başta yakalanmayacaktın."

"Kim demiş?" Griffith meydan okudu. Hiç kimse o geceyi kendisinden daha fazla aklından geçirmemişti. Bazı geceler düşünebildiği tek şey bu oluyor, sabah ışığı hücrelerini sert bir çizgiyle kesene kadar onu uyanık tutuyordu.

"Ne demek istiyorsun? *Her şeyi* söylüyor." Betanın sesi bir fısıltıya dönüştü. "İkimiz de çitlerden geçebilirdik. Bilmem gerekirdi..." Nic onu itmeye çalışmaktan gömleğini çekiştirmeye başladı. "Beni öptüğün anda ne yaptığını anlamalıydım. Seni bir şekilde durdurmalıydım."

Griffith'in kalbi Nic'in sesindeki acıyla sızladı. "Nic... bilemezdin çünkü bilmeni istemedim. Bu seçimi ben yaptım. Sen değil. Onların önüne ben çıktım, sen beni itmedin. Sen yapmışsın gibi davranmayı bırak."

"Hayatını mahvettim Griffith!" diye haykırdı, alnını Grif'in köprücük kemiğine dayarken elleri gömleğinin içindeydi.

Grif dişlerini sıktı ve geri çekilerek Nic'in bakışlarıyla buluştu. "Şunu söylemeyi kes," diye homurdanarak Nic'i tırabzana doğru itti. Alfa ellerini parmaklığın üzerinde kavuşturarak Nic'i iki yanındaki kollarıyla hapsetti. Grif o hüzünlü kehribar gözlere baktı.

"Bu fedakârlığı benden alamazsınız, çünkü yapmaya değerdi. Her şeyiyle. Çünkü seni buraya geri getirdi. Bana. Ait olduğun yere."

Nic, Griffith'in göğsünü yırtan yarı hıçkırık yarı kahkaha dolu bir ses çıkardı. "Peki ya Wendy?"

"Lanet olsun, sanırım o da buraya ait olabilir. Onu da yanında getirdin, bu noktada bir çift değil misiniz?"

"Peki ne diyorsun?" Nic sordu.

"Bir bu kadar kolay kaçmana izin vermeyeceğimi söylüyorum."

Elbette Grif de onunla birlikte şehre gidecekti. Daha birkaç gün önce *ben buradayken* Griffith'e söz vermişti ve sonra bu beta bu kadar çabuk dalabileceğini mi düşündü?

Daha fazla zamana ihtiyaçları vardı ve Grif ilk kez bu zamanı uzatma fırsatına sahipti.

Nic'in onu görmeye gelmemesi canını acıtmıştı ama Grif bu konuda onu suçlayamazdı. Üç yıl içinde çok şey olabilirdi ve bu onların çiftleşmesi gibi bir şey değildi. Betayı ne kadar severse sevsin, ilişkilerini tanımlamak için 'çıkmaq' ne kadar zayıf kalırsa kalsın, yaptıkları tek şey buydu. İkisi de birbirlerine söz vermemişti. İkisi de dünyadaki tüm zamana sahip olmadıklarını hiç düşünmemişti.

Ta ki o zaman, kırmızı ve mavinin parıltısı içinde durma noktasına gelene kadar.

"Gitmeye hazır mısın?" Grif uzun bir süre sonra sordu.

Nic yavaşça başını ona doğru salladı ve Grif geri çekilerek betaya nefes alması için alan tanıdı.

Nic gözyaşlarının eşiğindeymiş gibi görünmeyince -Grif'in kalbini kırarak- alfa geri çekildi ve ön kapıyı çaldı.

Diğer tarafta bir itiş kakış duydu ve muhtemelen fazla bir şey duymadıklarını bilmesine rağmen, yine de yanaklarına bir sıcaklık geldi.

Uzun bir aradan sonra, sanki diğer tarafta durup kulak misafiri olmamışlar gibi rahat bir tavırla kapıyı açtılar. "Herkes hazır mı?" Grif sordu. "Biz hazırız."

"Çantayı aldım," dedi Tate ve kapıdan çıkarken yol gösterdi. "Kafeye gidene kadar seni takip edeceğiz."

Wendy kaşlarını çatarak yanından geçip doğruca Nic'in yanına giderken Griffith, "Anladım," dedi.

Griffith bunu asla kabul etmezdi ama arabayı toparlarken ikisinin Nic'le ilgilenmesi hoş bir şeydi. İkisi de

Wendy'nin ısrarıyla arkada bir battaniyeye sarıldılar ve birkaç dakika içinde araba yolundan çekiliyorlardı.

Görebildiği sürece bakışları eve ve loş ışıklara yapışıp kaldı. Daisy iyi olacaktı. Daha önce de evde tek başına kalmıştı.

Kabul etmek gerekir ki, itin birlikte boka bulaşacağı tüylü bir yardımcısı yoktu.

Wendy'nin kürklü bebeği için er ya da geç geri dönmesi gerekecekti ama Grif, kedisini onun evinde *bırakma* fikrinin bile ilerlemeleri hakkında çok şey söylediğini düşündü.

O lanet şeyi şımartmasını izlerken, neredeyse onun çocuğu gibiydi.

"Ne dinlemek istiyorsun?" Griffith radyoyu parazitten başka bir şeye ayarlayarak sordu.

Nic, "Her şey olur," diye cevap verdi ve Griffith dikiz aynasından bakınca Wendy'nin de aynı fikirde olduğunu gördü.

Önlerine çıkan ilk şey alternatif bir istasyondur, bu yüzden yol önlerinde uzayıp giderken sessizliği doldurmasına izin verdi.

Griffith uyanıktı, Nic'le yaptığı konuşmadan arta kalan adrenalin damarlarına dolmuştu.

Konuşma hakkında iyi hissediyordu. Betaya nasıl hissettiğini söylemişti. Ve Nic.

Griffith aniden kaşlarını çatı.

Nic bu iyiliğe karşılık vermemişti. Hay sikeyim.

Her seferinde bir adım, diye hatırlattı kendine. Nic'in düşünmek için zamanı vardı ve bu arada Griffith o hazır olana kadar yanında olacaktı. Onları meşgul edecek çok şey olacaktı. Spor salonu, Wendy'nin alfaları, üçü ve diğer arabadaki iki holigan arasındaki bu şeyi çözmek.

Sırıtmamak için kendini zor tuttu.

Elini uzatıp Nic'i parmaklarının ucunda bulabildiği yetmiş iki saatlik bir sürenin ardından, şimdi bunun kalıcı bir versiyonuna bir adım daha yaklaşmıştı.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve sesin lanet arabanın etrafında sekmesinden korkarak müziğin sesini bir kademe yükseltti.

Bekle.

Bu...

Kesik kesik bir titreşim arabayı doldurdu ve Grif göz ucuyla Nic'in telefonunu karıştırdığını gördü.

"Stella mı?" Wendy ekrandaki ismi okudu, ses tonunda şaşkın bir merak vardı.

İsim Grif'in dikkatini çekti.

Nic şaşkınlıkla başını sallamadan önce dudaklarını bir balık gibi birkaç kez ayırıp kapattı, başparmağını telefonun üzerinde gezdirdi ve başka bir şey söylemeden cevap verdi.

Grif'in tek bir sorusu vardı. Stella da kimdi?

Bölüm 43

NIC

NIC, cevaplamak için ekranı kaydırmadan önce sadece bir saniye boyunca şaşkınlıkla ekranını aydınlatan çağrıya baktı.

"Ne oldu lan?" diye selam verdi. "İyi misin?" diye sordu omega. "Spor salonunun önünden geçiyordum."

Nic, Stellan'ın paniklemiş sesini duyunca içini çekti ve başını koltuğa yasladı. Şimdilik Griffith'in dikiz aynasından meraklı bakışlarını görmezden geldi. "Hey, dostum. Sana söylesem bile bana inanmazsın."

"Her şey yolunda mı?" diye sordu arka planda birinin sesini duyarak.

Nic'in göğsüne kramplar girdi ama yapamadı. "Sürü hayatı nasıl gidiyor?" Nic bunun yerine konuşmayı kendinden uzaklaştırmaya çalışarak sordu. Hikâye anlatılamayacak kadar uzun ve karmaşıktı.

"Her zamanki gibi hayranlık uyandırıcı," diye cevap verdi. "Ama konuyu değiştirmeye kalkma. Şehrin o tarafındaydım ve spor salonunu gördüğümde neredeyse cipi mahvediyordum."

Nic bir nefes verdi. "Benden önce davrandın. Şimdi oraya gidiyorum."

"Sen bile... Nic, neler oluyor?" Stellan bastırdı, sesi şaşkınlıktan keskin bir endişeye dönüştü. "Neredesin ki gururunu ve neşeni henüz görmedin?"

Stellan haklıydı. Yakın oldukları zamanlarda Stellan, Nic'i bulabileceği yerin spor salonu olduğunu biliyordu, kendi dairesini boşverin. Stellan çocukluk aşkıyla yeniden bir araya geldiğinde birbirlerinden uzaklaşmışlardı ama bir sürü bulunca bu normaldi.

"Şehir dışındaydım, şimdi dönüş yolundayız."

"Biz mi?" Stellan ilgiyle sordu. "Ah, dostum, lütfen bana birini bulduğunu söyle!" diye bağırdı. Nic arka planda kadınsı bir sesin ciyaklamasını duydu ve gözlerini devirdi.

Bakışları, direksiyonun arkasındaki alfaya kaymadan önce yüzünde bir delik açan omega'ya yerleşti, yüz ifadesine merak damgasını vurdu. "Şey... Sanırım teknik olarak onun beni bulduğunu söyleyebiliriz. Gerisi şekilde... oldu."

"Adamım bir sürü bulmuş," diye nefes nefese kaldı. "Elise! Nic bir paket buldu!" diye bağırdı telefonda ve kız gibi ciyaklaması bir anlığına geri döndü.

Nic omega'nın heyecanı karşısında başını salladı, arabanın karanlığında yanakları kızarmıştı. "Şşş, bana uğursuzluk getirme," diye takıldı.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ama spor salonu için hala üzgünüm. Yardım edebileceğim bir şey var mı? Sadece garip bir kaza mıydı?"

Nic başını iki yana sallayarak ofladı. "Buna kaza diyecek kadar ileri gitmezdim."

Kendimi bu karmaşanın içine nasıl soktum?

Wendy meşgul olmayan elinin parmaklarını sıktı ve Nic başını eğerek onunla yumuşak bir gülümseme paylaştı.

Stella telefonun diğer ucunda sessizdi ve Nic kaşlarını çatı.

"St-" "Nic, bana ne olduğunu anlat. Hemen şimdi."

Wendy'nin gözlerini yakalayarak, "Ah... Stella, bu benim anlatacağım bir hikâye değil," diye itiraf etti.

"Son baktığımda burası *senin* spor salonundu ve eğer biri seni tehdit ediyorsa-"

"Hey şimdi," diye uyardı Nic. "Seni defalarca kimin yere serdiğini unuttuysan, çaresine bakabilirim."

Çoğunlukla ön koltukta oturan alfa sayesinde. Farların aydınlattığı yola dikkatle odaklanmış Griffith'e bir bakış attı.

"Şimdi de büyük adam oldu, ha?" Stella karşılık verdi.

İkisi de kıkırdamaya başlamadan önce bir an sessizlik oldu ve Nic içini çekti. "Kodamanın kendisinden duyunca ucuz geliyor. Bu yılki son maçın ne zaman?"

"Kes şunu, benim sadece ben olduğumu biliyorsun. Niles'in her dövüşü arasında iki ay var. Benim birkaç haftam kaldı."

"Hmm. Gelecek yıl daha az maç yapacak mısın?" Yeni başlayan biri için yılda altı maç iyiydi ama Stellan profesyonel sahneye yıllarını vererek gelmişti. Niles onu fazla çalıştırmasa iyi olurdu.

"Bana yaşlı mı diyorsun?"

Nic kıs kıs güldü. "Tabii ki öyleyim."

Wendy aniden onun elini sıktı, dikkatini çekmek için çekiştirdi. Ağız bir karış açıldı. "*Stella, Stellan MacKey*'in kısaltması mı?" diye tısladı.

"Benim," diye cevap verdi Stellan telefonda. "Kim soruyor?"

"M-Wendy." *Omega'm* dememek için kendini zor tuttu. Telefonu uzattı ama Wendy elini bıraktı ve çılgınca ileri geri hareket etmeye başladı. "Uh..." "Ne?" diye sorarak durakladı. "Seninle konuşmak istediğini sanmıyorum," diye tahmin etti.

"Hayır!" Wendy nefes nefese kaldı ve daha yüksek sesle konuştu. "Öyle değil, Nic, kaba olma!"

Stellan kıs kıs güldü ve Wendy sessize almadan önce telefona uzandı.

"Onları tanıyor!" diye ısırdı sonunda.

Nic'in kafası karışmıştı. "Kim?"

"Alfalar! Sterling Sürüsü! Yeni boksör Stellan onları tanıyor."

Kaşları çatıldı. Stellan'ın Wendy'nin alfaları kadar berbat biriyle aynı çevrelerde bulunmasına imkân yoktu. Bu hiç mantıklı gelmiyordu.

"Nereden biliyorsun?"

"Alo?" Stellan sordu ve Nic yüzünü buruşturarak sesini kesti ve "Bir saniye bekle, dostum" dedi.

Wendy diğer hattan gelen hışırtıya hızla cevap verdi. "Derek ve diğerleri beni süslü sürüklüyorlardı,

ve her zaman masada başka bir temsilci ile dirsek temasında bulunurdu ve *Stellan* da genellikle oradaydı!"

"Derek ne iş yapıyor?" diye sordu. Sormak hiç aklına gelmemiştir ama Wendy paraları ve güçleri olduğundan bahsetmişti, bu yüzden onu sorgulamamıştı.

"O bir tür temsilci, gerçekten bilmiyorum bile. Ama her zaman çok fazla ünlünün etrafında oluyor, bu yüzden kurallara uyma konusunda bu kadar kararlıydı." Sesinin tonu sonlara doğru bozuldu, acılık sızmaya başladı.

Nic kafasındaki noktaları birleştirdi, ağzı yavaşça bir O şekli aldı. Belki tesadüfen karşılaşmışlardı ama bu mümkün değildi...

"Stellan," dedi Wendy'nin endişeli bakışları altında telefonu bir kez daha kapatarak. Parmaklarını bir kez daha birbirine doladı ve başparmağıyla bileğinin üzerinde yavaş bir ritme başladı.

"Ne ?" diye sordu omega. "Her şey yolunda mı?"

"Profesyonel sporcu sahnesinde yenisin, değil mi? Derek Sterling'i tanıyor musun?"

Belki arkadaşı onlara alfalar hakkında biraz bilgi verebilir, tüm bunları sona erdirmek için ne yapabileceklerini anlamalarına yardımcı olabilirdi.

Stellan mırıldandı. "Sanırım hala yeni olduğumu söyleyebilirsin, çünkü isim bir şey çağrıştırmıyor. Oh! Bekle." Telefon kaymadan ve Stellan başka bir yöne doğru konuşmadan önce dişlerini emdi. "Derek Sterling'i tanıyor musun?"

Omega homurdanmadan önce sadece bir saniye geçti ve Wendy endişeyle dudağını çiğnedi.

"Niles bu ismi duyunca burnunu kııştırdı, o yüzden pek iştahlı biri olmadığını söyleyebilirim. Neden?"

Nic, Griff'e doğru kayarak kendi parmaklarına dönmeden önce Wendy'yle bir bakış paylaştı. "Onun benim spor salonumla bir ilgisi olduğundan oldukça eminim."

O kadar sessizdi ki, bir cırcır böceği bile cıvıdayabilirdi. Stella tekrar konuştuğu sırada bağlantının kesilmediğinden emin olmak için telefonun ekranına dokundu.

"Niles yardım edebileceğini söyledi. Şehre ne zaman dönüyorsun?"

Nic gergin bir şekilde yutkunarak Wendy'nin bakışlarıyla buluştu. Wendy, Nic'in kendi yüzünde aradığı şeyi onun yüzünde de arıyor gibiydi.

Wendy dudaklarını ıslatarak, "Bu gece," diye cevap verdi. "Şu anda Nic ile yoldayız ve sadece bir saatlik yolumuz kaldı. Yardımınız bir çift boks eldiveni içermiyorsa, alabileceğimiz her türlü yardımı çok isteriz."

"Sizinle orada buluşuruz. Oh, ve Nic?" Stellan sordu. "Öyle mi?" Nic sordu, sesi biraz sertti.

"Sürünle tanışmak için sabırsızlanıyorum," dedi arsız küçük pislik telefonu kapatmadan önce.

İçinden hırıltılı bir ses çıktı ve yanakları daha önce sıcaksa bile şimdi *erimişti*.

Özellikle de Griffith kaşlarını kaldırıp başını Nic'e doğru eğdiğinde.

Ama Grif boğazını temizledi ve konuyu değiştirdi. Belki de alfa her şeye rağmen onu önemsiyordu.

"Stellan MacKey'i eğittiğini bana ne zaman söyleyecektin? Tüm yıl boyunca onu takip ettim, ortalığı kasıp kavuruyor."

Nic dudaklarını büken kendini beğenmiş gülümsemeye engel olamadı. "Ben sadece yeraltı galibiyetlerinden övgü alabilirim."

Alfa'nın gururlu sırıtışı midesini gıdıkladı. "Güzel," dedi, aynı anda Wendy onun koluna vurdu. Sarsıldı ve omega'ya doğru döndü, saldırıdan kesinlikle rahatsız olmuştu.

"Nic!" Wendy onun adını komplocu bir tavırla ağzından çıkardı. "Bu ne kadar zaman önceydi? *Bana söylemiştin-*"

Kollarını masumca kaldırarak, "Bir yıldan biraz fazla bir süre önce her şeyi geçmişte bıraktığımı. Stellan bir şeye karıştı ve Niles ona yardım etti. Sonunda çocukluk omega'sıyla bağ kurdular, çiftleştiler falan. Profesyonel olmak için sahneyi terk etti ve ben de sahneyi terk ettim."

"Oh," dedi, koltuğunda geriye yaslanarak. "Yardım etmek istemeleri gerçekten çok nazik bir davranış."

Nic başını salladı, bir kolunu omuzlarına doladı ve onu kendi tarafına çekti. "Umarım yardımcı *olabilirler*," diye karşılık verdi.

Yolun yumuşak gürültüsü ve geçen lambaların ışıkları birbirine karışarak rahat bir uğultuya dönüştü. Wendy'nin göz kırpmalarının uzaması uzun sürmedi. Nic uyumaya çalışamayacak kadar gergindi, bu yüzden parmaklarını Wendy'nin saçlarında gezdirdi ve pencereden dışarı baktı.

Niles'in onlar için ne yapabileceğini tam olarak bilmiyordu ama hediye edilen atın ağzına bakmayacaktı. Nic'in hiçbir gücü yoktu, o sadece bir spor salonu sahibiydi.

Spor salonu olmadan.

Bir çift keş, eski bir mahkûm alfa ve kaçmakta olan bir omega. Nic kıkırdayacaktı ama Wendy'yi uyandırmak istemiyordu.

Söz konusu omega ona doğru kaydı ve Nic dönüp ona baktı. Belki insanlar onları dışarıdan böyle görüyordu ama Nic bu grupta çok daha fazlası olduğunu biliyordu.

Sadece .

Paketle.

Sadece bu kelimeyi düşününce bile kalbi göğsüne doğru fırladı.

Wendy'nin burnu uykusunda seğirdi ve Nic aniden şefkatle doldu. Bu omega çok değerliydi, ilk başta görmelerini istediğinden çok daha fazlasıydı. Tavırları, yüzşüzlüğü onun bir parçasıydı ama Wendy bunları bir kalkan, merkezindeki yumuşak, tatlı omega'yı görmelerini engelleyen bir duvar gibi kullanıyordu.

Nic onun bu yanıyla tanıştığı, güvendiği biri olduğu için çok şanslı olduğunu biliyordu. Diğerleri de öyleydi.

Bakışları öndeki alfaya kaydı ve onun da kendisine baktığını görünce irkildi. "Demek uyandın," diye mırıldandı.

"İstesem de uyuyamam," diye itiraf etti Nic, Wendy'yi uyandırmamak için sesi kısıktı.

Griffith, "Bunu çözeceğiz," diye söz verdi ve Nic nefesini içine çekip sessiz bir şekilde dışarı verdi.

"Evet, biliyorum. Gelmek zorunda değildin," dedi tekrar. Nic sözünü bitirmeden Grif dudaklarını araladı. "Ama yine de teşekkürler."

Alfa dudaklarını kapattı ve yola odaklanmadan önce dikiz aynasından ona gülümsedi. "Sana bir şey sorabilir miyim?"

Nic'in kalbi göğsüne çarpıyordu. "Evet."

"Ben hala... olanlardan sonra bu kadar uzun süre olay yerinde olmanıza şaşırdım."

Bu bir soru değildi ama Nic ne olursa olsun alfanın ne sorduğunu biliyordu. *Neden* yeraltı dünyasında bu kadar uzun süre kalmıştı?

Yanaklarına sıcaklık doldu ve ön camdan dışarı baktı. "istedim, yaptım." Yine de her hafta bitiyordu ve Nic evinde tek başına, sessizlik içinde oturmaya dayanamıyordu. "Ama senden bana kalan tek şey buydu," diye itiraf etti, ensesini kaşıyarak. "Kaldım çünkü kendime neden ayrılamayacağıma dair bahaneler üretip duruyordum ve Stellan'la karşılaşp anlaştıktan sonra spor salonuna geldi ve antrenman yapmaya başladık. O zaman gerçekten ayrılamadım çünkü maçlara gitmek ve sahneye çıkmayı beklemek yerine boksla yeniden eğlenmeye başlamıştım-"

Griffith, "Demek ben gittiğimden beri omegalara karşı bir şeyler hissediyorsun, öyle mi?" diye söylendi.

Nic bocaladı, alfanın kemerli kaşlarının altında bir yanıt bulmaya çalışırken ağzı bir açılıp bir kapanıyordu.

Ama Griffith güldü ve başını salladı. "Sadece şaka yapıyorum. Olanlar yüzünden bu spora olan sevgini kaybettiğin için üzgünüm."

"Bu beni spora olan aşkımdan vazgeçirmedi. Sadece sen yokken daha az özel görünmesine neden oldu."

Sessizliği bozmadılar ama altta yatan bir gerilim vardı, Nic'in havada bir elektrik akımı gibi hissedebildiği söylenmemiş bir şey.

Griffith sonunda, "Ben orada değildin," dedi.

Nic onun sözleri karşısında soluklaştı ve Wendy'ye baktı. Mışıl mışıl uyuyordu, başının hemen üzerinde gerçekleşen konuşmadan habersizdi. Adamın çarpan kalbinin sesini duyarken nasıl uyuyordu?

Griffith'e hatalı olduğunu söyleyemedi. Nic oradaydı. Sokağın karşısında oturmuş, bir ileri bir geri bakıp durmuştu. Griffith'in dışarıda oturmasını izlerken zaman geçmişti. Otobüsün gelip gidişini, alfanın demir bankta kalışını izlemişti. Griffith'in gelmesini beklediği üç saat boyunca. "Ben de bunun işinin bittiği anlamına geldiğini düşündüm."

Nic, Griffith'in hayatını mahvetmişti. Tanrı aşkına, alfayı *hapse* göndermişti.

Gözleri kapandı. Nic, Griffith'i çok seviyordu. Onu bir polis arabasının arkasında kelepçeli olarak görmek çok zordu. Onu görmek

Tulumun içinde, lanet cezasını duyarken. Griffith'in o hücrede geçirdiği her günün *onun* yüzünden olduğunu bilmek... cehennem gibiydi.

Ama Griffith'in yaşadıklarının yanında bu hiçbir şeydi. Nic, Griffith'i *hak etmiyordu*.

"Seni bekledim ama gelmedin," diye tekrarladı Griffith.

Alfa'nın, Nic hayatını mahvetmeden hayatını yoluna koymak için bir şansa ihtiyacı vardı. Bu yeni bir başlangıçtı. Onun için hasarlı ama temiz bir sayfa. Hak ettiği şey buydu.

Geçmişinin yükünü değil.

Yani Nic arabasından çıkmamıştı. Hareket etmemişti.

Griffith'e aldığı milkshake ılık ve lapa gibi olmuştu. Hamburger soğudu ve patates kızartması bayatladı.

"Biliyorum," diye fısıldadı Nic.

"Seni avlamaya niyetliydim," diye itiraf etti Griffith, gecenin sessizliğinde yumuşak bir kahkaha attı. " bulup nasıl olduğunu görmek ve tesadüfen karşılaşmak istedim. Büyük bir planım vardı. Özgürlüğümden yaklaşık on dakika sonra ortalıkta görünmediğini fark ettiğimde her şeyi bir araya getirdim."

Nic yutkunduğunda, boğazındaki yanmayı ve gözlerinin arkasındaki baskıyı hafifletmek için hiçbir şey yapmadı.

"Ama amcam sayesinde gidecek bir yerim vardı. Bir enkazdı, bu yüzden işimi kendim hallediyordum. Çoğu gün dikkatimi yeterince dağıttı. Ayrıca Daisy de etrafımdaydı."

"Ve tavuklar," diye ekledi Nic, sesi çatlamadığı için gurur duyuyordu.

Griffith'in kıkırdaması konuya ve ortaya çıkardıkları acıya rağmen sıcaktı. "Tavukları unutamam." İçini çekti. "Tüm bunları söylerken, kendini suçlu hissetmeyi bırakmanı istiyorum. Kendine işkence etmek bunu geri getirmeyecek. Ve hey," dedi, Nic'in dikkatini çekmek isteyen kelimeyi biraz ısırarak.

Bakışlarını alfanınkilere doğru kaldırdı.

"Bence işler oldukça iyi lanet olası iyi gitti. Çünkü artık seni geri aldım, gitmene izin vermeyeceğim Nic."

Bölüm 44

NIC

Son iki saattir durmaksızın onları takip eden farlar yollarını kapattığında Nic her an hastalanacakmış gibi hissediyordu.

Otoyoldan gelen gümbürtü Wendy'yi uyandırmıştı ve tam o sırada Wendy onun elini tuttu, tıpkı Wendy'nin bazen ona yaptığı gibi başparmağını Wendy'nin elinin arkasında gezdirdi. Bu beklenti adamın tüylerini diken diken ediyordu.

Nic bölgeyi avucunun içi gibi biliyordu, her köşede ne olduğunu biliyordu, bu yüzden milyonlarca kez döndüğü sokaktan sağa döndüklerinde neye bakacağını biliyordu.

Ya da en azından, cam pencerelerin, ışıklı tabelaların ve egzersiz makinelerinin görünür olduğu bir alan arardı.

Ama onu bekleyen bunların hiçbirisi değildi.

Çok geçmeden binanın önündeki boşluklardan birinde durdular.

"Aman Tanrım, Nic," diye nefes aldı Griffith.

Wendy parmaklarını onunkilere doladı ve Nic dalgınca başını salladı. Arabanın içinden resmin tamamını göremiyordu.

Elinin kapı kolunu sıkıca kavradığını fark etmesi gerekenden daha uzun sürdü. O lanet şeyi bırakmazsa kapıyı açamazdı.

"Özür dilerim," diye mırıldanarak kilidi açtı ve koltuklardan beton kaldırıma kaydı.

Daha önce binayı destekleyen iki çelik kirişin arasına gerilmiş olan sarı uyarı bandı buz gibi esen rüzgârda dalgalanıyordu. Bir zamanlar spor salonunun temiz iç mekanını gösteren cam pencereler paramparça olmuştu. Artık sergilenen tek şey binanın kararmış, kömürleşmiş kalıntılarıydı. Tavan çökmüş, şekilsiz egzersiz makinelerinin üzerinde yanarak yok olmuştu.

Kaldırımında durdu, her şeyi içine çekti ve yanındaki omega'nın zar zor farkına vardı. Cıfcaflı görüntüye karşı gözlerini kırıştırarak bunun bir hayal ürünü olmasını diledi, belki gözlerini açarsa spor salonunu tek parça halinde bulabilirdi.

Nic hayatının büyük bir kısmını o duvarlar için harcamıştı, geri alamayacağı kadar çok zaman ve para harcamıştı ve şimdi bunun karşılığında gösterebileceği tek şey bir is ve kül yığınıydı.

"Hey," dedi Griffith.

Dürüst olmak gerekirse Nic orada birinin olduğunu unutmuştu. Alfa kaldırımında onun yanında sessiz bir varlık olarak duruyordu ama Nic dikkatini çevirdiğinde Grif küfretti.

"Buraya gel," diye mırıldandı.

Alfa kollarını Nic'in beline ve omuzlarına doladığında Nic'in gerçekten başka bir seçeneği yoktu.

"Her şey girecek," dedi alfa. "Bir yolunu ."

Yaşadığı ilk şok ve şaşkınlıktan sonra Nic'in, Griffith'in neden bu kadar anlayışlı ve tatlı davrandığını anlaması gereğinden uzun sürdü. Burnunu çekip gözlerini kırıştırırken Nic görüşünün neden bulanıklaştığını, sinüslerinin neden acıdığını anladı. Yüzünü Grif'in omzuna gömdü ve aptal gözyaşlarını kumaşın üzerine sildi.

"Siktir," diye homurdandı, boğazı dikenli tel yutmuş gibi acıydı. "Berbat bir şey bu." Önündeki manzarayı, içinde kaynayan ve kirpiklerinin kenarından kaçan duyguları tanımlamak için beyninden koparabildiği tek kelimeler bunlardı.

"Nic, çok özür dilerim," dedi Wendy. Nic bir kolunu Griffith'in etrafından açarak onu aralarına çekti.

Boğazındaki yumruya karşı yutkunarak tek yapabildiği "Yapma," demek oldu.

Grif sırtını ovarken Wendy de yumuşak bir desenle yan tarafını okşadı ve omega ve alfası onu mısır ekmeği ve şekerli eriklerden oluşan rahatlatıcı bir kokteyle çevrelerken Nic ağladı.

O anda ne kadar aptalca ya da iğrenç olabileceği, ne kadar zayıf görünebileceği umurunda değildi. Tek bildiği kalbinin acıdığı ve onu tekrar bir araya getirebilecek tek kişinin o anda yanında olanlar olduğuydu.

Birbirlerine sarıldıkları soğuk onlara dokunamıyordu bile, ama esinti kaldırım boyunca dikilmiş çıplak ağaçların arasından ılık çalarak geçiyordu.

Sonunda gözyaşları kurudu ve en sevdiği kokuları derin derin solumak zorunda kaldı.

Ne zaman başını kaldırıp spor salonuna baksa göğsünde bir yarık açılıyordu ama Grif ve Wendy kanayan duyguları durdurmak için iyi bir iş çıkarmışlardı.

"Şimdi ne yapacağız?" Nic, çığ bir sesle sordu.

Wendy onun kalçasına yapışmıştı ve o da bir kolunu onun omzuna dolamıştı. Grif onu ayı gibi sarılmaktan kurtardı ama Nic'in sıcaklığını hissedebileceği kadar yakınında kaldı.

Alfa.

Tıpkı Wendy'nin çadırda itiraf ettiği gibi, Griffith tam da bu tip bir alfaydı. İki kez bakmanıza ve dikkatle dinlemenize neden olan ve aynı zamanda içgüdüsel olarak onun güvende olduğunu bildiğiniz için göğsünüzü sımsıcak hissettiren biri.

Griffith, "Her neyse, bunu birlikte halledebiliriz," diye cevap verdi.

Nic bir iç çekti ve gecenin serin havasında bir bulutun üzerinde kayboldu. Gitmiş ve başarmıştı. Aralarına koymaya çalıştığı mesafeye, geçmişlerinin ve yeniden bir araya gelmelerinin koşullarına ve henüz konuşmadıkları şeylere rağmen... Nic, Griffith'in tekrar içeri girmesine izin vermişti. Tekrar alfayla birlikte olmayı dört gözle beklemeye başlamıştı. Ve şimdi alfa Wendy'nin yanında ona bakıyor, kalbi inşa etmek için çok çalıştığı hayatının bir parçası için kırılırken onu tutuyordu.

Griffith'in bu kadar yakın olduğu bir zamanda mesafesini nasıl koruyacaktı?

Bu tür bir alfa mı?

O anda Nic'in yapabileceği hiçbir şey yoktu. İhtiyacı olan fotoğraflara sahipti. Arlo güvenlik görüntülerini dışa aktarmıştı.

Tüm bu kanıtlara rağmen Nic'in kendi gözleriyle görmesi gerekiyordu. Spor salonunun yıkımını kendi gözleriyle görmeliydi.

Sterling Sürüsü'nün öfkesinin külleri.

"Bence bir otel bulursak daha güvenli olur. Binamıza girebileceklerini kanıtladılar," diye düşündü Nic uyuşmuş bir halde.

Gecenin sadece sabahın üçünde görülen sessizliği etraflarını sarmıştı. Yollarda araba yoktu, yoldan geçen yoktu, bölgedeki seyrek işyerlerinin ışıkları bile yanmıyordu.

Gecenin bu saatinde akli başında her insanın yapacağı gibi herkes evinde uyuyordu.

Ama yine de Nic, kendisini akli başında biri olarak gördüğünü hiç sanmıyordu.

"Arabada bekleyebilir miyiz?" En azından ısıtıcı açık olurdu. Arlo ve Tate gelene kadar bekleyebilirler, sonra da oradan devam edebilirlerdi.

Paket sütler oldukça pahalıydı ama Nic onlar için yeterince büyük bir oda ayarlayabilirdi. Wendy'nin yoğun ateşinden sonra ihtiyacı olan şey buydu.

Dürüst olmak gerekirse, bu uyumsuz alfalar grubunun etrafında olmak da kulağa o kadar kötü gelmiyordu.

"Ne kadar tatlı, değil mi?" diye hırladı garip bir şekilde tanıdık, zalim bir ses tonu.

Nic başını caddeye, yolun karşısına geçmekte olan yeni gelenlere doğru salladı.

Burnuna alfaların acı kokusu ulaştı ve içgüdüsel olarak daha uzun durarak Wendy'yi arkasından itti. Onlar yaklaşırken Grif de yanına geldi.

Nic'in zihninde bir uyarı çalıyordu, o ses kafasının içinde .

"Sanırım siz sikiklerin bize omega'mızı geri verme zamanı geldi," diye tersledi bir diğeri.

Merhaba, ben Derek Sterling-

Ashley'le konuştuğundan beri üzerine çöken sis, karşısında tam olarak kimin durduğunu anladığında nihayet dağılmış gibiydi.

"Siz piçlerin denediğini görmek isterdim," diye tükürdü Nic, bu alfaların varlığı fikri bile içini tiksintiyle dolduruyordu. Wendy'ye ne yaptıklarını bildiği için.

Birdenbire, spor salonunda göğsünde açılan yara o kadar da felaket görünmemeye başladı. Kalp kırıklığı, endişe ve yavaş yavaş artan stresle birlikte arka planda kayboldu.

Tüm dikkati kaldırırma çıkan alfalara, sırtışlarındaki acımasız kıvrımlara ve bakışlarında yanan öfkeye odaklandı.

Önlerindeki piçlerden ve ona bir daha *as/a* dokunmadıklarından emin olmaktan başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

O anda, spor salonunun hiçbir önemi yoktu.

Wendy önemliydi.

Bölüm 45

WENDY

DEREK'İN SESİ betonun üzerinde parlak ve sert bir şekilde çınlıyor, kulaklarında yankılanıyor ve onu olduğu yerde donduruyordu. Kalbi hızlandı ve göğsüne çarpmaya başladı.

Wendy, Nic ve Griffith'in önünde kayarak oluşturdukları beta ve alfa vücut kalkanına rağmen bakışlarının kendisini delip geçtiğini yanakları kızardı.

Soğuk hava her nefeste ciğerlerine girip çıkıyordu. Buradaydılar.

Kaçtığı her şey bir metre ötede duruyordu, uzun, acımasız ve... bekliyordu.

Kokuları rüzgârda taşınıyor, duyularına saldırıyor ve onu olduğu yerde tutuyordu.

Paçuli ve vanilya kokuları burnunu kırıştırdı. Bir zamanlar aldırış etmediği kokulardı bunlar ama tam o anda duyularına çarpınca midesi bulandı.

Nic ve Griffith onun önünde durmuş, ellerinden geldiğince onu alfalardan korumaya çalışıyorlardı.

Uzun ve güçlü figürleri, Sterling'lerin sert bakışlarıyla arasında bir duvar oluşturarak panikle nefes almasını sağladı.

Alnını Grif'in gömleğinin arkasına bastırdı - onun kokusu Nic'inkinden daha güçlüydü - ve nefesini içine çekti. Cennet gibi pişmiş

Mısır ekmeği duyularını doldurdu ve Wendy birdenbire huşu içinde kaldı.

Griffith, Nic, Tate ve Arlo'yla kıyaslandığında, bu alfaların kendisi için uygun olduğunu nasıl düşünmüştü? Onların *pis kokularına* nasıl razı olmuştu?

Wendy üniversiteye girdiğinde o kadar korunaklı ve naifti ki, bir sürü bulmanın nasıl işlediğine dair hiçbir fikri yoktu. Sterling Sürüsü için mükemmel bir hedefti ve kendi üzgün, ödöl omega'larına dönüşecekti. Ona bakılmış, göz gezdirilmiş, onunla konuşulmuş ama gösteriş yapmaktan başka bir şey için asla raftan indirilmemişti.

Şu anda bile kendini çok küçük, hor görölmüş hissediyordu. Hayal kırıklıkları fiziksel bir varlık gibiydi ya da belki de hayal kırıklıklarını o kadar çok bekliyordu ki gerçek gibi geliyordu. Wendy ürperdi. Ödüllerini almaya gelmişlerdi. Sanki emirlerine uyması için eğittikleri, kazara kaçmış bir evcil hayvan ya da hormonlarının etkisiyle evden kaçmış bir genç kızdı.

"Burada daha fazla işiniz olduğunu sanmıyorum," dedi Griffith kısaca, sesi derin ve huysuzdu. "Gitmenizi öneririm."

Griffith'in sesindeki güven ve güç karşısında yanakları kızardı. Alfa'nın sesi kendinden çok emin geliyordu. Onu koruyordu.

Bir alfanın yapması gerektiği gibi.

"Bence var," diye karşılık verdi Derek. "Bu bizim omega'mız."

Wendy onun sesine, ses tonundaki kendinden eminliğe dişlerini sıktı. Sanki hiçbir sorun yokmuş ve o da hemen atlayıp onlarla birlikte eve dönecekmiş gibi.

Derek hangi hayal dünyasında yaşıyordu? Wendy asla o alfalara geri dönmeyecekti.

Artık gerçek bir sürünün nasıl olması gerektiğini biliyordu.

Ve belki... belki Nic ve Griffith arkasındayken, onu destekleyip kollarken, belki de çok geç olmadan buna bir son verebilirdi.

Nic ona, "Buna karar vermek sana düşmez," dedi ve kalbi beta için kabardı.

Wendy ikilinin arasından geçmeye çalıştı ama beta ve alfa sadece omuzlarını birbirine yaklaştırarak bir kas barikatı oluşturdu.

Wendy onlara doğru fısıldayarak, "Onlarla yüzleşebilirim," diye söz verdi.

İkisi de omuzlarının üzerinden ona baktı. Kaşları onun için endişeyle düğümlenmiş, çeneleri onun adına öfkeyle sıkılmıştı.

"Wendy, emin misin? Biliyorsun, onları Timbuktu'ya kadar tekmeleyip geceyi burada bitirebiliriz," dedi Nic.

Şaka yapma girişimi neredeyse onu gülümsetecekti ama sonra onu bekleyen alfaları gördü ve gülümsemesi çiçek açamadan .

"Uzun vadede başınıza daha fazla bela açmadan olmaz. Ayrıca, siz buradayken en kötü ne yapabilirler ki?" diye düşündü. "Bırak onlarla ben konuşayım."

Bir ayrılıktan fazlası değildi, değil mi? Ya da betaların boşanmak istemesi gibi mi? Çiftleşmiş partnerler söz konusu olduğunda bunun bir versiyonu var mıydı?

Nic onun aralarına sıkışmasına izin verdi ve o da onların sıcaklığında, onların varlığında rahatlamaya çalıştı.

"Derek," dedi selamlayarak.

Boğazı dökülmemiş gözyaşlarıyla çoktan sertleşmişti. Bunu yapabiliirdi.

"Roman, Gavin, Josh," diye devam etti ama bakışlarını tam olarak karşılayamadı, onlara baktığında bakışlarını burunlarına odaklamakla yetindi.

Hâlâ bu kadar çok güce sahip olmalarından, kendisini korkutabilmelerinden nefret ediyordu.

"Gitmemin bir nedeni var ve geri dönmeye niyetim yok." Wendy, içinde solan bir çiçek gibi hissetse de sesinin bu kadar güçlü olmasından gurur .

Sanki bir işaretmiş gibi, her birinin yüzü düştü. İçlerinden şaşkınlık ve acı karışımı bir his döküldü.

"Nedenini bilmek istiyorum," dedi Roman, sesi sanki gerçekten acı çekiyormuş gibi çığ ve .

Bu yeni duygu gösterisi karşısında afallayan Wendy bocaladı. Bunu neden sormuştu ki? Onlar *biliyordu*.

Biliyorlardı!

"Wendy, biz sana karşı iyiyiz," dedi Joshua. Bakışları acı ve kafa karışıklığıyla doluydu. "Neden ? "Neden kaçtın?"

tamamen sol alanın dışında. Mutsuz olduğunu bile bilmiyordum" iddiasında bulundu.

"Bunu düzeltebiliriz," dedi Gavin kendinden emin bir şekilde, göğsünü kabartarak. "Her neyi yanlış yaptıysak düzeltebiliriz. Sadece bize söylemeniz gerekiyor." Yüz ifadesi düştü. "Neden kaçmadan önce bizimle konuşmayı denemedin?"

Wendy ağzını kapattı ve omzunun üzerinden Nic'e baktı.

Bakışları ona kaydı, hissettiği aynı şaşkınlık kehribar rengi gözlerine de yansımıştı. En azından kafası karışan tek kişi o değildi, çünkü bu adamlar ona son birkaç haftadır anlattığı alfalar gibi davranmıyordu.

Önündeki alfalar, bu dört adam, son dört yıldır hayatını cehenneme çeviren Sterling Sürüsü'ne hiç benzemiyordu.

Onlarla yüzleşmek için geri döndü. Göğsünü dolduran duygu yumağı kaburgalarının ağrmasına neden oldu ve derin bir nefes aldı.

"Yaptım," dedi, sesi güçlü ve kesindi, ama-

"Ne zaman?" Gavin inanamayarak sordu. "Bana hiçbir şey söylemedin."

Ama ! Ona söylemişti... söylemişti!

Nabızı kulaklarında o kadar yüksek sesle atıyordu ki düşünemiyordu bile. *Bilmiyordu.*

Onlara karşı hiç konuşmuş muydu? Söylemişti, değil mi?

Kalbi göğüs kafesine çarparken, zihni yıllarca süren sert sesler ve yalnız gecelerle dolup taşıtı. Havasız partiler, çok dar elbiseler ve onları utandırmaması için tıslayan tehditler. Acımasız sözler ve iğneleyici bakışlar. Hata yapıp yapmadığını merak ederek geçirdiği geceler.

Artık Nic ve Griffith'le birlikte olduktan, Tate ve Arlo'yla tanıştıktan sonra, Sterling Sürüsü'nün en büyük hatası olduğunu kesin olarak söyleyebileceğini biliyordu.

Ancak Sterling Sürüsü hiçbir zaman şimdiki gibi davranmamış, onun ve iki yabancının önünde durup anılarını tanınmaz bir karikatüre dönüştürmeye çalışmamıştı.

Bakışlarını arkasında duran adamlara kaydırdı. Ya onlara inanmışlarsa? Ya bunca zamandır yalan söylediğini düşünüyorsa?

Wendy neden *düşünemedi*?

Boğazına dikenler battı, panik içinde gözyaşları tehdit ediyordu.

Roman yumuşak bir sesle, "Wendy, mutsuz olduğunu hiç bilmiyorduk," diye ekledi.

Bakışları tekrar alfalara döndü. Haftalardır onu arayan alfalara. Üniversitede tanıştığı, onu alıp götüren ve görünüşe göre tüm sorunlarını ve endişelerini çözen alfalar.

Ancak sorunları çözmek yerine daha fazlasını yarattılar.

"Ama sen beni ısırдың," diye homurdandı Derek'e doğru, çenesi sıkılmıştı. Elini ısırık izinin üzerinde gezdirdiğinde karıncalandı ve midesi bulandı.

Derek şaşırılmış görünüyordu. Adamın dişlerini boynunda hissetmemiş olsaydı, karşısına yansıtılan kişiliğin bir omega'yı iradesi dışında ısırabileceğine inanmazdı. "Wendy, yapmamı sen *söyledin*."

Beyaz bir inançsızlık dalgası ona çarptı.

O. Yalan söylüyordu. Yalan söylüyordu.

Wendy, Derek'e hayır dediğini *hatırlıyordu*. Derek'in onu nasıl görmezden geldiğini, başını yana doğru bastırdığını ve boynu ağrıyana kadar şakağını yatağa bastırdığını hâlâ hatırlıyordu. Gözlerini kırıştıtarak anıları silkeledi. Korkuyu.

"Hayır, *yapmadım!*" diye bağırdı, sesi son kelimedede kırıldı.

Ama ona baktıklarında, yüzlerinde bu fazlasıyla gerçek duygular belirlediğinde, Wendy'nin zihni şüpheyile doldu.

Alfa'ya, onun bakımlı yakışıklılığına baktı ve başından beri yanılıp yanılmadığını merak etti. Sorun *o muydu*?

Ama bir el onunkini sıkıca kavradı ve Wendy betasına baktı. Nic'in gözleri kızgınlıktan kararmıştı ve elini tekrar sıkarak onu rahatlatmıştı.

"Wendy... bunu burada yapmak istediğine emin misin?" Derek gözlerini yanındaki alfa ve betaya çevirerek sordu. Sessiz çift.

Önce Nic'in bakışlarını buldu, bakışların derinliklerinde öfkeden bir cehennem vardı. Ama ona değil. Nic onun yanındaydı. Nic ona inandı. Ve

Griffith sadece bir alfa taşıydı, kızgın olup olmadığını, ona inanıp inanmadığını ya da herhangi bir şey hissedip hissetmediğini bilmiyordu. İşte o kadar soğukkanlıydı.

Ama onun varlığı ona sıcaklık veriyordu ve bir şekilde ihtiyacı olan tek şey de buydu.

Wendy, "Bana söyleyebileceğin her şeyi onların önünde de söyleyebilirsin," diye bastırdı ve bunun tek nedeni onlarla yalnız kalmak istememesi değildi.

Birdenbire kendine güvenemez oldu ve diğerleri ona kırılğan da olsa bir tür istikrar sağladı.

Ya hepsini uydurduysam?

Her şeyi kafasında o kadar büyüttü ki, şeyi abartmış mıydı?

"Wendy, ilaçlarını almalı ne kadar oldu?" Derek sordu, sesinde gerçek bir endişe vardı. Ondan daha önce *hiç* böyle bir ses tonu duymamıştı.

"Tam kızgınlığının başlaması gerekirken iptal ettiğin doğum kontrolünü mü kastediyorsun?" Nic sordu ve bu onu ürküttü.

Sesi çelik gibiydi. Wendy betadan hiç böyle bir ses duymamıştı ve içindeki panik biraz hafifledi. Eğer Nic hâlâ onu savunuyorsa, bu onun savunulmaya değer olduğu anlamına geliyordu, değil mi? Bu, hatalı olmadığı anlamına geliyordu.

"Mutsuz olduğumu *biliyordun*," diye çıktı. "Bu yüzden doğum iptal ettiniz, böylece beni hamilelik tuzağına düşürüp kaçmamı engelleyebilecektiniz."

Roman kaşlarını çatarak, "Bunun başımıza bela olacağını biliyordum," dedi ve Derek'in koluna bir şaplak attı. "Başta ona yalan söylememeliydik."

Başı döndü. Ne hakkında konuşuyorlardı?

"Lanet sınıfla paylaşmak ister misin?" diye sordu, panik göğsünü dövüyor ve göğüs kafesini sıkıyordu.

Desteği yanında duruyordu ama kendini onlardan çok uzakta hissediyordu. Sanki alfalar konuştukça Griffith ve Nic ile arasındaki mesafe artıyordu. Tate ve Arlo neredeydi? Ona inanırlardı, değil mi?

Tate'in onunla ilk öpüşmesi Derek'i bağın dışında tutmak için olmuştu. İyi bir alfa olmadığını biliyordu.

Ama Derek sanki hayatının en ağır yükünü taşıyormuş gibi içini çekti. "Wendy, bu konu hakkında konuşmamızdan hoşlanmıyorsun." Çok sinirlenmişti. Sanki bir çocukla konuşur gibiydi.

"Ne hakkında konuşacağız?" diye tükürdü dişlerinin arasından. Adamın neyi kastettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Senin durumun," dedi kaşlarını çatarak. "Hatırlamıyor musun?" Sesindeki masum endişe kadının tüylerini diken diken etmişti.

Gavin Roman'a doğru eğilmiş, duyamayacağı kadar sessiz bir ses tonuyla fısıldıyordu ama Roman bakışlarındaki endişeyi net bir şekilde okuyabiliyordu. Bu sahte bir endişe olmalıydı. Sahte endişe. Başka bir yalan.

Böyle bir şey olamaz. Ne sikimden bahsediyorlardı?

Yanakları hayal kırıklığı ve öfkeyle kızarmıştı. "Benim herhangi bir rahatsızlığım yok! Benim hakkımda böyle konuşmayı kes!" diye bağırdı.

Derek yalan söylüyordu. Yüzüne karşı kesinlikle yalan söylüyordu. Hepsinin yüzüne. Öyle olmak zorundaydı.

Boynundaki ısırik izi karıncalandı ve yardım edemedi ama içgüdüsel olarak uzanıp baktı... neyi görmek için? Bilmiyordu. Ama hissettiği şey... hiçbir şeydi. Bağın olması gereken yerde bir tür blok vardı. Karanlık ve boş bir tünele bakmak ve sonunda bir kapı olduğunu *bildiğiniz* için en ufak bir ışık aramak gibi. Ama onun yerine hiçbir şey yoktu.

"Sen bipolarsın, Wendy, ve manik bir geçiriyorsun. İptal ettiğim reçete doğum kontrol hapi değildi, seni dengelemek için aldığın ilaçtı. Yanlış dozajı doldurmaya çalıştılar ve ben de doğru şekilde yeniden doldurmaları için iptal ettim. *Hepsi* bu kadar."

Zihninde yankılanan o boşluktan başka hiçbir şey yokken başını salladı.

"Yalan söylüyorsun!" diye ısırdı sıkılmış dişlerinin arasından. Bu cüret ölçülemezdi. Kim oluyordu da böyle temelsiz bir yalan söyleyebiliyordu? Nic ve Griffith'e döndü. "Yalan söylüyor," diye tekrarladı, kendisine inanmaları için yalvarıyordu.

Birinin yapması gerekiyordu, çünkü kendisinin emin değildi.

Wendy parmaklarını saçlarına geçirip çekmek istedi. Bu alfaların ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Bu sadece... çok imkânsızdı. Gerçekliği bu kadar acımasızca çarpıtan biriyle nasıl mantık yürütebilirdi ki?

Göz ucuyla bir hareket dikkatini çekti ve Nic'in bakışlarının kendisine kilitlendiğini görmek için başını çevirdi.

"Ne oldu?" diye sordu. Dudakları ince bir çizgi halinde gerilmişti ve yüz ifadesini okuyamıyordu.

"Daireye gelip seni sorduklarında Arlo'ya hasta olduğunu söylemişler."

Nic'in tek söylediği buydu ama satır aralarını okuyabiliyordu. Şüphe, onu Sterling Sürüsü'nün bekleyen acımasız ellerine geri sürüklemek için her yönden iskelet eller gibi içeri süzülüyordu.

"Onlara *inanmıyorsun*," diye alay ederek başını betaya doğru eğdi.

Ama ettikleri şüphe tohumu kök salmaya başlamıştı. Bunu adamın dudaklarının çatılmasından, kaşlarının çatılmasından anlayabiliyordu.

Wendy inanamayarak güldü. Ama onları nasıl suçlayabilirdi ki?

Dört alfaya karşı bir omega'ya kim inanır? Ve nasıl... Neden bu konuda bu kadar emin bir şekilde yalan söylediler?

Wendy gerçekten de birine böyle bir şey yapabilecek dört adama - alfalara- rastlayacak kadar şanssız mıydı? Omega'larına?

"Hayır," diye reddetti başını sallayarak. "Durumu olanlar *onlar* olmalı!" Wendy elini onlara doğru sallayarak Nic ve Griffith'in kendisine inanmaları için bakışlarıyla yalvardı. "Başka kim böyle bir şey uydurabilir ki?"

"Wendy, ne tür bir insan ilk günden beri kendisini şımartan, üzerine titreyen ve ona bakan alfaları reddeder? Ne tür bir insan kızgınlığının sınırında kaçır, kendini böyle pervasızca tehlikeye atar?" Derek ona hitap etmek için öne çıktı ve son darbeyi indirirken dikkatinin kendisinde olduğundan emin olarak sordu. "Manik biri, Wendy."

Boğazına yumruk yemiş gibi hissetti, kafası darbe almış gibi geriye gitti.

Bakışları kısa bir süreliğine diğer üçünün üzerinde gezindi, içlerinden çığ bir endişe, üzüntü ve üstü örtülü bir aciliyet yayılıyordu. Sanki onun için endişeleniyorlardı. Sanki tek istedikleri onun eve dönmesiydi.

Ya yanılıyorsa?

Wendy bir elini saçlarında gezdirdi ve sallanmaması için dudağını ısırdı.

Bu *hiç adil değildi*.

Wendy manik bir geçirmiyordu. Eğer bir şey varsa, bu alfalar tüm bu yalanları uydurarak onu manik *yaptı!*

Bir hiç uğruna kaçmış olamazdı. Bu alfalarda bir sorun vardı.

Ne tür bir insan kendini pervasızca tehlikeye atarak ateşinin kıyısında kaçır?

Çok daha kötü bir şeyden kaçan bir insan. Başka kimse inanmasa bile Wendy buna inanıyordu.

"Wendy," diye seslendi Nic ona ve Wendy dikkatini yavaşça, acıyla ona çevirdi.

Nic, "Arkama geç," derse Wendy bunu kaldıramazdı.

Gözyaşlarının tehdidini gözlerini kırıştırarak uzaklaştırdı ve ona baktı. Bakışları sertti ama alfalara odaklanmıştı.

Gerçekliğin temeli Wendy'ye sallanıyormuş gibi geldi. Nic koluna nazıkçe onu arkasından itene kadar bunu fark etmemişti. Dudağı titredi.

"Sana ne yaptıklarını bana anlattığında gerçek bir acı ve korku hissettin," diye fısıldadı, her kelime onun paniğine merhem oldu. "Yalan söylüyorlar."

Sesi çok kesin geliyordu. Çok emindi. Wendy'ye olan inancı kalbinin göğsüne daha da sert çarpmasına neden oldu ve Derek'in sesini duyduğundan beri ilk kez nefes aldığını hissetti.

Nic'in dokunuşu onu terk ettiğinde, onu anında özledi, elini tutmak için can atıyor ama dikkatini alfalardan uzaklaştırmak istemiyordu.

Wendy dondu kaldı.

Kendisinden birkaç santim uzakta olmasına rağmen onu *özlüyordu*.

Wendy daha önce Sterling Sürüsü hakkında hiç böyle hissetmemişti.

Wendy boktan alfalara baktığında korktuğunu hissediyordu. Ve Nic, Tate, Arlo ya da Griffith'le birlikteyken bu yıkıcı, kafa karıştırıcı, dehşet verici duygu kasırgasını hissetmiyordu.

Wendy onlarla birlikteyken kendini *gerçek* hissediyordu. Güvende hissediyordu. Topraklanmış.

Oysa karşısındaki alfalara baktığında sadece huzursuz hissediyordu. Gergin. Gergin.

Wendy bu alfaların oynadıkları bu oyunu bozmalarını sağlamak zorundaydı. Buna *ihtiyacı vardı*. Yoksa gerçekten delirebilirdi ve bunu kabul edemezdi. Yaşadığı her şeyin gerçek olmadığına inanmayı reddediyordu. Sadece kafasında uydurduğu bir senaryoydu.

"Bekle," diye fısıldadı Wendy.

Nic onun bakışlarıyla karşılaşmak için döndü ve kehribar rengi gözlerindeki şaşkınlığın yüzeye çıktığını gördü.

Aklına hiçbir kelime gelmedi, bu yüzden hiçbir şey söylemedi. Aralarına girdi ve Nic'in dokunuşunu nazikçe savuşturarak ilerledi. Derek'e yaklaşırken adımları beton üzerinde sessizdi.

Onun tüylerini diken diken eden oydu. Şu anda bile tüyleri diken diken oluyor ve ensesindeki tüyler diken diken oluyordu. Yüzündeki ifade tamamen açık, dostça, sevgi dolu ve şaşkın olsa da. Ve umutluydu.

Eğer yalansa yüzüne nasıl bu kadar gerçek duygular yansıtabiliyordu?

Üniversitede yaptığı gibi. *Hepsinin* yaptığı gibi. Mükemmel altın çocuklar, en popüler, en cömert, en çok aranan. Kampüsteki her beta ve omega onları istemişti.

Ama şimdi Wendy onların sahte olduğunu biliyordu. Bu sadece etraflarındaki herkesi kandırmak için taktıkları bir maskeydi.

Ona hatalı olduğunu hissettirmek için. Deliymiş gibi.

Sadece maskeyi kırmanın, altındaki gerçek alfayı ortaya çıkarmanın bir yolunu bulmalıydı.

Ve Derek hiçbir şeyden planlandığı gibi gitmemesinden daha fazla nefret etmezdi.

Özellikle de Wendy'nin bununla bir ilgisi varsa.

Birkaç santim ötede, şimdi bu kadar yakın olduğu için o kadar da uzun görünmeyen Derek'e baktı. Acaba Derek'e baktığı için mi

Nic'in dudakları haftalardır kıvrık mı?

Başını kaldırıp alfaya bakarken ve onun kokusunu içine çekerken huzursuzluk karnından aşağı süzülüyordu. Acıydı, burnunun kırıışmasına neden oldu. Bunun kendisi için bir alfa olduğunu nasıl düşünmüştü?

Ama midesini böylesine şiddetli bir şekilde bulandıran bu alfa, son derece dikkatli ve endişeli bir maske takabiliyorsa...

O zaman onu tokatlayabilirdi.

Kendinden şüphe etmeye fırsat bulamadan kolunu kaldırdı ve avucunu düzleştirerek savurdu.

Yüzüne çarptı ve başını yana çevirdi. Wendy kendini hiç bu kadar güçlü hissetmemişti.

Eli acıdı.

Ve sonra boğazı şimdiye kadar hissettiği en sıkı kavrayışa girdi, değerli nefesi ciğerlerinden kayıyor ama nefes borusundaki baskıya karşı daha fazlasını getiremiyordu.

İşte .

Sahte sevgi gitmişti. İlgı maskesi. Endişe ve kaygı.

Onun yerine öfke vardı.

Derek. *Gerçek* Derek. Sol elinin parmaklarını kadının boğazında sıkarken bakışlarında saf bir düşmanlık yanıyordu. Boğazından yayılan acıyla gözlerinin kenarlarında biriken yaşların arasından ona göz kırptı.

Her şeyi berbat ettiğini biliyordu. Hayal kırıklığı içinde ona dişlerini geçirirken bunun farkına vardığını görebiliyordu.

Nic ve Griffith'in bağırıışları bir hırıltıya dönüştü ve Gavin, Josh ve Roman'ın gözünün önünden kayboluşunu izledi. Wendy, Derek'in pençesinde kıpırdandı, kolunu ve elini boş yere tırmaladı.

Arkasından gelen hırıltılar, yumrukların etle buluştuğu belli olan yumruk seslerine karıştı ve Wendy'nin kalbi sıkıştı.

Griffith ve Nic'e güveniyordu ama üçe karşı ikiydiler ve onları gerçekten dövüşürken hiç görmemişti-

Ya yaralanırlarsa?

İçinden bir inilti yükseldi ama *nefes* alamadığı için bunu dışarı vurması mümkün değildi.

Bakışları dalgalanarak kapandı ama Derek'in omzunun üzerinden gelen hareketle tekrar açtı.

Wendy karanlıkta kendisine doğru koşan tanıdık formlar karşısında hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirdi. Bunun yerine, havasızlık görüşünü bulanıklaştırıyordu ve Derek'in elinde bıraktığı kanlı çizikler onu caydırmıyordu.

Ama Wendy onun kazanmasına izin vermeyecekti.

Arkasından bir hırıltı ve öfke çığlıkları duyuldu ve Derek'in bakışları onun başının üzerinde gezindi, mükemmel bir dikkat dağıtıcıydı. İşte o anda Wendy harekete geçti.

Sağ eliyle yukarı uzanıp adamın sağ kulağını yakaladı ve aşağı, sağına doğru çekti. Aynı anda elini adamın sol kivrıma, boğazına doladı ve bacağına kaldırarak uyluklarının arasına tekme attı.

Sadece birkaç saniye sürmesine rağmen o hareket ettikçe dünya yavaşladı.

Başını aşağı doğru çekerken eli boğazından düştü ve mücevherlerini korumak için tüm vücudu kendi üzerine katlanırken dengesini kaybetti. Çıkardığı ses bir oof ile acınası bir inilti arasında bir şeydi.

Keşke acısının sesinden, kendi başının çaresine baktığı için duyduğu gururdan zevk alabilseydi. Ama bunun yerine değerli, soğuk hava boğazından aşağı zımpara kağıdı gibi kazındı ve öksürdü, öksürdü, gözleri sulandı, boğazı yandı.

Arlo alfayı tamamen atlayarak ona doğru koştu. Tate, Derek'in hiçbir yere gitmeyeceğinden emin olurken, kollarını ona dolayarak onu yolundan geri çekti.

Kaosun içinde zihni bir cümleyi tekrarlıyordu, zihninin arkasında yumuşak bir zafer ilahisi.

Haklıymışım!

Bunu göklere haykırabilirdi ama boğazı o kadar yara bere içindeydi ki çıkan tek ses boğuk bir cızırtı oldu. Arlo onu Nic'in arabasının bagajına oturturken arkasından etin ete çarpma sesi duyuldu ama Arlo'nun boyu onu göremeyecek kadar uzundu.

Kulakları hâlâ çalışıyordu ve Griffith'in sesi gürültüyü yarıp geçerken tüyleri diken diken oldu.

"Dur!" diye havladı, bu kelime her anlamda bir emirdi. Kuşlar yakındaki bir ağaçtan havalandı, kanat çırpışları ve gagalarından çıkan çığlıklar betonda yankılandı.

Herkes durduğunda çakıllar çatırdadı ve sessizlik akşamın içine yerleşti.

Komut ona yönelik bile değildi ve Wendy ne olduğunu görmek için çaresizce Arlo'yu yana çekerken vücudunun dur, durakla, dur tepkisine karşı savaşmak zorunda kaldı.

Griffith ayaktaydı ve gövdesinden bile yanağındaki tiki, çenesindeki keskin çizgiyi görebiliyordu. Tüm vücudu gergindi, bir saniye içinde fırlamaya hazırdı ama buna gerek yoktu.

Tate ve Nic geri çekilerek Griffith'i kuşattılar.

Gavin, Josh ve Roman yerde yatıyordu. Gavin'in yarılmış ve kanlar içindeki mükemmel sırtışına gülmek istedi. Derek, çakılların üzerinde cenin pozisyonunda kıvrıldığı yerden güçlü alfaya baktı, hala taşaklarını emziriyordu, yanağı tokattan parlak kırmızı olmuştu.

Ve hepsi donmuştu.

Hiçbiri Griffith'in emrine karşı koyacak kadar güçlü değildi.

Dudakları hastalıklı bir neşeyle kıvrıldı. *Güzel.*

"Ayağa kalk," diye hırladı Grif, sözlerine sinmiş olan havlama onları bir emir haline getiriyordu.

Omurgasında ürperti yarattı ama emir ona değildi, ona yönelik değildi.

Aklıma gelen kelime güçlüydü.

Her alfa bir havlama, bir emir, bir zorlama ile doğmuştur.

Alfaları bile. Sayılamayacak kadar çok kez bir havlamanın hedefi olmuştu. Bir havlama tarafından komuta edilmenin, sizi dinlemeyi reddettiğinde vücudunuzla savaşmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Ama onlara hiç sempati duymuyordu. Griffith'in koca bir alfa sürüsüne hükmedebilmesi oldukça etkileyiciydi.

Yumrukları öfkeyle sıkılmış, çeneleri emirle savaşma dürtüsüyle gergin olsa da ayağa kalktılar. Derek'in burnu kırılmış olmalıydı, dudaklarından akan kana bakılırsa. Kanı sildi ve dişleri kanlı bir şekilde dudak büktü.

Wendy'nin midesi bulandı, ellerini Arlo'nun kollarına sıkıca sardı. İkisi de izlerken Arlo ona yakın durdu.

Griffith'in bakışları ona takıldı ve uzun bir süre ona bakarken bakışları karardı. Bir elini boğazına götürerek parmak izi olup olmadığını merak etti. Derek bir kez daha onun üzerinde iz bırakmış mıydı?

Alfa dişlerini gıcırdattı ve alay etti, dikkatini sürüye geri çevirerek başka bir emir havlamasını bekledi.

"Bu yüzden mi bir Omega'ya sataşmak istedin? Başka biriyle başa çıkamayacak kadar büyük bir kaltak olduğun için mi?" Doğrudan onlara, sadece bir metre uzağa konuşmasına rağmen sesi tüm sokakta yankılanıyor gibiydi.

Arlo onun yanaklarını hafifçe avuçladı ve dikkatini tekrar kendisine çekti. Bakışları boynundan ve bazı morluklardan yüzünün her bir özelliğini arıyordu.

Ellerini onunkilerin üzerine koyarak başıyla onayladı.

Ben iyiyim.

Arlo kızın ellerini çekmesine izin verdi ve kız sandıktan aşağı zıpladı, ayakları bir tokatla kaldırıma çarptı. ve yaklaştı, bunu sonuna kadar görmek istiyordu - buna ihtiyacı vardı.

"-bir daha *asla* buraya adım atma."

Griffith onun yaklaştığını hissedince döndü ve birkaç adım arkasında durdu. Griffith'in bakışları kızın boğazına takıldı ve kız onun yumruklarını sıkıldığını gördü.

Tate ve Nic bakışlarını alfaların üzerinde tutuyordu, herhangi bir direniş belirtisi aradıklarını sanıyordu ama yine de iyi olduğundan emin olmak için onu baştan ayağa süzdüler.

"Eğer ona bir daha *bakarsan*, gözlerini tavuklarıma yediririm."

Derek alay etti. "Burada *herhangi bir* gücün olduğunu mu sanıyorsun? O *bizim*." Öfke onu ateşledi ve öne doğru adım atarak onların dikkatini çekti.

Wendy, Tate, Nic ve Griffith'e katılırken Arlo'nun elini çekerek onu takip etmesini sağladı.

Gözlerini önündeki alfalardan alamıyordu. Hayatını cehenneme çeviren alfalardan. Kafasına o kadar çok acımasız kelime sokmuşlardı ki, onları kendininkilerden ayırt edemiyordu. Neyin *kendisi* olduğunu ve neyin onlardan kalan korkunç kalıntılar olduğunu bilmiyordu.

Onu mahvetmişlerdi. Ve umurlarında bile değildi.

Bu yüzden geri dönemedi.

Elini cebine attığında, eşyalarını toplarken sırt çantasından çıkardığı sustalı bıçağın sıcak metalinin parmaklarını okşadığını hissetti.

Bıçağı cebinden çıkardı ve bir fiske vurarak Griffith'e uzattı.

"En iyi tarafının sağ tarafı olduğunu düşünüyor," dedi Derek'e bakarak. "Kameraların onu sevdiğini sanıyor. Oradan başlayabilirsin."

Kadın bıçağı ona doğru uzatırken Grif şaşkınlıkla ona baktı.

Sonra yavaş bir gülümseme dudaklarını kıvırmaya başladı.

"Benim için zevkti." Alfa'ya döndü, alçak sesle, yumuşak bir şekilde konuştu ama havlaması, boyun eğmeyen emri tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. "Kımıldama."

Ve Derek hareketsizdi, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Kıpırdıyamıyordu çünkü Griffith buna izin vermiyordu, bıçak onun değerli altın tenine gittikçe yaklaşıyordu.

Griffith alçak sesle, "Daha önce hiç göz çıkarmadım," diye mırıldandı.

Wendy dudaklarında seğirmeye çalışan gülümsemeye engel olamadı.

"Darla proteini takdir edecektir," diye ekledi ve Derek'in gözleri daha da açıldığında neredeyse kendini kaybediyordu.

Bu noktada kendi kendilerine düşerler.

Bıçak derisini sıyırdı ve Derek bir nefes alıp verdi, bu nefes panik dolu bir iniltiye dönüştü ve sonunda kesildi. "Tamam! Tamam! Tamam! Tamam! Yapma, yapma. Gideceğiz," diye yalvardı, gözleri alfa ve omega arasında gidip geliyordu. "Söz veriyoruz. Sadece yapmayın..."

Griffith zavallı alfaya bakarken gerginlik teninde hızla yayıldı. "Bana yalan mı söylüyorsun?" diye sordu, bıçağın arkasını yanağında gezdirerek uyardı.

"Hayır. Yalan söylemiyorum. Onu bir daha aklımıza bile getirmeyeceğiz, yemin ederim."

Wendy başını yana eğerek alfayı inceledi ama onunla geçirdiği onca yıldan sonra bile ne zaman yalan söylediğini asla anlayamadı. Bu yüzden bağı kendi avantajına kullandı, onun zayıf anını aralarındaki yıpranmış bağı dürtmek için kullandı. Adam bunu hissetti ve yüzüne bir bıçak saplayarak dikkatini tekrar alfaya çekmeden önce geniş bakışlarını onunkilere doğru sürükledi.

Korku, parlak ve içgüdüsel, ondan yankılandı.

Derek imajını, dünyanın onu nasıl algıladığını dünyadaki her şeyden daha çok önemsiyordu. Fiziksel olarak görünüşünü mahvetmek en iyi intikam olurdu çünkü asla eskisi gibi olamazdı, tıpkı Wendy'nin asla eskisi gibi olamayacağı gibi.

Ama o onlardan daha iyiydi ve Griffith onunla yeterince uzun süre oynamıştı. Elini onun koluna koydu ve mısır ekmeği kokulu alfa yön bulmak için ona baktı.

Wendy tam alfayı anlatmak için dudaklarını aralamıştı ki, bir arabanın gürültüsü boş sokağı doldurdu ve hep birlikte dikkatleri lastik gıcirtısıyla kaldırıma yanaşan Jeep'e çevrildi.

Uzun boylu sarışın bir adam yolcu koltuğundan kalktı, park halindeyken bile durmadan kendini araçtan dışarı atan zayıf esmerden çok daha yavaş bir şekilde.

"Nic!" diye seslendi ama bir grup alfanın olduğu yerde donup kaldığını görünce duraksadı. Bakışları Griff'in elindeki bıçağa, Wendy'nin boğazındaki morluklara kayd ve sonunda betaya döndü. "Ne haltlar dönüyor burada?"

Bölüm 46

GRIFFITH

Bir JEEP lastik gıcirtısı çıkararak kaldırıma yanaştı ve Griffith, Sterling Pack'in destekle hazırlıklı gelmesinden korkarak gerildi.

"Nic!" diye bağırdı bir ses ve Stellan MacKey adında uzun boylu, zayıf, siyah saçlı iri bir adam araçtan atladı.

Omega'yı tanıdı ve olabildiğince rahatladı.

Grif alnındaki teri sildi. Bırakın alfaları, böylesine yoğun bir emri havlamak bile kolay değildi. Hem de dört tanesine.

Sustalıyı Wendy'ye geri vermeden önce yere düşürdü.

Nadir bulunan omega profesyonel boksör, taş gibi hareketsiz alfaların yanından geçerken *Nic'in zevkli* biri olduğunu düşündü.

Ancak beta, Stellan'ı Wendy ve Griffith'e ulaşamadan yakaladı.

"Neler oluyor?" diye sordu omega, bakışları kaosun üzerinde gezinirken.

Nic'in kaşları çatıldı ve ne paylaşacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi ağzını birkaç kez açıp kapattı.

"Bu piçler Nic'in spor salonunu yaktılar," diye yardım teklif etti Tate, bir şey yapmaya kalkışmadığından emin olmak için içlerinden birinin yanında durarak. Arlo da aynı şeyi... Griffith bilmiyordu. Ayak uyduramıyordu ve umurunda da değildi.

Bu onları son görüşü olacaktı, o yüzden bunun bir önemi olmadığını düşündü.

"Bana yardım ettiği için Nic'ten öç almak için," diye ekledi Wendy.

Kömürleşmiş kalıntılar sürü dramatiğine dehşet verici bir arka plan oluşturunuyordu. Stellan'ın bakışları hasarın üzerinde gezinirken ifadesi karardı ve omega yanında getirdiği alfabayla baktı.

"Derek Sterling'in boktan biri olduğunu biliyordum ama bunu yapabileceğini bilmiyordum," dedi sarışın, bakışlarını teker teker karşılamadan önce. "Bu arada ben Niles, All Bets Off Entertainment'tan. Bu sizin için pek bir şey ifade etmeyebilir ama bu piç için ediyor," açıkladı parmağıyla en saldırgan alfayı işaret ederek.

Demek bu yüzden tanıdık geliyordu.

Niles'in eğlence şirketinin adı bir şeyler çağrıştırdı. Stellan'ın temsilcisi olmalıydı, çünkü Stellan ne zaman ekrana çıksa alfanın yanında durduğunu görmüştü. Ya kafesin dışındaydı ya da karşılaşma sırasında her zaman etrafta dolaşan insan kalabalığının içindeydi.

Niles'in bakışları Wendy'nin üzerinde gezindi ve Griffith sanki onu başka bir alfanın görüşünden korumaya çalışıyormuş gibi ona yaklaştı. Kızın kokusu burun deliklerine doldu, endişe ve korku kalıntılarıyla ısırıldı. Kolunu Griffith'in koluna doladı ve ona doğru eğilerek sıktı.

Son zamanlarda çok şey atlatmıştı. Muhtemelen sıcaktan dolayı hâlâ bitkin durumdaydı ve Sterling Sürüsü ona...

İstmeden bir hırıltı boğazını titretti ve Wendy onu daha sıkı kavradı. "Sus," diye mırıldandı ona bakmadan.

Hırıltısı boğazında düğümlendi ve patronluk taslayan omega karşısında dudaklarında bir gülümsemenin kıvrıldığını hissetti.

Omega'lardan bahsetmişken.

Griffith betanın televizyondaki en popüler yeni boksöre dirsek attığına, hatta muhtemelen onu eğittiğine inanamıyordu.

Ama elbette vardı. Ringin dışında olmayı tercih etse bile Nic'in ne kadar iyi bir dövüşçü olduğunu ilk elden biliyordu.

Yine de bu Stellan'dı, Nic'in bir zamanlar aşık olduğu dövüşçü.

Gitme zamanları gelmiş miydi?

"Uzun hikaye ama-" Nic başladı.

Wendy boğuk bir sesle söze karıştı. "Sana önemli noktaları ." Parmağıyla Derek'i işaret etti. "Manipülatif, bencil, yalancı küçük pislik," diye tükürdü Derek'e doğru, alfanın gözlerindeki öfkeden etkilenmemişti. "Beni tuzağa düşürmek için kızgınlığımın hemen öncesinde doğum kontrolümü iptal ettiler. Ben kaçtım. Nic bana yardım etti. Spor salonunu yaktılar ve bize saldırmaya çalıştılar."

Elini boğazına temizledi. Kıçımı denedim.

Alfa'nın boğazına elinin görüntüsünü, kızın nefes nefese kalışını silememişti.

Griffith başını sallayarak onu daha da yakına çekti. Lanet olsun. Ya yeterince hızlı olamadıysa?

Derek cesurca, "Kanıtınız yok," dedi.

Grif onursuzca bir karşılık vermeden önce Niles boğazını temizleyerek Derek'in dikkatini ona çekti.

"İkimiz de biliyoruz ki medyanın bir haberi yayınlamak için kanıtı ihtiyacı yok. Manşetlerden besleniyorlar." Sesi sohbet havasındaydı ama sözlerinin altında yatan tehdit çok açıktı. "Ne kadar dramatik, ne kadar ilgi çekici olursa, o kadar çok izlenir."

Stellan'ın alfası devam ederken Derek'in rengi soldu. "Söyle bana, bunun ilgi çekici bir hikâye olduğunu düşünüyor musun? Hepimizin bildiği gibi gazetelerde boy boy yer alsaydın patronların burada kalmana izin verir miydi sence?"

"Bir tacizci," diye mırıldandı Wendy, parmakları onun kolunu sıkıca kavradı.

Bir elini onunkinin üzerine koydu ve sanki onu inciteceğinden korkuyormuş gibi elini tutuşu anında gevşedi. Avucunu tekrar kolunun etrafına kıvrarak elinin arkasında bir desen çizdi.

Alfalar sadece yakalandıkları için suçlu görünüyorlardı. Griffith'in, küçük maskaralıklarına devam edebilselerdi, Wendy'yi ya da neden oldukları acıyı umursamayacaklarından hiç şüphesi yoktu. Onlar bir omegayı bile hak etmeyen bencil alfalardı.

Özellikle de Wendy gibi birini.

Ama şimdi aniden, Derek umursuyor gibiydi. Hem de çok.

"Ve bu için geçerli," diye ekledi Stellan. "Hepinizin aynı şirket için çalışıyor olması çok hoş."

"Hepinizi birlikte indirmeyi çok daha kolay hale getiriyor."

Omega'lara değer verilmesi gerekiyordu. Onlar özeldi ve hiçbir akıllı marka bu alfaların eylemlerine göz yummazdı. Para kazanmaya ve gündemde kalmaya devam etmek istiyorlarsa, hayır.

Görünüşe göre Derek gündemde kalmayı gerçekten seviyordu. Öfkeliydi, dudakları hırıltıyla kalkmış, dişleri görünüyordu.

"Eğer sizin için neyin iyi olduğunu biliyorsanız, süslü evinize geri dönün ve ortalıkta görünmeyin. Ve eğer arkadaşlarımı rahatsız ettiğinizi duyarsam, kariyerlerinizi öyle hızlı bitiririm ki, bunun geldiğini bile göremezsiniz."

Derek'in rengi soldu.

"Eee? Beni anlıyor musun?" Niles, sesinde bir havlama tehdidiyle sordu.

"Evet!" dedi biri... Josh olabilir. "Evet, onları yalnız bırakacağız. Söz veriyoruz."

"Peki ya geri kalanınız?" Griffith ses tonunu bir tehdit haline getirerek sordu.

"Anladım," dedi diğer iki alfa.

Derek hariç hepsi dizlerinin üzerinde durmuş, onlara bakıyordu. "Onu anlıyor musun, musun?" Wendy tersledi, sesi sertti ve kızgın. "Cevap ver ona."

Derek uzun bir süre ona baktı ve Grif gerildi, "Evet, anlıyorum," diyecek diye endişelendi.

"Bundan hoşlanmak zorunda değilsin," diye homurdandı Wendy. "Ama benden uzak ."

"Aksi takdirde Darla mutlu bir tavuk olacak," diye ekledi Grif.

Derek onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti ve Wendy ofladı ama başını Griffith'in koluna koyarken memnun görünüyordu.

"Anlaştık mı beyler?"

Başlarını salladılar, nihayet sonuçlarının ciddiyetini anlamış görünüyorlardı.

"O zaman git," dedi Griffith, sözlerine bir havlama niyeti katarak.

Alfalar ayağa kalktı ve sertçe dönerek onlardan uzaklaştı, biraz beceriksizce yürüseler de tüm uzuvları sağlamdı. Neyse ki yedikleri dayaktan dolayı oluşan morluklar canlarını acıtmaya başlamıştı.

Ama sonuçta Grif'in umduğundan daha huzurluydu. Yüzlerini birkaç kez betona çarpmaktan çekinmezdi.

Griffith, onlar yolun karşısına, birkaç adım aşağıya ve bir ağacın altına doğru yavaşça araçlarına binene kadar onları izledi.

"Bizi izliyorlardı," diye toparladı Grif. "Bizi burada bulacaklarını bu şekilde biliyorlardı. Bahse girerim içlerinden biri diğerlerini çağırmıştır."

Stellan ve Niles birbirleriyle alçak sesle konuşurken Nic, "Şerefsizler," diye mırıldandı ve topuğunun üzerinde döndü.

"İyi misin?" Nic, Sterling Sürüsü lastik gıcirtısıyla uzaklaştığında koşarak yanına gelen Tate ve Arlo'nun çerçevelediği bir şekilde yaklaştığında sordu.

Wendy elini bırakınca Griffith onu serbest bıraktı ve kollarını Nic'in boynuna doladı. Kolları Wendy'nin beline dolandı ve onu nazikçe kendine çekti. Gözleri kapandı ve Grif, Wendy'ye sarılırken yüzündeki yumuşak ifadeyi en ön sıradan izledi.

Tam o sırada Grif'in yüzüne bir gerçek tokat gibi çarptı. Betası Wendy'ye aşıktı.

Şaşkınlıktan bakmayı kesmeyi unutmuştu, bu yüzden Nic başını kaldırıp gözlerini kırıştırarak açtığında Grif'in bakışlarıyla karşılaştı ve yüz ifadesi endişeye dönüştü.

Sonra Tate ve Arlo da aynı işlemi geçmek zorunda kaldılar, elleri üzerinde geziniyor ve başka yaralar olup olmadığını kontrol ediyorlardı. "Şimdi iyiyim," diye mırıldandı, yanakları sert sözler karşısında kızarmıştı. "Sadece ağrım var. Kediler iyi miydi?"

Tate başını salladı. "Evet, şu anda bunu sorduğuna bile inanamıyorum. Tanrım, Wendy, iyi olduğuna emin misin?"

Tate'in mavi gözleri endişeyle açılmıştı ama başını salladı. "Artık öyleyim. Griffith onlara havladı."

"Griffith mi? Griffith mi?" diye sordu bir ses, Nic ile Grif'in arasına kocaman gözlerle bakan Stellan'a aitti.

Nic'in bakışları omega'ya başını sallamadan önce bir anlığına onunkilere kaydı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Stellan ve Griffith birden omega'nın çok eleştirel bakışlarının farkına vardı. En azından kendi alfası yaklaşıp tek bir parmağıyla yüzlerini birbirine yaklaştıranaya kadar.

"Bakmak kibarlık değildir," diye uyardı alfa, sözlerinden kıskançlık damlıyordu.

Griffith kıkırdamasını omzuna saklamak zorunda kaldı. Alfalar eşlerini çok sahiplenirdi, özellikle de omegalar ve görünüşe göre Stellan da belalı olmasına rağmen bu konuda bir istisna değildi.

Alfa'sına gülümsedi ve Griffith göğsünde tuhaf bir kıpırtı hissetti.

Kahretsin, bunu istiyordu. Bir eşe sahip olmanın getirdiği şefkati, bağı ve yakınlığı istiyordu. Bir eş.

Ve bunu Nic'le yapmak istiyordu. Ve Wendy o kadar da kötü değildi.

Ve iyi. Son haftalarda keşler bile onu sevmeye başlamıştı.

Griffith evine yalnız dönmek istemiyordu. Hayatla dolu olmasına alıştıktan sonra olmazdı.

"Demek bu senin sürün, ha?" Stellan sordu.

Nic ciğerlerinden birini öksürerek çıkardı. Kadın kıs kıs gülerken, Wendy de ona sempati duyarak sırtını sıvazladı.

"Hayır," diye yanıtladı bir an sonra soluk soluğa. "O konuşmayı yapmadık."

"Henüz," diye ekledi Wendy.

Nic'in kafası o kadar hızlı ona doğru döndü ki Griffith adamın kendisine kamçı darbesi indirip indirmediğini merak etti.

Nic gözlerini kocaman açarak, sanki iki kafası birden çıkmış gibi ona baktı. "Henüz mi?" diye sordu, sesi kısıktı.

Wendy kendinden emin bir şekilde başını salladı, soğuk gece havasında yanakları pembeleşmişti. "Henüz," diye söz verdi.

"Tek heceli konuşmaları ne kadar sevsem de, sanırım Niles ve benim senin yakandan düşme zamanımız geldi, değil mi?" Stellan sırtarak önerdi.

"Gerçekten öylece gitmelerine izin mi vereceğiz? Scott'ı serbest mi bırakacağız?" Stellan kaşlarını çatarak sordu.

"Kesinlikle olmaz. Greyson çoktan bölgedeki işyerlerinin güvenlik kamerası görüntülerinin bir listesini çıkardı. Eğer yakınlarda bir tane bile bulabilirsek, bu yeterli olacaktır."

"Ve bu çürükler taze," diye homurdandı Arlo. Bir elini kaldırdı ve başlarının üzerini işaret etti.

Yandaki binanın tentesinin altına gizlenmiş bir kamera onlara doğru çevrilmişti.

"Siktir," diye öksürdü Tate gülerek. "Evet."

"Tek ihtiyacımız olan o görüntülerin bir kopyası ve bu piçlerin işini bitirebiliriz."

Wendy, "Ama ona önce ben tokat attım," diye belirtti.

"Sen bir omega'sın. En azından hepsi omega merkezinden kara listeye alınacak."

Kalbi küt küt atıyordu. "Yani istismar edecek yeni bir omega bulmayacaklar mı?" diye fısıldadı.

Kadının sesindeki acıyı duymak Griffith'in dişlerini birbirine geçirirken acıttı.

"Hayır. Asla. Omega Merkezi böyle çalışır," dedi Nic. "Bundan emin olacağız."

Niles ve Stellan geri çekilmeye başladıklarında Wendy hâlâ sözleri sindirmeye çalışıyor gibiydi.

"Yardımanız için teşekkürler," dedi Wendy, aynı anda Griffith de "Teşekkürler," diye homurdandı.

Niles omuzlarını silkti. "Birine haddini bildirdiğim her an iyi bir andır. Sana daha fazla sorun çıkarırlarsa beni ara."

"Spor salonunda yardıma ihtiyacın olursa beni ara," diye ekledi Stellan.

Nic yutkundu ve başını salladı. "Sağ ol dostum. Gerçekten, gerçekten minnettarım. Her şey için."

Stellan elini uzattı ve Nic onunla ortada buluştu, ikisi yollarını ayırmadan önce küçük bir avuç tokatlama hareketi yaptılar. Bir aşık için çok sıradan, diye düşündü Grif.

Hmph.

Nic inlerken Stellan onlara bakarak, "Sürünüzle tanışmak güzeldi," diye ekledi.

"Defol git buradan," diye homurdandı Nic. "Bana sorun yaratıyorsun."

Niles cipin yanında Stellan'ı bekliyordu ve omega uzaklaşırken son bir söz söylemek için döndü. "Sorunlar olmasaydı ben ben olmazdım, bunu biliyorsun."

"Çok iyi!" Nic bağırdı.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Tate elini Nic'in omzuna koyarak sordu.

Beta döndü ve spor salonuna ya da ondan geriye kalanlara baktı.

"Burada yapacak bir şey yok. Doktora gitmek ister misin?"

dikkatini Wendy'ye çevirerek sordu.

Grif, Wendy'nin boynunun sadece renginin solmuş ve morarmış olduğunu bilecek kadar çok kavgaya karışmıştı.

Bir doktor bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Ama alfa onun neden endişelendiğini anlıyordu.

"Ne? Hayır, hayır, gerek yok," dedi, parmak uçlarını lekelerin üzerinde gezdirerek. "Sadece bir çürük olduğuna eminim. Eve gidebilir miyiz?"

Nic'in yüz ifadesi başını sallamadan önce düştü. "Evet. Sanırım daireler artık güvende, ha?" diye sordu Tate ve Arlo'ya.

"Neden olmayacaklarını bilmiyorum. Tehdit kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp kaçtı," diye yanıtladı Tate.

"Kendi yatağında uyumak için bunu göze alabilirim," diye itiraf etti Arlo. Bir saniye sonra bakışları Griffith'e çarpmadan önce genişledi. "Seninkinin rahat olmadığını söylemiyorum. Orada kalmamıza izin verdiğin için minnettarım ve-"

Grif alfayı nazıkçe itti. "Sus. Ev gibisi yoktur, bunun tamamen farkındayım."

"Yani her şey halloldu mu?" Wendy, sanki beta onu omzuna atıp en yakın acil servise götürecekmiş gibi Nic'e dikkatle bakmaya devam ederek sordu. "Dairelere dönüyoruz, değil mi?"

"Doğru," diye kabul etti Nic ve Wendy rahatladı. "Biri yolu gösterebilir," diye yalvardı.

Kıkırdarak araçlarına binmek üzere ayrıldılar. Gecenin bu saatinde şehir hâlâ o kadar sessizdi ki, şaşkına dönmüşlerdi. Nic'in evine dönerken yolda neredeyse hiç araba görmediler.

Griffith gergindi. Nedenini bilmiyordu ama nemli ellerini üçüncü kez kalçalarının üzerinde gezdirdi. Ne oluyor lan?

Wendy onu hareket halinde yakaladı, tekrar yola dönmeden önce kaşlarını kaldırdı. Adam onun her şeyi bilen bakışları karşısında kızardı. Ancak C69 kapısının önündeki koridorda durdukları sırada Wendy konuştu.

"Sanırım bu gece Tate ve Arlo ile kalacağım, eğer sorun olmazsa?" diye sordu.

Nic başını ona çevirdi ve Grif şaşkınlıkla ona baktı. Betasına sahip çıkmak istemiyor muydu?

"Emin misiniz?" diye sordu beta. "Bunu başarabiliriz-"

"Hayır, sorun değil, söz veriyorum. Grif bu gece seni alabilir," diye göz kırptı. "Tabii beni orada istemiyorsan?"

Nic'in yanakları yine o lanet pembeliğe büründü ve Grif onu dairenin içine çekip tüm dünyayı dışarıya kapatma dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldı.

"Seni her zaman orada istiyorum. Ama Stoner'ların cazibesine direnmek çok zorsa anlarım," diye alay etti ve eğilip başının üstüne yumuşak bir öpücük kondurdu.

Çok sevecendi. Bu basit harekette o kadar çok duygu vardı ki Grif'in göğsü sıkışmıştı.

Ya Nic bir daha asla onun için böyle hissetmezse? Ya zamanları gerçekten bittiyse?

Nic, "Biraz dinlen," diye ısrar etti ve onu birkaç adım ötede bekleyen bir çift alfaya doğru çevirdi.

Wendy başıyla onayladı, topuklarının üzerinde döndü ve Tate ve Arlo ile birlikte C70 işaretli kapıya doğru yürüdü.

"Komşular, ha?" Griffith sordu. Nic homurdandı. "Komşular."

"Güzel numara bu arada," diye dalga geçerek kapısındaki harfi ve müstehcen rakamları işaret etti.

Kapıyı açmadan önce kıkırdayarak "Şanslıydım," diye itiraf etti.

Bölüm 47

NIC

GRIFFITH, Nic'in dairesine adım attıklarında garip bir sessizlik içindeydi.

Gözlerini alfaya dikti ama alfa onun alanını kontrol ederken bulduğu tek şey basit bir meraktı.

"Dekor hiçbir zaman sana göre olmadı, değil mi?" Nic inledi. "Sen de mi!"

"Sadece söylüyorum," diye ekledi Grif omuz silkerek, dudaklarında bir gülümsemeyle. Şerefsiz.

Alfa mutfağa doğru ilerledikten sonra oturma odasının etrafında bir tur attı ve omuz silkti. "Oldukça güzel," dedi ve Nic omuzlarının arasında biriktiğini bile bilmediği bir gerilimin serbest kaldığını hissetti.

"Teşekkürler," diye karşılık verdi Nic. Neden birdenbire kendini bu kadar güvensiz hissetmişti? Lanet olsun. Birini ne kadar uzun süredir tanırsan bu işlerin o kadar kolaylaşması gerekmez miydi?

"Peki, tamam. İşte senin odan," diye teklif etti Nic, Wendy'nin kaldığı odaya elini sallayarak. "Biraz Wendy gibi kokabilir ama sanırım artık buna alışmışsındır, değil mi?"

Nic arkasında alfanın adımlarını duymayınca duraksadı ve döndüğünde onu oturma odasının ağzında buldu.

"Ne oldu?" Nic kaşlarını çatarak sordu.

"Bunu söylemediğini biliyorum," diye uyardı Griffith, Nic koridorda sessizce yürürken.

"Uh..." Nic, alfanın yüzündeki yoğun ifade karşısında geri çekilerek başladı.

"Evimde bu kadar uzun süre kaldıktan, bir yuvayı ve bir omega'nın sıcaklığını paylaştıktan sonra, benden *farklı bir odada* uyumamı beklemediğini biliyorum," diyerek elini Nic'in başının diğer tarafındaki duvara vurdu ve beta geri çekilecek yer bulamadı. Alfa yakınına eğildi, gözleri sevgi, tahrik, inançsızlık ve hatta tüm bunların altında biraz... incinmişlikle parlıyordu. "Benden kurtulmak için bundan daha fazla çabalaman gerekecek."

"Benden ne istiyorsun?" Nic yüzünü buruşturarak sordu.

Griffith hırladı. "Senden *hiçbir şey* istemiyorum. Sadece istiyorum *sen*."

"Ama bunun o kadar basit olmadığını biliyorsun," diye karşı çıktı Nic, yüzü utanç verici bir sıcaklıkla yanıyordu. "Bu sen ve benden çok daha fazlası." Ne zaman olduğunu bilmiyordu ama bu, Grif'le uzun zaman sonra yeniden bir araya gelmelerinden çok daha fazlasıydı. İki eski sevgilinin nihayet yollarının kesişmesinden daha fazlasıydı.

"Biliyorum, ama sorun olmadığını söylüyorum. Benim için değil."

"Wendy ile ortaya çıktığımdan beri *aklından* başka bir şey geçirmiyorsun! Siz ikiniz birbirinize katlanamıyorsunuz." Nic seçim yapamazdı, bu imkânsızdı. Ve eğer Grif onu ikisi arasında seçim yapmaya zorlayacaksa, o-

"En iyi arkadaş falan olmadığımızı biliyorum, ama... o *en kötüsü*."

Nic inledi, ellerini saçlarında gezdirmek için başını eğdi ve Grif'in kıkırdaması dikkatini dağıttı.

"Şaka yapıyorum, şaka yapıyorum. Wendy adına konuşamam ama bence... Seni bekliyordum Nic. Durakta. Küçük evimde, bunca zamandır. Ortaya çıkman uzun zamandır istediğim şeydi. Ve yeni haber, ben kalpsiz değilim. Ben de Wendy'yi önemsiyorum."

Nic ona ters ters baktı ve eğer Grif bunu ona sıcaktan önce, bu gece olanlardan önce anlatmaya çalışsaydı, Nic alfaya inanır bilmiyordu.

Ama Sterling Sürüsü'ne havladığını gördükten sonra, Wendy ile *birlikte* alfanın ödünü kopardıklarını izledikten sonra.

Belki de söylediklerinde doğruluk payı vardı.

"Peki bu ne anlama geliyor? Beni önemsiyorsun. Wendy'yi önemsiyorsun." Nic'in midesi bulanıyordu. "İki saat ötede koca bir hayatın var! Koca bir ev, lanet bir çiftlik! Bu nasıl *işe yarayacak*-"

"Geri dönmek istemiyorum, Nic."

Yer onun altından kayıp gitti. "Ne?"

"Sonsuza kadar çiftlikte kalmak istemiyorum. Hiç istemedim."

"Ne demek istiyorsun? Orası senin evin!"

Griffith başını salladı, yüzüne kasvetli bir ifade yayıldı. "Hayır değil, Nic. Sadece dışarı çıktığımda gitmem gereken tek yer orasıydı."

"Bunu kastetmiş olamazsın. Bunun için çok çalıştın."

Grif geri çekildi ve volta atmaya başladı. "Bunu sadece mecbur olduğum için yaptım. Oraya gittiğimde neredeyse yaşanmaz haldeydi. Gidecek başka yerim olmadığı için oradaydım. Kimse lanet olası bir mahkûmu işe almak istemez," diye tükürdü. "Dışarı çıktıktan sonra bunu anlamam sadece günümü aldı. Olay olduğunda ergenlik çağına olmamın bir önemi yoktu. Oradan tamamen farklı bir insan olarak çıkmam da önemli değildi. Önemli olan tek şey sicilimde bir leke olmasıydı."

Nic'e doğru döndü. "Kendi kendime yetiyorum çünkü öyle olmak zorundayım, çünkü başka seçeneğim yok. O ev de başka bir hapisane, tek farkı parmaklıkları gizleyebilmem." Grif parmağıyla onu işaret etti. "Yüzündeki o bakışı sil."

Nic'in yanakları , bakışlarını kaçırdı ve yüzündeki sempatiyi sildi. "bakılırsa, orayı sevdiğini sanıyordum."

Grif başını salladı ve alfa odasına girmeye karar verdiğinde Nic bir köpek yavrusu gibi onun peşinden gitmek zorunda kaldı. Etrafına bir göz attı.

"En azından bu oda burada birileri yaşıyormuş gibi görünüyor. Bu daireyle pek ilgilenmiş gibi görünmüyorsunuz."

"Önemsemediğimden değil. Ben sadece... spor salonu benim hayatımdı. Sonra kendimi ona verdim... Sonra."

Grif'in bir polis arabasıyla götürölüşünü izledikten sonra. Tüm hayatı bir anda değıştikten sonra.

"Amcama burayı bana bıraktığı için minnettarım."

Nic kapının yanında dururken, "Onun için doğru olanı yaptın," diye mırıldandı.

Burası kendi dairesiydi ve yine de alfa onu çok güvensiz hissettiriyordu. Griffith'in yanına gidip yatağında oturması mı gerekiyordu?

Yatağı mı? Tehlikeli görünüyordu.

"Onun için doğru olanı yaptım," diye kabul etti Griffith. "Ama hiç düşünmemiştim ki..." Alfa'nın bakışları onu mızrak gibi yakaladı. "Burayı kendime ait bir yer yaptım çünkü başka bir seçeneğim olacağını hiç düşünmemiştim. Seni bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim. Sen gelmedikten sonra olmaz."

İtiraf, konuşmak için nefes aldığını bile bilmeden dudaklarından kaçtı.

"Oradaydım," diye itiraf etti Nic.

Odadaki sessizlik bir kükremeden daha yüksekti.

"Ne?" Griffith sordu.

"Oradaydım. Senin için geldim," dedi Nic ve başını eğerek yere baktı. Kendini bir arada tutmak için kollarını kavuşturdu. "Her şeyi . Sana milkshake ve hamburger getirdim. Onları özleyeceğini düşündüm. Ama ben... ben hareket edemedim."

"Neden? Bir şey yapmak niyetinde değilsen neden o kadar yol geldin?"

"Ben yaptım!" Nic başını kaldırarak itiraz etti. "Oraya seni almak niyetiyle gittim. Seni buraya geri getirmek. sonrasını düşünerek."

"O zaman *neden yapmadın*?" Griffith homurdandı.

"Seni gördüm," dedi Nic. "Seni gördüm ve çok farklı görünüyordun. Olgun. Yeniden başlamaya hazır."

"Ben hazırdım! *Seninle* yeniden başlamaya hazırdım, Nic!" diye kükredi. "Benim hatamdı!" bağırdı.

Alfa yatağın kenarını o kadar sıkı tutuyordu ki, Nic bırakmazsa yeni bir şey almak zorunda kalacağından endişelendi.

"Buna inanmayı ne zaman bırakacaksın?" Grif sesi titreyerek sordu.

Nic, duygularını bastırmak için dişlerini sıkarak, "Gerçek olmaktan çıktığında," dedi. "Çıkış tarihin geldiğinde ben hâlâ işin içindeydim. Hâlâ bahis oynuyordum. Stellan'ı eğitiyordum, dövüşler üzerine bahis oynuyordum ve kazanıyordum ve parayı spor salonumu tamir etmek için kullanıyordum. Ve sen-" Nic sert bir nefes çekti. "Benim yüzümden *yıllarca* acı çektin. Ve seni tekrar dibe çekmenin sorumlusu olmak istemedim. Çok *iyi* görünüyordun Griffith. Yani... yeni bir başlangıç yapmaya hazırdın. Bu kez mutlu sona hazırdın."

"Öyleydim. Seninleydim," dedi Griffith, sesi gergindi.

Nic alfaya baktı, onun çenesinin sıkışmasını ve gözlerinin sulanmasını izledi.

Nic'in göğsü sesindeki acıyla çatladı.

"Hayatını ikinci kez mahvetmeyecektim."

Griffith yataktan kalktı ve Nic'i kapı pervazına sıkıştırana kadar adımlarını yere vurarak odayı geçti. Nic onun bakışlarından kaçmaya çalıştığında, alfa nazikçe yüzünü kavradı, parmakları kaçamasın diye yanağını ısırdı. "Hiçbir şeyi mahvetmediğini ne zaman anlayacaksın? Başkalarının eylemlerinden sen sorumlu değilsin. O polislerin önüne çıkmayı ben seçtim ve bunu yaptığında ne biliyordum. *Anlamıyor* musun, Nic?" diye sordu, neredeyse yalvarırcasına. "Seni korumak istedim. O zamanlar bunu konuşamayacak kadar korkak ve toy olsak da senin alfan bendim. Ve şimdi de hâlâ senin alfanım."

Nic'in kalbi göğsüne çarpıyordu.

"Geriye kalan tek soru, sonunda buna inanmaya hazır mısınız?" diye sordu, parmakları yanağında seğirirken.

Nic'in gözleri aptal gözyaşlarıyla doldu ve gözlerini alfanın bekleyen, umutlu ve acı dolu yüzüne kapadı.

Griffith'in ciddi olduğuna güvenilebilir miydi? Griffith'in yeni yönlerini kabul edebileceğine? Nic geçtiğimiz haftalarda yaşadıklarını istemeye korkuyordu. Ne kadar gerilim dolu, ne kadar garip, ne kadar alfadan uzak durmaya çalışsa da, sahip olabileceklerinin bir tadıydı.

Şimdi biraz farklı görünse bile.

"Sen... Sen beni bir omega ile paylaşabilecek bir alfa mısın?" diye fısıldadı.

Griffith'in eli yüzünden düştü, boğazını çerçeveledi ve başını yukarı kaldırdı.

"O olmasaydı burada olmazdık bile. O yüzden sen söyle," dedi ve başını Nic'inkine doğru eğdi.

Dudaklarının ilk dokunuşunda sıcaklık alevlendi. Son birkaç gündür, haftadır, yıldır bastırdıkları tüm duygular aralarında patladı.

Giysileri unutulmuş bir enkaz gibi yere düştü.

Nic, Griffith'i takip etmeden önce onu yatağına itti. Alfa'sının kucağına oturdu. Hiç ev yapmaya zahmet etmediği aptalca boş dairesinde.

Hangi dört duvar arasında yaşadığının bir önemi yoktu, çünkü onun evi her zaman Griffith'in yanı olmuştu.

Griffith onları yuvarladı, kalçalarını Nic'inkilere sürttü, ereksiyonları birbirine süttü.

Griffith, "Seni süslü yeni spor salonunun her yüzeyinde beceremediğim için hayal kırıklığına uğradım," diye itiraf etti.

Nic, "Eski spor salonu, şimdi," diye homurdandı.

Griffith geri çekilerek ona baktı. "Güzel. Çünkü bu yenisine yardım anlamına geliyor."

Nic onu beceriksizce bir öpücük için kendine çekti ve güçlü elini ensesine koydu.

"Her lanet duvara karşı," dedi Griffith, öpüşmeyi kesip gövdesine doğru ilerleyerek. Nic'in vücudunu ısırdı, ısırdı ve öptü. "Bulabildiğimiz her aptal makinenin üzerinde."

"Bunun sağlıksız olduğuna eminim," diye nefes aldı Nic.

"Umurumda değil," dedi Grif, sesi tenine değen dişler kadar keskindi. "Sen benimsin ve bunu kanıtlamak istiyorum."

Nic cevap verecekti ama Griffith sikini ağzına aldığı anda boğazından kopan inilti ona ne söyleyeceğini unutturdu.

"Siktir," diye tısladı Nic.

Griffith, Nic'in sikini tekrar tekrar yutarken başını salladı ve teninde zevkten ürpermeler meydana geldi.

Dalgalar. Alfa ucunda durakladı, fışkıran prekum boncuklarını yaladı, onu daha da derine götürmeden önce elini onun etrafında sıktı.

"Bu kadar hızlı gitmeyi bırak," diye nefes nefese kaldı Nic. "Beni boşaltacaksın."

"Amaç da bu değil mi zaten?" Griffith sırtarak sordu. Çabaları yüzünden dudakları kızarmış ve parlamıştı.

Nic ona, "Önce senin içime girmeni istiyorum," dedi.

Griffith komodine atlamadan önce bir an duraksadı, bir nefes aldı.

Alfa çekmecenin kulpunu karıştırırken Nic kıkırdamaya başladı. "Olsa iyi olur, Tanrı'ya şükür," dedi ve Nic hareket edince şişeyi yatağın üzerine bıraktı.

Dizlerinin üzerinde dönerek omuzlarını yatağa doğru indirdi. "Eee? Devam et," diye alay etti.

"Sana katlanamıyorum," diye yalan söyledi Griffith.

"O zaman oturuyor olman iyi bir şey," diye karşılık verdi Nic.

Alfa bir kahkaha attı, yumuşak bir kahkahaydı ama kışına inen tokat hiç de öyle değildi ve sarsıldı. "Hey!" diye yakınlıkla başını yukarı kaldırdı.

Grif omzunu tekrar yatağa bastırarak, "Hayır," dedi. "Kal."

"Neden?" Nic homurdandı. Kışı hâlâ acıyordu. *Şerefsiz*.

Alfa eğildiğinde Grif'in bedeninin sıcak baskısını üzerinde hissetti. Sıcak nefes Nic'in ensesinden akarken, sırtından aşağıya doğru daha fazla ürperti yayıldı. "Hareketlerimden sorumlu olmadığına karar verdiğinde güvenli bir şekilde konuşabilirsin."

Nic dondu kaldı, yanakları bu komutla ısındı. "Ne demek istiyorsun-ow!"

Bir tokat daha sol yanağına saplandı ve Nic bir nefes çekti. Ses, gerçek darbeden daha dramatikti ve Nic sesin şokunu atlattıktan sonra canının o kadar da yanmadığını fark etti.

Griffith, "Elimi kışında ilk kez hissediyormuşsun gibi davranma," diye söylendi.

Yüzü yeniden ısındı. Gençken bazı sapıkça şeyleri keşfetmişlerdi. Ancak Nic, genç kızda büyük bir farklılık fark etti.

Keşfettikleri tembel alayların anıları ve şimdi kışına atılan *niyet* şaplaqları.

"Kendini suçluyorsun," diye suçladı Griffith, sözlerini vurgulayan bir tokat daha attı. "Kabul ediyorsan say."

Nic, tenindeki sıcaklık artarken nefesini yuttu. "Bir taneyle mi başlayayım, üç taneyle mi?" diye sordu nefes nefese.

Griffith kıkırdadı, başını Nic'in sırtının alt kısmına indirdi ve ulaşabildiği yerleri öptü. "Seni çok seviyorum, biliyor musun?" dedi kıkırdayarak. "Ama dörtle başlayabiliriz," dedi Nic'e ve beta bir sonraki şaplakta ona karşı gerildi.

Nic'in kalbi göğsüne çarptı, yatağa çarptı ve alfanın bu konuda yorum yapmamasına şaşırdı.

"Olanlardan kendini sorumlu tutuyorsun," diye devam etti Grif. Elini kışına indirdiğinde Nic yatağın içinde inledi.

"Beş," diye kabul etti.

Olanlardan o sorumluydu. Bahsi oynayan, kazandıklarını almak için onları geç saatlere kadar mekânda tutan oydu.

"Ama beni seviyorsun," dedi alfa, elini kesinlikle kızarmış teninin üzerinde gezdirerek. Bu kez avucunu kaldırmadan önce tereddüt etti ve Nic avuç yere inene kadar nefesini tuttu.

"Altı," diye kaçtı nefes nefese. O lanet alfayı sevmekten asla vazgeçmemişti.

"Sen... sen asla beni incitecek bir şey yapmazsın." Griffith'in sesi fısıltıya dönüşmüştü, ta ki Nic onu duymak için zorlanana dek.

Nic'in derisi yanmaya başlamıştı, Griffith'in o koca eliyle kapladığı alan tükeniyordu.

Nic'i daha aşağıya, kışının kalçasıyla birleştiği kıvrıma vurdu. Orası hassastı ve temasla sarsıldı. "Yedi," diye karşılık verdi Nic.

Acının keskin ısırığına rağmen Nic'in siki o kadar sertleşmişti ki.

"Beni incitecek hiçbir şey yapmazsın," diye tekrarladı Griffith ve bir sonraki tokat engellendi. Bu, lezzetli temasla omurgasını saran uyarılmayı durdurmadı. "Sekiz," diye tekrarladı Nic.

Griffith'i asla incitmek istememişti. On dokuz yaşındaki toy haliyle bile, birlikte yaşadıkları şeyin özel olduğunu biliyordu. Biliyordu.

Griffith özel biriydi. Neden ona zarar vermek istesin ki? Nic'e,
"Tutuklanmam planlanmış bir şey değildi," dedi.

Çatlak.

Tabii ki değildi. "Dokuz," diye mırıldandı, kemiklerini titreten bir ürperti.
"O gece ne olacağını bilmiyordun."

Swat.

"On." Bunu bilmesine imkân yoktu. Eğer bilseydi... "Bilseydin,
oraya gitmemize izin vermezdin."

Nic bir sonraki şaplaqla yatağa doğru sarsıldı, göğsü duygularla
gerilmişti. "On bir," diye fısıldadı.

Elini Nic'in kışının üzerinde gezdirdi, bu his Nic'in acıyan tenini daha
da hassaslaştırmıştı. "Harika gidiyorsun, bebeğim. Ne kadar kırmızı
olduğunu biliyor musun?" Nic titreyerek alnını yatağa dayadı. Bu herif
Wendy'ye komplo mu kuruyordu? "Ama henüz işimiz bitmedi. İçinde
birkaç tane daha olduğunu biliyorum, değil mi?" Dudaklarını sırtının alt
kısmına bastırdı, övgüsüne uygun sessiz bir yalvarış.

Nic başını salladı, bir sonraki tokadı beklerken kasları gergindi.

Griffith, "Seni geride bırakmayı seçen bendim," dedi. "Bu kararı
ben verdim," diye devam etti alfa.

Vur.

Grif'in elinin ardından yükselen sıcaklık Nic'in titreyen tüm vücuduna
yayıldı. Nic ilk başta sessiz kaldı, düşünceleri hızla akıyordu. Griffith'in
hareketlerini hiç de böyle görmemişti. Grif onu geride bırakmamıştı,
Griffith... olmuştu...

Griffith ona doğru eğildi ve omzuna bir öpücük kondurdu. "Nic... *Ben*
bu kararı verdi. Say, seni . Lütfen." Alfası onu
koruyordu.

Nic'in nefesi titrek bir kelimeyle kaçtı. "On iki."

"Sana göz kulak oluyordum. Sana bir şey olmasını istemedim
bebeğim."

Bu bir itiraftı, bir kabullenmeydi. Ve Nic buna itiraz edemezdi. "On
üç."

Griffith şimdi elini her tokatta yumuşatıyordu ve Nic kışının ne kadar
parlak kırmızı olduğunu merak ediyordu. Cildinin ne kadar sıcak ve
hassas olduğu düşünülürken, kesinlikle parlıyor olmalıydı.

"Başkalarının hareketlerini kontrol edemezsiniz. Benimkini bile."

Şaplak.

Nic'in boğazı düğümlendi. Teknik olarak Griffith haklıydı. Ama Nic, Griffith'in içini de dışını da *biliyordu*. Alfa'nın böyle bir fedakârlık yapacağını tahmin etmesi gerekmez miydi?

"*Yapamazsın,*" diye hırladı Griffith. Sesinde bir havlama tehdidi vardı, uyarı tüyleri diken diken ederek tenini ürpertiyordu.

Griffith'i bir şekilde durduramaz mıydı? Nic o geceyi zihninde binlerce kez yeniden yaşamıştı. Her şeyin farklı olmasını dileyerek geceleri uykusuz kalmıştı.

Ama değillerdi. Ve Nic'in artık bunu değiştirmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Belki... belki de o anda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"*Kont.*"

"On dört," diye fısıldadı, sesi son hecede kırıldı.

Grif sonraki sözcükleri doğrudan kulağına söyledi, sıcaklığı Nic'in sırtına yayıldı, tatlı ballı kokusu duyularına damlarken rahatlatıcı ve cennet gibiydi. "Olanlardan sen sorumlu *değilsin.*"

Nic dudağını ısırdı ve boğazını diken diken eden duygu yumağına karşı yutkundu.

Fısıltıyla söylenen sözler içine işledi, onu alfanın altında hareketsiz bıraktı çünkü... çünkü Nic şu ana kadar her şeye katılıyordu. Mantıklı sonuç tam önündeydi ve Grif'in dudaklarından dökülüyordu.

Son tokat diğerlerinden daha sertti ve onu dizlerinin üzerinde öne doğru salladı. Yumruklarını çarşafın içinde sıkı ve gözlerinden akan yaşlarla savaştı.

Griffith söylediği her şeye inanıyordu. Nic bunu avucunun içinde, fısıldanan her kelimede hissedebiliyordu.

"Beni duydun mu? *Olanlardan sen sorumlu değilsin.*"

Nic'in göğsünde bir şey çatladı ve dudaklarını ayırdı. Taşkın kapıları açıldı.

"On beş," diye hıçkırdı. "On beş."

Griffith onu etrafında döndürüp betayı kucağına çekerken Nic'in görüşü bulanıklaşmıştı. Acıdan gözyaşları içinde tısladı ama

kollarını alfasının boynuna doladı.

Elbette rahatsız ediciydi ama hayatının aşkının önünde yıkılmanın nesi rahatsız edici değildi ki?

Her tokadın acısı ve zonklaması, Griffith'in bunca zamandır ona göstermeye çalıştığı şeyi keskin bir şekilde hatırlatıyordu.

Grif onu öptü. Titreyen dudaklarını gagaladı ve gözyaşlarını yudumlayarak uzaklaştırdı, ellerini Nic'in saçlarında gezdirdi ve kulağına tatlı şeyler mırıldandı. Nic bunların her birini hıçkırık seslerinin arasından duydu.

Grif'in kaybolduğu yer, ruhunun derinliklerinde yatan bir suçluluk duygusuyla dolmuştu. Kendini suçlamak bir dikkat dağıtıcı, bir bariyer, kendini akıllı başında tutmak için Grif'in yokluğunun üzerine yapıştırdığı çarpık bir yara bandıydı.

Sadece bu acı verdiğini fark etmemişti, her şey bitene kadar kendine ne kadar acı verdiğini fark etmemişti. Ta ki Griffith hak ettiği yere geri dönene ve her şeyin gidebileceği hiçbir yer kalmayana kadar.

O da içini döktü. Grif yumuşak sözler ve yumuşak dokunuşlarla onu dışarı çıkardı ve bir noktada Nic, alfanın kendi gözyaşlarını döktüğünden emindi.

"Özür dilerim," diye bağırdı Nic, kelimeler titreyerek. "O gün sana gelmediğim için özür dilerim. Suçluluk duygumun yoluma çıkmasına izin verdiğim için özür dilerim. Seni *her gün* çok özledim."

"Biliyorum," dedi Griffith usulca, onun saçlarını okşayarak.

Nic, Griffith'in kucağına oturmuş, bacaklarını alfanın kalçalarına dolamış ve kışını Griffith'in kalçaları arasında açtığı boşluğa bastırmıştı.

"Sen bilmesen de orada aklımın başımda sağladın."

Nic onun omzuna doğru başını salladı, ev yapımı mısır ekmeği kokusunu ıslak bir nefesle içine çekti ve onu rahatlatmasına izin verdi. Konuşamıyordu, boğazı çok acıyordu.

"Kendimi bir şeye kaptırırdım ve *Nic'in şu anda çok hayal kırıklığına uğrayacağını* düşünürdüm."

Dudaklarından hüznü bir kıkırdama döküldü.

"Bu şekilde iyi çıktım. Senin sayende. Sırf asabi olduğum için kendimi orada daha uzun süre mahsur bırakırsam çok kızacağımı biliyordum."

Kollarını alfanın etrafında daha da sıkarak ne diyeceğini bilemedi.

"Seni *seviyorum*," diye fısıldadı

Griffith. "Ben de seni
seviyorum."

"Ve bu sefer benden kaçmayacaksın."

Nic geri çekildi, Griffith'i net bir şekilde görebilmek için gözlerini ve burnunu kimin gömleğini bulduysa ona sildi. "Biliyorum. İstemiyorum"

Griffith'in bakışları sanki bu sözleri duymayı bekliyormuş gibi kapandı.
"Güzel."

Alfa ileri atılıp dudaklarına yapıştı, Nic'in sinüsleri tıkanmıştı ama nefesini tuttu, Grif'in dilini kendi diliyle kovaladı

Evet, bir öpücüğe katlanabilirdi. Eğer kalırsa.

Alfa nefesi kesilmiş bir halde geri çekildi. "Bırak seninle ben ilgileneyim. Lütfen," diye fısıldadı, dudakları her kelimede Nic'inkilere değişiyordu.

"Tamam," diye kabul etti Nic.

Dudakları tekrar buluştu ve Nic daha iyi bir açı yakalamak için başını eğdi.

O da alfayla ilgilenmek istiyordu. Ve bunu yapmanın tek yolu birlikte olmaktı.

Sağdan başlayalım. Lanet olsun. Şimdi.

Nic kemiksizdi, alfanın yüzüstü yattığı yerde Grif'yanına uzanmıştı. Kışından hâlâ döl sızdığı kesindi ama Nic'in umurunda bile değildi. Yanında alfası varken sıcak, doygun ve *mutluydu*.

Bir elini sırtında gezdirdi, tümsekli bir yama hissetti ve parmağını üzerinde gezdirmeden önce kaşlarını çatı. Griffith onun dokunuşuyla sertleşti.

"Bunu nereden buldun?" Nic oturduğu yerden kalkıp sırtının ortasındaki büzülmüş yara izine bakarak sordu.

Grif ürperdi ve Nic onun dokunuşuyla tüylerinin diken diken oluşunu izledi.

"Yanlış adamı kızdırdım," diye mırıldandı Griffith, yüzünü başka tarafa çevirerek. Nic gözlerini kırıştırdı. "Hapishanede."

"Evet."

Haberi duyunca midesi bulandı, Griffith'in bir hücrede kan kaybından öldüğünü hayal etti. Bu onu çok kızdırmıştı.

"Seni bu kadar aptal biri olarak düşünmemiştim."

Söz konusu alfa, kaşlarını çatarak başını ona doğru . "Affedersiniz? Bu da ne demek oluyor?"

"Demek istediğim, açıkça görülüyor ki kafayı Griffith. Bu nasıl olur? İyi erken çıktığını söylediğini sanıyordum."

Griffith gözlerini devirdi. Nic onun çenesindeki tiki fark etti ve ne düşündüğünü merak etti.

"Ben yaptım! Çünkü genelde kimsenin işine burnumu sokmam."

Fikrini değiştirmesine ne sebep oldu? "Ne zamana kadar?"

"Ta ki..." Grif yüzünü buruşturdu. "Aptalcaydı, şimdi düşünüyorum da. Muhtemelen beni yemliyordu."

Nic'in kuru bakışları karşısında Grif dişlerini sıktı ve gürledi, "Bu yeni hıyar neden burada olduğuyla ilgili böbürleniyordu. Ne hakkında övündüğünü bilmek istemezsin." Nic'in burun delikleri nefes alırken alevlendi. "Saldırısına uğrayan son kurbanı nasıl tarif ettiğini dinledim. Sinirlendim. Onlara bunu başka bir yere götürmelerini ve kışına sokmalarını ya da buna benzer bir şey. Etrafta oturup gözlerinde yıldızlarla dinleyenlere de daha iyi olmadıklarını söyledim."

"Griffith," diye inledi Nic, bu hikâyenin sonunu zaten biliyordu.

"Evet, evet. Yine de bir önemi varsa, avluda üzerime atladıklarında de galip geldim. Ancak daha sonra dayak yedim. Meğer o adamın kardeşi bir hapisane çetesini yönetiyormuş ve hücreme birini göndermişler."

Nic'in ağzı açık kaldı. "Bütün bir çeteyi kızdırdın mı?"

Alfa'nın ağzını kıvıran sırıtış hikâyenin tonuyla uyuşmuyordu. "Kesinlikle öyle. Yine de beni öldürmedi. Ve görünüşe göre hayatta kalmak onları etkilemeye yetmiş. En azından bir daha peşime düşmeyecek kadar."

"İyileşmen ne kadar sürdü?"

"Neyse ki hayati bir yere isabet etmedi, yine de çok kan kaybettim. Bazen hala o bölgede küçük bir sancı hissediyorum ama sadece kendimi gerçekten zorladığımda. Yine de tamamen iyiyim."

Nic sırt üstü yuvarlandı ve gözlerini tavana dikti. Başını iki yana salladı.

"Bir hapisane çetesinin suikast girişiminden sağ çıkmayı sana bırakıyorum."

Grif'in sırtırken dişleri parlıyordu. "Evet."

"Ah, şimdi anlıyorum," diye alay etti Nic. "Demek bu yüzden Wendy'nin bıçağını kullanırken kendinden emindin. *Beni* bile bir anlığına kandırdın."

Grif kıs kıs güldü, ardından bu gülüş kahkahaya dönüştü. "O pisliğin yüzünü gördün mü? Gerçekten de bir psikopat gibi gözünü oyacağımı sandı."

Nic gergin bir şekilde kıkırdadı. "Evet... sen ve Wendy kesinlikle korkutucu bir kombinasyonsunuz."

"Gördün mü? Sana söylemiştim."

Nic inledi. "Birlikte parçalanmayı planlamaktan bahsetmemiştim!"

Sıcak, yumuşak bir dokunuş kolunun üst kısmına değdi. Alfa'nın dudakları ona doğru bastırılmıştı, gözleri geniş ve aniden ciddileşmişti.

"Daha önce şaka yapmıyordum. O olmasaydı burada olamazdık," dedi Griffith. "Yani, belki bir gün seni bulacak cesareti bulabilirdim ama yakın bir zamanda değil. Eğer spor salonunuza hiç girmeseydi, o lanet alfalardan saklanmak için yardıma ihtiyacı olmasaydı..."

Nic anlamıştı. Omega dildolarıyla gelmemiş olsaydı, birbirlerine olan aşklarını yeniden alevlendirme fırsatını bulamayacaklardı.

"Yani evet. Belki de omega'ya karşı zaafım var." "Ve sen onu çok seviyorsun," diye suçladı Nic.

Başını yana çevirerek Griffith'e baktı ve bilmese de aradığı alfanın cevabını bekledi.

"Evet, biliyorum."

Komodinin telefonu çaldı ve Nic kaşlarını çatarak cihaza uzandı.

Tate'in numarasından gelen mesajı görünce dudakları kıpırdadı ve telefonu Grif'e doğru çevirdi.

"Sanırım biraz gürültü yaptık."

İkinizi haftalar önce bir odaya kilitlemeliydim. - Wendy

Bölüm 48

WENDY

"WENDY, GELDİLER!"

Nic'in sesi apartman boyunca çınlarken, Wendy'nin kalbi göğsünde bir takla attı. *Hay sikeyim.*

Karmakarışık saçlarını bir eliyle tarayarak onları bir düzene soktu ve yatak odasından çıkmadan önce son bir kez kıyafetini kontrol etti.

"İyi görünüyor muyum?" diye sordu endişeyle, Nic'i kanepede dizüstü bilgisayarıyla buldu. Cihazı bir kenara fırlattı ve ayağa kalktı.

"Harika görünüyorsun," diye cevap verdi, birkaç geniş adımda zemini geçerek onun önünde durdu.

Derek'in içten sözleri ve takdirkâr bakışları karşısında yanaklarında bir sıcaklık oluştu. Boynundaki morluklar nihayet solmuştu ve lanet ısırık izi her zaman orada kalacak olsa da, Derek aralarındaki bağı ancak bir alfanın yapabileceği şekilde engellemişti. Eğer ona biraz olsun bağlanmış olsaydı, muhtemelen bu kopuk bağ yüzünden biraz sarsılmış hissedecekti.

Onun yerine, hatırlayabildiğinden beri hiç olmadığı kadar hafif hissetti.

"Buradan çıkmaya hazır mısınız?" Nic sordu. Wendy dudağını ısırarak başını salladı.

Nic, "Sakın bana gergin olduğunu söyleme," diye takıldı ve yanakları daha da parladı. "Gergin olmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Sana bir prenses gibi davranacaklar ve sen de bunun her dakikasına bayılacaksın."

Wendy içgüdüsel olarak Nic'in haklı olduğunu biliyordu. Tate ve Arlo ile randevuya çıkarken gergin olması için hiçbir neden yoktu. Onlarla zaten bir ateşi paylaşmıştı, onu zaten en kötü, en zayıf görmüşlerdi.

Ve şimdi tam tersini hissediyordu. Kıyafetinin içinde kendini çok iyi hissediyordu, kapının diğer tarafındaki alfalar hakkında iyiydi, önündeki beta hakkında iyiydi, kabuslar biraz yoğunlaştığında bile ona sonsuz cesaret veriyordu. İşlerin onun için bu kadar *iyi* olduğuna inanmak zor olsa bile.

"Teşekkür ," dedi usulca. "Bilirsin işte, her şey için."

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Şimdi Arlo geçirmeden git kapıyı aç."

Wendy güldü, eğilip Nic'in dudaklarını gagaladıktan sonra tekrar aşağı indi ve kapıya doğru ilerledi.

Duvardaki kancadan hafif bir kazak aldı ve- "Arlo bu kotlara *bayılacak*," diye söylendi Nic.

Omzunun üzerinden baktığında, adamın bakışlarının kıçına kilitlendiğini gördü ve yavaşça kalkıp sırtarak bakışlarını karşıladı.

"Biliyorum," diye göz kırparak cevap verdi.

Sonra elini kapı koluna doladı ve kapıyı çekerek açtı, bütün gün görmeyi dört gözle beklediği yakışıklı ikiliyi ortaya çıkardı.

"Merhaba," dedi.

"Merhaba," diye selamladı Tate, bakışları kızın bakışlarıyla buluşmadan önce aşağı yukarı geziniyordu. "Harika görünüyorsun."

Arlo biraz gecikmeli de olsa, "Onun dediği gibi," diye onayladı. Adam ona sırtırken dudaklarında bir gülümseme belirdi. "Gitmeye hazır mısın?"

Nic arkasından, "Evet," diye seslendi ve elini hafifçe sırtına koyarak onu kapıdan dışarı itti. "Çıkın buradan. Dikkatli oynayın çocuklar."

Tate, "Sağ ol baba," dedi ve Arlo ile Wendy inlediler.

"Ona böyle seslenmek konusunda ne demiştik?" diye sordu onu kapıdan uzaklaştırlarken. Nic kıkırdayarak kapıyı arkasından kapattı ve gitti.

Randevusu resmen başlamıştı ve Tate adımlarını heyecanla atarak onu merdivenlere doğru götürdü.

"Ne yaptığımızı biliyor muyum?" diye sordu.

"Hmm... Bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun, Ar?"

"Ne?" Arlo, dikkatinin dağıldığı açıkça belli olan bakışlarını Wendy'nin kışından kaldırarak sordu.

Kıkırdamasına engel olamadı ve Arlo'nun yanakları kızararak onları merdivenlerden aşağıya kadar takip etti. "Ne? Umutsuz olduğumu biliyorsun. Ben bir eşek adamım."

Tate, "Biliyoruz," dedi ve Wendy kıkırdadı.

Apartmanın kapısını açtılar ve Wendy'nin kahkahası dünyaya yayıldı. Arabayı çoktan çekmişlerdi ve Wendy, Tate'in ısrarıyla ön koltuğa kaydı. Arlo direksiyona geçti ve araba yumuşak bir gümbürtüyle çalıştı, kalorifer bir vızıltıyla devreye girdi.

Uzun kazağı ve patiklerinin içinde kendini oldukça sevimli hissetse kış resmen bittiğinde çok mutlu olacaktı.

"Bunları sevdim," dedi Arlo ve elini götürdü, başparmağı yıpranmış bir yırtıktan açıkta kalan teni okşadı.

"Yemeğe mi gidiyoruz yoksa-"

"Kahretsin. Bekle," dedi Tate aniden ve telefonunu kulağına götürürken Wendy koltuğunda döndü. "Ne oldu?"

Tate'in gülümsemesi kaşlarını çatmasına neden dudakları alfalarınınkini yansıtacak şekilde kıvrıldı.

"Tamam, lanet olsun. Yakında orada olacağız." Telefonu kapattı ve iç çekti. "Ne oldu?" Wendy sordu.

"Çok özür dilerim. Kafeye uğramamızın bir sakıncası var mı? Yeni kedilerden birini kontrol etmem gerekiyor."

"Aman Tanrım, tabii ki," dedi Wendy ve Arlo bir tur daha attı.

"Başlıyorum," dedi.

"gaza taksici," diye takıldı Tate ve Arlo gözlerini devirdi.

Wendy şakalaşmalarına bayıldı. Aralarındaki bağın derinliğini, birbirleriyle ne kadar zahmetsizce var olduklarını gösteriyordu.

Kendisinin de bu bağlantının bir parçası olmak istediğini fark ettiğinde Wendy hiç şaşırmadı.

Arlo ve Wendy kafeye varana kadar Tate'in dikkatini dağıttılar. İş saatleri çoktan geçtiği için kapalıydı ama Tate onları kapıya kadar götürdü ve anahtarlarını cebinden çıkardı.

"Ev sahibiyle çıkmanın avantajları, ha?" diye takıldı.

Tate kapıyı itip açarken homurdandı, önce içeri girdi, sonra da arkasından içeri giren kızla yüzleşmek için döndü. Yere bakıyor, onun kapının ağzından adım atışını izliyordu ama başını kaldırdığında durdu.

Kafe kapalıydı. Görünüşe göre herkes için.

Işıklar loştu ve perdeler tüm pencerelerin etrafına çekilmişti.

Ancak yoga alanının ortasında, üç sandalyeyle çevrili tek bir masa vardı. Masanın üstünü, alfaların onu daha geçen hafta tanıştırdığı yeni favori restoranının paket servisinden başkası süslemiyordu.

"Peki ... kedi iyi mi?" diye sordu.

Tate elini sallayarak, "Oh, o iyi," diye onu temin etti. "Onunla tanışmak ister misin?"

Yavru bir kediyi kucağına alma şansı mı? "Ne biçim soru bu?" diye söylendi.

Tate kıkırdadı ve Arlo, alfalar onu arkaya, The Big Stretch'in perde arkasına götürmeden önce kapıyı arkalarından kilitledi.

Neredeyse bir veterinerin ofisinin arkası gibiydi. Pleksiglas kafeslerde daha hasta veya gergin kediler tutulurken, kedi mürettebatının geri kalanı tembellik ediyor, ana binaya giden ayırma duvarı kapalı olduğu için kendi işlerine bakıyorlardı.

Tate onu pleksiglas kafeslerden birine götürdü ve küçük bir figürü dışarı çıkarmadan önce sessizce açtı. Döndü ve Wendy onu görünce ellerini ağzına götürdü.

O kadar küçüktü ki, dört ya da beş haftalıktan daha büyük olmasına imkân yoktu. Sırtını kaplayan soluk turuncu çizgileriyle, kocaman sarı gözleriyle Wendy'ye bakıyordu.

"Wendy, Brass'le tanış," diye teklif etti Tate.

"Pirinç mi?" diye sordu, ses tonunda biraz mizah vardı.

Arlo boğazını temizledi. "Evet. Brass ve Knuckles."

İsim tıklandığında Wendy elini dudaklarına götürdü. "Ciddi olamazsın," dedi, gözleri çoktan yaşlarla dolmuştu.

"Ölümcül," diye alay etti Tate.

"Olamaz!" diye bağırarak Tate'e, minik turuncu kedi yavrusuna doğru uzandı ve onu ellerinin arasına aldı. "O bizim mi?"

Yavru kedinin sarı gözleri kocaman açılmıştı ve ona bakarken minicik bir miyavlama sesi çıkardı ve Wendy'den çirkin bir hıçkırık daha yükseldi. "Çok sevimli," diye hıçkırdı. "Bana bir kedi yavrusu almışsın. Aman Tanrım. Bekle, hasta mı?" diye bağırdı ve sanki sorununun ne olduğunu bulabilecekmiş gibi yarattığı ellerinde çevirdi.

"Hayır, sadece bunun bir sürpriz olmasını istedim. Artık bölgeyi oldukça iyi , bir şey bulmazsam bunu anlayacağından endişelendim."

"O iyi mi?" diye tekrar sordu. "Tamamen sağlıklı."

"Ve o bizim mi?"

"Eğer onu istiyorsan."

Wendy akşam yemeğini kucağında kedi yavrusuyla yedi.

Brass, Wendy ne zaman bir parça yemek çalmasına engel olsa, kızgın kedi yavrusu gibi miyavlayıp homurdanıyor ve gözlerini onun küçük halinden zorlukla ayırabiliyordu.

"O çok küçük. Onu şimdiden seviyorum," diye itiraf etti.

Tate, "O yavruların en küçüğüydü, hayatta kalan tek yavruydu," diye itiraf etti.

Bu üzücü haber karşısında yüreği burkuldu ve bebeği kucağına alarak göğsüne bastırdı.

"O sert biri. Bu yüzden bu ismi seçtik."

"Ama onu neden tutuyorsunuz? Onu evlat edinemez miydiniz? Onu istemediğimden değil," diye düzeltmek için acele etti, yavru kediye daha yakın tutarak.

Bu onun lanet kedisiydi. Artık çok geçti ama yine de merak ediyordu.

Tate ve Arlo küçük yavru kediye bakmadan önce birbirlerine baktılar.

"Bize birini hatırlattı," diye söze başladı Tate.

Arlo da onu takip ederek, "Bir savaşçı, biliyor musun?" dedi.

Wendy küçük masanın üzerinden onlara baktı, yavru kedi göğsüne doğru mırlamaya başladı ve kalbi o kadar büyüdü ki şöyle düşündü

göğsü patlayacaktı. Bunun yerine, başını başka yöne çevirmeden önce gözlerinden tekrar yaşlar süzüldü.

"Ağlamaktan yoruldum, bu yüzden artık böyle numaralar yapmana izin yok," diye sızlandı.

Tate'in ve Arlo'nun sandalyeleri yere sürtünerek yaklaşırken, daha tatlı sözlerle ve bir iki baş öpücüğüyle onu aralarına gömdüler, ama o kadar çok ağlıyordu ki bunu anlamak zordu.

"Seni üzmemek istemiyoruz," diye itiraf etti Arlo.

"Üzgün değilim," diye yakındı. "Mutluyum. Çok mutluyum," diye itiraf etti. "Sürekli diğer ayakkabının düşmesini bekliyorum ama hiç düşmüyor. Gittikçe daha iyi oluyorsun."

Başını elindeki minik yaratığa doğru eğdi. "Ve şimdi Knuckles'ın onu neşelendirecek bir arkadaşı var. *Brass Knuckles*," diye hıçkırığa hıçkırığa ağladı. Şehre döndüklerinden beri Knuckles Daisy'yi özleyiyor, evin her köşesinde bulamadığı en sevdiği kucak arkadaşını ararken yüksek sesle ağlayarak depresyonunu belli ediyordu.

Tate onun yanında şefkatle kıkırdadı ve bir kolunu ona doladı. "Sorun yok bebeğim, sorun yok."

Wendy bir an sonra arkasına yaslandı, boğazı daha az titrer gibi olduğunda gözlerini sildi. "İkinizi bu kadar sevmeseydim, makyajımı mahvettiğiniz için çok kızardım."

Sessizleştiler ve Wendy bekledi, onlar sözlerini işlerken bakışlarını yavru kediden ayırmadı. Ama korkmuştu, kalbi göğsüne bastırıldığı minik kediye çarpıyordu ve bir parçası iki alfanın bunu duyup duymadığını merak ediyordu.

"Sen-ne?" Arlo gözlerini kocaman açarak fısıldadı.

"Sizi seviyorum," diye tekrarlardı ama sesi daha temiz çıkmadı, mutluluk hıçkırıkları daha az değildi. "İkinizi *de çok* seviyorum. Birbirimizi tanıdığımız kısa süre için imkansız bir miktar gibi. Çok hızlı olduysa ve işleri çok garipleştirdiysem özür dilerim-"

Tate onu kendine çekti ve Arlo'yla takas etmeden önce dudaklarına bir öpücük kondurarak sözlerini kesti.

İkisi de onun gözyaşlarını sildi.

"Ben de seni seviyorum," dedi

Arlo.

"Biz de seni seviyoruz," diye düzeltti Tate, kollarını beline dolayarak onu yandan kucakladı. "Beni dışarıda bırakma," diye takıldı.

Wendy bir alfadan diğerine baktı ve C70'teki keşleri de bulduğu için nasıl bu kadar şanslı olduğunu merak etti.

"Bunu aklımdan bile geçirmem," diye söz verdi.

"Bağlanma işaretini görebilir miyim?" Wendy yatakta Arlo ve Tate'in arasında yatarken sordu.

Randevularından sonra onu ve yavru kediye evlerine götürmüşler, beynini sikmişler ve sonra da sarılması için ona lanet bir yavru kedi vermişlerdi.

Bir omega daha ne isteyebilir ki?

Ama şimdi zihni çok fazla düşünceyle dolup taşıyordu, son birkaç haftasını parçalara ayırıp düzene sokmaya çalıştığı düşüncelerle.

Wendy bağ izinden o kadar nefret ediyordu ki, iz dağınıktı ve düzgün bir şekilde iyileşmiyordu. Bu muhtemelen mücadele etme şeklinden kaynaklanıyordu ama neyse. Geriye dönüp bakınca.

Tekrar böyle olup olmayacağını bilmek zorundaydı.

Tate ve Arlo'nun çeneleri düştü. "Görmediğinizi bilmiyordum. Çok gizli bir yerde değil," diye itiraf etti Tate, kolunu yorganın altından çekerek.

"Yani, şöyle bir göz attım, ama hiç gerçekten çalışmadım, biliyor musun?" diye itiraf etti. "Kaba görünüyordu."

Belki de bunun kaba bir davranış olduğunu düşünmesinin tek nedeni insanların onunkine bakmasından nefret etmesiydi. Bu sadece hiç istemediği bir şeyin keskin bir hatırlatıcısıydı. Ondan alınmış bir şeyin.

Oysa işaretleri... onları istemişlerdi. Birbirlerini istemişlerdi.

Aralarındaki bağ sevgiden kaynaklanıyordu. Sonsuza dek işaretlenmişlerdi çünkü sonsuza dek birbirleriyle birlikte olmak istiyorlardı.

Onunki Derek tarafından daha fazla kontrol için yerleştirilmişti.

Parmaklarını Tate'kolundaki iz üzerinde gezdirerek pürüzsüz, parlak deriyi hissetti.

"Nasıl bir şeydi?" diye sordu.

Bakışları anlığına onun bağ işaretine kaydı ve yüz ifadeleri şaşkınlıkla doldu.

"Acıdı mı?" Onunki gibi.

Omuz silkmeden önce birbirlerine baktılar. "Demek istediğim, dişler deriye giriyor, bu yüzden bu anlamda acıtıyor."

"Ama o bunu pek hissetmedik."

"Aynı anda mı yaptınız?" Wendy gözlerini kocaman açarak sordu.

Arlo'nun yanakları kızararak karardı. "Evet. Benimki ensemde."

Bunu nasıl yaptıklarını hayal etmeye çalışırken bir sıcaklık parlaması onu mızrakladı.

Tate'in ön kolu... ve Arlo'nun boynunun arkası. Tate üstte .

Bunun gerçekten bir önemi var mı, seni sapık?

Tabii ki vardı.

Bu kabalık mıydı? Alfa'ları gözünün önünde hayal etmek? Sanki son birkaç saatlerini birbirlerinin tenini keşfederek geçirmemişler gibi.

Yumuşak, cızırtılı bir miyavlama odada yankılandı ve Arlo yatağın üzerine eğilerek Brass'i almak için uzandı. Yavru kediye göğsüne bıraktı ve Arlo'nun kalbi, küçük pençelerin tenine girmesiyle yeniden eridi.

"Bir bağ doğru yapıldığında..." Tate söze başladı ve Brass'in kulaklarının arasını birkaç parmağıyla okşamaya devam etse de, ona dikkatini verdi. "Duygusal, güçlü bir şey. O kişiye her zamankinden daha yakın hissediyorsunuz, ne hissettiğini hissedebiliyorsunuz."

Arlo boğazını temizledi. "Ve şu anda *çok fazla* hissediyorduk şeyler. Yani hayır, acıtmadı diyebilirim."

Wendy bu bilgi karşısında mırıldandı ve bunu doğru şekilde yapmanın nasıl bir şey olacağını merak etti. Kendi isteği dışında de sevdiği biriyle bağ kurmak.

"Neden sordunuz?"

"Çünkü bence..." Bakışlarını göğsünü örten çarşafın üzerinde bisküvi yapan yavru kediye dikti. "Sanırım Nic ile bağ kurmak istiyorum," diye fısıldadı. "Bu aptalca mı?"

Çok mu erkendi? Hayatlarında hâlâ devam eden pek çok şey vardı. Griffith hâlâ yetecek büyüklükte bir yer bulmaya çalışıyordu ve Nic de spor salonunu bu kez farklı bir yerde yeniden inşa etmeye başlamıştı. Sigorta her şeyi bir kayıp olarak değerlendirmişti, bu yüzden beta bu konuda da stresliydi.

"Wendy," diye mırıldandı Tate. "Geri gel," diye alay etti.

Adını birkaç kez söylediğini fark ederek gözlerini kırıştırdı. "Merhaba. Özür dilerim."

"Beni şimdi terk etme," dedi ona.

"Bir beta ile tam olarak nasıl bağ kuracaksın?" Arlo tereddütle, sanki onun balonunu patlatmaktan korkuyormuş gibi sordu.

Beta ve omegalar bağ kuramazdı. Ama alfalar ve betalar bağlanabilirdi. Ve alfalar ve omegalar yapabilir.

"Ben de onun alfasını bağlayacaktım," diye itiraf etti, yanakları her zamankinden daha sıcaktı. Bunu itiraf etmekten neden bu kadar utanıyordu?

"*Griffith* mi?" diye sordu ikisi de inanamayarak.

Wendy durakladı. "Evet... ama belki de *bu* tepkiden sonra değil. Benim ne biliyorsun?" diye sordu.

Griffith'le daha çok konuşmaya başlamışlar, sonunda aralarındaki farklılıkları bir kenara bırakmışlardı. Alfa onu önemseydiğini, Sterling Sürüsü'ne karşı koyduğunda onu koruyacağını kanıtlamıştı.

Alfa Nic'i seviyordu. Nic de onu seviyordu. Ve o da Nic'i sevdi.

Ama Wendy de Griffith'i sevdiğini itiraf etmekten çok korkuyordu. Ona bunu yaptığını söyleyemeyecek kadar inatçıydı. Griffith onun göğsüne girmiş, kendi yerini almış, bayrağını dikmiş ve oraya benim demişti. Tam orada, Nic'in yanında.

Onunla bir bağ kurmaya açık değil miydi? Griffith zaten bir şey söylemiş miydi?

"Hayır, hayır," diye düzeltmekte gecikmedi Tate. "Öyle bir şey yok." "Siz sadece çok tartışıyorsunuz," diye itiraf etti Arlo.

"Buna didişme denir."

"Buna ön sevişme *deniyor*," diye düzeltti Tate onu. "Sonunda bunu itiraf etmene şaşırdım sadece. Artık zamanı gelmişti."

"İnatçı olan o!" diye karşı çıktı.

"Oh, buna hiç şüphe yok," dedi Arlo kıkırdarak. "Peki, bu konuyu onlara nasıl açmayı planlıyorsun?"

Wendy'nin rengi soldu. "Ben... Ben o kadar ilerisini düşünmedim."

Yavru kedi uykusunda seğirdi ve Wendy bir saniyeliğine onun sevimli halini izledi.

Sonra oturdu.

"Sen! Bunu yardım edebilirsin!" dedi. "Şimdi ne yapacağım?" Arlo sordu.

"Büyük jestlerde harikasin, şuna bir bak!" dedi, kediyi sevimli yüzünü görmeleri için havaya kaldırarak.

"Çünkü sana tapıyoruz ve senin nelerden hoşlandığını biliyoruz," diye alay etti Tate. Ellerini başının altına koyarak yatakta arkasına yaslandı. "Ama tamam, yardım edeceğiz."

"Yapacak mıyız?" Arlo ikna olmamış bir sesle sordu.

"Aynen öyle. Gelmiş geçmiş en iyi tahvil teklifini planlamana yardım edeceğiz. İkinci olarak, elbette, sadece bir diğerine."

"Senin mi?" Wendy tekrar aralarına uzanarak alay etti.

Arlo ve Tate, konuşmak için kelimelere ihtiyaç duymadıkları o sevimli bağlanma şeyini yaparak bakışlarını paylaştılar.

Wendy bunu istedi.

"Hayır, büyük jestler yoktu. Biz sadece... ." "O zaman kimin?" diye sordu kaşlarını çatarak.

Tate , kolunu başının altına koydu ve ona baktı.

Arlo yansıtılmış Onu, ve Wendy's yanaklar kızardı at kesintisiz dikkat.

"Bizimki," dediler aynı anda.

İtirafı kafasına dank ettikçe Wendy'nin kalbi hızla çarpmaya başladı ve göğsüne çarptı. Onu bağlamak mı istiyorlardı?

"Ben mi? Sen istiyorsun... ama *senin* bağıın?" Bu çok özeldi! Yoluna çıkmak istemedi.

"Sen tam aramızda olursan daha da iyi olacak," dedi Tate. "Ama şimdi değil," diye araya girdi Arlo.

Tate başıyla onayladı. "Evet, bu gece değil. Sadece.. gelecekte. Ne zaman hazır olursanız. Biz sadece..."

"Masanın üzerine koymak istedim."

"Ya da yatağa, olduğu gibi," diye alay etti Tate.

Wendy ikisine bakarak kıkırdadı ve Arlo'nun sevgisini yansıtmadan önce Tate'i öpmek için eğildi. Bir süre sonra kıkırdamaları yerini gözyaşlarına bıraktı ve Arlo inleyerek onu, yavru kediye ve hepsini göğsüne çekti. "Yine mi?"

"Hâlâ üzgün değilim," diye mırıldandı ve Tate sırtını ısıtırken aralarında gevşedi.

"Yani... bu bir evet demek, değil mi?" Tate alay etti.

Gözyaşları arasında bir kıkırdama daha duyuldu. "Evet, bu bir evet. Elbette. İkinizi de seviyorum," diye ağladı.

Bir titreşim onu gıdıkladı ve Brass'in mırlamaya başlayıp başlamadığını merak ederek hıçkırırken aralarına baktı. Sonra titreşim sırtına yayıldı ve Tate ile Arlo'nun da onun için mırıldandığını fark etti.

Wendy'nin içindeki tüm gerilim boşaldı ve alfaların arasına sokuldu.

Onun alfaları.

Bölüm 49

WENDY

Wendy karnında kurşun gibi bir sinirle Nic'in kanepesinde, onun eklediği yastıkların arasına oturdu ve beta ve alfa ikilisinin dönmesini bekledi. Geceyi birlikte geçirmişlerdi ama ikisi de spor salonuyla ilgili bir şeyi kontrol etmek için erken ayrılmak zorunda kalmıştı.

İşe yaradı, çünkü aldığı tüm paketleri hazırlamak için ona bolca zaman verdi. Ama şimdi sinirleri titremeye başlamıştı.

Hangi ?

Dikkatini dağıtmak için öne doğru eğildi ve Tate'in sipariş etmesine yardım ettiği mendil sarılı baskılardan birini düzeltti.

Gergindi. Ya Nic bunun aptalca olduğunu düşünürse?

Küçük bir miyav ona doğru ciyaktı ve Brass'in ona baktığını görmek için eğildi.

"Bunun aptalca olduğunu düşünmeyeceksin, değil mi?" diye sordu ilgisiz yavru kediye alırken. Knuckles kanepenin etrafından dolandı ve yanına atladı, kafasını agresif bir şekilde yalamaya başlamadan önce bebeği koklamak için eğildi.

Yaşlı sert adam şaşırtıcı bir şekilde yavru kediye iyi karşılamıştı.

"Bu senin bebeğin mi?" diye sordu mırıl mırıl bir sesle.

Kediler ona cevap vermedi elbette, ama o agresif banyo zamanını yeterli bir cevap olarak kabul etti. Brass'ın dikkati

Kapüşonunu çıkardı ve yavru kedi oynarken bir süre hayranlıkla onun sevimliliğini izledi. Nasıl bu kadar sevimli olabiliyordu?

Bir ses dikkatini çekti ve başını kapıya doğru salladı. Kapı kolu çevrilmeden önce anahtarlar şingirdadı ve Wendy yavru kediye kanepenin minderine koyarak kapı açılırken onu Knuckles'a bıraktı.

"Eve geldik-oh." Nic onun anonsunu kesti. "Bunu zaten görebiliyorsun."

Griffith onun peşinden içeri girerken alfa, betanın ardından kapıyı kapatmadan önce gözlerini sevgiyle ona doğru yuvarladı.

"Ne var orada?" Nic yaklaşıp başını sehpanın üzerindeki peçeteye sarılı sürprizlere doğru eğerek sordu.

Tamam. Tam içine. Bunu yapabilirim.

Wendy boğazını temizledi. "Bir şey üzerinde çalışıyordum," diye açıkladı.

Grif ellerini koltuğun arkalığına dayadı ve kaşlarını kaldırdı. "Sen mi? Çalışıyor musun?"

Bakışları onu korkutmadı bile.

"Eğer nazik olursanız, bu için de bir sürpriz."

Nic, Grif'in koluna bir şaplak attı ve kanepenin etrafında dolaşarak oturmadan önce Brass'i kaldırdı. Knuckles betanın varlığından kesinlikle rahatsız oldu ve yiyecek aramak için mutfığa koşmadan önce bir gümbürtüyle aşağı atladı.

Nic, "Sürprizleri severim," dedi.

"Ben de öyle," diye mırıldandı Grif, Nic'e katılmak için kanepenin etrafında dönerken.

Wendy önlerinde durmuş, dizleri ile sırlarını sakladığı sehpa arasında sıkışıp kalmıştı.

"Bu yüzden daha çok çizim yapıyorum," diye başladı. "Ve bunu yeni spor salonu için bir şeye dönüştürdüm."

Nic yutkundu, gözlerini ona dikti ve yanakları . "Hoşuna gitmiyorsa kullanmak zorunda değilsin ve bu biraz aptalca ve-"

"Wendy," diye araya girdi Griffith bilmiş bir gülümsemeye. "Korkmayı bırak. Göster bize."

"Tamam, tamam." Eşofmanının eteklerini yukarı kaldırdı ve altındaki tişörtün eteklerini dışarıda tuttu. Nic öne uzandı ve tişörtün

Wendy kapüşonunu başından sıyrırken.

"Kahretsin, neden bununla başlamadın, Wend-oh," diye başladı Grif ve bakışları sonunda kadının ortaya çıkardığı gömleğe düştüğünde durdu.

"Bu..." Nic gömleğinin üzerindeki deseni incelerken sözünü kesti. "Bunu sen mi yaptın?"

"Tate ve Arlo hepsini nasıl basacağımı bulmama yardım etti. Ama evet. Bu benim tasarımı." "

"Başka var mı?" diye sordu.

Wendy başını salladı ve dönerek iki kare kağıt mendili nazikçe alıp beta ve alfasına uzattı.

Noel sabahı çocuklar gibi paketleri yırttılar ve onların heyecanı kalbini hoplattı.

"Bekle..." Griffith gömleğini çevirerek omuzlarında kalın harflerle yazılmış *eğitmen* yazısını gördü. "Bu ne anlama geliyor?"

Wendy kızardı ve Nic'in bakışlarıyla karşılaştı. "Şey... Nic'in sahip olacağı yeni müşterilerle ilgili yardıma ihtiyacı olacağını düşündüm."

Nic'in küçük gülümsemesi göz kamaştırıcı bir sırtışa dönüştü ve başını salladı. "Evet. İçeri giren tüm serserileri eğitecek birine ihtiyacım olacak. Elbette ücretli bir iş olacak."

Grif arsız bir sırtışla, "Aynen öyle patron," diye ekledi. Eğildi ve bir eliyle Nic'in ensesine dokunarak onu öpücük için kendine çekti.

Wendy boğazını temizledi ve Grif sırtarak arkasına yaslandı.

"Merak etme, sen de kendininkini alacaksın," diye takıldı Grif.

Dudaklarını kıvrımla tehdit eden bir gülümsemeyle Grif'le yarı yolda buluştu ve dudaklarını onunkilere değdirdi. Ballı mısır ekmeği duyularını doldurdu ve saçındaki bir el onu uzaklaştırmadan önce onun tadıyla mutlu bir şekilde iç çekti.

Ardından Nic'in tadına baktı, dudaklarına mırıldandığı teşekkür neredeyse öpücükten daha tatlıydı.

Neredeyse.

"Masada başka ne var?" Grif masumca sordu ve Wendy ayağa kalkıp sargıları ikisi arasında bölüştürmeden önce öpücüğe güldü.

"Bu logoyu senin tasarladığına inanamıyorum." Nic homurdanarak güldü. "Bu mükemmel."

"Biraz... saçma olmasından endişelendim," diye itiraf etti.

"Ben de mi aptal bir insanım?" diye sordu heyecanla.

"Tüm bu rastgele şeylerle küçük hediye çantaları yapıp yeni iş komşularınıza bırakabileceğinizi düşündüm. Caddenin hemen karşısında yerel bir smoothie barı var." Wendy haftalardır bunu düşünmüyordu, hem de hiç.

"Eminim ikna edebilirsiniz, spor salonu için bir lezzet belirlemelerini sağlayabilirsiniz."

"Evet, kim seni kafayı bulduracak bir şey içmek istemez ki?" Grif kıkırdarak sordu.

Wendy onun omzuna vurdu. "Bu harika bir fikir ve bunu sen de biliyorsun."

Kargonun içine her biri için birer tişört koymuştu; Nic'inkinin *sahibi* Grif'in *antrenörüne* uyacak şekilde arkaya doğru yayılmıştı. Su şişeleri, anahtarlıklar, çıkartmalar ve mıknatıslar da vardı; kısacası Tate'le birlikte logoyu sığdırabildikleri her şeyi bastırmışlardı.

"Ah, Wendy." Nic kıkırdadı ve onu göğsüne çekti. "Hepsini seviyorum. Teşekkür ederim. Ama sırf bize bir şey sormak için bir sürü sürpriz yapmak zorunda değilsin."

Oh, evet. İşte bu.

"*Biliyorum,*" diye inledi. "Ama bu... bunu bir kur hediyesi gibi düşünün."

Griffith kaşlarından birini ona doğru kaldırarak, "Bu senin işin değil," diye araya girdi.

"Ama ben istedim," diye karşı çıktı. "O zaman kapa çeneni ve sana lanet soruyu sormama izin ver," diye tersledi. Alfa'nın dudakları kıkırdayınca yanakları alev aldı.

Nic kıkırdadı. "Tamam, tamam, susacağız. Bize ne sormak istiyorsunuz?"

Wendy yutkundu, bakışlarını başlarının üzerinde, kapıya sabitledi, bakışlarıyla karşılaşamayacak kadar utangaçtı. Ya sorduğunda görmek istemediği bir şey görürse?

"Biz bir sürüyüz, değil mi?" diye sordu ve onlar cevap vermeden devam etti. "Ya da en azından öyle olacağız. Eve taşınıp Grif'in bütün tavuklarını aldığımızda. Biz ve Stoner'lar tek bir çatı altında olacağız ve dört duvarı kendimize ait hale getireceğiz."

spor salonu. Ve bunu neden bir sürü olarak yapmadığımızı merak etmeden duramıyorum." Dikkatini tekrar kendisine bakan alfa ve betaya verdi, kaşları çekik ve gözleri ciddiydi. "Bağlanmış bir sürü."

Nic bir elini uzattı ve sol uyluğunun arkasını avuçlayarak onu kendilerine doğru çekti. Wendy her ikisinin arasına birer uyluk yerleştirdi ve aynı anda ikisinin de üzerine çıktı.

"Wendy..." Nic yutkunurken Adem elması sallanmaya başladı. "Bizi bağlamak mı istiyorsun?"

Başını salladı. "Hepsi bu kadar da değil," diye fısıldadı. Bir elini kaldırarak boynundaki istenmeyen işareti kapattı. "Tate ve Arlo bana bir bağ işaretinin sadece tek bir şekilde geçersiz kılınabileceğini söylediler." Bakışlarını Griffith'in karanlık bakışlarına çevirerek, bir sonraki sözleriyle onun dikkatini çekti. "Başka bir alfanın ısırığıyla."

Alfa duyulabilir bir nefes çekerken burun delikleri alevlendi. "Ben mi?"

"İkiniz beni kurtardığınız için bunun adil düşünüyorum. Bu yüzden ben de Nic'in bağı olmasını istiyorum. de onu hissetmek istiyorum ve çok fazla, hatta çok fazla olmasını anlıyorum ve-"

"Wendy," dedi Griffith, sesi o kadar kısıktı ki ne söyleyeceğini duymak için susmak bilmiyordu. Parmakları onunkilere kaydı ve sıktı. "Kulağa ne kadar klişe gelse de, bunu sorman beni çok onurlandırdı." Sesi bir törpüden biraz daha fazlasıydı. "Bunun ne kadar kalıcı olduğunu herkesten çok sen biliyorsun."

Ciddiyetle başını salladı, kalbi küt küt atıyordu.

Nic ona, "Bağlanmak isteyeceğini hiç düşünmemiştim, yaşadıkların yüzünden aklımın ucundan bile geçmedi," dedi. "Ama ben *de* . Keşke sana kendi ısırığımı verebilseydim."

Wendy'nin dudakları, duygu dalgaları onu hızla akan bir dalga gibi savururken titredi. "İstersen yapabilirsin." Gözyaşlarını yutarak güldü. "Dövmeler hakkında ne düşünüyorsun? Isırıklarımızın."

Gözleri fal taşı gibi açıldı. Nic, "Bu *dahice*," diye .

Onu kucaklarına aldılar, her iki kolları da onu sardı ve mutlu bir omega olana kadar onu okşayıp öpüştiler.

Sonunda, bastığı ürünler yeni gömleğiyle birlikte yere düştü. Ve onların yeni gömlekleri. Ve eski gömlekleri, pantolonları, ayakkabıları.

Nic'in eski yatağını, alfa şehirdeyken ona, Wendy'ye ve Griffith'e uyması için daha büyük bir yatakla değiştirdiği yatak odasına giderken bir iz bıraktılar. Bu da hepsinin fark ettiğinden çok daha sık oluyordu.

Üzerinde yuvarlanmaları için mükemmel boyuttaydı.

Dillerini ve vücutlarını birbirine sürterek, yer değiştirerek ve birbirlerini kızdırarak. Neredeyse mükemmel bir yataktı. Ya da belki de onu mükemmel yapan alfa ve betaydı.

"Isırıklarının aynı yerde olmasını mı istiyorsun?" Griffith, onun üstünde olan Nic'in üzerinde belirerek sordu.

Bacaklarının arasında sert ve sıcak duran betasına sürtünmeye ara verdi. Adamın başı kadının boynuna gömülmüştü ve adam inleyerek kalçalarını geriye doğru hareket ettirdi ve parmaklarıyla onu gererek açan alfanın ellerine doğru itti.

Nic ona başını salladı ve o da ağzını birkaç kez açıp kapadı.

"Bizi şimdi mi ısıracaksın? Hemen şimdi mi?" Wendy sordu. "Sen ve Nic'in mahremiyet isteyeceğinizi düşünmüştüm. Bu sizin bağınız."

Nic, "Bu *bizim* bağımız," diye düzeltti onu, boğazına doğru üfledi. Bakışlarıyla buluşmak için geri çekildi, gözleri zevkten parlıyordu, dudakları öpücüklerinden kızarmıştı. "Seni burada istiyoruz, çünkü sen de bunun bir parçasısın -bizim -Şimdi."

"Ve acıtmayacağını bilmeni istiyorum. Dişlerimi geçirdiğimde Nic'i izlemeni istiyorum."

Nic, alfanın sözleri karşısında gözle görülür bir şekilde titredi ve Wendy'nin karnı uyarılmışlıkla gerildi, tırnakları onun üst kollarına battı. Griffith'in Nic'in içine girdiğini, onun üzerinde donup kalmasından, nefesini tutmasından ve başını boynuna doğru indirmesinden anladı.

Kokuları odanın içinde birbirine karışıyor, kanını daha da kaynatan, onları daha çok istemesine neden olan hoş bir kombinasyon yaratıyordu.

Grif'in kalçalarının Nic'e ilk vuruşu onu sarsmış ve üçü birlikte hareket etmişti. Nic'in kulağına gelen küçük hava atışları, Grif'in yumuşak homurtuları, vücutlarının birbirine çarpması, en güzel senfoniydi.

Nic'in siki ona karşı sertti, kıvrımlarının arasından kayıyor ama içeri kaymıyordu. Henüz.

Birden Nic'in kafası boynundan kayboldu ve gözlerini kırptırdığında onu Griffith'in dizlerinin üzerinde buldu; alfanın eli betasının saçlarına dolanmıştı, diğeri ise kalçasına sarılmış, parmakları içeri girmişti.

Göğüsleri ve yüzleri kızarmış, dudakları kırmızı ve parlak bir şekilde ona bakıyorlardı. Beta'sının siki vücudundan dışarı fırlamış, alfa'sının her itişinde zıplıyordu.

Wendy onları görünce dudağını ısırđı, içinden bir tahrik mızrağı daha kaydı.

Griffith, "Benim için ona dokun," dedi.

Nic nefes nefese kaldı, onun elini kaldırışını izlerken gözleri fal taşı gibi açıldı. Onun nazik dokunuşuyla sarsıldı ve elini, avucunun içinde sıcak ve ağır olan kolanının etrafına sardı.

Griffith'in itişleriyle birlikte onu okşadı, alfanın kalçalarının çekilmesini ve ilerlemesini izledi, yumruğı her girişte Nic'in horozunun tabanını sıktı.

Çok hızlı gelmesini istemedim.

"İkinizi de sikeyim," diye nefes nefese kaldı Nic. "Aman Tanrım."

Gözleri kapandı ve Grif parmaklarını bükerek başını biraz geriye yatırdı ve gözlerini tekrar açmasını sağladı.

"Seni görebildiğinden emin ol," diye fısıldadı Grif, sesi karanlık ve seksiydi ve kadının hislerini eritiyordu.

Grif dudaklarını Nic'in boğazında gezdirirken Wendy'nin gözleri fal taşı gibi açılmıştı, eli hâlâ Nic'in avucunda zıpladığını hissetmek için onu okşuyordu.

Karanlık bakışları Nic'in üzerinde gezindi ve Nic'in protesto iniltilerine rağmen itme hareketleri kesildi. Nic'i dibinden kavrayarak onunla birlikte durakladı.

"Bunu istediğine emin misin? İkiniz de?" diye fısıldadı. "Fikrini değiştirirsen bana söyle. Eğer herhangi bir şüpheniz varsa, ısırıkları dahil etmek zorunda değiliz."

Nic , Grif'i başının yakalayıp dudaklarını tekrar tenine doğru çekerken kasları esnedi. "Eğer beni ısırılmazsan, kıcını tekmelerim."

Onları izlerken Wendy'nin kalbi çarpıyordu ama sinirden değil. Bu beta ve alfanın mutlak eminliğinden.

Grif onun boynuna doğru sıırttı ve kalçalarını geri çekerek bir hamle daha yaptı. Bu hamle Nic'in nefesini kesti ve Wendy de onunla birlikte soluk soluğa kaldı.

"Yap ," diye nefes aldı.

Nic'in kehribar rengi gözleri genişti ve ona bakarken duygudan alev alev yanıyordu.

Ancak Grif... yüz ifadesinin yumuşamasını, kalçalarını bir kez daha Nic'in içine sokmasını ve ağzını Nic'in tenine sokmasını izledi.

Nefesini tuttu, Nic'in siki avucunun içinde nabız gibi atarken vuruşlarına devam etti.

Beyaz dişlerin parıltısı. Hassasiyet. Bir ısırık.

Son anda bakışlarını tekrar Nic'in yüz ifadesine çevirdi, Nic nefes nefese kalırken dudakları aralanmıştı. Grif ısırıldığında, dişleri derisini delip geçerken kaskatı kesildi.

Wendy'nin aleti boyunca neredeyse tembelce vuruşlarına rağmen, onun dokunuşuyla zonkluyordu.

Zevk yüz ifadesini aydınlattı, nefesi kesilirken ağzı açık kaldı. "Grif..."

Sonra gözleri kapandı.

Adamın siki hiç beklenmedik bir şekilde kızın avucunda tekmelendi ve sadece ısırık yüzünden kızın yumruğundan taşıtı.

Kalbi göğsünde güm güm atıyordu ve gözlerini onun yüzünden hiç ayırmadan orgazm boyunca onunla çalıştı.

Kendi bağlanma deneyimine kıyasla gece ve gündüz gibiydi.

Nic'in başı Grif'in elinde gevşerken en ufak bir acı belirtisi yoktu.

Ama sadece ısırmakla kalmadı. Grif geri çekildi ve ağzını ısırığın etrafına kapatmadan önce bir an için kanın iyice süzölmesini izledi.

Kalçaları yeniden hızlanmaya başladı ve Nic inledi. Wendy dokunulduğunda çok hassas olacağından korkarak betayı serbest bıraktı.

Bakışlarını ısırığın olduğu yerden çekemedi, Grif'in bir alfanın yapması gerektiği gibi ısırığı yalamasını ve onunla ilgilenmesini izledi. Betalarıyla ilgilenirken gözlerini dikti. Nic'in ağzının açık kalışına, aralarındaki bağ sağlamlaştıkça alfasının kucağında titreyişine perçinlendi.

Ve aniden... Wendy onun da ısırılmasını bekleyemedi.

Grif'in hamleleri tamamen durmadan önce yavaşladı.

Nic'i kollarında döndürüp bakışlarıyla buluşturdu ve Nic, birbirlerinin duygularının derinliğini ilk kez deneyimlediklerinde gözlerinde beliren farkındalığı gördü.

Dudakları birbirine çarptı, öpüşmelerinin vahşeti eşsizdi. Bir nefes için ayrıldılar, alınlarını birbirine vurdular ve nefes aldılar.

Wendy'nin gözleri aralarındaki sevgi ve hayranlık karşısında yaşlarla doldu.

Ve onlar... onun da bunun bir parçası olmasını istediler.

Göğsü yarıldı ve ona geri döndüklerinde, hareketlerinde bir kasıt vardı.

"Ben de bunu istiyorum," diye fısıldadı Wendy, gözleri yaşlarla dolmuştu.

Grif elini uzattı ve Wendy parmaklarını onunkilere geçirdi. Nic arkasındaki alfaya binerken, Grif onu öne doğru çekip karnının üzerine yerleştirirken Wendy ciyakladı.

"Bunu görmeme izin verdiğiniz için teşekkür ederim," demeye çalıştı, sesi yarıda kesildi. "Böyle olabileceğini bilmiyordum."

"Sen de hissetmeye hazır mısın?" Grif sordu.

Wendy hevesle başını salladı ve bir top gözyaşını yuttu.

Nic'in eli sırtından aşağı kayarak onu Grif'in göğsüne doğru itti. "Ama henüz değil. Seni ısırdığında etrafımda sıkıldığını hissetmek istiyorum."

İhtiyaç midesinde tirbuşon gibi döndü ve Griffith'in göğsünün üzerinde geniş bir şekilde yayılmış olan Nic'e maruz kaldığında titredi.

Parmakları kızın göbeğine dokundu ve kız dudağını ısırdı, en azından Grif onu yutabilmek için yukarı kaldırana kadar.

Tadı hâlâ Nic'e benziyordu, dilinde kiraz çiçekleri vardı.

Wendy bu alfa ve betayı istiyordu ve kalçalarını ileri geri salladı. Nic parmaklarını Wendy'nin içine sokarken Grif onun soluğunun tadına baktı. Duvarlarına sürtünürken ve pedleri tatlı noktasına bastırırken, zevkten yıldızları görmesine neden oldu.

Arkasına geçti, betadan gelen bir tıslamayla geri dönmeden önce sert uzunluğunun ağırlığı bir anlığına kayboldu.

Wendy'nin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Sen-"

Meraklı bir bakışla Grif'in bir kez daha Nic'in içinde olduğunu fark etti, kalçaları zar zor fark edilen bir ritimle gıcırdıyordu.

"Evet," dedi Nic, sesi gergin çıkıyordu. "Öyleyiz."

Nic yavaş yavaş içeri girmeden önce sikinin başını girişine doğru iterken inledi. Alfa'nın özellikle sarsıcı bir itişiyile desteklenen Nic, kendini onun içine oturttu.

Ancak o zaman hareket ettiler, başlattıkları ritim yoğunlaştı. Nic onun içine girip çıkıyor, duvarlarına sürtünüyor ve onu Griffith'e doğru itiyordu. Kadın ıslaktı, uyarılmaktan kayganlaşmıştı ve alfasının karın kaslarına karşı kolay bir sürtünme sağlıyordu. Elinden geldiğince onlarla birlikte hareket ediyor, kalçalarını yukarı itiyor, sikini Nic'in içinde hareket ettiriyordu. Buna karşılık Nic de kendini ona çarpıyor, her hareketinde dudaklarından nefesli nefesli inilti ve küçük ahlar yükseliyordu.

Zevk içinde kabardı ve büyüdü, daha da yaklaştı ve içindeki siki etrafında titremesine neden oldu. Isırdı, ısırdı ve Griff'in göğsüne karşı nefes nefese kaldı, zihninde *daha fazla, daha fazla, daha fazla* mantrası yankılandı.

Grif aniden doğrulup onu ikisinin arasına sıkıştırdığında, Nic'in zevk çılgınlıklarıyla eşleşti. Bu, Nic'in içindeki acıyı değiştirdi, basınç onu tamamen farklı bir noktadan vurarak sızlanmasına neden oldu.

Alfa başını yukarı kaldırdı ve nefes nefese kalırken karanlık, muhtaç bir yoğunlukla onun bakışlarıyla buluştu.

"Wendy, lütfen bana omega'mı beta'mla birleştirme zevkini tattır mısın?"

Gözleri yaşlarla doldu.

Benim omega'm, demişti.

"Evet! Lütfen," diye hıçkırarak yalvardı.

Grif onun yanağına sokuldu, dudaklarını çenesinde gezdirdi ve dişlerini boynundaki yara izinin üzerinde gezdirdi. Griff'in kucağında titriyor, Nic'i diğer tarafında hissettiğinde nefesi kesiliyordu.

Bir betanın ısırganının hiçbir gücü ya da bağı yoktu ama boynunun iki yanındaki ısırıkların eşleşmesi *fikri* bile onu ürpertiyordu. Griff'in ısırganı ikisini de bağlamak için yeterli olacaktı.

Nic'in eli kalçalarından kayarak Wendy'nin parmaklarını buldu ve onları birbirine geçirdi. Wendy sıkıca sıktı ve ikisine de yeterince yer açmak için başını geriye eğdi.

Çok hızlıydı.

Dudakları ayrıldı, boğazını çerçeveledi.

Nic'in dişleri diğer tarafındaki boş deriye batarken, Grif eski bağının yara dokusunu ısırdığında üzerindeki kısa acı parıltısı duyularını aydınlattı.

Derek'le aramızdaki bağ yıpranmış, güçlkle var olan bir bağdı ve tamamen çözüldü.

Sonunda kırıldığını hissettiğinde haykırdı. Sonunda onlardan kurtulmuştu. "Evet!"

Ve onun yerine çok daha güçlü olan yeni bir bağ örüldü. Neredeyse içinde parlıyor, onu, Griffith'i ve Nic'i bir bütün haline getiriyordu. Duyguları her zamankinden daha net hale gelirken, hayranlıkları, sevgileri ve şefkatleri kesinlikle en iyi şekilde yanıyordu.

Orgazmı birdenbire ortaya çıktı ve hiç beklemediği bir dalga gibi üzerine çöktü. Aralarında paramparça oldu, duvarları Nic'in sikinin etrafında titreşirken dudaklarında bir çığlık, zevk ya da bağ ya da belki her ikisi de onu yeni bir şeye dönüştürdü.

Alfa'nın dişleri teninden kaydı, beta da onu takip etti. Nefes alış verişleri tenini okşuyor, Nic ona sürtünürken tüylerini ürpertiyordu. Aletini kıza sürtüyor, kızın orgazmını uzatıyor, bir yandan da umutsuzca homurdanarak Griffith'in üzerinde çalışıyordu.

Nic alfalarını yansıtıyor, yeni işareti yapıyor, ona bakıyor ve onu *seviyordu*. Aralarında sallanırken o kadar saf ve mükemmeldi ki.

Grif'in dilinin her kucağında bağ daha da güçlendi, ta ki bir çırpıda sağlamlaşana kadar ve Wendy daha önce hiç başka birine bu kadar yakın hissetmemişti.

Nic onun arkasında titreyerek başını omzuna yasladı ve teninde sızlanmaya benzer bir şey yayıldı.

Ona karşı sert bir hamle yaptı, çaresizliğini kendi çaresizliğiymiş gibi hissetti ve orgazmın artçı sarsıntıları onu ürpertse bile, tekrar aşağı inmeden önce kendini onun sikinin üzerinde kaldırdı.

"Siktir," diye tısladı. "İkiniz de buradasınız. Yapabilirim, sen buradasın" diye mırıldandı Grif kalçalarını yumruklarken. Bu hepsini sarstı ve Nic

Ciddi bir şekilde hareket ediyor, Grif'in sikini kaldırıp indirdikten sonra tekrar otururken aynı anda içine girip çıkıyordu.

Üçü tek bir vücut haline geldi, hepsi için ufukta beliren zevki kovalarken tek bir varlık gibi hareket ettiler.

İlk boşalan Nic oldu ve bir iniltiyle içine boşaldı.

"Kahretsin, Nic-" diye ısırıldı Grif ve Grif onun yüz ifadesini izledi, kaşları çekilmişti ve Grif onun kalçalarının ikisinin altında hareket ettiğini hissederken bakışları yoğunlaşmıştı.

Öne doğru eğildi, adamın dolgun, kızarmış dudaklarını ısırıldı ve kalçaları kasılırken onu tekrar tattı.

Nic, alfa altlarında parçalanırken alçak ve çökmüş bir şekilde inlerken başını onun omzunun arkasına bastırdı.

Terden sırlıklam olmuş teninde tüyleri diken diken oldu ve Nic onları öpmeye başladığında ürperdi.

Griffith onu tekrar aşağı çekti ve birbirlerine doğru kaydıka hepsinin tıslamasına, inlemesine ve kalan zevkle sızlanmasına neden oldu. Nic'in siki yavaşça kurtuldu ve bir sıçrayışla yana düştü.

Sessizlik içinde, çarpan kalpleri ve yavaşlayan nefeslerinden başka hiçbir şey olmadan, kendi tenlerine yeniden yerleşirken mutluluk içinde birlikte uzandılar.

Nic onu kendine doğru çekti ve öptü, dili kızınkine değdi.

"İkiniz de farklı hissediyorsunuz," diye itiraf etti onun ağzına karşı.

"Evet," diye hemfikir oldular ve o da zayıf bir kahkaha .

"İkinizi de seviyorum," dedi Wendy, bakışlarının alfadan betaya ve tekrar geriye kaymasına izin vererek.

Nic yumuşak ve şefkatli bir sesle, "Ben de seni seviyorum," dedi ve Nic bunun gerçekliğini aralarındaki bağda, parlak, nazik ve mükemmel bir şekilde alevlenerek hissetti.

"Seni seviyorum... üç mü?" Grif alay ve Wendy bir tutam mizah hissetti, içinden bir kahkaha döküldü.

Wendy kendini onların ortasına bıraktı, her birinin elini kendi eliyle kavradı ve tavana doğru aptal gibi sırttı.

"Birileri mutlu," diye mırıldandı Grif.

"Beni suçlayabilir misin?"

Ön kapının tekrar açıldığını duyunca gözleri büyüdü. Sonra kapandı. Ve sonra sessizlik.

Stoner'ların akşam yemeği getireceğini tamamen unutarak kıyafetlerini yere .

Eğer bu yeterli bir işaret değilse, daireyi saran kokularının yoğunluğu yeterli olacaktır.

"Sanırım iyi gitti, ha?" Tate bağırdı.

Wendy oturma odasındaki iki kıkırdayan kafaya bakarak gözlerini devirdi.

Göğsünde şarkı söyleyen sevgi, yeni bağından gelen eş duyguların yankısıyla katlandı.

Evet. İyi gittiğini söyleyebilir.

Sonsöz

WENDY

WENDY ertesi güne kadar planın ne kadar başarılı olduğunu söylemek için Tate ve Arlo'yu göremedi.

Griffith ve Nic onu arabaya yerleştirdiler ve ona hiçbir şey söylemeden yola koyuldular. Apartmandan arabayla sadece yirmi dakika ama bu kısa süre içinde daha çok ağaç ve daha az bina görmeye başladılar.

Arabayı sürdükçe aklı daha çok karışuyordu. O gün ona verdikleri haberin etkisinden hâlâ kurtulamamıştı.

Sterlingler Omega Merkezi'nden resmen kara listeye alınmıştı. Bir daha asla masum bir omega'yı kandıramayacaklardı ve Niles sırları gizli tuttuğunu iddia etse de, Sterlingler ve ünlü müşterileri hakkında giderek daha az şey duyuyormuş gibi görünüyordu.

Sinsi bir sırıtışla, tanıdık bir şey görmeyi umarak gözlerini yoldan ayırmadı. Küçük bir otoparka girdiklerinde Wendy hâlâ bir şeyler arıyordu.

Kaşlarını çatarak başını kaldırdı ve ön camdan dışarıya, önünde eski bir haciz tabelası asılı olan iki katlı binaya baktı.

"Bu da ne böyle? Spor salonu için zaten bir yer bulduğunuzu sanıyordum."

Garip şekilli bir binaydı. Müteahhitler kalkanlarla biraz abartmışlardı ama köşeye yerleştirilmiş yuvarlak kule ona bir karakter kazandırmıştı.

Kemerlerini çözerken çıkardıkları tıkırtılar arabayı doldurdu ve dışarı ilk çıkan Wendy oldu. Soğuk esinti son haftalarda olduğundan daha katlanılabilirdi ve yüzünü güneşe çevirdi.

Nic, ön tarafa doğru ilerlemeden önce Tate ve Arlo'nun da onlara katılmasını bekledi.

"Yani teknik olarak burası ticari bir alan. Bir sigorta binasının neden bir kale kulesi olduğunu bana sorma, ama onu gördüğümde aklıma hemen sen geldin Wendy," diye itiraf etti Nic.

"Haydi," dedi ve onları ön kapıya götürdü. Konik tuğla basamaklar verandaya çıkıyordu ve Wendy meraklı bakışlarıyla evin ayrıntılarını inceledi.

Nic'in emlakçı kutusunun kilidini açarken çıkardığı *bip bip bip* sesiyle ve anahtarın düşerken çıkardığı tıkırtıyla kaşlarını çattı. Kapı kilidini açarken kapı tokmağı tıkırdadı ve Wendy heyecanla Nic içeri girerken onu takip etti. "Burası bir evden iş yerine dönüştü, ama biz onu tekrar bir ev. Gelin yuvarlak odaya bakın."

"Bunu sen mi *aldın*?" Wendy çığlık attı, onun peşinden giderken adımları yankılanıyordu.

"Evet, tabii. Nasıl ? Bize Tate ve Arlo'nun kurduğu ısı kulübesini hatırlattı."

Nic kenara çekilerek yuvarlak odayı gösterdi... ve nefesi kesildi.

Wendy etrafında döndü, yuvarlak, yavan beyaz duvarlara bakarken titreyen dudaklarını örtmek için ellerini kaldırdı. Biraz bakıma ihtiyacı vardı ama baktıkça zihninde daha da canlanıyordu. "Bu... çok havalı," dedi ve üç alfası ve betasıyla yüzleşmek için döndü.

"Öyle mi?" Nic başını yana eğerek sordu.

"Evet!" Wendy ısrar etti. "Bu çok... *tuhaf*! Tıpkı bizim gibi!"

Adamın yüzündeki ifadeye kıkırdadı ve kendini betaya atmadan önce ileri atıldı. Kollarını ve bacaklarını onun etrafına sararak yanaklarına, alnına, burnuna ve son olarak da dudaklarına öpücükler kondurdu. "Teşekkür ederim."

Kahkaha sesiyle gözlerini kırıştırarak açtığında Tate ve Arlo'nun çarpık gülümsemeleriyle karşılaştı. "Lanet olsun, hepimiz kucaklanıyor muyuz? Bizim

isimler de var."

"Seninki bile," diye araya girdi Griffith hızla.

Gözleri büyüdü ve şaşkın bir ifadeyle Nic'e bakmak için geri çekildi, sonra bakışları diğerlerine kaydı.

"Nasıl, ne? Ama benim hiç yok ki. İpoteğe katkıda bulunmadım!" diye kaşlarını çatarak itiraz etti.

"Burada kendinizi güvende hissetmenizi istiyoruz. Sanki burası sizinmiş gibi," diye verdi Griffith.

Nic, "Bu evde sadece yaşamıyorsunuz," diye ekledi. "Buranın sahibisiniz.

Bizimle birlikte."

"Yine ağlayacağım," diye uyardı ve Arlo arka planda inledi.

"Artık yok," dedi Nic. "Artık ağlamak yok. Çünkü senin istediğin buydu, Wendy. Sonsuza dek mutlu bir yaşam."

Ve tabii ki bu, gözlerinden daha fazla yaş damlamasına neden oldu.

"döneceğiz!" Nic seslendi.

Ön kapı kapanmadan önce Arlo'ya "Oh, hey, çok hızlıydı," dediğini duydu.

Evi ve bahçeyi gezdikten ve hem kedileri hem de tavukları ve Daisy'yi içeren en büyük planları yaptıktan sonra, Grif ve Nic akşam yemeğini almak için gönüllü oldular.

Wendy yeni evlerinde yemek yemek istiyordu ve herkes çok heyecanlıydı, bu kolay bir hamleydi.

Bronzlaşmış siyahi alfası, kolları battaniye ve yastıklarla dolu ve dudaklarında bilmiş bir sırıtışla geri döndü. Arlo bir dönüş yaptı ve kucağındakileri ona sundu. "Hazırlıklı geldik," diye açıkladı.

Adam yığını yuvarlak odaya bıraktığında, Wendy bir ejderha gibi yeni güzel şeylerin peşine düştü. Battaniyeleri ve yastıkları bir düzen içinde sıralamasını eğlenen ifadelerle izlediler. Ancak kokuları hariç her şey *mükemmel* olduğunda, onlara yaklaşmalarının güvenli olduğunu işaret etti.

Geri çekildi ve Arlo'ya başını sallamadan önce yığına baktı. Arlo kapının yanındaki duvara yaslanmış, sabırla onu bekliyordu.

"Hadi ama. Bu benim yuvam, değil mi?" diye alay etti. "İçinde senin kokularını istiyorum."

Wendy odadaki pencerelerden birinden onları sessizce izleyen Tate'e doğru bir bakış attı. Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Ne yapıyorsun orada?"

Tate sırtıttı, elini cebine attı ve kendi gümüş kutusunu çıkardı. "Yakmak ister misin?"

Wendy bir gıcırtyla odanın diğer ucuna sıçradı ve pencerenin açılmasına yardım etti, kötü boyası işlerinin altında soyuluyordu.

Pencere gıcırtyla açıldığında serin bir akşam esintisiyle ödüllendirildiler ve iki alfayla muzaffer bir sırtış paylaştı.

Tate onun esrarı seçmesine izin verdi ve Arlo cebinden ışığı çıkarırken dudaklarının arasına sıkıştırdı. Alevin *şingirtisi* odayı doldurdu ve Wendy nefes aldı, ucu parlak turuncu parlıyordu.

Dumanı pencereden dışarı yönlendirdi ve binanın kendi tarafında ağaçlarla çevrili olduklarını görmekten memnun oldu. Rahat ve özel bir yerdi ve işlerini bitirdiklerinde dergilerdekilere rakip olacaktı.

"Yani... bunu paylaşacak mısın?" Arlo sordu.

Wendy kaşlarını kaldırarak ona baktı ve son bir nefes çektikten sonra sırtarak sigarayı ona uzattı. Dumanı pencereden dışarı üfleyerek iç çekti.

"Ne ?"

"Ben sadece... buna inanamıyorum," diye itiraf etti başını sallayarak. "Bana bir yıl önce nerede olacağımı düşündüğümü ... burası kadar mükemmel olmazdı."

"İnan bebeğim," dedi Tate, çenesinin altındaki tek parmağıyla başını ona doğru eğerek. "Çünkü artık bizden kurtulamayacaksın."

Esrarı üçü arasında değiş tokuş ederken Wendy sırtıttı, mutlu bir vızıltı onu yavaşça sarıyordu.

"Gerçekten mutluyum," diye itiraf etti, Tate ve Arlo'nun şakaları rahat bir sessizliğe dönüşürken pencereden dışarı bakıyordu. "Yani, şey gibi."

Bunun için teşekkürler." Kadın güçlükle güldü. İngilizce'de o anda nasıl hissettiğini anlatacak kelime yoktu.

"Burada şanslı olanlar bizleriz, sakın karıştırma," dedi Arlo, esrarı Tate'e uzatırken. Başparmağının ilk ekleminden biraz daha büyüktü ve küçük şeyi başparmağı ile işaret parmağı arasında yuvarladı.

Tate, "Gel buraya," dedi ve esrarı . "Ne yapıyorsun sen?"

Wendy kaşları çatılmış bir halde sordu.

"Paylaşmak," diye cevapladı Arlo arkadaşı adına.

Tate ucunu dişlerinin arasına , ucu hâlâ ağzında yanıyordu ve başının arkasını hafifçe kavradı. Dudakları onun dudaklarına değdi, durdu, bekledi ve ağzından dumanlar dökülürken Wendy dudaklarını ayırdı. Dumanı içine çekti, ciğerlerini sıcaklıkla doldurdu ve gözlerinin kapanmasına izin verdi.

Ciğerleri dolduğunda, arkasına yaslandı, gözleri onun yokluğunda çırpınarak açıldı.

"Bir tane alabilir miyim?" Arlo dedi ki.

Wendy pencereye doğru eğildi, dumanı dışarı üfledi ve akşam havasında dağılmasını izledi. Arlo onun yerini aldı ve o da utanmadan izledi.

Bir öpücük gibiydi ama değildi. Dumanın Tate'in dudaklarından Arlo'nun dudaklarına akışını izledi ve midesine yavaşça bir sıcaklık çöktü.

Bu biraz seksi.

Eklem işlenemeyecek kadar küçüldüğünde, Tate onu kutusunun içindeki küçük oymanın içinde ve sonra paketledi.

Wendy sinsi bir sırıtışla, aklında bir planla ve Tate'in dudaklarını kendi dudaklarına değdirerek battaniyelere doğru ilerledi. Sanki onların sahibiymiş gibi üzerlerinde durdu.

değil mi?

"Peki... diğer ikisi dönmeden önce buraya gelecek misiniz?"

Tate onun altındaki battaniyelere çarpmak için acele ederken neredeyse ayağı takılıyordu.

Arlo biraz daha yavaş yürüyerek, "Nic dede gibi araba kullanıyor, daha çok vaktimiz var," diye söylendi.

Wendy bir an için bağlarına odaklandı, ne kadar... yoğun hissettiklerinden o kadar da uzak olamayacaklarını biliyordu.

Kendi kendine kıkırdadı ve daha çok zamanları olduğunu düşündü.

"O kıcı buraya getir de ısırayım," diye hırladı Tate.

Wendy battaniyenin kenarına oturdu ve onun sözleri karşısında .

"*Kıçım* mı?"

Tate bir elini bileğine dolayarak onu yere doğru çekerken Wendy bir kahkaha attı.

"Başka bir yer tercihin yoksa tabii?" diye sordu onu ters çevirerek.

"Yap şunu, Wendy. Şaplakların ne kadar iyi olacağını hayal et," diye alay etti Arlo. "Ben şaplak yemem!" Wendy itiraz etti.

"Oh, ama yapacaksın," diye söz verdi Tate.

Wendy alev alev yanan yanaklarını elleriyle kapattı. Kıcı, ha?

"Oturduğumda acır mı?"

"Hayır, asla acıtmaz. Karıncalanabilir. Hayalet gibi bir uyarılma gibi düşün."

Ellerini indirdi, dudağını ısırdı. "Hayalet gibi uyarılma mı?"

Tate homurdandı ve Arlo arkadaşına ters ters baktı. "Bunu tarif etmenin daha iyi bir yolu var mı?"

Tate, "Oh korkunç, sonsuza dek zevkten aklından çıkmayacaksın," diye alay etti. "İyi," diye araya girdi Wendy. "Yap hadi. Isır beni."

Sessizlik. İki çift göz ona göz kırptı.

"Dur bakalım, sadece takılıyorduk bebeğim," dedi Tate, sesi biraz zayıf çıkmıştı.

Başını eliyle battaniyeye dayadı ve hâlâ üzerinde kıyafetleriyle kucağına uzanmış olan adama baktı.

"Seni bağlamak istediğimi zaten biliyorsun. Evet dedim ama o zamandan beri bu konuya hiç değinmedik. Neden şimdi olmasın?" fikri düşündükçe daha çok sevdi, sırtarak kalçalarını oynattı. "Yeni yuvamda mı?"

" misin sen?"

"Gerçekten ciddi misin, Wendy? Bağ kurmak büyük bir şeydir."

Eğer bağlar acı verici olsaydı ya da alfalar hakkında herhangi bir şüphesi olsaydı, burada onlarla birlikte olmazdı.

"Gerçekten, *gerçekten* ciddiym," diye söz verdi. "Lütfen beni omega'n yap. Bilirsin, resmi olarak."

Bir sessizlik oldu. İki, onun yüz ifadesini incelediler ve yüzde yüz ciddi olduğunu tahmin ettiler.

Sonra ikisi neredeyse kıyafetlerini yırtıp atarken kıkırdadı, parmakları yanlarında gezinip onu daha da yüksek sesle güldürürken homurdandı ve kıkırdadı.

Katmanları ortadan kalktığıında, Arlo onu çekti ve o da hevesle onu takip etti.

Dudakları dolgun ve sıcaktı ve tadı her zamanki gibiydi, bir parça acı duman kalmıştı.

Arlo çoktan sertleşmişti, boyu karnının alt kısmına değiyor ve nefesinin kesilmesine neden oluyordu. Belki de Tate'in onun omuzlarını, kollarını, ulaşabildiği her yerini öpmeye başlamasından kaynaklanıyordu.

Yan yatmışlardı ve Wendy Arlo'yu daha fazla hissetmek için kendini daha da yaklaştırdı.

Elini karnına götürdü, göğsünü avuçlayıp okşadı, dudaklarından daha fazla zevk mırıltısı çıkarmaya çalıştı. Sadece keskin nefeslerinden tatmin olduğunda yönünü tersine çevirdi, elini karnının üzerinde ve uyluklarının arasında kaydırdı.

Parmağını onun kaygan kıvrımları arasında gezdirirken iniltisini doğrudan kaynağından tattı. Parmağının pedini klitorisinin üzerine sürerek, kalçalarını her dokunuşta yuvarlayana kadar okşadı. Tate onun göğüslerini avuçladı ve meme uçlarını okşayarak zevk şoklarını kadının merkezine gönderdi.

Arlo yavaş ve sabit hareketlerle klitorisini ovarak aklındaki düşünceleri temizledi. Tate bir elini kalçasına dolayıp bacağını yukarı kaldırıana kadar bacaklarını onun için daha fazla ayırdı.

Arlo bu avantajdan yararlanıp meraklı parmaklarını kadının girişine daldırdı, ıslaklığını toplamak için içeri daldırdı ve tekrar klitorisine doğru sürüklerken, Wendy onu daha fazlası için açarken sızlandı.

Onu aralarında macun gibi işlediler, Tate meme uçlarını hassaslaşana kadar yuvarladı, Arlo ritmine devam etti, onu yavaşça kenara sürüklemek için mükemmel bir hız.

Ve durmadı.

Wendy sertleşti, zevkin kabardığını hissettikçe dudakları aralandı, gittikçe yükseldi, ta ki-

Şaplak.

Tate'in avuç içi kıcının yan tarafına çarptığında gözleri fal gibi açıldı - ne zaman kapatmıştı ki? Bu onu uçurumun kenarına itti ve zevk dalgaları duyularını hırpalarken tırnaklarını Arlo'nun koluna geçirdi.

Başladığı kadar çabuk bitmişti, bir alaydı.

Çünkü asıl eğlence Arlo onun kalçalarının arasına girdiğinde, kadın kalçalarını ona doğru yuvarlayarak onu daha da yaklaştırdığında başladı.

Adamın sikinin başı kadının göbeğini dürttü ve adam ileri doğru bastırırken Wendy bir inilti çıkardı. Tate'in elinin yerini alıp bacağını onun üzerine kıvrana kadar her seferinde bir lezzetli inç ona girdi.

Açıyı biraz değiştirmişti ama bu, Arlo'nun dudaklarından gelen zevki tatmak için öne atılmasına yetmişti. Adam odaklanırken kaşları çatılmıştı ve kız ikisinin arasında titriyor, hareketsizlik içinde onun hareket etmesini bekliyordu.

Wendy onun etrafında sıkıştı, kaslarını sıkılaştırdı ve adam inlerken öpücüğün içine bir sırtış gizledi.

Sonra hareket etmeye başladı. Kalçalarını geri çekti, ileri atılmadan önce sadece sikinin başı ona saplanana kadar. Adam hareketi bir yumrukla tekrarlamadan önce bir iniltiyle kadının nefesini kesti. Her seferinde yavaşça geri çekiliyor, kalçalarını hızla kırıyordu.

Arlo'nun yoğun ritmi düşünmeyi zorlaştırıyor, her itişte kendini onun içinde daha da derinlere oymasından başka bir şeye odaklanmayı zorlaştırıyordu.

En azından Tate'in dudaklarını tekrar omzunun üzerinden geçirdiğini, dudaklarını yan tarafına doğru sürüklemekten önce hafifçe ısırıldığını hissedene kadar. Sırtının alt kısmına.

Bacakları Arlo'nun üzerine örtüldüğünde, Tate'in...

"Isır beni," diye sızlandı, sözcükler Arlo'nun dudaklarına döküldü.
"Yap ," diye yalvardı.

Arlo'nun kalçaları onunkilere karşı kasıldı ve bacaklarının arasında bir şeyin sürtündüğünü hissetti.

Tembel bir bakışla Tate'in bir elini bacaklarının arasına koyduğunu fark etti ama onunla alay etmiyordu.

Hayır, arkadaşıyla alay ediyordu. Karanlık bir kıkırdamayla Arlo'nun taşaklarıyla ve taşaklarının arkasındaki hassas noktayla oynadı.

"Şerefsiz," diye Arlo. "Senin zaten bir işin yok mu?"

"Birden fazla iş yapabilirim," diye alay etti.

Arlo inledi ve Wendy dudaklarını kıvırmaya çalışan şefkatli engel olamadı.

Ta ki Arlo başka bir sert onu yüzünden silene kadar.

Alfa onun içinde nabız gibi atıyor, Tate kirli oynarken bile ritmi sağlamlaştırmadan önce kalçaları tekliyordu.

"Yapacak mı?" diye sordu ona ve Arlo'nun gece yarısı bakışları onun yüz ifadesini araştırarak yüzüne kaydı.

Orada bulacağı tek şey arzuydu. İstek, zevk ve heyecan.

Tate tenini her ısırdığında, *bunun o an olduğunu* düşünerek sıçradı. Ama *değildi* ve o bunu istiyordu.

Arlo istediğini bulmuş olmalıydı, çünkü başını salladı, dudaklarını yeni bir vahşilikle tekrar kavradı ve kadının nefesinin kesilmesine neden oldu.

Arlo öpüşürken, "Evet, bunu yapacak," diye nefes aldı.

Wendy inledi, horozunun içindeki her sürüklenişi o zevk sarmalını sıkılaştırıyordu. Bir şişe şampanya gibi, bu alfaların arasında kesinlikle titriyordu ve bundan sonra gelecek her şeye hazırdı.

Tate bekledi. Ve bekledi.

Arlo, Wendy'nin başı öne doğru düşene kadar, orgazmı gittikçe zirveye yaklaştıkça kadar onun içinde ve dışında çalıştı.

Tate, saldırmadan önce orgazmın başlangıcı onu ağlatana kadar bekledi.

Adamın dişleri bir patlamayla derisine gömülürken, kadının iniltisi acının şiddetiyle bir çığlığa dönüştü.

Patladı.

Kadın Arlo'nun etrafında titreyerek boşalırken, Arlo da hemen arkasındaydı, Tate'in iškencesi ve alayları sonunda için de çok fazla olduğunu kanıtladı ve birlikte paramparça oldular. Kalçaları yavaşladığında ve son bir hamleyle kadının içine sıcak bir şekilde boşaldı.

Bu Nic ve Griffith'ten farklıydı.

Üçü aynı ipliğin birbirine dokunan iplikleri gibiyken, bu sanki...

Tate'in dudakları yaranın etrafını sardı, dili dışarı çıkıp aktığını bildiği kanı yaladı, ısırığı ve bağı bir arada tuttu.

Dilinin her hareketiyle bağı mühürledi, bağlantı her geçişte daha da sıkılaştı. İçine yerleşti, yoga sırasında ona öğrettiği derin nefes almaktan daha kolaydı. Aralarındaki bağ nefes verirken süzülen bir duman gibiydi, sakin, rahat ve inkar edilemeyecek kadar *Tate'e aitti* ve hissettiğini fark etmediği bir ağrıyı dindiriyordu.

Başını kaldırdı ve Arlo'nun dudaklarını kendi dudaklarıyla buluşturdu.

Tate onun yeni ısırık izini öptü, ağzı yeni bağın üzerinde zar zor gezinerek ürpermesine ve artçı şok dalgalarının içinden geçmesine neden oldu.

"Wendy. Bebeğim," diye fısıldadı Tate, sürünerek yatağın üzerine çıktı.

Arlo eşinin ne istediğini hissederek ondan kurtuldu ve Tate onu diğer alfadan uzaklaştırdı. "Lanet olsun," diye tısladı, bir elini saçlarında , yüzünü kavradı ve sanki onun gerçek olduğuna inanmıyormuş gibi ona baktı.

Parmaklarını sarı buklelerine doladı, onu tekrar tattı, dilindeki krem si tütünün tadını çıkardı. Adam kalbine geri dönülmez bir şekilde yerleşip gözeneklerinin derinliklerine işlerken dudaklarından kaçan çaresiz, iniltili inlemelerde.

"Çok iyi hissediyorsun," dedi Wendy.

Tıpkı Nic ve Griffith'inki gibi, onların fısıltılı duman bağlantısı da kendine özgü bir şekilde göze çarpıyordu.

Dudakları onun teninden sıcaktı ve kendi tadı hâlâ onun dilindeydi ama bakır kalıntıları umurunda değildi. Tek *umursadığı* alfasıydı. Göğsünde yükselen ve kabaran duygular, yeni bağdan ona geri yansıyor.

Saf hayranlık bağdan ona doğru parlıyordu ve bu göğsünün sıkışmasına neden oldu.

Nasıl oldu? Nasıl bu kadar şanslı olabildi?

"Umarım yorgun değilsindir," diye kıkırdadı onun dudaklarına karşı. "Çünkü Arlo'nun seni nerede ısırarak istediğini biliyorum."

"Nerede?" diye sordu, ikisini aynı anda görebilmek için geri çekilerek.

Sarışın alfa liderliği ele aldı ve onu göğsüne geri çekmeden önce kendisinden uzaklaştırdı. Bir kez daha Arlo'yla yüzleşti ve onun yanaklarını en şirin şekilde derinleştiren bir kızarıklık buldu.

Tıpkı Tate'in yaptığı gibi vücudundan aşağı kaymadan önce, "Gülme," diye uyardı.

Yine de çok daha erken durdu, dudaklarını göğsünün üzerinde gezdirdi.

Gözleri irileşti. "Ah!" diye yakınarak meme uçlarını onun görüşünden sakladı.

"Tate resmen kıcını ısırdı," diye . "Bunlar hassas!" diye sızlandı.

Tate gülerken göğsü onun sırtına çarptı. "Adama bir kemik at," diye fısıldadı şefkatle.

Aralarındaki bağda parıldayan mizah onu çok hafif ve mutlu hissettiriyordu ve zavallı Arlo'yla daha fazla dalga geçemiyordu.

"Buraya gel," dedi ve Arlo dudaklarıyla buluşmak için eğildi.

Dilleri birlikte dans ederken, Tate tırnaklarını onun yan tarafına, kalçasının dışına doğru sürükledi. Tatmin olmadan önce tenini ürperti ve hafif kırmızı çizgilerle süsledi. Ancak o zaman daha yakına kayd ve Tate onun kıcına bastıran sert, sıcak uzunluğuyla sarsıldı.

Kalçalarını adama doğru geri yuvarladı, ona yer açmak için bacağını yukarı çevirdi.

İkisi de inledi -kadın eşinin dudaklarına, erkek kadının karışık saçlarına- adam kadının ıslak kıvrımlarına sürtünürken.

Aletin başını kadının göbeğine dayayıp tek bir yumuşak hamleyle içeri girdiğinde hiçbir dirençle karşılaşmadı.

Eşinin dölünün yolunu kolaylaştıracığı düşüncesi onu yeniden tahrik etti.

Eşimiz olmak üzere.

Arlo her itişinde yavaş ve amaçlı davranırken, Tate ağırdan almakla ilgilenmiyordu, en azından o anda. Vücudundaki her hücreden zevk fişkırıyordu.

Tate'in kalçalarının kışına attığı her tokat bağ izinin yanmasına neden oluyor, Arlo'nun alaycı dudaklarının, dişlerinin ve dilinin göğüslerinde yarattığı coşkuyla karışan yepyeni bir zevkin içinden geçmesine yol açıyordu.

Sarışın alfanın kalçasını kavrayışı o kadar sıkıydı ki, parmak izlerinin geride kalmasını umuyordu.

Her dalışta, Arlo'nun başparmağının klitorisinin üzerindeki her dürtüşünde dudaklarından soluk soluğa inlemeler dökülüyordu.

"Hadi, lütfen," diye yalvardı Wendy, uçurum gittikçe yaklaşıyordu.

Tate'i arkasında, içinde, *içinde* hissedebiliyordu, bağı tıpkı alfanın kendisi gibi parlak ve güçlüydü. Şefkat, sevgi ve biraz da çaresizliğin karışımı bir duyguda birleşti ve birbiri ardına çığ gibi büyüdü.

Aşırı hassas meme uçlarından gelen hazzın acısı tam merkezine vuruyor ve Tate'in itişleriyle aynı anda klitorisinin her vuruşu, aralarında titremesine neden oluyordu.

Wendy tırnaklarını Arlo' omzuna geçirdi, derisi boyunca boynunun arkasına kadar kazıdı. Daha aşağıya kaydı, dolgun göğsünün alt tarafına sokuldu ve ısırıldı.

Bu hisle sarsıldı ve eğer küçücük bir ısırık bile onu bu kadar etkilediyse, o zaman ne-

Arlo'nun dişleri göğsünün alt tarafına kenetlendi, ilk acı zevkle karışırken düşüncelerini yok etti, Tate'in kekeleyen ritmiyle ve sonunda onu uçuşuruma gönderdi.

Wendy başını Tate'in omzuna yasladı, siki duvarlarına sürtünürken ve düğümü girişine bir, iki, son bir, üçüncü kez çarpmadan önce, horoz onun etrafında paramparça olurken nabız atıyordu.

Düğümü kadının göbeğine bastırdı ama içeri girmedi, sadece dalga dalga gelen coşku göz kapaklarını titretirken ona sürtünecek bir şey verdi.

Arlo ısırik izini yalayarak acıyı dindirdi ve yarayı kapattı. Aralarındaki bağ lastik bir bant gibi hızlı ve kalıcı bir şekilde yerine oturdu. Ortak duyguları anında alevlendi ve gözlerinin arkasındaki basınç arttı.

"Artık ağlamak yok," diye fısıldadı Arlo ve dudaklarını yanaklarına götürmeden önce son bir nazik öpücükle bağ izini yalnız bıraktı. Kız gözlerini kırıştıtararak ona bakana kadar gözyaşlarını öptü, artçı şoklar hâlâ Tate'in etrafında titremesine neden oluyordu.

Arkasındaki alfa onun omzuna öpücük üstüne öpücük kondurdu ve o da bağlarının mükemmelliğinin tadını çıkardı.

Her biri o kadar özeldi ki, bunu kelimelere nasıl dölkeceğini bilemiyordu.

"Biliyoruz." Tate'in sesi teninde gezindi ve Wendy yutkundu, boğazı duygu kabarmasına karşı tutuldu. "Seni çok seviyoruz, Wendy."

"Ben de seni seviyorum," diye nefes aldı. "Ben de seni seviyorum."

Bir kez söylemek yeterli değildi. Hatta iki kez bile. Hayatının geri kalanında günde yirmi kez söylemesi de yeterli olmazdı.

Ama tahvillerin bunun için olduğunu tahmin ediyordu.

Saçlarını okşayıp sevdiler ve kalbine akrobasi hareketleri yaptıran küçük tatlı şeyler mırıldandılar. Nabzı yavaşladı ve terden kayganlaşmış teni üşümeye başladı ama yeni bağ arkadaşlarıyla battaniye yığınının içinde sonsuza kadar yatmaktan mutluydu.

Ancak hayatın başka planları vardı.

Nic ve Griffith' arasındaki bağı bir eğlence pırlıtsı aydınlattı ve aynı anda dışarıda bir araba kapısının çarptığını duyunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Oh kahretsin. Geri döndüler! Buradalar!" Wendy tıslayarak mutlu alfaların üzerinden yuvarlandı ve kenara oturdu. Hemen harekete geçtiler ve kıyafetlerini toplayıp ayırmak için odanın içinde koşuşturmaya başladılar.

Battaniye kıcını tahriş ederken, "Acımayacağını söylemiştin," diye sızlandı. Kaşlarını çatı, dizlerinin üzerine kalktı ve sanki bir şey görebilecekmiş gibi arkasına bakmak için döndü.

Göz ucuyla Tate'in solduğunu, korkunun bağı damladığını gördü ve ağzından kaçan kahkahaya engel olamadı. "Ben sadece

alay etmek."

Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve Wendy ciyak ciyak bağırarak onu kucağına aldı.

İçgüdüsel olarak bacaklarını adamın beline doladı ve adam elini dikkatlice ısırık izinin üzerine koydu.

Wendy yeni his karşısında nefesi kesildi. Tate'in teninin bağ iziyle bulunduğu noktadan yayılan köpüklü, karıncalı, sıcak... bir zevk hayaleti gibiydi. Titredi, sırttı.

"Hâlâ acıyor mu?" diye sordu, derin, kadifemsi ve bilgili bir sesle. "Vay canına," dedi nefes nefese. "Arlo haklıydı."

"Sana söylemiştim," dedi alfa, kollarında bir yığın kıyafetle yanlarında belirerek.

Wendy yığından tanıdık bir parça kopardı. "Bundan sonra tekrar sütyen takacağımı düşünüyorsan, kafayı yemişsin demektir."

Acıyan meme uçlarının ve sağ memesinin alt kısmının sorumlusu alfa olduğu için, rahatsız edici eşyayı Arlo'nun omzuna attı. Giysileri kollarından toplandıktan sonra, Arlo onu omzundan çekti ve kapı açılır açılmaz bir hatıra gibi salladı.

Nic ve Griffith durakladılar, çıplak omega ve dağınık arkadaşlarına bakarken alfanın elinde üç pizza kutusu yığılıydı.

"Hoşuna gideceğini söylemiştim." Griffith'in sesi Nic'i dürttüğü sırada yuvarlak odaya yayıldı. "Gördün mü? O kadar çok ki, kutlamak için Stoner'ları becermek zorunda kaldı."

"Ah, Arlo *bu* yüzden mi sallıyor?" diye sordu.

Sürüsünün kıkırdamaları odayı doldururken yanakları ısındı, dördüyle de bağlantısını hissetti, her biri bir farklıydı ama aynı derecede canlı, aynı derecede özeldi. Sürüsü onun içine mükemmel bir şekilde oyulmuş yapboz parçaları gibi oturuyordu.

Onun sürüsü.

Bu düşünce onu duraklattı: "Kahretsin, bu bir ısırık!" Grif haykırdı.

Gömlek başının üzerinden geriye düştü ve hâlâ hassas olan göğüslerini sıyırdı.

Bir gülümseme dudaklarını yukarı kıvırdı ve yanaklarını acıtacak kadar büyük bir sırtışa dönüştü.

"Neye sırtıyorsun?" Tate bir kutu pizza çalıp ona bir adak gibi sunarken sordu.

"Hiçbir Şey," diye masumca cevap verdi.

Wendy sadece... mutluydu.

Çünkü işte , bir kez toparlanmıştı. Bu sefer, doğru kişiyle.

Sonsöz

kitabı okuduğunuz için teşekkür ederim, umarım sevmişsinizdir!

Wendy ve yeni sürüsünden daha fazlasını istiyorsanız, doğrudan kitaptan ve daha fazlasından ilham alan NSFW çalışmalar için Patreon'uma göz atın!

www.patreon.com/lanakoleauthor

Ciltsiz Mağaza

Lana'nın kişiselleştirilmiş ve imzalı kitaplarından herhangi birine sahip olmak için sayfasını ziyaret edin.
Bu dahil!

Aşağıdaki bağlantıyı
ziyaret edin!
www.lanakoleauthor.com

Teşekkür

Geçtiğimiz yıl oldukça inişli çıkışlı bir yıl oldu ve Her yokuş aşağı indiğimizde ellerimi yukarı kaldırmam için beni cesaretlendiren insanlara teşekkürlerimi sunarım.

Kathryn, Zoe, Chloe, Wren, Bex ve tabii ki Shelby.

Ayrıca bu dev kitapta bana destek olan tüm okuyuculara ve ekstra gözlere de teşekkür etmek isterim. Siz olmasaydınız muhtemelen aklımı kaybeder ve hikâyeyi birkaç kez rayından çıkarırdım.

Ve tabii ki, bu kitabı her okuyucuya teşekkür ederim!
Hepinizi yürekten seviyorum!

Lana Kole tarafından da yazılmıştır

Kitaplarım hakkında daha fazla bilgi edinmek ve imzalı kitaplara nasıl sahip olabileceğinizi öğrenmek için web sitemi ziyaret edin.

www.LanaKoleAuthor.com

Crystal Clear Serisi

Kaçış Yanılsaması

Ölüm Yanılsaması

Karanlık

Yanılsaması

Kilidi Açılmış Seri

Kaosun Kilidi Açıldı

İhanet Ortaya Çıktı

Sefalet Çözüldü

Gerçek Ortaya Çıktı

Umut Kayboldu

Ölüme Meydan Okuyanlar

Standalones

Feline Good

Karınli Kardan Adam

LANA KOLE LOGAN GREY OLARAK YAZIYOR ÇAĞDAŞ M/M

ROMANTİZM

Heartbelt Records Serisi

The Deeper You Go

Ne Kadar Uzun Kalırsan

Aşk O Kadar Devam Eder

Sweetverse'de:

Baby + the Late Night Howlers Lola

& the Millionaires birinci bölüm Lola

& the Millionaires ikinci bölüm Lyric

& the Heartbeats

Savaşma

İçgüdüleri

Toparlandı

Kötü Alfa

Yazar Hakkında

Tennessee'de yaşayan Lana, güneyli tınısının cazibesinin bir parçası olduğuna inanıyor. Altı kedisi, bir hayat arkadaşı ve yedi yaşında bir çocuğuyla elleri dolup taşıyor, hem de sadece ikramlarla değil. Tam zamanlı bir yazar olarak, tüm boş zamanlarını farklı karakterlere hayat vermeye ve okuyucularının kendilerini kaybedecekleri yeni dünyalar geliştirmeye adıyor. Ve çoğu zaman bu yolda kendini kaybediyor. En sevdiği yer kucağında bir kedi, elinde bir atıştırmalık ve kafasının içinde sesler.

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

